

Raftul
Denisei

David Mitchell

VISUL NUMĂRUL 9

roman

„Mitchell face din Tōkyō
o metropolă a imaginației.”

— *The Times* —

e
book
HUMANITAS
fiction

David Mitchell

**VISUL
NUMĂRUL**

Traducere din engleză și note de
MIHNEA GAFIȚA

Serie coordonată de DENISA COMĂNESCU

DAVID MITCHELL

NUMBER 9 DREAM

Copyright © David Mitchell, 2001

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2018, pentru prezenta versiune românească (ediția digitală)

ISBN: 978-606-779-362-8 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021.311.23.30

Cuprins

VISUL NUMĂRUL 9

Unu. Panopticon

Doi. Obiecte pierdute

Trei. Jocuri video

Patru. Teren asanat

Cinci. Studiu fabulist

Şase. Kaiten

Şapte. Joc de cărţi

Opt. Limbajul munţilor e ploaia

Nouă

Mulţumiri

Pentru Keiko

„E mult mai simplu să îngropi realitatea
decât să-ți alungi visele.“
Don Delillo, *Americana*

Unu
□
Panopticon

„E foarte simplă chestiunea. Eu vă știu numele, și dumneavoastră mi-l știți pe-al meu – Eiji Miyake – mai demult. Exact, *acel* Eiji Miyake. Amândoi suntem oameni ocupați, doamnă Katō, așa că n-ar fi mai bine să lăsăm flecăreala? Sunt aici, la Tōkyō, să-l caut pe tatăl meu. Dumneavoastră-i știți numele, îi știți adresa. Și-o să faceți bine să mi le spuneți pe-amândouă. *Acum*, imediat.“ Sau ceva de genul ăsta. O galaxie de fuioare de frișcă în cana mea de cafea, și vorbăria din fundal prinde contur din ce în ce mai bine. Prima dimineată la Tōkyō, pentru mine, și deja sunt pe cale să mă pierd cu firea. Braseria Jupiter dă pe dinafară de râsetele celor ieșiți în pauza de masă, de planurile de vineri, de zdroncănitul cânilor. Dronii latră în telefoanele mobile. Dronele își pițigăiesc vocile găjâite, ca să le sune mai feminine. Cafea, sandviciuri cu fructe de mare, detergent, abur. Am o vedere clară, de peste drum, a intrării principale de la PanOpticon. Ce mai arătare, și zgârie-norul ăsta gotic de zirconiu! Etajele superioare i se pierd în nori. La picioarele lui, Tōkyō fierbe ca sub un capac etanș – 34 de grade Celsius și 86% umiditate. Așa spune, cică, un panou mare de afișaj marca Panasonic. Tōkyō poate fi atât de aproape, că nu-l vezi întotdeauna. Distanțe nu există. Parcă toate-s deasupra capului tău – dentiști, grădinițe, studiouri de dans. Șoselele și-aleile – până și ele sunt cocoțate pe catalige afumate. Veneția, cu marea secată. Reflexii de avioane se înalță pe fațadele-oglinzi ale clădirilor. Kagoshima¹ întotdeauna mi s-a părut uriașă, dar ai putea s-o pierzi pe-o singură alee laterală de-aici, din Shinjuku². Mi-aprind o țigară – Kool, aceeași marcă aleasă de motociclistul din fața mea, de la coadă – și supraveghez circulația și pietonii de la intersecția dintre șoseaua Ōmekaidō și strada Kita. Droni cu costume în dungi, o coafeză cu cercei în buză, oameni beți încă de la prânz, femei cu copii în brațe. Nici o singură ființă umană care să stea pe loc. Șuvoaie, avalanșe, circulație, biți, generații, o mie de fețe pe minut. Pe

Yakushima³, vezi o față la o mie de minute. Atâția oameni, și toți cu albumele lor de amintiri pe care scrie: „Părinți“. Bine făcute, prost făcute, chipuri înfricoșătoare, imagini tandre, unghiuri bizare, negative zgâriate – nu contează, cu toții știu cine i-a slobozit pe lume. Akiko Katō, pe ea o aștept. Braseria Jupiter, asta, e cel mai apropiat local de PanOpticon. Mult mai simplu ar fi să vă opriți aici, la un sandvici și-o cafea. V-aș recunoaște, m-aș prezenta și v-aș convinge că dreptatea e de partea mea. Cum se transformă visurile în realitate? Oftez. Nu foarte bine și nu cine-știe-ce frecvent. O să trebuiască să vă iau cu asalt fortăreața, ca să obțin ce vreau. Nu-i bine. O clădire atât de masivă cum e PanOpticon probabil că mai are și alte ieșiri, are propriile restaurante. Probabil că sunteți o împărăteasă, de-acum, și aveți multe slugi care v-aduc felurile de mâncare. Sau cine știe dacă mâncați de prânz? Poate că o inimă de om, la micul-dejun, v-ajunge până seara, la cină. Îmi îngrop chiștocul de Kool între rămășițele strămoșilor lui și decid să-mi închei pânda – când o să termin cafeaua din fața mea. Vin peste dumneavoastră, Akiko Katō. Trei chelnerițe lucrează la braseria Jupiter. Una – mai-marea – este înțepată ca o Împărăteasă-Văduvă, care și-a otrăvit soțul cu nefericire; alta are o voce ca un răget de măgar; și a treia stă cu spatele către mine, însă ceafă mai desăvârșită decât ea n-are nimeni, cât e creația de mare. Împărăteasa-Văduvă îi povestește Măgăriței despre ultimul mariaj eșuat al coaforului ei:

— Dacă nevastă-sa nu e-n stare să se ridice la nivelul fanteziilor lui, imediat o zvârle peste bord.

Ceafă-Perfectă ispășește o condamnare pe viață la chiuvetă. Împărăteasa-Văduvă și Măgărița o tratează cu dispreț, sau ea le-a întors lor spatele? Etaj cu etaj, turnul PanOpticon dispare – norii au coborât până la etajul optsprezece. Ori de câte ori întorc eu capul, ceața se lasă și mai mult. Calculez pe un șervețel de hârtie de câte zile trăiesc – 7 290, punând la socoteală și patru ani bisecți. Ceasul arată unu-fără-cinci, așa că dronii se revarsă afară din braseria Jupiter. Presupun că se tem să nu fie restructurați, dacă ora unu fix îi prinde oriunde în altă parte, decât în cutiuțele lor luminate cu tuburi fluorescente. Cana mea de cafea tronează golită, într-o puzderie de băltuțe. Gata. Când se face ora unu, intru în PanOpticon. Recunosc: sunt nervos. E normal să fii nervos. Un ofițer de recrutări pentru Forțele de Autoapărare⁴ a venit anul trecut la liceul meu și ne-a spus că unitățile de luptă nu-și doresc oameni imuni la frică – dacă soldații nu știu ce-i frica, plutoanele lor sunt nimicite în primele cinci minute pe câmpul de luptă. Un soldat bun își controlează frica și o folosește, ca să-și ascută simțurile.

Înc-o cafea? Nu. Înc-o țigară Kool, ca să-mi ascut simțurile.

Ceasul arată unu-jumate – s-a dus termenul meu. Scrumiera mi se revarsă peste margini. Îmi scutur pachetul de țigări – am ajuns la ultima. Norii au coborât până la etajul nouă al turnului PanOpticon. Akiko Katō se uită fix în ceață, pe fereastra-perete a biroului ei cu aer condiționat. Oare mă simte și ea pe mine, cum o simt eu pe ea? Oare o fi știind că azi este o zi dintr-aia, care-ți schimbă viața? Înc-o ultimă, ultimă, chiar că ultimă țigară, după care îmi încep asaltul, până nu ajung de la „nervos“ la „fără nerv“. Un bătrân era deja în braseria Jupiter, când am ajuns eu. N-a încetat o clipă să-și asculte sistemul *vidboy*. Este identic cu Lao Zi⁵ din manualul meu de la școală – chel, sonat, bărbos. Alți consumatori vin, comandă, mănâncă și beau ce li se pune în față, iar în cel mult zece minute, pleacă. Dar Lao Zi nu se mișcă de la locul lui. Chelnerițele își imaginează, probabil, că iubita mi-a tras clapa sau, dacă nu asta, că sunt un psihopat care abia le așteaptă pe ele, să le hărțuiască pe drumul spre casă. Începe o versiune *muzak*⁶ după *Inchipuie-ți*⁷, și John Lennon se răsucesce în mormânt, oripilat. E peste orice închipuire de abominabilă. Până și trădătorii care au înregistrat o asemenea oroare s-au scârbit de ea. Intră două femei gravide și comandă ceaiuri de lămâie cu gheață. Lao Zi tușește ca un bolnav în fază terminală, după care șterge de flegmă ecranul aparatului *vidboy*, cu mâneca de la cămașă. Trag fumul pe nas cât de profund pot, și-i dau drumul tot pe nări. De ce ar avea nevoie Tōkyō? De un potop zdravăn, care să-l curețe bine. Și de niște gondolieri, să cânte la mandoline, în timp ce-și împing luntrele pe străzile din Ginza⁸.

— Să știi, îi spune Împărăteasa-Văduvă mai departe Măgăriței, că nevestele lui sunt așa niște ființe meschine, distrugătoare, apucătoare, că merită orice le face. *Tu*, când te-oi mărita, să ai grijă să-ți alegi un soț care să aibă visuri exact la fel de mari ca ale tale.

Sorb spuma cafelei din fața mea. Pe marginea căinii, mai sunt încă vagi urme de ruj de buze. Îmi construiesc în minte o pledoarie, care demonstrează că sorbitul din acea parte a căinii echivalează cu sărutatul unei străine. Asta mi-ar spori numărul fetelor sărutate la trei, ceea ce m-ar situa tot sub media națională. Îmi rotesc privirile peste braseria Jupiter, după o eventuală a patra pe listă, și mă opresc la chelnerița cu gâtul ca de violă sub lumina lunii, înțeleaptă și însuflețită. O șuviță de păr i s-a desprins și-i gâdilă ceafa. O sâcăie. Compar între ele rozul-fucsia de pe muchia căinii și cel al rujului ei de buze. Probe incidentale, de la

orice distanță le-ai privi. Cine știe de câte ori a fost clătită cana, făcând să fuzioneze atomii de ruj cu moleculele de porțelan? Iar o tokiotă rafinată ca ea precis are suficienți admiratori cât să umple un calculator de buzunar. Caz respins. Lao Zi se stropșește la sistemul *vidboy*:

— Ai dracului, ai dracului, ai dracului de bioborgi! De fiecare dată, fir-ar ai dracului!

Sorb și zațul de pe fund și-mi pun șapca de baseball. E momentul să mă duc să-mi caut creatorul.

□

Holul de la PanOpticon – cavernos ca burta unei balene de piatră – mă-nghite întreg. Săgețile de pe dalele din podea, simțindu-mi pașii, mă-ndreaptă către o cabină vacantă de primire. O ușă se închide, fâșâind, în spatele meu, și rezultă un cub de întunecime parcă subterană. Un fascicul de lumină mă scanează din cap până-n picioare, clipind la trecerea peste codul de bare al ecusonului meu de acces. În plafon, se aprinde un spot luminos de culoarea chihlimbarului, și iată că mă uit la propria mea reflecție în oglindă. Chiar că dau bine în rol: salopetă, șapcă de baseball, trusă de scule, blocnotes. O Fecioară a ghețurilor apare pe monitorul din fața mea. E de-o frumusețe fără cusur, simetrică. Pe insigna de pe rever îi sclipește: securitate. Zice, pe ton de incantație:

— Precizați numele și motivul prezenței.

Mă-ntreb cât de umană este. În ziua de astăzi, computerele se umanizează și ființele umane se computerizează. O fac pe tăntălăul intimidat:

— 'Nă ziua. Mă numesc Ran Sogabe. De la „Prietenii Peștișorului de Aur“.

Încruntă din sprâncene. Minunat. E și ea o ființă umană.

— „Prietenii Peștișorului de Aur“?

— N-ați văzut reclama noastră, doamnă? Și-i fredonez o melodie: „Prietenii cu-aripioare ni-i hrănim...“

— De ce solicitați accesul în PanOpticon?

Mă prefac mirat:

— Am pe listă acvariul de la Osugi și Kosugi, doamnă.

— Osugi și Bosugi.

Verific pe blocnotes.

— Cum a scris și-ăsta...

— Văd aici câteva obiecte curioase, în trusa dumneavoastră.

— Nou-importate din Germania, doamnă. Dați-mi voie să vă prezint pistolul

cu peleți ionizați, de fluor-carbon – sigur știți cât de importantă e stabilitatea pH-ului pentru optimizarea mediului în acvariu? Noi credem că suntem prima firmă de acvacultură din țară care folosește această mică minune a tehnicii. Poate, dacă v-aș putea oferi o scurtă...

— Puneți mâna dreaptă pe scanerul de acces, domnule Sogabe.

— Sper să mă gâdile.

— Aceea-i mâna stângă.

— Mă iertați.

O scurtă veșnicie trece, până începe să clipească verde cuvântul acceptat.

— Și codul de acces?

E vigilantă. Mijesc ochii:

— Ia să vedem: 313-636-969.

Fecioara-ghețurilor clipește și ea din ochi.

— Aveți codul de acces valid... – ar fi și cazul, i-am plătit o avere pentru numerele-alea celui mai bun *hacker* profesionist pe care l-am putut găsi la Tōkyō – ...pentru luna iulie. Vă reamintesc: Azi suntem în august.

Lepădătura naibii de *hacker* nesătul!

— Aha... curios lucru – mă scarpin între picioare, ca să-mi îngădui o clipă de gândire. Apoi: Țsta-i codul de acces pe care mi l-a dat doamna – privire coborâtă către blocnotes – Akiko Katō, avocat-asociat la Osugi și Kosugi.

— Bosugi.

— Cum o fi. Bine, ce să zic? Dacă nu e valid codul meu de acces, nu pot să intru efectiv, nu-i așa? Păcat. Când o să vrea să știe doamna Katō de ce i-au murit neprețuitele dorsale-argintii de Okinawa otrăvite-n propriile dejecții, o să-i spun să ia legătura cu dumneavoastră. Cum ziceați că vă numiți?

Fecioara-ghețurilor se îndârjește. Astea, zeloasele, sunt precaute, când joci la cacealma.

— Reveniți mâine, după ce vă reverificați codurile de acces.

Pufnesc pe nas și scutur din cap:

— Imposibil! Aveți idee, măcar, câți peștișori am eu pe mână? Mai demult, mai aveam și noi, acolo, puțin loc de-ntors, dar de când am trecut pe organizarea calitativă sută-la-sută, operăm după o programare oră-cu-oră. O singură programare dacă ratăm, și prietenușii noștri cu aripioare devin îngrășământ fosfatic. Uitați, chiar acum, cât stau aici cu dumneavoastră și despicăm firu-n patru, am nouăzeci de ciclode-n pericol de asfixiere în clădirea Primăriei Metropolitane. N-o luați personal, doamnă, dar n-am ce face: insist să aflu

numele dumneavoastră pentru formularul de stabilire a responsabilităților – și adopt o postură marțială, cu pixul pregătit.

Fecioara-ghețurilor își dă ochii peste cap. O las mai moale:

— Ce-ar fi să sunați la secretara doamnei Katō? Vă confirmă ea c-aveam programare.

— Am sunat deja – de-acuma, chiar că-mi fac griji: dacă deșteptul de *hacker* mi-a greșit și falsa identitate, arșice mă fac ăștia. Zice: Dar programarea dumneavoastră pare a fi pentru mâine.

— Adevărat. Foarte adevărat. Aveam programare pentru mâine. Dar aseară, Ministerul Pescuitului a emis un avertisment care privește întreaga industrie. O epidemie de...asta... ebola s-a ivit la dorsalele-argintii, de la un lot contaminat din Taiwan. Se răspândește prin conductele de oxigenare, se localizează la nivelul branhiilor și... e dezgustător ce vezi. Peștișorii se umflă până când efectiv pocnesc și le ies mațele-afară. Minți luminate lucrează la un remediu, dar, fie vorba-ntre noi...

Fecioara-ghețurilor cedează:

— Vi se acordă autorizație provizorie, pentru două ore. De la cabina de recepție, mergeți la turbo-ascensor. Nu vă abateți de la săgețile cu senzori din podea, ca să nu declanșați alarma și să nu fiți acuzat de pătrundere ilegală. Ascensorul vă conduce automat la Osugi și Bosugi, la nivelul optzeci-și-unu.

— Nivelul optzeci-și-unu, domnule Sogabe, anunță ascensorul. Aștept cu bucurie să vă transport din nou.

Ușile se deschid către o... practic, pădure tropicală de plante și ferigi în ghivece. Un întreg aviariu de telefoane triluiesc. În spatele unui birou de culoarea abanosului, o domnișoară își scoate ochelarii și pune jos un recipient de șprițuit.

— Cei de la Securitate m-au anunțat de venirea domnului Sogabe.

— Dați-mi voie să ghicesc! Sunteți Kazuyo, nu-i așa, Kazuyo?

— Da, dar...

— Nu-i de mirare că Ran zice că are un Înger în PanOpticon!

Recepționera nu se lasă păcălită:

— Și dumneavoastră sunteți...?

— Ucenicul lui Ran! Jōji! Să nu-mi spuneți că nu v-a pomenit de mine până-acum! Zona mea-i Harajuku⁹, de obicei, dar luna asta îi rezolv și lui clienții din Shinjuku, până scapă... ăăă... de malaria genitală.

Fetei îi cade fața:

— Poftim?!

— Nici despre asta nu v-a spus nimic? Mă rog, cine-l poate acuza? Șefu' crede că l-a prins o viroză rea de tot, de-aia nu și-a-nlocuit numele – Ran, vreau să zic – de pe comenzile clienților lui... Merge pe burtă!

Îi arunc un zâmbet complice și mă uit în jur, după camerele de supraveghere. Nu se vede nici una. M-așez în genunchi, îmi deschid trusa de scule cu capacul întors către ea, ca să nu vadă ce fac, și-ncep să-mi asamblez arma secretă.

— Să știți că m-am dat de ceasul morții s-ajung pân-aici. Inteligență-artificială! Prostie artificială. Biroul doamnei Katō e pe coridorul ăsta, nu?

— Da, numai că, vedeți, domnu' Jōji, trebuie să vă cer să faceți o scanare de retină.

— Și-asta gădilă?

Am terminat. Închid trusa de scule și m-apropii de biroul ei cu mâinile la spate, afișând un zâmbet cretin.

— Unde mă uit?

Fata răsucesce către mine un aparat de scanare.

— În ocularul de-aici.

— Kazuyo, Ran mi-a spus – m-asigur că suntem singuri – despre... știți... E-adevărat?

— Ce să fie adevărat?

— C-aveți unșpe degete la picioare?

— C-am unșpe ce?!

În momentul în care ea își coboară privirile către picioare, îi sărez ceafa cu destule micro-granule de tranchilizant cu acțiune instantanee, cât să lase-n inconștiență toată armata chineză. Se prăbușește peste sugativa de pe birou. Fac o remarcă spirituală, în maniera lui James Bond, și m-amuz de unul singur.

Bat de trei ori.

— De la „Prietenii Peștișorului de Aur“, doamnă Katō!

O pauză încărcată de mister.

— Intrați.

Verific să nu existe martori pe coridor și mă strecor înăuntru. Vizuina în care se-ascunde Akiko Katō se potrivește îndeaproape cu versiunea din imaginația mea. Carpetă în carouri. Fereastră curbată, cu nori sumbri. Un perete întreg de fișete model-vechi. Un alt perete întreg de picturi mult prea elegante ca să te

holbezi la ele. Între două canapele în formă de semilună, tronează un bazin sferic uriaș, în care un banc de dorsale-argintii de Okinawa bântuie un palat de coral și-un vas de luptă scufundat. Nouă ani au trecut de când am văzut-o ultima dată pe Akiko Katō, și uite că n-a-mbătrânit nici măcar c-o zi. Aceeași frumusețe rece și dură dintotdeauna. Își ridică privirile din spatele biroului.

— Nu sunteți cel care vine de obicei pentru pești.

Încui ușa-n urma mea și dau drumul cheii în buzunar, unde am pistolul. Ea se uită la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Nici nu am vreo treabă cu peștii, zic.

Își pune stiloul pe birou.

— Ce *dracului* crezi că...

— E foarte simplă chestiunea. Eu vă știu numele, și dumneavoastră mi-l știți pe-al meu – Eiji Miyake – mai demult. Exact, *acel* Eiji Miyake. Ce-i drept, au trecut ani mulți. Uitați cum stau lucrurile. Amândoi suntem oameni ocupați, așa că n-ar fi mai bine să lăsăm flecăreala? Sunt aici, la Tōkyō, să-l găsesc pe tatăl meu. Dumneavoastră-i știți numele, îi știți adresa. Și-o să faceți bine să mi le spuneți pe-amândouă. *Acum*, imediat.

Akiko Katō clipește din ochi de câteva ori, ca să fie sigură că nu visează. După care, începe să râdă.

— Eiji Miyake?

— Nu văd ce-i de râs.

— Nu Luke Skywalker¹⁰? Nu Zax Omega¹¹? Dumneata chiar te-aștepți să m-aduci într-o stare de obediență-nfricoșată cu discursul ăsta patetic? „Un băiat de pe-o insulă pleacă-ntr-o misiune primejdioasă, ca să-și descopere tatăl pe care nu l-a cunoscut.” Știi ce se-ntâmplă cu băieții de pe insule, după ce li se sting fanteziile? – și scutură din cap, a milă disprețuitoare. Până și prietenii mei spun că sunt avocata cea mai veninoasă din Tōkyō. Și dumneata vii aici, dai buzna și te-aștepți să mă intimidezi, ca să-ți comunic informații clasificate ale clientului? *Te rog!*

— Doamnă Katō... – scot pistolul Walther PK de calibru 7,65, mi-l rotesc pe deget șmecherește și-l îndrept către ea. Zic: Aveți un dosar despre tatăl meu în această cameră. Dați-mi-l. *Vă rog.*

Se preface ultragiată:

— M-ameninți?

Cobor piedica.

— Eu așa sper. Mâinile sus, la vedere.

— Ți-a picat în mâini scenariul care nu trebuia, copile.

Ia de pe masă telefonul, care explodează ca o supernovă de plastic. Apoi glonțul ricoșează de geamul blindat al ferestrei și se pierde-n câmpul însoțit de floarea-soarelui dintr-un tablou. Akiko Katō cascadează ochii mari în clipa în care-l vede sfâșiat.

— Vandal ce ești! Mi-ai distrus Van Gogh-ul! O să plătești pentru asta!

— Parcă dumneavoastră ați plătit vreodată. Haideți. *Dosarul*.

Akiko Katō și-arată colții:

— Cei de la pază o să fie aici în treizeci de secunde.

— Știu cum e dotat electronic biroul dumneavoastră. Izolat și de privirile indiscrete, și fonic. Nu intră și nu iese mesaje. Încetați cu vorbăria și dați-mi *dosarul*.

— Ce viață frumoasă-ai fi putut avea, dacă rămâneai să culegi portocale pe insula Yakushima, lângă bunica și unchiul dumitale.

— Nu vreau să vă mai cer o dată.

— Măcar dacă lucrurile ar fi atât de simple. Dar, știi, tatăl dumitale are prea mult de pierdut. Dacă ar fi să se afle de pramatia lui de progenitură din flori c-o boarfă – adică de dumneata –, multe mărimi s-ar face roșii ca racii la față. Iată de ce avem un modest aranjament de păstrare a secretului.

— Da, și ce-i cu asta?

— Și vii dumneata, și-ncerci să zgâlțâi o bărcuță liniștită.

— Aha. Înțeleg. Dacă-l întâlnesc pe tatăl meu, n-o să-l mai puteți șantaja.

— „Șantaj“ este un cuvânt acționabil în justiție, pentru cineva care tot mai caută loțiunea perfectă pentru acnee. Ca să fii avocatul cuiva ca tatăl dumitale, trebuie discreție. Ai auzit vreodată de discreție? Îi deosebește pe cetățenii obișnuiți de criminalii cu arme de foc.

— Nu iese din biroul ăsta fără dosar.

— Atunci, o să ai de așteptat mult și bine. Aș fi comandat niște sandviciuri, dacă nu-mi împușcai telefonul.

N-am timp de asta.

— Bine, bine, putem să discutăm chestiunea ca doi oameni maturi.

Las în jos pistolul, iar Akiko Katō își îngăduie cu aroganță un zâmbet victorios.

Granulele de tranchilizant i se-nfig în gât. Cade pe spate pe scaun, inconștientă ca profunzimile-albastre ale mării.

Viteza-i totul. Lipesc amprente de Akiko Katō peste cele de Ran Sogabe și-i accesez calculatorul. O-mping într-un colț, cu scaun cu tot. Nu-i plăcut – mă gândesc întruna c-ar putea să-și revină-n simțiri. Documentele mai bine ascunse de pe calculator sunt parolate, dar încuietorile fișetelor tot reușesc să le deschid. MI de la MIYAKE. Numele-mi apare pe listă. Dublu-clic. EIJI. Dublu-clic. Aud un *clang* metalic promițător, și un sertar țâșnește afară, de undeva de la mijlocul peretelui. Răsfoiesc mapele metalice subțiri. MIYAKE – EIJI – PATERNITATE. Mapa lucește auriu.

— Ia mâna de-acolo.

Akiko Katō închide ușa cu glezna și-mi lipește la întretăierea sprâncenelor țeava unui pistol Zuvre „Vultur însingurat“, calibrul 44. Mă uit amuțit la cealaltă Akiko Katō, încă prăbușită-n scaun. Cea din ușă râde – sau rânjește larg și sarcastic. Are dinții încrustați cu smaralde și rubine.

— Un bioborg, nătărăule! O sosie! Nu te-ai uitat niciodată la *Bladerunner*¹²? Te-am văzut venind! Spionul nostru te-a ochit încă de la braseria Jupiter – bătrânul pentru care-ai cumpărat țigări? Aparatul lui – ăla, *vidboy* – este o cameră de supraveghere conectată la calculatorul central de la PanOpticon. Acuma, lasă-te-n genunchi, încet, și-aruncă-ți pistolul pe jos către mine. *Încet*. Nu mă face să-mi pierd răbdarea. De la o asemenea distanță, un Zuvre-ți pocește mutra, de nici maică-ta nu te mai recunoaște. Mă rog, nu c-ar fi ea prea talentată-n sensul ăsta, ă, ce zici?

Nu-i bag în seamă afrontul.

— De-un intrus, nu-i bine să te-apropii fără ajutoare.

— Dosarul tatălui tău este o problemă foarte delicată.

— Aha, deci bioborgul mi-a spus adevărul. Banii pe care-i încasați de la tatăl meu vreți să-i păstrați pe toți pentru dumneavoastră.

— Ce-ar trebui să te preocupe acum, zice, nu e etica practicii avocățești, ci cum să mă convingi pe mine să nu-ți împrăștii creierii pe pereți.

Cu privirile ațintite la mine, se apleacă să-mi ia de jos pistolul Walther. Îi ținesc fața cu trusa de scule și desfac amândouă clemele care o țin închisă. Grenada cu incandescență, montată pe dinăuntru capacului, explodează chiar în ochii ei. Țipă, eu mă rostogolesc la podea, pistolul ei Zuvre trage, un obiect de sticlă se sparge, mă ridic, fac un salt prin aer, o lovesc în cap, îi smulg pistolul din gheară – trage încă o dată –, o răsucesc înspre mine și-i ard un upercut care o trânteste peste una dintre canapelele în formă de semilună. Dorsalele-argintii de Okinawa se zvârcolesc și se sufocă pe covor. Akiko Katō cea reală zace

nemișcată. Îmi îndes dosarul sigilat al tatălui meu în salopetă, îmi adun sculele înapoi în trusă și ies. Închid ușa în liniște peste pata care se formează deja, lent, pe mocheta de pe coridor. Merg fără grabă către turbo-ascensor, fredonând *Închipuie-ți*, în modul cel mai firesc. Pân-aici a fost ușor. Acum, trebuie să mai și ies viu din PanOpticon.

Niște droni se-nvârt în jurul recepționerei încă leșinate în pădurea ei tropicală. Curios, cum las numai femeii inconștiente în siajul meu, indiferent unde mă duc. Apelez ascensorul și m-arăt îndeajuns de preocupat. „Sindromul clădirii bolnave“, îi spune unchiul meu. „Crezi, nu crezi, dar și peștii sunt afectați în același mod.“ Ascensorul sosește și scuipe o infirmieră bătrână, care-i dă la o parte pe gură-cască. Fac pasul înăuntru și apăs butonul de închidere a ușilor, ca s-o șterg mai repede, până nu-i vine și altcuiva ideea să se urce.

— Nu așa repede!

O gheață lustruită se vâra ca o pană între ușile care tocmai se-nchid, și un paznic de la securitatea clădirii le deschide înapoi cu forța. Are corpolența și nările unui minotaur¹³.

— Nivelul Zero, băiete.

Apăs butonul și ne punem pe coborât.

— Așa, deci, zice Minotaurul. Ce ești, ă, vreun spion industrial?

Sângele și-adrenalina îmi dau iama prin corp, în moduri dintre cele mai ciudate.

— Ă?

Minotaurul păstrează o mină serioasă.

— Păi, încerci să te faci nevăzut așa, una-două, co'ect? De-asta m-ai prins între ușile ascensorului acolo sus.

A, o glumă.

— Ăhă. Plină de informații confidențiale despre peștișori de aur – și-mi zdrăngăn trusa de scule.

Minotaurul fornăie pe nas, adică pufnește în răs.

Ascensorul încetinește și-și deschide ușile.

— După dumneavoastră, zic, deși Minotaurul nu dă nici un semn că m-ar lăsa pe mine să ies primul.

Se face nevăzut pe-o ușă laterală. Săgețile de pe dalele din podea mă ghidează înapoi către o cabină de securitate. Îi zâmbesc larg Fecioarei-ghețurilor.

— De dumneavoastră am parte și la ieșire, nu?, ca și la intrare. Asta-i mâna

destinului.

— Procedură-standard, zice, cu ochii pironiți într-un scanner.

— Aha.

— V-ați eliberat de îndatoriri?

— Și-ncă cum. Știți, doamnă dragă, noi, cei de la „Prietenii Peștișorului de Aur“, afirmăm cu mândrie că *niciodată* n-am pierdut vreun peștișor din motive de neglijență – și asta, în optsprezece ani, de când lucrăm în branșă. Îi facem autopsie fiecăruia, pentru a stabili cauza morții. Bătrânețe, de fiecare dată. Sau intoxicație cu alcool, provocată de client, mai ales în sezonul petrecerilor de la sfârșit de an. Dacă sunteți liberă, v-aș putea spune mai multe la o cină?

Fecioara-ghețurilor mă congelează din priviri.

— Nu avem absolut și cu desăvârșire nimic în comun.

— Suntem și unul, și altul ființe pe bază de carbon. Deși, în ziua de azi, nici măcar asta n-o mai poți lua de bună.

— Dacă-ncercați cumva să mă dezgustați suficient de mult, cât să nu mai întreb de ce aveți un pistol Zuvre, calibrul 44, în trusa de scule, vă informez că vă răciți gura degeaba.

Sunt un profesionist. Frica mai are de-așteptat. Cum – zău așa, *cum* – am putut să fiu atât de prost?

— Nu se poate așa ceva.

— Este o armă înregistrată pe numele Akiko Katō.

— Aaa..., chicotesc, îmi desfac trusa de scule și scot pistolul. De ăsta vorbiți?

— Chiar de el vorbesc.

— De-ăsta?

— De-ăla.

— Păi, ăsta-i pentru...

— Pentru ce? – și Fecioara-ghețurilor întinde mâna către un buton de alarmă.

— ...asta!

Florile de sticlă cu prima împușcătură – alarma începe să urle –, labirintul de sticlă cu a doua împușcătură – aud cum şuieră gazul –, panourile de sticlă cu-a treia împușcătură, și mă reped prin geam – urlu și-alerg – mă dau de-a dura pe podeaua holului, pe care toate săgețile pâlpâie-n același timp. Bărbați și femei se lasă pe vine, terorizați. Peste tot, numai gălăgie și cioburi de sticlă. De pe un coridor de acces, aud bocancii gardienilor, care tropăie încoace. Apăs maneta de siguranță dublă, mut pistolul Zuvre pe foc de plasmă continuu, îl azvârl în calea gardienilor și mă reped către ușa de intrare. Cele trei secunde până la supra-

încărcare nu-mi sunt mie suficiente în primul rând, așa că explozia mă saltă de la pământ, mă izbește de ușa rotativă și literalmente mă rostogolește pe scări în jos, afară. O armă care-și poate arunca în aer utilizatorul – să te mai miri că marca Zuvre a fost retrasă din producție la nouă săptămâni după lansarea pe piață? În spatele meu, totul e numai haos, fum și aspersoare. În jurul meu – consternare, coliziuni în trafic și lucrul de care am cea mai urgentă nevoie: o mulțime înfricoșată. Răcnesc:

— Un nebun! A scăpat un nebun! Grenade! Are la el grenade! Chemați poliția! Să vină elicopterele! Peste tot, elicot-tere! Mai multe, cât de multe elicoptere! – și mă fac pierdut, șontâc-șontâc, în cel mai apropiat magazin universal.

Din servieta cea nouă pe care mi-am luat-o, scot dosarul tatălui meu, încă sigilat în mapa lui de plastic, și înregistrez momentul în minte, pentru posteritate. Pe 24 august, la ora două și douăș’cinci, pe bancheta din spate a unui taxi cu șofer bioborg, în timp ce merg pe latura de vest a Parcului Yoyogi, pe sub un cer la fel de pătat ca sertarul de sub canapeaua extensibilă a unui celibatar, la mai puțin de douăș’patru de ore după ce am sosit la Tōkyō, descopăr adevărata identitate a tatălui meu. Nu-i rău, merge. Îmi strâng mai bine cravata la gât. Mi-o și închipui pe Anju legănându-și picioarele pe locul de lângă mine. „Vezi?“, îi spun, mângâind acel dosar. „Uite-l aici. Numele lui, mutra lui, casa lui, cine este, ce este. Am reușit. Pentru noi, amândoi.“ Taxiul se trage într-o parte, văzând o ambulanță cu girofarurile albastre pornite, care vine-nspre noi. Cu degetul mare, desfac banda care etanșeizează și scot din mapă dosarul de carton. EIJI MIYAKE. IDENTITATEA TATĂLUI. Trag aer adânc în piept și simt mai aproape de mine lucruri care fuseseră, pân-atunci, îndepărtate.

Pagina-ntâi.

Cerneala, sensibilă la contactul cu aerul, se dizolvă deja și dispare.

Lao Zi mârâie la drăcia de *vidboy*:

— *Ai dracului* bioborgi! De fiecare dată, fir-ar *ai dracului*!

Sorb zațul de pe fundul ceștii, îmi pun șapca de baseball și-mi fac încălzirea mental.

— Ia zi, Șefu’, n-oi fi având o țigărică pe-acolo, care nu mai ai nevoie de ea? croncăne Lao Zi.

Îi arăt pachetul gol de Mild Seven. Mi-aruncă o privire jalnică. Oricum însă, mai simt și eu nevoie de câteva. Doar m-așteaptă o întâlnire stresantă.

— E vreun automat pe undeva? îl întreb.

— Uite, colo, printre toate plantele alea, îmi face semn cu capul. Io fumez Carlton.

Trebuie să mai sparg o bancnotă de-o mie de yen. La Tōkyō, se evaporă banii, nu altceva. Măcar să mai comand o cafea, ca să-mi pun adrenalina-n mișcare, până nu dau ochii cu Akiko Katō în carne și oase. Asta, în loc de-o fantezie marca Walther PK. Îmi pun la bătaie telepatia: „Chelnerițo! Tu, cu ceafa cea mai desăvârșită, din cât e de mare creația! Lasă-ncolo spălătorul de pahare, vino la tejghea și servește-mă!“ Dar astăzi, telepatia-mi joacă feste. M-aleg nu cu Ceafă-Perfectă, ci cu Împărăteasa-Văduvă. Dacă-o văd așa, de-aproape, observ că nările îi sunt compatibile cu ștecherul unui uscător de păr – două fante mici, parcă strânse de-un cârlig de rufe. Dă din cap fără pic de grație când îi mulțumesc pentru cafea, de parc-ar fi ea clientul, nu eu. Merg ușor-ușor înapoi la locul meu de la fereastră, căutând să nu-mi vărs băutura, desfac pachetul de Carlton și nu reușesc să-i smulg o flacăra brichetei mele de unică folosință. Lao Zi îmi aruncă pe tejghea un plic-reclamă de chibrituri, de la un bar care se cheamă Mitty's. Îmi aprind o țigară mie, pe urmă una și lui – acum e concentrat la un joc nou. O ia cu niște degete aspre ca pielea de crocodil, trage din ea și scoate un oftat de gratitudine, pe care numai fumătorii îl pot înțelege.

— Să trăiești o mie de ani, Șefu'! zice. Mă bate la cap noră-mea să renunț la fumat, da' io-i spun: Oricum o să mor, de ce să-i punem bețe-n roate naturii?

Scot un sunet vag, vrând să-i dau impresia că sunt alături de el. Ferigile-alea arată prea perfecte, ca să fie și reale. Prea luxuriante și bogate-n ramuri. Nimic nu prosperă la Tōkyō, în afară de porumbei, ciori, șobolani, gândaci și avocați. Îmi pun zahăr în cafea, proptesc lingurița în echilibru pe marginea căni și ușooooooooor de tot suflu frișca spre copaia oferită de linguriță. Pangaea¹⁴ se rotește, plutește nefragmentată, după care se scindează în subcontinente. Jucatul cu cafeaua e singura plăcere pe care mi-o pot permite la Tōkyō. Chiria pentru primele trei luni, la chichineața mea de cameră, m-a lăsat fără toți banii pe care-i pusesem deoparte, lucrând la unchiul Portocală și la unchiul Păcănele¹⁵, în schimb cu o problemă de tip oul-sau-găina: dacă nu lucrez, nu pot sta la Tōkyō, să-l caut pe tatăl meu; iar, dacă lucrez, când îl mai caut pe tatăl meu? *Muncă*. Un cuvânt ca o movilă de zgură, care înghite lumina soarelui. Cele două talente vandabile ale mele sunt culesul de portocale și cântatul la chitară. Probabil că mă

aflu la cinci sute de kilometri depărtare de cel mai apropiat portocal și niciodată, dar niciodată n-am cântat la chitară pentru nimeni. Acum înțeleg din ce se alimentează dronismul – din această dilemă: ori muncești, ori te îneci. Tōkyō te transformă într-un sold al contului bancar, la care ai atașată o carcasă umană. Mărimea numărului respectiv dictează unde poate locui carcasa, ce mașină poate conduce, cum se poate îmbrăca, pe cine trebuie să pupe-n dos, cu cine se poate cupla și căsători, dacă se spală într-un lighean sau într-o cadă jacuzzi. Dacă onorabilul Buntarō Ōgiso, proprietarul meu, mă trage-n piept, n-am nici o plasă de siguranță. Nu pare să fie un escroc, dar escrocii nu par așa niciodată. Când o fi să-l întâlnesc pe tatăl meu – peste vreo două săptămâni, cel mult –, vreau să-i arăt că stau pe propriile mele picioare și că nu mă duc la el cu mâna-ntinsă. Împărăteasa-Văduvă scoate un oftat de regină-personaj dramatic:

— Tu ce vrei să-mi spui, c-am ajuns la ultimul pachet de filtre de cafea?

Ceafă-Perfectă dă din cap că da.

— Ultimul-ultimul, pe bune? se bagă-n vorbă și Măgărița.

— Ultimul și-atât, pe bune, confirmă chelnerița mea.

— Cum se poate, măcar, așa ceva? întreabă Împărăteasa-Văduvă, scuturându-și capul, cu privirile spre cer.

— Am trimis comanda încă de joi, temporizează discuția Măgărița.

— Livrările durează trei zile, ridică din umeri Ceafă-Perfectă.

— Eu sper, o avertizează Împărăteasa-Văduvă, că nu dai vina pe Eriko-san¹⁶ pentru această situație de criză.

— Iar eu sper că nu dai vina pe mine, v-am avertizat c-o să rămânem fără filtre de cafea până la ora cinci. M-am gândit că e cazul să spun ceva – impasul se lasă cu tăcere. Ce-ar fi să iau niște bănuți, acolo, și să mă duc să cumpăr altele?

— Eu sunt șefa de tură, se-ncruntă Împărăteasa-Văduvă. Și-asemenea decizii, eu le iau.

— Eu nu mă pot duce, se plânge Măgărița. Mi-am făcut permanent azidimineață, vedeți, nu?, și-o să mi se pleoștească una-două, dacă ies.

Împărăteasa-Văduvă se-ntoarce iarăși către Ceafă-Perfectă:

— Ia tu niște bani și du-te să cumperi o cutie de filtre – și deschide casa de marcat, care face *cling!*, scoțând o bancnotă de cinci mii de yen. Păstrează bonul și vino înapoi cu tot restul. Esențial e bonul, fiindcă altfel îmi dai peste cap socotelile.

Ceafă-Perfectă își dă jos mănușile de plastic și șorțul, pune mâna pe-o

umbrelă și iese, fără să scoată o vorbă.

Împărăteasa-Văduvă mijește ochii.

— Are o problemă de atitudine, duduia.

— Păi, da, mânuși de plastic! țâțâie din buze Măgărița. Parc-ar face reclamă la vreo cremă de mâini.

— Studenții din ziua de azi prea-s cocoloșiți. Chiar așa, la ce se cheamă că-i studentă?

— La snobologie.

— Are impresia că trăiește deasupra norilor.

Mă uit după ea, cum așteaptă la stop, să traverseze șoseaua Ōmekaidō. Ca de pe altă planetă e vremea tokiotă de-acum. Tot caniculă, dar un acoperiș sumbru de nori stă să cedeze, în orice moment, sub greutatea ploii. Îl simt pietonii care stau și-așteaptă pe insula din mijlocul străzii Kita. Îl simt cele două tinere care bagă înăuntru panoul-sandvici din față de la Nero – Imperiul Pizzei. Îl simt batalionul de bătrâni. Cucută, privighetori, mi-minor – tunnnnnăăăă! Tunnnnnăăăă de-ți rostogolește mașele, ciupind o coardă bas destinsă. Lui Anju îi plăceau tunetul, aniversarea noastră comună, vârfurile copacilor, marea – și eu. Afișa un zâmbet de spiriduș ori de câte ori tuna. Stropii de ploaie se-aud – șșșșșș –, până când stropii de ploaie se văd – șșșșșș – scuturând frunze fantomatice, pleoscăind pe trotuare, plesnind acoperișuri, bătând darabana pe prelate. Chelnerița mea desface o umbrelă mare, galben-roș-albastră. Semaforul se face verde, și pietonii se reped să se adăpostească, făcându-și acoperitori ineficiente din jachete sau ziare.

— Leoarc-o face, comentează Măgărița, jubilând.

Ploaia furioasă îneacă perspectiva îndepărtată a șoselei Ōmekaidō.

— Leoarcă, ne-leoarcă, avem nevoie de filtre de cafea, i-o întoarce Împărăteasa-Văduvă.

Chelnerița mea se face nevăzută. Sper să găsească vreun loc uscat pe undeva. Braseria Jupiter se umple de vilegiaturiști refugiați, amabili unii cu alții. Fulgerul zigzaghează, și luminile din local pălesc, în contrapartidă. Toți refugiații exclamă: „Uaaaauuuu!!“ Mă servesc din pliculețul de chibrituri și-mi aprind încă o țigară Carlton. Nu pot să mă duc s-o înfrunt pe Akiko Katō, până nu trece nenorocita de furtună. Dacă mă duc în biroul ei cu apa șiroind pe mine, o să fiu la fel de impresionant ca o curcă plouată. Lao Zi își râde-n barbă, se îneacă și horcăie să-și recapete suflul:

— Mamă, mamă, n-am văzut asemenea ploaie din 1971. O fi vreun semn de

sfârșitu' lumii. Da' s-a zis și la teveu că vine.

O oră mai târziu, intersecția străzii Kita cu șoseaua Ōmekaidō s-a transformat într-o confluență năvalnică de râuri dezlănțuite. Incredibilă, ploaia. Nici pe insula Yakushima n-avem parte vreodată de ploi atât de puternice. Atmosfera de vacanță s-a risipit, și clienții sunt apăsați de sentimentul damnării. Adevărul este că podeaua braseriei Jupiter a rămas undeva sub apă – cu toții stăm pe scaunele înalte, pe tejghele și pe mese. Afară, traficul s-a blocat și dispare, încet-încet, sub apa învolburată. O întreagă familie, șase inși, stau îngrămădiți pe acoperișul unui taxi. Un bebeluș scâncește și nu vrea să tacă nici în ruptul capului. Dinamica de grup îi organizează pe clienți, care vorbesc despre mutat la un etaj superior, stat pe loc, elicoptere ale Marinei, fenomenul *El Niño*, cățarat în copaci, o forță de invazie din Coreea de Nord. Eu mai fumez o țigară Carlton și tac: prea mulți, căpitani care pilotează corabia în sus pe munte. Familia de pe taxi s-a redus la trei. Pe lângă ei, trec învârtindu-se obiecte care n-au ce căuta plutind pe apă. Cineva deține un radio, dar nu prinde cu el nimic altceva decât un zgomot de fond torențial. Potopul se înalță pe vitrină în sus – acum a trecut de semnul care-i marchează jumătatea. Cutii de poștă, motociclete, semne de circulație – toate subacvatice. Un crocodil se repede la vitrină și-și turtește botul de ea. Nu zbiară nimeni. Aș prefera să zbiere cineva. În colțul gurii, are ceva ce-i mișcă – o mână. Ochiul fiarei ne trece pe toți în revistă și se oprește asupra mea. Îl cunosc, acel ochi. Sclipește o dată, după care animalul o ia din loc, dând brusc din coadă.

— Tōkyō, Tōkyō..., își râde-n barbă Lao Zi. Dacă nu-i foc, e cutremur. Dacă nu-i cutremur, sunt bombe. Dacă nu-s nici bombe, e potop.

Împărăteasa-Văduvă croncăne, de unde stă cocoțată:

— A sosit momentul să trecem la evacuare. Doamnele și bebelușii, mai întâi.

— Evacuare, unde? vrea să știe un bărbat într-un impermeabil murdar. Un pas afară dacă facem, și curentul ne-azvârle până hăt, dincolo de Guam¹⁷!

Măgărița zice și ea, din locul cel mai sigur dintre toate – de pe raftul cu filtrele de cafea:

— Dacă rămânem înăuntru, ne înecăm!

Gravida își pipăie burtoiul și murmură:

— Aoleu, nu acum! Nu acum!

Un preot își amintește de problema lui cu băutura și trage de zor din sticla pe care o ține în buzunarul de la șold. Lao Zi fredonează un cântec marinăresc.

Bebelușul nu se mai oprește din scâncit. Văd o umbrelă care străpunge artera cea mai feroce a diluviului, o umbrelă galben-roș-albastră, urmată de chelnerița mea, Ceafă-Perfectă, care se ridică, se cufundă, se zbate, se chinuie să respire. Nu mai gândesc. Mă cațăr pe tejgheaua de lângă vitrină și descui fereastra cea mai de sus, rămasă și acum deasupra nivelului apei.

— Nu face asta, incantează corul de refugiați, sigur te îneci!

Îi trimit lui Lao Zi șapca de baseball, ca pe-un disc de *frisbee*, și-i strig:

— Mă-ntorc după ea!

Îmi dau jos adidașii, îmi fac vânt pe fereastra deschisă și... curentul e ca o forță mitică, mă frământă, mă scufundă și mă scoate înapoi la suprafață, cu o repeziciune de torent. La lumina fulgerului, recunosc Turnul Tōkyō, submers în apele potopului până la jumătate. Alte clădiri, mai mici, dispar cu totul, în timp ce sunt eu măturat prin dreptul lor. Înecații, de-acum, se numără precis cu milioanele. Singur PanOpticon pare sigur, înălțându-se chiar în ochiul tornadei. Marea se povârnește, se întetește, vântul hăulește într-o simfonie a nebuniei. Uneori, chelnerița și umbrela ei sunt aproape, alteori departe. Chiar când încep să cred că nu mai pot rămâne prea mult la suprafață, o văd pe chelneriță lopătând către mine și ținându-se de umbrela desfăcută, ca de-o luntre pescărească.

— Ce mai salvator ești! zice, apucându-mă de mână.

Îmi zâmbește, aruncă o privire dincolo de mine, și pe fața ei apare o groază de nedescris. Mă răsucesc în apă și văd botul crocodilului, căscându-se. Îmi smulg mâna dintr-a ei, azvârl umbrela cât de departe pot și mă-ntorc, măcar să-mi privesc moartea în față.

— Nu! țipă chelnerița, cum se cuvine.

Sunt puternic și tăcut. Crocodilul se răsucesc și se scufundă; trupul umflat i se-nfinge-n apă, trăgându-și după el coada, până dispăre cu totul. Ce voia, doar să mă sperie?

— Repede! mă zorește chelnerița mea, dar niște colți ascuțiți ca o sârmă ghimpată m-apucă de picior și mă smucesc în adânc.

Îi trag un șut crocodilului, dar e ca și cum aș vrea să dobor un cedru. Mai jos, tot mai jos, din ce în ce mai jos, dau din picioare și din brațe, dar nu reușesc decât să îngroș norii de sânge scuipați de gamba mea străpunsă. Ajungem pe fundul Oceanului Pacific. Este urbanizat la greu – și-atunci îmi dau seama: crocodilul a optat să mă înece chiar în fața braseriei Jupiter, dovedind că amfibienii posedă un simț al ironiei. Clienții și refugiații privesc tot spectacolul, îngroziți și neputincioși. Furtuna trebuie să fi trecut, pentru că totul e de-un

albastru de piscină, lumina – ca de ring de step, și pot să jur c-aud cântând *Lucy pe cerul cu diamante*¹⁸. Crocodilul se uită la mine cu ochi de Akiko Katō, sugerându-mi să văd latura simpatică a perspectivei de a zăcea, cadavru buhăit, pe fundul unei vizuini, de unde să fiu consumat pe post de gustare, timp de câteva săptămâni de-acum înainte. Mă simt pe cât de slăbit, pe-atât de imponderabil. Îl urmăresc pe Lao Zi, luându-și ultima țigară Carlton din pachetul meu și punându-și pe cap șapca mea de baseball. Pe urmă, îl văd mimând că se înjunghie în ochi și arătându-mi cu degetul spre crocodil. Din mîlul minții, mi se decolmatează un gând. Ieri, proprietarul mi-a dat cheile care mi se cuveneau – iar cea de la oblonul care se trage peste vitrina din față a magazinului e lungă aproape cât un lat de palmă și ar putea servi drept un pumnal în miniatură. Nu-mi vine ușor să mă răsucesc în poziție de luptă, dar și crocodilul a obosit și-și face siesta – nu bagă de seamă nici că i-am strecurat vârful cheii între pleoape, nici că i-o înfig unde trebuie. Se smucește, se frământă, se zbate. Crocodilii zbiară, chiar și subacvatic. Ăsta-și descleștează fălcile și se face nevăzut ca o sfârlează. Lao Zi se prefacă că aplaudă, însă am deja trei minute fără aer la activ, iar suprafața e la o distanță imposibilă. Dau din picioare, dar fără vlagă. Azotul îmi fâsâie în creieri. Zbor anevoie, și oceanu-mi cântă. Chelnerița mea, Ceafă-Perfectă, loială până la capăt, și-a băgat fața sub apă și mă caută din ochi de sus, de pe balena de piatră, cu părul plutindu-i în spumă. Privirile ni se-ntâlnesc pentru o ultimă oară, și-apoi, copleșit de frumusețea propriei mele morți, mă duc la fund, în cercuri lente și triste.

Când prima rază roșie de lumină se-nfinge ca un șperaclu în broasca zorilor, preoții de la sanctuarul Yasukuni îmi aprind rugul funerar de santal. Însmormântarea mea e cea mai grandioasă din câte-și amintește oricine, și-ntreaga națiune se vede unită de un sentiment unic de jale. Traficul e deviat pe centura Kudanshitei, pentru a le permite zecilor de mii de oameni să vină să-mi aducă omagiile lor. Flăcările-mi învăluie trupul. Ambasadori, diverse rude, șefi de state, Yoko Ono, toată-n negru. Trupul mi se mistuie, în timp ce soarele desface larg porțile zilei. Maiestatea-Sa Imperială a dorit să le mulțumească părinților mei, așa că s-au reîntâlnit pentru prima oară, după aproape douăzeci de ani. Ziariștii vor să afle de la ei cum se simt, dar amândoi sunt prea gătuiți de emoție ca să le răspundă. Nu mi-am dorit niciodată o ceremonie ostentativă, dar, mă rog, eroismul asta și este – eroism. Sufletul mi se-nalță odată cu cenușa, plutind în aer, printre elicopterele televiziunilor și porumbei. Poposesc pe uriașa

poartă în stil tradițional, *torī*, suficient de vastă, încât să treacă pe sub ea un crucișător de luptă, și mă bucur de proaspăta perspectivă asupra sufletelor omenești, pe care moartea mi-o prilejuiește.

„N-ar fi trebuit să-i abandonez pe-ăia doi“, gândește mama mea.

„N-ar fi trebuit să-i abandonez pe-ăia trei“, gândește tatăl meu.

„Mă-ntreb dacă pot să-i păstrez garanția“, gândește Buntarō Ōgiso.

„Nici n-am apucat să-l întreb cum îl cheamă“, gândește Ceafă-Perfectă.

„Îmi pare rău că nu-i și John aici, astăzi“, gândește Yoko Ono. „Precis ar scrie un recviem.“

„Puștiule – gândește Akiko Katō –, când ești întreținut o viață-ntreagă, oricând ai sfârși-o ți se pare prematur.“

Lao Zi își râde-n barbă, se îneacă și horcăie să-și recapete suflul:

— Mamă, mamă, n-am văzut asemenea ploaie din 1971. O fi vreun semn de sfârșitu' lumii. Da' s-a zis și la teveu că vine.

Numai că nici n-apucă el bine să spună vorbele-astea, că șuvoiul se-nchide parcă de la robinet. Gravidele râd. Mă gândesc la bebelușii din burțile lor. În alea nouă luni, cât stau la desagă, oare ce-și imaginează bebelușii? Branhiile, mlaștini, câmpuri de luptă? Ocupanților de pânțece trebuie să le fie totuna ce-și imaginează cu ceea ce-i real. Afară, pietonii aruncă priviri suspicioase-n sus, verificând ploaia cu palmele desfăcute. Umbrelele se-nchid. Pe cer se desfășoară nori cum sunt la teatru, pe decorurile de fundal. Ușile braseriei Jupiter se deschid scârțâind – e chelnerița mea, care leagănă o pungă.

— Da' nu te-ai grăbit, bombăne Împărăteasa-Văduvă.

Ceafă-Perfectă pune cutia de filtre pe tejghea.

— Erau cozi mari la magazin. Parcă nu se mai terminau.

— Ai auzit cum a tunat? vrea să știe Măgărița, pe care o suspectez că nu-i așa de rea, doar slabă și subjugată de Împărăteasa-Văduvă, care pufnește pe nas:

— Cum să nu-l audă?! Și mătușă-mea Otane s-a trezit de la tunetul *ăla* – și ea-i moartă de nouă ani!

Mi-aș paria toți banii că Împărăteasa-Văduvă și-a băgat coada-n testamentul mătușii Otane și, pe urmă, i-a făcut vânt pe scări în jos. Adaugă tot ea:

— Bonul și restul, dacă nu te superi. Mă știe conducerea centrală pentru contabilitatea exemplară pe care o țin, și am intenția să-mi păstrez reputația neștirbită.

Chelnerița mea îi dă bonul de casă și un teanc de monede. Indiferența – o armă năucitoare în mâna ei. Ceasul arată două-jumate. Desenez pentagrame în scrumieră, c-o scobitoare. Îmi fulgeră prin minte c-aș face bine să mă interesez, cel puțin, până să mă duc peste Akiko Katō, în biroul ei dintre nori, dacă ea chiar este în turnul PanOpticon – altfel, dacă dau buzna pe lângă secretară și găsesc un bilețel pe monitorul calculatorului, pe care scrie: „Revin joi“, sunt mai mult decât penibil. Port la mine, în portofel, cartea de vizită a doamnei Katō, pe care am împrumutat-o din cutia rezistentă la foc a bunicii mele, când aveam unșpe ani, cu intenția de a studia tehnicile voodoo și a o folosi ca totem. AKIKO KATŌ. AVOCAT. OSUGI & BOSUGI. Adresă din Shinjuku și număr de telefon. Deja mi s-ntețesc bătăile inimii. Închei o înțelegere cu mine însumi: o cafea cu gheață, o ultimă țigară Carlton, pe urmă sun. Aștept până o văd pe chelnerița mea la tejghea și mă reped să-mi iau cafeaua și norocul de la ea.

— Paharele! răcnește atât de tăios Împărăteasa-Văduvă, de am impresia că mi se adresează mie.

Măgărița vine la tejghea, în schimb Ceafă-Perfectă se-ntoarce la chiuvetă. Sunt în pericol de supradoză de cofeină, dar aș da prost rău de tot dacă m-aș răzgândi acum.

— O cafea cu gheață, vă rog.

Aștept să-l mai omoare o dată bioborgii pe Lao Zi și fac schimb cu el: o țigară Carlton pe-un chibrit în plus. Încerc să bisectez un fulg de migdală, dar mi se lipește de unghie.

— Bună ziua. Osugi și Bosugi.

Încerc să-mi inoculez o măsură de autoritate în voce.

— Daaa...

Numai că am un timbru strident, ca și cum coaiele mele nu și-ar fi încheiat căderea liberă a pubertății. Mă-nroșesc, mimez un acces de tuse și reiau, cu cinci octave mai jos:

— Akiko Katō... este la serviciu azi, vă rog?

— Doriți să vorbiți cu ea?

— Nu. Vreau doar să știu dacă... ba da. Da, vă rog.

— Ce mă rugați, domnule?

— Puteți să-mi faceți legătura cu doamna Akiko Katō? Vă rog?

— Permiteți să vă întreb cine o caută, domnule?

— Deci... e la birou, sau nu?

— Permiteți să vă mai întreb o dată: cine o caută, domnule?

— Este un apel confidențial – dezastru, nu altceva.

— Puteți conta pe o confidențialitate absolută, domnule, dar trebuie să vă întreb cine sunteți.

— Mă numesc... ăăă... Tarō Tanaka.

Cel mai tont dintre numele toante. Ce idiot!

— Domnul Tarō Tanaka. Înțeleg. Permiteți să vă întreb și în ce chestiune sunați?

— În anumite chestiuni... ăăă... legale.

— N-ați putea fi mai precis, domnule Tanaka?

— ăăă... Nu. Adevăru-i că n-aș putea.

Oftează încet.

— Doamna Katō este într-o discuție cu partenerii principali în acest moment, așa încât nu vă pot face legătura cu dumneaei chiar acum. Dar, dacă-mi lăsați numărul dumneavoastră de telefon și numele firmei din partea căreia sunați, plus un rezumat a ceea ce doriți să-i comunicați, pot s-o rog să vă sune dumneaei mai târziu, spre sfârșitul zilei.

— Desigur.

— Așadar, firma dumneavoastră, domnule Tanaka?

— ăăă...

— V-ascult, domnule Tanaka.

Mă-nec și-nchid.

Nota patru pentru stil. Dar știu, cel puțin, că Akiko Katō pândește undeva, în propria ei pânză. Număr etajele PanOpticon-ului: douăș-șapte, restul se pierde în nori. Suflu fumul spre tine, Akiko Katō. Ți-au mai rămas de trăit mai puțin de treizeci de minute, în care nu-i altceva, Eiji Miyake, decât o amintire încețoșată de pe o insulă muntoasă, împâclită, de mai jos de pintenul cel mai sudic din Kyūshū. Visezi vreodată, ziua-n amiaza mare, cum te-ntâlnești cu mine? Sau nu sunt decât un nume pe niște documente? Aisbergurile din cafeaua mea se topesc și pârlăie. Adaug dozele de sirop și frișcă și mă uit la cum se răsucesc și se amestecă lichidele. Gravidele compară între ele reviste cu bebeluși. Chelnerița mea face turul meselor și golește scrumierele într-o găleată. *Vino și-aici, golește-o și pe-a mea*. Nu vine. Împărăteasa-Văduvă stă pe telefon, toată numai zâmbete. Îmi atrage atenția un bărbat care traversează strada Kita: jur că l-am văzut, același bărbat, cum traversa, și-n urmă c-un minut, aceeași stradă. Mă concentrez

asupra lui, urmărindu-i înaintarea printre masele de țopăitori peste bălți. Trece pe partea cealaltă, apoi așteaptă ca omulețul să se facă verde. Traversează șoseaua Ōmekaidō, așteaptă ca omulețul să se facă verde. Apoi traversează iar strada Kita. Așteaptă ca omulețul să se facă verde, apoi traversează iar șoseaua Ōmekaidō. Îl urmăresc făcând circuitul o dată, de două ori, de trei ori. Detectiv particular, bioborg, țăcănit? Soarele stă să străpungă stratul de nori în orice moment. Îmi înfig paiul prin gheața care acoperă cafeaua și sug. Vezica nu mi se mai lasă ignorată. Mă ridic, mă-ndrept spre ușa toaletei, răsucesc mânerul – încuiat. Mă scarpin la ceafă și mă-ntorc la locul meu, într-o mare jenă. Când iese cine era înăuntru – o corporatistă –, îmi feresc privirile, ca să nu mă suspecteze că eu îi scuturasem ușa toaletei, așa că-mi pierd rândul în favoarea unei eleve de liceu în uniformă, afectată, care mai iese de-acolo abia după un sfert de oră, cu aerul unei bunăciuni cu fustă mini în dungi, ca o acadea, și cu țâțele acoperite de-o bustieră ca o panglică puțin mai lată. Mă ridic iar – de astă-dată, o mamă și fetița ei se reped înaintea mea.

— Urgență! se hlizește mama la mine, care-i zâmbesc, înțelegător.

O fi genul ăla de vis în care, de ce te apropii, de-aia e mai departe? „Uite ce e – se screme vezica mea –, fă ce-oi face, și-ncă repede, că eu altfel nu mai răspund!“ Mă proțăpesc în fața ușii, gândindu-mă la dune de nisip. Alt cerc vicios tokiot: ca să te poți duce la toaletă, trebuie să cumperi o băutură, care-ți umple vezica. Pe Yakushima, n-am decât să găsesc un copac și mă piș după el. Într-un târziu, mama și fetița ies, și apuc și eu să intru. Îmi țin respirația și mă lupt cu încuietoarea. Ridic apoi capacul și mă piș trei cafele. Îmi pierd răsuflarea cu totul și n-am ce face – trebuie să trag aer în piept. Nici nu pute prea tare, având în vedere ce și cum: urină, margarină, lavandă chimică. Renunț să mai șterg marginea closetului. Oglindă, chiuvetă, dozator de săpun gol. Îmi storc două puncte negre și-mi studiez propria reflecție din unghiuri diferite: eu, Eiji Miyake, tokiot. Reușesc să prostesc pe cineva, sau fiecare ha-ha, miau-miau și zgâială camuflată mi se adresează, așa cum bănuiesc? Bună zi pentru acnee. Mi-o fi trecând efectul spumei de bronz de Kyūshū, de-acum? Reflecția mea din oglindă se prinde în jocul uitatului fix. Ea câștigă, eu îmi întorc privirile primul. Mă pun pe lucru la un șir vulcanic de puncte negre. Cineva de-afară bate la ușă, apoi răsucesc mânerul. Îmi netezesc spre ceafă părul geluit și mă chinui să descui ușa.

□

E Lao Zi. Bombăn o scuză că l-am făcut s-aștepte și decid să iau cu asalt PanOpticonul, fără vreo altă întârziere. Când să... cine tocmai trece pe trotuarul din fața braseriei Jupiter, dacă nu Akiko Katō? În carne și oase, exact acum, exact aici – doar cinci milimetri de geam și cel mult un metru de aer între noi. Coincidența pe care mi-o doream, uite că se petrecea, exact când renunțasem la speranța de-a o mai vedea petrecându-se. Cu încetinitorul: întoarce capul, se uită direct în ochii mei și trece mai departe. Senzația de moment, c-așa ceva nu se poate, mă prinde pe picior greșit. Akiko Katō se îndreaptă către intersecție, unde ai zice că omulețul se face verde tocmai pentru c-a sosit ea. În fantezia mea, n-a îmbătrânit; în realitate, da, însă memoria mi se dovedește surprinzător de precisă: viclenie mascată, nas acvilin, frumusețe glacială. *Hai!* Aștept să se deschidă naibii ușile, mă reped afară și...

Șapca de baseball, idiotule!

Dau buzna iar în braseria Jupiter, îmi smulg șapca și-o iau pas alergător spre trecerea de pietoni, unde omulețul verde a și început să pâlpâie. După două ceasuri petrecute în aer condiționat, simt că pielea-mi crapă și mi se face bășică, în căldura după-amiezii de-afară. Akiko Katō e deja pe țărmul celălalt – îmi iau inima-n dinți și sprintez, făcând salturi peste dungile zebrei și băltoace. Motoarele furnizorilor se ambalează și înaintează, omulețul angajat în traversare e la roșu, un autobuz mă claxonează nervos, dar țâșnesc pe țărmul celălalt, fără să mă rostogolesc pe vreo capotă. Ținta vânătorii mele e deja pe treptele de la PanOpticon. Îmi croiesc drum în amonte prin mulțime, culegând invective de la trecători și-mprăștiind scuze în stânga și-n dreapta – dacă intră, s-a dus șansa mea s-o întâlnesc pe teren neutru. Dar Akiko Katō nu intră în PanOpticon. Merge mai departe, spre gara Shinjuku – aș face bine s-o ajung din urmă și s-o rețin, dar mă-ncearcă brusc sentimentul că, dac-aș acosta-o pe stradă, ar deveni mai puțin înțelegătoare, nu mai mult, față de cauza mea. La urma urmei, îi cer să-mi facă o favoare. Ar putea crede c-am pândit-o – și-ar avea dreptate. Dacă-mi devine dușmană, înainte s-apuc s-o lămuresc? Dacă-ncepe să țipe: „Săriți! Mă violează!“? Chiar și așa, nu pot nici s-aștept să se piardă-n mulțime. O urmăresc de la o distanță sigură, reamintindu-mi întruna că nu știe cum arată Eiji Miyake adult. Dar ea nu-ntoarce capul nici măcar o dată – de ce s-ar uita în urmă? Trecem pe sub un șir de copaci contorsionați, din care se scurg stropii de ploaie. Akiko Katō își scutură părul lung și-și pune o pereche de ochelari de soare. Printr-un pasaj subteran, traversăm niște linii de cale ferată și ieșim, în partea cealaltă, pe strada Yasukuni, scăldată în razele soarelui, înțesată de mașini și

trecători și flancată de bistrouri și magazine de telefonie mobilă, de unde zbiară acorduri de chitară. E greu, în viața reală, să te ții după oameni. Mă izbește-n vintre o bicicletă. Soarele transformă strada într-o saună, prin lentilele bălților lăsate de ploaie. Nădușeala-mi lipește tricoul de piele. După ce trece prin fața unui magazin care vinde nouăzeci-și-nouă de arome de înghețată diferite, Akiko Katō face brusc o piruetă și se-nfundă pe o străduță laterală. Mă strecor printr-o junglă de femei adunate în fața unui butic și mă țin după ea. Gata cu soarele, pubelele pe roți și scările de incendiu. Parc-am fi într-un decor de film, la Chicago. Se oprește în fața unui cinematograf – asta pare să fie – și se-ntoarce, ca să fie sigură că n-o urmărește nimeni. Eu grăbesc pasul, ca și cum aș fi întârziat rău de tot undeva. Mă uit în altă parte și-mi aplec șapca de baseball pe ochi, exact când trec pe lângă ea, ca să-mi acopere fața. Apoi, mă răsucesc pe călcâie și mă-ntorc, dar Akiko Katō s-a și făcut nevăzută în măruntaiele cinematografului Ganymede. Locul ăsta precis a trăit și zile mai bune. Astăzi, rulează un film intitulat chiar așa, *PanOpticon*. Afișul – un șir de păpuși Matrioșka rusești, care zbiară – nu-mi spune absolut nimic despre filmul în sine. Ezit. Nu știu ce să fac. Aș vrea o țigară, dar mi-am lăsat pachetul la braseria Jupiter, așa că mă descurc și c-o bombă cu șampanie. Filmul începe în mai puțin de zece minute. Intru, inițial trăgând ușa, în loc s-o împing. Foaierul pustiu colcăie de mocheta psihedelică. Nu observ că e și-o treaptă, mă-mpiedic, și mai-mai să-mi luxez o gleznă. Totu-i luciu de prost gust, combinat cu iz chimic. Un candelabru vai-de-mama-lui luminează cafeniu. Femeia de la casa de bilete lasă jos macrameu' la care lucrează, vădit plictisită.

— Mda?

— ăsta-i... ăăă... cinematograful?

— Nu. ăsta-i crucișătorul Yamato.

— Sunt un spectator.

— Să vă fie de bine.

— ăăă... Filmul? Despre ce este... vorba?

Femeia vâă capătul de ață pe urechea acului.

— Vedeți cumva că-mi scrie aici, la ghișeu: „Rezumatele filmelor, de vânzare“?

— Voiam numai... – dar ea oftează din greu, ca și cum ar avea de-a face c-un dobitoc:

— Vedeți aici sau nu vedeți vreo pancartă pe care să scrie: „Rezumatele filmelor, de vânzare“?

— Nu.

— Și de ce credeți, oare, că nu vedeți o asemenea pancartă?

Aș vrea s-o-mpușc, dar mi-am lăsat pistolul Walther PK într-o fantezie de mai înainte. Aș vrea să plec naibii de-aici, dar știu că undeva, prin clădire, se găsește Akiko Katō.

— Un bilet, vă rog.

— O mie de yeni.

S-a dus bugetul meu pe ziua în curs. Îmi dă un bilet ca de loterie. Ici și colo, zac împrăștiate bucăți de tencuială. E clar că locul ăsta n-ar fi trebuit să mai funcționeze deja de câteva zeci de ani. Femeia se întoarce la macrameu' ei, lăsându-mă în plata belalie a unei pancarte pe care scrie: ECRANUL PE AICI – ADMINISTRAȚIA NU ESTE RĂSPUNZĂTOARE DE ACCIDENTELE PETRECUTE PE TREPTE . Câteva rânduri de scări coboară, formând unghiuri drepte. Afișe de filme decorează pereții slinoși. Nu recunosc nici unul. Fiecare asemenea rând m-aștept să fie și ultimul, dar scările par să nu se mai termine. În eventualitatea unui foc, publicul este rugat să se carbonizeze în liniște. Oare se face din ce în ce mai cald? Dintr-odată, am ajuns la capătul de jos al scărilor. Miroase a migdale amare. Îmi blochează drumul o femeie cu țeasta rasă și zgâriată a unui pacient de la chimioterapie. Privirile ni se-ntâlnesc, și văd că are găvanele ochilor absolut goale. Îmi dreg vocea. Nu se mișcă. Încerc să mă strecur pe lângă ea, dar își întinde brusc o mână într-o parte. Degetele arătător și mijlociu, plus inelarul și degetul mic i s-au contopit în două copite. Încerc să nu mă uit. Îmi ia biletul și mi-l rupe.

— Floricele? mă-ntreabă.

— Mă lipsesc, mulțumesc.

— Nu vă plac floricelele?

— Ăăă... nu mă dau în vânt după floricele.

Îmi cântărește afirmația.

— Deci nu aveți curajul să recunoașteți că vă displac floricelele.

— Nici nu-mi plac, nici nu-mi displac floricelele.

— De ce jucați cu mine asemenea jocuri?

— Nu-i nici un fel de joc. Doar c-am avut parte de-un prânz copios. Nu vreau să mai mănânc nimic.

— Deloc nu-mi place că mințiți.

— Probabil că mă confundați cu altcineva, dar ea scutură din cap:

— Confuziile n-ajung niciodată chiar atât de jos.

— Bine, bine, gata. Vă cumpăr niște floricele.

— Nu se poate. N-avem.

Am senzația că e ceva ce-mi scapă.

— Și-atunci, de ce v-ați oferit să-mi vindeți floricele?

— Ia mai gândiți-vă. Nu v-am oferit nimic. Vreți să vedeți filmul sau nu?

— Da, zic, deja vag iritat. Vreau să văd filmul.

— Și-atunci, pe mine de ce mă faceți să-mi pierd vremea?

Îmi ține draperia, ca să intru. În tot cinematograful, a cărui podea coboară abrupt, sunt fix trei oameni. Pe rândul întâi, o recunosc pe Akiko Katō. Lângă ea, stă un bărbat. Pe culoarul cel mai îndepărtat, un bărbat așezat într-un fotoliu rulant pare să fie mort: are gâtul îndoit spre spate, ca rupt, falca-i atârână, capul zici că i-a scăpat din balamale, plus că stă cadaveric de nemișcat. Îi urmăresc privirile ațintite spre cerul nopții pictat pe tavanul cinematografului. Mă strezor la vale pe culoarul central, sperând să pot ajunge destul de aproape, încât să trag cu urechea la ce vorbesc cei doi. Un pocnet sonor se produce în camera de proiecție, și mă ghemuiesc la pământ, în lipsa unei alte ascunzători. O împușcătură sau vreo pungă de cartofi pai, desfăcută nepriceput. Nici Akiko Katō, nici vecinul ei nu se-ntorc – mă fofilez până la doar două rânduri în spatele lor. Luminile se sting și cortina se ridică, dezvăluind un dreptunghi de lumini care pâlpâie. O reclamă a unei școli de șoferi – ori e foarte veche reclama, ori școala de șoferi nu acceptă cursanți decât cu haine și tunsori care aduc a deceniul 1970. Fondul muzical e Y.M.C.A.¹⁹ Urmează o reclamă la serviciile unui medic plastician pe nume Apollo Shigenobo, care le grefează tuturor pacienților săi rânjete permanente. Ei toți cântă despre cât de bune sunt corecțiile faciale. Îmi plac avanpremierele scurte, sub titlul: „În curând pe ecrane“, de la cinematograful din Kagoshima – te scapă de bătaia de cap de-a mai vedea filmul întreg –, dar aici nu se dă așa ceva. O voce ca de titan, metalică, anunță filmul zilei, *PanOpticon*, de un regizor al cărui nume n-aș putea să-l pronunț cu nici un chip, câștigător al marelui premiu la un festival de film dintr-un oraș pe care nu l-aș putea nici măcar indica pe harta celui mai apropiat continent. Fără generic, fără muzică, de-a dreptul în temă.

Într-un oraș alb-și-negru al iernii, un omnibuz își croiește drum prin mulțime. Un pasager între două vârste privește. Zăpadă murdară, vânzători de ziare ambulanți, ca pe timpul războiului, polițiști care bat un speculant cu marfă de contrabandă, fețe pustiite în fața unor magazine goale, un pod ca un schelet ars.

Omul coboară și-i cere șoferului să-l îndrume. Tot ce obține este un semn din cap către zidul enorm care acoperă cerul. Merge de-a lungul zidului, căutând ușa. Cratere, obiecte stricate, câini vagabonzi. Ruine circulare, în mijlocul cărora un zănatic păros îi vorbește unui foc. Într-un târziu, omul găsește o ușă de lemn. Se-apeacă și bate. Nici un răspuns. Vede o cutie de tablă, atârnată de o sfoară care dispare în zidărie, și-i vorbește: „E cineva înăuntru?” Subtitrarea e-n japoneză, dar limba vorbită e toată numai sâsâieli, plescăieli și poticneli: „Mă numesc doctorul Polonski. Sunt așteptat de custodele Bentham.” Duce cutia la ureche și aude marinari care se îneacă. Ușa se deschide, parcă de la sine, către o curte interioară mohorâtă. Doctorul se-apeacă și pășește înăuntru. O incantație stranie se-aude ca un ecou purtat de vânt. „Broscoi-Râios, la dispoziția dumneavoastră”, zice un bărbat foarte scund, ridicându-se din plecăciunea pe care o făcea. Doctorul Polonski se sperie și se dă înapoi. „Pe-aici, dacă sunteți amabil.” Zăpada parc-ar fi pietriș. Incantațiile se reverberează, se sting, se reaprind. O legătură de chei zăngăne la centura lui Broscoi-Râios. Trece de niște gardieni jucători de cărți, printr-un labirint de cuști. „Destinația dumneavoastră”, orăcăie. Doctorul face o plecăciune bătoasă, bate și pătrunde într-un birou în care totu-i de-a valma.

„Ia te uită, doctorul!” exclamă custodele beat și decrepit. „Luați loc, vă rog.”

„Mulțumesc.”

Doctorul Polonski pășește cu grijă. Nu numai că podelele sunt goale, dar jumătate dintre scândurile pardoselii lipsesc. Se așază pe un scaun ca de școlar. Custodele tocmai fotografiază o alună care a plonjat într-un pahar înalt, plin cu lichid. Explică:

„Lucrez la un tratat pe tema comportamentului adaosurilor de bar în mediu de suc dublat de rachiu.”

„Nu, zău?”

„Dumneavoastră cu ce vă matrafoxați, doctore?” întreabă custodele, consultându-și cronometrul.

„Nu când sunt în exercițiul funcțiunii, mulțumesc.”

Custodele golește și ultimul strop de rachiu într-o ceșcuță de ou și dă drumul sticlei în spațiul dintre scândurile rămase ale podelei. Se-aud un zbierăt și un zdroncănit undeva departe.

„Hai, noroc!” – și doctorul dă peste cap ceșcuța de ou. „Doctore, dragă, dați-mi voie să trec fără-ntârziere la ce ne măcăie... la ce ne sâcăie, vreau să zic, la ce ne sâcăie. Doctorul nostru de pân-acum, Koenig, a murit de oftică înainte de

Crăciun și, cu tot războiul ăsta din Răsărit, cu te-miri-ce, nu ni s-a trimis un înlocuitor – deocamdată. Închisorile nu sunt priorități pe timp de război, poate doar pentru a ține la beci deținuții politici. Și ce speranțe mari ne-am făcut! O-nchisoare utopică, în care facultățile mintale să le fie sporite prizonierilor, în care simpla lor imaginație să-i elibereze. Să...”

„Domnule Bentham, îl întrerupe doctorul Polonski, ce anume vă sâcâie?”

„Ne sâcâie – zice custodele, și se apleacă în față – problema lui Voorman.”

Doctorul Polonski își schimbă poziția pe scaunul minuscul, temător să nu pățească și el ca sticla de rachiu.

„Voorman e prizonier aici?”

„Exact așa, doctore. Nu numai că Voorman e prizonier aici, dar pretinde că e Dumnezeu.”

„Dumnezeu...”

„Fiecare cu-ale lui, părerea mea, dar a convins restul populației închisorii să-i împărtășească mania. Deși l-am izolat, n-a folosit la nimic. Cântarea pe care-ați auzit-o, când ați intrat – era Voorman, psalmodiind. Mă tem de tulburări, doctore. De răzvrătiri.”

„Înțeleg problema dumneavoastră, dar cum...”

„V-am chemat ca să-l examinați pe Voorman. Să evaluați dacă nebunia lui e-o făcătură, sau chiar a luat-o razna. Dacă dumneavoastră decideți că e nebun cu patalama, pot să-l fac pachet și să-l expediez la balamuc, iar noi să ne ducem acasă, la ceai și fursecuri.”

„Pentru ce infracțiune a fost condamnat Voorman?” – la care custodele Bentham ridică din umeri:

„Am pus pe foc dosarele, iarna trecută, ca să ne-ncălzim.”

„Și-atunci, cum știți când să le dați drumul prizonierilor?”

Custodele face o mutră consternată:

„Ce să facem? Să le dăm *drumul* prizonierilor?”

Akiko Katō întoarce capul. Eu mă fac mic – la timp, sper. La capătul rândului, un șobolan stă în poziție de drepti, într-o băltoacă de lumină argintie reflectată de ecran. Se uită la mine, după care se face nevăzut în capitonaj.

— Un singur lucru sper, zice în șoaptă vecinul ei de scaun. Că e vorba de ceva urgent.

— O arătare și-a făcut ieri apariția la Tōkyō.

— M-ați chemat de la Ministerul Apărării, ca să-mi spuneți o poveste cu

fantome?

— Arătarea era fiul dumneavoastră, domnule deputat.

Tatăl meu e la fel de trăsnit de vestea primită, ca și mine. Akiko Katō își vântură părul.

— Și v-asigur că este o arătare mai mult decât vie. A venit la Tōkyō și vă caută.

Tatăl meu nu zice nimic o vreme care tinde să se transforme-n veșnicie.

— Vrea bani?

— Vrea sânge.

Optez pentru temporizare, lăsând-o pe Akiko Katō să desfășoare cât mai multă frânghie, pentru ștreangul ei de mai târziu.

— N-am cum să vă prezint ce am să vă spun într-o manieră mai ușor de digerat. Fiul dumneavoastră e dependent de heroină și mi-a jurat c-o să vă omoare pentru copilăria pe care i-ați furat-o. Mi s-a-ntâmplat de multe ori, în cariera mea, să dau peste tineri cu mințile duse, dar mă tem că fiul dumneavoastră e-o psihoză ambulantă. Zice că vrea să vă distrugă familia mai întâi, ca să vă pedepsească pentru ce i s-a întâmplat surorii lui.

Celula lui Voorman e un templu al mizeriei.

„Așa, domnule Voorman...“, zice doctorul Polonski, încercând să nu calce în fecale și muște. „De când vă considerați un dumnezeu?“

Voorman e strâns într-o cămașă de forță.

„Dați-mi voie să vă pun și eu aceeași întrebare.“

„Eu nu mă consider un dumnezeu.“

Ceva scrâșnește sub talpa doctorului.

„Dar psihiatru vă considerați.“

„Corect. Sunt psihiatru de când am absolvit colegiul de medicină – cu onoruri depline – și mi-am început practica.“

Doctorul ridică piciorul. Un gândac i s-a lipit de talpă și mai dă încă din picioare. Îl râcăie de-o bucată de zidărie căzută. Voorman încuviințează din cap.

„La fel și eu – sunt Dumnezeu de când am început să-mi practic profesia.“

„Înțeleg“, zice doctorul, care se oprește să-și noteze ceva. „Ce anume presupune profesia dumneavoastră?“

„În linii mari, să mențin lucrurile în funcțiune. În universul meu.“

„Așadar, ați creat universul în care trăim cu toții?“

„Exact. Acum nouă zile.“

Doctorul Polonski stă și cântărește vorbele acestea.

„Un volum considerabil de probe sugerează că universul e ceva mai vechi de nouă zile.“

„Știu. Și probele tot eu le-am creat.“

Doctorul se-așază pe-un prici rabatabil, de partea cealaltă a încăperii.

„Am patruzeci-și-cinci de ani, domnule Voorman. Cum explicați amintirile mele de astă-primăvară sau pe cele din copilărie?“

„V-am creat și amintirile, când v-am creat.“

„Deci totul, în acest univers, e-o plăsmuire a imaginației dumneavoastră?“

„Absolut. Dumneavoastră, închisoarea, coacăzele, nebuloasa Cap-de-Cal.“

Doctorul Polonski termină propoziția pe care tocmai o scria.

„Trebuie să fi avut mult de lucru.“

„Mai mult decât ar putea cuprinde vreodată hipocampusul dumneavoastră minuscul – nu vă supărați. Încă și mai rău este că trebuie să-mi închipui fiecare atom întruna, fiindcă altfel s-ar alege praful, dacă mă-nțelegeți. Solipsismul n-are decât un singur *l*, maestre.“

Doctorul Polonski încruntă din sprâncene și-și mută carnețelul în mână cealaltă. Voorman oftează:

„Știu că sunteți sceptic, doctore. Eu v-am făcut așa. Pot să vă propun, ca să-mi verificați alegațiile, un experiment obiectiv?“

„La ce vă gândiți?“

„La Luxemburg.“

„Luxemburg?!“

„Presupun că nici măcar luxemburghezilor nu le va putea trece neobservat, nu, ce ziceți?“

Tatăl meu nu zice nimic. Stă cu capul plecat. Are scalpul acoperit de păr – n-am de ce să mă tem de calviție. Ce întorsătură neașteptată, sumbră, delicioasă a lucrurilor. Pot să-mi anunț prezența în orice moment, de-acum, s-o dau de gol pe Akiko Katō, ca pe-o viperă mincinoasă ce este, dar vreau să-mi păstrez avantajul încă puțin și să-mi pregătesc arsenalul pentru bătălia care m-așteaptă. Sună un telefon mobil. Akiko Katō și-l scoate din poșetă, se răstește: „Sună-mă ceva mai încolo, sunt ocupată“, și-l aruncă înapoi înăuntru.

— Domnule deputat, alegerile generale au loc peste patru săptămâni de-acum înainte. Figura dumneavoastră va fi expusă pe toate panourile de afișaj ale candidaturilor din Tōkyō. Veți fi la televizor în fiecare zi. Nu e momentul s-o

faceți pe discretul.

— Dacă mi-aș putea măcar cunoaște băiatul...

— Dacă află cine sunteți, s-a terminat cu dumneavoastră.

— Oricine are și o latură cât-de-cât rezonabilă.

— El are un dosar penal – agresiune, jaf armat, droguri – mai lung decât rafturile de pantofi ale soției dumneavoastră, puse cap-la-cap. Are o gravă dependență de cocaină. Imaginați-vă numai ce-ar spune opoziția: „Criminalul este copilul din flori abandonat al ministrului și jură să-și omoare tatăl!”

Tatăl meu oftează adânc în penumbra străpunsă de licăriri de lumină.

— Și ce propuneți?

— Să lichidați problema, până nu se transformă în moartea dumneavoastră politică.

— Doar nu sugerați o soluție violentă? zice tatăl meu, întorcându-se către ea pe jumătate.

Akiko Katō își alege cuvintele cu grijă.

— Am prevăzut această zi. Planurile sunt gata făcute. Se mai întâmplă accidente, în orașul ăsta, și știu pe cineva, care știe pe altcineva, care se pricepe să provoace un accident mai curând, în loc de mai târziu.

Aștept să văd ce-i răspunde tatăl meu.

Familia Polonski locuiește într-un apartament de la etajul al doilea al unei case vechi din oraș, în care se intră pe-o poartă, printr-o curte. N-a mai mâncat, săraca, n-a mai dormit ca lumea de luni întregi. Un foc anemic tremură și nu reușește să alunge penumbra. Un convoi de tancuri huruie afară. Doamna Polonski taie cu un cuțit bont felii dintr-o pâine de consistența fierului și scoate cu polonicul o fiertură străvezie.

„Încă te macină povestea cu prizonierul ăla, Boorman?”

„Voorman. Și, da, încă mă macină.”

„Nu-i deloc normal să te pună pe tine cu forța să-i faci treaba unui judecător de la tribunal.”

„Nu asta mă-ngrijorează. În orașul nostru, nu-i mare diferență între balamuc și închisoare”, zice el, reușind să prindă un vârf de morcov în căușul lingurii.

„Dar ce, atunci?”

„Este el sclavul ori stăpânul propriei imaginații? A jurat că Luxemburgul dispare până la ora ceaiului – îl face el să dispară.”

„Luxemburg... ăsta-i un alt prizonier?”

Doctorul Polonski mestecă.

„Luxemburg.“

„Ce este, o nouă marcă de brânză?“

„Luxemburg. Țara. Dintre Belgia, Franța și Germania.“

Doamna Polonski se-arată îndoită – scutură din cap. Soțul ei zâmbeste, ca să-și ascundă iritarea.

„Lu-xem-burg.“

„Și-asta ce-i, o glumă, scumpule?“

„Știi foarte bine că niciodată nu glumesc în legătură cu pacienții mei.“

„Luxemburg, deci. Poate vreun comitat ori vreun sat din Luxemburg, ăsta?“

„Adu-mi atlasul!“

Doctorul Polonski dă paginile, până ajunge la harta generală a Europei, și, brusc, i se lungește fața. Între Belgia, Franța și Germania, vede scris: Lorena Valonă. Cască ochii, parcă lovit de trăsnet.

„Nu se poate așa ceva! Nu se poate așa ceva! Nu se poate așa ceva!“ repetă încontinuu.

— Refuz să cred, zice tatăl meu pe-un ton apăsător, c-aș avea un fiu capabil să omoare pe cineva. Probabil că i-o fi sărit țandăra când v-ați întâlnit, și-acum exagerați ce-a spus el sau ce-a vrut să spună.

— Sunt avocată, i-o întoarce Akiko Katō. Nu sunt plătită să fiu imaginativă.

— Dacă aș putea să-l întâlnesc pe fiul meu, i-aș explica...

— De câte ori să vă repet, domnule ministru? Vrea să vă omoare.

— Și-atunci, îmi cereți să semnez și să paraftez eu moartea lui?

— Vă iubiți familia cea reală?

— Ce întrebare mai e și asta?

— Păi, atunci, e clar ce pași trebuie întreprinși, pentru a vă proteja familia.

— Așa ceva e nebunie curată! scutură din cap tatăl meu, după care își trece degetele prin păr. Pot să vă pun o întrebare directă?

— Dumneavoastră sunteți șeful, zice Akiko Katō pe un ton din care s-ar înțelege că ea e, de fapt, șefa.

— Luați în calcul și contractul nostru de confidențialitate, când pronosticați aceste lucruri?

— Resping o asemenea insinuație, îi replică, mai tăios ca briciul, Akiko Katō, de ofensată ce este.

— Dar trebuie să recunoașteți...

— Resping atât de hotărât o asemenea insinuare, încât prețul tăcerii mele tocmai s-a dublat.

— Țineți minte cine sunt, doamnă Katō! aproape că zbiară tatăl meu.

— Țin minte cine sunteți, domnule ministru. Sunteți un om care poate pierde un regat întreg.

A sosit momentul. Mă ridic în picioare, la două rânduri în spatele tatălui meu și al viperei de femeie care-i manipulează viața.

— Scuzați-mă...

Se-ntorc amândoi – vinovați, surprinși, prudenți.

— Ce? se răstește Akiko Katō.

Mă uit de la ea la tatăl meu, iar la ea, și iar la tatăl meu. Nici unul, nici altul nu mă recunosc.

— Ei? Ce dracului mai vrei și tu?

Înghit în sec:

— E foarte simplă chestiunea. Eu vă știu numele, și dumneavoastră mi-l știți pe-al meu – Eiji Miyake – mai demult. Exact, *acel* Eiji Miyake. Ce-i drept, sunt mulți ani de-atunci...

Țurțurii stau aliniați ca niște colți la fereastra celulei. Pleoapele lui Voorman se deschid încet, foarte încet. Bombardierele duduie în spațiul aerian din apropiere.

„Bună dimineța, doctore. Notițele dumneavoastră pentru sesiunea de azi includ și Luxemburgul?”

Gardianul cu bastonul de împuns vitele se retrage și trânteste ușa de fier. Doctorul Polonski se prefăce că nu bagă în seamă zgomotul. Are ochii întunecați și pleoștiți.

„Ați dormit prost azi-noapte, doctore?”

Doctorul Polonski își desface servieta calm, cu gesturi îndelung exersate.

„Ce gânduri negre!” zice Voorman, trecându-și limba peste buze. „Asta-i opinia dumneavoastră de specialist, doctore? Că nu sunt nebun, nici nu simulez, ci sunt un demon? Și ce, o să trebuiască să fiu exorcizat?”

Doctorul Polonski își ridică brusc privirile înspre deținut.

„Credeți c-ar trebui să fiți?” – dar Voorman nu face decât să ridice din umeri:

„Demonii sunt niște oameni cu imaginații suficient de-ndrăcite, nimic altceva.”

Doctorul se așază, făcând să scrâșnească picioarele scaunului.

„Să presupunem doar că posedăți, într-adevăr... niște puteri...”

„Spuneți-i pe nume, doctore – zâmbește Voorman –, spuneți-i pe nume.”

„Ce caută Dumnezeu în cămașă de forță, în această celulă?”

Voorman cascadează precum leul sătul.

„Dumneavoastră ce-ați face, dac-ați fi Dumnezeu? V-ați petrece zilele jucând golf în Hawaii? Nu prea cred. Golful e-atât de plicticos, când ai certitudinea c-o să nimerești găurile din prima – și-ncă pe toate. Existența s-ar târî atât de... inexistentă.”

Doctorul Polonski a renunțat să-și mai noteze.

„Bun, și cum vă petreceți timpul, atunci?”

„Îmi oferiți dumneavoastră destule distracții. Uitați, de pildă războiul ăsta. O comedie de doi bani.”

„Nu sunt un om religios, domnule Voorman...”

„De-asta v-am și ales.”

„...dar ce fel de dumnezeu se-amuză, declanșând războaie?”

„Unul plictisit. Exact. V-am dotat pe voi, oamenii, cu imaginații, ca să puteți născoci noi modalități de a-mi oferi mie distracții.”

„Pe care preferați să le urmăriți din luxul minunat al acestei celule?”

Focurile încrucișate se-aud ca niște artificii dintr-un cartier învecinat.

„Luxul ori sărăcia – ce importanță au, când ești nemuritor? Aș putea spune că prefer închisorile. Le văd ca pe niște rezervoare vii de ironie. Și prizonierii sunt mai amuzanți decât o congregație de oameni bine hrăniți. Și dumneavoastră mă distrați, domnule doctor. Ați fost adus aici, ca să-mi aplicați o etichetă – ori prefăcut, ori nebun –, și iată că sfârșiți prin a vă convinge de atotputernicia mea divinitate.”

„Nimic de felul acesta nu s-a dovedit.”

„Așa este, doctore Greu-de-convins, așa este. Dar nu vă temeți, v-aduc vești bune. Iată ce-o să facem: o să schimbăm locurile. Să jonglați *dumneavoastră* cu timpul, gravitația, valurile și particulele. Să scormoniți *dumneavoastră* prin hârdăul cu strădanii omenești, după vreo fărâmbă de originalitate. Să vă uitați *dumneavoastră* la cum sunt împușcate rândunelele, și continentele jefuite în numele *dumneavoastră*. Chiar de-acum. Iar eu mă duc să-i pun un zâmbet pe față soției dumneavoastră, în modul cel mai involuntar cu putință, și să mă dedulcesc la rachiul custodelui-șef.”

„Sunteți un om bolnav, domnule Voorman. Scamatoria cu Luxemburgul m-a scos dintr-ale mele, dar...”

Doctorul Polonski împietrește. Voorman fredonează imnul național francez – Marseilleza. Cadrul se mută.

„Cum zboară timpul! Trebuie să plec“, zice doctorul.

„Ce...“, dă să zică prizonierul, dar se îneacă.

Doctorul își încordează mușchii cei noi.

„Ce mi-ai făcut?!“ zbiară prizonierul.

„Dacă nu putem discuta lucrurile ca niște oameni în toată firea și raționali, pun capăt acestei discuții.“

„Pune-mă înapoi în pielea mea, monstru ce ești!“

„O să-nvățați curând cum se trag sforile aici“, zice doctorul, închizându-și servieta. „Și-aveți grijă cu Balcanii – zonă fierbinte.“

„Gardă! Gardă!“ răcnește prizonierul.

Ușa de fier se deschide scrâșnind, și doctorul dă din cap a tristețe. Gardienii se-apropie de prizonierul isterizat, cu bastoanele de împuns vitele bâzâind.

„Arestați-l pe-acest impostor! *Eu* sunt adevăratul doctor Polonski! El este un agent al Infernului, care a făcut să dispară Luxemburgul peste noapte!“

Prizonierul zbiară și se zbate, în timp ce gardienii îi provoacă șocuri electrice de câte 5 000 de volți.

„Opriți această monstruozitate! Se duce la soția mea, s-o molesteze!“

Izbește cu picioarele încătușate în podea. Toc, toc, toc!

Era mai bine să-mi fi lăsat în pace punctele negre – acum am tenul unuia pe care l-au atacat niște crabi înaripați. Cineva de-afară bate la ușă, apoi răsucesce mânerul. Îmi netezesc spre ceafă părul geluit și mă chinui să descui. E Lao Zi.

— Da’ mult a mai durat, Șefu’.

Îmi cer scuze și decid că se-apropie ora la care voi lua cu asalt PanOpticonul. Exact după o ultimă țigară Carlton. Mă uit cum niște lucrători înalță un ecran TV gigant, lipit de latura clădirii vecine cu PanOpticon. Tura s-a terminat pentru Ceafă-Perfectă – ceasul arată ora trei fără șase minute –, care s-a schimbat de uniformă. Acum, este îmbrăcată cu niște blugi albi și-un pulover vinețiu. Arată mortal de bestial. Împărăteasa-Văduvă îi ține o perorație lângă automatul de țigări, când Măgărița sună clopoțelul de haideți-careva-să-m-ajutați – la care Împărăteasa-Văduvă o lasă baltă pe Ceafă-Perfectă în mijlocul propoziției și se duce să restabilească ordinea în legătură cu aflusul brusc de clienți. Ceafă-Perfectă se uită nerăbdătoare la ceas. Își simte vibrând telefonul mobil și se-

ntoarce spre mine să vorbească, punându-și palma căuș peste gură, ca să n-audă nimeni ce zice. Se luminează toată la față, și pe mine mă-nțeapă ghimpele geloziei. Nici nu-mi dau seama când și cum ajung să-mi aleg o altă marcă de țigări din automatul de lângă ea. Sigur că-i urât să tragi cu urechea, dar cine mă poate blama, dacă se-ntâmplă s-aud, absolut nevinovat? „Da, da, bine. Dă-mi să vorbesc puțin cu Nao, te rog.“ O fi băiat – Naoki, sau fată – Naoko? „Întârzii puțin, așa că voi începeți fără mine.“ Ce să-nceapă? „Fantastică ploaie, nu-i așa?“ Cu mâna liberă, face mișcări de pianistă. „Da, țin minte cum ajung acolo.“ Unde ajunge? „Camera 162. Știu că nu ne-au mai rămas decât două săptămâni.“ Până la ce? Atunci se uită la mine și vede că mă uit la ea. Mi-aduc aminte că-mi alegeam țigări, pasămite, și că studiam oferta mașinăriei. O reclamă arată o femeie cu aer de avocată, fumând Salem. „Iar îți lași imaginația să zburde. Ne vedem în douăzeci de minute. Hai, pa.“ Își bagă telefonul în buzunarul de la pantaloni și-și drege glasul. Zice:

— Ai prins chiar tot ce-am vorbit sau vrei să mai zic o dată părțile care ți-au scăpat?

Spre marea mea groază, îmi dau seama că vorbește cu mine. Mă-nroșesc atât de tare, încât am senzația că deja miros a ars. Îmi ridic privirile spre ea, din poziția pe ciuci, cum stau, ca să-mi iau pachetul de Salem de la distribuitor. Fata nu e supărată, propriu-zis, în schimb are niște priviri dure ca burghiele. Caut cuvintele potrivite, cu care să-i dezamorsez disprețul, păstrându-mi și mie demnitatea intactă. Tot ce-mi iese pe gură este:

— Ă-hă...

Nici urmă de milă în ochii ei.

— Ă-hă, repetă.

Înghit un fel de pietroi și pipăi frunzele plantei de cauciuc.

— Mă-ntrebam, zic și eu, ca să zic ceva, dacă plantele-astea erau... ăăă... artificiale. Dacă sunt, vreau să zic.

Raza morții e privirea ei.

— Unele-s reale. Unele-s artificiale. Unii mănâncă rahat.

Împărăteasa-Văduvă se-ntoarce să-și termine propoziția, de unde a lăsat-o. Mă duc înapoi la cafeaua mea, fofilându-mă ca un gândac. Aș vrea să ies în fugă și să nimeresc sub un camion de mare tonaj, dar la fel de mult vreau să fumez o țigară Salem, înainte să mă duc și să-i cer avocatei numele și adresa tatălui meu, clientul ei. Lao Zi se-ntoarce și el, și-și potrivește dosul pe scaun.

— Mănânci bine, te caci bine, trăiești bine, visezi modest. Ia zi, Șefu', nu

cumva ți-a mai rămas vreo țigărică pe-acolo?

Aprind, c-un singur chibrit, două. Ceafă-Perfectă a evadat, până la urmă, din braseria Jupiter și țopăie ca o gazelă peste băltoacele de pe șoseaua Ōmekaidō. Ar fi trebuit să fiu cinstit cu ea. O singură minciună, și ți-ai falimentat credibilitatea. Mai bine s-o uit. Nu jucăm nici pe departe în aceeași ligă. Ea e muziciană la nu-știu-ce universitate din Tōkyō și are un prieten dirijor, pe nume Naoki. Eu sunt șomer și-am absolvit liceul numai pentru că profesorii mi-au acordat un vot de simpatie, date fiind condițiile în care am crescut. Ea provine dintr-o familie bună și doarme într-o cameră unde are picturi în ulei adevărate și enciclopedii pe CD-ROM. Tatăl ei, regizor de film, îi permite lui Naoki să rămână peste noapte, fiindcă are bani, talent și o dantură imaculată. Eu mă trag din ceva ce nu se poate numi familie, dorm cu chitara într-o chichineată de dimensiunile unui cufăr din gara Kita-Senju și am dinții nu chiar încălecați, dar nici drepti.

— Ce creatură tânără și frumoasă, oftează Lao Zi. De ce nu mai sunt și eu de vârsta dumitale, Șefu'...?

Mă surprinde până și pe mine faptul că nu fug mâncând pământul și nu mă duc, fără să mă uit înapoi, direct la gara din Shinjuku, deși mai-mai să mă calce o ambulanță, când vreau să traversez strada Kita. Cele câteva semafoare de pe Yakushima sunt acolo doar pentru efect – aici e treabă de viață și moarte cu ele. Când am coborât ieri din vagon, am observat că aerul de Tōkyō miroase ca buzunarele pe dinăuntru. Azi, nu mi s-a mai părut. Probabil că și eu miros acum ca buzunarele pe dinăuntru. Urc treptele către turnul PanOpticon. Parcă s-ar sprijini cerul pe el. În ultimii șapte ani, mi-am imaginat acest moment de atâtea ori, că nu-mi vine să cred că-l trăiesc pe bune. Dar îl trăiesc, pe bune. Ușa rotativă abia se rotește. Aerul refrigerat îmi face părul de pe mâini să se ridice – iarna, când se face atât de rece, se bagă în funcțiune sistemele de încălzire. Marmura de pe jos e ca oasele date cu înălbitor. În hol, sunt urne de bronz în care tronează palmieri. Un bărbat c-un singur picior își mută cârjele peste podeaua lustruită. Cauciucul scârțâie, metalul troncăne. Flori ca niște tromboane pândesc, suficient de mari să-nghită bebeluși întregi. Gheata mea stângă de baseball scoate un *hiiiiik!* tâmpit. Nouă inși veniți la interviuri așteaptă la rând în fotolii de piele identice. Sunt de vârsta mea, toți, și-ar putea foarte bine să fie clone. Droni-cloni. „Ce *hiiiiik!* tâmpit“, gândesc toți în același timp. Ajung la lifturi și caut, în sus și-n jos, firma Osugi și Bosugi, Consilieri juridici. Mă concentrez pe premiul cel mare. Aș putea suna la ușa tatălui meu înainte de ora

cinei, chiar azi.

— Un' te duci așa, băiete?

Mă-ntorc brusc. Paznicul de la recepție are o privire feroce. Dronii-cloni își întorc cei op'ște ochi spre mine.

— Nu te-a învățat nimeni să citești? – și bate cu-ndoiturile degetelor într-o pancartă: VIZITATORII SUNT OBLIGAȚI SĂ SE PREZINTE LA RECEPȚIE.

Mă dau înapoi și fac o plecăciune apologetică.

— Ia zi.

— Vreau s-ajung la Osugi și Bosugi. Firma de-avocatură.

Are brodat pe chipiu: PANOPTICON – PAZĂ.

— Nu, zău? Și programare ai la *cine*, mai exact?

— Programare?

— Programare. Cum ar veni, „programare“.

Op'ște nări de droni-cloni adulmecă o inevitabilă umilință.

— Speram s-o văd... ăăă... pe doamna Akiko Katō.

— Și doamna Katō e conștientă de ce onoare i se pregătește?

— Propriu-zis, nu, pentru căăă...

— Pentru căăă... n-ai programare.

— Uitați ce e...

— Ba nu, uite tu ce e. Aici nu-i magazin universal. E-o proprietate privată, unde se desfășoară în mod regulat afaceri sensibile prin natura lor. Nu poți să vii, așa, să intri ca vântul. Nu intră nimeni în lifturile-alea, în afară de angajații firmelor care au sediu aici, sau de cine are programare sau, dacă nu, atunci are un motiv solid, ca să vin-aici. E clar?

Op'ște urechi de droni-cloni se reglează pentru accentul meu de fundul-țării.

— Pot să fac programare, atunci, chiar aici, la dumneavoastră?

Mare greșeală. Paznicul ambreiază motorul, și unul dintre dronii-cloni toarnă gaz pe foc, rânjind.

— Nu m-ai auzit. Eu sunt aici de la pază. Nu-s de la recepție. Treaba mea-i să țin *afară* pe toți pierde-vară, vânzătorii ambulanți și alte soiuri de aflători în treabă. Nu să le țin ușa să *intre*.

Se cer limitate pagubele.

— N-am vrut să vă insult, eu doar... – numai că e prea târziu pentru limitarea pagubelor.

— Atenție la mine, băiete, zice paznicul, dându-și ochelarii jos, ca să le șteargă lentilele. Ai un accent care-mi spune că nu ești de pe-aici, așa că taci și-

ascultă, și-o să-ți explic ce și cum facem noi aici, la Tōkyō. Fă bine și ia-o din loc, până nu mă enervez de-adevăratelea. Îți iei programare la doamna asta... Katō. Te-ntorci în ziua corectă, cu cinci minute înainte de ora programării. Te prezinți la mine și-mi spui cum te cheamă. Eu îți confirm programarea la recepția de la Osugi și Bosugi. Atunci – și numai atunci – îți dau voie să pui piciorul într-unul dintre ascensoarele-alea. M-am făcut înțeleș?

Trag adânc aer în piept. Paznicul își desface ziarul, plesnindu-i foile.

Tōkyō răsuflă greu de nădușeala și mizeria lăsate în urmă de ploaie. Bălțile se evaporă văzând cu ochii, în arșița de-acum insuportabilă. Un chitarist de ocazie cântă așa de fals, încât lumea care trece prin fața lui are o responsabilitate morală: să-i confiște mărunțișul din șapcă și să-i facă arșice chitara – în cap. O iau înapoi spre gara de submarine din Shinjuku. Mulțimea nu-și găsește cadența în mers, bătută și ea-n cap de soare. Soneria tatălui meu s-a pierdut undeva, la niște coordonate necunoscute, pe harta mea cu străzile din Tōkyō. Mă-nnebunește o gămălie de ceară din străfundul urechii, la care nu pot ajunge. Urăsc orașul ăsta. Trec pe dinaintea unei săli de *kendō*. Pocniturile săbiilor de bambus, care fac să pocnească oasele, scapă prin grilajul de la fereastră. Pe trotuar, o pereche de-ncălțări – ca și cum cel care le purta s-a transformat brusc în vaporii și l-a luat vântul. Simt o frustrare în fierbere și am un sentiment de vinovăție obosită. Am încălcat nu-știu-ce contract nevăzut. Încheiat cu cine? Autobuzele și camioanele blochează arterele, pietonii se strecoară printre dopuri. Când treceam prin faza cu dinozaurii, am citit o teorie cum că marea lor dispariție s-ar fi datorat faptului că s-au sufocat printre munții formați de propriul lor bălegar. Dacă-ncerci s-ajungi de la A la Z în Tōkyō, nu mai pare chiar așa o teorie caraghioasă. Urăsc reclamele tapetate pe toți pereții, chichinețele de camere, tunelurile, apa de la robinet, submarinele, aerul, semnele cu SENS UNIC, de la fiecare colț de stradă, și pancartele cu ACCESUL PERMIS NUMAI MEMBRILOR, de deasupra fiecărei uși. Jur: aș vrea să mă transform în ogivă nucleară și să rad acest oraș ca un munte de rahat de pe fața pământului.

Note

1. Oraș de coastă de pe insula Kyūshū (textual: „Nouă provincii“), în sudul extrem al arhipelagului nipon.

2. District al mării aglomerări urbane Tōkyō, unde se află sediul administrației centrale a metropolei.

3. Insulă din arhipelagul Ōsumi, aparținând prefecturii Kagoshima.

4. Denumire dată forțelor armate japoneze – terestre, maritime și aeriene – reconstituite în 1954, după

înfrângerea din al Doilea Război Mondial, având un rol eminamente defensiv.

5. Filozof și poet chinez din secolele VI-V î.Cr. (în timpul dinastiei Zhou), autorul cărții *Tao te ching*.

6. Muzică special concepută pentru a fi difuzată în fundal, în centrele comerciale. Termenul a fost introdus de compania Muzak Holdings în 1954.

7. *Imagine*, cântec lansat în 1971 de John Lennon (1940–1980), compus pe versuri ale soției sale japoneze, Yoko Ono (n. 1933), și care începe cu versul „Închipuie-ți că nu există cer”.

8. District al mării aglomerări urbane Tōkyō.

9. Sector al districtului Shibuya, din Tōkyō.

10. Personaj din seria de filme *Războiul stelelor*, cavaler jedi, al cărui tată se dovedește a fi principalul personaj negativ, Darth Vader.

11. Personaj dintr-o serie de jocuri video.

12. Film științifico-fantastic din 1982, în regia lui Ridley Scott, cu Harrison Ford în rolul principal, despre un viitor distopic, în care există „replicanți”, copii care practic nu pot fi diferențiate de oamenii obișnuiți.

13. Monstru cu trup de om și cap de taur, fiu al reginei Pasifae, soția regelui cretan Minos, și al taurului alb trimis în dar de zeul mării, Poseidon.

14. Termen compus grecesc, însemnând „tot pământul”, denumire dată întregii mase de uscat de pe Terra, dinainte de ruperea sa în continentele care formează uscatul de astăzi.

15. În original, numele dat personajului este Pachinko; acest cuvânt se referă și la un joc mecanic specific japonez, de tipul celor denumite argotic „păcănele”.

16. Sufixul *-san*, adăugat numelor proprii japoneze, este o particulă onorifică și echivalează cu *dl*, *dna* sau *dra* din alte limbi.

17. Insulă din Oceanul Pacific, aflată sub administrație americană și situată la distanțe aproximativ egale de Japonia (spre nord), Filipine (spre vest) și Australia (spre sud).

18. *Lucy in the Sky with Diamonds*, piesă compusă de John Lennon în 1967, pentru formația The Beatles.

19. Piesă lansată în 1978 de formația disco Village People. YMCA sunt inițialele organizației Young Men’s Christian Association („Asociația Tinerilor Bărbați Creștini”), cu sediul la Geneva și filiale în 125 de țări.

Doi
❖
Obiecte pierdute

Nu-i ușor să decapitezi un zeu al tunetului cu o pânză ruginită de bomfaier, dacă n-ai decât unșpe ani. Pânza de bomfaier se poticnește întruna. O smucesc, și cât pe-aci să alunec de pe umerii Zeului Tunetului. Dac-aș cădea cu spatele înainte, mi-aș rupe șira spinării, atât e de înalt. Lângă sanctuar cântă o mierlă cu penele vânăt-negre. Îl cuprind cu picioarele pe zeu, peste pieptul musculos, la fel cum fac atunci când mă cară unchiul Bitum în spinare. Îi frec pânza de bomfaier de beregată. Iar, și iar, și iar. Lemnul e tare ca piatra, dar creștătura se adâncește și se face despicătură, despicătura se lărgeste și se face canelură. Mă ustură ochii de la nădușeală. Cu cât fac mai repede, cu-atât mai bine. E ceva ce trebuie făcut, deși n-are nici un rost să fii prins. Te bagă la închisoare pentru așa ceva, precis. Pânza de bomfaier alunecă și mă taie la degetul mare. Mă șterg la ochi cu tricoul și aștept. Na, că m-apucă și durerea, cu pulsații. Fâșia de piele mi se face mai întâi roz, apoi roșie, după care năboiește și sângele. Mi-l iau cu limba, și parc-aș linge o monedă de zece yeni. Justă, plata. La fel cum just îi plătesc și eu zeului ăsta al tunetului, pentru ce i-a făcut lui Anju. M-apuc iar de tăiat. Nu-i văd fața, în locul în care stau, dar, când îi străpung traheea, și unul, și celălalt intrăm în trepidație.

Ziua de sâmbătă, 2 septembrie, a și împlinit o oră. A trecut o săptămână de la pârânda mea din braseria Jupiter. Pe artera principală care trece prin Kita Senju, circulația e ca la reflux. Luna se vede peste Tōkyō, printr-o fantă care separă cele două blocuri-turn de pe trotuarul celălalt. Zinc, aer industrial, urme de patină. Chichineața în care stau e la fel de înăbușitoare ca o mânășă de box pe dinăuntru. Ventilatorul vântură zăpușeala. N-am s-o contactez eu. Nici gând. Cine se crede, când a trecut atâta timp? Peste drum e laboratorul unui fotograf,

cu două ceasuri marca Fujifilm: ceasul din stânga îți arată ora care este, cel din dreapta îți arată când vor fi gata fotografiile – într-un viitor de patruș’cinci de minute. În lucirea sulfuroasă, semiperdeaua mea calică parc-ar fi de bălegar. Grinzile pârlăie, cablurile bâzâie. Mă-ntreb dacă insomnia nu mi-o dă chiar blocul ăsta. Sindromul clădirii bolnave, cum îi spune unchiul Bancă. Sub mine, Steaua Căzătoare își trage obloanele și se pune pe trecut noaptea. În ultima săptămână, am învățat obiceiurile casei: la miezul nopții fără-zece, Buntarō târăște înăuntru panoul-sandvici din față și scoate afară gunoiul; la miezul nopții fără-cinci, stinge televizorul și-și spală cana și farfuria; cam la ora asta, vreun client ar putea veni în pas alergător pe stradă, ca să returneze o caseră video; fix la miezul nopții, Buntarō deschide casa de marcat – care scoate un *ping!* – și-și face monetarul. Trei minute mai târziu, trage obloanele în jos, își trezește scuterul la viață și dus este. Un gândac de bucătărie se zbate să-și scoată picioarele din capcana lipicioasă. Mă dor toți mușchii de la noua mea ocupație. Ar trebui s-arunc odată castronașul lui Pisică, mă gândesc. E morbid să-l păstrez, acum știu adevărul. Și laptele-n plus, și cele două conserve de hrană de calitate pentru pisici. O fi comestibilă, dac-o adaug într-o supă sau în cine-știe-ce altceva? O fi murit pe loc, Pisică, sau a zăcut o vreme la marginea drumului și s-a gândit la moarte? O fi pus vreun trecător mâna pe-o lopată, să-i dea una peste cap și s-o scutească de suferință? Prea par transdimensionale, pisicile, ca să fie lovite de mașini, dar întruna se-ntâmplă. Întruna. Marea nebunie a fost, de la bun început, să cred că puteam s-o păstrez. Bunică-mea detestă pisicile. Insularii de pe Yakushima țin câini de pază, legați cu lanț. Pisicile-și văd prea mult de-ale lor. Habar n-aveam eu de lădițele cu nisip, de când bagi o pisică-n casă, când o scoți afară, de ce injecții le trebuie. Și-uite ce-a pățit, când s-a aciuat pe lângă mine: blestemul Miyake a mai lovit o dată. Anju se cățăra-n copaci ca o pisică. O pumă, vara.

— Ești atât, atât de lent!

Îi strig și eu ei, prin pâcla dimineții și prin frunzele blege:

— M-am agățat!

— Ți-e frică!

— Ba nu-mi e!

Anju râde hăhăit, ca nebuna, când știe că are dreptate. E mult până la frunzișul de pe jos al pădurii. Mă tem de trosniturile crengilor putrede pe dinăuntru. Anju

nu-și face griji niciodată, pentru că-mi fac eu și grijile ei. Se cațără-n copaci, fără să le citească înainte manualul de utilizare. Găsește în scoarța rugoasă de ce să se apuce cu degetele de la mâini și unde să-și proptească vârfurile picioarelor pe scoarța netedă. Săptămâna trecută am împlinit amândoi unșpe ani, dar Anju e deja în stare să se cațere pe frânghiile din sala de gimnastică înaintea tuturor băieților din clasă și, când îi vine chef, să înmulțească fracțiile, să citească texte de-a șasea și să recite cuvânt-cu-cuvânt cele mai multe aventuri ale lui Zax Omega. Wheatie zice că ea face toate astea, pentru c-a pus mâna pe cele mai multe celule de creier, când creșteam și-unul, și-alta în burta mamei noastre. Până la urmă, îmi dezagăț tricoul și mă cațăr și eu după sora mea, iute ca un leneș de-ăla cu trei degete la picioare și cu vertij. După câteva minute, o ajung din urmă, pe cea mai de sus creangă. Piele arămie, brațe ca de salcie, flexibile, mânjituri de la mușchiul de pe crengi, zgârieturi de la ghimpi, salopetă de stambă, părul strâns în coadă la spate. Vântul de primăvară, cu iz de mare, se revarsă-n valuri peste pădure.

— Bine-ai venit în copacul meu, zice ea.

— Nu-i rău, trebuie să recunosc, deși e mult mai bine decât că nu e rău.

Eu unul nu m-am cățarat niciodată chiar atât de sus. Am urcat deja povârnișul abrupt, ca s-ajungem până aici, așa că vederea îți taie răsuflarea. Versanții munților, ca niște fortărețe cenușii, râul verde care iese șerpuitor din defileu, podul suspendat, talmeș-balmeșul de acoperișuri, cabluri electrice, instalații portuare, depozite de cherestea, școala cu terenul de fotbal, cariera de pietriș, câmpurile de ceai ale unchiului Portocală, plaja noastră secretă, pietrele care o acoperă, valurile care se sparg de bancurile de nisip din jurul balenei de piatră, insula cea lungă, Tanegashima, de unde se lansează sateliții, norii-clopoței, tivul de la orizont, unde marea și cerul se-mbucă. După ce m-am declarat cățărător-șef în copaci, mă numesc și prim-cartograf.

— Kagoshima e-ntr-acolo...

Mi-e frică să-mi iau mâna de pe creangă și s-arăt cu degetul, așa că fac semn cu capul. Anju își încordează privirile spre uscat.

— Cred c-o zăresc pe Wheatie, cum scoate saltelele, să le aerisească.

Eu n-o văd pe bunica noastră, dar știu că Anju vrea să mă facă să-ntreb: „Unde?“, așa că nu-ntreb.

Munții se înalță către interior. Vârful Miyanoura chiar proptește cerul, nu glumă. La umbra lui, își duc viața triburi de munteni care-i decapitează pe turiștii rătăciți și-și fac din țestele lor castronașe de băut. Și mai este un iaz în care

trăiește un *kappa* – un demon ca un fel de păianjen solzos –, care prinde înotătorii, le vâra pumnul strâns, ca pe-un berbec, în gaura curului și le scoate inimile pe-acolo, să le mănânce. Insularii de pe Yakushima nu se duc niciodată sus la munte, în afară de cei care o fac pe ghizii montani pentru turiști. Simt o umflătură în buzunar și-mi aduc aminte:

— Vrei o bombă cu șampanie?

— Sigur.

Brusc, Anju zbiară ca o maimuță, își dă drumul de mâini și se bălăbăne cu capu-n jos în fața mea, hlizindu-se când vede cât de panicat sunt. Păsările-și iau zborul, bățând zdravăn din aripi, speriate. Anju ține strâns între picioare creanga de deasupra.

— Potolește-te! e tot ce pot să-ngaim.

Anju își dezgolește dinții din față și bate din brațe, ca o găină din aripi.

— Anju-liliaca!

— Anju! Potolește-te!

Se leagănă înainte și-napoi:

— Vreau să-ți sssuuug sssââângele!

Clama din păr îi cade și coada i se desface către planeta Pământ.

— Păcat. Asta era ultima. Nu mai am.

— Nu te mai bățâi așa! Oprește-te!

— Eiji e-o meduză! Eiji e-o meduză!

Parc-o și văd căzând, ricoșând în cădere, din cracă-n cracă.

— Oprește-te odată!

— Ești încă și mai urât așa, cu susu-n jos. Ți-am văzut în cerul gurii. Ține bine tubul ăla.

— Ridică-te mai întâi în poziție dreaptă!

— Ba nu. *Eu* m-am născut prima, drept care *tu* faci cum îți spun. Ține bine rucsacul.

Scoate din el o bomboană, îi desface ambalajul și se uită la el cum flutură în jos, înspre marea de verdeață. Uitându-se țină la mine, își bagă bomboana în gură și se ridică înapoi, a lehamite, în poziție dreaptă.

— Nu, zău, da' ești așa un molău!

— Dac-ai cădea, Wheatie m-ar omorî.

— Molău.

Mi se mai liniștește și mie inima.

— Ce ți se-ntâmplă când mori?

Curat Anju. Dar nu-mi pasă, atâta timp cât stă cu capu-n sus.

— De unde să știu?

— Nu sunt doi să spună același lucru. Wheatie zice că te duci pe tărâmul celor curați la suflet și te plimbi pe alei de grădini cu strămoșii tăi. Ce plictisitor! Domn' Endō zice, la școală, că te transformi în țărână. Părintele Kakimoto zice că depinde cum ai fost în viață – eu m-aș transforma într-un înger sau, poate, unicorn, dar tu te-ai întoarce pe lume ca vierme sau ca vreo ciupercă otrăvitoare.

— Și tu ce crezi, din toate astea?

— Când mori, te arde, nu?

— Corect.

— Deci te transformi în fum, este?

— Presupun.

— Deci, te duci uite-acolo – și Anju dă drumul copacului și țintește soarele cu amândouă brațele. Sus, mai sus, mai departe. Eu vreau să zbor.

Un șorecar încordat se înalță pe o pală de vânt cald.

— Cu avionul?

— Cine vrea să zboare c-un avion împuțit?

— De unde știi că avioanele put? o întreb, molfăindu-mi bomba cu șampanie.

Anju și-o sparge pe-a ei între dinți.

— E și normal că avioanele put. Atâția oameni înăuntru, și toți respiră același aer. Ca-n vestiarul băieților pe vreme ploioasă, numai că de-o sută de ori mai rău. Nu, eu vorbesc de zbor propriu-zis.

— C-un rucsac de-ăla cu propulsoare, atunci?

— Rucsaci cu propulsoare nu există.

— Da' Zax Omega ce-are, nu rucsac cu propulsoare?

Anju mai trage un oftat, cum s-a învățat de curând.

— Nu există Zax Omega.

— Nu el a inaugurat noua clădire din port, Zax Omega?

— Și cum a venit acolo, cu vreun rucsac cu propulsoare?

— Nu, cu taxiul, mă văd nevoit să recunosc. Da' ești prea grea, nu poți să zbori.

— Laputa, Castelul din Ceruri²⁰, zboară – și el e făcut din piatră.

— Dacă tu nu mi-l accepți pe Zax Omega, nici vorbă să-ți accept eu ție Castelul din Ceruri Laputa.

— Atunci, condorii. Un condor cântărește mai mult decât mine. Și zboară.

— Condorii au aripi. La tine, nu văd aripi.

— Fantomele zboară și fără aripi.

— Fantomele-s moarte.

Anju își sugă un șrapnel de bombă cu șampanie dintre dinți. E-ntr-o pasă dintr-aia, în care nu-mi dau seama de ce-i trece prin minte. Umbre de frunze îmi acoperă sora geamănă parțial. Sunt părți din Anju care te orbesc, și părți din Anju atât de întunecate, că parcă nici n-ar fi acolo.

Dacă fac laba, de obicei reușesc s-adorm. Oi fi normal? N-am auzit niciodată de vreun insomniac de nouăsprezece ani. Criminal de război nu sunt, nici poet, nici vreun savant, nu sunt nici măcar nefericit în dragoste. Nefericit într-ale trupului – asta, da. Iată-mă proaspăt ajuns în primăvara sexuală a vieții, într-un oraș cu cinci milioane de femei, din care măcar unele ar trebui să-mi trimită poze cu ele goale-pușcă, în plicuri parfumate – și singur ca un lepros. Ia să vedem. Cine e-n fruntea caravanei amorului de sine astă-seară? Zizzi Hikaru²¹, în costum de scafandru, cum apare în reclama la bere? Mama lui Yuki Chiyo, cu aerul ei de vedetă de *glam rock*? Chelnerița de la braseria Jupiter? Femeia insectoidă din *Zax Omega și luna ciumei roșii*? Să rămânem la vechea noastră pasiune, Zizzi, eu așa zi...zic. Scotocesc în jur după niște șervețele.

Scotocesc în jur și după niște chibrituri cu care să-mi aprind țigara Mild Seven post-coitală, dar sfârșesc prin a mă folosi de flacăra de la soba cu gaz. O dată numai să scuip fumul pe nas precum Godzilla, și sunt mai treaz decât am fost vreodată. Zizzi m-a dezamăgit astă-seară. N-are simțul sincronizării. O fi devenind prea tânără pentru mine? Fujifilm, cică-i 01:49. Și-acuma, ce fac? Mă curăț de...? Exersezi la chitară? M-apuc să răspund la una dintre cele două scrisori schimbă-destin, pe care le-am primit săptămâna asta? Și la care? Să rămânem la cea mai simplă din două: răspunsul formulat de Akiko Katō la scrisoarea pe care i-am trimis-o, după ce n-am reușit s-o întâlnesc. O singură foaie de hârtie, care și-acum e tot în chilotul ei de plastic, alături de Cealaltă, în congelator. Am pus-o pe poliță, lângă Anju, dar tot rânjea la mine. Mi-a sosit... când a fost asta? Marți. Buntarō, când mi-a dat-o, a citit ce scria pe plic: „Osugi și Bosugi. Cabinet de avocatură. Te ții după femei-avocate? Ai grijă, băiete, să nu te-alegi cu vreun ordin judecătoresc plesnit unde doare mai tare. Vrei s-auzi bancul meu cu avocați? Care-i diferența între un somn de-ăla cu botu' mare și-un avocat? Ia ghici... ă? Nu știi? Unul e-un sugă-sânge solzos, care se-nvârte

printre scursuri, și celălalt e-un biet somn, acolo.“ I-am spus că-l mai auzisem, bancul, și m-am repezit pe scări în sus, pe lângă stivele de cutii cu casete video, către chichineața mea. Îmi spun, în gând, că m-așteptam la un răspuns negativ, dar nu m-așteptam ca un simplu NU, formulat avocățeste de Akiko Katō, să vină ca o asemenea palmă. Deja o știu pe dinafară, scrisoarea. Printre punctele ei forte, se numără: *Dezvăluirea datelor personale privitoare la un client ar constitui o încălcare a încrederii, pe care nici un avocat responsabil n-o poate lua măcar în considerare.* Destul de punct-și-de-la capăt. *În plus, mă simt nevoită să refuz cererea dumneavoastră de a redirecționa către clientul meu o corespondență despre care acesta s-a pronunțat categoric, în sensul că nu dorește s-o primească.* Nu prea lasă loc de îndoială. Nici loc de răspuns nu prea lasă. *Închei cu precizarea că, în cazul în care veți iniția proceduri judiciare prin care să forțați dezvăluirea de date privitoare la situația dumneavoastră patrimonială, o eventuală asistență juridică acordată în acest stadiu incipient ne-ar pune într-o situație flagrantă de conflict de interese.* Vă îndemn să nu insistați în această chestiune și consider că scrisoarea de față clarifică poziția noastră. Perfect. Planul A e mort încă din fașă.

Domn' Aoyama, sub-șef de gară la Ueno²², e chel ca un cap de nit și are o mustață de Adolf Hitler impecabilă. Este marți, prima mea zi de lucru la biroul de obiecte pierdute al gării din Ueno.

— Sunt cu mult mai ocupat decât ți-ai putea închipui, zice, fără să-și ridice ochii din toată hârțogăraia, dar țin să stau de vorbă cu orice nou angajat, individual – neapărat.

Tăceri luuungi ca niște defileuri se cască între două fraze spuse de domn' Aoyama.

— Dumneata știi cine sunt eu – îi scârțâie penița pe hârtie. Și dumneata ești – verifică pe-o foaie – Eiji Miyake.

Se uită la mine, așteptând să încuviințez. Dau din cap că da.

— Miyake.

Îmi pronunță numele, de parc-ar fi un supliment alimentar.

— Anterior angajat la o fermă de portocali – filează foile, și-mi recunosc scrisul de mână – de pe o insulă fără importanță, de la sud de Kyūshū. Mai bucolic, nici nu se poate.

Peste domn' Aoyama tronează portretele distinșilor săi înaintași. Parcă-i și văd ciondănindu-se care să revină la viață, dimineața devreme, ca să piloteze biroul prin hățiturile unei alte zile plicticoase. Aici, înăuntru, miroase a dosare

arhivate, veștejite la soare. Un calculator bâzâie. Crosele de golf lucesc.

— Cine te-a angajat? Madam Sasaki?

Dau din cap că da. Cineva bate la ușă. Se deschide, și apare secretara, cu o tavă de ceai.

— Stau de vorbă c-un stagiar, doamnă Marui! zice domn' Aoyama, șuietând vorbele printre dinți. Ceaiul meu de ora zece-treis'cinci devine ceaiul meu de ora zece patruș'cinci, nu credeți?

Doamna Marui, stresată, balmăjește o scuză și se retrage.

— Du-te la fereastră, Miyake, uită-te afară și spune-mi ce vezi.

Fac ce-mi spune.

— Un ștergător de geamuri, domnule.

— *Mai jos* de ștergătorul de geamuri, zice individul, imun la ironie.

Trenuri care intră și ies din umbra Hotelului Terminus. Călători de nici-diminează, nici-prânz. Cărători de bagaje. Viermuitoarii, întârziații, rătăciții, întâmpinătorii, întâmpinații, mașinile de curățat peroanele.

— Gara din Ueno, domnule.

— Spune-mi un lucru, Miyake. Ce *este* gara din Ueno?

M-a pierdut pe drum, cu întrebarea asta.

— Gara din Ueno, Miyake – și domn' Aoyama își pune, pentru a câta oară, placa favorită –, este o mașinărie *extra-or-di-na-ră*. Unul dintre cele mai fin acordate mecanisme din țară. Din lume. Iar acest birou rezistent la foc, rezistent la hoți, este unul dintre centrii ei nervoși. De la consola asta, pot să accesez... aproape orice. Gara din Ueno este scopul vieților noastre, Miyake. O servești, te servește. Îți oferă ocazia unei cariere planificate strict. Ai privilegiul de a fi o minusculă roțiță din acest mecanism. Până și eu am început de la o funcție atât de umilă, cum este a dumatăle. Dar cu punctualitate, cu străduință, cu integritate...

Sună telefonul, și eu încetez de-a mai exista. Domn' Aoyama își comută propriul chip la o incandescență de mai mulți wați. Îi radiază până și vocea:

— *Domnule!* Ce plăcere... da... sigur că... sigur... bineînțeles. Minunată propunere. Și, dacă-mi permiteți s-adaug... da, domnule. Absolut... cu comisionul de membru? Neprețuit... superb... Și, dacă pot să vă propun... bineînțeles, domnule. Reprogramată pentru vineri? Într-adevăr... suntem cu toții nerăbdători să aflăm cum ne-am prezentat, domnule. Vă mulțumesc, domnule... absolut... Și, dacă-mi permiteți să... – dar domn' Aoyama pune receptorul înapoi în furcă și se uită lung la el.

După câteva secunde, eu îmi dreg vocea politicos. Domn' Aoyama își întoarce privirile.

— Unde rămăsesem?

— La roțița din mecanism și la integritate, domnule.

— Integritate... – dar mintea lui nu mai este aici. Închide ochii și-și prinde șaua nasului între degete, apoi zice: Perioada dumitale de probațiune e de șase luni. Vei avea ocazia să dai examen de admitere în Căile Ferate Japoneze în martie viitor. Așa deci, madam Sasaki te-a angajat. Nu e modelul ideal de urmat, după mine. E genul de femeie-bărbat. N-a renunțat la serviciu nici după ce s-a măritat. I-a murit soțul – păcat de el, bineînțeles, dar oamenii mor întruna –, iar ea pretinde o slujbă de bărbat, ca un fel de compensație. Așa deci, Miyake. Corectează-ți problema cu accentul. Ascultă cum vorbesc cei de la radio NHK. Scapă de toate nimicurile care-ți împuie capul. Pe vremea mea, liceele pregăteau tigri. Acum, nu mai scot decât păuni. Liber la program.

Fac o plecăciune în timp ce închid ușa pe dinafară, dar el privește undeva, într-un spațiu vid. În biroul din fața ușii, nu e nimeni. Tava de ceai stă pe un bufet. Rămân și eu surprins de cum ridic capacul ceainicului și trag o flegmă înăuntru. Precis e vorba de stresul resimțit la locul de muncă.

Biroul de Obiecte Pierdute e-n regulă, ca loc de muncă. Trebuie să port o uniformă de pământău, a Căilor Ferate Japoneze, dar ziua de lucru mi se termină la ora șase fix, și gara din Ueno este la numai câteva opriri pe linia spre Kita Senju, când vii dinspre Umejima, care-i aproape de Steaua Căzătoare. În cele șase luni de probă, sunt plătit săptămânal, ceea ce-mi convine foarte tare. Am noroc. Buntarō mi-a făcut rost de postul ăsta. Când m-am întors de la PanOpticon, acum o săptămână, vineri se-ntâmpla, mi-a spus că auzise de la o cunoștință de-a lui c-ar putea fi o pâine de mâncat acolo, așa că ia să-i spun eu, m-ar interesa? Bineînțeles că da, i-am spus. Până să mă dezmeticesc, mi-a și programat un interviu cu doamna Sasaki. O păsăroaie bătrână și severă, o versiune de Tōkyō a bunică-mii, dar, după ce-am stat de vorbă cam o juma' de oră, mi-a oferit postul. Îmi petrec diminețile catalogând – adică scriind etichete cu ziua/ora/trenul, pe care le atașez obiectelor adunate care de controlori, care de oamenii de la curățenie, înainte ca trenurile să fie retrase la depou, după care le depozitez pe rastelul metalic potrivit. Doamna Sasaki este șefa biroului de obiecte pierdute și se ocupă de cele cu valoare mare, în cămăruța de-alături – portofele, carduri de bancă, bijuterii –, care trebuie înregistrate și la poliție. Suga mă-nvață pe mine să mă ocup de cele de valoare mică, depozitate în camera din

spate. „Nu prea vezi lumina zilei de-aici, dinăuntru, este?” zice. „Dar poți să spui ce lună este, măcar atât, după ce ți se predă. Din noiembrie-n februarie, schiuri și plăci de dat pe zăpadă. În martie, diplome. În iunie, aproape numai cadouri de nuntă. În iulie, faci stivă de costume de baie. După câte o ploaie zdravănă, te alegi cu sute de umbrele. N-o fi ea o slujbă cu care să te lauzi, dar tot e mai brează decât să te fâțâi de colo-colo prin fața unui garaj sau să livrezi pizza, *iumo*. După-amiezile, stau la tejghea și aștept să vină lumea să-și recupereze lucrurile, sau răspund la telefon. Orele de vârf sunt cele mai aglomerate, bineînțeles, dar așa, spre seară, chiar mi se pare o slujbă relaxantă. Memoria mea este cel mai frecvent vizitator.

Frunzele sunt atât de verzi, că bat în albastru. Eu și Anju ne jucăm de-a uitatul fix: ne uităm fix unul la altul, și primul care-l face pe celălalt să zâmbească ori să-și mute privirile în altă parte a câștigat. Eu fac mutre de prost, dar se lovesc de ea și ricoșează. Are scânteieri de bronz în ochii de Cleopatra. Câștigă – întotdeauna ea câștigă – apropiindu-și ochii de ai mei și căscându-i brusc. Se întoarce cu fața la creanga ei de mai sus și privește soarele printr-o frunză. Pe urmă, își acoperă fața de soare, cu palma. Între degetul mare și arătător, îi rămâne o fantă de rubiniu. Se uită în depărtare, spre mare.

— Începe fluxul.

— Ba nu, refluxul.

— Ba fluxul. Uite cum ți se cufundă balena de piatră, dar mintea mea este ocupată cu faze miraculoase de la fotbal. Continuă tot ea, după o vreme: Eu chiar am crezut ce mi-ai spus despre balena de piatră.

Echilibristică pe bicicletă și plonjoane în apă.

— Ce prostii puteau să-ți iasă pe gură...

— Ă? Ce?

— C-ar fi fost magică.

— Ce-ar fi fost magică?

— Balena de piatră, surdule!

— N-am zis niciodată că-i magică.

— Ba da, ai zis. Ai zis c-a fost o balenă adevărată, pe care Zeul Tunetului a transformat-o în piatră, și că, într-o bună zi, când om fi mai mari, o să-notăm până la ea, și c-o să se rupă vraja dacă punem piciorul pe ea, și-atunci ea o să ne fie atât de recunoscătoare, c-o să ne ducă oriunde o să vrem noi să mergem, chiar

și la mama și la tata. Iar eu atât de convinsă-mi imaginam c-așa o se-ntâmplă, că uneori parcă și vedeam scena, ca prin telescop. Mama-și puneă perlele, tata spăla mașina.

— N-am spus eu niciodată așa ceva.

— Ba da, tu ai spus. Într-una din zile, o să mă duc înot până acolo.

— N-ai cum să fii tu în stare *vreodată* să înoți atât de departe. Fetele nu știu să înoate la fel de bine ca băieții.

Anju îmi trage un șut leneș peste cap.

— Ba o să pot, și-ncă foarte *ușor*, să înot până-acolo!

— În visele tale. E mult prea departe.

— Ba-n visele *tale*.

Valurile se sparg la baza cașalotului cenușiu.

— Poate că este, pe bune, o balenă de piatră, îi sugerez. Fosilizată.

Anju pufnește pe nas.

— E-o stâncă proastă, și-atât. Nici măcar nu aduce a balenă. Iar data viitoare, când mai mergem pe plaja secretă, o să-ți arăt că sunt în stare să înot până-acolo, și-o să mă urc pe ea, și-o să râd de tine.

Feribotul de Kagoshima se târăște puțin mai jos de linia orizontului.

— Pe vremea asta, mâine..., dau să spun.

— Da, da, mâine, pe vremea asta, o să fii în Kagoshima. O să te trezești dis-de-dimineată, ca să prinzi feribotul, o s-ajungi la școala secundară din Kagoshima la ora zece. Clasele a șaptea, clasele a șasea, după ele, și meciul tău. Pe urmă, o să vă duceți la restaurantul unui hotel cu nouă etaje, unde o să mâncați, în timp ce domn' Ikeda o să vă explice de ce-ați pierdut. Și-o să te-ntorci acasă duminică dimineata. Mi-ai mai spus toate astea de-un catralion de ori, Eiji.

— N-am ce face, dacă ești geloasă!

— Geloasă, eu? Pe unșpe băieți puturoși, care dau cu picioru-ntr-o bășică plină cu aer, într-o groapă de noroi.

— Mai demult, îți plăcea fotbalul.

— Mai demult, făceai pipi-n pat.

Au!

— Ești geloasă, fiindcă eu mă duc la Kagoshima, și tu nu vii.

Anju rămâne cu gândurile undeva departe. Copacul trosnește. Nu m-așteptam de la ea să-și piardă chiar așa de repede interesul față de discuția pornită.

— Fii atent, zice, și se ridică dreaptă, cu picioarele depărtate, își găsește

echilibrul, își ia mâinile...

— Potolește-te, îi spun.

La care, sora mea sare în gol.

Mie, din plămâni, îmi năvălește afară un țipăt.

Anju trece pe lângă mine... și aterizează, râzând, pe-o creangă de mai jos, de unde-și face vânt pe o creangă de și mai jos. Îi aud râsul, mult după ce s-a făcut nevăzută în marea de frunziș.

Fujifilm, cică ora două a venit și-a trecut. O noapte, luată în întregime, e burdușită cu minute, care se scurg însă unul câte unul. Chichineața mea e burdușită cu troace. Căutați în dicționar *troace*, și-o să vă faceți o idee de cum arată chichineața mea de deasupra Stelei Căzătoare. E ca o colonie dărăpănată din imperiul troacelor. Un televizor vechi, o saltea ca de orez expandat, o masă de camping, o tavă cu tot felul de ustensile de bucătărie decartate, în marea ei generozitate, de nevasta lui Buntarō, niște câni cu mucegai cultivat experimental, un frigider care huruie de sub ornamentele cromate. Ventilatorul. Un teanc de reviste *Screen*, scoase de pe rafturi de Buntarō însuși. Eu nu mi-am adus de pe Yakushima decât un rucsac de haine, discman-ul, CD-urile cu John Lennon și chitara. Buntarō s-a uitat lung și dubios la chitara mea, în ziua în care am ajuns. „N-ai de gând să bagi asta-n priză pe undeva, sper?” – „Nu“, i-am răspuns. „Rămâi cu ea pe acoustic“, m-a prevenit. „Dacă te prind c-o pui pe varianta electrică, te-ai dus de-aici. Scrie și-n contract.“ N-am s-o contactez eu. Nici gând. O să-ncerce să mă convingă să nu-l mai caut pe taică-meu. Mă-ntreb cât o să dureze până moare Gândac. Are uși, ferestre și pereți cu flori imprimate pe-o parte, capcana lipicioasă. Deasupra intrării, scrie: „Motel pentru gândaci“. Niște gândaci trădători fac semne cu șase picioare – „Hai la noi! Hai la noi!“ Are un pliculeț-momeală cu miros de ceapă. Există și variante cu miros de curry, salată de creveți și pastramă de vită, la toate magazinele universale din Tōkyō, care se respectă. Gândac m-a întâmpinat, când m-am mutat aici. Nu și-a bătut capul nici măcar să se prefacă speriat. Mi-a rânjit în nas, Gândac. Ei, și-acuma, la urmă, cine râde? Eu, bineînțeles. Ba nu. Tot el râde. Fiindcă eu nu pot să dorm. La noi, pe insula Yakushima, când e noapte, dormi. Nu prea mai ai ce să faci. La Tōkyō, când e noapte nu-nseamnă câtuși de puțin că dormi. Golanii fac slalom pe coridoarele centrelor comerciale. Damele de companie își înghit căscaturile și aruncă priviri pe furiș la Rolexurile clienților. Membrii diverselor facțiuni ale

Yakuzei se luptă între ei pe șantierul de construcții pustii. Liceeni mult mai tineri decât mine se dedau la partide amoroase cu multă gimnastică, în hoteluri cu camerele închiriate cu ora. Într-un apartament de mult mai sus, un coleg într-ale insomniei trage apa la closet. În spatele capului meu, horcăie o țeavă.

Miercurea trecută, a doua mea zi de dron la gara din Ueno. Trag o căcare zdravănă de tot în pauza de masă, fumând și-o țigară Salem în cabină. Aud cum se deschide ușa, cum hârșăie un fermoar, cum șiroiește pișatul în pisoarul de porțelan. Apoi se-aude vocea – vocea lui Suga, tocilarul computerist a cărui juma' de normă o preiau de la sfârșitul săptămânii, când el își reia facultatea. Evident, are impresia că e singur aici, înăuntru. „Iartă-mă, tu ești, Suga? Tu ești de vină pentru chestia asta?” Vocea lui însă nu e vocea lui reală – e o voce ca din desene animate, și probabil că-i smulge pielea de pe corzile vocale faptul c-o scoate așa. „Nu *vreau* să-mi aduc aminte, nu *vreau* să-mi aduc aminte, nu *vreau* să-mi aduc aminte. Nu mă pune. Nu se poate să mă pui. Nu *vreau* să mă pui. *Las-o* baltă! *Las-o* baltă! *Las-o* baltă!” După care, vocea-i revine la calmul obișnuit, plat și nazal. „N-a fost vina mea. I se putea întâmpla oricui. Oricui. Nu-i asculta ce spun.”

Am ajuns într-un impas. Dacă ies acum, o să fim stânjeniți amândoi, ca toți dracii. Mă simt ca și cum l-aș fi auzit mormăind cine-știe-ce secret în somn. În schimb, dacă stau aici mai departe, cine știe ce-ar mai putea dezvălui în continuare? Cum a ciopărțit cadavrul în baie și l-a scos afară, odată cu sacii de gunoi, bucată cu bucată? Dacă mă găsește ascultând, o să pară că trăgeam cu urechea. Îmi dreg vocea, trag apa la closet și-mi închei pantalonii în ceva mai mult timp decât mi-o trebui. Când ies din cabină, Suga nu mai este. Mă spăl pe mâini și mă-ntorc pe ocolite la biroul nostru comun, trecând mai întâi pe la standul de reviste. Doamna Sasaki este ocupată cu un client. Suga e-n spate și-și mănâncă masa de prânz; îi ofer o țigară Salem. Zice că nu – nu fumează. Am uitat, mi-a spus încă de ieri. Mă duc la oglindă și mă prefac, uitându-mă de aproape, că mi-a intrat ceva în ochi. Dacă-i arăt prea multă bunăvoință, ar putea să se prindă c-am auzit cum îi era biciuită memoria.

Mai târziu, Suga se-ntoarce la tejgheaua de recuperare, se cocoată pe scaunul înalt și se pune pe citit o revistă intitulată *Maestrul hacker*. Are un fizic ciudat, Suga – e supraponderal în jurul taliei, în schimb n-are deloc fund. Brațe lungi și clăpăuge, de ET²³. Suferă de eczemă. Pe față, și-a tratat-o și s-a retras, dar dosurile palmelor i se exfoliază și, până și pe o căldură ca asta, poartă cămăși cu

mâneci lungi, ca să-și ascundă antebrațele. Un cărucior plin cu obiecte uitate, culese din trenurile de după-masă, m-așteaptă în camera din spate. Suga-mi zâmbește afectat:

— Deci ai trecut deja prin experiența întâlnirii cu adjunctul de șef de gară Aoyama?

Dau din cap că da. Suga-și pune jos revista.

— Nu te lăsa intimidat de el. Nu-i chiar așa de mare-sculă, cum se dă. Tipu' nu mai știe pe ce lume este, *iumo*. Se-anunță o scuturătură mare de tot, zicea doamna Sasaki încă de săptămâna trecută. Nu că mi-ar mai păsa mie. Săptămâna viitoare, îmi fac practica la IBM. După încă o săptămână, sunt înapoi la cursuri. O să capăt o cameră de cercetare numai a mea, după absolvire. Poți să vii să mă vizitezi, când nu supervizez. Universitatea Imperială, etajul nouă. Lângă Ochanomizu. O să-ți desenez o schemă. Poți să-i pui pe cei de la recepție să mă sune. Fac un masterat în sisteme de calcul, dar, între noi și bagajele-astea pierdute fie vorba, toată bleotocăreala căcăcioasă academică nu-i decât o acoperire pentru asta – și flutură *Maestrul hacker*. Sunt unul dintre cei mai buni cinci *hacker*-i care operează în prezent în Japonia. Ne știm toți între noi. Facem schimb de informații. Spargem câte un sistem și ne lăsăm acolo cărțile de vizită. Ca niște artiști de grafitti. Nu există vreun loc, da?, în Japonia, pe care să nu pot să-l penetrez. E un site secret pe www la Pentagon – știi ce-i Pentagonul, da?, e centrul nervos al apărării Americii –, care se cheamă Sfântul Graal. Și site-ul ăsta e protejat de cele mai cele creiere computeriste ale lor, da? Ei, dacă penetrezi Sfântul Graal, le dovedești că ești mai bun decât ei, și-atunci îți bat la ușă niște oameni de-ăia în negru și-ți oferă o slujbă. Asta-mi propun eu să fac. La Universitatea Imperială, sunt cele mai rapide modemuri dinainte de secolul douăș'cinci. Odată ce-o să le-accesez, drăguțele-alea, m-am scos. După care, vâșșșt!, m-am și cărat din căcăstoarea-mpuțită, zisă și Tōkyō pe limba prostimii. Abia aștept. Și voi, linge-blidelor, nici n-o să mă vedeți, de norul de praf lăsat în urmă.

În timp ce lucrez, mă uit la cum citește Suga *Maestrul hacker*. Sprâncenele îi zvâcnesc de fiecare dată când ajunge la partea de jos a unei coloane de text. Măntreb dacă e ceva ce Suga n-ar numi căcăstoare. Ce l-ar face pe Suga fericit? Curios, dar, când îmi aduc aminte că n-am de gând să stau aici decât până-l găsesc pe taică-meu, aproape că-mi place Tōkyō. Mă simt ca-n vacanță pe-o altă planetă, dându-mă drept un extraterestru de-al locului. Se poate chiar să rămân

aici. Îmi place să-i trec prin față, cefejistului de la barieră, permisul de călătorie pe CFJ. Îmi place felul în care nimeni nu-și vâă nasul în treburile tale. Îmi place faptul că se schimbă reclamele în fiecare săptămână – pe Yakushima, se schimbă o dată la zece ani. Îmi place să iau în fiecare zi trenul de la Kita Senju la Ueno – cum o ia pe rampă-n jos și se cufundă sub pământ, se face submarin. Îmi place cum trec submarinele unele pe lângă altele, la diferite viteze, de poți să te păcălești singur că mergi cu spatele. Îmi place cum zăresc navetiști la ferestre paralele – două povești amintite în același timp. Dimineața, trenul de la Kita Senju la Ueno e mai înghesuit decât ți-ai putea închipui. Noi ne balansăm și ne clătinăm la unison, dronii, ca somnambulii, după cum își schimbă trenul viteza. De obicei, numai amorezii și gemenii siamezi stau atât de strânși unii într-alții. Îmi place cum n-ai nimic de hotărât, când ești în submarin. Îmi place troncănitul înăbușit. Tōkyō este ca o mașinărie masivă, făcută din părți componente mai mici. Dronii nu știu, fiecare, decât la ce folosește părțica lui componentă. Măntreb la ce e bun Tōkyō. Măntreb ce face. Știu deja denumirile garilor, de-aici până la Ueno. Știu și unde să stau, ca să cobor, cât mai aproape de ieșire. Să nu mergi în primul compartiment, zice unchiul Bitum – dacă trenul se ciocnește, ăla se face armonică –, și să fii foarte atent pe peron, când trenul intră-n gară, să nu ți pună careva mâna între omoplați și să te-mpingă pe șine. Îmi place izul amestecat de nădușeală, parfum, resturi de mâncare, funingine, cosmetice. Îmi place cum ai ocazia să studiezi fețele reflectate-n ferestre, atât de atent, că mai-mai să le poți frunzări printre amintiri. Submarinele poartă droni, țestele poartă-n ele amintiri, și căcăstoarea unuia poate fi paradisul altuia.

— Eiji!

Anju, bineînțeles. Lumina lunii e-atât de strălucitoare, de parc-a venit un OZN să ne răpească. Aerul e greu, de la tămâia de țânțari pe care bunica o folosește ca s-afume camerele în care se locuiește. Anju șoptește, ca să n-o trezească:

— Eiji!

Stă cocoțată pe înălțimea-sa, pervazul ferestrei, cu genunchii strânși la piept. Umbrele bambușilor se leagănă, că te și sperii, pe rogojina *tatami* și pe paravanele *fusuma*²⁴ decolorate.

— Eiji! Ești treaz?

— Nu.

— Stăteam și mă uitam la tine. Ești un eu-băiat. Numai că sforăi.

Vrea să mă trezească de-a binelea, enervându-mă.

— Ba nu sforăi.

— Sforăi ca un purcel care horcăie. Ghici unde-am fost.

— De ce nu mă lași să dorm? Ai căzut în budă.

— Sus, pe acoperiș! Poți să te cațari pe stâlpul de la balcon. Am găsit metoda. E-așa de cald afară. Dacă te uiți fix la lună destul de mult, o vezi cum se mișcă. Nu puteam să dorm. Un pisălog de țânțar m-a trezit.

— Pe mine m-a trezit pisăloaga mea de soră. Măine e meciul de fotbal. Am nevoie de somn.

— Ai nevoie de-o gustare la miezul nopții, să te-ntărească. Uite.

Pe noptieră, e-o tavă. Turte de orez *omochi*, soia, ridichi *daikon* murate, biscuiți cu alune, ceai. Parcă și văd scandalul.

— Când o afla Wheatie, o să...

Anju își schimonosește fața și vocea, imitând-o pe Wheatie:

— „Ți-o fi făcut maică-ta oasele, domnișorico, dar în căpșorul tău, ăla, numai ce-ți pun *eu* o să fie!”

Ca-ntotdeauna, m-apucă râsul.

— Ai coborât în bucătărie de una singură?

— Le-am spus fantomelor că sunt de-a lor, și m-au crezut.

Anju sare jos și aterizează la picioarele mele, fără să scoată un sunet. Știu că n-are nici un rost să-i opun rezistență, așa că mă ridic în fund și mușc dintr-o murătură care-mi scrâșnește între dinți. Anju se strecoară sub divanul meu și înmoaie o turtă *omochi* într-o farfurioară de soia.

— Iar am visat că zburam. Atâta doar, că trebuia să dau din aripi cu *forță*, ca să rămân sus, deasupra pământului. Vedeam o mulțime de oameni, mișcându-se în toate direcțiile, și era și-un cort mare de circ, în dungi, unde locuia mama. Tocmai mă pregăteam să cobor spre el în picaj, când m-a trezit țânțarul.

— Ai grijă la cădere.

— Ce? zice Anju, molfăind.

— Păi, dacă-n vis cazi și te izbești de pământ, mori de-adevăratelea, chiar și la tine-n pat.

— Cine zice asta? continuă să molfăie Anju.

— Oamenii de știință.

— Iete, na!

— S-a dovedit științific!

— Să zicem că te visezi căzând, că dai cu tine de pământ și mori – de unde

mai poate ști oricine, atunci, că te-ai visat căzând?

Stau și rumeg la cum se poate ști. Anju își savurează victoria în tăcere. Broaștele încep să orăcăie-n cor, după care se liniștesc – parc-ar fi un milion de balafoane. În depărtare, marea pare adormită și ea. Ne-ndopăm cu turtele *omochi*, una după alta. Brusc, Anju vorbește cu o voce pe care nu țin minte s-o mai fi auzit la ea.

— Nu mai reușesc să-i revăd chipul, Eiji.

— Chipul cui?

— A' lu' mama. Tu mai poți?

— E bolnavă. Într-un spital special.

— Dar dacă nu-i adevărat? zice Anju, cu vocea tremurându-i.

— Ă? Cum să nu fie adevărat? zic, deși parc-aș fi înghițit o lamă de cuțit. Arată exact așa cum arată în fotografii.

— Fotografiile-s vechi.

De ce acum? Anju se șterge la ochi pe cămașa de noapte și se uită-n altă parte. Mi se pare că aud cum își încleștează maxilarele și gâtul.

— Wheatie m-a trimis azi, după-masă, când erai tu la antrenamentul la fotbal, să cumpăr o cutie de praf de spălat de la doamna Tanaka. Erau acolo doamna Oki și sora ei din Kagoshima. Erau în partea din spate a magazinului și nu și-au dat seama, la început, că eram și eu acolo, așa c-am auzit ce spuneau.

Lama cuțitului îmi ajunge la mațe.

— Ce-ai auzit?

— Doamna Oki zicea: „Păi, sigur că fata asta, Miyake, n-a mai dat pe-aici“. Și doamna Tanaka: „Bineînțeles, n-are nici un drept“. Și doamna Oki: „Nici nu-ndrăznește. La cum și-a lăsat cei doi copilași în grija bunicii și-a unchilor, în timp ce ea se dă mare la Tōkyō, cu bărbații ei eleganți, cu apartamentele ei luxoase, cu mașinile ei fițoase“. Abia atunci m-a văzut.

Cuțitul mi se răsucesce pe dinăuntru. Anju icnește, printre smiorcăielile care se țin lanț.

— Și ce-a făcut?

— Și-a scăpat ouăle și n-a nimerit să iasă mai repede.

Un fluturaș de noapte se îneacă în lumina lunii. O șterg pe Anju de lacrimi. Sunt așa de calde. Dar ea îmi dă mâna la o parte și se ia singură-n brațe, într-o poziție ghemuită și încăpățânată.

— Știi, zic, neștiind nici eu ce să spun, doamna Oki și sora ei din Kagoshima, și doamna Tanaka – toate-s niște vrăjitoare care-și beau pișatul.

Anju scutură din cap la vederea *daikon*-ului murat, pe care i-l ofer. Se mulțumește să bombăne:

— Ouă sparte. Era plin de ele.

Fujifilm, cică 02:34. Dormi. Dormi. Ești așa de obosit. Ai pleoapele foaaaaarrte grele. Nici vorbă. Lasă-mă să dorm. Te rog. Am de lucru mâine. Azi, de fapt. Închid ochii, dar văd un corp care se prăbușește prin spațiu. Se rostogolește ca o roată cu spițe. Gândac se mai luptă și-acum cu lipiciul. Gândacii au senzori care le pun în mișcare picioarele, încă dinainte ca pericolul să se-nregistreze în creierele lor. Cum fac oamenii de știință ca să descopere chestii de-astea? Gândacii mănâncă și cărți, dacă nu dau peste ceva mai zemos. Pisică i-ar fi tras câteva șuturi zdravene lui Gândac. Pisică. Pisică știe taina vieții și a morții. Miercuri seara, mă-ntorc de la muncă.

— Ai avut o zi bună la birou, dragule? vrea să afle Buntarō, care bea cafea cu gheață dintr-un pahar de carton.

— N-a fost rea, îi spun.

Buntarō soarbe și ultimele picături.

— Și colegii de serviciu cum sunt?

— N-am întâlnit prea mulți. Suga, tipul pe care-l înlocuiesc, se crede un soi de arhicriminal cibernetic. Doamna Sasaki, șefa mea, n-aș zice că mă place prea tare, dar ea-mi place mie, chiar și așa. Domn' Aoyama, șeful ei, are un băț așa de mare înfipt în fund, că mă și mir că poate să umble, fără să guițe de durere.

Buntarō își aruncă paharul de carton într-o pubelă. Intră un client care a venit să returneze un teanc de casete video. Mă duc la mine sus, în chichineată, mă trântesc pe saltea și citesc pentru a suta oară scrisoarea pe care mi-a trimis-o Akiko Katō. Exersează și la chitară, în timp ce camera se umple de amurgul din suburbie. Nu-mi pot permite, deocamdată, aparate de iluminat, așa că tot ce am este o lampă nenorocită, pe care chiriașul dinaintea mea probabil c-a uitat-o în fundul dulapului. Brusc, mă decid să recunosc, în sinea mea, că speranța vagă pe care mi-am hrănit-o practic toată viața, și-anume că nu trebuia decât să vin la Tōkyō și, mai devreme sau mai târziu, aș fi dat peste tatăl meu pe stradă, era de tot râsul. De tot plânsul. În loc să mă elibereze, adevărul mă deprimă în așa hal, că nu mai pot să cânt la chitară. Aranjez salteaua ca pe un scaun și-i dau drumul televizorului pe care l-am pescuit săptămâna trecută de la gunoi. Nu-i televizor, e-o porcărie. Verdele bate-n mov și albastrul – în roz. Găsesc pe el cinci canale,

plus unul pe care zici că viscolește. Toate programele sunt și ele niște porcării. Îl văd pe guvernatorul din Tōkyō anunțând că, în eventualitatea unui cutremur, toți negrii, hispanicii și coreenii o să intre-n vrie, să prade, să violeze și să jefuiască. Schimb canalul. Un fermier explică, de astă-dată, cum se-ngrașă porcul, dacă-și mănâncă propriul rahat. Schimb canalul. Uriașii din Tōkyō îi bat pe Crapii de la Hiroșima, de le sună apa-n cap. Îmi iau din frigider cutia cu *sushi* cumpărat la reducere. Schimb canalul. Începe un joc de memorizare, la care concurenților li se pun întrebări despre detalii minore din secvențe de filme, pe care tocmai le-au vizionat. Mi se pare că văd o umbră aciuită în colțul ochiului meu. De-acolo, sare direct pe mine, și mai că-mi scap mâncarea pe jos.

— Iaaaak!

O pisică neagră aterizează la picioarele mele. Are vârful cozii înmuiat în alb. Guler de stofă în jurul gâtului.

— Pisică... – bălmăjesc aiurea, în timp ce pulsul încearcă să mi se potolească. O fi sărit de jos până pe balconul meu și-a intrat prin gaura din plasa de țânțari. ...pleacă de-aici!

Nu există musafir mai calm decât Pisică. Fac și eu gestul pe care-l face toată lumea, ca să sperie animalele – bat brusc din picior, numai că Pisică le-a văzut pe toate pân-acum. Se uită la porția mea de *sushi*, după care-și linge buzele, doar e Pisică.

— Știi ce, îi spun, ia du-te și caută vreo gospodină cu frigiderul plin de resturi de la masa de ieri – dar Pisică e prea sigură pe ea ca să-mi răspundă. O farfurioară de lapte – îi spun –, și te-ai dus de-aici.

Lipăie laptele, pe măsură ce i-l torn. Încă una.

— Asta-i ultima farfurioară, clar?

În timp ce Pisică dă din limbă ceva mai puțin hămesită, eu mă-ntreb de când am început să le vorbesc animalelor. Se uită țintă la mine, cum dau să mă-nfig în ce-a mai rămas din porția de *sushi*. Drept care, eu sfârșesc prin a mânca o cutie de biscuiți, în timp ce Pisică se-ndoapă cu peștele, caracatița și icrele de cod.

Ieși din gară, la Ueno, pe la intrarea dinspre parc, treci de muzee și de sala de concerte, dai ocol fântânii, și ajungi la un fel de tufăriș, dar cu copaci. Oameni care n-au casă locuiesc aici, în corturi făcute din folie de plastic de culoarea cerului, fixată pe pari de lemn. Cele mai bune corturi au chiar și uși. Presupun că aici trăiește Dama-cu-Poze. Vine la tejgheaua de recuperare joi, chiar înaintea pauzei mele de masă. Este cea mai caniculară zi a săptămânii ăsteia. Bitumul e

moale ca o ciocolată care stă să fiarbă. Are o basma strânsă bine pe cap, o fustă lungă, la care nu sunt clare nici culoarea, nici modelul și o pereche de teniși scâlțiați. Patruzeci, cincizeci, șaizeci de ani să aibă – greu de spus, la cât e de veștejită și murdară pe față. Suga o vede primul venind, rânjește a lehamite, ca de obicei, anunță că el unul e-n pauză de masă și-o șterge, probabil să se autoflageleze la closet. Femeia-nimănui mă trimite cu gândul înapoi la nevestele de țărani de pe Yakushima, doar că pare mai picată din cer. Ochii nu i se uită-n aceeași direcție. Are vocea spartă și găjăită.

— Le-am pierdut...

— Ce-ați pierdut?

Bombăne spre picioare:

— Nu vi le-a dat încă nimeni?

— Dar ce anume ați pierdut? zic, și-ntind mâna după formularele de revendicare.

Îmi aruncă o privire scurtă.

— Pozele...

— Ați pierdut niște poze?

Scoate o ceapă din buzunar și-ncepe s-o decojească de primele foi, cele cafenii și foșnitoare. Degetele-i sunt negre de răpănoase. Mai încerc o dată:

— Ați pierdut pozele în tren sau în gară?

Se scutură-ntruna.

— Pe cele vechi, le-am primit înapoi...

— Mi-ar fi de ajutor dacă mi-ați spune ceva mai multe amă...

— Dar pe cele noi, nu le-am primit înapoi – își trece limba peste ceapă.

— Erau valoroase pozele?

Mușcă, și ceapa îi scrâșnește între dinți.

Doamna Sasaki se ivește din camera de-alături și-i face semn din cap Damei-cu-Poze.

— Vreme să te coci astăzi, nu altceva.

Dama-cu-Poze vorbește și rumegă ceapa în același timp:

— Am nevoie de ele, s-acopăr ceasurile.

— Mă tem că n-avem pozele dumitale nici azi. Poate dai peste ele mâine. Pe lângă iazul Shinobazu te-ai uitat?

— Ce să caute pozele mele acolo? se-ncruntă Dama-cu-Poze, la care doamna Sasaki ridică din umeri:

— Cine știe? Un loc mai răcoros, într-o zi caniculară.

— Cine știe..., dă și femeia din cap.

Mă uit după ea, cum își continuă rătăcirea.

— E vreo clientă permanentă?

Doamna Sasaki face ordine pe masă.

— Facem parte și noi din traseul ei. Nu ne costă nimic să ne purtăm civilizat cu ea. Ți-ai dat seama la ce se referă „pozele“?

— La vreun soi de album de familie, mă gândesc.

— Și eu, la început, am luat-o de bună, zice doamna Sasaki, vorbind cu măsură, așa cum face de obicei. Dar acum cred că pozele, de fapt, sunt amintirile ei.

Ne uităm și unul, și altul după ea, văzând cum dispare, pur și simplu, în aerul fierbinte, care tremură. Cicadele se înfășoară-n sus și se desfășoară-n jos.

— Nu suntem nimic altceva, decât amintirile pe care le purtăm cu noi, zice doamna Sasaki.

Da, luna s-a mișcat. Anju s-a mai liniștit, își soarbe ceaiul. Eu m-am rătăcit între somn și trezie. Fac tot ce pot să-mi amintesc de chipul mamei noastre. Am senzația că țin minte un parfum cu care-și dădea, numai că nu sunt sigur. O simt pe Anju cuibărită lângă mine, care m-am încovrigat, încercând s-adorm. Tot se mai gândește:

— Ultima dată când am văzut-o, eram la unchiul Bănet acasă, în Kagoshima.

— Aniversarea de pe plaja secretă. Acum doi ani?

— Trei ani. Acum doi ani, a fost aniversarea cu bărcuța de cauciuc.

— A plecat brusc. Era vorba să stea toată săptămâna, și, la un moment dat, a dispărut.

— Vrei să afli un secret?

Na, că m-am trezit la loc.

— Unul pe bune?

— Nu mai sunt o țâncă. Sigur că-i pe bune.

— Dă-i drumul, atunci.

— Mi-a spus Wheatie să nu spun la nimeni, niciodată. Nici măcar ție.

— Ce să nu spui?

— Când a plecat, în ziua aia. Mama – când a plecat...

— Și-ai ținut un secret așa, trei ani? Credeam c-a plecat fiindcă era bolnavă – dar Anju cască, indiferentă la ce-aș putea crede sau am crezut eu vreodată.

— Spune-mi.

— Eram bolnavă, în ziua aia. Tu te-antrenai la fotbalul tău. Eu îmi făceam temele pe masa de jos. Mama s-a apucat să facă *tempura* – moluște-n sos de unt... Înmuia chestii aiurea-n sosul ăla.

Anju are de-acum o voce pierdută, parcă. Prefer s-o văd smiorcăindu-se.

— Ce chestii aiurea?

— Care nu se mănâncă. O lumânare, ceasul ei de la mână, un pliculeț de ceai, un becuț... Beculețul, cel puțin, a plesnit, când l-a cufundat în ulei încins, și ea a râs, ca de ceva hazliu. Inelul de pe deget... Pe urmă, le-a pus pe toate frumos aranjate pe un platou, cu frunze de *miso*, și mi l-a pus mie-n față.

— Și tu ce-ai zis?

— Nimic.

— Și ea ce-a zis?

— A zis că se juca și ea. La care, i-am spus: „Ai băut“. Și-a zis: „Yakushima, numa' ea-i de vină“. Am întrebat-o de ce nu se putea juca fără să bea. M-a întrebat de ce nu-mi plăcea mâncarea gătită de ea. Mi-a spus: „Fă bine și mănâncă-ți porția, ca o fetiță cuminte“. I-am spus: „Nu pot să mănânc lucrurile-alea“. Așa că s-a-nfuriat. Ții minte cât de-nfricoșător se purta uneori, când venea în vizită? Nu mai țin minte cum arată, dar asta-mi amintesc.

— Și pe urmă, ce s-a întâmplat?

— A venit mătușa Bănet și-a dus-o în dormitor. Am auzit-o, *plângea* – și Anju înghite în sec.

— Mama plângea?

— Mătușa Bănet s-a întors și mi-a spus ca nu cumva să povestesc cuiva ce se-ntâmplase acolo, nici măcar ție, că altfel venea un doctor, unul rău, și o lua cu el pe mama – se-ncruntă Anju. Așa că m-am pus de una singură să uit. Numai că n-am uitat, propriu-zis.

Se-aude țipând o bufniță. Eu trebuie să dorm. Anju se leagănă ușor-ușor. Undeva, departe, latră un câine la ceva ce ori se-ntâmplă, ori își amintește.

— Nu te duce mâine la Kagoshima, Eiji.

— Trebuie să mă duc. Sunt în linia de apărare.

— *Nu te duce* – deși nu pricep de ce nu. Sau du-te. Nu-mi pasă.

— Două zile, atât durează – dar Anju se răstește la mine:

— Nu ești tu singurul care poate face chestii de oameni mari!

— Asta ce mai înseamnă?

— Știu eu ce știu, iar tu să faci bine să ghicești!

- Ce-ai de gând să faci?
- O să afli tu, când te-ntorci de la marele meci de fotbal!
- Spune-mi!
- Nu te-aud! Ești la Kagoshima, departe!
- Spune-mi! – de-acum, îmi fac griji.
- O să vezi tu! O să vezi! repetă Anju, pe un ton de sfidare.
- Ce-mi pasă mie, de fapt, de ce faci tu?
- Am văzut șarpele de sidef azi-dimineață!

Acuma știu că soră-mea bate câmpii. Șarpele de sidef e-o prostie pe care ne-o spune bunica noastră, ca să ne sperie. Zice că stă ascuns în magazia familiei Miyake de pe vremea când nici ea, bunica, nu se născuse și că rar se ivește, și-atunci numai ca să ne-avertizeze de-o moarte iminentă. Anju și eu am încetat s-o mai credem, povestea cu șarpele de sidef, încă de-acum o veșnicie, doar că bunica noastră nu s-a prins. Mă simt și ofensat că Anju a putut crede că mă sperie cu șarpele ei de sidef. Ascult pasărea de la miezul nopții de martie, cum încearcă să-și amintească vorbele cântecului pe care-l tot cântă. Mereu pierde șirul și-o ia de la capăt. În fiecare an, îmi aduc aminte iar de pasărea care-și uită cântecul, dar, până revin ploile, uit și eu de ea. Mult mai târziu, încerc să mămprietenesc iarăși cu soră-mea, dar ea, din două, una: ori a adormit, ori se preface.

Fujifilm a trecut pe-ascuns ora trei pe sub nasul meu, fără să observ. Încă două ore, și vorbim deja de zori. Noaptea, ca o pânză lipicioasă de păianjen, e pe trei sferturi depănată. O să fiu epuizat la muncă, toată ziua. Doamna Sasaki m-a prevenit că sâmbăta e mai aglomerată, nu mai liniștită, decât zilele de lucru, pentru că navetiștii sunt mai atenți cu bagajele lor decât vilegiaturiștii de sfârșit de săptămână sau cutreierătorii de vineri noaptea și pentru că o mulțime de oameni așteaptă să vină sâmbăta, și abia atunci se prezintă să-și recupereze bunurile pierdute. Presupun c-o să colcăie de presă care să adulmece alte și alte povești colaterale despre domn' Aoyama. Bietul de el. Brusc și frust ca un glonț, dac-ar străpunge fața unei tobe, telefonul face: ținținrrrr! Zgomotul mă străpunge, cu sentimentul vinovăției și al groazei. Telefonul face: ținținrrrr! Curios. Nu mi-a fost alocat numărul decât săptămâna trecută. Nu-l știe nimeni. Telefonul face: ținținrrrr! Dar dac-o fi vreun pervers, cine știe pe unde, care formează numere la nimereală? Răspund și, până să mă prind eu, psihopatul –

hop!, la mine-n duș.²⁵ Nici nu mă gândesc să răspund. Telefonul face: țîmîrrrrr! Buntarō să fie? Vreo urgență oarecare? Ce fel de urgență? Telefonul face: țîmîrrrrr! Ia stai. Poate că-mi știe numărul cineva de la Osugi și Bosugi – dacă vreo colegă de birou cu Akiko Katō mi-a citit scrisoarea, până s-o bage ea la tocător, și a fost cuprinsă de un sentiment inexplicabil de înțelegere față de suferința mea? Și a luat legătura cu tatăl meu, care a trebuit s-aștepte până i s-a culcat nevasta, ca să-ndrăznească măcar să ia legătura cu mine. Și-acuma s-a refugiat într-un cotlon izolat al casei și murmură încordat, înfuriat: „Răspunde odată!” Telefonul face: țîmîrrrrr! Trebuie să mă hotărăsc, totuși. Nu. Dă-l încolo. Ba nu, răspunde! Sar de pe saltea, îmi prind piciorul în cadrul pliat al unui panou de postat bilețele, îmi turtesc degetul mare de la celălalt picior de cutia chitării și mă precipit după receptor.

— Alo?

— Nu mă tem să cerrr-ooo, vreau o pizză Nerrooo! – un bărbat cântăreț.

— Poftim?

— Nu mă tem să cerrr-ooo, vreau o pizză Nerrooo! – un bărbat vag iritat.

— Asta mi s-a părut c-am auzit de prima dată.

— N-am scris eu așa o tâmpenie, zice vocea, mai împăciuitoare.

— Nici eu.

— Uite ce e, tinere: ai adus niște pliante la noi la birou, care promiteau că primii două sute de oameni care sună în afara orelor de vârf și cântă asta: „Nu mă tem s-o cerrr-ooo, vreau o pizză Nerrooo!” capătă gratuit o pizza de dimensiuni medii, cu ce vor ei pe ea. Și eu ce-am făcut? Exact asta. Și mă bag la „Kamikaze”-le obișnuit: crustă de mozzarella, banană, ouă de prepeliță, scoici, triplu ardei iute, cerneală de caracatiță. Ardeii să nu-i tai. Îmi place să-i sug. M-ajută la concentrare. Ia zi – sunt printre primii două sute, ori ba?

— Asta ce-i, o glumă?

— Păi, să nu fie. Orele suplimentare de peste noapte mă fac să mă simt hămesit.

— Cred c-ați greșit numărul.

— Imposibil. Nu e pizzeria Nero?

— Nu e.

— Sunteți sigur-sigur?

— Absolut.

— Adic-am sunat la o casă particulară, după ora trei dimineața?

— Ă-hă.

— Îmi pare rău, atât de rău. Nici nu știu ce să spun.
— Nu vă faceți probleme. Oricum nu reușesc s-adorm, în noaptea asta.
— Dar v-am luat atât de tare! Credeam că sunteți un cap-sec de-ăla, de livrează pizza.
— Nici o problemă, serios. Dar aveți niște gusturi tare ciudate – la pizza, vreau să zic.

Chicotește, mândru nevoie-mare. E mai bătrân decât am crezut.

— Eu am inventat-o, zice. La Nero, i-au spus chiar așa, „Kamikaze“ – am auzit-o pe telefonistă spunându-i bucătarului. Secretul stă-n banană. Ea combină-ntre ele toate celelalte gusturi. Dar, haideți să nu vă mai țin, oricum. Încă o dată, cele mai sincere scuze. Am făcut un lucru de neiertat. Absolut de neiertat – și închide.

Mă trezesc singur. O fereastră ticsită cu stele de vară s-a topit într-un cenușiu amorf. Pe salteaua lui Anju, tronează un morman de resturi. Curat Anju. O fi iar pe-acoperiș? Mă strecor afară prin plasa de țăntari.

— Anju? Anju!

Vântul sifonează printre bambuși, iar broaștele dau drumul la orăcăieli. Foarte bine. Vrea să stea botoasă, las-o. După cînșpe minute, sunt îmbrăcat, cu micul dejun mâncat și cobor pe rampa care duce la portul Anbō, cu geanta-sport și noua mea șapcă de baseball, pe care mi-a cumpărat-o Anju din banii ei de buzunar, primiți de la unchiul Bitum. Îmi cad ochii pe feribotul de Kagoshima, luminat ca o navă stelară în docul ei de lansare, și mă simt exaltat, de parcă m-aș da în lanțuri. În sfârșit, a venit și ziua cea mare. Plec la Kagoshima de unul singur, și nici nu mă gândesc s-o las pe geloasa și proasta de soră-mea să mă facă să mă simt vinovat c-o părăsesc pentr-o singură noapte. Refuz, pur și simplu. Cum aș putea măcar să fiu sigur că tot ce mi-a spus azi-noapte, despre mama noastră, e și adevărat? În ultima vreme, se poartă ciudat. Un meteorit aprinde vânățul profund. Vânățul profund, în schimb, dezaprinde meteoritul. Și-atunci, îmi pușcă prin minte o idee fantastică. E cea mai grozavă idee din viața mea. O să m-antrenez, m-antrenez și iar m-antrenez, și-o să devin așa un jucător strălucit de fotbal, încât o să joc pentru echipa Japoniei, când o să-mplinesc douăzeci de ani, împotriva Braziliei, în finala Campionatului Mondial. Japonia o să fie condusă cu opt la zero în minutul șaizeci, după care o să fiu introdus eu ca rezervă, și-o să-nscriu trei *hat-trick*²⁶-uri până la terminarea minutelor de

prelungire pentru accidentări. O s-apar în ziare și la televiziune, în toată lumea. Parcă și văd: mama noastră e-atât de mândră, încât renunță la băutură, sau, și mai bine, tatăl nostru mă vede, mă recunoaște și vine cu mașina la aeroport, să-ntâmpine avionul echipei. Sigur că Anju m-așteaptă și ea, și mama noastră, și ne reunim cu toții, sub privirile lumii întregi. Nu-i perfect? Nu-i evident? Mistuit de geniu și de speranță, așa mă simt. O lumină e-aprinsă și-n portul Anbō, și, în timp ce trec peste podul suspendat, zăresc o sclipire – un somon face un salt.

Unde se desface râul și formează un estuar, valea e-abruptă și-ngustă. Wheatie și bătrânii din Anbō îi spun Gât-de-Sticlă. Este și locul cel mai bântuit, dar nu mi-e frică. Mă tem doar – și sper, în egală măsură – că Anju îmi pregătește o ambuscadă. Chipurile pe care le zăresc între pini, de fapt, nu sunt acolo. Unde apa inundă calea de acces, în anotimpul ploios, o poartă în stil tradițional, *torī*, marchează începutul cărării care șerpuiește pe deal în sus, până la sanctuarul Zeului Tunetului. Wheatie ne avertizează să nu ne jucăm acolo. Zice că, în afară de cedrii înșiși, care datează din perioada Jōmon, Zeul Tunetului este cea mai veche ființă vie de pe insula Yakushima. Arată-i în orice fel că nu-l respecți, și data viitoare când mai traversezi o întindere de apă, un val tsunami o să dea peste tine, și-o să te îneci. Anju a vrut s-o întrebe dacă asta i s-a întâmplat bunicului nostru, tatăl mamei, dar eu am făcut-o să-mi promită că nu întreabă. Doamna Oki i-a spus unui copil de la noi din clasă că s-a înecat cu fața-n jos într-un șanț, de beat ce era. Oricum, sătenii nu-l bat la cap niciodată pe Zeul Tunetului, cerându-i favoruri neînsemnate, cum ar fi rezultate bune la examene, bani sau căsnicii cu noroc – pentru așa ceva, se duc la templul cel nou al părintelui Kakimoto, cel de lângă bancă. Doar pentru copiii mici, sau ca să binecuvânteze bărcile pescarilor, sau pentru tihna rudelor moarte, urcă treptele până la sanctuarul Zeului Tunetului. Întotdeauna singuri.

Îmi verific ceasul Zax Omega de la mână. Am tot timpul. Drumul până la Campionatul Mondial de fotbal începe la Kagoshima, și-mi prinde bine orice ajutor pe care-l pot căpăta. Să-l găsesc pe tatăl nostru este o favoare însemnată. Nici o altă favoare nu-i mai însemnată pentru mine și Anju. Fără să mai stau pe gânduri, îmi strecur geanta-sport în spatele unei stânci acoperite cu mușchi și-o iau la fugă-n sus pe treptele înnoiroite, brusc energizat de uriașul val tsunami din creierul meu.

Pun receptorul înapoi în furcă. Bizar individ, cum se tot scuza! Poate că

telefonul de la el o să risipească vraja insomniei mele. Poate că-și dă seama și trupul meu de cât de obosit e, și se hotărăște să tragă odată pe dreapta. Stau întins pe spate și mă holbez în sus, mutând nebunul pe pătratele tablei de șah de pe tavan, până uit pe care dintre ele am aterizat deja cu el. Și-atunci, o iau de la început. La cea de-a treia încercare, mă simt copleșit de inutilitatea exercițiului. Dacă tot nu pot să dorm, să mă gândesc la scrisoare, cel puțin. La Cealaltă Scrisoare. La Scrisoarea cea Mare. Am primit-o – când? – joi. Adică, ieri. Mă rog, alaltăieri. Am ajuns efectiv sleit la Steaua Căzătoare. Treișase de bile de bowling au fost lăsate pe peronul nouă, cel mai îndepărtat peron de biroul de obiecte pierdute. Suga-și făcuse deja numărul cu dispariția bruscă, așa c-a trebuit să le car eu de colo până colo, una câte una. Au fost recuperate, mai târziu, de-o echipă care le aștepta la Gara Centrală din Tōkyō, de fapt. Învăț că legile probabilității funcționează altfel, când vine vorba de obiecte pierdute. Doamna Sasaki s-a trezit odată c-un schelet uman pe căruciorul ei, burdușit într-un rucsac. Un student la medicină îl uitase în tren, după petrecerea de rămas-bun a profesorului său. Mă rog, deci ajung înapoi la Steaua Căzătoare, learcă de nădușeală, și-l găsesc pe Buntarō cocoțat pe scaunul lui înalt, în spatele tejghelei, îndopându-se cu înghețată de ceai verde și studiind cu lupa ceva de pe o foaie de hârtie.

— Bună, băiete, zice. Vrei să-l vezi pe fiul meu?

Curios, pentru că Buntarō mi-a spus că nu are copii. Dar el îmi arată foaia, pe care e ceva ca un desigur de culoarea cernelii. Mă uit mirat la proprietarul meu cel mândru.

— Miracolele scanărilor cu ultrasunete! zice. Uite cum arată un pântec! – mă uit la burtoiul lui Buntarō, care se uită urât la mine: Foarte amuzant. Ne-am hotărât și ce nume-i punem. De fapt, nevastă-mea s-a hotărât. Dar eu sunt de acord cu ea. Vrei să știi la ce nume ne-am oprit?

— Sigur, zic.

— Kōdai. Kō, deci călătorie, și *dai* – mare. Adică, „Voiaj Măreț“.

— Chiar că-i tare ca nume, îi spun, și-așa mi se și pare.

Buntarō îl admiră pe viitorul Kōdai din toate unghiurile.

— Vezi ce nas are? Și-ăsta-i piciorul. Drăguț, ă, ce zici?

— Cel mai drăguț. Da' chestia asta, ca un crevete, ce-i?

— Cum îți închipui că știm că-i băiat, geniule?

— A, pardon.

— Ai mai primit o scrisoare. Aș putea instala o cutie poștală special pentru

tine, dar atunci aş rata distracţia de-a le deschide chiriaşilor mei scrisorile personale sub abur. Uite-o aici.

Îmi întinde un plic alb, simplu, iniţial pus la poştă la Miyazaki şi redirecţionat de unchiul Bănet de la Kagoshima. Îl desfac şi scot din el trei foi de hârtie şifonate. Pe monitorul video, nişte elicoptere se ciocnesc şi nişte clădiri explodează. Bruce Willis îşi dă jos ochelarii de soare şi se uită cu ochii mijiţi la infernul din jur. Citesc primul rând şi-mi dau seama de la cine-i scrisoarea. Mi-o îndes în buzunarul jachetei şi-o iau pe scări în sus – nu vreau să vadă Buntarō pe faţa mea cât sunt de şocat.

Pe treptele către sanctuarul Zeului Tunetului, pânzele de păianjen mă trag, mă pişcă şi mi se lipesc de faţă. Vată de zahăr de păianjen. Mă-mpiedic şi-mi înnoiesc genunchii. Încerc să uit de poveştile cu fantome pe care le-am auzit, despre cum bântuie copii morţi pe treptele-astea – numai că, odată ce te străduieşti să uiţi ceva, îţi şi aminteşti ce voiai să uiţi. Ferigi colosale se-nalţă până mult deasupra capului meu. Crabi de apă dulce se reped înapoi, în crăpăturile dintre rădăcini. O căprioară tresare şi se face nevăzută în desiş. Mă concentrez pe reuniunea supremă cu tatăl nostru, după ce planul meu suprem o să-şi arate roadele, şi fug, fug. Deodată, mă trezesc în poiana sanctuarului, chiar în vârf. Se vede la kilometri depărtare. Munţii din interiorul insulei se-nalţă şi se fălesc în direcţia soarelui-răsare. Zorii netezesc marea peste care se revarsă. Văd ferestrele feribotului din Yakushima. M-apropii neliniştit de clopot şi mă uit de jur împrejur, după vreun adult căruia să-i cer voie. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să trezesc un zeu. Wheatie ne duce, pe Anju şi pe mine, în port, unde e un altar, să facem schimb de amulete zodiacale, de Ajunul Anului Nou – dar asta-i doar o prosteală de rude, vecini şi mângâieri pe cap. Asta, de-aici, e treabă serioasă. Magie sobră. Doar eu şi Zeul tuturor Tunetelor, care moţăie, stropit de rouă. Apuc frânghia care face să se legene ciocanul clopotului...

Primul gong se-mprăştie prin pădure şi sperie fazanii.

Al doilea gong risipeşte în vârtejuri luptătorii înaripaţi.

Al treilea gong ferecă pe vecie porţile de fier.

Mă-ntreb dac-o fi auzit şi Anju, de unde stă botoasă, dangătul clopotului. Când mă-ntorc, mâine, o să-i spun că eu am fost ăla. N-o să recunoască niciodată, dar o să fie impresionată de îndrăzneala mea. La lucruri de-astea visează ea de obicei. M-apropii de sanctuarul propriu-zis. Zeul Tunetului se uită

încruntat. Pe fața lui se citesc ura, taifunul și coșmarul – împletite. Nu mai pot acum să dau înapoi. L-am trezit. Dau drumul unei monede în cutia de donații. Bat din palme de trei ori și-nchid ochii.

— Ăăă... bună dimineața, Zeu al Tunetului. Eiji Miyake mă numesc. Stau cu Anju și bunica Wheatie în ultima casă de pe drumul care traversează valea, dincolo de ferma cea mare, Kawakami. Dar asta probabil că știi deja. Te-am trezit ca să-ți cer ajutorul. Vreau să devin cel mai mare jucător de fotbal din Japonia. E ceva ce-mi doresc tare, tare de tot, așa că, te rog, nu-mi da hemoroizi, cum i-ai dat unui taximetrist.

„Și-n schimb?” întreabă tăcerea.

— Când o s-ajung un jucător de fotbal celebru, o săăă... mă-ntorc și-o să-ți reconstruiesc sanctuarul, și toate celelalte. Pân-atunci, orice altceva pot să-ți dau, poți să-mi iei. Ia-mi direct. Nu mai trebuie să mă-ntrebi, ia-mi, și gata.

„Orice?” oftează tăcerea.

— Orice.

„Chiar orice? Ești sigur?”

— Am zis „orice” și nu-mi iau vorba înapoi.

O ține tot într-o tăcere, nouă zile și nouă nopți. Apoi zice:

„S-a făcut”.

Deschid ochii. În urma unui avion de linie, rămân două dâre, una roz, una aurie. Porumbițe zboară în cercuri, ținând predicții. Jos de tot, în portul Anbō, feribotul de Kagoshima sloboade un sunet de goarnă solitar, și văd cum se apropie mașini de el. Cele un milion și unu de ceasuri deșteptătoare ale pădurii bat din aripi, se avântă, țipă și huhuie, deșteptându-se la viață. O iau din loc, mai degrabă zburând și eu peste treptele înnoroite, printre fantomele copiilor morți, care se dizolvă în prima rază de soare.

Clinica Muntele Miyazaki

25 august,

Bună, Eiji.

Cum să încep, oare? Am scris deja o variantă arțăgoasă a scrisorii, apoi una plângăcioasă, apoi una glumeață, care începea cu: „Bună, sunt mama ta, mă bucur să te cunosc”. În fine, una care începea cu: „Iartă-mă”. Toate sunt acum făcute ghemotoc și împrăștiate în jurul coșului de gunoi de pe cealaltă parte a

camerei mele. N-am știut niciodată să arunc la coș.

Fierbinte vară, nu-i așa? Eram convinsă că așa urma să fie, când anotimpul ploios n-a mai venit. (Deși, pe Yakushima, presupun că plouă și-acum. Se oprește vreodată?) Deci ai aproape douăzeci de ani. Douăzeci. Unde se duc toți anii ăștia? Vrei să știi câți ani voi împlini eu luna viitoare? Prea mulți, ca să mai spun cuiva. Sunt aici, în locul ăsta unde fac tratamente pentru nervi / băătură. Nu mi-am dorit niciodată să mă întorc în Kyūshū, dar aerul de munte de-aici măcar e răcoros. Terapeuta mea m-a sfătuit să-ți scriu. N-am vrut, la început, dar ea e și mai tenace decât mine. Pare greșit ce spun: vreau să-ți scriu, dar, după atâta timp, este mult, mult mai ușor să nu scriu. Însă am o poveste (mai curând o amintire în serial). Terapeuta mea zice că, numai dacă ți-o spun, pot face în așa fel încât să nu mă mai afecteze. Deci, dacă vrei, îți scriu din egoism. Dar iată povestea.

Odată, demult, eram o tânără mămică din Tōkyō, cu doi bebeluși, tu și Anju. Apartamentul în care locuiam era plătit de tatăl tău, dar în povestea mea nu e vorba despre el, și nici măcar despre Anju. E vorba de mine și de tine. Pe vremea aceea, s-ar fi zis că aveam perspective, nu glumă – un apartament pe două niveluri la etajul nouă, într-un cartier de lux al mării metropole, jardiniere pe balcon, un amant foarte bogat, căruia nevasta îi spăla cămășile. Tu și Anju, trebuie să recunosc, nu făceați parte din planul meu, când am părăsit Yakushima, dar se pare că viața pe care o duceam cu douăzeci de ani în urmă era preferabilă celei de cultivat portocali și de stat la bârfe cu insularii, pentru care mama mea (bunica ta) făcuse toate pregătirile necesare (pe la spatele meu, ca de obicei), împreună cu oamenii lui Shintaro Baba, ca să mi-o asum prin măritiș. Crede-mă, era exact la fel de scârbos și de mitocan, acum un sfert de secol, cum sunt convinsă că e și acum.

Nu-mi vine ușor să scriu lucrurile astea.

Eram nefericită. Aveam douăzeci și trei de ani, și toată lumea îmi spunea căt eram de frumoasă. Nu există altă companie pentru mamele tinere decât alte mame tinere. Și mamele tinere pot fi cel mai ranchiunos trib din lume, dacă nu te integrezi în el. Când au aflat că eu eram „nevasta de-a doua“, au hotărât că eram o influență imorală și au semnat o petiție către administratorul clădirii, ca să fiu evacuată. Tatăl tău avea suficientă putere încât să blocheze inițiativa, dar nici una dintre ele n-a mai vorbit cu mine după aceea. După cum știi, nimeni de pe insula Yakushima nu știa despre voi (încă), și numai gândul c-aș fi trăit cu toate acele ocheade cu subînțele a fost prea mult pentru mine.

Cam pe atunci, tatăl vostru a început o relație cu un model mai nou de amantă. Un copil nu este un accesoriu care să facă o femeie atrăgătoare. Gemenii sunt de două ori mai neatrăgători. Finalul a fost urât – crede-mă că nu vrei să afli detaliile. (Sau poate că tu vrei, dar nu vreau eu să mi le amintesc.) Când eram însărcinată, mi s-a jurat că urma să aibă el grijă de tot și toate. Floricică tânără și naivă cum eram, nu mi-am dat seama că era vorba numai de bani. Cum fac toți bărbații slabi, s-a refugiat într-o stare de totală confuzie și a presupus că toată lumea l-ar fi iertat. Avocații lui au preluat problema, și eu nu l-am mai văzut de atunci. (Nu-i vorbă, că nici n-aș fi vrut.) Mi s-a dat voie să locuiesc în apartament, cu condiția să nu-l vând. Asta se întâmpla pe vremea bulei imobiliare, când prețul unei asemenea locuințe se dubla la fiecare șase luni – la scurtă vreme după aniversarea voastră de un an.

Și nici nu eram o femeie întreagă. (N-am fost niciodată o femeie foarte sănătoasă, dar acum, cel puțin, știu asta.) Unele femei își duc maternitatea, de parcă ar fi fost mame încă dinainte să fi devenit cu adevărat mame. Dar eu nu eram făcută să fiu mamă, nici când am devenit așa ceva. Și-acum detest copiii mici. Toți banii pe care-i primeam, prin avocați, de la tatăl tău, îi cheltuiau pe o bonă filipineză ilegală, numai ca să mai pot scăpa din acel apartament. Stăteam prin cafenele și mă uitam cum trecea lumea prin fața lor. Femei tinere, de vârsta mea, care lucrau în bănci, care făceau aranjamente florale sau cumpărături. Toate mărunțișurile pe care le privisem de sus, înainte să rămân gravidă.

Au trecut doi ani. Mi-am găsit o slujbă într-un alt bar cu dame de companie, dar eram deja blazată. Îmi prinsesem deja sponsorul bogat și, ori de câte ori mă întorceam acasă, tu și Anju îmi reaminteai de cum te lasă baltă sponsorii bogați. (Nopti de schimbat scutece, de țipete și nesomn.) Într-o dimineață, eram acasă numai tu și cu mine – avusesesi febră, așa că bona o dusesse numai pe Anju la grădiniță. Nu la grădinița de cartier – mafia tinerelor mame amenințase cu boicotul, dacă vă primeau acolo –, ci la o altă grădiniță, din alt cartier. Și tu zbierai. Poate din cauza febrei, poate pentru că n-o aveai pe Anju lângă tine. Eu fusesem toată noaptea la lucru, așa că-am luat câteva pastile cu vodcă și te-am lăsat de izbeliște. Nu mai știu, după aceea, decât că băteai în ușa mea. Sigur că mergeai, de-acum. Pe mine nu mă lăsa migrena să dorm. Ei, și mi-am pierdut cumpătul. Am țipat la tine, să nu te mai văd. Așa că tu, bineînțeles, ai răcnit și mai tare. Eu am țipat. După care, s-a lăsat liniștea. Și te-am auzit foarte bine spunând cuvântul acela. Probabil că-l auziseși la grădiniță: „Tata“.

Ceva s-a rupt în mine.

Am decis, foarte calmă, să te arunc peste balcon.

Altă cerneală, altă peniță. Destul de dramatic momentul, ca să-mi cedeze penița. Deci, *am decis, foarte calmă, să te arunc peste balcon*. Aceste cuvinte, puține câte sunt, explică viețile noastre, de atunci până acum. Nu spun că justifică gestul meu – câtuși de puțin. Nu-i vorba c-aș fi vrut să te arunc peste balcon. Spun atât: că asta urma să fac. Realmente. Îmi vine așa de greu să scriu lucrurile astea.

Iată ce-am făcut, în schimb. Am deschis cu toată forța ușa de la dormitorul meu – se deschidea în afară – și ți-am făcut vânt pe palierul de lemn lustruit, peste buza scărilor, cât să nu te mai văd. Am înghețat, dar nu ți-aș fi putut opri căderea, nici dacă aveam puteri supraomenești. N-ai plâns în cădere. Te-am auzit. Închipuie-ți cum ar cădea un sac de cărți de la etaj. Zgomotul ăla, și tu l-ai făcut. Am așteptat să începi să urlî, și-am așteptat, și-am așteptat. Brusc, timpul a început să treacă de trei ori mai repede, ca să se prindă el însuși din urmă. Zăceai acolo, jos de tot, la baza scărilor, și-ți curgea sânge din ureche. Parcă te și văd. (Și-acum te văd, la baza oricăror scări, de oriunde.) M-a cuprins isteria. Cei de la salvare au zbierat la mine, ca să nu mai vorbesc aiurea. Și pe urmă, când am pus telefonul jos, ce să vezi? Stăteai în fund pe podea și-ți lingeai sângele de pe degete.

Doctorul de pe ambulanță mi-a spus că, uneori, copiii devin ca niște păpuși de cârpă, inerți. Asta te-a salvat și pe tine de leziuni majore. Mi-a spus că erai un băiețel tare norocos, dar voia să spună că eu eram o femeie foarte norocoasă. Aveam așa un miros de vodcă în respirație, încât s-a dus naiba povestea mea că te cățărăseși peste balustradă. Realitatea este că toți am fost norocoși. Sunt convinsă că te-aș fi omorât, și poate c-aș fi stat la închisoare tot restul vieții. Nici nu-mi vine să cred că scriu așa ceva. În sfârșit. După trei zile, i-am plătit bonei banii pentru o lună întreagă și i-am spus că vă duceam s-o vedeți pe bunica. Eu nu eram potrivită mental să vă cresc pe tine și pe Anju. Restul, știi și tu.

Nu scriu lucrurile astea ca să obțin înțelegerea sau iertarea ta. Povestea mea e dincolo de ele. Dar amintirile mă țin trează și acum, și de aceea ți le destăinui, ca să scap de ele. Vreau să mă fac bine. Adică...

...Îți dai seama, după hârtia șifonată, c-am făcut-o ghem și pe asta și am aruncat-o la coș. Nici nu mi-am dat silința să nimeresc. Și, culmea!, direct înăuntru s-a dus, fără să se atingă măcar de muchia coșului. Cine știe? Poate că

este una dintre acele situații în care superstițiile se verifică. Mă duc și-o strecor pe asta pe sub ușa doctoriței Suzuki, până nu mă răzgândesc iar. Dacă vrei să mă suni, sună la numărul din antet. Tu hotărăști. Îmi doresc...

Fujifilm bate spre ora patru. Cum reacționezi corect la vestea că propria ta mamă a vrut să te omoare? După trei ani de necomunicare. M-am obișnuit cu ideea că mama mea este pe undeva, dar nu foarte aproape. În felul ăsta, lucrurile nu dor. Dacă fac orice mișcare, mă tem că toate o vor lua de la capăt. Singurul plan care-mi vine-n minte este: nu face nimic. Dacă e vorba de-o eschivare, foarte bine, atunci reacția mea oficială este o șampilă mare, cu inscripția: ESCHIVARE. Cu acel „nicăieri“ al tatălui meu nu mă pot împăca, nu cu acest „undeva“ al maică-mii. Știu ce vreau să spun, chiar dacă nu mă pricep să pun în cuvinte acel ceva. Gândac tot se mai se luptă. Vreau să-l văd. Mă târăsc până la frigider – ce umezeală poate fi, în noaptea asta! Motelul de gândaci se pune pe vibrat, când îl ridic în sus. Gândac intră-n panică. Pe de-o parte, aș vrea să-l eliberez; pe de altă parte, îi doresc o moarte instantanee. Mă străduiesc s-arunc o privire înăuntru. Antene de ciclist și aripi furioase! Atât de revoltător, încât scap motelul pe jos – aterizează pe propriu-i acoperiș. Acuma, Gândac o să moară cu fundu-n sus, săracul proclat lucios, dar nu vreau să mai ating motelul. Caut ceva cu care să-l răstorn la loc. Scotocesc în coșul de gunoi – blând, pentru eventualitatea că Fratele-Gândac s-ar afla înăuntru – și găsesc numai cutia turtită în care au sosit biscuiții pentru Pisică. Joi, după ce am primit scrisoarea, doar am pus-o jos și n-am făcut nimic, nici nu mai știu cât timp. Mă pregătesc s-o reiau la citit, când brusc apare Pisică. Îmi sare-n poală și-mi arată omoplatul. Se văd cheaguri de sânge și o piele moale, de pe care a fost smuls un smoc de blană.

— Te-ai bătut? întreb.

Pe moment, uit până și de scrisoare. Nu știu nimic despre acordarea primului ajutor, mai ales în cazul unei pisici, dar îmi închipui c-ar trebui să dezinfectez mai întâi rana. Bineînțeles că n-am nimic atât de practic și de simplu, cum ar fi un lichid antiseptic, drept care cobor și-i cer proprietarului.

Buntarō pune pauză la caseta video în momentul în care Titanicul se înalță de fund și oamenii se prăbușesc de-a lungul punții lungi de-un kilometru. Își ia o țigară din cutia de Caster și și-o aprinde, fără să-mi ofere una și mie.

— Nu-mi spune, zice. Primind o nouă scrisoare de la misterioasa lui domniță avocată, în care-l anunță că totul s-a terminat, eroul nostru devine atât de deprimat, încât hotărăște să-și facă *seppuku*²⁷. Doar că n-are decât o unghieră,

așa că...

— Am o pisică rănită la mine, sus.

Buntarō se întunecă la față.

— O... ce ai, băiete?

— O pisică rănită.

— Ții animale de companie la mine-n apartament?

— Nu. Mai vine pe geam, când i se face foame.

— Sau când vrea să i se acorde atenție medicală.

— E doar o zgârietură. Vreau să-i dau cu puțin dezinfectant.

— Eiji Miyake, doctor de animale.

— Hai, Buntarō, te rog.

Bombăne și cotrobăie o vreme pe sub casa de marcat. Scoate o cutie roșie, prăfuită, provocând o alunecare de troace la picioarele lui și mi-o întinde.

— Ai face bine să nu sângereze pe rogojina mea.

„Parazit puios și zgârie-brânză ce ești, ai jecmănit fiecare chiriaș, când ți-a plecat, că trebuie să-ți iei alt *tatami*, și tu nu l-ai mai schimbat, de fapt, din 1969, corect?“ Nu, nu așa i-am răspuns proprietarului și binefăcătorului meu, care-mi găsisse o slujbă. În loc de asta, m-am resemnat să scutur bleg din cap.

— Acum nu sângerează. Are doar un fel de leziune, care trebuie tratată puțin.

— Și cum arată pisica asta? Poate că soția mea îi cunoaște stăpânul.

— Neagră cu lăbuțele și vârful cozii albe, și un guler de stofă cu un zurgălău de argint la gât.

— Fără proprietar, fără nume?

Scutur din cap că nu.

— Mulțumesc de asta – și pun o palmă pe cutie, pregătindu-mi ieșirea din scenă.

— Nu te atașa prea tare, strigă Buntarō pe scări în sus, după mine. Ține minte clauza din contract: „Să nu ai alte animale de companie, în afară de cactuși“.

Mă-ntorc și mă uit la el de sus:

— Care contract?

Buntarō îmi rânjește mai curând răutăcios și-și dă o palmă peste frunte. Mă-ncui în chichineață și mă-ngrijesc de Pisică. Extractul de *Hamamelis* probabil c-o înțeapă – pe mine și pe Anju ne-nțeapa întotdeauna, când ne ungea Wheatie tăieturile cu el –, dar Pisică nici nu tresare. Îi spun:

— Fetele n-au ce căuta într-o încăierare.

Pe urmă, îndes vata înapoi în punga ei și-i înapoiez cutia de prim-ajutor lui

Buntarō. Pisică se face comodă pe *yukata* – chimonoul meu de casă. Curios lucru. Pisică are încredere în mine să am grijă de ea –, s-a și găsit în cine să aibă.

Un cap se ivește la tejgheaua de recuperare. Posesoarea este un fus de fetiță de vreo unșpe ani, într-un costum de alergări cu Mickey și Donald imprimați pe piept și cu panglici roșii în păr. Ochi enormi.

— Bună dimineața, zice. Am urmat semnele. Aici e biroul de obiecte pierdute?

— Aici, îi răspund. Ai pierdut ceva?

— Pe mami, zice. Mereu pleacă pe cine-știe-unde, fără să-mi ceară voie.

Țâțâi din buze.

— Îmi dau seama cum trebuie să fie, zic.

Dar ce să fac? Suga nu mi-a predat și capitolul „Copii pierduți“, iar acum tocmai ce ia troleibuzul de la una dintre aripile gării din Ueno. Doamna Sasaki e-n pauza de masă. Undeva, o mămică aleargă de colo-colo isterizată, imaginându-și roți de tren și răpitori de copii pentru vânzări de organe. Mă mișc și eu de colo până colo. Îi spun fetei:

— Ce-ar fi să stai tu pe tejghea?

Se cațără. Așa. Mai departe, ce fac?

— Nu mă-ntrebi cum mă cheamă? zice fetea.

— Ba da, bineînțeles. Cum te cheamă?

— Yuki Chiyo. N-o chemi pe mami prin megafonul ăla mare?

Mă duc în camera de-alături. Doamna Sasaki mi-a spus ceva despre un sistem de avertizare publică, în prima mea zi aici, dar Suga nu mi-a arătat și cum se folosește. Răsucește cheia de-aici, apasă comutatorul ăsta. Sub eticheta „Vorbește“, se-aprinde un beculeț verde. Îmi dreg vocea și m-aplec peste microfon. Sunetul dresului meu de voce umple gara din Ueno. Când își aude numele spus așa de tare, Yuki Chiyo se ia singură în brațe.

M-am făcut roșu ca racul la față, de stinghereală. Yuki Chiyo mă studiază.

— Așa, Yuki. Și câți ani ai?

— Zece. Dar mami zice să nu intru în vorbă cu străinii.

— Păi... cu mine ai vorbit.

— Numai fiindcă aveam nevoie s-o strigi pe mami.

— Mormoloacă mică și nerecunoscătoare.

Îl aud pe domn' Aoyama venind înapoi, cu mult înainte să-l văd. Pantofii lui,

cheile lui...

— Tu! Miyake!

E clar, sunt în rahat până-n gât.

— Bună ziua...

— Nu mă lua pe mine cu „Bună ziua“! De când ai tu autoritatea să faci anunțuri prin sistemul de avertizare publică?

— Nu mi-am dat seama că... – dar mi s-a uscat gâtul și nu pot să continui.

— Cum ar fi, dacă un tren ar da buzna în gara Ueno, cu vreun cablu de frânare plesnit? îi spumegă ochii. Cum ar fi, dac-aș avea *eu* de facut un anunț de evacuare? i se umflă venele. Cum ar fi, dac-am primi o amenințare cu bombă? – de mă și întreb dacă mă dă afară. Și tu – *tu!* – mă-mpiedici *pe mine* să fac anunțul, cu ce? Cu o cerere ca mama unei fetițe răătăcite să se prezinte la biroul de obiecte pierdute, la etajul doi!

Se oprește, ca să-și refacă stocurile de aer din plămâni.

— Tu – *tu!* – poluezi ordinea cu haosul tău de adolescent!

— Tra-la-la! se-aude brusc, și o femeie într-un costum de leopard lipăie până în fața tejghelei.

— Mami! dă din brațe până în fața tejghelei.

— Mami! dă din brațe Yuki Chiyo.

— Iubito, știi că lui mami nu-i place, când pleci așa, hai-hui! I-ai făcut necazuri acestui tinerel frumușel? zice, ignorându-l pe domn' Aoyama și depunându-și pachetele de firmă pe tejghea, cu un zâmbet de vulpiță infatuată. Mi-e și frică să-ți spun cât de rău îmi pare, tinere domn. Ce pot să fac? Yuki joacă jocul ăsta ori de câte ori mergem să cumpărăm câte ceva, nu-i așa, scumpeteo? Soțul meu zice că e doar o etapă trecătoare, de-aia și trece prin ea. Trebuie să semnez pe undeva?

— Nu, doamnă.

Domn' Aoyama fierbe la foc mic.

— Să-ți dau, acolo, ceva simbolic, pentru deranj.

— Nu, doamnă, zău așa, chiar nu-i nevoie.

— Ești un drăguț, zice, și se întoarce către domn' Aoyama. A, ce bine! Uite un hamal!

Îmi reprim rânjetul cu o fracțiune de secundă prea târziu. Domn' Aoyama radiază o furie nucleară.

— Nu, doamnă, sunt adjunctul șefului de gară.

— A... mă rog, atunci arăți a deghizat în hamal. Haide, Yuki, vino!

Yuki se întoarce către mine, din spatele maică-sii, care a luat-o înainte:

— Îmi pare rău că ești admonestat din cauza mea.

Domn' Aoyama însă e prea furios, ca să mă mai admonesteze.

— Miyake, să știi *tu* că n-am să uit asta! Mă duc uite-acum să-ți fac raport, pentru acest *ultraj*, la comisia disciplinară – chiar în această după-amiază! – și o ia din loc, mai ceva ca o furtună.

Mă-ntreb dacă o să mai am vreo slujbă. Suga scoate nasul din camera din spate.

— Miyake, da' ce talent ai să calci oamenii pe bătăture!

— Ai fost acolo tot timpul?

— Păraii stăpân pe situație.

Vreau să-l omor pe Suga, drept care nu mai zic nimic.

Sunt pe feribot! De-atâtea ori ne-am uitat după el, Anju și cu mine – acum sunt chiar pe puntea lui! Punte care se-nclină când într-o parte, când într-alta, iar vântul e suficient de puternic să te-mpingă înapoi. Țara uriașă în care locuiesc, Yakushima, se micșorează încet, dar sigur. Domn' Ikeda scrutează linia țărmului, cu binoclul său militar. Păsări marine urmează vasul, aținându-se, pur și simplu, în jurul lui. Cei de-a șasea discută despre ce-o să se întâmple când o să se scufunde feribotul și-o să trebuiască să ne luptăm pentru locuri în bărcile de salvare. Alții se uită la televizor, dacă nu sunt goniți de prin locuri unde n-au voie. Un băiat vomită la toaletă. Motoarele duduie. Simt miros de ars dinspre ele. Mă uit cum străpunge coca vasului crestele înspumate ale valurilor. Dacă n-aș fi hotărât deja să mă fac o stea a fotbalului, aș fi vrut să fiu marinar. Mă uit după sanctuarul Zeului Tunetului, dar este ascuns deja în pâcla dimineții. Aș vrea să fie și Anju aici. Mă-ntreb ce-o să facă azi. Încerc să-mi aduc aminte când a fost ultima zi în care n-am fost împreună. Mă-ntorc în timp cât de mult pot, dar o asemenea zi n-a mai fost niciodată. Yakushima, de-acum, e de dimensiunile unui hambar. Mă uit cum răsar insule noi înainte și dispar în urmă. Pot să-ncadrez Yakushima într-un O făcut cu degetul mare și arătătorul. Mi se mișcă un dinte. Domn' Ikeda este și el pe punte.

— Sakurajima – strigă spre mine, ca să acopere vuietul vântului și-al motorului, arătând cu degetul în față.

Mă uit cum crește vulcanul, până ajunge să ocupe o treime din cer. Din craterul sfâșiat, răbufnesc nori grațioși de fum peste încă o treime.

— Se simte cenușa pe limbă! strigă domn' Ikeda. Iar acolo, uite, aceea-i Kagoshima!

Deja? Era vorba ca voiajul să dureze trei ore. Mă consult cu ceasul meu Zax Omega și descopăr c-au trecut aproape trei ore. Iată cum se-apropie Kagoshima. E uriașă! Ai putea să bagi tot satul nostru, Anbō, între două turnuri din port. Clădiri imense, macarale și mai înalte, cargouri enorme, numite după locuri de care nici n-am auzit vreodată. Presupun că memoria mea era scoasă din priză, ultima dată când am fost aici. Poate o fi fost noapte? De-aici începe lumea largă. Stai să vezi, când o să-i povestesc soră-mii, Anju! O să fie uimită. Ui-mi-tă.

După Fujifilm, ora patru s-a fofilat acum un sfert de oră. Tot ce pot să mai sper este să prind câteva ore – două – de somn, ca să fiu numai mort la muncă, nu mort și-ngropat. Ieri a fost ultima zi a lui Suga, drept care o să fiu singur toată după-masa. Parcă văd și-acum trupul căzând. Gândac s-a liniștit. O fi scăpat? Și-o fi plănuiind răzbunarea? O fi dormind, o visa pulpe de gândăcițe nubile și gunoaie fermentând? Pentru orice gândac pe care-l vezi, cică sunt alte nouăzeci de rubedenii ale lui, care se ațin pe unde nu le vezi. Sub podea, prin cavități, în spatele mobilelor. Sub divane. „Biata mama“, speră ea să gândesc eu. „Mă rog, ne-a lăsat baltă la unchiul nostru, când aveam trei ani, dar ce-a fost a fost. Uite, chiar în dimineața asta-i dau telefon.“ Nici gând! Ia-ți adio! Îmi închipui că aud cum se trezește la viață Tōkyō. Mă mănâncă la ceafă. Mă scarpin. Mă mănâncă spatele. Mă scarpin. Mă mănâncă între picioare. Mă scarpin. Odată ce Tōkyō însuși se trezește, orice speranță c-aș mai putea dormi se risipește. Ventilatorul vântură căldura. Cum îndrăznește să-mi scrie o asemenea scrisoare? Eram obosit când m-am culcat. Ce mi s-a întâmplat?

— Ultima zi, cel puțin pentru mine, zice Suga. Ce mă bucur. De mâine, libertate. *Iumo*, bine ai face, Miyake, să te-ntorci la colegiu. E mai bine decât să fii nevoit să-ți câștigi existența ca să exiști.

Nu-l ascult, propriu-zis. Este a doua zi dimineața, după ce-am descoperit că eu aveam trei ani și mama mea era gata să m-arunce de pe balcon, de la etajul nouă; și totuși, când îl aud iarăși spunând cuvântul acela, mă bag în vorbă.

— Ce tot folosești cuvântul ăsta?

— Ce cuvânt? se miră Suga.

— „Iumo“.

— A, îmi pare rău, zice, deși nu pare deloc să-i pară rău. Am uitat.

— Ce-ai uitat?

— Majoritatea prietenilor mei sunt e-prieteni. Alți *hacker*-i, adică. Și noi avem limbajul nostru, da? „Iumo“ înseamnă „în umila mea opinie“. Adică, „părerea mea este că...“ Tare cuvânt altfel, este?

Sună telefonul. Suga se uită – eu răspund.

— Mulțumiți de noi înșine, Miyake?

O voce pe care o cunosc, fierbând de malițiozitate.

— Domn' Aoyama?

— Lucrezi pentru ei, nu-i așa?

— Păi... pentru gara din Ueno, vreți să spuneți, domnule.

— Lasă prefăcătoră! Vreau să spun ce spun! De-acuma, știu că lucrezi pentru consultanți!

— Ce consultanți, domnule?

— Ți-am spus: lasă prefăcătoră! Te-am citit de la bun început! Ai venit la mine-n birou, ca să-ți vâri nasul. Să șterpelești. S-adulmeci. Știu eu jocul pe care-l faci și pentru cine-l faci. Pe urmă, ai venit cu provocarea de-alaltăieri. Ca să mă scoți din birou, în timp ce mi se copiau documentele. Totul se-adună acum, și dă cu rest. Da, da! Zi că nu-i așa, dacă poți! Te conjur să negi!

— Vă jur, domn' Aoyama, că s-a strecurat o eroare aici...

— O eroare! zbiară domn' Aoyama. Că bine zici! Eroarea numărul unu a vieții tale perfide! Eu am servit gara din Ueno de pe vremea când unul ca tine încă nici nu se născuse! Am prietenii mei la Ministerul Transporturilor! Am urmat o facultate importantă! – și, cu toate că nu-mi închipui că vocea lui poate urca și mai sus, uite că poate: Dacă stăpânii tăi cred că *eu* pot fi „restructurat“ la o ghețarie de la capătul liniei, din Akita, cu doar două peroane și-un cămin al companiei, făcut din hârtie, se-nșală grav de tot! Am trecut de mult peste anii când eram un lacheu! – și o lasă mai ușor, gâfâie, și-și lansează asaltul final: La Ueno sunt anumite standarde! Anumite sisteme! Dacă scârbele tale de stăpâni paraziți, habarniști și băgăcioși vor război, le dau eu război, și tu, tu... *tu* o să crăpi în schimbul de focuri!

Închide. Suga se uită la mine.

— Ce-a fost chestia asta?

— Habar n-am.

De ce eu? De ce întotdeauna eu?

— Cum să vă spun eu mai cu tact? zice domn' Ikeda, plimbându-se înainte și-napoi, la mica noastră șuetă de la pauza meciului. Băieți... Sunteți de tot, dar absolut de tot rahatul. Haotici. Niște sub-oameni. Ba, de fapt, niște sub-mamifere. O rușine. O risipă dezgustătoare de combustibil de vapor. O non-echipă de leneși, ologi și miopi. Trebuie să-i mulțumim unui *miracol*, că adversarul nu este cu nouă goluri deasupra noastră, iar acest miracol se numește Mitsui.

Mitsui molfăie gumă, bucurându-se de gustul unei prețuiri despotice. Este un portar agresiv și talentat – norocul nostru, al celorlalți, că-i lipsește imaginația și nu-și extinde brutalitățile și pe restul terenului. Mitsui are un tată, care e cel mai notoriu alcoolic de pe toată insula Yakushima, deci portarul nostru calculează traiectoriile în zbor ale proiectilelor încă de la o vârstă fragedă. Domn' Ikeda nu se lasă:

— Într-un secol mai civilizat, aș fi putut insista ca voi, toți ceilalți, să vă faceți *seppuku*. Chiar și așa, dacă pierdem, o să vă radeți în cap, de rușinea suferită. Apărătorii. În ciuda strădaniilor eroice ale domnului Mitsui, de câte ori ne-a lovit adversarul în bara transversală? Nakamori?

— De trei ori, domnule.

— Și-n stâlpii porții?

Eu trag prin pai din suc de portocale, îmi aranjez apărătorii de gambe, mă uit la discuția echipei adverse – la ei, antrenorul râde. Miroase stătut a băieți și echipamente de fotbal. Cerul după-amiezii s-a înnorat. Vulcanul pufăie.

— Miyake? Stâlpii porții?

— Ăăă... de două ori, domnule, zic, la plesneală.

— „Ăăă, de două ori, domnule.“ Ăăă, da. Ăăă, Nakayama, mijlocașul, stă la mijlocul zonei de joc, nu la mijlocul suprafeței de pedeapsă. Atacantul atacă buturile adversarului. De câte ori a fost obligat portarul advers să atingă mingea? Nakamura?

— Nu foarte des, domnule.

Domn' Ikeda își masează tâmpile.

— Nici măcar o singură dată, *de fapt*, domnule! Nici o dată! Și-a dat trei întâlniri – separate – cu trei majorete – diferite! Fiți atenți la mine! Înregistrez meciul video! Băieților... mâine e ziua mea. Dacă nu-mi faceți cadou un meci egal și alb, o să țineți minte până la moarte cât de nemulțumit o să fiu. În repriza

a doua, vântul e de partea noastră. Misiunea voastră e să băgați mare și să vă țineți bine. Și-ncă ceva. Să nu le faceți cadou vreo lovitură de la unșpe metri. Am reușit să-l îmbăt aseară pe antrenorul lor, și mi s-a lăudat că omul lui care forțează loviturile de la unșpe metri nu ratează niciodată. Fără excepție. Și țineți minte: dacă simțiți că vă lasă amărătele alea de piciorușe, videocamera mea tot filmează, și represaliile vor fi aplicate individual.

Arbitrul fluieră începutul reprizei a doua. Pierdem posesia mingii în următoarele trei secunde. Îmi fulgeră prin minte înțelegerea mea cu Zeul Tunetului. Mare brânză – de ce folos mi-a fost pân-acum? Fac tot ce pot să dau bine pe videocamera pe care o ține domn' Ikeda – fac alergări ocolitoare, strig: „Pasă!“, mârâi și, în general, mă feresc de minge cât de științific pot. „Intră-n posesie și-atacă!“ zbiară domn' Ikeda. Formația noastră 4-3-3 se aglomerează într-un 10-0-0, și suprafața noastră de pedeapsă devine un labirint al șuturilor în țurloaie, al țipetelor și înjurăturilor. Mimez o accidentare spectaculoasă, dar nu se uită nimeni la mine. Odată, și-ncă o dată, și-ncă o dată, Mitsui reușește ori o apărare strălucită, ori o săritură îndrăzneță, ori o respingere cu pumnii, de la semiînălțime. „Pozițiile!“ răcnește domn' Ikeda. Măcar de-aș fi și eu la fel de bun ca Mitsui. Aș apărea pe prima pagină a ziarelor de sport naționale de mâine. Odată, și-ncă o dată, și-ncă o dată, adversarii lansează atacuri, dar apărarea în masă ne consolidează norocul. Briza se transformă în pală de vânt. Fac o săritură la cap îndrăzneță – și câștig –, dar mingea îmi cade pe – mă izbește în – creștetul capului și se duce și mai adânc în jumătatea noastră de teren. Arunc de la margine, la un moment dat, numai că arbitrul fluieră – aruncare greșită, cică. Nu știu de ce, dar domn' Ikeda o să mă pună oricum să plătesc pentru asta. Nakatani și Nakamura, marcatorii noștri de frunte, primesc amândoi câte un cartonaș galben pentru lovituri neregulate unul într-altul. Mă răsucesc pe călcâie și mingea mă lovește peste față. Corner. „Cretinilor!“ zbiară domn' Ikeda. Coate reciproce cu un băiat mutant, de două ori mai înalt decât mine și cu priviri de asasin. Un dinte care mi mișca mi se mișcă brusc mult mai tare. Mitsui plonjează salvator. Un suporter al adversarilor aruncă o turtă de orez către Nakata, extrema noastră, care azvârle cu mingea după el. Nakayama face o preluare din voleu, trimite mingea la mama naibii – o mai duce și vântul –, și cu toții năvălim ca bezmeticii după ea. „Pozițiile!“ răcnește domn' Ikeda. Dintele meu se mai ține într-un fir de gumă de mestecat. Adversarii par să se retragă. Îi luăm cu asalt. Aud o fanfară militară. Un perete de marcatori adverși atacă înspre

mine – au și mingea. O capcană? O capcană! „Sfincterelor!“ zbiară domn’ Ikeda. Mi-am pierdut răsuflarea, dar tot alerg înapoi, sperând să mai recuperez o brumă de milă din judecata de după gol. Mitsui sprintează dinspre poartă, ca să închidă unghiul, răcnind ca un pilot de bombardier Zero²⁸. Marcatorul advers bagă șpițul în minge pe sub atacatorul său, cu o clipă înaintea impactului – aud cum plesnesc oasele – neputând să frânez la timp, fac un salt peste trupuri – bocancul meu smulge un scalp – elanul mă propulsează în față și, fără să mai gândesc, plonjez, râcâi lipsa de iarbă din fața porții și prind mingea cu ambele mâini, exact în momentul în care se pregătea să treacă de linia porții.

Se lasă o liniște asurzitoare.

Fluierul arbitrului îmi sună ca un sfredel în cap. Cartonaș roșu pentru Mitsui, galben pentru mine, targă și ambulanță spre spital pentru marcatorul advers, dejecții verbale dinspre domn’ Ikeda, lovitură de la unșpe metri pentru adversar, plus o altă problemă pentru echipa noastră: nu avem portar de rezervă. Domn’ Ikeda sosește, într-un vârtej de injurii, și latră din carul mâniei sale:

— Ce util te-ai făcut cu mâinile adineauri, Miyake! Treci în poartă!

Coechipierii mei aprobă sugestia cu viteza cu care se răspândește focul de bruscă. Mieii de sacrificiu nu sunt întrebați ce părere au despre tăierea lor. Îmi târăsc picioarele până în cadrul porții. Am pielea răcâită pe genunchi și pe coapse. Zidul adversarilor din suprafața de pedeapsă. De-o parte și de alta, mi se cască abisuri. Marcatorul advers jubilează, răsucindu-și pe degetul mic părul strâns ca într-o coadă de șobolan. Clipele se-nșiră ca loviturile de ciocan în gong. Apoi, bătăile se atenuează. Arbitrul fluieră. Lumea s-a împăcat cu sine. Uite-l că vine! Zeu al Tunetului, mai ții minte? Aveam o înțelegere.

Suga își golește conținutul dulapului în sacul de umăr. Aud sirene de poliție. Asta când a fost? Abia ieri. Biroul de obiecte pierdute dă într-un coridor lung, care leagă între ele două laturi ale gării din Ueno, drept care e-ntotdeauna foarte aglomerat, dar acum se-aude apropiindu-se o agitație cu totul specială, așa că scoatem și noi capetele, să vedem ce și cum se-ntâmplă. O echipă de televiziune se scurge prin fața noastră – un reporter, un cameraman de la NHK, încărcat cu obiective, un cărător de prăjină de sunet și un tânăr care-mpinge un fel de cărucior. Nu sunt echipa obișnuită de la postul local, care filmează rațe bete. Sentimentul că sunt aici veniți cu o misiune le și eliberează un culoar printre navetiștii care nu se mai termină.

— Pare să necesite investigații suplimentare, zice Suga. Miyake, tu ai grijă de rețută. De scandal, mă ocup eu – și-o ia din loc, în același moment în care sună telefonul.

— Obiecte pierdute? Vă sun în legătură cu peruca unui prieten.

Suspin adânc. Avem peruci cu sutele.

Spre norocul meu, este o perucă de interpret de *glam rock* și are șuvițe trecute prin paiete, așa că reușesc s-o identific în alea cinci minute, câte i-au trebuit lui Suga să se întoarcă.

— A luat-o razna de tot, Aoyama! zice, arzând de nerăbdare să tragă o bărfă. I s-au pârlit circuitele de-a binelea! S-a și găsit, în ultima mea zi aici!

— Domn' Aoyama?

Îmi aduc aminte brusc de telefonul de la el.

— Azi, cică, s-a publicat un raport. Mahării de la CFJ-ul din Tōkyō au hotărât să-l treacă pe linie moartă. Toate gările mari din Tōkyō sunt luate la scuturat de noul guvernator, și Aoyama e-un simbol al vechii școli de intangibili. Consultantul – un tip care a predat zece ani la Școala de Economie de la Harvard – i-a dat vestea în fața unui grup întreg de șefuleți tineri. Ca la un seminar de „cum retrogradezi pe cineva“.

— Oribil.

— Mai oribil e ce urmează. Aoyama scoate o arbaletă, da?, și...

— O ce? O arbaletă?

— Arbaletă... Și-și ia țintă pieptul consultantului, da? Probabil că se-aștepta să primească vestea. Le spune tuturor șefuleților, cu excepția unuia, să plece, dacă nu vor să vadă cum intră o săgeată în inima unui om. Nebun de legat. După care, îi aruncă șefulețului rămas un colac de frânghie de alpinism și-i spune să-l lege de scaun pe consultant. Pe urmă, îi spune și ultimului șefuleț să plece. Până s-ajungă băieții de la securitatea gării, încuie ușa pe dinăuntru.

— Și ce vrea, de fapt?

— Nu știe nimeni, deocamdată. A venit poliția, drept care au venit și-ăia de la televiziune. Directorul era și el acolo, încercând să-i gonească pe ziariști, dar o s-ajungem la știrile de seară, orice s-ar întâmpla! Ca-n filme. Presupun c-o să vină, în curând, și cei de la trupele speciale, și negociatorii cu veste anti-glonț. Nimic atât de incitant nu se-ntâmplă vreodată la Ueno. Nimic demn de știrile naționale!

Plonjez spre stânga, și-mi dau seama că mingea se sucește spre dreapta. Solul mă stoarce și de ultima fărâmbă de respirație, îmi pârâie oasele, și adversarul izbucnește în urale. Îmi scuipt dintele. Uite-l acolo, despărțit de mine definitiv, alb, c-o fărâmbă de sânge roșu. De ce mi-aș mai bate capul să mă ridic de la pământ? Vreodată. Mi-am pierdut meciul, prietenii, cariera de fotbalist, faima, speranțele de a-mi întâlni tatăl – tot am pierdut, mai puțin pe Anju. N-ar fi trebuit să plec de pe Yakushima. Toți insularii o să țină minte rușinea mea – în veci. Cum aș mai putea să mă-ntorc? Stau și zac în praful din fața porții – dacă m-apucă plânsul aici, cum aș mai putea...

— Scoală, Miyake! zice Nakamori, căpitanul nostru.

Ridic ochii. Băiatul cu coada de șobolan se ține de cap cu amândouă mâinile. Adversarii se retrag. Arbitrul arată spre colțul careului mic. Mă uit în poarta noastră. Goală. Unde-i mingea? Realizez ce s-a întâmplat. *Mingea s-a dus aiurea*. Zeul Tunetului îmi ciufulește părul. Îți mulțumesc. Vai, cum îți mulțumesc! Pun mingea la colțul careului mic. Oare o putea protectorul meu supranatural să-mi păstreze norocul așa cum este acum, încă douăș’cinci de minute? Hai, te rog. „Bună paradă“, mă ia peste picior un suporter advers. „Pozițiile!“ răcnește domn’ Ikeda – și „Hai, hai, hai!“ Mă uit, doar-doar oi vedea o față prietenoasă la coechipierii mei, dar nimeni nu vrea să-și încrucișeze privirile cu ale mele, nu cumva să-i șutez mingea. Și-acum, ce fac? Vântul se întetește. Îl invoc pe Zeul Tunetului: „Uite – zic –, fă-mă să fiu la fel de bun portar ca Mitsui numai pentru meciul ăsta, și viitorul meu îți aparține. Știu că m-ai salvat adineauri. Nu-mi întoarce spatele acum. Te rog. Te implor.“ Mă dau înapoi câțiva pași, iau poziția, răsuflu adânc de trei ori, sprintez către minge, și... o degajare perfectă, precisă, puternică, mai ceva ca o rachetă, divină chiar. Zeul Tunetului interceptează mingea la semiînălțime și o trimite în voleu peste tot terenul. Mingea trece peste capetele tuturor adversarilor. Apărătorii lor încă se mai îndreaptă în pas alergător spre jumătatea proprie a terenului, fără să-și dea seama că lovitura perfectă de gol a plecat. Câțiva spectatori își duc mâinile la gura căscată. Câțiva jucători se uită de jur împrejur, neștiind unde s-a dus mingea. Portarul advers tocmai se pozează c-o fată, iar mingea lovește pământul, până să-și dea el seama că e momentul să intervină. Se năpustește către minge, panicat. Dar ea ricoșează din pământ peste el, și vântul de sud mi ți-o depune bine și frumos în plasă.

Drumul de întoarcere de la gara Kita Senju la Steaua Căzătoare îmi golește mințile de obicei, dar mi-e cu neputință acum să nu mă gândesc la domn' Aoyama, baricadat în biroul său, c-o săgeată de arbaletă ținută către capul unui șef cu bretele roșii, la costumul cu dungi subțiri. Suga s-a oferit să rămână peste program, dar eu am preferat să scap de-acolo. Nici nu mi-am luat rămas-bun de la el. La Steaua Căzătoare, Buntarō e lipit de televizor, îndopându-se cu înghețată de nuci de macadamia.

— Măi, să fie, Miyake, dar ești un adevărat vestitor al pieirii.

— Cum adică?

— Uită-te și tu la televizor! Nimic de genul ăsta nu s-a întâmplat vreodată la Ueno, până n-ai ajuns tu să lucrezi acolo.

Mă uit și eu la televizor, făcându-mi vânt cu șapca de baseball. Camera oferă o vedere din exterior a biroului în care stă domn' Aoyama, luată cu teleobiectivul – de la Hotelul Terminus, bănuiesc. Storiile sunt trase. „Gara din Ueno sub asediu“, zice burtiera. „Nici nu se pune problema, în momentul de față – îi asigură un polițist pe snopul de reporteri –, să fie organizată o penetrare în forță.“

— Vor să-i inducă un fals sentiment de siguranță, zice Buntarō. Ce părere ai despre individul ăsta, Aoyama? Ți s-a părut un om adus în stare de o nebunie fără margini? Sau ți s-a părut un ins avid de publicitate gratuită?

— Nu știu... poate un nefericit.

Și eu, care i-am scuipat în ceainic. O iau pe scări în sus.

— Nu te uiți?

— Nu.

— A, mi-am adus aminte. Pisica aia a ta. Pisica.

— I-ai găsit stăpânul? Întreb, uitându-mă la el de sus.

Buntarō stă cu un ochi la televizor.

— Nu, băiete, în schimb și-a găsit ea creatorul. Doar dacă n-are vreo geamănă secretă, de care nu ți-a pomenit nimic. Să vezi coincidență. Veneam cu bicicleta încoace, azi-dimineață, și ce-am văzut pe canalul de scurgere, mai jos, pe latura de la Lawson²⁹? O pisică moartă, cu muștele bâzâind peste ea. Neagră, cu etichete și vârful cozii albe și un guler de stofă cu un clopoțel de argint, exact așa cum ai descris-o. Mi-am îndeplinit sarcina civică și am sunat la primărie, când am ajuns aici, dar cineva raportase deja evenimentul. Nu poate fi lăsată, pe-o asemenea căldură, să zacă așa, în stradă.

E ziua cea mai proastă înregistrată vreodată.

— Îmi pare rău că-ți aduc eu veștile rele.

A doua cea mai proastă, de fapt.

— Ce era, doar o pisică, bombăn și intru în chichinea mea, mă așez și parcă nu mai am voință să fac nimic altceva, decât să fumez câte țigări Dunhill mi-au mai rămas. Nu vreau să mă uit la televizor. Mi-am cumpărat niște fidea instant și un coșuleț de căpșuni terciuite, pe drumul înapoi de la Kita Senju, dar mi-a pierit pofta de mâncare. Stau și ascult cum se umple strada cu seară.

Yakushima nu-și mai revine la dimensiunile inițiale, când ne-aduce înapoi feribotul, a doua zi dimineața. Sclipește ziua de soare, dar asta și întetește iluzia că insula, deși fără margini, este un model făcut la scară. Mă uit după Anju pe faleză, dar, cum n-o zăresc, trebuie să recunosc: sentimentul de exaltare mi-e ciobit. Anju e specialistă, când vine vorba de îmbufnare, dar să stea botoasă treișase de ore, parcă-i prea mult până și pentru sora mea. Desfac fermoarul de la geanta de sport – trofeul de om al meciului mă-ntâmpină lucios. Caut cu privirile sanctuarul Zeului Tunetului de pe stâncă – și, de astă-dată, îl și găsesc. Pasagerii se revarsă pe schela de acces, coechipierii mei dispărând în mașinile care-i așteaptă. Le fac semn cu mâna. Domn' Ikeda mă bate pe umăr, ba chiar îmi zâmbește.

— Vrei să te duc eu?

— Nu, mulțumesc, domnule. Precis îmi iese-n întâmpinare sora mea.

— Cum vrei. Mâine, dis-de-dimineață, antrenament. Și, înc-o dată, bravo, Miyake. Soarta meciului, tu ai întors-o. Trei la zero! Auzi, trei la zero! – încă se mai bucură de răzbunare domn' Ikeda. Zice: I-a pierit rânjetul de mucos-căcăcios de pe față grăsanului ăluia de antrenor cretin! S-a văzut pe videocameră cât de disperat era!

Iau la șuturi aceeași piatră, numai că-n sens invers, din port, pe strada mare, în sus, peste podul vechi, până tocmai unde se gătuie valea. Piatra parcă-mi îndeplinește orice dorință. Soarele se răsfrânge din culturile de orez. Văd cele dintâi libelule. Sunt la începutul unui drum lung. La celălalt capăt se află Campionatul Mondial de Fotbal. Casa părăsită se holbează la mine prin găvanele goale. Trec prin fața porții tradiționale, *torī*, și mă gândesc să dau o fugă până sus chiar acum, să-i mulțumesc Zeului Tunetului, dar vreau s-o văd mai întâi pe Anju. Podul suspendat se scutură sub călcătura mea. Peștișori minusculi încețoșează apa și pe-o parte, și pe cealaltă. Probabil că Anju este acasă și o ajută

pe bunica să pregătească masa de prânz. N-am de ce să-mi fac griji. Deschid ușa de la intrare.

— M-am întoo-oors!

Se-aude Anju tropă... Ba nu, sunt doar pârliturile casei vechi. După încălțări, îmi dau seama că nici bunica nu-i acasă. Probabil că s-au dus în vizită la unchiul Bitum și, cum-necum, nu m-au văzut pe după noua clădire a portului, în timp ce mă ținea de vorbă domn' Ikeda. Îmi torn un pahar de lapte și mă-ntind pe canapea. Mi se-nchid pleoapele, și, pe sub ele, văd precis traiectoria ca o parabolă urmată de mingea de fotbal, care se înalță peste un vulcan și se strecoară pe sub o bară transversală.

— Miyake!

Buntarō, bineînțeles. Îmi salt capul prea repede și-mi smucesc tendoanele gâtului. Parcă bate cu ciocanul în ușa chichineței mele.

— Vino repede! Acuma! Repede!

Mai mult mă târăsc până jos, unde clienții stau grămadă în fața televizorului lui Buntarō. Se vede biroul lui domn' Aoyama din exterior, la mare înălțime față de șine. „Pe viu de la centrul de criză cu luare de ostatici de la Gara din Ueno“ scrie pe burtieră. Filmarea e făcută cu o cameră de noapte – lumina e portocalie, și întunericul – cafeniu. Nici nu-i nevoie să-ntreb ce se-ntâmplă, fiindcă ne spune comentatorul: „Storul se ridică! Se deschide fereastra și... o persoană, domnul Aoyama... da, el este, pot să confirm acest lucru, persoana care iese pe fereastră este domnul Aoyama... s-a oprit pe muchie... lumina este aprinsă în spatele... vă rog s-așteptați câtă vreme... primesc... – hârâieli radio în fundal – ... consultantul e... nevătămat! Polițiștii au preluat controlul asupra biroului! Dacă au spart ușa sau... în acest moment, Aoyama pare să-și fi respectat promisiunea de a nu... dar întrebarea este acum... Vai, vai, sperăm că n-are de gând să sară... Chipul de la fereastră, pot să confirm acest lucru, este un ofițer de poliție, care se străduiește să-l convingă pe Aoyama să nu... duce tratative cu o persoană foarte tulburată în momentul de față... va putea spune că...

Domn' Aoyama sare de pe muchia ferestrei. Domn' Aoyama nu mai este viu, dar nu este încă mort. Trupul i se rostogolește – cade o vreme foarte, foarte îndelungată.

Mă trezește zgomotul de pași de pe coridor. Deschid ochii – trofeul meu lucește pe masă, dovadă că n-am visat o întreagă după-amiază de glorie. Amurgul aurește camera de lemn patinat, în care au copilărit unchii mei și mama. Se ivesc bunica mea și domnu' Kirin, unul dintre cei patru ofițeri de poliție de pe insula Yakushima.

— M-am întors, le spun, îngrijorat. Am câștigat.

Bunicii nu-i pasă.

— Ți-a spus Anju c-avea de gând să plece pe undeva?

— Nu. Dar unde e?

— Dacă minți, să știi că te, te, te...

Domnu' Kirin, binevoitor, o ajută pe bunica să stea jos și se-ntoarce spre mine:

— Eiji...

— Ce s-a-ntâmplat cu Anju? zic, și mi-ar plăcea să vomit.

— Anju, pare-se, a fugit de-acasă...

Știe mai mult decât spune.

— N-ar fugi – nu fără să-mi spună. Nici vorbă.

— Și ție ce ți-a spus? vrea să știe bunica, și are vocea gătită. Mie mi-a spus că se ducea la unchiul Bitum ieri-seară. Iar el m-a sunat azi, la ora prânzului, să afle de ce s-a răzgândit. Dacă și ăsta-i un joc pe care l-ați pus voi doi la cale, jar mâncați amândoi!

Domnu' Kirin se așază și el pe canapea, la capătul celălalt.

— Aș vrea să te gândești, Eiji. Are vreun loc secret, s-o fi dus acolo?

Mai întâi, mă gândesc la copaci. Pe urmă, cu o certitudine care-mi întoarce stomacul pe dos, mă gândesc la balena de piatră. Asta, ca să fim chit. Costumul ei de înot... dau fuga sus. Deschid sertarul comun. Am avut dreptate – nu mai e. Mi-aduc aminte ce promisiune i-am făcut Zeului Tunetului: „Orice altceva pot să-ți dau, poți să-mi iei. Ia-mi direct“.

— Ce s-a întâmplat, Eiji-kun³⁰? întrebă domnu' Kirin, care umple cadrul ușii.

Vorbele-mi ies din gură, înainte ca orice altceva să se prăbușească:

— Căutați-o în mare.

Aproape cinci, pretinde Fujifilm. Mă ridic să mă piș. În oglinda din toaleta mea minusculă mă întâmpină un dron cu priviri vag surprinse. Vreau neapărat o țigară. Pachetul de Dunhill e gol, dar găsesc una răcăcită sub tăblia de călcat. Mi-

o aprind la flacăra lămpii cu gaz și ies pe balcon s-o fumez. Lumina zorilor desenează contururile și le redă culoarea. Tōkyō deja vuiește, și în depărtare, și aproape. Așa deci, a încheiat socotelile domn' Aoyama. A rămas fără minute, așa c-a sărit. Clătesc mucegaiul dintr-o cană și-mi fac o cafea solubilă. Scot fotografia cu Anju pe balcon și-mi beau cafeaua împreună cu ea. Mă gândesc la scrisoarea primită de la mama, și-mi vine ideea unei înțelegeri. Oare să fac așa ceva? Trebuie să-mi spăl și boarfele azi. Mă uit în motelul de gândaci – mă uit încă o dată. Gândac a scăpat. Au rămas înăuntru doar un picior și-o pată de rahat de gândac. Îmi adun boarfele de spălat și le fac un teanc ordonat. Îmi acordez chitara și dau drumul câtorva acorduri de *bossa nova*, dar palele astea de vânt, combinate cu lumina de soare – nu așa mă simt. Foarte bine, mamă. Tu ești planul meu B. Îți dau ce vrei, dacă tu-mi spui cum să dau de tata. Este aproape ora șase. Devreme, dar oamenii se trezesc dis-de-dimineață la clinici. Asta și este ideea. Până să mă răzgândesc, formez numărul.

— Bună dimineața. Clinica Muntele Miyazaki.

— 'Neața. Puteți să-mi faceți legătura la Mariko Miyake în cameră, vă rog?

— Mă tem că nu e posibil.

— E prea devreme?

— Prea târziu. Doamna Miyake s-a externat aseară.

Aoleu, nu!

— Sunteți sigură?

— Foarte sigură. Ne-a luat și prosoapele, ca suvenir.

— Uitați ce se-ntâmplă. Sunt fiul ei. Trebuie să iau legătura cu ea. Urgent.

— Sunt sigură că-i urgent, dar oaspeții noștri, odată ce iau decizia să ne părăsească, nu prea mai întârzie pe-aici.

— A lăsat cumva o adresă de referință?

— Nu, zice vocea, fără să-și mai bată capul cu pretenția c-ar verifica.

— Cum se simțea?

— Pentru asta, va trebui să discutați cu consilierul doamnei...

— El la ce oră începe serviciul?

— Ea. Dar doctorița Suzuki nu discută niciodată cu nimeni despre pacienții dumneaei. Nici măcar cu fiul.

De ce n-am sunat de ieri, de ce n-am sunat, de ce...

— Dumneavoastră ați cunoscut-o?

— Pe doamna Miyake? Bineînțeles. Fac parte din corpul asistentelor.

— Puteți să-mi spuneți dacă era... bine?

— Depinde ce înțelegeți prin acest „bine“.
— Da, mă rog, mi-ați fost de un real ajutor. Vă mulțumesc foarte mult.
— Plăcerea mea, domnule, zice vocea, întorcându-mi ironia peste ochi.
Clic, bzzz, clic, prrrrrrrr...

Planul B s-a dus la canal și el. Submarinele funcționează deja, iar eu mă simt mai mult decât treaz, dar e mult prea devreme ca să plec la muncă. Ce noapte! M-a făcut terci, în loc să mă revigoreze. Buntarō mă cheamă la o țigară mai târziu, în ora liniștită dintre unșpe și miezul nopții. Stăm puțin și de vorbă. Mai-mai să uit că el e, de fapt, suge-sângele meu de proprietar. Îmi pun un disc al trupei Plastic Ono³¹ în discman și mă-ntind pe saltea, să stau doar o clipă. Clopote profunde și cutii pline de ritmuri.

Discul cu Plastic Ono s-a terminat de mult, când un sunet de pași lipăiți îmi tulbură visele. În primul moment, mă gândesc să nu fie vreo țevă din care picură prea sonor, numai că pe urmă o simt cum se cuibărește lângă mine, care m-am încovrigat. Deschid ochii:

— Ei, zic, pe o voce croncănită, și eu care credeam c-ai murit.

Ea cască, indiferentă la ce-aș putea crede sau am crezut eu vreodată. Se uită la mine cu ochii ăia ca de Cleopatra, cu scânteieri de bronz.

Fibrele din ceafa Zeului Tunetului unele se rup, altele plesnesc, toate protestează. Încă mă mai țin de el – nu m-am așteptat nici o clipă c-o să cedeze atât de curând. Capul i se desprinde, pânza de bomfaier îmi scapă din mână și cade pe jos cu zgomot. Aștept prea mult să-mi mut greutatea, îmi pierd echilibrul și alunec printre spinarea zeului și peretele sanctuarului. Parcă nu mi se mai termină căzătura. Podeaua îmi trage o bufnitură, de rămân fără pic de aer în plămâni. De rupt șira spinării, nu mi-o rup, dar, în cel mult o oră, o s-ajung o incredibilă vânătaie umblătoare. Capul dușmanului mi s-a dus de-a dura, lemn pe lemn, și s-a oprit, până la urmă, pe-o parte, cu privirile fixate încoace. Ură, dorință de răzbunare, gelozie, furie – toate împletite în aceleași schimonoseli și răsucite strâns. Are o pată de sânge de-al meu pe-o nară. Pădurea din jur e prea liniștită: nu tu vreun adult prin preajmă, nu mașină de poliție, nu bunica mea. S-a dus până și mierla. N-a rămas decât vuietul oceanului care se sparge de stânci undeva, mult mai jos. Zeii sunt cu toții înrudiți, așa că, de azi înainte, o să formeze o mare conspirație împotriva mea. O să am de dus o viață fără noroc.

Așa să fie. Mă ridic în picioare. Iau capul de unde a căzut, îl țin ca pe-un bebeluș, cu amândouă brațele, și-l scot afară, la marginea falezei. Marea se frânge de cocoașa balenei de piatră și împrăștie spumă. Unu, doi, trei – mă uit după capul decapitat al Zeului Tunetului, până ajunge jos de tot. Se face nevăzut, într-o coroană albă. De-acuma, și eu trebuie să mă fac nevăzut.

Note

- [20.](#) *Laputa, Castelul din Ceruri* este și titlul unui film de animație japonez din 1986.
- [21.](#) Numele apare și în alt roman al lui David Mitchell, *Atlasul norilor* (v. ediția în limba română, Humanitas Fiction, București, 2008, 2012), unde este un fel de păpușă vie, creată prin inginerie genetică.
- [22.](#) Gara din Ueno este un nod feroviar important, de unde se ajunge în districtul Ueno al metropolei Tōkyō și la Parcul Ueno, unde se află mai multe muzee importante.
- [23.](#) Prescurtarea de la *Extra-Terrestrial*, personajul extraterestru din filmul cu același titlu din 1982, în regia lui Steven Spielberg.
- [24.](#) Paravane verticale glisante pe post de ușă sau pentru a redefini spațiul dintr-o încăpere.
- [25.](#) Trimitere la filmul *Psycho* (1960), în regia lui Alfred Hitchcock, în care există o asemenea scenă, cu psihopatul care o atacă pe eroină în timp ce ea face duș.
- [26.](#) Textual: „scamatorie cu pălărie” – denumire de jargon, dată situației când un singur jucător de fotbal înscrie trei goluri consecutive, în cursul aceluiași meci, în poarta echipei adverse.
- [27.](#) Sau *harakiri* („tăierea abdomenului”, respectiv „abdomen tăiat”), ritual de sinucidere pentru salvarea onoarei, la japonezi.
- [28.](#) Trimitere la modelul de bombardier A6M3 Zero, construit de firma Mitsubishi, care s-a aflat în dotarea aviației militare imperiale japoneze din 1940 până în 1945.
- [29.](#) Lanț de magazine de cartier, „cu-de-toate”, înființat în 1975 în statul american Ohio, care astăzi figurează drept companie japoneză.
- [30.](#) Sufixul *-kun* se adaugă după numele japoneze, mai ales după cele bărbătești, și denotă afecțiune, familiaritate.
- [31.](#) Plastic Ono Band, trupă constituită în 1969 de John Lennon și Yoko Ono, din care au făcut parte, de-a lungul anilor, numeroși muzicieni celebri: George Harrison, Ringo Starr, Eric Clapton, Billy Preston etc.

Trei
☯
Jocuri video

Îl zăresc pe tatăl meu cum e vârat într-o furgonetă anonimă, parcată în partea opusă a terenului de baseball. Oriunde ar fi, tot l-aș recunoaște. Dă cu pumnul în fereastra din spate, dar furgoneta e deja ieșită pe porți și se face nevăzută în praful și fumul străzilor din Tōkyō. Sar direct călare pe stratocicleta noastră de patrulă, îmi iau șapca de baseball de pe cap și-o depun pe consolă. Zizzi-mi trage un zâmbet mentolat și țâșnim în eter. Norii violet-levănțică alunecă pe lângă noi. Îmi încerc pistolul pe-un școlar ca un ardei iute, dar, pentru o dată, lucrurile sunt chiar așa cum par a fi. Parasolarul unui Cadillac negru-noapte se retrage, și din el scoate capul plin de idei un mafirot idiot – *bang!* Idei împrăștiate peste tot. Străpung parbrizul din spate și mașina explodează în flăcări ca o panoplie de culori. Furgoneta virează brusc pe drumul către aeroport. În pasajul subteran, o ambulanță ne ia fața – un paramedic sare pe capota noastră, sfâșiind aerul c-un bisturiu. Are spume de ciumă-n jurul ochilor – *bang!* În boașe – *bang!* Vomită pe capotă – *bang!* Mutantul se clatină, dar nu moare, și pace – *bang!* Împrăștiat pe-un panou de afișaj. *Reîncarc.* „Tu ești arma mea încărcată“, îmi susură la ureche Zizzi. Ajungem la aeroport exact în momentul în care tatăl meu este băgat cu forța într-un avion Cessna de vanilie. Nu risc să-i împușc pe răpitori de la o asemenea distanță, de teamă să nu ratez țintele. O măgăoaie de bronto-copter eclipsează soarele, și neamuri întregi de *zombi* coboară în corzi pe planeta Pământ. Spulber zeci dintre ei la semiînălțime, dar această armată a morții se revarsă prea repede, ca un terci de grâu. „Zax, iubire – murmură Zizzi –, hiperarmă la McDonald’s!“ Trag în cele două arce aurii și confisc mitraliera cu superviteză de tragere, de secol douăștrei. Toarce în timp ce eu secer – nu trece mult, și șoseaua colcăie de membre contorsionate. Împroșc bronto-copterul cu gloanțe, până-l văd capotând peste cisternele cu benzină. Explozii cu cifră octanică mare luminează omenirea în nuanțe de fucsia. „Așa te vreau, Zax! Și-

acum, să ne ținem după răpitorii tatălui tău, până unde-și au laboratorul!“ Ne repezim pe urmele micuțului Cessna – îmi acționez declanșatorul, și sărim peste preambul. Pătrundem în lumea subterană. În canalele colectoare e liniște. Prea multă liniște. Brusc, irumpe o giga-hidă, cu nouă capete care salivează o mângâșenie verzui din nouă găți ca niște lasouri. *Bang!* Retezată ca o varză. *Reîncarc!* Din ciot, însă, cresc alte două capete. „Sfârâie-le-n freză!“ strigă Zizzi, la care eu țintesc în pieptul fiarei și-mi activez aruncătorul de flăcări. *Sssffrrrșșș!* Se mistuie, crâmpoțită-nnegrită, sub șfichiurile biciului meu de foc roș-căpșună. Rămâne o Lilită³² liliachie – *bang!* S-a dus și-asta. Un roi de ciberviespi – *bang-bang-bang!* *Reîncarc.* Mă doare mâna, de-mi vine să mor. Tunelul se-ngustează și se blochează. O ușă de fier nevăzută se-ntredeschide – în prag, o siluetă de savant. „Fiule! M-ai găsit! De când mă cauți!“ Mă calmez și-mi flexez brațul cu pistolul. „Ai venit la momentul potrivit – îți smulge barba falsă, și servieta i se metamorfozează-n aruncător de grenade – ca să mori!“ Un roi de rachete inteligente sclipesc în penumbra grunjoasă, luându-și ținta după căldura corpului meu – *bang-bang-bang!* Le ratez pe cele mai multe, și nici măcar pe impostor nu reușesc să-l dobor. Pixeli stacojii de sângele-vieții împoașcă ecranul. „Zax – imploră sora mea –, să nu mă lași aici! Mai bag-o monedă, să continui! Iubitule, nu renunța!“

— „Iubitule, nu renunța!“ îngână o voce, peste umărul meu.

Pun arma pe soclu și mă-ntorc, să-mi văd spectatorul care aplaudă rar. Primul gând care-mi trece prin cap: arată mult prea bine, ca să-și facă veacul prin centrele de jocuri mecanice. Mai mare ca mine, părul strâns în coadă șmecheră, un cercel în ureche. Apariție tare, de star de muzică pop.

— Prima dată-n lumea subterană, este? zice, și vocea lui reală e de tokiot școlit. La fel a fost și pentru mine, când am coborât prima dată-n lumea subterană.

Pocnituri de lasere, urlete de vampiri, păcăneli de monede, muzică-n cicluri de la toate video-jocurile.

— Aha.

— Îl vezi pe taică-tu, drept care lași garda jos. A naibii stratagemă! Data viitoare, împușcă-l pe chelios de cum dai cu ochii de el. Vreo nouă împușcături, și l-ai doborât.

— Ce să zic. Scuze că m-am lăsat omorât și ți-am stricat cheful.

— Ești condamnat de la prima monedă, ridică din umeri, atâteștiutor. Plătești ca să-ți amâni sfârșitul, dar jocul câștigă întotdeauna, oricât de mult ai juca.

Ultima juma' de Marlboro mi-a murit de una singură în scrumieră.

— Foarte profund.

— Adevăru-i c-o așteptam pe fata cu care am întâlnire în salonul de sus, cel de biliard. S-ar părea că practică jocul „ia să-ntârzii eu și să-l țin pe-ăla ca pe ghimpi“. Așa c-am coborât, să m-asigur că n-a înțeles prost și nu m-așteaptă afară, cumva. Te-am văzut cufundat în *Zax Omega și luna ciumei roșii* – n-am putut să nu stau să mă uit. Știai că-ți iese limba țuguiață, când te concentrezi?

— Nu.

— De fapt, jocul ăsta-i cu doi jucători. Chiar și mie mi-au trebuit două săptămâni, până l-am deprins așa cum trebuie.

— Probabil că te-a costat o avere.

— Nu. Tatăl meu deține un om care deține un distribuitor.

Nu-mi vine vreun răspuns anume.

— Da, în fine. Sper să se-arate curând, fata pe care-o aștepți.

— Ar face bine, scârba. Că, dacă nu, o jupoi de vie.

Sâmbătă seara în Shibuya, cu dulciuri și gumă de mestecat. Am decis, la o săptămână de la noaptea nedormită, să vin în explorare. Atât de-nfierbântat e cartierul tokiot al plăcerilor, că un singur chibrit dacă scaperi, există riscul să se aprindă cu totul. Unchiul Bancă m-a scos anul trecut la barul lui din Kagoshima, dar nici nu se compară acolo cu aici. Nici măcar prețurile. Dronii beau pe plutoane, cu cravatele slăbite și gulerele cămășilor descheiate. Dronele – cu jachetele uniformelor îndesate între toartele genților de umăr. Mă leg prea mult de droni și drone, având în vedere că sunt și eu acum unul dintre ei. Dar eu mă prefac numai. Poate că toți începem în felul ăsta. Ca domn' Aoyama. Perechi ieșite la întâlnire. Americani și femei frumoase, cu ochelari-semilună. Ceafă-Perfectă, chelnerița mea cu ceafa perfectă, pun pariu că are o agendă întreagă de numere de telefon ale unor băieți ca spectatorul meu de la centrul de jocuri. O cascadă enormă de roșuri de magmă și sfinte alburii, peste care scrie: BEȚI COCA-COLA. Sug o bombă cu șampanie și trec mai departe. Președinți de companii din categoria vârstnicilor sunt conduși de animatoare la taxiuri. Într-un restaurant cu luminile de ambră, toată lumea cunoaște pe toată lumea. Un războinic mongol cu statură de uriaș trece pe un scuter, flancat de iepurașe care împart prospecte, anunțând inaugurarea unui complex comercial pe undeva. Fete în veste, chiloței

și colanți de celofan stau în cabine de sticlă în fața cluburilor, oferind conversații despre vrute-și-nevrute și cupoane de reducere zece-la-sută. Îmi închipui cum ar fi să cosesc toată mulțimea cu hiperarma de secol douăștrei. Norii sunt ca de zahăr candel, de la lumini și lasere. În fața Lumii Vorbelor Dulci a Afroditei, un fanfaron parcurge lista fetelor prezentate în galeria foto:

— Numărul unu-i rusoaică – stilată, adaptabilă. Doi, filipineză – atentă, bine pregătită. Tânăra franceză – ce să mai spun, zău așa? Brazilianca – de ciocolată neagră, să tot muști din ea. Numărul cinci, englezoaică – ea-i ciocolată albă. Șase-i nemțoaică, la ea cârnăciorul se simte acasă. Coreencele – nici urmă de celulită. La numărul opt, sunt gemenele noastre negre și exotice, iar numărul nouă nu-i de nasul muritorilor de rând... – mă zărește holbându-mă și țâșnind din buze: Mai vino peste un deceniu și ceva, băiețel, cu prima de concediu.

Trec mai departe, prin fața unui magazin de electronice, și văd, pe un ecran de televizor, pe cineva cunoscut care trece prin fața unui magazin de electronice. Se oprește, studiază televizorul, uimit și pe jumătate-ngrozit de cum le apare, probabil, celorlalți trecători. Cumpăr un pachet nou de Marlboro. Trecând pe sub felinarele roșii ale unui bar de tăiței, miros vaporii evacuați de la bucătărie și-mi aduc aminte brusc de cât mi-e de foame. Arunc o privire înăuntru – pare destul de unsuros, ca să-mi pot permite până și eu să intru. Deschid ușa într-o parte și pătrund printre șirurile de mărgel. O hrubă plină de aburi, cu o bucătărie care vuiește. Comand tăiței prăjiți de tōfu cu cepe verzi și m-așez la vitrină, urmărind șuvoaiele de oameni care se scurg în ambele direcții. Îmi sosesc tăițeiii. Mă servesc singur c-un pahar de apă cu gheață. La mulți ani, Eiji Miyake, pentru cei douăzeci de ani împliniți azi. Buntarō mi-a dat un frumos careu de cărți poștale astă-seară – câte una de la fiecare dintre cele patru mătuși –, plus un al cincilea plic, încă unul de la Ministerul Scrisorilor Nedorite, care nu și-a încheiat campania „Doborâ-l pe Miyake“. Îmi aprind o țigară Marlboro și scot iarăși scrisoarea, ca s-o recitesc, tot încercând să-mi dau seama dacă este un pas înainte, înapoi sau într-o parte.

Tōkyō, 8 septembrie

Eiji Miyake,

Sunt soția tatălui tău. Prima lui soție, adevărata lui soție, singura lui soție. Ce să vezi? Informatoarea mea de la Osugi & Bosugi îmi spune c-ai încercat să iei legătura cu soțul meu. Cum îndrăznești? Ai fost crescut într-atât de primitiv,

Încât n-ai învățat niciodată ce e rușinea? Și totuși, cum-necum, am bănuir întotdeauna că urma să vină și această zi. Așa deci, ai aflat că tatăl tău are o situație influentă și cauți să storci niște bani. Șantajul este ceva urât, practicat de oameni urâți. Dar șantajul necesită un stil elegant și o victimă pliabilă. Tu nu posezi nici una, nici alta. Din câte bănuiesc, te crezi deștept, dar la Tōkyō nu ești decât un băiat lacom de la țară, cu o minte împotmolită în bălegar. Am de gând să-mi protejez fetele și soțul. Familia noastră a plătit suficient, mai mult decât suficient, pentru ce a făcut mama ta. Poate că ea ți-a dat această idee? O lipitoare, asta este. Iar tu ești un abces. Mesajul meu către tine e simplu: dacă îndrăznești să-l intimidezi pe soțul meu, să te înfățișezi oricui din familia noastră sau să pretinzi fie și un singur yen, atunci ca un abces vei fi înlăturat.

Drenez ochiul de supă din bolul de tăitei. Un dragon își vânează propria coadă prin toată lumea. Așa, deci. Cu ocazia majoratului³³, am căpătat și o mamă vitregă paranoică, obsedată de sublinieri, și două sau mai multe surori vitrege. Din păcate, scrisoarea nu m-ajută să-mi găsesc tatăl: este fără semnătură, fără adresă și pusă la poștă în sectorul de nord al metropolei Tōkyō, ceea ce-mi restrânge aria de căutări la numai vreo trei milioane de oameni – presupunând c-a fost măcar scrisă în acea zonă. Mama mea vitregă nu-i proastă. Atitudinea ei negativă înseamnă un alt obstacol pe care va trebui să-l depășesc. Pe de altă parte, ca să fiu ținut la distanță, va trebui să fiu atins. Plus că nu tatăl meu a scris-o, scrisoarea, ceea ce înseamnă, în cel mai rău caz, că nu s-a hotărât încă dacă vrea să mă-ntâlnească sau nu. În cel mai bun caz, nu i s-a spus încă, de fapt, că eu încerc să iau legătura cu el. Acesta-i momentul în care-mi dau seama că nu mai am șapca de baseball. E cel mai rău anticadou de aniversare pe care l-aș putea primi. Anju mi-a dăruit-o. Mă gândesc intens – am avut-o la centrul de jocuri, adineauri. Plec și înot contra curentului de căutători de plăceri.

Zax Omega și luna ciumei roșii e-n plină acțiune și-acum, dar șapca mea de baseball a dispărut. Verific șirurile de studenți care burdușesc de pumni progenitura *Luptătorului străzii*³⁴, o gloată de copii adunați în jurul lui 2084, cabinele de fete care-și digitalizează fețele după mutrele celebrităților, aleile de salariați care joacă *mahjong* pe dezbrăcate cu animatoare video. Bizar. Atâția oameni, ca mama mea, plătesc terapeuți și clinici care să-i readucă la realitate; și atâția oameni ca mine, care le dau bani celor de la Sony și Sega, numai ca să-i ducă în irealitate. Îl identific pe supraveghetorul fâlcos, după felul cum își

zângăne cheile. Trebuie să-i zbier în ureche. Îi și miros ceara dinăuntru.

— A predat cineva o șapcă?

— Ce-i ăla?

— Mi-am lăsat o șapcă-aici, acum vreo treij' de minute.

— Dă ce?

— Am uitat-o!

Vă rugăm așteptați – Tranzacție în curs de procesare.

— Ai uita' dă ce-ai lăsat-o?

— Las-o cum a căzut.

Mi-aduc aminte c-am avut un spectator. În salonul de sus, cel de biliard, a zis. Găsesc unde sunt scările din culise și urc. Liniștea bruscă – și întunecimea – sunt ca subacvatic. Trei rânduri de câte șase mese albastru-ocean. Îl văd în partea cealaltă a salonului, jucând singur, cu șapca mea de baseball pe cap. Și-a vârât părul strâns în coadă prin gaura de deasupra curelușei cu găurici. Bagă o bilă în buzunar, își înalță privirile și-mi face semn să m-apropii.

— Mă gândeam eu că te-ntorci. De-aia nu m-am luat după tine. Vrei să-mi câștigi șapca de pe cap?

— Aș prefera să ți-o dai jos de pe cap, și gata.

— Ce haz ar mai avea?

— N-ar avea. Doar că e șapca mea.

Mă evaluează din priviri.

— Ce-i drept, zice, și-mi întinde șapca, făcând o reverență curtenitoare. N-am vrut să te supăr. Doar că nu sunt eu însumi în seara asta.

— Nu-ți face griji. Mi-ai salvat șapca, și-ți mulțumesc.

— N-ai pentru ce, zice și-mi surâde fără ascunzișuri, de astă-dată – e rândul meu:

— Așa deci, cât de mult a întârziat?

— Când se transformă „întârziat“ în „lăsat baltă“?

— Știu și eu? După nouăj' de minute?

— Dacă-i așa, chiar că m-a lăsat baltă, scârba. Și-a trebuit să plătesc masa asta până la zece – adaugă, făcând semn cu tacul. Bagă și tu câteva bile, dacă n-ai altă treabă.

— Treabă n-am, da' nici bani să pun miza.

— Poți să-ți permiți o țigară pe joc?

Mă simt nu-știu-cum, flatat, că mă ia-n serios destul de tare, cât să-mi ofere o partidă de biliard. N-am avut altă companie, de când am ajuns la Tōkyō, decât pe

Gândac, Pisică și Suga.

— Bine, hai.

Yuzu Daimon e student în ultimul an la Drept, de fel chiar din Tōkyō și cel mai bun jucător de biliard pe care l-am cunoscut vreodată. E strălucit, pe bune. Am văzut *Șarlatanul*³⁵ săptămâna trecută. Daimon l-ar bate pe-ăla jucat de Paul Newman de-ar scoate untul din el. Mă lasă și pe mine să câștig două triumphiuri, așa, din politețe, după care, până la ora zece, umflă el alte șapte într-un stil fără cusur, făcând bilele să se ducă și să revină, din răsucire, să sară unele peste altele. Predăm tacurile și ne-așezăm să fumăm ce-am câștigat. Bricheta mea de plastic e blocată. Daimon ridică degetul mare, din care țâșnește o flăcăruie – frumos obiect.

— Platină, zice Daimon.

— Trebuie să fi costat o avere.

— Am primit-o cadou de ziua mea, la douăzeci de ani. E cazul să te antrenezi mai mult, zice, făcând semn cu capul către masa de biliard. Ai ochiul bun.

— Parcă-l aud pe profesorul meu de sport din liceu.

— Hai, nu, zău. Știi ce, Miyake? Am hotărât că sâmbăta-mi datorează o compensație pentru lăsatul-baltă. Ce zici, mergem la un bar, s-agățăm două fete?

— Ăăă... mulțumesc. O să zic pas.

— Prietena ta n-o să afle. Tōkyō-i prea mare.

— Nu, nu-i vorba de asta...

— Adică n-ai pe nicăieri vreo femeie care să te-aștepte?

— Nu, nici una care să nu fie imaginară, dar...

— Încerci să-mi spui că ești homo?

— Nu, din câte știu, nu, dar...

— Atunci, ai făcut vreun jurământ de castitate? Ești membru-n vreo sectă?

Îi arăt conținutul portofelului meu.

— Așa? Mă ofer s-achit eu nota de plată.

— Nu pot să te jecmănesc în așa hal. Ai plătit deja masa.

— Nu se cheamă că mă jecmănești. Ți-am spus, mă pregătesc să mă fac avocat. Avocații nu-și cheltuiesc niciodată banii proprii. Taică-meu are un cont de ospitalitate de-un sfert de milion de yeni pe care tre' să-i cheltuiască, altfel departamentul riscă o reevaluare bugetară. Deci, vezi?, dacă refuzi, ne pui familia într-o situație dificilă.

— Pe an? Îl întreb, gândindu-mă că-s mulți bani la mijloc.

Daimon se uită la mine, vede că vorbesc serios și-ncepe să râdă:

— Pe *lună*, tărtăcuță!

— Să-l jecmănesc pe tatăl tău e chiar mai rău decât să te jecmănesc pe tine.

— Zău așa, Miyake, nu-ți propun decât vreo două beri, acolo. Bine, maximum cinci. Nu-ncerc să-ți cumpăr sufletul. Haide. Când e ziua ta?

— Luna viitoare, îl mint.

— Atunci, ia-o ca pe-un cadou anticipat de ziua ta.

Moș Crăciun lucrează dincolo de tejghea. Rudolf, renul cu nasul roșu, se ivește pe ușa de la toalete, cu mopul în mână. Și elfe cu pălării clăpăuge servesc la mese. Mă uit cum dansează fulgii de zăpadă pe tavan, fumând o țigară Marlboro aprinsă de Fecioara Maria. Yuzu Daimon bate darabana pe ritmul unor colinde psihedelice de Crăciun. Zice:

— Barul ăsta se cheamă Crăciun Fericit.

— Dar suntem pe nouă septembrie.

— Aici e douăzeci decembrie în fiecare seară. Este ceea ce se numește magnet de păsărici.

— Oi fi eu naiv, dar nu e posibil ca prietena ta să nu fi putut veni, din cineștie-ce motiv?

— Ești dincolo de orice naivitate. În ce deceniu a-ncremenit locul ăla, de unde vii tu, Yakushima? Scârba naibii – m-a lăsat cu ochii-n soare. Știu eu ce știu. Aveam un aranjament. Dacă voia să fie aici, venea. Eu, acum, sunt la fel de singur ca un nou-născut, iar ea pentru mine, acum, e-o boarfă. Boarfa tuturor. Și nu te-ntoarce chiar în momentul ăsta, deși cred că ne-au sosit consolările feminine. Acolo, în colțul dintre șemineu și copac. Aia-n piele cafenie și cealaltă, în catifea vișinie.

— Arat-a modele.

— Modele de ce?

— Nu s-ar uita la mine și-a doua oară. Nici măcar prima.

— Am zis că-ți plătesc băutura, nu că-ți fac masaj la personalitate.

— Vorbesc serios.

— Căcat.

— Uită-te cum sunt îmbrăcat.

— Le spunem că-ntreții aparatura unei formații.

— Nici măcar deștept nu sunt destul, ca să lucrez așa ceva.

— Le spunem că ești tehnicianul celor de la Metallica³⁶.

— Da' nici nu le cunoaștem.

Daimon își înfundă fața între palme și oftează adânc.

— Of, Miyake, Miyake! De ce crezi tu că există baruri? Crezi că toți oamenii ăștia plătesc niște prețuri exorbitante, pentru că le plac niște pișături de cocteiluri? Termină-ți berea. Ne trebuie whisky, ca să penetrăm dușmanul pe dinăuntru. Gata cu dar și cu însă! Uită-te la cea-n catifea. Închipuie-ți că-i desfaci legăturile corsajului ăluia pe care-l poartă, cu dinții din față. E simplu și suficient: da sau nu – o vrei?

— Cine n-ar vrea-o? Dar...

— Moșule! Moșule! Două Kilmagoonuri³⁷ duble! Cu gheață!

— Ei, și, după viol, zice Daimon cu voce tare, în timp ce ne așezăm la masa de alături, lumea lor e făcută praf și pulbere. Distrusă. Ea nici nu mai mănâncă. Smulge telefonul din perete. Singurul lucru pentru care mai arată interes sunt jocurile video ale lui fiu-său. Când prietenul meu pleacă la serviciu, diminețile, pe ea o lasă acolo, deja cu pistolul în mână, lichidând oameni pe monitorul Sony de șaispe țoli. Când se-ntoarce, ea n-a mișcat un deget. Vasele, în bucătărie, tot pe masă – n-are ea treabă. *Bang! Bang! Bang! Reîncarcă.* În schimb, în lumea reală, poliștii lasă baltă cazul – agresiune sexuală în toiul nopții, pe-un munte dezgolit? Mă lași? Majoritatea bărbaților, pur și simplu, nu sunt în stare să priceapă-n ce fel o asemenea experiență... uneori, m-aduce la disperare sexul nostru, Miyake. Așa. Deci nouă luni trec în felul ăsta. Ea nu iese din casă, și basta. Nici măcar o singură dată. El își pierde mințile de griji – ții minte-n ce hal era, când te-ai întors de la chestia cu Beatleșii care s-au reunit. Pân' la urmă, îi cere sfatul unui psihiatru. Ța trage concluzia că ea trebuie reintegrată, într-un fel sau altul, în societate, altfel riscă să se cufunde într-o stare de autism obstinat. Acuma, ei s-au cunoscut, inițial, în orchestra lor de la universitate: ea cânta la xilofon, el – la trombon. Așa că el cumpără bilete la *Tablouri dintr-o expoziție*³⁸, și zi de zi îi toacă ei mărunț obstinația, pân-o convinge să-l însoțească. O țigară?

Aș putea jura că era o scrumieră pe masă când ne-am așezat.

— Iartă-mă, se-apleacă Daimon spre Cafea. Se poate?

— Sigur.

— Mulțumesc foarte mult. În noaptea concertului, ea se tratează c-un sedativ, se-mbracă amândoi elegant, merg la o cină la lumina lumânărilor, undeva cu ștaif, după care-și iau în primire locurile din rândul întâi. Începe trompetul. Știi cum e... – fredonează Daimon măsurile care fac deschiderea – ...și ea

înlemnește. Are ochii de *gheață*. Își înfige unghiile adânc în coapsa lui, până-i dă sângele. Se pune pe tremurat. Lăsând la o parte jena, trebuie neapărat s-o scoată din sală, până nu-ncepe cu istericalele. Afară, în foaier – abia acolo-i spune. Tipul de la talgere – din orchestră –, jură pe mormântul strămoșilor ei că era chiar cel care o violase.

Observ că sunt atente și-ascultă – Cafea și Catifea.

— Știu la ce te gândești. De ce nu se duce la poliție? În nouă cazuri din zece, judecătorul îi spune femeii că și-a căutat-o, purtând o fustă prea scurtă, iar violatorul scapă, semnând un simplu formular de scuze. Ea-i spune lui că, dacă nu-i repară onoarea, se-aruncă de pe coverta hotelului Tōkyō-Hilton. Uite-acuma. L-ai cunoscut și tu pe el. Nu e genul infractor. Dar, în cazul ăsta, își face temele – face rost de-un pistol neînregistrat, cu amortizor, de mânuși chirurgicale. Într-o seară, în timp ce orchestra interpretează *Simfonia V* de Beethoven, el pătrunde prin efracție în apartamentul tipului de la talgere, care trăiește singur, cu colecția lui dragă de cristaluri. Ceea ce găsește acolo îi confirmă povestea nevastă-sii. Printuri de poze porno de pe internet, ustensile sado-maso, cătușe atârnate de tavan, o Marilyn Monroe gonflabilă, uzată și-abuzată rău de tot. Se-ascunde sub pat. După miezul nopții, talgeristul se-ntoarce, își ascultă mesajele de pe robotul telefonic, face duș, după care se bagă-n pat. Prietenul meu are simțul dramatismului. După aia-mi spunea: „Până și-un monstru ar face bine să se uite dacă n-are ceva sub saltea“. *Bang! Bang! Bang!*

— Ce mai poveste!

— Și nu s-a terminat. Stai, că nenorocita mea de brichetă s-a blocat. Un moment... – și Daimon se-upleacă spre Cafea, care-și desface deja poșeta de firmă. Îmi pare așa de rău să vă deranjez... Mulțumesc foarte mult – ba chiar i-o și aprinde, plus una pentru mine, care dau din cap timid. Răzbunarea-i cel mai bun medicament, continuă Daimon. Ții minte, probabil, cum titrau tabloidele locale: „Cine i-a tras-o talgeristului?“ Dar o crimă reușită ține doar de planificare, iar polițiștii n-au nici un indiciu. Nevasta lui își revine în doar câteva zile. Își reia slujba de profesoară la școala de orbi. Jocurile video – afară cu ele! Ei, și se face primăvară, și, când Orchestra Saitō Kinen merge la Yokohama, de astă-dată ea insistă să cumpere bilete în rându-ntâi. La fel ca mai înainte, doar că mai fericită. El se descurcă – n-are ce face – cu propria conștiință: n-a făcut altceva decât să-mpartă aceeași dreptate naturală, pe care și statul ar fi împărțit-o, dacă avea polițiști mai deștepți. Se-mbracă amândoi elegant, își iau cina la lumina lumânărilor, undeva cu ștaif, și se-așază comod pe locurile lor din rândul

întâi. Se-așază și cei din secțiunea de coarde pe scaunele lor – și ea înlemnește. Are ochii de *gheață*. I se schimbă ritmul respirației. El o vede, crede că suferă nu-știu-ce atac de panică și reușește s-o scoată afară, în hol. „Ce mai este?” o-ntreabă. „Al doilea violoncel! El este! Bărbatul care m-a violat!” – „*Ce?! Cum rămâne cu tipul de la talgere, pe care l-am omorât anul trecut?*” Ea scutură din cap, ca și cum el ar fi nebun. „Ce tot vorbești acolo? Al doilea violoncel e violatorul, jur pe mormântul strămoșilor mei și, dacă nu-mi repari onoarea, să știi că mă electrocutez.”

— Incredibil! exclamă Cafea. Și? El ce-a făcut, pe urmă?

Daimon se-ntoarce către ea pe jumătate, Cafea își pune un picior peste celălalt și devenim un grup de patru.

— S-a dus la poliție. A mărturisit că-l omorâse pe talgerist. Până când i-a venit lui rândul la tribunal, nevasta lui acuzase nouă bărbați diferiți c-o violaseră, inclusiv pe șeful Departamentului de pescuit.

Catifea cască ochii mari.

— Toate astea chiar s-au întâmplat?

— Vă jur – și Daimon suflă un inel de fum care se și risipește – că fiecare vorbă e-adevărată.

Când mă-ntorc la masă, după ce i-am plasat comanda lui Moș Crăciun, Daimon stă deja cu brațul pe spătarul scaunului pe care stă Cafea. Care Cafea și-arată vârful limbii dintre buzele albe și zice:

— Și? Uite un fel de... ho-ho-ho!... spiriduș care-l ajută pe Moș Crăciun.

Are fața ca o beza, de la cosmetice. Catifea se sucește și ea către mine. Colanții ei șoptesc, și Godzilla se trezește.

— *Yuzu-kun* îmi spune că lucrezi în industria muzicală – îi simt parfumul, jilăvit și sărat de nădușeală. Eu sunt fotomodel în momentul ăsta, și fac o serie de ședințe foto pentru cel mai mare lanț de clinici de chirurgie plastică din Tōkyō.

Se-apleacă spre mine c-o țigară Lark Slim care așteaptă un foc, și Godzilla-și înalță capul fioros. Daimon își azvârle bricheta spre mine, peste masă. Catifea mă privește înfierbântată. O seară-ntreagă, fără să mă gândesc la Anju – până-acum.

Catifea mă cuprinde cu brațele pe după piept, când ne-aplecăm la curba de

după primul colț, cu mai puțin de o secundă în urma lui Daimon, care călărește o motocicletă Suzuki 950. Yamaha 1000 a mea se proptește-n roata din față și-o lasă mai ușor c-o viteză. Stadionul cotropit de soare, trompetele aurii, dirijabilul-gigant de la Bridgestone³⁹ – mâinile cu care m-atinge Catifea mă-mpiedică să mă concentrez. Daimon spulberă un șir de conuri dansante ale poliției și, peste tot vacarmul, o aud pe Cafea gemând ca o potaie:

— Mai repede!

Catifea-mi șoptește-n ureche, s-aud numai eu, și-o simt, șoapta ei, ca pe-o fantomă care se zvârcolește goală prin meandrele urechii mele interne. Mă simt la fel de vârtos și de plin ca rezervorul de benzină de pe Yamaha. Cafea zbiară:

— Mai bine ca pe-alea reale! Calc-o!

Daimon se-upleacă să-și continue șicana. Îl aud șoptind:

— Mai real decât pe-alea reale.

Merg în siajul lui, și-aproape că-l depășesc pe linia dreaptă, dar Cafea urmărește și ecranul meu și-i spune lui Daimon când să mă blocheze – râde:

— Ți-am luat fața!

Patinez pe-o pată de ulei, la 180 de kilometri pe oră – Catifea-și înfige degetele-n mine, roata din spate o ia înaintea celei din față, dar izbutesc să-mi țin motocicleta pe șosea. Trecem ca gloanțele prin grădina zoologică – văd cum se fugăresc zebrele, fluturându-și coamele. Cafea-și scoate mobilul, care sună pe melodia imnului american, răspunde și se lansează într-o conversație despre unde se află și ce seară absolut de necrezut are. Nechibzuit, îmi forțez Yamaha de-a lungul curbei în taluz – îi tai fața lui Daimon spre interior și ajungem umăr la umăr.

— Ia zi, Miyake, ăsta-i un test de masculinitate la fel de valid sau de stupid ca orice altceva, nu ești de acord?

— Probabil, zic, la care el îmi trage un rânjet periculos.

— Și? Ca un duel de secol douășunu, comentează Cafea, în timp ce-și pune telefonul înapoi în poșetă.

— Ți-e clar! i-o întoarce Catifea. Miyake o să te facă să muști asfaltul, corect, Miyake?

Nu zic nimic, numai că degetul ei mic îmi scormonește buricul și amenință să foreze încă și mai jos, de mă face să zic, totuși:

— Corect.

— Așa rămâne, atunci, se bagă-n vorbă Daimon, care virează-n mine.

Catifea țiță, când vede că pierde controlul și mă izbesc de o cisternă de

combustibil JOMO, care vine din sens opus. *Buuuuummmmm!!* Când explozia nucleară de jucărie se risipește, îi văd pe Daimon și Cafea cum dispar în depărtare, mici cât un punct pe o foaie de hârtie.

— Urât accident, țățâie din buze Daimon.

Yamaha mea se îneacă-n viteza a doua.

— Și? Fără scrupule! se hlizește Cafea. N-are cum să te mai ajungă din urmă acum.

Daimon îmi aruncă o privire.

— Bietul Miyake. Ține minte că nu-i decât un joc video.

Catifea își mai slăbește strânsoarea. Mie-mi vine o idee absurdă, care le datorează mai mult celor două whisky-uri plus două beri decât unei gândiri sănătoase. Îmi răsucesc Yamaha la o sută optzeci de grade și descopăr că, da!, pot să conduc în contrasensul acelor ceasornicului. „Secunde consumate“ încep să scadă. Zebrele din grădina zoologică se fugăresc invers, cu dosurile înainte. Un programator zărghit, ca Suga, probabil, a scris meniurile de la jocul ăsta. Catifea-mi ciupește sfârcurile cu amândouă mâinile, ca să-și arate aprecierea pentru ceea ce fac. Trecem linia de start – la „Ture complete“, scrie: 1. Ca vântul trec peste podul mobil. Motocicleta se ridică la verticală, în timp ce plutim prin spațiu, și se scutură toată, când aterizăm pe rampa din depărtare. Atunci ajunge și Daimon, călare pe Suzuki a lui.

— Și? Ce zici?

Daimon dă să-nceapă o propoziție cu „Javră nenorocită...“ – dar eu îi copiez voluta evazivă și mă-nfig de-a dreptul în farul lui, rotund ca o lună plină ziua-n amiaza mare. Nu-i nici o explozie. Motocicletele ni se blochează în toiul saltului, muzica se oprește și ecranele ni se sting.

— Nu sunt obișnuit să pierd, zice Daimon, aruncându-mi o privire care mi-ar da de gândit, dacă n-am fi prieteni. În străfundurile tale, Miyake, ești un rahat cu ochi prefăcut.

— Bietul Daimon. Ține minte că nu-i decât un joc video.

— Sfat – și Daimon nu mai zâmbește: Nu te bate niciodată la o categorie superioară.

Cafea scoate o exclamație nedumerită.

— Și? Unde-a dispărut velocodromul?

— Eu cred, zice Catifea, descălecând, că Miyake a defectat mașinăria video,

și-ncă rău de tot.

Daimon se dă jos de pe Yamaha lui.

— Haideți, să mergem.

— Și? Unde? coboară și Cafea.

— Undeva liniștit, unde mă cunoaște lumea.

— Știați, întreabă Cafea, că, dacă-ți smulgi firele de păr din nas, în loc să ți le tai, ți se poate sparge un vas de sânge și poți să mori?

Daimon ne conduce prin cartierul plăcerilor de parcă el însuși l-ar fi creat. Eu m-am rătăcit, de-acum, și sper să nu fie nevoie să-mi găsesc drumul singur, la întoarcere, până la gara centrală din Shinjuku. Mulțimea s-a mai subțiat puțin față de cum era, căutătorii de plăceri fiind cu toții mai înverșunați. O mașină sport se năpustește pe lângă noi, vibrând și pe dinafară de cât de tare urlă bașii înăuntru. Cafea-și scoate iar telefonul mobil, care sună acum pe ritmul *Vremurilor de demult*⁴⁰, dar nu aude nimic, deși strigă „Alo?” de zece ori. Jazz-uri zbiară printr-o ușă deschisă. În față, așteaptă la coadă oameni mai fițoși ca nimeni alții. Îmi plac privirile lungi, invidioase, pe care ni le aruncă. Aș da orice s-o iau pe Catifea de mână. Aș da orice să-mi dea una peste mână. Aș da orice ca ea să-și dorească s-o iau de mână, iar eu să nu mă prind chiar din prima. Daimon spune o poveste lungă, despre neînțelegerile cu homosexualii îmbrăcați în femei din Los Angeles, care le face pe fete să chițăie, râzând.

— Păi, și? La Los Angeles, ești mereu în pericol, pe bune, zice Cafea. Toți au arme. Numai la Singapore e sigur-sigur, pe lumea asta.

— Ai fost vreodată la Los Angeles? o întreabă Daimon.

— Nu, zice Cafea.

— La Singapore ai fost vreodată? o întreabă Daimon.

— Nu, zice Cafea.

— Deci un loc în care n-ai mai fost niciodată e mai puțin periculos decât un alt loc în care n-ai mai fost niciodată, este?

Cafea-și dă ochii peste cap.

— Și? Cine zice că, numai dacă mergi într-un loc, ajungi să-l cunoști? La ce crezi tu că e bun televizorul? – la care Daimon se eschivează:

— O auzi, Miyake? Tre' să fie logică de tip feminin.

— Și? zice Cafea, răsucindu-și brațele în aer. Trăiască puterea fetelor!

Trecem printr-un pasaj luminat de reclamele unor baruri la varice, unde așteaptă un ascensor cu ușile deschise. Cafea scoate un fel de sughiț:

— Ce etaj?

Uşile ascensorului se-nchid. Pe mine mă trec fiorii de frig. Daimon îşi aranjează reflecţia din oglindă şi hotărăşte să comute pe bună-dispoziţie.

— Nouă. Dama-de-Pică. Am o idee grozavă. Hai să ne căsătorim.

Cafea izbucneşte-n râs şi apasă pe 9.

— Accept! Dama-de-Pică să fie. Şi? Ce nume de căcat pentru-un bar.

Ascensorul se mişcă imperceptibil, singurul semn fiind numerele etajelor, care se schimbă. Cafea îi culege lui Daimon câteva fire de mătreaţă de pe guler.

— Frumoasă haină.

— Armani. Sunt foarte pretenţios, când vine vorba de ce intră-n contact cu pielea mea. De-aia te-am şi ales, o, divinitatea mea personală.

Cafea-şi dă ochii peste cap şi se uită la mine.

— Mereu e-aşa, Miyake?

— Nu-l întreba pe Miyake, zâmbeşte Daimon. Mi-e prea bun prieten ca să-ţi răspundă cinstit.

Mă uit la cele patru imagini ale celor patru reflectări ale noastre, în liniştea susurătoare, ca de navă cosmică.

— Dacă stai prea mult aici, înăuntru, zic, uiţi care dintre toţi eşti.

Un gong răsun-a bronz, şi uşile ascensorului se deschid. Eu, Cafea şi Catifea – mai-mai să cădem în gol. Suntem pe acoperişul unei clădiri atât de înalte, că Tōkyō însuşi a dispărut. Deasupra norilor, deasupra vântului. Stelele par atât de aproape, c-ai putea să le-atingi. Un meteorit urmează o traiectorie arcuită. Văd o cortină dincolo de Orion, care este însăşi noaptea, şi-mi dau seama de iluzie – suntem într-un planetariu în miniatură, care n-are nici zece metri în diametru. Un alt gong răsună, şi nişte zori de culoarea grepfrutului înroşesc circumferinţa domului, de la podea în sus. Cafea icneşte pe nerăsuflăte:

— Şi?... Absolut incredibil!

Catifea priveşte impresionată şi tăcută. Daimon bate din palme:

— Miriam! După cum vezi, nu m-am putut abţine s-apar.

O femeie într-un *kimono* de culoarea opalului şi cu un machiaj desăvârşit de gheişă se iveşte prin cortină. Se înclină superb. *Este* superbă, de la clama de păr lăcuită până la papucii în nuanţă de amurg.

— Bună seara, domnule Daimon. Ce plăcere neaşteptată!

Are o voce parcă atenuată c-o pernă. Machiajul îi acoperă orice s-ar afla dedesubt, dar, după cum se mişcă, i-aş da douăzeci-şi-ceva de ani.

— Sunt convins că este, Miriam, convins că este. Am auzit că urma să pleci

Într-o vacanță exotică-n seara asta – și totuși, iată-te înc-aici. Ca să vezi, ca să vezi. Ți-o prezint pe noua mea soție – și-o sărută pe Cafea, care chicotește, dar se și pisicește mai aproape de el. Spune-mi că Tăticălosul nu se află în incintă.

— Și vă referiți, când spuneți așa, la... cine anume, domnule Daimon?

— Auzi și tu câtă diplomație, Miyake? Miriam e-o profesionistă. O profesionistă mai mult decât loială.

Femeia se uită la mine.

— Domnul Daimon-senior nu este aici astă-seară, domnule Daimon.

— Ce tată am și eu, oftează Daimon. *Iarăși* e dus la-mperechere cu Chizumi? La etatea lui? A mai remarcat cineva de pe-aici cât de tare s-a-ngrășat? Și mai vorbim de bagaj excedentar. Chizumi-ți servește pe tavă toate mizeriile despre domnul Daimon-senior, nu-i așa, Miriam? Peruca de mers la-ntâlnire și-a pus-o, nu și-a pus-o?... Ei, sunt convins că n-ai de gând să-mi răspunzi. În fine, dacă nu-i aici, pot să-mi distrez și eu prăjina de nevestică – o apucă pe Cafea cu brațul pe după mijloc – în camera de taină a clanului Daimon. Firește, cheltuielile serii trec în contul Tatălui Iepure-fute-tot.

— Firește, domnule Daimon. Mama-san îi va trimite factura domnului Daimon-senior.

— Miriam, dar de ce atâta formalism? Ce s-a-ntâmplat cu Yuzu-*chan*⁴¹?

— Va trebui să vă rog să semnați în cartea de oaspeți, domnule Daimon.

— Cum vrei, zice Daimon, făcând un gest a lehamite din mână.

Nu bag în seamă o voce care mă sfătuiește, în sinea mea, să mă urc înapoi în ascensor și să plec fără-ntârziere, pentru că nu-mi vine-n minte nici o scuză ori explicație. Încă îmi mai vâjâie capul de alcool, dar intuiesc un anumit pericol din partea lui Daimon. Momentul trece. Credem într-unul Daimon, care ne-a adus pân-aici.

— Tărâmul fermecat ne așteaptă, zice.

Miriam ne conduce printr-o succesiune de anticamere cu draperii în loc de uși – am uitat în ce direcție ne uitam, când am intrat. Fiecare draperie are brodat pe ea un *kanji*⁴² prea vechi, ca să pot eu să-l citesc. Până la urmă, intrăm într-o cameră capitonată, neschimbată din anii 1930. Tapiserii cu imaginile unor cetăți antice atârnă de pereții fără ferestre. Fotolii de piele țepene, un bar de mahon și alamă, la care nu servește nimeni, o pendulă care pendulează prea încet, un candelabru cu lumânări care trag să moară. O colivie ruginită, cu porțița deschisă. Papagalul dinăuntru își desface aripile, când trecem pe lângă el. Cafea chițâie ca o talpă de cauciuc pe-o podea lustruită. Câțiva bărbați mai bătrâni stau

grupuri-grupuri și discută secrete, pe tonuri scăzute și cu gesturi leneșe. Atmosferă de amurg dublat de fum. Fete mai mult sau mai puțin tinere umplu paharele și ocupă brațele fotoliilor. Au rolul să servească, nu să anime. Prin alchimie s-a distilat orice culoare în kimonourile de pe ele. Auriuri de curmal, indigouri catodice, stacojiuri de buburuze, măsliniuri de tundră. Un evantai rotativ atârna din tavan și padelează prin căldura densă. La umbra unei aspidistre⁴³ coșmarești, un pian își cântă sieși o nocturnă, la viteză înjumătățită.

— Uau! exclamă Catifea.

— Și? Ca la nebuni, zice Cafea.

Un miros puternic îmi aduce aminte de fixativul de păr al bunicii și mă face să strănut.

— Domnul Daimon! se miră o femeie rujată gros, care se ivește din spatele barului. Și compania! Ce să vezi!

Poartă pe cap un eșafodaj cu pene de păun, mănuși de seară cu paiete, și etalează o gestică de actriță veștejită.

— Cât de proaspeți arătați cu toții, și din ce în ce mai mari! Puțin sânge tânăr pentru dumneavoastră!

— Seara-bună, Mama-san. Cam liniște, pentr-o seară de sâmbătă, nu?

— S-a și făcut sâmbătă? Suntem prea sus, ca să mai ajungă zilele și până la noi.

Daimon schițează un zâmbet. Cafea și Catifea-s bine-venite oriunde sunt bărbați care să le dezbrace-n imaginație, dar eu, cu blugii mei, tricoul, șapca de baseball și încălțările sport, mă simt la fel de nelalocul meu ca un căcănar la o nuntă imperială. Daimon îmi pune o mână pe umăr.

— Vreau să-l duc pe fratele meu de arme, aici de față – și pe consoartele noastre împărătești –, în camera tatălui meu.

— Vă poate conduce Sayu-*chan*...

Daimon îi taie vorba, zâmbindu-i aproape malefic:

— Dar Miriam e liberă.

Între Daimon și Mama-san are loc un schimb de mesaje. Miriam, nefericită, se uită-n altă parte. Mama-san încuviințează din cap și parcă-și saltă la loc trăsăturile feței, de unde i-au căzut.

— Miriam? zice, la care Miriam se-ntoarce către ea, zâmbind. Ce bucurie mi-ați face, domnule Daimon.

— Cel mai mult îmi place cu decapotabila Porsche Carrera 4 albastru-de-

Prusia. Am o slăbiciune pentru mașinile Porsche. Rotunjimile lor, dacă te uiți cu atenție, sunt *exact* ale unei femei îngenuncheate, care stă aplecată în față, supusă.

Daimon se uită cum toarnă Miriam șampania. Catifea îngenunchează.

— Dar tu, Eiji?

Minunat. Am ajuns la „Eiji“.

— Eu sunt mai degrabăăă... genul pe două roți – la care Catifea exclamă:

— Ei, să *nu*-mi spui că preferi o Harley! – la care Daimon hămăie, râzând:

— Nu pricep cum de-ai ghicit! Miyake are o Harley, care-i... cum să spun eu?... prelungirea lui pelviană a sentimentului de libertate dintre spectacolele muzicale, corect? Nici nu vă imaginați de câte căcaturi ai parte în anturajul unei vedete rock. Fani disperați, drogați cu de toate, vânzători ambulanți – i-a fumat pe toți, Miyake. Splendid, Miriam, un strop n-ai vărsat. Presupun că ai ocazia să tot exersezi. Spune-mi, de când ești sechestrată aici pe post de chelneriță – pardon, de animatoare?

Miriam pare o fantomă la lumina lămpii, dar una respectabilă. Încăperea este intimă și caldă. Simt mirosul de parfum și cosmetice al fetelor și de *tatami* întinse recent.

— Și dumneavoastră, acum, domnule Daimon. Cunoașteți vreo doamnă care să discute vreodată despre ani?

Daimon își desface părul din coadă.

— Vai de mine! zice. Despre ani e vorba? Trebuie să te simți foarte fericită aici. Ia, fiți atenți, cu toții: dacă ni s-a turnat șampania, vreau să vă propun două toasturi.

— Și? Pentru cine, pentru ce bem? vrea să știe Cafea.

— În primul rând: așa cum știe Miyake aici de față, m-am despărțit recent de o femeie de ultimă speță, care scoate promisiunile pe gură cum scoate o curvă – și mi se pare o descriere corectă – prezervativele cu gura.

— Știu exact la ce fel de femeie te referi, încuviințează Cafea.

— Așa ne-nțelegem noi, profund, oftează Daimon. Unde să ne căsătorim, oare, la Waikiki, la Lisabona, la Pusan?

— La Pusan? Closetul Coreei? zice Cafea, jucându-se cu cerceul din urechea lui Daimon.

— Țărișoară otrăvită, dă din cap Daimon. Poți să iei cerceul ăla.

— Grozav. Și? Libertatea să trăiască!

Ne ciocnim cupele de șampanie.

— Și pentru ce mai aveai de gând să toastezi? vrea să știe Catifea, care

mângâie crizantema.

Daimon face un gest larg din mână către Cafea și Catifea.

— A, da – toastez pentru floarea feminității japoneze adevărate. Miriam, ești femeie, te pricepi la lucruri de-astea. Ce calități ar trebui să cauți la o soție?

Miriam cugetă.

— În cazul dumneavoastră, domnule Daimon, ar face bine să fie oarbă.

Daimon își pune amândouă mâinile peste inimă, ca să-i oprească sângerarea.

— Vai, Miriam, unde ți-e compasiunea, în seara asta? Miriam, să știi și tu, Miyake, e genul care hrănește rațele. Își tratează păsăretul cu mai multă compasiune decât iubii, din câte-aud.

Miriam zâmbește discret.

— Păsăretul e mai demn de încredere, din câte-aud.

— De-ncredere, zici? Poate credul? Nu contează. Nu ești de părere că Miyake și cu mine suntem cei mai norocoși bărbați din Tōkyō?

Miriam se uită la mine lung. Eu îmi feresc privirile. Mă-ntreb cum o fi chemând-o, în realitate.

— Numai dumneavoastră știți cât sunteți de norocos, domnule Daimon, zice. Mai doriți ceva?

— Ei bine, da, Miriam, mai doresc. Doresc niște iarbă. Amestec de karmă instantanee. Și mă știi, drogurile mă fac foarte pofticios, așa că adu și ceva de ciugulit – în vreo juma' de oră.

Pe-o latură a camerei, un paravan *fusuma* se deschide spre un balcon. Tōkyō se înalță din străfundurile nopții. Cu numai patru săptămâni în urmă, îl ajutam pe vărul meu să repare prășitoarea de pe plantația de ceai a unchiului Portocală. Și-acuma, uite. O cutie de BERE LAGER KIRIN, înaltă cât șase etaje, revarsă șuvoaie peste șuvoaie de neon de culoarea păpădiei. Peste lacul neluminat al Palatului Imperial, văd cum pâlpâie luminile de avertizare pentru avioane, din vârful turnului PanOpticon. Altair și Vega pulsează și ele de-o parte și de alta a Căii Lactee. Zgomotele din trafic se-nalță până la noi. Catifea se-upleacă peste bord.

— Kilometri fără număr, zice, pentru ea însăși.

Îi flutură părul în adierea fierbinte. Are corpul făcut din rotunjimi pe care le simt numai uitându-mă la ele.

— Declar oficial, zice Daimon, prietenul care-mi oferă pe tavă toate astea, c-am rulat cea mai perfectă țigară cu marijuana de-aici până la bordelurile din Bogotà.

— Și? De unde știi tu asta? zice Cafea, care se-apeacă să i-o aprindă.

— Vreo zece sau douășpe sunt ale mele.

Se sucește-răsuțește, își dă jos haina și-o aruncă înăuntru, în cameră. Are scris pe tricou: *Vedem lucrurile nu cum sunt ele, ci cum suntem noi* – ceva ce-am auzit mai demult, în altă parte.

Catifea se-apeacă și mai mult în afară

— Alea ce-s, vapoare sau insule? Din bucla aia de lumini.

Daimon se uită atent printre gratii.

— E un teren asanat. Aeroportul cel nou.

Se uită și Cafea.

— Hai să mergem pân-acolo, să vedem cât de repede ajunge Porsche-ul tău.

— Hai să nu, zice Daimon, care trage din țigară, ține fumul în gură și pe urmă-l expiră: *Aaaaaaa!*...

Cafea îngenunchează, și Daimon îi întinde țigara la buze. Unchiul Bănet mi-a ținut o predică severă despre Tōkyō și droguri, pe care, dintr-o singură privire aruncată spre Catifea, știu c-o s-o ignor. Cafea-și țuguie buzele, în timp ce pe nări îi scapă un dragon de fum îmbârligat.

— V-am povestit vreodată, zice Daimon, uitându-se fix la flacăra brichetei, că-n această brichetă e-nglobat un dram de istorie? A fost a generalului MacArthur, în timpul Ocupației.

— Și? Sigur c-a fost, dacă zici tu, pufnește pe nas Cafea.

— Așa zic, dar nu asta contează. Adu-mi o pernă *zabuton*, păsărica mea de cafea cu lapte și miere, trage-n piept bunătatea de-aici, c-o să mergem cu mașina până-n Țara-de-Foc, să repopulăm Patagonia...

Cât e plecată Cafea s-aducă o pernă din camera cu multe *tatami*, telefonul mobil îi sună-n poșetă pe tonuri de *Sonata Lunii*. Daimon scoate un oftat profund – „Iritant!” – și-mi pasează mie țigara cu marijuana. De la mine, ajunge la Catifea. Daimon răspunde la telefon, dându-se destul de convingător drept un prinț moștenitor de coroană regală.

— Vă urez o seară minunată.

Cafea se năpustește spre el, hlizindu-se:

— E-al meu!

Daimon o apucă-ntre picioare pe podeaua balconului, ca-ntr-o foarfecă. Ea se răsuțește, hlizindu-se în continuare, prinsă-n capcană.

— Nu, îmi pare foarte rău, dar nu puteți vorbi cu dumneaei. Sunteți prietenul dumneaei? Serios? Așa v-a spus? Foarte rău. Am de gând s-o fut mai târziu, la

noapte, vedeți dumneavoastră, așa că mergeți și vă-nchiriați o casetă video porcoasă, căcat ce sunteți. Dar, mai întâi, ascultați cu mare atenție ce urmează, fiindcă așa sună moartea dumneavoastră – și-i azvârle telefonul peste grilaj.

Cafea parcă și-a scos din priză hlizeala. Daimon zâmbește ca un broscoi drogat.

— Mi-ai aruncat mobilul peste grilaj!

— Ți-am aruncat mobilul peste grilaj, gâlgâie de râs Daimon.

— Dacă-i cade cuiva-n cap?

— Păi, nu ne-avertizează oamenii de știință că telefoanele mobile pot dăuna creierului?

— Mobilul meu!

— Ei, na! Îți cumpăr eu altul. Îți cumpăr alte zece.

Cafea se oprește să evalueze o serie de factori.

— Modelul cel mai recent?

Daimon ia *zabuton*-ul, se lasă pe spate și-o face pe gangsterul:

— Îți cumpăr toată fabrica, dulcețo.

Cafea pune un botic de fetiță și-și ridică la ureche paharul de șampanie. Zice:

— Se-aud bulele.

Catifea m-apucă de lobii urechilor cu câte două degete, îmi acoperă gura cu-a ei, și fumul de marijuana dă buzna. Gust de ciocolată furată, topită și moale.

— Ho-ho-ho-ho-ho-ho! remarcă Daimon, faceți asta-năuntru, voi doi. S-ar zice c-am fost iarăși depășit – și proaspăta mea soțioară – de tânărul parvenit.

Deschid ochii, tușesc, icnesc. Catifea mă-mpunge-n piept, așa că intru împreună cu ea.

— Stai acolo, zice, arătându-mi celălalt capăt al mesei joase.

Un călugăr în călduri, un câine în sutană. Brațele ei lucesc de transpirație. Suflă-n lumânare. Ne trecem unul altuia țigara cu marijuana, solemn, fără să scoatem o vorbă. Poate că ni se ating vârfurile degetelor. Ale ei conțin un curent electric. Bioborgă, probabil. Îi deosebesc silueta în licărirea nopții de peste oraș, chiar și filtrată prin hârtie. Adevăru-i că nu m-atinge, iar comportamentul ei m-avertizează: nu cumva s-o ating eu, până nu-mi spune. Vârful incandescent al țigării călătorește prin aerul ca de turbă. Uneori sunt eu, uneori nu prea sunt. Perle, piatra-lunii, smalț de dinți. O neregularitate spațio-temporală îmi explorează măduarele. Prin întuneric, îi fac portretul-robot al sânilor, al părului, al feței. Dacăș strănuta, în momentul ăsta, Godzilla probabil că mi-ar exploda-n

boxeri.

— Fumezi de-astea mereu?

Vorbele ei sunt ca rotocoalele de fum.

— De când am împlinit douăzeci de ani.

Un spiriduș nostimuș, păpuș, spirăluș, o tufănică supușică-ntr-o văzică.

— Și-acum câți ani ai, băiatu' cu-aparatu'?

Aud și cum îi fâșâie părul înfoiat.

— Douăzeci și trei. Tu?

Fulgi de zăpadă amari se-nvârtesc.

— Azi am un milion.

Un țipăt ca o palmă tras de Cafea și-un *grrrrrrr!!* de Daimon, și amândoi, Catifea și cu mine, râdem atât de tare, de ne pârâie coastele, nu altceva, deși nu iese nici un sunet. Pe urmă, uit de ce râdeam și mă ridic la loc în fund.

— Ține-ți mâinile pe masă, mă previne sec și tare. Detest băieții care-și pun mâinile peste tot.

După câteva încercări, ni se-ntâlnesc buzele, și ne sărutăm nouă zile și nouă nopți.

Paravanul *fusuma* dinspre balcon se dă la o parte. Eu și Catifea și sărim fiecare-ntr-o parte. Daimon se oprește în lumina lunii, gol până la brâu, având un fel de Iepurică Miffy⁴⁴ în chip de vampir, desenat pe tot pieptul cu ruj de buze. Sfârcurile lui sunt pupilele ochilor lacomi ai lui Miffy.

— Miyake! Drogat sau sculat? Vrei să facem schimb acum?

Panoul *shōji* care dă spre coridorul exterior alunecă-ntr-o parte. Miriam își face apariția în cadrul deschizăturii, ducând o tavă cu perle gelatinoase de licii⁴⁵ și cubulețe de pepene verde. Observ pe fața ei șoc, mânie și ură, dar imediat indiferența profesionistei recapătă controlul.

— Miriam! exclamă Daimon. Ai adus gustăricile! Și nu orice, caviar! Una dintre calitățile ei, Miyake, este simțul sincronizării.

Miriam își scoate papucii, intră în cameră și depune tava pe masă.

— Mă scuzați – și se retrage.

— Vai, Miriam, dar n-ai tu nevoie să te iert eu, când ai atâția protectori puternici, influenți, care au grijă de tine.

Purcelușa Cafea-și face apariția și ea, susținând paravanul *fusuma*, să nu cadă, și aranjându-și ținuta. O vede pe Miriam. E clar că știe să le dea ordine servitorilor, fiindcă zice:

— Condu-ne în camera de pudrat nasurile.

Daimon vorbește cu Eiji, dar Eiji nu reușește să se concentreze, pentru că ntruna i se deșurubează capul și se rostogolește până-n colțul camerei. Cafea și Catifea s-au dus la toaletă, ca doamnele, parcă de la începutul timpului.

— Eu, de obicei, merg la un hotel mic și liniștit, la plata cu ora, din Shinjuku-Est, aproape de parc, lipit de unul de patru stele, ca să pot comanda ceva ca lumea de mâncare, de la bucătărie.

Dar Eiji se simte oarecum nelalocul lui. Daimon se uită la el mai atent.

— Doar nu-ți mai faci griji în privința banilor.

Eiji se străduiește să dea din cap că nu, dar întâmplarea face să dea din cap că da.

— Banii nu sunt decât ceva ce tatăl meu are din plin.

Eiji gândește cu voce tare:

— Fetele... e-n regulă să... doar...

Daimon aude gândurile prietenului său, își încheie nasturii de la cămașă, după care-l avertizează cu degetul:

— Astea două se dau și se iau la pereche, Miyake. Ori sunt futute amândouă, ori se duc amândouă înapoi acasă, la dormitoarele lor mirosind a parfum de levănțică. Dacă mi te dai înapoi acum, o să rămân cu cea mai costisitoare labă, de când a venit ultima oară Michael Jackson și-a cântat la Budōkan⁴⁶. Și-a ta, cel puțin, are o inteligență evoluată până la nivelul rezolvării de probleme aritmetice. A mea n-are decât un simț al modei în locu-n care ar fi trebuit să-și aibă creierul.

Eiji dă să spună ceva, dar uită ce avea de gând să spună, chiar în momentul în care se pregătește să-nceapă.

— Fetele-s ca jocurile video, Miyake. Plătești, joci, pleci.

Eiji e numai recunoștință, din cap până-n picioare. Încearcă să exprime acest lucru în vorbe, dar vorbele i se revarsă din gură precum o ploaie torențială într-un pahar de carton, alunecă aiurea, când să-și croiască drum prin univers, așa că renunță. O altă animatoare aduce cafeaua.

— Tu cine *pula* mea mai ești? vrea să afle Daimon, la care animatoarea se-nclină:

— *Aya-chan*, domnule Daimon. *Miriam-san* nu se simte prea bine, la care Daimon se-nfurie:

— Fă pași înapoi la *Mama-san* și adu-i aminte care Daimon e taică-meu, și ce căcăcios arțăgos pot să fiu, dacă mă... — dar își lasă propoziția-n aer.

Smulge capul crizantemei, pe urmă petalele.

— Iartă-mă c-am spus așa ceva, te rog, *Aya-chan*. Dă-i asta fantomei de Miriam, ca expresie a respectului meu cel mai profund – și-i întinde tulpina florii, care i se pare lui Eiji destul de simpatică.

Eiji stă pe locul din față, în taxi. Daimon stă pe bancheta din spate, cu cele două concubine. Străzile se termină și taxiul o ia pe-un pod lat. În hol, stă Atlas cu globul pe umăr. Daimon se uită-n sus, la ecranul care arată camere luminate și neluminate, și prețurile lor, și apasă niște butoane, și capătă chei. Încă o dată-n ascensor. Daimon îl sărută pe Eiji pe buze și-i dă brânci în camera din spate. Un duș de zece secunde și-un film porno apatic la televizorul cu plată. Prezervative de nouă tipuri diferite. Un H uriaș, roz, se-aprinde și se stinge afară. Capete-n vârfuri de tulpini – capete de floarea-soarelui. Intră Cafea, c-un prosop ca lămâia peste pielea ei ca pastilele de tuse cu miere, oarecum năucită de-acum nu-știu-cum, întruchiparea factuală a legendarului bazin de înot genetic, trage perdeaua, închide-ți ochii, zice, și se strecoară-n pat, pielea i se dezbară de prosop, murele se umflă, da, bine, hai, da' *nu* cumva să m-atingi acolo, că-ți belesc surceaua, bine, hai, așa face schimb de obicei? Prietenul tău? Yuzu Daimon? Ce nume, *Yuzu*, ca fructul! Probabil că da. Șșșt! Ciocolată ca de ceară, ieftină, și dinți care se-nfig în vintre, adâncituri lânoase, un zvâc nervos, am zis *nu*, n-ai voie să m-atingi acolo, Godzilla dă înapoi, pârlăieșe nervoase de sudori se preling pe cele două spinări ale fiarei. Se smucesc, se coboară, se-nalță, toate chestiile tehnice, *acolo tre' s-ajungi*, Godzilla iar se răzgândește, se-nfige adânc și tare, spinările se sucesc înainte și-napoi, degetele ei se-apucă, tălpile ei se proptesc, se-afundă-n albastru, albastrul cearșafurilor care tălăzuiesc, scrâșnesc, zăbovesc, respirația ei se taie, și-ncepe să se zvârcolească, să se-nfioare, și *da* oare asta-i tot *nu* și-n afară și *da* și-năuntru și *nu* și-n afară și *da* și-năuntru și-nafară și-năuntru și *vine* și *vine* dacă *vine* și – nu – te – scoli – până – nu – cazi – din – pat...

Mă trezesc într-un pat rotund, singur ca o jucărie azvârlită la vechituri. Această cameră de hotel plătită cu ora e un templu al rozului. Nu roz de floare, ci roz de mațe de pește. Perdelele sunt năclăite cu dimineață. Aud ciocane pneumatice, zgomot de trafic și ciori. Niște flori ale soarelui veștejite stau cocârjate-n vază. Parcă am un tirbușon înfipt în cap, de la o tâmplă la alta. Limba mi-a fost sărată și uscată la soare, după care mi s-au căcat pe ea niște suricate. Gâtlejul mi-a fost perforat de sfredelurile geologilor. Coatele și genunchii-mi

sunt carne vie, de-atâta frecare. Între picioare, miros a creveți. Cearșafurile sunt făcute vraiste, iar învelitoarea de saltea – striată cu sânge uscat. Așa deci, doi neîncepuți s-au început între ei. Apucătura *aia* de vintre a fost sex? În tot cazul, n-a fost un pod aurit către tărâmul făgăduinței. A fost o podișcă nesigură, trântită peste o mocirlă puturoasă. Nici măcar nu-ți dă nimeni vreun ecuson, să ți-l coși pe mânecă. Asta nu-i cameră, e-un absorbant public – hotelurile care închiriază camere cu ora trebuie să aibă cele mai ridicate procentaje de sex pe metru cub, de-aici până la... unde? La Paris. Pipăi cu degetele dup-o țigară – nimic. Și totuși. Trăgând linie și adunând, am scăpat ușor. Țîrrrrrrrrr!, telefonul. Daimon, care sună din camera de-alături, pun pariu.

— Bună dimineața, domnule, vă sun de la recepție – voce de bărbat, sprintenă și sprintară.

— Ăăă... 'Neața.

— Voiam să vă reamintesc: aveți rezervată camera până la ora șapte...

Ceasul meu e pe noptieră: 6:45.

— Bine.

— După ora șapte, tariful pe oră se aplică iar.

— Bine, ies imediat.

— Plătiți cu bani sau cu cardul, domnule?

— *Ce?!*

— Când au plecat adineauri, doamnele – prietenele dumneavoastră – nu știau dacă urma să plătiți cu bani sau cu cardul. Două camere toată noaptea se ridică la suma de cincizeci-și-cinci de mii de yeni, cu condiția să nu se fi consumat ceva din mini-bar și să vacanțați camera în următoarele cincisprezece minute.

Simt ceva ca un șut rece pe colon în sus.

Vocea, la fel de sprintenă, sprintară mai puțin:

— Așa că v-am sunat, ca să m-asigur că nu s-a strecurat nici o neînțelegere dezagreabilă.

Oare m-ar ajuta să vomit?

— Nici o problemă, nu-i așa, domnule? – amenințare voalată.

— Nu, nimic de felul ăsta. O să plătesc... ăăă... cu bani, cred. Cobor imediat.

— V-așteptăm în holul de la intrare, domnule.

Îmi trag pe mine hainele slinoase și mă reped în camera lui Daimon. Pustie. Exact la fel cu-a mea, doar că pe oglindă, mângălit cu ceva de consistența jeleului, scrie: UN JOC VIDEO, ȘI-ATÂT. Daimon, scârbă de zile mari ce ești!

Miyake, ce idiot ești. Îmi întorc pe dos buzunarele blugilor și găsesc mărunțiș în valoare de 630 de yeni. Așa ceva nu se poate-ntâmpla. Încerc să mă trezesc. Nu reușesc. Se-ntâmplă, pe bune. 54.370 de yeni îmi lipsesc. Și-mi trebuie un plan fantastic în următoarele nouă minute. M-așez pe closet și trag o căcare, ca să-mi dau seama că cum, că ce și că când am de făcut. Unu: „Vedeți, tipul cu care eram a promis că plătește el pentru tot și toate, din contul de cheltuieli al lui tac-su“. Barosanul yakuzist își împreunează buricele degetelor. „Eiji Miyake, angajatul unui birou de obiecte pierdute? O slujbă care presupune credibilitate. Cât de fascinați ar fi angajatorii tăi, dac-ar afla cum îți petreci sfârșiturile de săptămână. Simt că e de datoria mea civică să raportezi această chestiune, afară doar de cazul în care ești de acord să ne răsplătești, suportând anumite *obligatii*, despre care mă simt obligat să te previn că nu toate sunt ceea ce s-ar numi *plăcute*.“ Doi: „Buntarō! Ajutor! Am nevoie neapărat să-mi aduci imediat cincizeș’cinci de mii de yeni la un hotel care închiriază camere cu ora, fiindcă altfel o să trebuiască să-ți găsești alt chiriaș.“ Nu cred c-o să aibă mari dificultăți în materie de opțiuni. Trei: Barosanul yakuzist își linge lama de ras: „Așa, deci, *ăsta-i* hoțul care a ncerat să fugă din hotelul meu, fără să plătească pentru serviciile de care a beneficiat“. Îmi înalț capul plin de sânge și pleoapele tumefiate. Limba-mi zace într-un bol de spumă de bărbierit.

De ce nu s-o putea s-arunci la closet și crizele și să tragi apa după ele?

În filme, oamenii fug pe acoperișuri. Încerc să deschid fereastra, dar nu e proiectată să se deschidă și, oricum, nu sunt în stare să cobor pe laturile clădirilor. Văd oameni pe străzile pline de gunoaie și-l invidiez pe fiecare dintre ei. Oare să provoc un incendiu? Să-nceapă să sune alarmele și să țâșnească apa din stropitori? Verific unde sunt amplasate alarmele de incendiu de-a lungul coridorului, ca să simt că fac și eu ceva. „În eventualitatea unui incendiu, alarmele de fum descuie automat această ușă.“ Unchiul Bitum zice că hotelurile-astea, cu plata la oră, sunt proiectate special pentru a te-mpiedica să devii fugar – ascensorul te duce-ntotdeauna fix la recepție. Ce altceva mai fac oamenii prin filme? Șuieră printre dinți: „Ieși prin dos!“ Și pe unde-i dosul ăsta? Încerc la capătul celălalt al coridorului: „Scări de urgență. Fără ieșire.“ Ieșitul prin dos, adică prin bucătărie. Mi-aduc vag aminte că mi-a spus Daimon – putrezi-i-ar boășele – că există o bucătărie. Unde sunt bucătăriile hotelurilor? La subsol. Mă strecor pe ușa respectivă și-o iau pe scări în jos. Ca prostul, arunc o privire peste balustradă. Nivelul cel mai de jos e-așa departe, că se vede cât un timbru de mare. Calea de scăpare Aoyama. Cobor cât de repede și de calm pot. Ce le spun,

dacă mă prind c-am luat-o pe-aici? Că sufăr de claustrofobie în lifturi? Mai taci. Ajung la parter. O ușă mare de sticlă se deschide chiar în recepție. O huidumă de receptioner stă în picioare chiar acolo. Un fost luptător de sumō, care m-așteaptă pe mine. Scările mai coboară încă un etaj. Pot să cerșesc milă sau să măresc miza, luând-o mai departe pe scări în jos. Receptionerul își mijește ochii, urmărind cu degetul intrările dintr-un registru. El și mila nu dorm în același pat. Mă strecor pe lângă ușa de sticlă – o statuie a lui Atlas cu globul pământesc pe umeri îl împiedică să mă vadă – și cobor mai departe, până dau de-o ușă pe care scrie: NUMAI PENTRU MEMBRII PERSONALULUI. Te rog, fă-o să fie deschisă. Nu se deschide. Mă-mping în ea. Se deschide hârșăit. Mulțumesc și pentru atât. Dincolo de ușă, dau de un coridor îmbâcsit, cu țevărie și tablouri de siguranțe. La celălalt capăt, e-o altă ușă, de care stau rezemate un snop de mopuri. Răsucesc mânerul și-mping. Nu se-ntâmplă nimic. Mă izbesc de ea din toate puterile. E clar că e-ncuiată. Și mai rău de-atât este c-aud cum se deschide ușa de sticlă, cu un etaj mai sus, fiindcă n-am închis-o după mine pe cea cu NUMAI PERSONALUL...

— Ei! Care ești acolo? zice domnu' Sumō.

Soarta pecetluită-mi pișă peste cap groază fierbinte. Ce pot să fac? Disperat, bat la ușa-ncuiată. Îl aud pe domnu' Sumō călcând apăsător pe scări. Bat încă o dată. Brusc, un zăvor troncăne, ușa se deschide smucit, și-n cadrul ei – un bucătar-*chef*, care se uită urât la mine. În spatele lui, o bucătărie scaldată-n lumină răsună de tocături și gălgâieli.

— *Tu, mârâie chef-ul cu ochi de Satan, ai face bine să fii noul bătător de spumă.*

Ă?

— Spune-mi că ești noul bătător de spumă.

Cinșpe secunde-l mai despart pe domnu' Sumō de jugulara mea.

— Da, eu sunt, noul bătător de spumă.

— Treci încoace!

Mă smucește spre el, trânteste ușa după mine și – ca să-mi ofere și mie primul respiro norocos al dimineții – îi pune la loc zăvorul. *Bucătar-principal Bonki*, îi scrie cusut pe pălărie.

— Ce *dracu'* e-n capul tău, să-ntârzii, chiar din prima dimineață, *trei sferturi de oră* – și să mai și arăți ca un vagabond? *Ia-ți șapca aia de baseball de pe cap, în bucătăria mea!* Peste umărul lui, văd cum bucătarii-preparatori și ajutoarele de bucătari stau și privesc sacrificiul uman. Îmi iau șapca de pe cap și mă-nclin:

— Îmi pare foarte rău.

Spume, aburi, oaie, gaz. Nu văd ferestre, nu văd uși. Cum ies eu de-aici? Bucătarul-principal Bonki mârâie:

— Maestrul e dezamăgit. Și, când Maestrul e dezamăgit, și *noi* suntem dezamăgiți. Navigăm aici pe-o corabie *foarrte* disciplinată! – și răcnește cât de tare poate, spulberându-mi nervii, câți mi-au mai rămas: Ce facem noi cu membrii echipajului, care dezertează de la-ndatoririle de pe corabie?

Tot personalul bucătăriei scandează răspunsul în cor, ca o singură izbitură de pumn în aer:

— La rechini! La rechini! La rechini!

Mă gândesc serios c-ar fi cazul, totuși, să mă-ntorc la domnu' Sumō și să mă predau.

— Urmează-mă, băătorule de spumă. Inspecția o face Maestrul.

Mă strecor după el printre tejghele sclipitoare, pe lângă rasteluri cu oale și un raft cu cartele perforate. O ușă. Te rog, fă să fie și-o ușă.

— Aici ți se fac formele de angajare, dacă Maestrul îți iartă începutul rușinos.

O fi ajuns, de-acum, la ușa zăvorâtă, domnu' Sumō. Toate cuțitele-astea din jur îmi dau fiori. Un băiat cu nasul înfundat în cap freacă podeaua de gresie c-o periută de dinți – bucătarul-*chef* îi trage un șut zdravăn, nu-mi dau seama din ce motiv. Ajungem la un oficiu cât o celulă, care vibrează de la duduital, hârșăitul și scânteiatul unui strung de ascuțit cuțite. De partea cealaltă este o altă ușă deschisă – niște scări duc în sus, într-o curte din dos, plină de saci de gunoi. Bucătarul bate în cadrul ușii deschise și zbiară:

— Noul băător de spumă s-a prezentat la datorie, Maestre.

Mașinăria de ascuțit se oprește.

— *Finalmente*, zice Maestrul, fără să se întoarcă. Introdu-l pe nemernic.

Are vocea mult prea pițigăiată pentru ce zdrahon e. Bucătarul-*chef* se dă la o parte și-mi face semn să-naintez. Maestrul se-ntoarce, totuși. Poartă o mască de sudură, care-i lasă la vedere gura minionă. Ține-n mână un satâr destul de ascuțit cât să castreze un taur.

— Lasă-ne, bucătar-principal Bonki. Pune semnul pe ușă.

Ușa se-nchide cu un clic. Maestrul probează pe limbă lama satârului.

— De ce continui să te prefaci?

— Poftiți?

— Nu ești același băător de spumă care m-a servit atât de... *convingător* la Jeremiah-Broscoiul, sau mi se pare mie?

Minte, repede!

— Ăăă..., nu sunt eu. Sunt fratele lui. Care s-a-mbolnăvit. Dar n-a vrut să lase baltă echipajul, și m-a trimis pe mine-n locul lui.

Nu e rău.

— Ce *sacrificiu suprem*, zice Maestrul și se apropie – nu-i bine deloc.

Ușa mi-atinge spatele.

— Plăcerea mea, zic.

Mi se pare mie, sau ce sunt astea, niște bufnituri?

— Ba plăcerea *mea*. *Numai* a mea, crede-mă. Atinge-l. Spuma-i sprintară.

Îmi văd fața-n sticla neagră a măștii de sudură și mă-ntreb ce anume se presupune că face, mai exact, un băcător de spumă.

— Sunteți cel mai bun în branșă, Maestre.

Brusc, în bucătărie izbucnește o agitație. N-am loc să trec pe lângă el spre ușa care dă în curte. Maestrul gâfâie. Respirația-i miroase a pateu de ficat.

— O ciupești. Spuma-i delicată. O feliezi – o, da! Spuma-i moale. Atât de moale. O miroși. Spuma ți se oferă – o, da! Spuma chiar ți se oferă.

Patru degete bondoace înoată către fața mea.

Se aude un urlet:

— Auuu!

— Enervant. E-ner-vant.

Maestrul ridică o perdeluță care e chiar lângă tâmpla mea și care acoperă un orificiu de control. Strânge din dinți. Își apucă satârul, mă dă pe mine la o parte c-un brânci, smulge ușa din țâțâni și dă năvală-n bucătărie. Urlă:

— Scursură de curvășărie! Te-am avertizat!

Îl zăresc pe domnu' Sumō, care azvârle bucătari-preparatori peste mesele nichelate.

— Ai fost avertizat! urlă iar Maestrul. Ai fost avertizat de ce li se-ntâmplă proxeneților din lumea întunericului, care aduc herpes și sifilis pe coverta imaculată a corabiei mele! – și azvârle satârul.

Ce rost are să mai zăbovesc, să evaluez prăpădul – am și ieșit pe ușa din dos, gonesc pe scări în sus, țopăi peste sacii de plastic plini de gunoaie, zburătăcesc ciorile, sprintez de-a curmezișul curții, virez pe-o străduță lăaturalnică, și nu mă opresc din alergatul în zigzag, până la șapte-treizeci, verificând mereu să nu fie cineva pe urmele mele.

La șapte-patruzeci, dintr-odată, realizez unde mă aflu. Pe șoseaua Ōmekaidō.

Zgârie-norul de zirconiu e PanOpticon. Mai merg puțin către Shinjuku și ajung la intersecția cu strada Kita. La braseria Jupiter. Dimineața fierbe deja la foc mic. Îmi fac monetarul. Dacă merg pe jos până la gara din Ueno, îmi pot permite drumul înapoi cu submarinul până la Kita Senju, *plus* un mic-dejun ușor. Atât de ușor, că mi-ar zbura din față, dac-aș strănuta.

La braseria Jupiter, e răcoros-excitant, de la aerul condiționat. Îmi cumpăr o cafea și-o brioșă cu ananas, m-așez pe locul meu de lângă vitrină și-mi cercetez reflecția fantomatică din fereastră: un Eiji Miyake de douăzeci de ani, cu părul slinoșit de transpirație, mirosind a iarbă și-a sex între creveți, și arborând – observ cu groază – o ștampilă de buze, mare cât Africa, pe mărlul-lui-Adam. Tenul meu și-a încheiat metamorfozarea de la bronzat de Kyūshū la păstos de dron. Chelnerița cu ceafa perfectă nu lucrează în această dimineață – dacă m-ar vedea, în halul în care sunt, aș scoate un urlet, aș îmbătrâni cu nouă secole și m-aș usca brusc, prăbușindu-mă într-o grămăjoară de mătreață și unghii. În afară de mine, mai e o singură clientă, care studiază o revistă de modă, înarmată c-o trusă de farduri. Îmi jur să nu mai mângâi niciodată mental vreo femeie, cât oi fi eu. Îmi savurez brioșa cu ananas și urmăresc ecranul de știri de pe clădirea NHK. Lansatoare de rachete reculează. Orașe în flăcări. Un alt telefon celular de la Nokia. Ministrul de Externe anunță că denunțarea presupuselor excese de la Nanjing⁴⁷, din al Doilea Război Mondial, sunt, în realitate, comploturi stângiste, care urmăresc distrugerea patriotismului. Zizzi Hikaru își spală părul cu șampon Fluviul Perlă⁴⁸. Schelete costumate-n muște hărțuiesc un oraș african. Nintendo prezintă cu mândrie *Soldații universali*. Tânărul care a deturnat un autobuz și a tăiat gâturile a trei oameni spune c-a făcut asta ca să iasă-n evidență. Mă uit la mașinile care trec, pân-aud o tuse hârșăită. Nu l-am văzut, când a intrat, pe Lao Zi. Scoate din buzunar un pachet de țigări Parlament, dar și-a pierdut bricheta.

— Hai, să trăiești înc-o dată, Șefu', 'neața, zice – îi întind bricheta mea.

Observă ștampila de buze, dar nu comentează. Are-n față un monitor de jocuri video rabatabil, de dimensiunile unei cărți, dar proiectat în secolul douăș'trei.

— *Vidboy3* nou-nouț, rezoluție zece mii pe zece mii, patru gigabiți, sunet stereo, cip de inteligență artificială „Socrate“. Programul n-a fost lansat decât săptămâna trecută: *Virtua Sapiens*. Cadou de la noru-mea – Lao Zi se-așază mai bine pe scaun –, la sfatul doctorului, ca să nu mă senilizez prea repede.

Împing scrumiera-ntre noi.

— Frumos din partea ei, zic.

Lao Zi scutură scrumul.

— Zici că-i frumos din partea ei să-l convingă pe cretinu' de fiu-meu să-mi vândă câmpurile de orez unui lanț de mari magazine? S-a dus și respectul filial! I-am dat cu mâna mea pământul dobitocului, ca să nu sară pe el cu impozitele haita de lupi după ce mor eu, și cu *asta* m-am ales – arată cu degetul spre aparat. Tre' să mă duc să mă ușurez – te-abții mai greu, la vârsta mea. Vrei să vezi cum funcționează, până mă-ntorc?

Împinge consola spre mine, peste contoar, și pleacă spre toaletă. Eu îmi scot șapca de baseball, mă conectez și apăs pe JOACĂ. Ecranul se luminează.

Bine ai venit la *Virtua Sapiens*

[toate drepturile rezervate]

Observ că ești utilizator nou. Care e titulatura ta virtuală?

> eiji miyake

Felicitări la intrarea în lumea *Virtua Sapiens*, Eiji Miyake. Niciodată nu vei mai fi singur. Te rog să selectezi categoria de relaționare: Prieten, Dușman, Străin, Iubit, Rudă.

> ruda

Foarte bine, Eiji Miyake. Ce rudă vrei să întâlnești azi?

> tatal meu, desigur

Acum, te rog să nu te superi și să stai nemișcat timp de trei secunde, cât îți digitalizez chipul. O icoană-ochi clipește, și o micro-lentilă, încorporată în ecranul-cadru, clipește roșu. Bine. 🖐 Acum stai perfect nemișcat, cât îți înregistrez retina.

Se ivesc un perete, o podea și un tavan. Un covor ca un vârtej acoperă podeaua cu biți. Dungii de pixeli se desfășoară pe perete în sus. Apare o fereastră pe care se văd flori de prun duse de vânt peste un izvor năvalnic. Perdele de ploaie încetoșează fereastra. Chiar se-aud stropii căzând, fie și înfundat. Camera e-ntunecată. Apare o lampă în partea stângă și revarsă în ea o lumină intimă. O canapea străvezie se ivește sub fereastră. Conturul ei se umple de zigzaguri de culoarea cernelii. Iar pe locul din centrul canapelei apare tatăl meu, cu piciorul drept așezat peste genunchiul stâng. O fi părând ea șic, poziția, dar n-are cum să

fie comodă. Programul i-a dat lui nasul și gura mea, dar l-a făcut mai fălcos și i-a rărit părul. Are ochii unui științoman dement, pe punctul de-a obține supremația mondială. Ridurile-i sunt simetrice. Poartă un halat de casă negru și parcă radiază lumină, ca și cum ar fi ieșit acum cinci minute din baie. Se-nclină spre partea dreaptă a ecranului, unde apare o frapieră – extrage sticla din ea și citește eticheta: „Chablis, 1993“. Are o voce răspicată, clară, egală, numai bună pentru buletinul meteo. Își toarnă un pahar de vin, îi savurează buchetul, cu gesturi de mare specialist, și-l soarbe cu buzele, de parcă l-ar trage pe nas. Clipește. Afișează un zâmbet emailat. „Bine ai revenit acasă, fiule. Reamintește-mi, te rog – de când nu ne-am văzut?

> nu ne_am vazut niciodata, de fapt

Tata ridică brusc din sprâncene. „Chiar atât de mult a trecut? Zboară timpul ca săgeata! Cât de multe avem să ne spunem. Dar tu și cu mine vom proceda, ca și cum ne-ar fi luat casa foc. Așa că povestește-mi despre școală, fiule.“

> am plecat. am 20 de ani

Tata soarbe din vin, îl răsuțește pe limbă și-și trece o mână prin păr. „Așa deci, fiule.“ Se apleacă spre ecranul care ne desparte. Rezoluția, pur și simplu, e fantastică – mă trag înapoi. „Înseamnă că ești la universitate, nu-i așa? Ce-i asta, ce văd în fundal, o braserie?“

> nu mi_am batut capul sa ma inscriu la universitate, nu am avut parinti sa plateasca, nici bani sa_mi platesc singur

Tata se lasă înapoi pe spate și-și întinde un braț leneș pe speteaza canapelei. „Așa deci fiule. Părerea mea este că-i păcat. Educația este ceva minunat. Și-atunci, cum îți petreci timpul, mai exact?“

> sunt o stea rock

Tata ridică brusc din sprâncene. „Așa deci, fiule. Spune-mi. Ești o stea rock de succes, cu faimă și avere, sau te numeri printre milioanele de nespălați, care încă mai așteaptă să dea peste ei un dram de noroc?“

> de mare succes peste tot in lume

Tata clipește și afișează un zâmbet emailat. „Știi că e greu să dai cu ochii de tatăl tău după atâta timp, fiule, dar onestitatea e întotdeauna cea mai bună politică. Dacă ești așa o mare figură în lumea spectacolului, cum se face că n-am citit niciodată nimic despre tine în *Time*?“

> cant sub pseudonim, ca sa_mi protejez viata particulara

Tata dă peste cap restul de vin din pahar. „Nu-i vorba că nu te cred, fiule, dar poți să-mi spui și mie sub ce nume cânti? Vreau să mă laud cu fiul meu stea de muzică rock în fața prietenilor – și-a directorului băncii!“

> john lennon

Tata-și trage o palmă peste genunchi. „Adevăratul John Lennon a fost asasinat de Mark Chapman în 1980, așa încât știu că mă iei peste picior!“

> as vrea sa schimb subiectul

Tata devine iar serios și-și pune jos paharul. „A sosit vremea unei discuții de suflet între tată și fiu, nu-i așa? Nu trebuie să ne mai temem de propriile noastre sentimente. Spune-mi ce te preocupă.“

> cine esti, mai exact?

„Sunt tatăl tău, fiule!“

> dar in lumea reala cine esti?

Tata-și umple din nou paharul. Fulgerele străpung cerul, florile de prun se izbesc de geam, iar violetul-cu-gri trece spre negru-cu-alb-de-titan. Presupun că programul are nevoie de mai mult timp, ca să reacționeze la întrebările puțin probabile sau generale. Tata pufnește-n râs și-și aduce picioarele unul lângă altul. „Ei, fiule, asta-i o întrebare grea. Cu ce vrei să-ncep?“

> cu ce fel de om esti

Tata-și ridică piciorul stâng peste genunchiul drept. „Ia să vedem. Sunt japonez, mă pregătesc să împlinesc cincizeci de ani. De meserie, sunt actor. Pasiunile mele sunt scufundările și degustarea vinului. Dar, nu te teme – toate aceste amănunte vor ieși la lumină, pe măsură ce relația dintre noi evoluează, și sunt convins că mă vei vizita iar în curând! Aș vrea să-ți prezint o persoană cu totul specială. Ce zici?“

> de acord

Ecranul se mută spre dreapta, dincolo de frapieră. O femeie – să se apropie de patruzeci de ani? – stă pe jos, fumează și fredonează pasaje din *Pădurea norvegiană*⁴⁹, între un fum și altul. Poartă o cămașă bărbătească și o pereche de colanți negri, care-i modelează picioarele grațioase. Părul lung îi atârna până la talie. Are ochii mei. „Bună, Eiji.“ Are o voce tandă, în care se simte bucuria că mă vede. „Ia să vedem, ghicești cine aș putea fi?“

> poate alba-ca-zapada

Ea zâmbește către tata și stinge țigara. „Văd că ai simțul umorului, ca și tatăl tău. Sunt mama ta.“

> dar, mami scumpo, tu nu l_ai vazut pe tati de 17

ani

Programul analizează această informație neașteptată, în timp ce furtuna lovește în fereastră ca berbecele. Mama-și aprinde o altă țigară. „Mă rog, am avut câteva lucruri de reparat între noi, recunosc. Dar acum ne-nțelegem, de parcă ne-ar fi luat casa foc.“

> deci ai ramas, pana la urma, fara fraieri care sa_ti dea bani

„Mă doare când îmi spui asta, Eiji.“ Și mama mea virtuală se-ntoarce cu spatele și plânge alarmant de asemănător cu mama mea reală, cu niște scuturături camuflate și uscate. Dau să tastez niște scuze, dar primul îmi răspunde tata. Vorbește rar, cu o cadență amenințătoare, dramatică. „Aici suntem într-o casă, tinere, nu la hotel! Dacă nu ești în stare să folosești un limbaj civilizat, uite-acolo ușa!“ Ce mai pereche de părinți virtuali mi-a generat și programul ăsta! Iar ei se gândesc, probabil: Ce mai fiu virtual ne-a generat și realitatea asta! Florile de prun sunt făcute praf și pulbere de vremea scăpată din frâu.

— Alo!! Deșteptarea! Nu-i nimeni acasă? – atât de tare strigă un bărbat în braseria Jupiter, încât acoperă vuietul furtunii virtuale. Mi-ai dat restu’ greșit, fetico!

Mă deconectez și mă-ntorc, să văd și eu ce mare nenorocire s-a petrecut. Un dron cu alură de urs grizzly și cămașă pătată se răstește la fata cu cea mai fără-cusur ceafă din toată creațiunea – de când și-a făcut apariția? Surprinsă, dar stăpână pe sine, ea-i întoarce privirea. Măgărița spală vasele, nu se bagă-n belea, în timp ce fata mea se străduiește să fie politicoasă cu bivoulul ăsta uman.

— Mi-ați dat o bancnotă de numai cinci mii de yeni, domnule.

— Ascultă la mine, fetico! Ți-am dat o bancnotă de zece mii de yeni! De zece! Nu de cinci!

— Domnule, știu sigur...

Individul se ridică pe cele două picioare din spate.

— M-acuzi că mint, fetico?

— Nu, domnule, vă spun doar că nu aveți dreptate.

— Ce-oi fi, vreo feministă? Mai tai din rest, că eș’ tu frigidă?

Clienții de la coadă se foiesc jenați, dar nimeni nu zice nimic.

— Domnule, vă...

— Ți-am dat una de zece mii, stârpitur-avortată! Restu’ corect! *Imediat!*

Ceafă-Perfectă deschide sertarul casei de marcat, care face *ping*!

— Domnule, nici măcar nu avem aici o bancnotă de zece mii.

Bivol bălește și-și scutură coarnele.

— Așa! Mai nou, furi și din casă!

Poate că nu mi-a trecut încă de tot efectul hașişului sau poate că *Virtua Sapiens* mi-a remodelat simţul realităţii, dar mă trezesc făcând trei lucruri: mă ridic de pe scaun, mă duc la Bivol şi-l bat pe umăr. Individul se-ntoarce. Are colţurile gurii lăsate în jos, a zeflema. E-un bivol încă şi mai mare decât mi-am imaginat, dar acum e prea târziu, așa că-l atac eu primul şi cât pot de tare. Îi arunc între ochi cafeaua şi-i trag un cap în gură şi nas, da' *zdravăn* de tot, nu glumă. Prin faţa ochilor, îmi sclipesc luminiţe ca din pomul de Crăciun. Bivol se dă înapoi, scoţând un strigăt gâl găit – „Aaaaauuuuu!“ I se prelinge sângele din nas, printre degete. Îmi recapăt echilibrul şi caut cu mâna ceva cu care să dau în el. Durerea din frunte mă face să am o voce spartă şi sacadată:

— Ieşi afară-n *momentul* ăsta, c-altfel îţi fac dinţii ăia *praştie* cu – mă uit ce este obiectul pe care am pus mâna – *scrumiera* asta!

Probabil c-arăt suficient de dus cu pluta, ca să şi fac așa ceva, fiindcă Bivol renunţă la luptă, după ce şuiere ceva printre dinţi despre poliţie şi agresiune, pe un ton fonfănit. Clienţii se-ntorc la ce făceau. Lao Zi mă bate pe umăr:

— Bună treabă, Şefu'.

Măgăriţa vine şi ea, toată numai griji, la colega de tură.

— Eşti bine, da? N-am ştiut despre ce e vorba...

Ceafă-Perfectă trăneste la loc sertarul casei de marcat şi se uită la mine, să mă-nghită din priviri:

— Mă descurcam şi singură cu el.

— Ştiu, i-o întorc – luminiţele din pomul de Crăciun fâsâie a pericol.

— Dar îţi mulţumesc, bineînţeles.

Îmi surâde grijulie, așa, cât să am la ce mă gândi, ca să-mi iau gândul de la durere, când luminiţele de Crăciun fuzionează-ntr-una mare. M-aşez înapoi la locul meu şi durerea mi se-mprăştie în tot capul pentru o vreme.

Mă-ntreb dacă mama mea o fi băut vreodată ceva la braseria Jupiter, cât a locuit la Tōkyō. Poate după ce ne-a născut pe Anju şi pe mine, poate a stat chiar pe locul meu de-acum, aşteptând s-o cheme Akiko Katō. Lucrează şi duminica, dronimea de la PanOpticon. Câte un şuvoi constant intră şi iese din clădire. Au trecut aproape două săptămâni de la pânda mea eşuată, şi tatăl meu e tot pierdut

în Tōkyō. Ar putea fi într-o suburbie, naiba-știe-unde, ar putea fi tipul ăsta, care citește paginile de sport la masa de-alături. Lao Zi e la două scaune distanță, conectat la jocul lui țcănit.

— Ei, zice chelnerița cu ceafa perfectă, ținând în mână cana de cafea. Mai vrei un rând?

— Mă tem că nu mai am bani.

— Din partea casei. Plata în natură, pentru serviciile de securitate oferite.

— Atunci, chiar că mi-ar mai plăcea un rând. Mulțumesc.

Îmi toarnă. Eu mă uit. Se interesează:

— Cum te simți cu capul?

Mă sprijin în cot și-mi acopăr gâtul, ca s-ascund ștampila de buze.

— Bine.

— Altceva?

— Ce altceva?

— Înc-o brioșă? O plătesc eu.

— Ce mi-ar plăcea, dacă nu te... superi – durerea mă face mai curajos decât mi-aș fi închipuit vreodată că pot să fiu –, este să-mi spui cum te cheamă.

Zâmbetul ei precaut întârzie câteva clipe.

— Ai Imajō.

— Ai Imajō...

Tare nume.

— Și pe tine?

— Eiji Miyake.

Nu la fel de tare.

— Eiji Miyake, zice Ai Imajō – drept care, eu mă simt mult, muuult mai bine –, studiindu-mi pata roșie de pe frunte. Nu te doare ca naiba când îi tragi cuiva un cap în gură?

— Dacă știi ce și cum să faci, nu. În teorie.

— Adică nu le tragi capete-n gură oamenilor, în fiecare zi?

— Azi a fost prima dată, pentru mine.

— Ce ocazie istorică!

Semafoarele de la intersecție se-nverzesc și traficul își reia hurelul și viermuiala prin caniculă.

— Unde altundeva te-am mai văzut, Eiji Miyake?

— În ziua cu furtuna. De-acum două săptămâni. Ai crezut c-ascultam ce vorbeai la telefon – în fine, probabil că asta și făceam. După ce ieșiseși din tură.

Am stat aici câteva ore bune.

— A-ha, zice Ai Imajō, gândindu-se-n urmă și dând din cap. Mi-aduc aminte.

— Ai dracului, ai dracului, ai *dracului* de bioborgi! își blestemă Lao Zi aparatul *vidboy3*, pe care-l ține cu amândouă mâinile.

— Sunt în pauză. Te superi dacă stau aici?

Oare mă supăr?

— Sigur că da, stai.

Și, spre bucuria și toată jena mea – la cât de buimac sunt, după o noapte petrecută cu o străină absolută, într-un hotel cu plata la oră –, fata cu cea mai fără-cusur ceafă din toată creațiunea se așază lângă mine.

— Ia zi, și te-ai întâlnit cu cine era vorba? mă-ntreabă.

— Cum adică?

— Păi... cu persoana pe care o așteptai, în ziua cu furtuna.

— Nu. Încă nu.

— Iubita?

Mă gândesc la jocul pe care tocmai l-am jucat și-o vizualizez pe Akiko Katō.

— O rudă.

— De când o cauți?

— De trei săptămâni.

— De trei săptămâni... adică, de când ai venit la Tōkyō?

— De unde știi?

I se rotunjesc pomeții obrazilor și colțurile ochilor i se-nalță, ca la o lună nouă. Îmi place un zâmbet ca ăsta.

— După accent. O să-ți dispară, peste șase luni. De unde ești?

— Nu cred c-ai auzit de fundătura din care vin eu.

— Provoacă-mă.

— De pe Yakushima. O insulă...

— ...de la sud de Kyūshū, pe care cresc cedri din perioada Jōmon⁵⁰, cele mai bătrâne ființe încă vii din emisfera estică. Și? Cum ți se pare Tōkyō, acest oraș dificil?

Tōkyō, acest oraș dificil. Cât de tare poate fi o asemenea descriere?

— Plin de surprize. Uneori, solitar. De cele mai multe ori, ciudat. Nu reușesc să merg în linie dreaptă. Mă ciocnesc întruna de oameni.

— Nu te mai gândi la mers. La fel ca prinsul mâncării direct în gură – dacă te gândești la ce faci, ratezi. De unde știi că ruda pe care o aștepti trece pe-aici?

— Nu știu, de fapt. Nu știu nici măcar cum arată.

— E o rudă mai îndepărtată?

— N-aș vrea să te plictisesc.

— Mă vezi plictisită? De ce nu cauți în cartea de telefoane?

— Nici numele nu i-l știu.

Ai Imajō se încruntă.

— Dar ea, ruda, știe cum te cheamă pe tine?

— Știe.

— Păi, atunci, bagă un anunț la rubrica de mesaje personale: „Rudele lui Eiji Miyake sunt rugate să contacteze această casuță poștală“. Ceva de genul ăsta. Cei mai mulți tokioți citesc aceleași trei sau patru ziare. Poate că ruda ta n-o să citească personal, dar altcineva, poate că da. Pari să ai îndoieli.

Mă gândesc intens. Ai Imajō mă studiază.

— Ce? – ce-mi place să fiu studiat de Ai Imajō. Zic: Habar n-am.

— Habar n-ai... de ce anume? – iar același zâmbet amestecat cu perplexitate.

— Habar n-am de ce-am fost atât de prost și nu m-am gândit pân-acum? Ce ziare?

— E-hei, Om al Sălbăticiei din Kyūshū, zice Buntarō, când ajung înapoi la Steaua Căzătoare, ochii tăi sunt ca două găuri de pișat în zăpadă.

Proprietarul meu mănâncă o înghețată pe băț, stropită cu sânge de afine. Pe monitorul video, un bărbat în costum negru merge printr-un deșert. O chitară se rostogolește printre rotocoalele de buruieni. Costumul negru se cere dus la curățat, iar omul din el are nevoie urgentă de-un bărbierit și-un duș.

— 'Neața. Ce film e ăsta?

— *Paris, Texas*, de Wim Wenders.

Buntarō-și îndeasă în gură ultima bucată din înghețata pe băț, înainte s-apuce să i se scurgă pe mână. Mă mai uit puțin. La Paris, Texas⁵¹, nu se-ntâmplă mai-nimic.

— Cam lent, nu? Ce zici?

— Băiete, zice Buntarō, lingându-și degetele, ăsta-i un film clasic al genului existențialist. Un bărbat fără memorie întâlnește o femeie cu țâțe masive. Da? Ție cum ți-a fost noaptea? Fără memorie sau cu țâțe masive? Și nu mă protesti tu pe mine, să știi. Am fost și eu tânăr odată. Deși, trebuie să-ți recunosc măcar atât, lucrezi rapid. Numai de două săptămâni în orașul ăsta mare, și deja te ții după sexul mai frumos mirositor.

— Am dat peste niște prieteni, ca să zic așa.

— Da, da, cum altfel? Apropo de prieteni: am văzut un gândac monstruos mai devreme.

— Vorbește cu proprietarul meu.

— Nu, serios, am crezut că era un șobolan chilug. Până și-a răsucit antenele. Am încercat să-l stropșesc, dar a luat-o din loc, și parc-a zburat pe scări în sus. A dispărut pe sub ușa ta, până s-apuc eu să spun: „Pentru numele a tot ce-i sfânt pe lume, ce-a mai fost și-asta?” L-o fi mâncat mîța ta-nfometată. Sau ți-o fi mâncat el mîța-nfometată.

— Mi-am hrănit mîța-nfometată înainte să plec.

Îmi pare bine să-l văd pe Buntarō cum se obișnuiește cu ideea că Pisică locuiește-n chichineața mea.

— Aha! Ți-ai plănuit întâlnirea, este?

Mie-mi vâjâie capul. Îl implor:

— Lasă-mă-n pace. Te rog eu.

— De ce, te-am bătut la cap? Golește ce-i plin, umple ce-i gol, scarpină ce te mănâncă. Astea-s cele trei secrete ale armoniei. Dar *ce anume* este acea pată neidentificată care-ți acoperă gâtulejul?

S-ataci înseamnă să aperi.

— Ți s-a deschiat fermoarul la pantaloni.

— Și ce dacă? Pasărea moartă nu mai fuge din cuib.

— Nu-i așa de moartă pasărea. Uită-te la nevastă-ta.

— Pasărea chiar e moartă. Uită-te la nevastă-mea.

— Ă?

— O să vezi tu, într-o bună zi, băiete, ce vreau să zic.

Dau să mă duc la mine, sus, când pe ușă intră-n șir, tropăind, trei băieți de liceu. Comandantul mă-ntreabă pe mine:

— Aici găsim *Virtua Sapiens*?

— N-am auzit, îi răspunde Buntarō. Ce-i asta, urmarea de la *Homo*?

— Ce-i ăla?

— E un joc video. A ieșit săptămâna trecută, îi explic eu.

Locțiitorul la comandă nu mă bagă-n seamă:

— Dar *Paloșul din Zyqorum*, aveți?

— N-avem programe. Numai casete video.

— V-am spus io! zice comandantul, și ies toți trei, în formație.

— Mai treceți pe-aici, băieți! le spune Buntarō, uitându-se după ei. Știi, Miyake, am aflat dintr-o sursă autorizată – nici mai mult, nici mai puțin decât

Bebelușul și tu – că tatăl mediu japonez petrece șapteșpe minute pe zi cu progeniturile lui. Școlarul mediu petrece nouăș’cinci de minute pe zi cufundat în jocuri video. Ce-i asta? O generație nouă de tătici electronici. Când o să vină pe lume, Kōdai o să-și primească poveștile de adormit de la părinții lui, nu de la niște programatori țicnito-drogato-psiho-demenți. Îmi pregătesc de pe-acum un „Nu“ scurt și tare, pentru când o să vină Kōdai și-o să ceară-n gura mare o drăcărie de-aia cu jocuri video.

— Și dac-o să-ți vină plângând în gura mare, fiindcă nici unul dintre copiii din clasa lui n-o să stea de vorbă cu el, din cauza tatăcului prea scârțar, ca să-i cumpere o consolă de jocuri?

Buntarō se-ncruntă.

— Ăăă... uite, la asta nu m-am gândit. Tatăl tău cum a procedat?

— Era-n altă parte a țării.

— Atunci, mama ta.

O minciună mică duce la încă una.

— Eu aveam clubul meu de fotbal. Oricum, trebuie să mă duc să... mă spăl.

Urc în chichineața mea, fac duș – până s-apuc să mă șterg peste tot, sunt iarăși destul de transpirat, ca să fac dușul numărul doi –, după care mă-ntind pe saltea. Nu-mi vine somnul. Îmi tot vine-n minte Ai Imajō. Gâtul ei suplu, zâmbetul ei. Îmi pronunță numele. Mă ridic și-ncerc să cânt niște acorduri la chitară, dar am degetele anchilozate. Verific motelul de gândaci. Un singur client – pui mic. Gândac o fi dat zvoană-n țară de cât de ospitaliere sunt motelurile. Pisică se-ntoarce și-și linge apa din farfurioară până la ultimul strop. I-o umplu la loc și o linge și pe-asta până la ultimul strop.

Mă duc, mai târziu, să cumpăr ziarul *Tokyo Evening Mail*. Iau submarinul până la gara din Ueno și-mi găsesc un loc liniștit în parc, unde completez formularul tipizat de plasare de anunț. Fac mai întâi câteva ciorne – este crucial să nu scriu nimic din ce-ar putea s-o provoace pe mama mea vitregă sau ar putea lăsa impresia că vreau bani. Până la urmă, sunt mulțumit cu Planul C: un mesaj scurt și simplu. Îl trimit prin poștă mâine, în timpul pauzei de prânz. Sug o bombă cu șampanie. Parcul din Ueno geme de familii, copii, perechi, bătrâni, grupuri de străini: brazilieni, poate, sau chinezi – fiecare naționalitate pe propriul petic de teren. Vizitatori de muzee, mânăuitori de aparate de fotografiat, amatori de plăci cu role. Greieri în copaci, bebeluși sub copaci, un bălci de distracții printre copaci. Porumbei uleioși. Motociclete ca de la velocodrom huruie pe

dinafara perimetrului. Miroase-n aer a vată de zahăr, a tămâie, a grădină zoologică, a mere-n aluat, în formă de caracatiță. Cobor până la iazul Shinobazu, ca să văd cum hrănește lumea rațele. M-așez pe jos, rezemat de-un copac, și-mi pun *Jocurile minții*⁵² la discman. E cea mai fierbinte după-amiază din istoria lunii septembrie. Urmăresc norii. Uite-o și pe Doamna Portret, cum se ceartă c-un interlocutor invizibil. Mă-ntreb dac-o să am vreodată curajul s-o invit pe Ai Imajō să ieșim împreună. Mă uit atent la o tânără care hrănește rațele cu firimituri de pâine dintr-o pungă de hârtie. Are lângă ea, pe bancă, un teanc de cărți de la bibliotecă. Ațipesc. Femeia-și îndreaptă bicicleta către mine, ca și cum ar vrea să-mi vorbească. Îmi studiază fața. Eu apăs pe butonul de „Stop“ al discmanului, și zgomotele parcului revin în forță.

— Nu, zice, în cele din urmă, nu poate fi doar o coincidență.

— Poftim?

— Daimon își trimite spionii pe urmele mele – și scutură din cap dezgustată, ca și cum nu i-ar veni să creadă.

Mă ridic în fund.

— Cine sunteți? – la care ea face o mutră dură:

— N-am nevoie de tot rahatul ăsta.

Ă?

Degetul ei mă străpunge, limba-i şuieră:

— Spune-i să se ducă-n pizda mă-sii! Spune-i să le vândă iluziile-alea cu fuga școlărițelor care gem sub el! Spune-i că e-un târâie-brâu! Spune-i că țara mea nu mai e colonie japoneză, de când s-a sfârșit ultimul război! Spune-i că-mi schimb numărul, dacă-ncearcă să mă sune! Spune-i că bag furculița-n el, dacă-și arată mutra la ușa mea! Spune-i că, pentru mine, Yuzu Daimon poate să se înece-n mocirlă și să moară! Și toate astea-s valabile și pentru tine.

Rațele măcăne.

Dintr-odată, mi se luminează totul. Femeia din fața mea e Miriam, animatoarea de la Dama-de-Pică. Femeia care n-a venit la-ntâlnirea cu Yuzu Daimon, la centrul de jocuri, ieri-seară. Femeia cu care l-am ajutat pe Daimon să-și regleze conturile. Oribil.

— Jur, încep, că... habar n-am avut, nu te spionam adineauri, nu mi-am dat seama – rațele se ridică stol –, adică, totul e-o greșeală, nu știam c-o să fii aici, de unde să știu? Zău că nici nu-l cunosc pe Daimon, de fapt...

Mai întâi, din platanul de deasupra țâșnesc țepi. Al doilea, îmi străpunge mintea faptul că mi-a tras un șut cât a putut de tare, de țintit și de real în boașe.

Al treilea, mă zvârcolesc pe jos, în timp ce plouă peste mine cu săgeți de durere. Al patrulea, îi aud vocea, destul de rece, cât să-nghețe iazul.

— Știu *exact* cine ești, Eiji Miyake. Ești o lipitoare și trăiești mințind în stânga și-n dreapta. La fel ca taică-tu.

Se-ntoarce și-și ia bicicleta-n primire. Eu încerc să nu mai bag în seamă durerea și să dau filmul înapoi, la ultima ei replică.

— Așteaptă!

Se-ndepărtează deja pe bicicletă. Mă ridic în picioare, cum-necum.

— Așteaptă!

Dă din pedale tot mai repede, pe pasarela care desparte iazul rațelor de lacul bărcuțelor. Încerc s-alerg după ea, dar mă doare atât de tare, că mi se taie respirația.

— Miriam! Așteaptă!

Mamele cu cărucioare-și întorc privirile spre mine. Un snop de băieți motocicliști se uită și râd. Râd până și rațele.

— *Miriam!*

Mă las pe vine, învins, și mă uit după ea, cum dispare în mirajurile și vârtejurile de stropi ale fântânilor. Îl cunoaște pe tatăl meu! Vreau să mă simt plin de speranță, dar vreau să și urlu de frustrare. Șontâcăi înapoi la lucrurile mele, unde găsesc un obiect în plus, ajuns nu-știu-cum în praful dintre rădăcinile platanului. O carte de la bibliotecă, probabil căzută, când Miriam a vrut să mă scopească. Dar ce carte e? Nu reușesc să citesc o vorbă – e-n coreeană.

Pe străduțele dosnice din Shibuya, mă rătăcesc una-două. De ieri până azi după-amiază parc-au trecut săptămâni întregi. Rețeaua de străzi înguste și umbre înecate-n lumină și cartierul roz de noaptea trecută par două orașe complet diferite. Ciori și pisici scormonesc prin mormanele de gunoaie. Camioane ale berăriilor dau înapoi pe după colțuri. Apa năboiește din canalizarea înfundată. Zona de noapte a Shibuyei moțâie, ca un comediant sastisit între numere. Ochii încep să mi se piardă printre firme: *Orhideea sălbatică*, *Yamato Nadeshiko*, *Mac's*, *Dickens*, *Yumi-chan*. Chiar dac-aș da, întâmplător, peste Dama-de-Pică, aș fi atât de sleit de căutare, încât probabil că nici n-aș vedea-o. Am plecat de la Steaua Căzătoare fără ceas, și n-am de unde ști cât de repede se scurge după-masa. Mă dor picioarele și am gust de pământ pe limbă. Ce cald e! Îmi fac vânt cu șapca de baseball. N-ajută la nimic. O mama-san bătrână-și udă gălbenelele

din jardinieră, la o fereastră de la etajul doi. Îi întorc privirea, dar ea se uită-n continuare la mine, cu o privire absentă.

Cabina telefonică e-un tărâm aparte, al pornografiei și-al mirosurilor de pantaloni care n-au fost niciodată spălați. La Tōkyō nu-i nevoie să-ți cumperi benzi desenate cu povești deocheate – ajunge să găsești cea mai apropiată cabină. Eu și verii mei am fi economisit o avere. Toate formele și mărimile care mi-au trecut vreodată prin minte, plus multe altele. Partide-n trei, în patru, sado-maso, catalog pentru liceeni, servicii speciale pentru octogenari.

— Informații telefonice, răspunde o voce de femeie. Ce oraș, vă rog?

— Tōkyō.

— Ce zonă, vă rog?

— Shibuya.

— Și numele, vă rog?

Domnișoara Manilla Răsărit-de-Soare pune bot între două mingi de plajă. Nu, zău că...

— Numele, vă rog?

...nu se poate să fie ale ei, adevărate...

— Numele, vă rog!

— Ăăă... scuzați. Încerc să găsesc un bar, Dama-de-Pică.

— Dama-de-Pică... un moment, vă rog.

Răpăit de taste.

Domnișoara Frișcă-cu-Biciușcă linge spuma de pe tocurile-cui ale propriilor pantofi.

Răpăit de taste.

— „Dama cu camelii“... Dame de companie... Îmi pare rău, nu-i aici.

— Sunteți sigură? Astă-noapte era. Se poate să fie numărul mai nou?

Doamna Mop călărește o mătură, iar în balon zice: „Bag-o! Scoate-o! Cine mai poate-o!“

— Numerele noi sunt adăugate în calculator, odată făcută înregistrarea.

— Deci, Dama-de-Pică, dacă nu e-n calculator la dumneavoastră...

— Înseamnă că nu e listată-n cartea de telefoane.

Ciudat.

— Ce bar vrea să-și țină ascuns numărul de telefon?

— Unul foarte exclusivist, îmi imaginez. Mă scuzați, dar nu vă pot ajuta.

— Da, bine. Mulțumesc de-ncercare.

Pun telefonul jos. Pe-un carton mare, fără număr de telefon, scrie cu caractere desenate de-o mână de copil: „Dacă vrei să faci sex cu mine, sunt chiar aici, afară“. Mă uit de jur împrejur. O văd uitându-se fix la mine prin peretele de sticlă al cabinei. Cât să aibă, șaișpe? Cinșpe? Paișpe ani? Are-n ochi o privire nelalocul ei. Își apasă buzele ușor de geam. O șterg de-acolo, cum nici Gândac n-a fugit de repede.

Ușa secției de poliție mi se-mpotrivește. O deschid, însă hârșâind-o de podea. Afișe străvechi, de pe vremea când era căutat cultul Aum Shinrikyō⁵³; afișe cu „Formați 110“⁵⁴; afișe cu „Alătură-te Poliției și apără Japonia“. Poate altă dată, mulțumesc. Fișete cu dosare. Ceasul de perete alb-cu-negru, cu secundar care se mișcă, același model peste care dai în toate clădirile guvernamentale. Un calendar de la Citi Bank, ale cărui file flutură în adierea evantaiului rotitor din tavan. Polițistul e cufundat în meditație, cu scaunul dat pe spate și mâinile încrucișate la ceafă. Ridică o pleoapă.

— Ia zi, băiete.

— Iertați-mă. Caut un bar.

— Cauți un bar?

Vorbele i se scurg pe la colțurile gurii.

— Da.

— E bun orice bar? Sau trebuie să fie un bar anume?

— Caut un bar anume.

— Cauți un bar anume.

— Da.

Scoate un oftat care se prelungește până la sfârșitul lumii. Ridică și cealaltă pleoapă. Are globii ochilor injectați. Tace îndelung. Se apleacă în față. Scaunul îi scârțâie. Desfășoară o hartă pe birou – încet. Cu capu-n jos.

— Numele?

— Eiji Miyake.

Se uită prelung.

— Nu al tău, geniule. Numele barului.

— A, scuzați... Dama-de-Pică.

Se concentrează și se încruntă.

— Ești client obișnuit, la barul ăsta? – la care eu înghit în sec:

— Nu tocmai. Am fost acolo azi-noapte.

Se uită la mine, ca și cum i-aș da răspunsuri evazive.

— Te-a dus cineva?

Dau din cap că da. Mă privește lung, din alt unghi.

— Și vrei să te duci înapoi acolo? De ce?

— Trebuie să stau de vorbă c-un fel de... prietenă, care lucrează acolo.

— Trebuie să stai de vorbă c-un fel de prietenă, care lucrează acolo. Câți ani ziceai că ai, mai exact?

— Ăăă... n-am zis.

— Știu că n-ai zis, geniule. De-aia te și-ntreb. Câți ani ai?

Ce-o mai fi și-asta?

— Douăzeci.

— Actele.

Cu gesturi nervoase, îmi scot portofelul și-i întind permisul de conducere. Îl ia și-l studiază atent.

— Eiji Miyake, rezident în prefectura Kagoshima. La muncă-n Tōkyō? – dau din cap că da, el continuă: Data nașterii, 9 septembrie. Adică ieri ai împlinit douăzeci, corect?

— Corect.

— Așadar, în momentul vizitării barului respectiv, nu aveai vârsta minimă necesară pentru consumul de băuturi alcoolice, corect?

— Am fost la Dama-de-Pică ieri. De ziua mea.

— Ai fost la numitul bar ieri. De ziua ta.

— Tot ce vreau este adresa localului, domnule polițist.

Îmi studiază mutra îndelung, în căutare de indicii. Într-un târziu, îmi restituie permisul de conducere.

— Un singur lucru-ți pot sugera: să obții adresa respectivă sunându-ți prietena respectivă. Dama-de-Pică nu figurează pe nici una dintre hărțile mele.

Punct. Mă-nclin și plec, luptându-mă să fac ușa s-alunece, în timp ce el își imprimă-n memorie trăsăturile mele.

Mă recunosc învins. Picioarele mele sunt pe cale să se deșurubeze și să-mi cadă. Am cutreierat fiecare stradă și alee din Shibuya de cel puțin două ori, și Dama-de-Pică, pur și simplu, nu mai este. Îmi cumpăr o doză de Calpis și un pachet de țigări Seven Stars, și m-așez pe-o treaptă. Oare l-aș putea găsi pe Daimon, dacă m-aș întoarce la salonul de biliard? Nu. Precis c-o să evite multă vreme să mai treacă pe-acolo, ca să mă evite pe mine. Măcar dacă Miriam ar fi spus încă de azi-noapte că-l cunoaște pe tatăl meu. De unde știa cum mă

cheamă? Știa, pentru că Daimon mi-a spus pe nume de mai multe ori. „Miyake“, totuși, e un nume destul de comun. Daimon m-a semnat în registru, și ea, probabil, a văzut acea combinație curioasă de semne *kanji*, care formează numele „Eiji“. Probabil că și tatăl meu a vorbit despre mine. Sorb din doza de suc și-mi aprind o țigară. Tatăl meu se mișcă prin asemenea cercuri din cluburile exclusiviste – aproape un singur lucru știu despre el, și anume că-i bogat. Îmi închipui cum se rostogolește fumul prin plămânii mei – ca praful prin galeriile de mină în care pătrunde soarele. Nu-i chiar așa de straniu c-am dat peste Miriam la iazul Shinobazu. Hrănește rațe – câte locuri sunt, în Tōkyō, unde poți hrăni rațele? Îmi depun țigara-n echilibru pe doza de suc și-ncep să dau foile cărții de la bibliotecă, pe care a scăpat-o Miriam pe jos. Ce chestie. Să-mi dea un șut în boașe tocmai femeia care o face pe animatoarea pentru tatăl meu. Nu. Ceva nu-i deloc în regulă. Prea sunt bizare toate aceste coincidențe. Chiar și așa. Un fel de Plan D ar fi să descopăr cum se leagă ele toate și cum se explică. Măntreb dacă și tatăl meu e-un afemeiat, cum pare să fie tatăl lui Daimon. Întotdeauna mi l-am închipuit ca fiind un soi de adulterin fidel. Și totuși am venit pân-aici ca să-l găsesc, nu să-l judec. Țigara mi se rostogolește jos de pe doza de suc, doză care a început, cu de la sine putere, să vibreze, să se clatine și...

...se răstoarnă, pământul geme, ferestrele zăngăne, clădirile se zgâlțâie, căcat, și *eu* mă zgâlțâi, adrenalina țâșnește, un milion de propoziții amuțesc, ascensoarele se-opresc, milioane de alți tokioți se vâra sub mese și se reped în cadrele ușilor. Mă ghemuiesc într-o poziție ca un fel de minge, parcă mă și văd rostogolindu-mă sub zidăria prăbușită, și-ntregul oraș, inclusiv eu, se-ntrece-n rugăciuni fierbinți adresate oricui, *ori-și-cui* ar putea fi pe recepție – Dumnezeu, toți zeii, forțele *kami*⁵⁵, strămoșii: oprește asta, oprește asta, oprește *acum* asta, te rog, te rog, te rog, să nu fie ăsta cel mare, nu ăla marele de tot, nu azi, nu acum, să nu fie un alt Kobe⁵⁶, să nu fie un alt 1923⁵⁷, nu azi, nu aici. Sucul Calpis a format o deltă pe trotuarul setos. Buntarō mi-a spus că sunt cutremure cu oscilații pe verticală și cutremure cu oscilații pe-orizontală. Cele orizontale sunt în regulă. Cele verticale pun la pământ orașe-ntregi. Dar cum să le deosebești unele de altele? Ce mai contează – *oprește-te* odată!

Cutremurul se oprește.

Mă dez-ghemuiesc, renăscut și năuc, nevenindu-mi să cred, cel puțin deocamdată. Liniște. Respiro. Ușurarea plouă peste lume din cer. Oamenii-și deschid aparatele de radio, ca să afle dacă n-a fost decât un sughiț local sau dacă

Yokohama, poate Nagoya, sunt deja niște grămezi de moloz pe harta Japoniei. Îmi ridic doza de suc în poziție dreaptă și-mi aprind o altă țigară. Pe urmă, văd încă un lucru pentru care nu-mi vine, deocamdată, să-mi cred ochilor. Peste drum de treapta pe care stau, se intră într-un pasaj. Pasajul pătrunde în clădire și se termină la ușile unui ascensor. Lângă ascensor, o firmă. Pe acea firmă, lângă #9, doi ochi trapezoidali se uită fix și țintă la mine. Cunosc acei ochi. Sunt ochii damei de pică.

Un gong răsun-a bronz, și ușile ascensorului se deschid. Lângă proiector, tronează o găleată cu apă cu detergent. O femeie-n salopetă de lucru curăță găuricile din planetariu cu un bețișor de cocteil. Îmi aruncă o privire de pe scara pe care-i cocoțată.

— Deschidem la ora nouă, domnule, îmi pare rău – după care, când vede-n ce hal de jerpeală sunt, zice: *Ah*, nu mai vreau alt ciudat care vinde telefoane mobile!

Așa încât sar și eu peste politețuri.

— Speram să pot schimba câteva vorbe cu Miriam.

Mă scanează cu privirile.

— Cine sunteți, mai exact?

— Mă numesc Miyake. Am fost aseară aici cu Yuzu Daimon. Miriam ne-a fost animatoare. Trebuie doar s-o întreb ceva. Pe urmă, plec.

Femeia scutură din cap.

— Cred că plecați chiar acum, e mai sigur așa.

— Vă rog. Nu sunt vreun țicnit sau mai-știu-eu-ce. Vă rog.

— Oricum, Miriam nu lucrează-n seara asta.

— Ați putea să-mi dați măcar numărul ei de telefon?

— Ce-ntrebare ziceați că vreți să-i puneți? Întreabă femeia, vârând bețișorul de cocteil într-o altă găurică.

— Una personală.

Până azi, nu s-a uitat nimeni atât de mult la mine. Femeia face semn cu degetul mare către ușa cu draperie.

— Mergeți și vorbiți cu Shiyori.

Îi mulțumesc și mă-ndrept către fumoar. Tapiseriile sunt acum rulate-n sus și ferestrele sunt ca niște lingouri de lumină solară. Niște femei în tricouri și blugi stau în cerc și sorb tăiței *sōmen*. O domnișoară delicată lucrează ceva la un papagal mecanic. Intru, și orice conversație amuțește.

- Da? zice una dintre fete.
- Fata de la intrare mi-a spus să-ntreb de Shiyori.
- Eu sunt, zice ea, turnându-și niște ceai chinezesc *oolong*. Ce vrei?
- Să stau de vorbă cu Miriam.
- Azi nu lucrează.

O altă fată-și potrivește mai bine bețișoarele. Zice:

- Ai fost aici azi-noapte. Unul dintre oaspeții lui Yuzu Daimon.
- Da.

Atitudinile variază între indiferență și ostilitate. Shiyori-și clătește gura cu ceai. Zice:

- Și-acum te-a trimis înapoi, să vezi cum a fost primită mica lui farsă, este?
- Nu-nțeleg, zice o altă fată, ce bucurie-i provoacă lui felul cum se poartă cu ea.

O alta roade un bețișor.

— Eu cred așa, zice: dacă-ți imaginezi că Miriam o să vrea măcar să stea-n aceeași cameră cu tine, nu ești în toate mințile.

- Habar n-am avut că era ceva-ntre ei.
- Ești și orb, atunci, nu numai că n-ai minte.
- Bine. Sunt și orb și n-am nici minte. Dar, vă rog, trebuie neapărat să discut cu Miriam despre ceva.

- Și care-i urgența, mă rog?
- Nu pot să vă spun. E vorba de ceva ce mi-a spus ea.

Toate fetele tac, în momentul în care cea cu papagalul pune jos o șurubelniță minusculă. Zice:

— Dacă vrei să vorbești cu Miriam, trebuie să te-nscrii în acest club – îmi dau seama că este Mama-san de azi-noapte. Candidații la calitate de membru trebuie să adune nouă confirmări de la membri existenți, neluându-l aici în calcul pe Yuzu Daimon, care nu mai e bine-venit, în momentul de față. Taxa de candidatură e de trei milioane de yen – sumă nerambursabilă. Dacă se aprobă candidatura în comisia de selecție, prima plată anuală e de nouă milioane de yen. Odată achitată această a doua sumă, ești liber s-o întrebi pe Miriam orice dorești. Până atunci, informează-l pe Yuzu Daimon c-ar face bine să părăsească orașul pentru multă vreme. Domnul Morino e foarte nemulțumit.

- Aș putea să las doar un bilet pentru...
- Nu. Ai putea doar să ne lași.

Deschid gura să...

— Am zis că poți doar să ne lași.
Și-acuma?

— Masanobu Suga? repetă recepționera de la Universitatea Imperială, cu o privire placidă. Ce e, student? Păi, acum e ora patru după-masă, într-o zi de duminică! Probabil că este abia la micul-dejun.

— E la cursuri post-universitare. La calculatoare.

— În cazul ăsta, nici nu s-a dat încă jos din pat.

— Am înțeles că stă-ntr-o cameră la etajul nouă.

O văd pe colega de-alături aplecându-se la urechea ei și șoptindu-i:

— Mătrețel...

— A! El... Bine. Poți să urci. Nouă cu optsprezece.

Încă un ascensor. Ușile se deschid la etajul trei – câțiva studenți urcă. Eu mă simt ca un dușman infiltrat. Ei își văd mai departe de conversație. Întotdeauna mi-am închipuit că studenții nu discută decât despre filozofie, sau inginerie, sau dacă dragostea e ceva sacrosanct ori numai programare sexuală. Cei de-aici discută despre cea mai bună metodă prin care poți trece de hidră, în *Zax Omega și luna ciumei roșii*. Deci, iată unde țintea crema clasei mele din liceu s-ajungă. Îmi adun curajul de-a le spune studenților ăstora s-atace hidra cu aruncătorul de flăcări, dar ușile ascensorului se deschid la etajul nouă. Întotdeauna mi-am închipuit că universitățile sunt clădiri joase și-ntinse. La Tōkyō, sunt înalte și subțiri. Coridorul e pustiu. Îl parcurg în sus și-n jos de câteva ori, încercând să-mi dau seama de cum sunt numerotate camerele. Te pomenești că și asta face parte din examenul de admitere. Până la urmă, citesc: „Masanobu Suga. Renunțați la speranță, toți microsoftiștii care intrați aici.”⁵⁸ Bat la ușă.

— Intră!

Deschid ușa. Aerul duhnește a subsuori, iar cuvertura cu Doraemon⁵⁹, întinsă peste fereastră, menține camera la fel de îmbâcsită și întunecată ca acolo. Tobe bongo, manuale, reviste, echipamente de calculator, cutiile de carton în care au fost livrate, un afiș cu Zizzi Hikaru, un ghiveci cu o tulpină, un set complet de benzi desenate *manga*, intitulat *Vulvadatorii din Norul Nouă*, o stivă de caserole de la tăiței *ramen*⁶⁰, mumificate, și o creastă muntoasă de teancuri de hârtii. La biroul de obiecte pierdute din gara de la Ueno, Suga ținea-ntruna teoria birourilor fără hârtii pe ele. Ființa umană propriu-zisă e vârată-ntr-un colț și stă cocârjată deasupra tastaturii. Tap-tarap-tararap-tap-tap-bip-tap-bip-bip-bip.

— Căcat!

Se răsucesc brusc și-și înfige privirile-n vizitator. Caută din greu să-mi acceseze fața și numele-n baza lui de date din cap, deși numai nouă zile au trecut de când nu mai lucrează la Ueno, în gară.

— Miyake!

— Ai zis că pot veni să te vizitez cândva.

— Da' nu m-am gândit nici o clipă c-ai să vii, pe bune, se-ncruntă Suga. Ia zi, cum mai merg afacerile-n domeniul bunurilor pierdute? Tot mai îngheață pământul sub picioarele madamei Sasaki? Și-ai văzut la TV cum a plonjat Aoyama, până la urmă? Toate buletinele de știri numai asta au dat, până la puștiul ăla de liceu, care a deturnat autocarul de vacanță. Ai văzut aia? Le-a luat gății pasagerilor. Dacă vrei să ai succes, când îți planuiești o sinucidere dramatică, așa cum a făcut Aoyama, trebuie să ți-o planifici când nu sunt alte chestii majore la știri.

— Suga, eu am venit să...

— Norocul tău că m-ai găsit. Ia-ți un scaun. S-ar putea să găsești unul sub... da, bine, las-o așa, stai pe cutia de colo. Ieri m-am întors din săptămâna de la IBM. Să vezi numai ce laboratoare au! Pe mine m-au pus la departamentul de reclamații, să-i șterg la dos pe marii nespălați. Supărare mare. Eu voiam să fiu la Cercetare & Dezvoltare, să văd ce mai e nou pe-acolo, da? În câteva minute, mi-a și eclozat planul de evadare. Primul apel, răspund – un tolmăc din Akita, c-un accent încă și mai de talpa-țării decât al tău, fără supărare. „Iete c-am năcazuri cu computăru' ăsta. Să stins-ecranu'” – „Vai de mine, domnule. Vedeți cursorul?” – „Ce-i ăla?” – „E-o săgețică, domnule, care v-arată unde sunteți.” – „Nu vă' nici o săgeată. Nimic nu văd. Nu vă zisăi că să stins-ecranu'?” – „Am înțeles, domnule. Aveți un indicator de curent pe monitor?” – „Pă ce să am?” – „Pe monitor, domnule. Care arată ca un televizor. Are un beculeț luminat?” – „N-are lumină. N-are dă nici unele.” – „Domnule, partea asta, ca televizorul, este băgată-n priză, în perete?” – „Habar n-am. Nu vă' nimic, nu vă zisăi?” – „Nici dacă v-arcuiți gâtul, să priviți pe după el, domnule?” – „Cum să mă uit? Ie beznaci ca noaptea, nu vă zisăi?” – „Poate ar fi de folos, domnule, s-aprindeți lumina.” – „Asta mă dusă mintea și pă mine, da' nu s-aprinde, c-ăia cu ielectrica face reparații pă fire, și nu ie lumină până la ora trei.” – „Am înțeles, domnule. Și am vești bune pentru dumneavoastră.” – „Hai, nu, zău?” – „Da, domnule. Mai aveți cutiile în care ați primit calculatorul?” – „Io n-arun' nimeni' niciodată.” – „Minunat, domnule. Am rugămintea să-mpachetați calculatorul așa cum l-ați primit și să-l duceți înapoi la magazinul de unde l-ați cumpărat.” – „Atâ' dă

gravă-i treaba?“ – „Mă tem că e gravă, domnule.“ – „Și ce să le spun ăloră dă la magazin?“ – „M-ascultați cu atenție, domnule?“ – „Ascult.“ – „Spuneți-le c-aveți prea mult căcat în loc de creier, ca să dețineți un calculator.“ Și i-am închis telefonul.

— Așa ți-ai plănuit evadarea?

— Știu că-mi sunt monitorizate apelurile de bulumacu' responsabil de mine, da? Plus, știu că ei știu că sunt prea valoros ca să mă șutuie. Așa că supervisorul se declară de acord că talentele mele ar putea fi folosite mai profitabil într-un alt departament. Le-am sugerat Cercetare & Dezvoltare, și dus am fost. Miyake, ce-i aia, ce-ai în mână?

— Un ananas.

— Așa m-am gândit și eu. Da' de ce cari un ananas după tine?

— E pe post de cadou.

— Credeam că vin la cutie. Și cui vrei să-i dai un ananas viu?

— Ție.

— Mie? se miră Suga. Și ce se face cu astea?

— Se taie-n felii cu cuțitu' și feliile-alea se... mănâncă.

Suga se luminează brusc la față.

— Ei, mulțumesc! Am uitat de masa de prânz. Ghici unde-am ajuns.

Face semn cu capul spre calculator și extrage o bere din setul de șase. Dau din cap a neștiință.

— La Energia Nuclear-a franțujilor. Au ăia o tehnologie de contracarare a hackerilor... din epoca de piatră.

— Credeam că la Pentagon e Sfântul Graal pentru tine.

— Ah, căcat! exclamă Suga, după ce-mprăștie spumă de bere peste tot. Acolo și este. Franțujii-s ca niște zombi.

— Zombi? Știu că testele lor nucleare din Pacific⁶¹ sunt de tot căcatu', da'...

Suga scutură din cap:

— Zombi. Nici un hacker demn de siliconu' lui nu penetrează direct. Întâi pătrundem într-un calculator zombi și mergem la pescuit de-acolo. De multe ori, zombificăm un alt zombi, plecând de la primul. Cu cât e mai fierbinte ținta, cu atât mai lungă e conga⁶² de zombi.

E momentul să trec la problema mea.

— Vreau să-ți cer o favoare. Una delicată.

— În ce sistem vrei s-o fac pe hackerul?

Se uită la mine, în timp ce soarbe din bere. Îmi dau seama că Suga e mult mai

puțin superficial decât l-am judecat eu. Judec oamenii prea repede. Scot cartea de la bibliotecă, pe care a lăsat-o Miriam în parc.

— S-ar putea să fie o treabă complicată, Suga, dar ai putea intra în calculatorul unei biblioteci din Tōkyō și să iei de-acolo adresa persoanei care a-mprumutat cartea asta?

— Tu glumești, sau ce? zice Suga, ștergându-și gura de spuma de bere.

— Poți să faci asta?

— Dacă pot să mă piș direct în pisoar?

Miriam, pe numele ei coreean, este Kang Hyo Yeoun. Are douășcinci de ani și trei cărți împrumutate de la biblioteca publică. Un tren de suprafață mă duce până la Funabashi, unde locuiește. Cartierul are un aer obosit, dar altfel destul de prietenos. Totul ar avea nevoie de-un strat nou de vopsea. Întreb o femeie, care lucrează într-un magazin de prăjituri din preajma gării, unde se află adresa la care stă Miriam, iar ea-mi schițează o hartă și-și ia la-revedere, făcându-mi cu ochiul, șmecherește. Merg pe lângă un șir lung de biciclete parcate, o iau pe după colțul unei case și... iată marea, pentru prima oară după o lună. Aerul marin din golful Tōkyō are un iz de petrol. Cargoboturi acostate la chei sunt încărcate și descărcate de macarale cu patru picioare și gâturi de girafe. Buruieni țepoase răsar din asfaltul crăpat. Un restaurant cu specialități *yakiniku*⁶³ afumă aerul înserării cu miros de carne și cărbuni. O trupă de garaj repetă o piesă intitulată *Genocidul sonic*. Un șofer de taxi stă proțăpît la colțul cheiului și-și exersează loviturile de golf, imaginându-și mingi directe, care aterizează țintă-n găuri, în liniștea amurgului. Un magazin de amanet cu grilaje la ferestre, un restaurant de curry bine luminat, o spălătorie automată, un magazin de spirtoase, un teren de crochet japonez și blocul în care-și are apartamentul Miriam. E o clădire veche, cu trei etaje. Fumez o țigară Seven Star într-un ritm record – numai câteva fumuri. Primul etaj a fost abandonat deja. Scările de metal troncăne, când le urc. Un taifun cinstit, și întreaga structură s-ar trezi azvârlită dincolo de Hokkaido. Am ajuns: 303.

Miriam își arată chipul în semiîntuneric, deasupra lanțului de siguranță al ușii. Trânțește ușa la loc.

Bat încă o dată, jenat. Mă las pe vine, ca să-i vorbesc prin fanta cutiei de scrisori.

— Ți-am adus cartea de la bibliotecă. Pe care-ai scăpat-o pe jos în parc. Prezența mea n-are nimic de-a face cu Daimon. Miriam, nici măcar nu-l cunosc!

Te rog!

Nici un răspuns. Pe lângă mine trece un câine cu capul prins într-un abajur de lampă. Stăpânul supraponderal vine la câțiva pași în urma lui, gâfâind. Mă privește furios, cu aerul că mi-ar spune: „Ia să te văd, râzi, cumva?“ Zice:

— Bob tocmai a fost castrat. Protecția-i ca să nu se poată linge unde nu mai e cazul.

Descuie ușa vecină cu-a lui Miriam și dispare-n propriul apartament. Miriam deschide iar ușa. Fumează. Eu tot pe vine stau. Lanțul e tot pus la ușa.

— Uite-ți cartea.

Ia cartea. După care, mă judecă-n liniște.

— I-ai transmis lui Daimon mesajul meu?

— Am încercat să-ți spun, Miriam. Nu-l cunosc pe Daimon.

Ea scutură din cap a frustrare.

— De ce tot repeți asta? Dacă nu te-a trimis Daimon, cum ai știut unde să vii?

— Am obținut adresa ta de la bibliotecă.

Acceptă explicația, fără să trebuiască să-i detaliez partea ilegal-a trebii.

— Adică mi-ai adus înapoi cartea din bunătatea inimii tale?

— Nu.

— Bine, și ce vrei acum?

Se mută de pe un picior pe altul, și o lumină reflectată, ca de ambră, îi prinde o latură a feței. Înțeleg de ce s-a-ndrăgostit Daimon de ea. Nu-nțeleg nimic altceva.

— Pe bune, știi cine e tatăl meu?

— Ce?

— În parcul din Ueno, mi-ai vorbit despre tatăl meu, ca și cum l-ai fi cunoscut.

— E client regulat al clubului! Bineînțeles că-l cunosc!

Înghit în sec.

— Și... cum îl cheamă?

Miriam e cât iritată, cât încurcată.

— Păi... tatăl tău e și tatăl lui Yuzu Daimon.

Planul C se face praf și pulbere.

— Ți-a spus el asta?

Ei, da, totul e clar acum. Termenul „plan“ a fost o denumire pompoasă pentru o minciunică schiloadă.

— Te-a trecut în registru, la Dama-de-Pică, drept fratele lui vitreg. Tatăl lui –

și-al tău – întreține cel puțin două amante-n orice moment, așa că nu ești nici primul, nici ultimul.

Mă uit în altă parte, nevenindu-mi să cred ce aud. Nu, e prea simplu totul, ca să poată fi crezut.

Miriam sondează terenul:

— Adică totul a fost un căcat marca Daimon?

Tatăl meu se pierde la loc printre milioanele de necunoscuți. Nu-i răspund nimic. Parc-ar fi o fiară-ncolțită:

— Ce nenorocit, și egoist, și prost! Numai ca să se răzbune pe mine... Ascultă, Eiji Miyake. Uită-te la mine! – și stinge țigara. Dama-de-Pică nu e... un local ca oricare altul. Dacă te mai întorci vreodată-acolo, ți se poate-ntâmpla cineștie-ce rău. La dracu'! Ar putea să iasă foarte urât. Aducându-te acolo, Daimon... cum să zic, a-ncălcăt o regulă destul de importantă. De obicei, oaspeții bărbați sunt numai rude de sânge. Ascultă-mă ce-ți spun. Nu te mai întoarce acolo și nu mai veni aici niciodată – niciodată! De fapt, stai cât mai departe de Shibuya. Te-avertizez prietenește. Înțelegi?

Nu, propriu-zis nu-nțeleg, dar ea tot închide ușa. Este ultimul moment al zilei. Ar fi frumos apusul dacă eu aș fi în starea de spirit potrivită. Un soare muribund, ca din filmele științifico-fantastice, stă cocoțat pe clădirea unui cinematograful multiplex Warner. Mă-ntreb ce linie de metrou te duce către un asemenea soare-apune și la ce stație s-ar cuveni să cobori. Refac în sens invers drumul pe care am venit și dau peste un centru de jocuri. Înăuntru e un șir întreg de mașinării 2084 de mărimea corespunzătoare, care fac afaceri, nu glumă, cu elevi. Proastă zi a mai fost și cea de azi. Mă duc și schimb o bancnotă de o mie de yeni în monede de câte o sută.

Focuri de fotoni izbucnesc pretutindeni în jur, și ultimul meu camarad se prăbușește. Îl prind în cătare pe gardianul închisorii și-l fac arșice. Se stinge și ultimul ecou. Se instalează o tăcere sinistră. Chiar s-a terminat cu-mpușcăturile? Opt niveluri de la ușa roșie. Pasarela de metal troncăne, când merg pe ea, făcând pasul mare peste mormanele de gardieni și rebeli căzuți. Numai eu am rămas. Iată și ușa celulei. „Prizonier: Ned Ludd. Infracțiune: Terorism cibernetic. Sentință: Încarcerare pe viață. Nivel de securitate: Oranj.“ Înăuntru e tatăl meu, cel care va elibera omenirea de tirania Rețelei Exterioare. Acum începe revoluția de inversare a realității. Apăs pe butonul „Deschide“, și ușa de fier alunecă într-o

parte. Intru-n celulă. Întuneric. Ușa se-nchide la loc și se-aprind luminile. Agenți de informații ai Rețelei Exterioare! Ce arme au – revolvere demodate? Dau să deschid focul, numai că arma cu fotoni mi-a murit. Celula e toată un câmp inundat. Am luat-o pe unde nu trebuia, cine știe când. Am trecut fără să citesc ce scria, cine știe pe unde. Sub ochii mei, bara de energie se reduce la 0,01. Nu pot să mă mișc. Nu pot nici măcar să stau în picioare. Un bărbat – îl recunosc, e bărbatul de la ferma de soia din orele mele de trezie – se-apropie de mine, slăbindu-și cravata. „Sunt Agentul K00996363E. Iată care e revelația, Jucător I8192727I. Ned Ludd este un proiect implementat de Rețeaua Exterioară, pentru a detecta eventualele tendințe anti-Joc prezente printre jucători și pentru a determina eventualul pericol reprezentat de aceștia la adresa Rețelei Exterioare. Susceptibilitatea ta la îndoctrinare, de către provocatorii noștri, constituie dovada unei programări cerebrale deficiente. Simpla idee că o ideologie ar putea vreodată să învingă imaginea este în sine o nebunie. Rețeaua Exterioară îți va reprocessa echipamentul cerebral în conformitate cu Legea 972HIJ a Propagării Jocului. Mă întristează acest lucru, I81, dar este în beneficiul tău.“ Își apropie fața de monitor. Nu e deloc o față care urăște. E tandră și iertătoare. „Jocul s-a încheiat.“

Note

- [32.](#) Lilit sau Lilith este un demon cu chip de femeie din mitologia sumeriană și apoi ebraică.
- [33.](#) În Japonia, vârsta majoratului este 20 de ani.
- [34.](#) *Streetfighter*, denumirea unei serii de jocuri video create de Takashi Nishiyama.
- [35.](#) *The Hustler*, film din 1961 în regia lui Robert Rossen, în care Paul Newman interpretează rolul unui jucător de biliard.
- [36.](#) Trupă de muzică rock heavy metal din Statele Unite, înființată în 1981, în California.
- [37.](#) Marcă imaginară de whisky, pe care David Mitchell o evocă de mai multe ori în cărțile sale.
- [38.](#) Suită de zece piese pentru pian (1874) de Modest Petrovici Musorgski (1839–1881).
- [39.](#) Firmă de piese auto, fondată în 1931 de japonezul Shojiro Ishibashi.
- [40.](#) În dialect, *Auld Lang Syne*, sau *Old Long Since*, cântec tradițional scoțian.
- [41.](#) Sufix aplicat numelor japoneze, cu sens de politețe plină de afecțiune.
- [42.](#) Caracter din scrierea chineză folosit în cea japoneză.
- [43.](#) *Aspidistra elatior*, zisă și planta de fontă, este o specie originară din Japonia și Taiwan, foarte rezistentă și a cărei întreținere nu necesită eforturi deosebite – poate crește aproape fără să fie udată.
- [44.](#) Personaj dintr-o serie de cărți de benzi desenate ale ilustratorului olandez Hendrik Magdalenus Bruna (1927–2017).
- [45.](#) *Litchi chinensis*, fruct tropical de formă rotundă, mică, și miezul de consistență gelatinoasă.
- [46.](#) Sau Nippon Budōkan (Sala de Arte Marțiale a Japoniei), arenă sportivă acoperită din Tōkyō, inițial construită pentru competiția de judo a Jocurilor Olimpice de Vară din 1964, dar folosită apoi și pentru spectacole de anvergură. Nu există informații că Michael Jackson ar fi apărut vreodată pe scena de la

Budōkan.

47. În lunile decembrie 1937–ianuarie 1938, trupele japoneze de ocupație au comis omoruri și violuri în masă în orașul Nanjing (pe atunci, capitala Republicii Populare Chineze).

48. Fluviul Perlelor, sau Zhujiang, fostul fluviu Canton, bazin fluvial de mare anvergură, din sudul Chinei.

49. *Norwegian Wood* sau *This Bird Has Flown* („Această pasăre a zburat“), cântec al trupei The Beatles, compusă de John Lennon și Paul McCartney și lansată în 1965.

50. Aproximativ: „șnuruit“, de la motivele decorative în formă de șnur de pe fragmentele ceramice provenite din această perioadă, care s-a întins cam între anii 14000 și 1000 î.Cr. Așadar, dacă este adevărată afirmația, cedrii din acea perioadă ar avea cel puțin trei mii de ani vechime.

51. În Statele Unite, există multe orașele denumite după mari orașe europene. În Wisconsin, de exemplu, există două localități numite Rome.

52. *Mind Games*, titlul celui de-al patrulea album de studio lansat de John Lennon în 1973.

53. Sectă japoneză întemeiată în 1984 de Shoko Asahara (n. 1955), care a organizat și dus la îndeplinire atacul cu gaz sarin de la metroul din Tōkyō, în ziua de 20 martie 1995. Membri ai sectei mai sunt la închisoare și astăzi.

54. Numărul pentru apeluri de urgență este 110 în Japonia.

55. Spirite sau fenomene venerat în religia Shinto, care pot fi forțe ale naturii, elemente ale peisajului, spirite ale morților etc.

56. În ziua de 17 ianuarie 1995, în regiunea Hanshin, din apropiere de Kobe, orașul cel mai greu lovit, a avut loc un cutremur de 7 grade pe scara Richter, în care au murit, în total, 6 500 de oameni.

57. Marele cutremur din Kantō, de 7,9 grade pe scara Richter, a avut loc pe 1 septembrie 1923, ar fi durat între patru și zece minute (cu 57 de replici) și a lăsat în urmă circa 105 000 de morți.

58. Reformulare a inscripției de deasupra porții Infernului, din *Divina Comedie* a lui Dante: *Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate* („Abandonați orice speranță, voi cei ce intrați“ – *Infernul*, Cântul III, v. 9).

59. Personaj din benzile desenate japoneze.

60. Fel de mâncare japonez, în care tăieții foarte subțiri sunt serviți într-o supă de carne sau pește.

61. Pe atolul Mururoa (arhipelagul Tuamotu, Polinezia Franceză, sudul Oceanului Pacific), Franța a efectuat în jur de 180 de explozii nucleare controlate, între anii 1966 și 1996.

62. Dans de origine cubaneză, în care fiecare dansator îl ține cu amândouă mâinile de talie pe cel din fața lui, formându-se astfel un șir lung, care se deplasează șerpuind.

63. Termen japonez care se referă la toate cărnurile fripte pe grătar.

Patru

Teren asanat

Așa deci: iată în ce fel mor, la câteva minute după miezul nopții, pe un teren asanat, undeva spre sud față de golful Tōkyō. Strănut, și umflătura din ochiul meu drept se zdruncină și aproape că se sparge. Duminică, 17 septembrie. Nu pot să spun c-ar fi neașteptată moartea mea. După ultimele douăsprezece ore, în tot cazul, nu. De când Anju mi-a demonstrat ce e moartea, eu am zărit-o pândind în trenuri, în ascensoare, pe rafturile farmaciștilor. Crescând, am văzut-o bubuind înspumat pe stâncile de la țărmul oceanului din jurul Yakushimei. Întotdeauna, de la o distanță oarecare. Acum și-a smuls de pe ea costumația, cum se-ntâmplă în coșmaruri. Sunt aici, asta-i ceva real. Un coșmar în stare de trezie, din care n-o să mă mai trezesc niciodată. Prăbușit pe spate, fără nimeni cunoscut prin apropiere, cu procentajul vieții coborât la zero. Am trupul sleit și o temperatură la fel de înaltă ca podul ăsta. Cerul e spuzit cu stele, zboruri de noapte și sateliți. Ce mod împâclit, scrâșnit, nepotrivit, neverosimil, nechibzuit, cu mucii-mprăștiați, de a muri. Un pariu stupid, morbid, măsluit de la bun început. Aproape ultimul meu gând este: dacă e vorba ca toată această poveste fără noimă să continue, Dumnezeu – campionul vivisecției – o să aibă nevoie de-o maimuță nouă pentru experimentele lui. Atât de multe stele. Și la ce bun?

Miercuri după-masă merg la bancă, în apropierea gării din Ueno, ca să-mi plătesc anunțul de la rubrica de mesaje personale. Banca e la zece minute de mers pe jos, pe șoseaua Asasuka, drept care împrumut o bicicletă abandonată – vehiculul din dotarea biroului de obiecte pierdute. E prea vai-de-mama-ei, ca să mai fie cineva tentat s-o fure vreodată; mie, în schimb, îmi economisește, din pauza de masă, un sfert de oră de mers pe o stradă aglomerată, încinsă de gazele de eșapament și de vara muribundă. Nu există umbră în Tōkyō, și toate

betoanele, de peste tot, acumulează căldura. Parchez bicicleta în față. Intru – banca e plină, în pauza de masă, și zumzăie de-un milion de zgomote bancare. Droni, telefoane, imprimante, hârtie, uși automate, șoapte, un bebeluș plictisit. E mai ieftin să folosesc bancomatul, ca să-mi achit planul D, cu condiția să nu comit nici măcar o singură greșeală când tastez interminabilul șir de semne, fiindcă altfel banii mei se duc învârtindu-se în alt cont. Nu mă grăbesc. O funcționară de bancă virtuală, afișată pe monitor, se înclină, cu mâinile împreunate pe fustă. „Vă rog să așteptați. Tranzacție în curs de procesare.” Aștept și citesc bla-bla-urile despre carduri pierdute și credite ieftine. Când mă uit iar la ea, funcționara de bancă virtuală spune ceva nou. Rămân mască – nu-mi vine să cred: „Tata se va întâlni cu tine curând, Eiji Miyake”. Mai citesc o dată, și înc-o dată – mesajul e tot acolo. Mă uit de jur împrejur. Trebuie să fie cineva răspunzător de-această farsă. O funcționară de bancă reală, aflată la capătul șirului de mașinării, ca să-i ajute pe cei aflați în dificultate, văzând ce mutră fac, dă fuga spre mine. Are aceeași uniformă și aceeași expresie pe chip, ca și colega ei virtuală. Tot ce pot să fac e s-arăt cu degetul, prostește, spre monitor. Urmărește și ea, cu degetul ei, ce scrie.

— Da, domnule. Tranzacția dumneavoastră a fost procesată. Aveți aici cardul, și trebuie să nu uitați să păstrați chitanța la loc sigur, să n-o deteriorați.

— Dar uitați-vă la mesajul afișat!

Are o voce ca de Șoricica Minnie⁶⁴:

— „Tranzacție completă. Vă rugăm să ridicați cardul și chitanța.” Totul e-n regulă, domnule.

Mă uit la monitor. Așa e, cum zice ea.

— A fost un alt mesaj înainte, mă-ncăpățânez, și mă uit iar în jur, după cineștie-ce glumeț. Un mesaj care conținea și numele meu.

— Așa ceva, domnule, ar fi absolut neobișnuit, zice ea, cu zâmbetul deja cam forțat.

Lumea de la coadă începe să vocifereze. Eu încep să mă agit.

— Știu cât e de neobișnuit! De ce credeți că v-am...

Un ins în uniformă, c-o banderolă galbenă pe braț, se și înființează la fața locului. N-are decât vreo doi-trei ani mai mult decât mine, dar e deja Căpitanul Plin-de-El, Samurai al Finanțelor Corporatiste. Își trimite la plimbare subalterna:

— Mulțumesc, doamnă Wakayama – după care, se-ntoarce spre mine: Sunt

șeful de tură, domnule. Care se presupune c-ar fi problema?

— Tocmai am transferat niște bani...

— A fost aparatul disfuncțional din orice punct de vedere?

— A fost afișat un mesaj pe monitor. Un mesaj personal – pentru mine.

— Ce anume vă face să trageți concluzia că mesajul era pentru dumneavoastră, dacă-mi permiteți să vă-ntreb, domnule?

— Conținea numele meu.

Căpitanul Plin-de-El afișează încruntarea preocupată, pe care a deprins-o la un seminar de pregătire profesională.

— Și în ce consta, propriu-zis, „mesajul“ respectiv, domnule?

— M-anunța că tatăl meu dorește să mă vadă.

Le simt, gospodinele de la coadă, cum fierb de curiozitate și se-ntorc unele către altele. Căpitanul Plin-de-El pune de-o imitație acceptabilă – doctorul, făcându-i pe plac unui țicnit:

— Cred că se poate foarte bine ca un automat de-al nostru să utilizeze caractere mai dificil de citit.

— Nu lucrez într-o bancă, dar v-asigur că știu să citesc.

— Bineînțeles!

Căpitanul Plin-de-El se uită la salopeta mea de lucru. Își scarpină ceafa, ca s-arate că e jenat. Își privește și ceasul de la mână, ca s-arate că eu sunt jenant.

— Nu vreau să spun decât atât: ori e vorba de cine-știe-ce neînțelegere, ori ați fost martorul unui fenomen care nu s-a mai petrecut niciodată în istoria Băncii Tōkyō – ba chiar, din câte știu eu, nici în istoria băncilor japoneze.

Îmi pun cardul înapoi în portofel și mă-ndrept, cu bicicleta, către gara din Ueno. Sunt cu nervii așa de-ntinși toată după-masa, că doamna Sasaki mă-ntreabă ce-am pățit. O mint, spunându-i că am febră, și ea-mi dă niște medicamente. În timpul pauzei de ceai, folosesc bancomatul din gară, care dă bilanțuri contabile, dar nu primește plăți. Nu se-ntâmplă nimic neobișnuit. Studiez fețele clienților de la obiecte pierdute, în căutarea vreunei licăriri știutoare – nimic. Mă-ntreb dacă nu mi-o fi jucat o festă Suga. Dar Suga nu știe de tatăl meu. Nu știe nimeni din Tōkyō de tatăl meu. Nimeni, în afară de tatăl meu.

Mergând cu submarinul înapoi către Kita Senju, mă uit împrejur. Paranoia, dar ce... Nu-mi încrucișez privirile cu nici un dron, doar c-o fetiță. Mergând pe jos înapoi de la gară, mă surprind uitându-mă în oglinzile de pe drum, după

eventuali urmăritori. De la magazinul universal, îmi cumpăr mie un *okonomiyaki*⁶⁵ la reduceri cin’zeci-la-sută și niște lapte pentru Pisică. Stând la coadă, mă gândesc: „Buntarō“. Am ajuns în chichineața în care locuiesc, pentru că o rudă a profesorului meu de chitară din Kagoshima cunoaște un prieten al nevestei lui Buntarō – așa să fi aflat și el de tatăl meu? Dar ce patron de magazin de casete video are suficientă putere, încât să folosească monitoarele de bancomat ca să-și transmită propriile telegrame? Vreo alianță nefirească între Suga și Buntarō? Când ajung înapoi la Steaua Căzătoare, suspectul meu e la telefon cu nevastă-sa și-și trece mâna prin părul rărit. Vorbesc despre grădinițe pentru Kōdai. Îmi face semn cu capul și cu mâna mimează o cață cicălitoare. Urmăresc o scenă sau două dintr-un film de groază, intitulat *Mi te-ai urcat la cap*. Un polițist e pe urmele unui ucigaș psihopat, care descoperă cele mai negre temeri ale victimelor sale și le omoară, prinzându-le în capcana propriilor coșmaruri.

— Știu la ce te gândești, băiete, zice Buntarō, punând receptorul în furcă. Deocamdată, Kōdai nici nu s-a născut. Dar la grădinițele-astea sunt liste de așteptare mai lungi decât un solo de chitară de-al Morților ăia Recunoscători⁶⁶. Dacă intri la grădinița potrivită, ca pe scara rulantă urci până hăt, sus, la universitatea care trebuie – și scutură din cap, oftând. Ascultă-mă pe mine. Sunt papa învățăturii. Cum ți-a mers azi? Arăți de parcă ți-a supt careva măduva din oase.

Și Buntarō îmi oferă o țigară, cu care se șterge singur de pe lista mea de suspecti. Oricât de puțin plauzibil ar părea, unicul candidat rămas pe listă e și cel mai plauzibil – chiar tatăl meu. Ce urmează de-acum? Planul E.

Joi, în pauza de prânz, mă duc înapoi la una și-aceeași filială a uneia și-aceleiași bănci, să-ncerc iarăși unul și-același bancomat. În tură, una și-aceeași femeie, care-mi evită privirea, de-ndată ce mă recunoaște. Introduc în aparat cardul, îmi titez PIN-ul, și funcționara de bancă virtuală se-nclină. Ia uite! „Ce cameră întunecată nu are ieșiri, doar intrări în camere încă și mai întunecate decât prima? Tata îți așteaptă răspunsul.“ Încerc să înțeleg – ce-i ăsta, un soi de avertisment? Mă uit în jur după Șoricica Minnie, dar Căpitanul Plin-de-El m-a pândit.

— Alt mesaj inexplicabil, domnule?

— Dacă nici ăsta nu-i mesaj inexplicabil – bat cu-ndoitura degetului în

monitor, dobitoc sarcastic –, poate-mi spuneți dumneavoastră cum se cheamă.

— Vai de mine, domnule! Nu suntem chiar un Bill Gates, nu-i așa? Poate că mesajul vă spune că vă lipsesc fondurile necesare pentru a vă încheia tranzacția?

Desigur, monitorul a revenit la normal și-mi arată situația lamentabilă a fondurilor. Mă uit în jur – stă cineva la pândă? Șterge mesajele când se-apropie un eventual martor? Cum?

— Știu că sună ciudat, zic, neștiind prea bine cum să continui, plus că-l mai și văd pe Căpitanul Plin-de-El înălțându-și sprâncenele. Dar cineva se folosește de bancomatele dumneavoastră ca să vă manipuleze clienții.

Căpitanul Plin-de-El m-așteaptă să continui.

— N-ar fi cazul să vă-ngrijoreze asta?

Căpitanul Plin-de-El își încrucișează brațele și-și înclină capul sub un unghi care vrea să zică: „Eu am absolvit o universitate tokiotă de frunte“.

Ies de-acolo ca o furtună, fără să mai scot o vorbă. Mă duc înapoi cu bicicleta la biroul de obiecte pierdute, la fel de suspicios ca și în ziua precedentă cu privire la mașinile parcate și la ferestrele semideschise. Tatăl meu a dovedit suficientă influență, cât să-și lase numele înscris pe certificatele noastre de naștere, al lui Anju și-al meu, dar asta, cu siguranță, dovedește că joacă într-o ligă diferită. Restul după-amiezii, mi-l petrec atașând etichete unor umbrele uitate și scoțându-le pe-ale celor pe care le-am păstrat timp de douășopt de zile, ca să fie trimise la casare. O fi încercând mama mea vitregă, cine-știe-cum, să mă intimideze? Dacă-i vorba de tatăl meu, de ce-mi joacă fetele-astea, în loc să mă sune, și gata? Nu mai pricep nimic.

Vineri e zi de plată pentru noi,ăștia, lucrătorii aflați în perioadă de probă, care am fost recrutați la jumătatea anului. Banca e ticsită – am de așteptat minute-n șir, numai ca s-ajung la un bancomat. Căpitanul Plin-de-El stă-n culise și observă. Îmi trag șapca de baseball cât de tare pot peste cap. O femeie cu pene de struț la pălărie strănută întruna peste mine și bombăne. Îmi introduc iar cardul în bancomat și cer 14.000 de yeni. Funcționara de bancă virtuală zâmbește, se-nclină și-mi cere s-aștept. Pân-acum, toate bune și frumoase. „Tata te previne că momentul tău de respiro s-a terminat.“ Asta și aștept: pe sub cozorocul șepcii de baseball, studiez coada la care toată lumea e nerăbdătoare. Cine, oare? Nici un semn, nici o idee. Bancomatul îmi scuipă afară banii. Funcționara de bancă virtuală se-nclină iar. „Tata vine să te caute.“ Păi, hai odată! Pentru ce altceva crezi că mă aflu în acest oraș? Îi dau

funcționarei de bancă virtuale un dos de pumn. Căpitanul Plin-de-El stă deja umăr la umăr cu mine.

— Sunt convins că nu sunteți din Tōkyō, domnule, zice. Îmi dau seama de asta, pentru că alți clienți ai noștri, tokioți, sunt destul de manierați, de obicei, încât să nu ne agreseze automatele.

— Uitați-v-aici! îi spun. Uitați – îi arăt monitorul și trag o înjurătură.

Dar, bineînțeles, cum, de fapt, mă și așteptam, scrie: „Vă rugăm să ridicați banii și să scoateți cardul din aparat”. Începe să facă *bip! bip!* Știu că, dacă-i spun orișice Căpitanului Plin-de-El, dacă mă uit numai la individ, o să m-apuce o dorință irepresibilă de a-i face un rău, și nu cred că țeasta mea va mai rezista la încă o lovitură de berbece, la mai puțin de șapte zile de la ultima. Nu-i bag în seamă oftatul de mare vexat, îmi iau banii, cardul și chitanța și mă-nvârt o vreme prin holul băncii, încercând să captez priviri. Cozi, podele de marmură, clinchete de numere de ordine. În bănci, nu se uită nimeni la nimeni. Pe urmă, îl zăresc pe Căpitanul Plin-de-El uitându-se către mine și spunându-i ceva unuia de la securitatea băncii. Mă fac pierdut afară, una-două.

Între bancă și gara din Ueno, se află cel mai amărât bar de tăiței din câte sunt în Tōkyō. Și, cum Tōkyō are cele mai amărâte baruri de tăiței din toată Japonia, ăsta e, probabil, cum ar veni, cel mai amărât bar de tăiței din toată lumea. E-atât de amărât, încât nici măcar o denumire n-are, nici măcar o culoare bine definită. Suga mi-a povestit despre el – că este atât de ieftin, cât s-ar și cuveni să fie, și că poți să bei câtă apă cu gheață vrei, și că au acolo serii de benzi desenate vechi și de douăzeci de ani. Îmi parchez bicicleta pe aleea laterală, simt mirosul de gudron ars, ventilat pe la gura de aerisire, după care mă strecor înăuntru printre șirurile de mărgele. E-ntunecos și miroase a stricat. Patru muncitori din construcții stau fiecare cu câte un castron plin de grăsime în față și nu scot o vorbă. Bucătarul e un bătrân care a murit deja de câteva zile. Unica lumină rotundă e pătată de cadavrele unor insecte moarte, iar pereții sunt decorați cu stropi și zigzaguri de grăsime. Pe un ecran de televizor, rulează un film vechi, alb-negru, despre Yakuza, dar nu se uită nimeni la el. Un gangster este aruncat într-un malaxor de moloz. Niște ventilatoare își răsucesc întruna capetele, când încoace, când încolo. Bucătarul, tresărind, își reanimează cadavrul și se îndreaptă de spate.

— Cu ce pot să te-ajut, băiete? zice.

Îi comand o porție de *soba*⁶⁷ cu *tempura*⁶⁸, ou și ceapă și m-așez pe un scaun

înalt, la bar. Astăzi, așa zicea mesajul. Măine pe vremea asta, o să știu tot ce e de știut – dacă planul de-acum, E, chiar este calea corectă sau dacă nu e vreo altă fâsâială. Trebuie neapărat să-mi păstrez toate speranțele sub un capac ferm. Speranțele care-mi dau în clocot. Cine altcineva să fie, dacă nu tatăl meu? Îmi sosesc tăieții. Presar peste ei niște praf de chilli și mă uit cum se lăbărțează peste grăsimea ca o meduză. Am gustat eu și mai buni, am gustat și mai proști.

Afară, în lumina orbitoare a soarelui, observ că bicicleta mea lipsește. Toată aleea laterală este ocupată de-un Cadillac negru, de genul celor pe care le folosește FBI în misiunile de însoțire a președintelui. Are o portieră-ntredeschisă – cea de la locul mortului –, pe care se ivește un cap de șopârlă: scurt, țepos, păr alb, ochii prea depărtați unul de celălalt și care precis au raza vizuală de 270 de grade.

— Cauți ceva? mă-ntreabă, iar eu îmi răsucesc șapca de baseball, ca să-mi acopere ochii.

Șopârlă se reazemă de acoperișul Cadillacului. E cam de vârsta mea. Coada de dragon i se face nevăzută pe una dintre mânecile scurte ale bluzei din piele de șarpe, și-un cap de dragon i se ivește pe cealaltă mânecă.

— Bicicleta cu care am venit.

Șopârlă îi spune ceva cuiva dinăuntru Cadillacului. Se deschide și portiera șoferului, și coboară un individ cu ochelari de soare și cu o cicatrice de Frankenstein pe-o parte a feței, care se duce în spatele mașinii și ia de acolo o îmbârligătură de metal. Mi-o aduce în față și mi-o întinde.

— Asta ți-e bicicleta?

Brațele lui sunt mai groase și musculoase decât picioarele mele, iar pe degete are calupuri de aur. E-atât de mare, că-mi astupă soarele. Șocat cum sunt, rămân cu vraștea de metal în mână o vreme, dar, până la urmă, îi dau drumul jos.

— Asta era, ce-i drept...

Șopârlă țâțâie din limbă:

— Ce vandali fără minte mai sunt oamenii, ă?, ce zici?

Frankenstein îmi dă la o parte cu piciorul fosta bicicletă și-mi face semn cu degetul mare către Cadillac:

— Bagă-te înăuntru, zice. Tata ne-a trimis după tine.

— Pe voi v-a trimis tatăl meu?

Șopârlă și Frankenstein se amuză:

— Da' cine?

— Și tatăl meu v-a spus să-mi terciuiți bicicleta?

Șopârlă m-apucă de-un braț și scuipă.

— Urcă-n mașină, căcăcios gură-mare ce ești, c-acuma-ți rup și-o mână, și-alta, uite-acum și-aici.

Traficul își târâie căldura și vacarmul către stopul următor. Am de ales?

Cadillacul trece, cu motorul torcând, podul peste râul Sumida, parcă plutind pe niște perne de aer. Ferestrele fumurii atenuează strălucirea după-amiezii, și aerul condiționat răcește interiorul până la temperatura berii ținute la frigider. Mi se face pielea de găină. La volan, e Frankenstein, Șopârlă e-n spate, lângă mine, cu picioarele răscăcărâte ca o stea de muzică pop. Aș putea chiar să mă bucur de-această plimbare, dacă n-aș fi în curs de răpire de către Yakuza și pe cale să-mi pierd slujba. Măcar dac-aș reuși să găsesc un telefon, ca s-o sun pe doamna Sasaki și să-i spun... ce anume? Ultimul lucru pe care mi-l doresc e s-o mint. Doamna Sasaki e de treabă. Îmi spun că toate astea-s fleacuri – doar a trimis tatăl meu după mine. În fine. De ce nu sunt în stare să mă simt emoționat? Zona de nord a metropolei care e Tōkyō alunecă în direcția opusă, cvartal după cvartal după cvartal. Mai bine să fii mașină decât ființă umană. Autostrăzi, pasaje rutiere, bretele de legătură. O uzină petrochimică își întinde conductele pe kilometri întregi, flancați de conifere cu aer de tirbușoane. O uzină constructoare de automobile – hectar după hectar de hangare albe. Așa deci, tatăl meu e cineștie-ce fel de gangster de-al Yakuzei. De-nțeleș, oarecum. Bani, putere, influență. Conductele albe orizontale, arborii și coșurile industriale verticale parcă sunt dintr-un vis. Ceasul de bord arată 13:23. Doamna Sasaki s-o fi întrebând, la ora asta, de ce întârzii.

— Aș putea să dau, cumva, un telefon? întreb, la care Șopârlă-mi arată degetul mijlociu, dar eu tot îmi încerc norocul: Tot ce vreau...

Frankenstein se-ntoarce și zice:

— Mai taci dracului din gură, Miyake! Nu pot să *suport* țăștii care scâncesc.

Tatăl meu îmi refuză deci orice statut. Aș face bine să mai las presupunerile, să m-așez comod și s-aștept să văd ce urmează. Trecem printr-o poartă de taxare. Frankenstein bagă-n viteza cea mai mare și Cadillacul începe să-nghită autostrada: 13:41. Clădirile devin tot mai mult rezidențiale, și munții, semănați cu tot mai mulți stâlpi, se grăbesc înspre noi. Pe mâna dreaptă, linia orizontului parcă-i trasată cu creionul între mare și cer. Șopârlă cascadează și-și aprinde o țigară. Fumează Hope – „Speranța“.

— Mergem în stil mare, este? zice Frankenstein, dar nu mi se-adresează mie.

Știi cât costă o bunăciune de-asta? – dar Șopârlă se joacă pe deget c-un inel cu cap-de-mort. Al dracului de mult, zice tot el și-și umezește buzele: un sfert de milion de dolari!

— Ce-nseamnă asta, în bani adevărați? zice Șopârlă.

Frankenstein se gândește:

— Douășdouă de milioane de yenii.

— I-auzi, Miyake, zice Șopârlă, întorcându-se către mine. Dacă-ți iei examenele de admitere, slugărești într-un birou toată viața, pui deoparte primele, te reîncarnezi de toate cele nouă ori, atunci o să fii-n stare să te-implimbi și tu într-un Cadillac.

Eu mă uit în față.

— Miyake! Cu tine vorbesc!

— Pardon. Credeam că tre' să mai tac dracului din gură.

Șopârlă șuieră printre dinți și scoate un șiș din buzunar, căruia-i șfichiuiе lama-n spre mine.

— Vezi ce scoți pe curu' ăla de gură – cuțitul zboară spre încheietura mea, mi se-nfinge în carcasa ceasului de la mână și-i despică măruntaiele mecanice –, căcăciosule! – după care, lama i se retrage la loc în pumnul strâns.

Mă țintuiește cu privirile, provocându-mă să mai scot o vorbă. Dacă vede că provocarea-i dă roade și eu tac, izbucnește-ntr-un râs cât scrâșnit, cât sacadat.

La Xanadu⁶⁹, situat cu mult dincolo de golful Tōkyō, măreața deschidere e chiar azi. Pânze flutură peste ieșirea de pe autostradă, și un dirijabil uriaș, inscripționat cu Bridgestone, plutește pe deasupra și-mai-uriaeșei cupole. Venele din gâtlejul meu încep să zvâcnească. Valhalla⁷⁰ se deschide la anul, iar Nirvana⁷¹ și noua ei gară capăt-de-linie mono-șină, care face legătura cu aeroportul, sunt în construcție, deocamdată. Traficul încetinește, până ajunge la nivel târâitului de melc. Autocare, mașini de familie, jeepuri, mașini sport, furgonete se-nșiră bară la bară, așteptând să treacă prin poarta de taxare. Steaguri din lumea-ntreagă atârnă flaște. Pe o pânză uriașă, scrie: „Xanadu se deschide azi! Paradisul familiei aici, pe pământ! Cinematograf multiplex cu nouă ecrane! Bazin olimpic! Ringul dansatorilor de pe Krypton⁷²! Stupul iubitorilor de karaoke! Cosmosul gastronomiei! Lido⁷³ californian! Parcul acvatic al zeului Neptun! Păcănelele lui Pluto! Locuri de parcare pentru 10 000 – da, 10 000! – de mașini!“ Un polițist pe motocicletă ne face semn s-o luăm pe un drum de acces.

— Dacă ai un Cadillac, poți s-ajungi oriunde, zice Șopârlă și mai stinge o

țigară Hope.

— Țasta-i de-al nostru, zice Frankenstein, coborând fereastra din dreapta lui. Ne-am întors la zilele bune de demult. Când tu nici nu intrai la socoteală, orice căcat de polițist din căcatul ăsta de oraș ne știa când ne vedea.

Cadillacul o ia în sus pe-o rampă, direct către soare, pe care-l întunecă parbrizul, de se vede ca o stea pe cale de stingere. Când ajungem în vârf, suntem pe un șantier, despărțit de Xanadu printr-un perete înalt de foi metalice. Grămezi de pietriș, stive de dale, malaxoare de beton, copaci încă neplantați, cu punți de plastic în jurul rădăcinilor.

— Unde-s toți fericiții de muncitori? se-ntreabă Șopârlă.

— În concediu, pentru măreața inaugurare, zice Frankenstein.

De după un cartier de containere-birouri, se ivește Valhalla, o piramidă amețitoare de sticlă neagră, construită din triunghiuri care se-nalță din molozul șantierului. Cadillac-ul coboară pe o altă rampă, la întuneric, și se oprește în fața unei bariere rabatabile. Un portar dă la o parte fereștriuca de la gheretă. Are vreo nouăzeci de ani și ori e beat, ori suferă de Parkinson. Frankenstein își dă și el fereastra în jos. Privește fioros. Portarul nu se mai oprește din saluturi și plecaciuni. Frankenstein mârâie:

— Deschide-te, Sesame²⁴, fir-ai a dracului!

Brațul barierei se ridică, și portarul se-nclină atât de mult, că nici nu se mai vede.

— Pe-ăsta, de unde l-au mai dezgropat? zice Șopârlă. Din cimitiru' de ciudățenii?

Cadillacul se repede în beznă, încetinește și se oprește. Simt un puseu de exaltare. Chiar mă aflu în aceeași clădire cu tatăl meu?

— Dă-te jos! mi se răstește Șopârlă.

Suntem într-o parcare subterană, unde miroase a ulei, benzină și ciment. Alte două Cadillacuri sunt parcate alături de cel cu care am venit. Ochii mei se adaptează ceva mai greu; e prea întuneric, și nu văd pereții – de fapt, nu văd nimic. Frankenstein mă-nghiontește între omoplați.

— Mișcă, pui de cercetaș!

Îl urmez către un cerc de lumină chioară, care pâlpâie – ba se-aprinde, ba se stinge. O fereastră rotundă, într-o ușă batantă. Dincolo de ea, pornește un coridor de serviciu întunecat, unde miroase a vopsea proaspătă și se-aud ecourile pașilor noștri.

— Nici nu s-a construit încă, și deja luminile-s futute, comentează Șopârlă.

Alte coridoare pornesc din cel pe care ne aflăm. Brusc, îmi trece prin minte c-ar fi cazul să mă tem. Nu știe nimeni că sunt aici. Ba nu, greșesc: tatăl meu știe. Încerc să-mi fixez în minte jaloane: la dreapta după furtunul de apă, drept înaintea după această inscripție. Frankenstein se oprește în fața unei toalete pentru bărbați. Șopârlă descuie ușa.

— Treci înăuntru.

— N-am nevoie la toaletă.

— Nu te-a întrebat nimeni.

— Pe tatăl meu... când îl întâlnesc?

— Îi spunem noi că ești nerăbdător, îmi rânjește Șopârlă.

Frankenstein deschide ușa cu piciorul. Șopârlă m-apucă de nas și-mi dă brânci înăuntru – până să-mi regăsesc eu echilibrul, ușa e-ncuiată la loc. Sunt într-o baie albă. Dalele de gresie de pe podea, faianța de pe pereți, tavanul, robineții, chiuvetele, pisoarele, ușile cabinelor – totul e de un alb de zăpadă orbitor. N-are ferestre, nici vreo altă ieșire. Ușa-i de metal și nedărâmbabilă cu piciorul. Dau cu pumnul în ea de câteva ori, strig:

— Ei! Cât aveți de gând să mă țineți aici?!

În spatele meu, se-aude apa trasă la un closet.

— Cine-i acolo?

Un zăvor se deschide zgomotos și ușa unei cabine, la fel.

— Mi s-a părut mie că recunosc vocea, zice Yuzu Daimon, încheindu-și cureaua. Ce coordonare! M-ai prins în toiul căcării. Ia zi, ce cauți într-un vis urât ca ăsta?

Yuzu Daimon se spală pe mâini, uitându-se la mine în oglindă.

— Ai de gând să-mi răspunzi la-ntrebare, sau mă tratezi cu tăcere, până vine temnicerul nostru comun și mă scoate de-aici în șuturi?

— Ce tupeu ai!

Își scutură mâinile sub uscător, numai că nu se-ntâmplă nimic, așa că și le șterge de tricou, pe care o școlăriță ca din benzile desenate ține un pistol cu țeava fumegândă și zice, într-o bulă de vorbire: „Deci, așa te simți când ucizi... îmi place“.

— Tot mai ești botos pentru povestea de la hotelul de camere cu ora.

— O s-ajungi un avocat de primă mână.

— Mulțumesc pentru acest ne-compliment – și se-ntoarce cu fața spre mine.

Rămânem în starea asta de doliu sau îmi spui ce cauți aici?

— Am fost adus de tatăl meu.

— Și tatăl tău... cine să fie?

— Încă nu știu.

— Cam neglijent din partea ta.

— Dar tu ce cauți aici?

— Aștept să mănânc o bătaie soră cu moartea. Poate reușești să asigti.

— De ce? I-ai lăsat baltă și pe-ăștia într-un hotel de camere cu ora?

— Foarte amuzant, Miyake. Doar că povestea-i mai lungă.

— Bine, zic, uitându-mă înspre ușă.

Daimon se cocoată pe chiuvetă.

— Stai pe orice scaun îți place.

Dar nu sunt scaune.

— Prefer să stau în picioare.

S-a umplut, rezervorul de apă al closetului folosit, și tăcerea scoate un oftat sonor.

— Povestea e-a unui război de succesiune de modă veche. A fost odată, ca niciodată, un despot bătrân, pe nume Kōnosuke Tsuru. Avea un imperiu ale cărui rădăcini se trăgeau tocmai din zilele Ocupației⁷⁵ și care se clădise pe piețele în aer liber și pe țiğările sifonate. Apropo de asta, n-ai cumva o... – dau din cap că nu, n-am. O jumătate de secol mai târziu, Kōnosuke Tsuru avansase, participând la reuniuni la micul dejun cu membri ai Cabinetului. Interesele lui vizau lumea interlopă din Tōkyō, inclusiv pe marii mahări din metropolă, acoperind toate domeniile, de la droguri la construcții – un portofoliu numai bun, într-o țară ai cărei lideri n-au, drept remediu, în cazul unor alunecări de teren economice, decât să toarne beton pe versanții munților și să construiască poduri suspendate către insule nelocuite. Dar asta-i o digresiune. Mâna dreaptă a lui Kōnosuke Tsuru era un anume Jun Nagasaki. Mâna lui stângă era unul Ryūtarō Morino. Împăratul Tsuru, amiralul Nagasaki, generalul Morino. M-ai urmărit pân-aici?

Dau scurt din cap că da către scârba cu aere de superioritate.

— Ei, și cu ocazia aniversării lui de nouăzeci-și-ceva de ani, Tsuru ce-a căpătat? Un atac de cord de zile mari și o plimbare cu ambulanța până la spitalul Shiba-koen. Asta se-ntâmpla în februarie, chiar anul ăsta. Momentul era delicat – Morino și Nagasaki erau asmuțiți unul împotriva celuilalt de Tsuru, care voia să-și țină în șah subalternii. Tradiția cerea ca Tsuru să-și numească succesorul, dar el, câine bătrân, hârșăit cu lumea, s-a jurat să treacă și prin asta. Nagasaki a

decis, după șapte zile, că era cazul să-și pună-n aplicare perspectiva proprie asupra destinului, declanșând un Pearl Harbor personal – nu împotriva forțelor lui Morino, care se aflau în regim de alertă maximă, ci împotriva celor ale lui Tsuru însuși, care se considerau sacrosancte. Cel puțin o sută de oameni-cheie ai lui Tsuru au fost lichidați într-o singură noapte, și-anume toți în decursul a zece minute. Fără negocieri, fără preferențialisme, fără milă – mă-mpușcă și Daimon pe mine, cu degetele. Tsuru însuși a reușit să se facă luat pe sus din spital. Un zvon pretinde c-ar fi fost omorât în bătaie cu propriile crose de golf, un altul – c-ar fi ajuns până-n Singapore, unde l-ar fi prins din urmă o recidivă. Oricum, el era dus. Până-n zorii zilei respective, pe tron se-așezase deja Nagasaki. Publicul are vreo întrebare în acest punct al narațiunii?

— De unde știi toate astea?

— Foarte simplu. Taică-meu este unul dintre polițiștii corupți, plătiți de Nagasaki. Altă-ntrebare – un răspuns prea direct pentru-un asemenea mincinos patentat.

— Ce cauți aici?

— Dă-mi voie să continui. Dacă ar fi fost un film cu Yakuza, supraviețuitorii facțiunii Tsuru ar fi făcut echipă cu Morino și-ar fi declanșat un război al onoarei. Nagasaki încălcase codul și trebuia pedepsit, corect? Realitatea nu-i chiar așa incitantă. Morino a ezitat, pierzând un timp foarte prețios. Supraviețuitorii taberei lui Tsuru s-au orientat după cum bătea vântul și au acceptat oferta de amnistie venită din partea lui Nagasaki. Au fost imediat omorâți, dar asta nici nu mai conta. Până în mai, Nagasaki avea la degetul mic nu numai toate operațiunile din Tōkyō ale lui Tsuru, dar și bandele coreenilor și-ale Triadelor. În iunie, participa deja la selectarea unui naș pentru nepotul guvernatorului de Tōkyō. Când Morino i-a trimis un ambasador, cu propunerea de împărțire a regatului, Nagasaki i-a trimis ambasadorul înapoi, cu brațele și picioarele pe minus. În iulie, Nagasaki avea totul, iar Morino fusese redus la băgat în sperieți patronii de bordeluri, pentru recuperarea taxelor de protecție. Nagasaki se mulțumea să-l vadă pe Morino mergând pe calea extincției, în loc să-și murdărească talpa bocancului, călcându-l în picioare.

— De ce nu ajunge nimic în ziare, din toată povestea asta?

— Fiindcă voi, cetățenii onești ai Japoniei, Miyake, trăiți pe-un platou de filmare. Sunteți niște figuranți neplătiți. Actorii sunt cei implicați politic. Dar pe adevărații regizori, alde Nagasaki și Tsuru, nu-i vedeți niciodată. Spectacolul se orchestrează de pe margine, nu din mijlocul scenei.

— Ai de gând să-mi spui de ce și cum ai ajuns aici?

— M-am îndrăgostit de fata de care s-a-ndrăgostit și Morino.

— Miriam.

Masca-i alunecă de pe față lui Daimon, și, pentru prima dată, îi văd chipul adevărat. Ușa se deschide cu zgomot, și-n cadrul ei apare Șopârlă.

— Stați comod, fetițelor?

În palmă are șișul, pe care-l desface, îl răsuțește prin aer, îl prinde la loc și arată cu el spre Daimon.

— Mai întâi, tu.

Daimon alunecă-n jos de pe rastelul chiuvetelor, uitându-se țintă la mine, mirat. Șopârlă-și umezește buzele.

— A sosit momentul să-ți iei adio de la mutra de băiețelu' mamei, Daimon – care-i răspunde c-un zâmbet:

— Cu simțul tău vestimentar, ce vrei, să faci colectă de fonduri pentru scopuri caritabile, sau chiar crezi c-arăți bestial?

— Simpat, îi întoarce zâmbetul Șopârlă.

Daimon dă să treacă pe lângă el, dar Șopârlă îi trage una-n trahee cu îndoiturile degetelor, îl apucă de ceafă și-l izbește cu capul de ușa metalică. Zice:

— Dac-ai ști ce tare mi se scoală de la brutalitățile-ntâmplătoare. Mai zi ceva simpat, hai.

Daimon are nasul plin de sânge, e năucit și iese pe coridor cu picioarele-mpleticite. Ușa se-ncuie la loc.

Ori îmi pierd eu mințile, ori pereții acestei băi se-ncovoaie înăuntru. Și timpul se-ncovoaie. Ceasul mi-a murit, așa că habar n-am de cât timp sunt aici. Gândac patrulează pe jos. Beau niște apă, cu palmele făcute căuș. Încerc un joc pe care-l joc adesea, ca să mă consolez: o caut pe Anju în reflecția mea în oglindă. Mi se-ntâmplă de multe ori să-i zăresc trăsăturile în jurul ochilor mei. Încerc un alt joc: să mă concentrez asupra chipului mamei mele și să sustrag acel chip dintr-al meu – ce rămâne ar trebui să fie chipul tatălui meu. Ar putea fi tatăl meu vreunul dintre cei doi, Ryūtarō Morino sau Jun Nagasaki? Daimon a sugerat că Morino este cel care ne-a adus aici. Dar a sugerat și că Morino e terminat. Prea terminat, ca să dețină o flotilă de Cadillacuri. Sug o bombă cu șampanie. Am gâtul uscat. Pân-acum, doamna Sasaki precis a tras concluzia c-avea dreptate domn' Aoyama în privința mea – sunt un ratat pe care nu se poate pune bază. Reapare Gândac. Îmi sug ultima bombă cu șampanie. Sar ca ars – Șopârlă se uită la mine din

oglindă.

— Hai, c-a venit și momentul pe care-l aștepti de-atâta timp, Miyake. Să te întâlnești cu tata.

Valhalla este un hotel de lux enorm. Când va fi gata, n-o să mai fie altul mai grozav, nicăieri în Tōkyō. Candelabre ca de zahăr candel, covoare lăptoase, pereți cremoși, instalații de argint. Aparatura de aer condiționat încă nu funcționează, așa că toate coridoarele sunt la bunul-plac al soarelui și, sub atâta sticlă, ajung leoarcă de sudoare în juma' de minut. Miroase consistent a soluție de lipit mochetele și a vopsea proaspătă. Dincolo de gardul de tablă, care delimitează perimetrul șantierului, se văd uriașul dom Xanadu, curțile din jurul lui, chiar și un râu și niște grote artificiale. Ferestrele privează lumea exterioară de orice culoare. Totul e-n tonuri de filmare din timpul războiului. Aerul e-atât de uscat, că parc-am fi în deșert. Șopârlă bate la ușa cu numărul 333. Zice:

— Tată, ți l-am adus pe Miyake.

Abia acum înțeleg ce greșeală fabuloasă am comis. Când a zis „tata“, Șopârlă nu la tatăl meu se referea, ci la „tatăl“ din Yakuza. Mi-ar veni să și râd, numai că după-masa, dintr-odată, a devenit foarte periculoasă. După câteva momente, se aude o voce șuierată: „Intră!“ – și ușa se deschide dinăuntru. Opt inși stau în jurul unei mese de ședință, într-un salon impecabil. În capul mesei, un tip de cincizeci-și-ceva de ani.

— Așază-l pe novice.

Are o voce hârșăită, ca de șmirghel. Găvanele cavernoase ale ochilor, buzele rotunjite, pielea pătată și descuamată – cum se folosește când un actor tânăr se joacă pe el însuși bătrân – și-un neg la colțul ochiului, mai mare decât ar fi fost un eventual sfârc rătăcit pe-acolo. Frica mea mult prea tardivă era justificată, clar. Dacă trolul ăsta-i tatăl meu, atunci eu sunt Iepurașul Miffy. Îmi revine scaunul acuzatului. Mă judecă un grup de străini primejdioși, fără să știu măcar de ce m-acuză.

— Așa deci, zice individul. Tu ești Eiji Miyake.

— Da. Și dumneavoastră?

Moartea-mi dă de-ales. Ori un glonț prin creieri, tras de-aproape, ori o cădere de la treizeci de metri. Frankenstein și regizorul de platou al acestei farse macabre pariază deja pe ce voi alege, dintre cele două, în câteva momente.

Dincolo de speranță e totuna cu dincolo de panică. Uite-l pe mongol, mergând agale pe podul neterminat. Am ochiul drept atât de umflat, încât noaptea pare să-noate. Da, sigur că mi-e frică și mă simt frustrat că nenorocita mea de viață se sfârșește așa curând. Dar cel mai mult simt apăsarea coșmarului care mă ține treaz. Ca vita-n cușcă sunt, așteptând să mi se-nfigă bolțu-n țeastă. De ce să bleotocăresc? De ce să cerșesc milă? De ce să-ncerc să fug, dacă singura scăpare este o cădere prin beznă? Dacă mi-ar supraviețui capul, după cădere, tot restul corpului n-are cum. Mongolul scuipă și-și vâără-n gură o lamă nouă de gumă, îndoită. Scoate pistolul. După Anju, visam de mai multe ori pe săptămână că mă-necam – asta până mi-am primit chitara cadou. În visele de-atunci, mă descurcam cu frica, încetând să mă mai lupt, și același lucru fac și acum. Cel mult patruzeci de secunde mai am. Desfășor, pentru o ultimă oară, fotografia tatălui meu. Tata încă nu e încrețit. Și, da, semănăm. Visările mele erau corecte, măcar în această privință. E mai gras decât mă gândeam eu, dar, uite, îi ating obrazul și sper că știe, într-un fel sau altul. Acolo jos, pe terenul asanat, Șopârlă exclamă: „Un spasm!“ *Bang!* Îl interesează mai mult să le dea lovitura de grație răniților decât felul în care mor eu. „Și tu te mai zvârcolești, ă?“ *Bang!* „Arme! Căcatu’ de joc video suprem!“ *Bang!* Unul dintre Cadillacuri se trezește la viață cu scrâșnet de roți. Tatăl meu stă pe locul șoferului mașinii din poză și zâmbește la ce i-o fi spunând Akiko Katō, în timp ce se urcă și ea. O zi în alb-și-negru – s-a dus. Mai aproape de-atâta nu ajungem. Stele.

— Cine sunt eu? repetă întrebarea mea barosanul yakuzist, abia mișcându-și buzele, pe tonul unui mort vorbitor. Contabilul meu îmi spune domnu’ Morino. Oamenii mei îmi spun Tată. Cotizanții mei îmi spun Dumnezeu. Nevastă-mea îmi spune Lovele. Iubitele-mi spun Incredibil – o pulsație de umor, deci. Dușmanii-mi spun că de la mine le vin coșmarurile. Tu să-mi spui „Domnule“ – recuperează o țigară de foi dintr-o scrumieră și și-o reaprinde. Zice: Stai jos. Procesul tău e deja întârziat.

Mă execut și mă uit de jur împrejur, la juriu. Frankenstein, care molfăie un Big Mac. Un bărbat veștejit și tăbăcit, c-o geacă de piele, care s-ar părea că meditează, legănându-se foarte ușor dintr-o parte-ntr-alta, dintr-alta-ntr-o parte. O femeie utilizează un laptop și-i aleargă mâinile pe tastatură ca unei pianiste. Mi-o amintește pe Mama-san de la Dama-de-Pică, până-mi cade fisa; chiar *este* Mama-san de la Dama-de-Pică. Mă ignoră. În partea stângă – trei inși cu mutre

ca de portrete-robot din catalogul de brute al Yakuzei. O secțiune de corni de vânătoare, într-un antract. Printr-o breșă, vizibilă numai cu colțul ochiului, zăresc o fată îmbrăcată într-un kimono amplu, gen *yukata*, care sugerează o înghețată pe băț. Încerc să-i captez privirea, dar ea se retrage, și n-o mai văd. Șopârlă se așază pe scaunul vecin cu al meu. Ryūtarō Morino mă privește pe deasupra stivei de cutii de polistiren, în care a sosit mâncarea de microunde. Fâșâitul respirației, scârțâitul scaunului pe care stă Piele-Tăbăcită, tap-tap-taratapul tastaturii laptopului. Ce mai așteptăm? Morino își drege glasul:

— Eiji Miyake, ce ai de spus în apărarea ta?

— De ce sunt acuzat?

Șopârlă schițează cu șişul o tăietură adâncă de-a lungul cantului mesei. Se oprește la două degete de mâna mea. Zice:

— De ce sunt acuzat, *domnule*?

Înghit în sec.

— De ce sunt acuzat, *domnule*?

— Dacă ești vinovat, știi și de ce ești acuzat.

— Înseamnă că sunt nevinovat, *domnule*.

Aud cum chicotește fata cu înghețata pe băț, din camera de-alături.

— Deci, nevinovat, încuviințează Morino din cap, cu un aer grav. Atunci, explică de ce erai la Dama-de-Pică sâmbătă, pe 9 septembrie?

— Yuzu Daimon e și el aici?

Morino dă din cap scurt. Mutra mea se-nfinge-n tăblia mesei, brațul mi se răsucesce la spate până peste cap – foarte puțin mai are, până să-mi plesnească. Șopârlă-mi şuieră la ureche:

— Ce crezi tu că-ai greșit adineauri?

— N-am... răspuns... la-ntrebare.

Brațul îmi scapă din strânsoare.

— Deștept băiat, clipește Morino. Explică de ce erai la Dama-de-Pică sâmbătă, pe 9 septembrie.

— Yuzu Daimon m-a dus acolo.

— Domnule.

— *Domnule*.

— Totuși, Mama-san aici de față zice că sâmbăta trecută i-ai spus că nu-l cunoști pe Daimon.

Mama-san îmi aruncă o privire.

— Te-am avertizat – nu suport căcăcioșii plângăcioși. Cine-mi poate spune

cum se zice-n rusește „cinșpe miliarde“?

Îi răspunde Piele-Tăbăcită, iar Mama-san își reia scrisul pe tastatură. Morino așteaptă răspunsul meu.

— Nu-l cunoșteam pe Daimon. Și nici acum nu-l cunosc. Mi-am lăsat șapca de baseball într-un centru de jocuri video, m-am întors după ea, șapca mea era la el, mi-a dat-o înapoi, am intrat în vorbă...

— ...și restul e, cum se zice, istorie. Numai că Dama-de-Pică este un club cu pretenții. Și Yuzu Daimon te-a introdus în registru ca fiind fratele lui vitreg. Vrei să spui c-a fost o minciună?

Mă-ntreb care o să fie consecințele.

— Ai auzit ce te-am întrebat, Eiji Miyake?

— Da, o minciună. Domnule.

— Iar eu spun că te-a trimis Jun Nagasaki, să ne spionezi.

— Nu-i adevărat.

— Deci îl cunoști, numele ăsta, Jun Nagasaki?

— De-acum o oră, da. Numele, atât.

— L-ai însoțit la Dama-de-Pică pe Yuzu Daimon, ca să hărțuiți o animatoare – cea pe care o cunoști sub numele Miriam.

— Nu, domnule – dau din cap că nu.

— L-ai însoțit pe Yuzu Daimon la Dama-de-Pică, ca s-o convingeți pe Miriam să treacă de partea cercului de javre trădătoare ale lui Jun Nagasaki.

— Nu, domnule – dau din cap că nu.

Fața imobilă a lui Morino e pătată de urmele violenței. Vocea lui e ca și cum n-ar fi.

— O fuți pe Miriam. O fuți pe fetița mea.

Aici m-am ars.

— Nu, domnule – dau din cap că nu.

Frankenstein scuip-o rafală de șrapnel ars într-un pahar de carton.

Morino desface o mapă cenușie.

— Atunci, ia mai fă o scamatorie și explică și această imagine.

Poza trece pe la cornii de vânătoare, ca s-ajungă la mine. Este o fotografie alb-negru, format A4, a unui bloc de locuințe dărăpănat. Obiectivul este ațintit asupra etajului al treilea, unde un puști de vârsta mea înmânează ceva printr-o ușă. Un câine cu capul într-un abajur de lampă se pișă într-o jardinieră. Ei, da, recunosc și apartamentul lui Miriam, și pe mine. De-asta mă aflu azi aici. E de rău. N-o să m-ajute nici o minciună să scap. Dar unde o să mă ducă adevărul?

Morino-și trosnește încheieturile degetelor o dată. Zice:

— Am răsuflarea tăiată. Vorba aia.

Morino-și trosnește încheieturile degetelor încă o dată. Gura mi-e uscată ca o groapă cu nisip.

— Ia zi, de ce ți-ai arătat mutra plină de coșuri cu puroi la ușa fetei mele?

Îi povestesc totul, de la iazul Shinobazu, din parcul de la Ueno, până la conversația cu Miriam. Singurul amănunt pe care-l omit e Suga – pretind că hackerea în calculatorul bibliotecii am făcut-o eu singur. Morino retează vârful unei alte țigări de foi. Închei, și soarta judecății rămâne suspendată în aer. Șopârlă se leagănă cu scaunul.

— Tată? – la care Morino încuviințează din cap. Eu zic că ceva nu e-n regulă. Obsedații de calculatoare nu stau să tragă de valize prin gări pentru nuș'ce leafă.

Mama-san își închide laptopul.

— Tată, știu că Miriam înseamnă foarte mult pentru tine, dar trebuie neapărat să fim în alte locuri, și-anume urgent, ca să nu ni se blocheze operațiunile. Țângăul ăsta fără minte, care vine de dincolo de nicăieri și-a nimerit prosteste pe proprietatea cuiva exact asta și este, ce pare a fi. Nagasaki nu trimite spioni în scutece, și povestea pe care ne-a spus-o umple golurile din cea spusă de Daimon. Plus că nu și-a pus etichete pe Miriam.

— De unde știi? o-ntreabă Morino, respectuos.

— Mai întâi, c-ai pus-o pe Miriam sub observația celui mai bun agent de supraveghere din Tōkyō, de două săptămâni încoace; și-al doilea... sunt femeie.

Morino mijește ochii și mă citește. Eu îmi cobor privirile. Lui Frankenstein începe să-i țâraie telefonul mobil. Se duce-n camera de-alături, să răspundă. Un dirijabil își face apariția dincolo de capul lui Morino. Încă și mai sus, un avion sclipește-n lumina soarelui, la mare altitudine. Mama-san scoate un disc din laptop și-l bagă într-o carcasă de plastic.

— Curând, latră Frankenstein la telefon. Curând – și-și reia locul.

Morino mă termină de citit. Zice:

— Eiji Miyake. Tribunalul te găsește vinovat. Vinovat de-a fi un căcat cu ochi, care-și vâra nasul pe ușa care nu trebuie. Sentința definitivă este să ți se taie testiculele, să-ți fie asezonate-n sos de soia și îndesate în gură, peste care să ți se lipească bandă autocolantă, până când respectivul mădular va fi mestecat și înghițit de fostul deținător.

Mă uit de jur împrejur, la jurați. Nici măcar nu zâmbeste nimeni.

— Totuși, tribunalul suspendă sentința sus-menționată, cu condiția să respecti

un ordin de excludere. Nu te mai apropii niciodată de Dama-de-Pică. Nu te mai apropii niciodată de fetița mea. Chiar dac-o s-o vezi în vis, tot o să aflu c-ai recidivat, și-atunci sentința va fi dusă la îndeplinire. Am reușit să mă fac înțeleș?

Nici nu-ndrăznesc să gust libertatea pe care o miroș.

— Cu desăvârșire, domnule.

— Te-ntorci la viața ta fără sens. Fără-ntârziere.

— Da, domnule.

Mama-*san* se ridică-n picioare, dar Morino încă nu-mi dă liber.

— Când eram copil, Miyake, de jumătate din anii tăi de-acum, eu și prietenii mei prindeam șopârle de dună pe coastele din Shimane. Șopârlele de dună sunt șmechere. Tu le apuci, ele-și desprind cozile și se fac nevăzute. Cum știu că nu ne lași vreo coadă?

— M-ați băgat în sperieți.

— Și taică-tu se teme de mine, dar tot m-a lăsat, la viața lui, c-o grădină zoologică-ntreagă de cozi.

Cornii de vânătoare încuviințează din capete. O aud pe Acadea hlizindu-se.

— Tatăl meu, ați spus? – la care Morino scoate fum pe gură.

— Da-aa. M-ai auzit foarte bine.

— Tatăl meu adevărat?

— Da-aa.

— Adică...

— Adică individul ăla, în carne și oase, care i-a pus-o maică-tii, Mariko Miyake, acum douăj' de ani. De cine altcineva crezi că vorbesc?

— Îl *cunoașteți*?

— Îndeaproape, nu. Din când în când, ne-ntâlnim pe linie profesională. Pari surprins – și se uită la mine, cât de năucit sunt. Așa deci, punct ochit, punct lovit pentru agenta mea. Iarăși. Da' *bună* mai e. Chiar nu știi cine-i taică-tu, este? Când stai să te gândești c-asemenea lucruri se-ntâmplă-n viața reală! Un semiorfan vine la Tōkyō, să-l caute pe tac-su, pe care nu l-a văzut niciodată. Deci ai crezut că mesajele-alea de la bancomat, pe care am aranjat cu oamenii mei din bancă să le primești, erau de la taică-tu *adevărat*? – și buzele i se umflă vag, de parc-ar da să râdă.

Șopârlă rânjește.

— Tot ce-l privește pe taică-tu e-aici, continuă Morino, ridicând mapa cenușie, cu care-și face vânt. Ai fost îngropat foarte adânc, dar agenta mea e-n stare să dezgroape orice. Te-am cercetat, și peste cine dau – peste taică-tu. Ne-a

surprins. Chiar și-acum. Hai, cară-te de-aici – și aruncă mapa într-un coș de hârtii metalic.

Șopârlă se ridică de pe scaun și dă cu picioru-n scaunul meu.

— Domnule Morino...

— Tot aici ești?

— Vă rog să-mi dați mie acea mapă.

Morino mijește iar ochii, de astă-dată către Șopârlă, și face semn cu capul către ușă.

— Domnule, dacă nu vă mai trebuie informațiile de-acolo...

— Nu, nu îmi mai trebuie, dar îmi face plăcere să-ți provoc o suferință inutilă. Te conduce Fiu' până-n hol. Prietenul și mentorul tău, Yuzu Daimon, te-așteaptă. Se simte stors. Haide, ieși imediat din camera asta, că altfel mănânci o bătaie soră cu moartea și-ajungi într-un malaxor de beton.

Îl urmez pe Șopârlă, aruncând o ultimă privire-n urmă, la coșul de gunoi metalic, înainte ca ușa camerei 333 să mă despartă de tatăl meu.

Eram hotărât să trec pe lângă Yuzu Daimon, ca să-mi arăt disprețul, ignorându-l, pur și simplu. Asta, până să-i văd corpul zăcând pe canapea. Mi s-a ntâmplat să aflu despre câțiva oameni c-au murit, dar n-am văzut niciodată pe nimeni murind propriu-zis – atât de palid e, și-atât de nemișcat! Ce faci, într-o asemenea situație? Inima mea e ca un sac de box, mecanic și maniac. Canapeaua trosnește, când își mișcă membrele. Întredeschide ochii. Pupilele-i rătăcesc, dar mă găsesc, până la urmă.

— Ia zi... ție... ce ți-au făcut?

Parcă i s-a-mpiedicat schimbătorul de viteze.

— Ție ce ți-au făcut, Miyake?

Reușesc să vorbesc, totuși:

— Mi-au dat drumul.

— Două miracole-n aceeași zi. Neatins?

— Speriat de mă cac pe mine, dar neatins. Și nici măcar atât de speriat de mă căcam pe mine ceva mai devreme. Am crezut c-ai murit! Ce ți-au făcut?

Daimon ignoră întrebarea mea.

— De ce... te-ai dus... la Miriam, de ce?

— I-a scăpat pe jos o carte-mprumutată de la bibliotecă; ne-am întâlnit... întâmplător în parcul din Ueno, în ziua când ai dispărut în zori. I-am dus cartea înapoi. Atâta tot.

Colțurile gurii lui dau să schițeze un zâmbet.

— Ce ți-au făcut? adaug.

— Un litru de sânge.

Cred că n-am auzit bine.

— Ți-au scos un litru de sânge? Dar asta nu-i...

— Cu mult mai mult... decât donezi la banca de sânge, da... N-o să mor din asta. E doar prima mea... infracțiune.

— Dar sângele-ăsta... ce-au de gând cu el?

— Să-l analizeze... să-l vândă, probabil.

— Cui să-l vândă?

— Miyake... te rog. N-am destulă energie... să-ți fac un expozeu despre... piața neagră...

— Poți să te miști? Cred c-ar fi cazul să mergi la un spital.

Vorbitul e costisitor pentru Daimon:

— Corect... da, domnule doctor. Mi s-a scos a șasea parte din sânge ca plată într-o vendetă de-a Yakuzei. Oribil, nu-i așa? Da, știu că sunt norocos că mai trăiesc. Absolut ilegal, de acord. Numai, vă rog eu, nu anunțați poliția, că și tatăl meu e băgat în afacere.

— Bine, dar să rămâi aici, în clădirea asta, e cea mai proastă idee.

— Un minut... două minute... lasă-mă să... pot să răsuflu.

Explorez holul. Ușile ne permit să plecăm, dar nu să revenim. Culoarul care duce înapoi spre camera unde s-a desfășurat interogatoriul e blocat cu un grilaj încuiat de Șopârlă. Pereții de sticlă ai holului sunt acoperiți cu folie de plastic lipită cu bandă adezivă. Dezlipesc un colț: un șantier de construcții, gardul care delimitează perimetrul și plaja de tip lido-californian – toate la un șut de minge de fotbal distanță. Pe podiștile de lemn, se coc la soare doritorii de plajă. Oceanul Pacific e la fel de sclipitor ca marea tipică din filmele cu monștri. Strănut. Nu răceală, nu acum, zău așa. Mă tem că Daimon ar putea intra în comă dacă nu-l duc eu de-aici.

— Încearcă să te ridici.

— Lasă-mă-n durerea mea.

— Vreau să-i chem pe părinții tăi.

Daimon se ridică-n fund pe jumătate.

— Nu, nu, asta, cu siguranță, nu. Crede-mă, te rog, măcar acum. Chematul părinților mei aici, acum, e cel mai, dar cel mai rău lucru...

— De ce?

Daimon scutură din cap, de parc-ar vrea să scape de-o muscă.

— Politică. Politică...

Și ce facem, atunci?

— Câți bani ai la tine?

— Ți-i dau pe toți, până la ultimul yen, dacă mă lași în pace.

— Nu mă ispită. Am văzut o rampă de taxiuri lângă intrarea la Xanadu. O să mergem pân-acolo amândoi, tu și cu mine. Poți să leșini acum, sau să mă faci să urlu întruna la tine zece minute și să leșini după aia. Tu alegi.

Daimon oftează iar.

— Ce despotă ești când te exciți!

Ne-alegem cu priviri piezișe, în timp ce navigăm prin mulțime, dar toată lumea presupune că Daimon e prăbușit pe umărul meu, pentru că e beat-mangă. Strălucirea nucleară a soarelui de septembrie inundă ziua. Uniforma mea de la Căile Ferate Japoneze e năclăită de sudoare. Șuvoaie de oameni se revarsă-n Xanadu, și dinăuntru – în afară. Unde ar trebui să fie aer, se-nghesuie baloane argintii umplute cu heliu și răsună muzică de fanfaronadă. Frânturile de conversație roiesc, și un grătar de copt porumb umple totul de fum. Văd reflecția noastră într-o pereche de ochelari de soare gigantici. Arătăm ca dracu'. Un iepuraș uriaș negru scoate un magician pitic dintr-un joben, și toată lumea bate din palme. Undeva, un pian și niște instrumente cu coarde interpretează o muzică frumoasă. Îl simt pe Daimon icnind.

— Ți vine să vomizi? îl întreb.

— Nu, râdeam de partea amuzantă a zilei de azi – mă-ntreb care parte o fi fost amuzantă. Habar n-ai cât de jenant e pentru mine să-mi salvezi curu' tocmai tu, Miyake.

Zax Omega trece-n salturi prin fața noastră, vânzându-se pe el însuși în miniatură.

— Mda, zic, îmi închipui că trebuie să fie destul de umilitor, dacă stai și te gândești.

Daimon nu mai zice nimic pân-ajungem la rampa de taxiuri. Își trage picioarele mai greu după el și respiră mai hârșăit. Portiera taxiului se deschide brusc, din proprie inițiativă – mai spre sud, la noi, încă mai trebuie să ți-o deschizi tu singur, cu mâna.

— Știți unde vine Kita Senju? îl întreb pe șofer, care dă din cap că da. Știți unde vine restaurantul Tenmaya, la cinci minute de gară? – iar dă din cap că da.

Ei, magazinul ăsta de casete video e chiar pe aceeași stradă – îi mângălesc adresa Stelei Căzătoare. Vă rog, duceți-l acolo pe prietenul meu.

Taximetristul pare să aibă dubii, punând în balanță o cursă foarte bună cu năuceala evidentă a lui Daimon. Zic:

— L-a bătut puțin mai mult soarele-n cap. În zece minute o să-și revină-n simțiri.

Cursa bună prevalează și taxiul, cu tot cu Daimon, o ia din loc. Eu mă-ntorc și-o iau înapoi, pe drumul pe care am venit. Am o întâlnire-n Valhalla, cu o mapă azvârlită-ntr-un coș de hârtii metalic.

Mongolul urcă și mai mult, se-apropie. Nu-i decât o gaură cu formă umană în bezna lăptoasă. Îl văd cum aproape-zâmbește. Cizmele lui de cowboy numără invers câte momente mi-au mai rămas de trăit. Șopârlă și farurile Cadillacului, care luminează intermitent câmpul de bătălie, ar putea fi evenimente dintr-o altă viață. Oare Morino și Frankenstein se mai uită? Dacă nu stau cu ochii ațintiți spre mongol, mă tem ca nu cumva ucigașul meu să fi-njumătățit distanța dintre el și mine, când mi-aș întoarce iar privirile spre el. Adrenalina mi se luptă cu febra, dar n-am cum să profit de această energie pe care frica mi-o dă cumpurmut. Adrenalina, oricât de multă ar fi, n-o să mă țină-n viață, când oi da de pământ, după o asemenea căzătură. Nici n-o să m-ajute să dezarmez un mercenar viu, real, înarmat c-un pistol real, încărcat. Nici vorbă. Sunt mort. Cui o să-i lipsesc? Buntarō, până sâmbăta viitoare, o să-și găsească alt chiriaș. Mama o să-și reia ciclul de vinovăție, reproșuri și vodcă – iarăși. Tatăl meu, cine știe cum se va simți. Mama mea vitregă probabil c-o să-și cumpere o pălărie nouă, fiindc-o să aibă ce sărbători. Akiko Katō – ea o să aibă niște hârtii de completat. Pisică o să-și găsească o poală nouă, pe care să se cuibărească. Ea, oricum, nu m-a frecventat niciodată pentru altceva decât pentru lapte. Unchii mei, nevestele lor și verii mei de-acasă, de pe insula Yakushima, o să fie șocați și întorși pe dos, bineînțeles, la primirea veștii, dar cu toții vor ajunge la un consens, și anume că Tōkyō și necazurile-s totuna și că Japonia nu mai este o fortăreață sigură, așa cum a fost odată. Bunica mea va primi vestea cu o față impasibilă și o tăcere prelungită până la o jumătate de zi. După care, o să spună: „L-a chemat soră-sa și s-a dus“. Lista mi se-ncheie cu ea. Și asta, presupunând că trupul meu va mai fi găsit vreodată. Cu siguranță că mult mai logic ar fi să mă-ngroape într-un puț, sub cine-știe-ce viitoare autostradă, laolaltă cu ceilalți. Buntarō, după o

săptămână, o să mă dea dispărut, și toată lumea o să ridice din umeri și-o să spună c-a luat-o pe urmele maică-sii. Uite-l că vine, verificându-și pistolul. La ce bun, toată povestea? Pe Anju a luat-o la fund oceanul. Mie o să-mi dea drumu' jos, și gata. Strănut iar. Să strănut, acum! Ce rost mai are să-mi bat capul? Vântul adie răcoros peste fostul fund de mare, secăt.

Decid să pierd vremea vreo oră, înainte să intru înapoi în Valhalla. Mai întâi, găsesc un telefon. O sun pe doamna Sasaki la gara din Ueno, dar, în momentul în care-i aud vocea, închid, cuprins de panică – sau de rușine. Ar trebui să-i spun ori o minciună sfruntată, ori adevărul gol-goluț. Nu pot să fac nici una, nici alta. Drept care îl sun pe Buntarō, cu care-i mai simplu – el țopăie de bucurie la celălalt capăt al firului.

— Să vezi ce chestie, băiete! Kōdai își ține ochii deschiși, să știi și tu! În burta nevesti-mii! Deschiși! Închipuie-ți, cum vine asta! Și să vezi ce face – își suge deștu' mare! De pe-acum! Doctorul zice că e ceva neobișnuit, chiar așa devreme. Dezvoltare precoce – exact vorbele-astea ni le-a spus doctorul.

— Buntarō, eu...

— M-am uitat mai devreme la o casetă video cu bebeluși. Maternitatea e... ceva de necrezut. Ia zi, te-ai întrebat vreodată dacă embrionilor nu li se face sete? Ei bine, li se face! Așa că beau din lichidul amniotic, după care-l scot înapoi ca pipi! E ca și cum ai fi conectat la un robinet veșnic deschis, prin care curge Budweiser. Doar că lichidul amniotic are gust mai bun. Să tot aștepți să te naști – păi, trebuie să fie nouă luni de curată fericire. Ca la un bar unde nu ți-ar vâri nimeni vreodată sub nas nota de plată. Ca la sfârșitul anilor șaizeci. Și nu ne-amintim niciodată nimic din toate astea.

— Buntarō, un prieten al meu...

— Habar n-ai tu de cum rează o sarcină măruntaiele femeii. Până-n trimestrul al treilea, uterul ajunge să-i atingă sternul. Mamiferele placentare se chinuie, nu glumă. De-aia... – o femeie de la Steaua Căzătoare urlă-n fundal, deși varsă plămânii. Stai așa, nu-nchide, să dau sonorul mai încet. Mă uitam la *Rosemary și copilul ei*⁷⁶. Mai aflu câteva ponturi, pentru cazul în care Kōdai se dovedește a fi progenitura Satanei. O moașă de la spital spunea că...

— Buntarō!

— Ce, s-a-ntâmpat ceva?

— Îmi pare foarte rău, dar te sun de la o cabină telefonică, și cartela mea nu

mai are mult și se oprește. Un prieten vine cu taxiul chiar acum la Steaua Căzătoare. A donat niște sânge, dar i-au luat prea mult, și trebuie să stea undeva întins. Te rog mult, când ajunge acolo, vrei tu să-l conduci la mine-n cameră, sus? Îți explic mai târziu. Te rog.

— Și n-are nevoie și de pantaloni călcați? Sau cum ar fi un masaj, sau...

Încep să se audă piuituri pe fir. Perfect. Pun receptorul în furcă.

Un pluton de băieți și fete – ca să nu mai vorbesc de batalionul de tinere familii plictisite, în care se vor transforma și toate aceste cupluri, în cinci ani – mă iau pur și simplu pe sus, de-a lungul unei arcade comerciale, către un podium. Niște muzicieni cântă ceva sofisticat, dar jucăuș. O fi Mozart. Întâmplarea face să mă trezesc în rându-ntâi. Un violoncelist gras, doi violoniști slabi, un solist de violă plictisit și o fată care cântă la un pian cu coadă, marca Yamaha. Dacă stăpânii de câini ajung să semene cu animalele lor de companie, instrumentiștii se transformă-n propriile instrumente. În afară de pianiști – cum ar putea o ființă umană să semene cu pianul ei? La complexitate, eventual. Părul îi acoperă fața – stă aplecată peste claviatură, de parcă vreun zeu i-ar șopti muzica la ureche. Are o ceafă dintr-alea perfecte, pianista – curbe, netezime, rezistență, adâncituri, proeminente, toate potrivite. Poartă o rochie de mătase crem – rotocoale de sudoare-i marchează șira spinării – și cântă desculță. Muzica se sfârșește și toți cei de față aplaudă. Secțiunea de coarde se delectează cu aplauzele; pianista se-ntoarce doar și se-nclină cu modestie. Ai Imajō. Chiar ea este, Ai Imajō. Mă uit după vreo ascunzătoare, dar sunt înconjurat de poșete, cărucioare de copii și înghețate semitopite. Ai Imajō se uită exact înspre mine, și roșeața-mi explodează-n față, ca o grenadă. Pe urmă-mi dau seama că se uită, dar nu vede. Încă e năucită de splendoarea muzicii. Dar ea-mi zâmbește – mie, nu altcuiva – și mimează un cap în gură. Abia izbutesc să-i fac ușor cu mâna, că mă-mping în spate niște pinguini care duc în mâini buchete de flori de dimensiunile unor copaci. O femeie-hipopotam, înfășurată-n mărgele, urlă-n microfon, mimând o muzică preînregistrată. Mă las dus de val, căutând un loc adăpostit în Xanadu, în care să pot sta jos. Nu vreau s-o stânjenesc pe Ai Imajō în fața colegilor ei studenți la Conservator.

Valhalla mi-acoperă soarele. Când mi se termină ora, mă strecor printr-o gaură din gardul care delimitează perimetrul șantierului, și-apoi în umbra ei neterminată. Zăresc trei gardieni care fumează la gura tunelului de intrare

principal, dar e simplu să mă fofilez printre șiruri întregi de blocuri de construcție și stive de țevi, colaci de cabluri și rigole de scurgere. Dacă mă vede cineva din Valhalla însăși, am dat-o naibii; sper că întâlnirea cu Ai Imajō a epuizat cota de coincidențe pe ziua de azi. Cât pe-aci să mă-mpiedic de un cablu încolăcit. Se ridică de la pământ, de zici c-are viață-n el, și pătrunde-n Valhalla printr-o conductă de ventilație. Ăla, Șarpe, nu-i loc de șerpuit. Evitând raza vizuală a gardienilor, ajung la baza piramidei și-ncep să caut un loc prin care să intru. Construcția e vastă – îmi ia vreo cinci minute pe fiecare latură. Trec de intrarea în holul hotelului și-mi spun vreo două-n gând, să mă usture, că n-am lăsat-o întredeschisă mai devreme, cu vreo pană – probabil c-aș fi putut forța cumva mecanismul interior de închidere. După alte douăzeci de minute, ajung înapoi la intrarea principală și la cei trei gardieni. Mă gândesc să trec pe lângă ei, dându-mă drept băiatul cu boilerile sau mai știu eu ce – la urma urmei, sunt și acum în salopeta de serviciu –, dar, când mă strecor suficient de aproape de ei, cât să-i aud cum discută despre cea mai bună metodă prin care să schilodești un om, renunț și mă retrag. Mă-ntorc pe unde am venit, până la rampa care duce către subsol, cea pe care a coborât Frankenstein cu mașina mai devreme. Spionez ghereta paznicului, din spatele unui excavator. Ferestruica ei privește de-a curmezișul rampei, nu în susul ei. Dacă stau lipit de perete, mă gândesc, pot s-ajung până la gheretă, fără să fiu văzut. Iar acolo, eventual, pot să trec de ea târâș. Principalul pericol ar veni din partea vehiculelor care s-ar angaja să urce rampa, în timp ce eu aș coborî-o. Chiar și așa, nu erau decât cele trei Cadillacuri în toată acea parcare subterană. Dacă-am văzut bine.

Merge. Ajung la gheretă fără să mă vadă nimeni. De la televizorul paznicului, aud cam așa: „Iată, o adevărată încheștare între Giganți și Dragoni, în fața unui public de șaiszeci de mii de spectatori, în această după-amiază înăbușitoare, sub cupola Domului, în timp ce jucătorul gazdelor, Enoki, își face încălzirea, și-mi închipui foarte bine ce-i poate trece prin minte acestui tânăr combatant, în momentul de față“ – și-așa mai departe. Simt miros de *katsu*⁷⁷ de porc și aud un *ping!* făcut de un cuptor cu microunde. Mă las pe coate și genunchi și trec de-a bușilea prin fața gheretei. Îmi alunecă piciorul pe pietrișul mărunț, nu se poate să nu mă fi auzit, dar eu merg mai departe, prin fața ușii, pe sub barieră, și mă fac pierdut în beznă parcării, cu toți nervii încordați, așteptând să m-aud strigat sau vreo alarmă izbucnind. Mă reped în spatele unei coloane, cu inima bubuindu-mi în piept ca un instrument de percuție. Nimic. Paznicul trebuie să fie surd-toacă. De-acum, sunt un intrus, un pasager clandestin. Să mă calmez. Am intrat într-o

clădire, ca să recuperez dintr-o pubelă un rebut nedorit. Cele trei Cadillacuri sunt și-acum parcate în șir, ceea ce nu-i un semn bun, dar, atâta timp cât îl știu pe tatăl meu stând în siguranță în coșul metalic de hârtii, tot ce am de făcut este să-mi găsesc o ascunzătoare pe cine-știe-unde, prin hotel, și să-l recuperez de-acolo, când o rămâne coasta nepăzită. Rămânând în cotloanele de umbră cele mai întunecate, mă îndrept către ușa boltită și mă strecor pe ea. Țin minte drumul, cât-de-cât. Și-acum e pustiu. Șarpe rățăcește și el prin acest labirint de uși batante. A crescut cât o canoe. Trec de toaleta în care eu și Daimon am fost puși la păstrare – aud răsunând râsete bruște. Nervii-mi zvâcnesc mai ceva ca o coardă de arc – țășnesc înainte ca săgeata și-o iau pe după colțul următor, exact în momentul în care hohotele se revarsă pe coridor. Mă urmăresc pe după următoarele trei colțuri. Abia pe urmă se sting. Apoi însă își schimbă direcția și se-ndreaptă către mine – nu, zău?! Mă-ntorc pe unde-am venit, panicat – așa mi s-a părut, că m-am întors pe unde-am venit –, și mă trezesc pe un coridor înfundat, cu un automat de băuturi într-o nișă. Ascult. Vocile celor doi se-apropie. Poate reușesc să m-ascund pe după latura tonomatului ăstuia de băuturi – incap, dar, când încerc să mă storc și mai tare în spatele lui, mi se prinde piciorul într-o buclă de cablu. În același moment, vocile se opresc în fața mașinăriei. Îngheț. Dacă mă mișc o să m-audă, precis. Dacă se uită pe după latura ei, o să-mi vadă piciorul. Simt că mă paște și-un strănut. Un transformator îmi apasă fix în șale. Zumzăie ca o viespe și e fierbinte ca un fier de călcat.

— Ia uite, ia, ce-avem noi aici?

— Stella Artois de import. Nectaru' zeilor.

— Avem timp de-o doză așa, pe picior?

— De ce nu? Și, ce să vezi? Kakizaki are AB, cu Rh negativ.

— I-auzi! Sper că l-ai stors de tot ce-avea-n el. AB negativ e ca rubinu' lichid pentru miliardaru' care trebuie.

— L-am stors de-a rămas ca deșertu', nenorocitu' dracu'. Eu văd asta ca pe-o eliberare. Ai auzit de juvețele-alea-n jurul gâtului pe buza puțului? Căcat, porcăria asta nu vrea să ia de cinci mii. Ai tu mai mici?

Uite-acum strănut. Aud cum sunt băgate monede-n automat.

— Juvețe la gât? Da' n-a zis Morino să folosim band-adezivă?

— Am folosit, da' Nabe se zvârcolea prea tare. Și Morino a ordonat fără sedative. Deci, n-aveam cum să procedăm altfel, decât cu juvețe de-alea în jurul gâtului și cuie de nouă țoli. Kakizaki-i ăla norocosu': are pielea mai albă ca curcanu', așa că n-o să simtă mai-nimic.

Nu îmi mai vine să strănut. Cutiile de bere troncăne prin măruntaiele automatului. Cei doi își desfac berile și pleacă, discutând în continuare despre tâmplărie. Eu strănut și dau cu capul de latura mașinăriei.

Din întâmplare, dau peste camera 33 în timp ce caut mai departe un loc unde să m-ascund. Îmi lipesc urechea de ea. N-aud nimic, în afară de pulsul meu, care-mi zvâcnește-n amândouă timpanele. Mă gândesc. Încerc ușor mânerul. Arcurile-i sunt dure, dar ușa nu pare încuiată. O întredeschid și arunc o privire înăuntru. Fereastra e și ea întredeschisă, și o adiere trece ca pieptănul prin storuri. Mă strecur înăuntru, fără să uit de camera de-alături. Nu-i nimeni acolo. Un sentiment de ușurare se revarsă peste mine, după care altul, de triumf, mai-mai să mă trântescă la pământ. Iată c-a meritat riscul dement pe care mi l-am asumat. Deschid mapa de documente și scot un geamăt. O singură fotografie cade la pământ din ea și aterizează cu fața-n jos. Pe spatele ei, un mesaj scris cu pixul: „Există un proverb arab: «Ia-ți ce vrei, zice Dumnezeu, și plătește pentru ce ți-ai luat». Pluto-Păcănea, Xanadu, acum.“ Întorc poza invers. Două certitudini – una: femeia este Akiko Katō; a doua: de la maxilarul pătrătos până la sprâncenele arcuite, bărbatul de pe locul șoferului e tatăl meu. Nu există dubiu.

La Păcănelele lui Pluto, atmosfera e-atât de-ncărcată de nădușeală, de fum și de gălăgie pură, încât ai putea înota până sus de tot, la globurile tapetate cu mozaic de oglinzi, de pe tavanul ca de discotecă. Mi-aș da un plămân, uite-acum, pentr-o țigară, în loc s-aștept până la cin’zeci de ani, dar mă tem că, dacă mai amân fie și un singur moment, o să-l scap pe Morino, și Planul meu F, cel mai bun de pân-acum, o să se urce-n mașină odată cu el, și dus o să fie. Nu contează, numai respirând aici, înăuntru, pot absorbi suficientă nicotină, cât să calmeze și-un rinocer. Clienții se bulucesc pe culoare, așteptând să se elibereze vreun loc. Cel mai mare dintre unchii mei – proprietarul singurei săli de păcănele de pe insula Yakushima – zicea că saloanele noi își reglează câteva dintre aparate să le plătească mai generos jucătorilor, ca să intre în forță pe piața jocurilor. Droni și drone stau gură-cască – parcă-s hipnotizați – și urmăresc zurelul și strălucitul bilelor argintii care se rostogolesc în cascadă. Stau și mă-ntreb: oare câți bebeluși trag să moară, copti ușor-ușor, în măruntaiele parcării de la Xanadu? Încep un al doilea tur de sală, căutând o ușă rezervată personalului. Ceasul ticăie. Dau de-o fată îmbrăcată în uniformă de Pluto-Păcănea.

— Ei, tu! Biroul lui tata unde e? – o iau tare, la care ea se intimidează:

— Biroul cui, domnule?

— Al șefului de-aici!, mă-ncrunt

— Aaa... domn' Ozaki?

— Dacă nu el, cine? îmi dau ochii peste cap.

Fata mă duce în spatele biroului de informații, unde-i o ușă cu tastatură, introduce un cod și mi-o deschide.

— Pe scări în sus, domnule. V-aș conduce eu, dar n-am voie să părăsesc nivelul clienților.

— Bineînțeles că nu.

Închid ușa. O încuietoare complexă clămpăne și-o blochează. Niște scări abrupte duc spre o singură ușă. Liniște ca sub apă. Încep să urc scările și, la un moment dat, mă și-mpiedic, dau să cad, când îl văd pe Piele-Tăbăcită uitându-se calm la mine, de pe treapta cea mai de sus. Zic:

— Ăăă... bună-ziuă.

Piele-Tăbăcită se uită la mine, mestecând gumă. Într-una dintre mâinile încrucișate la piept, ține un pistol. Primul pistol adevărat pe care l-am văzut vreodată.

— Pot săăă... intru?

Piele-Tăbăcită mestecă și face un semn cu capul, o fracțiune de secundă. Bat de două ori și deschid ușa de sus.

Deschid ușa de sus și văd cum un om zboară prin aer și, de-acolo, prin mijlocul unei oglinzi de la celălalt capăt al încăperii. Oglinda se face țândări, care se prăbușesc într-un ropot de aplauze – și omul se prăbușește, nu se mai vede, în salonul de mai jos, ticsit de droni și drone. Parcă toată scena se clatină. Înghit în sec – eu am făcut asta? Larmă neobosită de păcănele dă buzna-n cameră. Morino se uită la mine din spatele biroului, cu un deget la buze și palma cealaltă făcută pâlnie la ureche. Mai am timp doar să-i înregistrez pe retină pe cei trei corni de vânătoare – ei l-au azvârlit pe respectivul – și pe Mama-san tricotând, până se declanșează reacția în lanț de la etajul de mai jos. Haos, urlete, țipete. Morino stă cu coatele proptite în tăblia biroului. Mulțumirea i se citește lăbărțată pe față. Un ciob de oglindă se trezește și el să cadă mai târziu din ramă. Piele-Tăbăcită închide ușa în urma mea. Ciclonul iscat mai slăbește în intensitate, pe măsură ce tropăiturile se reped să iasă mai repede. Șopârlă și Frankenstein trag cu ochiul prin rama fostei oglinzi, evaluând pagubele. Morino parc-ar zâmbi numai din pleoape.

— Te-ai nimerit perfect, Miyake. Ai fost martor la declarația mea de război. Stai jos.

Tremur tot.

— Omul care...

— Care om?

— Pe care l-au aruncat pe fereastră...

— Ozaki? Ce-i cu el? zice Morino, cercetând o cutie de lemn.

— N-are nevoie de-o... – înghit iar în sec – ... ambulanță?

— Probabil că are, zice Morino, ridicând o clapetă, apoi capacul cutiei.

Înăuntru, țigări de foi.

— Și nu i-o chemați?

— Excelent! Asta-i Monte-Cristo²⁸. Să-i chem eu salvarea? Dacă Ozaki voia să-i cheme cineva salvarea, să fi făcut bine să se gândească la ce consecințe risca pișându-se pe bombeul pantofilor lui Ryūtarō Morino.

— O să colcăie pe-aici de polițiști.

Morino își trece trabucul pe sub nas. Frankenstein urmărește atent cum se bulucește haosul să iasă de la Păcănelele lui Pluto.

— De polițiști? Polițiștii trăiesc în lumea ta, Miyake. Noi ne polițienim singuri, în lumea noastră.

Dă din cap către Șopârlă, și cei doi se îndepărtează de rama oglinzii. Mie încă mi-e greață până-n suflet, c-am fost de față la exercitarea violenței. Andrelele cu care tricotează Mama-san clic-clic-clicăie. Cornii de vânătoare sunt iarăși în antract.

Într-un târziu, Morino desface trabucul din ambalaj.

— Ce știi tu despre țigările de foi? Nimic. Așa că, fii atent aici. Învață. Monte-Cristo e pentru țigările de foi ce sunt vitrinele de la Tiffany's pentru tiarele cu diamante. Perfecțiunea întruchipată. Cubaneze pure – umplutură, învelitură, legătură. Pentru o scârnă de șobolan ca Ozaki, era o blasfemie să se și uite la o țigară de foi Monte-Cristo. Stai jos, ți-am spus – eu, năucit, mă supun. Ești aici, pentru că umbli după informații. Am dreptate?

— Da.

— Știu. Informațiile-astea m-au costat bani buni. Cum intenționezi să plătești?

Mă forțez cum pot să ignor faptul că omul din fața mea tocmai a pus ca un alt om să fie aruncat pe fereastră și încerc să mă scot pe mine-n evidență.

— Aș fi foarte recunoscător dacă... – dar las propoziția-n aer.

Morino mângâie ușor țigara cu vârful limbii.

— Sunt convins că recunoștința ta e de cinci stele. Dar eu am niște mahări metropolitani. Așa că recunoștința ta face cât un căcat de purice pentru mine. Mai încearcă.

— Bine, cât?

Morino ia un instrument de pe masă și taie-mprejur trabucul.

— De ce, oare, totul se reduce la bani, bani, bani, la tineretul din ziua de azi? Nici nu-i de mirare că Japonia se afundă tot mai mult, moral și spiritual, într-un marasm. Nu, Miyake, nu vreau banii tăi. Plus că știm, și unul, și celălalt, că până și porumbeii stau mai bine ca tine la capitolul venituri disponibile. Nu, îți propun așa: îți propun să plătești în loialitate.

— Loialitatea mea?

— Ce căcat e-aici, vreun ecou?

— Ce poate să-nsemne asta, să vă dau loialitatea mea?

— Cât de bine semenii cu taică-tu. Și tu trăiești în detalii mărunte. Loialitatea ta? Ia să vedem. Mă gândeam că ne putem petrece restul zilei împreună. Mergem s-aruncăm o bilă-n popice. Vizionăm un spectacol cu câini. Mâncăm ceva, pe urmă ne-ntâlnim cu câțiva prieteni vechi. Și, când se face miezul nopții, te repezim acasă cu mașina.

— Și-n schimb, eu...

Morino pocnește din degete, iar unul dintre cornii de vânătoare îi întinde o altă mapă, pe care el o răsfoiește.

— Îl primești pe taică-tu: nume, adresă, ocupație, rezumatul activității de până-acum, istoricul personal, poze – color și alb-negru –, facturi telefonice detaliate, conturi bancare, gelul de ras preferat – închide mapa și zâmbește. Ne dai mie și familiei mele câteva ore din timpul tău prețios, și căutarea ta de-a dreptul istorică se-ncheie cu un succes răsunător. Ei, ce zici?

Din sala de păcănele de jos, de-acum pustie, aud crăntănit de cioburi și huruit de obloane electrice care se lasă-n jos. Îmi trece prin minte că un eventual „Nu” ar putea să aibă consecințe mult mai rele pentru mine decât simplul refuz de a-mi fi înmănată o mapă, ținând cont de scena la care am asistat.

— Da.

Un tampon umed, și un ac mi se-nfige în brațul stâng, puțin mai sus de cot. Icnesc. Un alt corn de vânătoare m-apucă și mă ține strâns. Își coboară mutra la nivelul feței mele și cascadează gura, ca și cum ar vrea să-mi smulgă nasul cu dinții. Respirație stătută, de apă de iaz. Îi văd în fundul gâtului de-aproape, înainte să apuc să mă uit în altă parte, după care chiar că mă uit în altă parte. Are

limba un ciot retezat, un zvârcolici amorf. Cornii de vânătoare sunt muți cu toții. Seringa se umple de sângele meu. Mă uit siderat cum o seringă înfiptă în brațul lui Morino se umple de sângele lui. Pare surprins că mă vede pe mine surprins.

— Avem nevoie de cerneală.

— Cerneală?

— Pentru contract. Eu cred în lucrul scris.

Ne sunt luate seringile, iar eu îmi recapăt brațul. Morino le golește pe-amândouă într-o ceașcă de ceai și amestecă sângele amândurora c-o linguriță. Întepătura mea se-alege cu încă un tampon cu dezinfectant. Unul dintre cornii de vânătoare desfășoară-n fața șefului cel mare o foaie de scris caligrafic și-i înmânează o pensulă de scris. Morino înmoaie pensula, inspiră profund și caligrafiază, cu tușe grațioase, caracterele care înseamnă: *Loialitate, Îndatorire și Ascultare. Mori. No.* Apoi răsuțește foaia de hârtie pe birou.

— Repede – îmi ordonă, și gura pare să-i fie-n ochi –, până nu se-ncheagă sângele.

Iau pensula din mâna lui, o înmoi și scriu: *Mi și Yake.*

Roșul sângelui alunecă deja înspre bălegăriu. Morino privește c-un ochi critic. Zice:

— Arta scrisului. Trage să moară.

— La mine la liceu, exersam cu cerneală, zic.

Morino suflă peste hârtie, ca s-o usuce, o rulează și-o introduce într-un etui de sul de papyrus. Totul pare să fi fost pregătit dinainte. Mama-san lasă jos andrelele și lucrul de mână, ca să pună etuiul în geanta ei. Zice:

— Și-acuma, Tată, poate că trecem și la lucruri serioase?

Morino pune pe masă ceașca de sânge și se șterge la gură.

— Da. La popice.

Un centru comercial subteran va lega-ntre ele, cândva, complexe Xanadu, Valhalla și Nirvana. Deocamdată, e un subsol noptatic, luminat doar de felinare de-ale muncitorilor, în care zac depozitate prelate, dale de gresie, planșuri de lemn, foi mari de sticlă și o armată de manechine de buticuri, livrate prematur și înghesuite goale în polietilenă semitransparentă. Morino merge în față, cu o portavoce într-o mână. Mama-san merge-n urma mea, iar cornii de vânătoare formează ariergarda. Undeva, deasupra capetelor noastre, în lumea reală, însorită, Ai Imajō cântă la pian Mozart. Vorbele lui Morino se-aud ca și cum întunericul propriu-zis ar fi prins glas:

— Strămoșii noștri au construit temple pentru zeii lor. Noi construim, uite, magazine universale. Când eram tânăr, am fost în Italia cu tatăl meu, într-o călătorie de afaceri. Și-acum visez clădirile de-acolo. Megalomania ne lipsește nouă, în Japonia.

Jos, aici, dedesubt, e răcoare și umed. Strănut. Când înghit, mă doare gâtul. Într-un târziu, dăm de-o scară rulantă încremenită, pe care urcăm la suprafață. „Bine ați venit în Valhalla!“, zice Thor, cu fulgerul într-o mână și c-o bilă de popice în cealaltă. Printr-o ușă temporară dintr-un perete de placaj, intrăm într-o vastă întunecime, unde lumina zilei nu se cunoaște. La început, nu văd absolut nimic, nici măcar podeaua pe care calc. Simt spațiul gol, atâta tot. Mă țin după dâra de fum și după lumina ca de ambră a vârfului țigării de foi a lui Morino. Să fim într-un hangar? Undeva, departe, se distinge o licărire. Suntem într-o sală de popice. Trecem prin dreptul pistelor, una după alta. Încerc să le număr, dar le pierd șirul. Par să treacă minute-ntregi, dar așa ceva este imposibil.

— Mergi des la popice, Miyake, pe Yakushima? întreabă Morino, cu o voce care uneori pare să vină de departe, alteori – de aproape.

— Nu, îi răspund.

— Popicele-i împiedică pe tineri să intre-n belele. E mai sigur decât să cazi din copaci ori să te-nece curenții care te trag la fund. Am fost odată la popice cu tatăl tău. Popicar serios, nu glumă. Deși golf joacă și mai bine.

Nu cred ce-mi spune, dar tot îmi încerc norocul:

— Pe ce teren de golf ați jucat? – dar Morino-mi face semn că nu cu țigara, care parc-ar avea un licurici în vârful.

— Nici o fărâmbă până la miezul nopții. Asta-i înțelegerea. După care, poți să te-ndopi cu toate informațiile pe care o să fii în stare să le digeri.

Dintr-odată, iată-ne ajunși: Piele-Tăbăcită, Frankenstein, Șopârlă, Acadea. Mama-san se așază și-și scoate lucrul de mână. Morino-și umezește buzele. Întreabă:

— Oaspeții noștri sunt bine plasați?

Frankenstein își răsucesce-n jos degetul mare, către pista luminată. În locul celor zece popice, sunt trei capete umane ca de ceară. Capul din centru face o mișcare. Capul din stânga pare să aibă un tic. N-ar trebui să fiu aici. E de coșmar o asemenea greșeală. Nu. Trebuie să fie un fel de interogatoriu. Nu-i atât de bolnav Morino, încât s-azvârle bile de popice în capetele unor oameni adevărați. E om de afaceri, în esența lui.

— Tată, zice Mama-san, ceva trebuie să spun. Actul ăsta e de nedescris.

— Dacă-i război, e război.

— Și retinele lor – cum rămâne cu ele?

— Înțeleg ce te preocupă, zău că-nțeleg. Dar conștiința mă împiedică să privesc un biet mort de-o viziune clară asupra destinului său.

— *Morino!* răcnește Cap-din-Centru, c-o voce răgușită. Știu că ești acolo!

Morino duce portavocea la gură. Vocea lui, amplificată, sună ca o furtună de nisip.

— Felicitări pentr-o minunată zi de inaugurare, domnule Nabe – și ecourile răsună înainte și-napoi. Parc-a fost un vag tă răboi la salonul de păcănele, dar acum, sunt convins, totul e pus la punct.

— Dă-ne drumu'! În clipa asta! Jun Nagasaki e stăpânul orașului ăstuia!

— Greșit, Nabe. Jun Nagasaki doar *crede* că e stăpân aici. Pe când eu mă *știu* stăpân aici.

— Ești un nenoroci' de căcănar *nebun*!

— Și tu, îi întoarce zbierătu Șopărlă, ești un nenoroci' de căcănar *mort*!

Portavocea pârâie.

— Nabe, tu ai fost dintotdeauna o lobotomie umblătoare. Moartea ți se potrivește perfect. Dar tu, Gunzo – credeam că ai atâta minte, să-ți iei mita și să te duci învârtindu-te la tropice – la care Cap-din-Stânga zice și el:

— Îți suntem cu toții mai folositori vii, Morino.

— Da, dar îmi sunteți mai plăcuți morți.

— Pot să-ți arăt cum să-i strangulezi liniile de-aprovizionare lui Nagasaki.

Morino îi întinde portavocea lui Piele-Tăbăcită, care-și depune guma de mestecat într-un șervețel.

— Bună să-ți fie ziua, Gunzo.

— *Tu?!*

— Prefer clienții care plătesc la timp.

Are un accent străin, tă răgănat.

— Nu pot să *cred* o asemenea porcărie.

— Neputința ta de-a crede este cauza dilemei în care te afli.

Cap-din-Centru zbiară:

— Atunci, ești mort și tu, căcat slinos de mongol!

Căcatul-slinos-de-mongol îi întinde portavocea înapoi lui Morino, zâmbește și bagă-n gură o lamă nouă de gumă de mestecat.

Cap-din-Stânga strigă:

— Pot să fiu eu mesagerul tău pe lângă Nagasaki, Morino!

— Tu nu ești mesageru' nostru, căcatule, îi răspunde Șopârlă, strigând și el. Tu ești mesaju' nostru!

— Foarte concis, fiule, comentează Morino, aprobator. Foarte concis. Aruncă tu primul.

Șopârlă se-nclină grațios și alege bila cea mai grea. Eu îmi tot spun că nu-i decât o cacealma. N-ar trebui să fiu aici. Șopârlă se postează la capătul pistei și-și proiectează lovitura.

— Împușcă-ne, Morino! strigă de la celălalt capăt Cap-din-Centru. Lasă-ne să murim onorabil!

— Ce știi tu ce-i aia onoare, Nabe? Ți-ai vândut curu' lui Nagasaki, până s-apuce el să-ți spună să te-aplec!

Șopârlă face un pas, doi pași – *vrmmmm!* O traiectorie rapidă, fără unduieli, mi se strânge stomacul, încerc să mă trezesc, să mă uit în altă parte, pentru binele meu, dar, când urlă Cap-din-Centru, mă uit, idiot ce sunt. Cap-din-Dreapta – Kakizaki, de care vorbeau cei doi, bănuiesc – nu mai e de recunoscut. Aș vrea să vomit, dar nu mi se ridică nimic din burtă. Parcă-s înțleiat. Kakizaki e, de fapt, o cavitate căscată, de os și sânge. Cornii de vânătoare se lansează în aplauze năvalnice. Cap-din-Stânga e-atât de șocat, că parcă s-a-nchis. Cap-din-Centru icnește, se îneacă, împrășcat cu fărâme sângerii. Șopârlă se-nclină iar și revine pe bancheta de la consolă.

— Superbă tehnică, îl elogiază Frankenstein. S-o mai urmărim o dată, în reluare.

Eu întorc spatele și mă fac arici, cu capu-ntre genunchi. Tresar, când portavocea-mi tună-n ureche: „Miyaaaaakeeeeeeee!“ Șopârlă-mi face semn către pista de popice.

— Rându' tău.

— Nu.

Cornii de vânătoare mimează confuzie și surprindere. Morino șoptește, ca sufleurul pe scenă:

— Ba da. Ne-am înțeleș prin contract.

— Nu scria nicăieri nimic de complicitate la crimă.

— Te-ai angajat să faci aia ce-ți spune Tatăl să faci, zice Frankenstein.

— Bine, dar...

— O dilemă de ordin moral pentru tânărul acesta cu simțul responsabilității, comentează Morino. S-arunci, ori să nu arunci. Dac-arunci, riști să le provoci anumite stricăciuni scârbelor ăloră trădătoare de colo. Dacă nu arunci, o să

provoci un incendiu la Steaua Căzătoare și-o naștere prematură, cu trei luni mai devreme decât ar trebui, nevastei proprietarului. Care dintre cele două trage mai greu la cântarul conștiinței tale?

Vrea să mă implice în violențele-astea, ca să fie sigur că n-o să scot niciodată o vorbă despre ele. Parcă mă și văd, cu lacătul pus la gură și cheia răsucită-n el de mai multe ori. Mă ridic de pe scaun, cu intenția să-mi aleg bila cea mai ușoară, sperând ca vreo întorsătură neprevăzută a lucrurilor să mă facă scăpat de-aici. Ridic bila, cea mai ușoară dintre toate. Cântărește cât nu face. Nu. Nu pot să fac așa ceva. Pur și simplu, nu pot. Aud râsete-n spatele meu. Îmi întorc privirile. Șopârlă s-a întins pe spate, cu picioarele desfăcute și c-un balon umflat, înghesuit sub geacă. Balonul are mângălite pe el, cu trasator negru, sfârcuri, buric și un triunghi de păr pubian. Frankenstein se pune-n genunchi deasupra lui, amenințându-i umflătura cu cuțitul.

— Nu! strigă Șopârlă-n *falsetto*. Nu, domnule, te rog, nu mă răni, am un bebeluș în marsupiu.

— Scuze, madam Buntarō, suspină Frankenstein, dar așa pățești când lenchiriezi camere unora care nu-și respectă angajamentele făcute-n fața unor oameni puternici...

Șopârlă zbiară cât îl țin curelele:

— Te rrrog! Copilu' meu, copilu' meu! Ai *milă*!

Cuțitul își apasă vârful în pântecul de cauciuc al pretinsei madam Buntarō, Frankenstein strânge pumnul celălalt și dă cu el, rotindu-l ca pe-un baros. *Bang!* Acadea suge-ntruna și dă drumul unui hohot de râs gâlgâit. Mama-san tricotează. Morino bate din palme. Un snop de fețe suspendate în penumbră, conturate doar de lumina monitorului și-a consolei. Dintr-o singură mișcare, se răsucesc toate și se uită fix la mine. Mi-e și greu să spun care dintre acele mutre neclare dă ordinul, până la urmă:

— Aruncă bila!

Trebuie neapărat să ratez, dar nu evident. N-ar trebui să fiu aici. Aș vrea să le cer scuze capetelor, dar cum? Pun piciorul pe pistă și-ncerc să respir adânc. Unu: îmi iau ținta-n șanț, la un metru în fața lui Cap-de-Mort-din-Dreapta; doi: mi se-ntorc mașele pe dos și bila-mi scapă din mână prea devreme – de la degetele mele, au nădușit și găurile din ea. Mă las pe vine acolo, unde sunt, prea-ngrețosat să mă uit, prea-ngrețosat să nu mă uit. Bila o virează către șanț și se rostogolește pe muchia lui preț de-a doua treime a pistei. Dar apoi, efectul o face să vină înapoi pe mijloc – și se-ndreaptă fix către Cap-din-Centru. Mutra lui pare a se

refracta, un urlat ca de fiară acoperă hurelul bilei, și cornii de vânătoare din spatele meu aplaudă la unison. Eu închid ochii. Mormăituri dezamăgite mi-ajung la ureche tot din spate.

— I-ai ras barba, zice Morino, pe ton de consolare.

Tremur tot, nu mă pot stăpâni.

— Vrei să vezi reluarea? îmi rânjește Șopârlă.

Nu-l bag în seamă, revin la locul meu, cu pași împleticiți, și mă prăbușesc pe ultimul scaun. Închid ochii. Atâta sânge lucios, închegat.

— Eliberați ringul! exclamă Frankenstein. Să v-arăt specialitatea mea – moara de vânt țintită!

Aud multe mormăieli, pașii lui repeziți și bubuitul unei bile plecate ca din tun. Trei secunde mai târziu, aplauze furtunoase.

— Bostan crăpat! strigă Șopârlă.

— Bravo! aclamă Tatăl Morino.

Cap-din-Centru țipă din toți bojocii, iar și iar. În schimb, Cap-din-Stânga e rău-prevestitor de tăcut. Pe dinăuntru pleoapelor, mi se conturează capătul pistei. Îmi strâng și mai tare ochii, dar viziunea în Technicolor persistă. Probabil că n-o să scap de ea până mor. N-ar trebui să fiu aici, în această după-masă cunțosă halucinantă. Corpul meu nu se lasă oprit din tremurat. Horcăi o dată, de două ori – degeaba, tot nu-mi vine să borăsc. Aburi otrăvitori de tălăi. Când am pus ceva-n gură ultima dată? Cu săptămâni în urmă. Dac-aș putea, m-aș duce-nvârtindu-mă. S-o ia naiba de mapă cu date. Știu însă că n-o să mă lase. O mână mi se strecoară-n pantaloni. Acadea.

— Ceva bomboane ai? *Ce?! Bombe cu șampanie? Bomboane n-ai?*

Halena-i miroase a iaurt mucegăit. Șopârl-o apucă de păr și-o smulge de lângă mine.

— Târfuliță nenorocită de trei parale! – trosc, trosc, plească.

Morino duce la gură portavocea. Supraviețuitorul țipă, țipă-ntruna.

— Facem o înțelegere, Nabe? – țipetele slăbesc și devin suspine strangulate. Dacă-ți tace fleanca la următoarea bilă, ești liber să pleci. Da' nici măcar un chițait, fii atent!

Nabe respiră-n horcăituri hârșăite. Morino lasă-n jos portavocea și se uită la Mama-san:

— Nu vrei?

— M-am lăsat de popice, răspunde ea, clic-clic-clicăind cu andrelele.

— Tată, zice Piele-Tăbăcită. Esența jocului acesta, și eu am prins-o.

— Ești de-al nostru. Te rog, încuviințează Morino.

— O să-l rezolv pe Gunzo. Nu mi-a plăcut niciodată Gunzo.

Un rostogolit constant, un geamăt cu fălcile-nclăștate scos de Nabe și-o bufnitură. Aplauze.

— Aoleu, Nabe, tună Frankenstein. Sigur am auzit un chițăit.

— Ba nu! se-aude o voce spartă, sacadată, saturată.

Morino se ridică-n picioare.

— Încearcă să vezi partea umoristică a lucrurilor. Simțul umorului e sufletul sufletului.

N-ar trebui să fiu aici. Morino se mișcă tacticos.

— Ei, nu! Asta-i o bilă care s-a mai folosit o dată. Are pe ea urme de scalp de-al lui Gunzo. Sau Kakizaki.

Nabe scâncește ușor, ca și cum și-ar fi pierdut ursulețul, și nu i-ar păsa nimănui. Morino calc-apăsător, un pas, doi – bila-i zboară din mână, huruind. Un urlător scurt, ascuțit ca dinții de ferăstrău. O plesnitură ca de bețișor. Două chestii grele bufnesc în fosa din spate.

Trei Cadillacuri alunecă de-a lungul benzii de viteză. Un tărâm de niciunde, nici la oraș, nici la țară. Drumuri de acces, puncte de servicii, depozite. După-amiază se transformă-n seară, de parcă s-ar scurge-n gaură. Am fost ars cu fierul roșu de ce-am văzut pe pista de popice. Arsura n-o să mă doară, până când starea de șoc nu mă părăsește și nervii nu-mi revin la viață. Mă gândesc la câte locuri există, unde aș putea fi, dacă nu mă-ntorceam în Valhalla. Aș putea sta de vorbă cu Ai Imajō într-o cafenea. Aș putea fuma cu Buntarō, în timp ce dau de mâncare la Pistică. Aș putea să-mprăști bombe cu motocicletă unchiului Bitum, pe șoseaua de coastă care-nconjoară Yakushima. Luna se ridică peste versanți împăduriți. Unde-i asta? Pe nu-știu-ce peninsulă. Frankenstein e la volan, Piele-Tăbăcită – pe locul mortului. Morino stă pe bancheta mediană, eu – lângă el. Suflă-n formă de coroană fumul trabucului și dă câteva telefoane, în care tot repetă cuvântul „operații“. Dă telefoane unul după altul, care nu durează mai mult, aproape de fiecare dată, decât îi ia să spună: „Unde, futu-i mă-sa, -i Miriam?“ Acadea o ia-n gură de la Șopârlă pe bancheta din spate. Intrăm într-un tunel. Luminile din tavan trec peste parbriz ca un scanner peste codul de bare. Din loc în loc, atârnă ventilatoare puternice. N-ar trebui să fiu în coșmarul ăsta.

— M-aș bucura dacă n-ai mai tot spune asta, zice Morino, pare-se către mine. Mă calcă pe nervi. Toți avem parte fix de coșmarul pe care-l merităm.

Tot mai încerc să pricep ce vrea să spună, când Frankenstein rupe tăcerea:

— La mine, coșmarurile se petrec mereu în tuneluri. Am câte un vis oarecare, nimic înspăimântător, nimic de felul ăsta, și brusc văd gura unui tunel, și-atunci mă gândesc: „Da, bine, urmează un coșmar“. Intru cu mașina-n tunel, și-ncepe. Oameni spânzurați de tavan. Vreun ăla de i-am tras-o acum zece ani se-ntoarce din morți, și mie mi se blochează arma. Tunelu’ se-ngustează din ce în ce mai tare și mă strânge, de nu mai po’ să respir.

Acadea soarbe. Șopârlă geme-nfundat și zice:

— În coșmaruri, e legea junglei pentru fiecare. Toate trăncănăile moderne, rămâi fără ele. Te trezești acolo singur, lăsat să te-nfulece vreun ăla mai mare, mai tare, mai da’ dracu’. Vezi ce faci cu dinții ăia! – și-o plesnește pe Acadea, care geme așa cum e, cu gura plină.

Morino scutură scrumul trabucului în scrumieră.

— Interesante vederi, băieți. Eu văd lucrurile așa: coșmarul e-o comedie fără supapă de eliberare. Te gâdilă, dar nu poți râde. Și presiunea se-acumulează iar și iar. Cum face gazu-n bere. Ai ceva de-adăugat la discuția noastră fascinantă, Miyake?

Mă uit la torționarul ăsta și mă-ntreb dacă pentru el e-o zi ca oricare alta.

— Nu.

Parcă nici nu mai are nevoie de buze, ca să vorbească:

— Înveselește-te, Miyake. Tot timpul mor oameni. ăia trei au terminat-o cu viața în momentu-n care m-au tras pe sfoară. Tu n-ai făcut altceva decât s-ajuti ca sentința să fie dusă la-ndeplinire. Nici n-o să-ți mai aduci aminte de ei într-o săptămână. Cică „timpul e cel mai mare vindecător“. Pe dracu’! Cel mai mare vindecător e uitarea.

Șopârlă-și dă drumu’, plescăind mulțumit din buze. Acadea se ridică-n fund, ștergându-se la gură. Zice:

— Plata!

Șopârlă bombăne ceva și trage un fermoar.

— La tine, brațu-i ca un căca’ de-ăla de pernuță de ace. Bagă coapsa-ncoa’! Ți-o injectez acolo. Și nu lăsa bale mai mult decât e nevoie.

Piele-Tăbăcită ia cuvântul:

— În țara de unde vin eu, despre coșmaruri se spune că sunt strămoșii noștri mai sălbatici, veniți să-și revendice pământurile. Pământuri cultivate și pășunate de ființele noastre mai blânde, mai grase, moderne, în stare de trezie.

Frankenstein produce un pieptăn de oțel, pe care și-l trece prin păr cu o mână,

în timp ce cu cealaltă ține volanul.

— Trimiși de cine? întreabă.

Piele-Tăbăcită desface o lamă nouă de gumă, o-ndoaie și-o bagă-n gură.

— Coșmarurile ne sunt trimise de cine sau de ce suntem noi înșine în *realitate*, pe dinăuntru. Coșmarul ne spune: „Să nu uiți de unde vii” și „Să nu uiți cine ești cu-adevărat”.

Un pudel de neon se dă mare pe firma lui, în vecii vecilor. Poartă un papion mic de căței. Cadillacul nostru îl ajunge din urmă pe cel al cornilor de vânătoare. Mama-san a plecat la treburile ei, cu cel de-al treilea. Bărbații-și verifică armele, și Frankenstein îmi deschide mie portiera. Zice:

— N-ai prefera să stai frumos aici în siguranță, în mașină, c-o borfuliță toantă și ahtiată după sex?

Până să mă gândesc eu ce să spun, Șopârlă-mi trage una peste șapca de baseball.

— Păcat. Nu se poate.

Coborâm și ne-ndreptăm spre intrarea magaziei cu pudeli. Un insectocutor clipește la fiecare câteva secunde. Dinăuntru magaziei, se aude un întreg vacarm, când mai tare, când mai încet. Doi nămiloi se materializează din penumbra intrării și se-apropie de cornii de vânătoare.

— 'Seara, domnilor. Mai întâi, tre' să vă-ntrebăm dac-aveți arme – de orice fel. Regulile casei – le-nchidem undeva, în siguranță. Al doilea, n-avem pe listă motoarele-astea. Cu cine sunteți?

Cornii de vânătoare se despart, și Morino trece printre ei.

— Cu mine.

Nămiloi se albesc la fețe. Morino se uită la ei, pe rând.

— Am auzit un zvon, că-n seara asta e-un spectacol cu câini.

Nămiloiu' cel mai colos dintre cei doi își revine-n simțiri primul.

— Domnu' Morino...

— Vechiul domn Morino, s-a terminat cu el în ziua când s-a terminat și cu domnu' Tsuru. Numele meu, acum, e Tată.

— Ăăă... da, sigur, Tată, zice nămiloiu', desfăcându-și telefonul mobil c-o singură mână. Dați-mi voie numai o clipă, să m-asigur că sunt eliberate, pentru dumneavoastră și-nsoțitori, cele mai bune... ăăă... locuri de lângă ring...

Morino dă din cap către Frankenstein, care-i înfige cuțitul nămiloiului unde-și are inima – până-n prăsele. Unul dintre cornii de vânătoare-i smucește capul spre

ceafă și probabil că-i rupe gâtul. Se-ntâmplă prea repede ca să-nregistrezi totul și prea repede ca victima să scoată fie și-un sunet. Ceilalți doi corni de vânătoare-l doboară pe celălalt nămiloi. Șopârlă-i prinde pistolul din zbor, când ăluia-i scapă din mână, după care-l sărută, până nu se prăbușește – ba nu, altceva-i face: îi smulge nasul cu dinții nămiloiului și scuipă ceva-ntunecat. E momentul în care eu mă uit în altă parte. Bufnituri, grohăituri, înjurături și alte bufnituri.

— Aruncați-i pe scârnelor-astea de șobolani după lăzile de colo, dă ordin Morino.

Sună telefonul mobil scăpat din mână de primul nămiloi. Frankenstein îl face țândări dintr-o singură izbitură de picior.

— Porcării taiwaneze nenorocite! Nimic nu se mai face-n Japonia.

Șopârlă deschide ușa magaziei. Atmosfera dinăuntru duhnește a resturi vegetale și animale. Rânduri peste rânduri întunecate de paleți pe care stau stivuite conserve de hrană pentru câini. Uriaș e locul ăsta. Ovații și zbierăte se amestecă de undeva, departe. Cornii de vânătoare o iau înainte. Eu preget, și-ncasez un șut de la Frankenstein, fix în noadă.

— Nu trage de timp, Miyake. Al nostru ești, până când o bate gongu' de miezu' nopții.

Mă supun. Trebuie. Tot ce pot face, ca să-mi domolesc instinctul de supraviețuire, este să-mi trag mai pe ochi șapca de baseball. Nimeni din mulțimea de peste o sută de inși care strigă nu observă c-a sosit grupul nostru. Cornii de vânătoare-și croiesc drum cu greu prin rândurile de la exterior – toți cei de față au cămăși de membri ai Yakuzei, la fel și tatuaje. Își rotesc privirile de jur împrejur, nervoși, îl zăresc pe Morino, rămân gură-cască și se dau la o parte. Ajungem la marginea unei fose luminate. Un bulldog cenușiu, de-o parte, și-un doberman negru, de partea cealaltă, trag de lesele cu care sunt legați, împrôscând stropi de salivă de pe colți. La capătul îndepărtat al ringului, un bărbat stă în picioare, cocoțat pe-o ladă. Își notează pariurile strigate din mulțime. Maioul de plasă-i lasă la vedere, bulbucate, romburi grase și păroase. Eu sunt prins la mijloc între Frankenstein, din spate, și Morino, din față – mai sigur de-atâta nu se poate –, așa că am o poziție destul de bună, din care-l văd pe Morino cum scoate un pistol din geacă și trage un glonț direct în capul cenușiu al bulldogului.

Tăcere.

O pată începe să-nghită podeaua ringului din fosă, de jur împrejurul capului de câine mort. Dobermanul schelălăie din spatele antrenorului său. Cornii de

vânătoare stau deja cu armele ațintite spre mulțime. Se trag mai înapoi toți trei. N-ar trebui să fiu aici. Antrenorul bulldogului își recapătă glasul:

— Ai împușcat cel mai bun câine al domnului Nagasaki!

— Al cui câine cel mai bun? se preface nedumerit Morino.

— Al lui Jun Nagasaki, ne..., ne..., ne...!

— Al lui, deci.

Antrenorul pare lovit de-apoplexie:

— Al lui Jun Nagasaki! Jun Nagasaki!

— Am auzit de prea multe ori, azi, numele ăsta. Nu-l mai spune.

— O să te jupoaie de viu, Jun Nagasaki, ne..., ne..., ne...!

Morino îndreaptă pistolul. *Bang!* Antrenorul dă capul pe spate și se prăbușește peste bulldog. Sângele ambilor face băltoacă, de-acum. Morino se-ntoarce către Frankenstein:

— L-am avertizat. Este, unchiule? L-am avertizat sau nu?

— Nu poate zice nimeni, Tată, că nu i-ai lansat un avertisment prealabil, încuviințează Frankenstein.

Mulțimea stă mută și ancorată de podeaua de beton. Morino ridică iar pistolul, țintește spre antrenorul mort și-l scuipă.

— Armele și zânele bune. Ele-ți îndeplinesc dorințele cele mai arzătoare. Plecați de-aici toți, cioflingarilor, picior să nu mai rămână. Doar Yamada, cel de față – și-l arată cu pistolul pe agentul de pariuri de pe ladă. Vreau să-ți spun ceva la ureche, Yamada. Voi, restul – să nu vă mai văd! Afară!

Cornii de vânătoare trag, fiecare, câte un foc în aer. Mulțimea se scurge pe culoare, printre rânduri, în timp ce cornii-și armează iar pistoalele – nici vampirii, la prima rază de soare, nu se fac nevăzuți atât de repede. Agentul de pariuri stă cu mâinile sus. Șopârlă sare-n ring și răsuțește capul antrenorului mort, cu vârful piciorului. Între ochii ăluia, tronează o gaură-nsângerată, ca o mască de la magazinul de cadouri tâmpite.

— Bravo, Tată, bine țintit.

De-afară, se-aud mașini care pornesc în trombă, scrâșnindu-și roțile. Agentul de pariuri înghite-n sec.

— Morino, dac-ai de gând să mă omori...

— Bietu' Yamada-kun. Iar ai mizat pe câinele care nu trebuia. O să te omor, bineînțeles, dar nu azi. Am nevoie de tine, ca să-i transmiți un mesaj noului tău stăpân. Anunță-l pe Nagasaki așa: că vreau să discut cu el despre ce compensații de război îmi datorează. Spune-i că-l aștept la miezul nopții – fix. La podul

viitorului terminal de la noul aeroport. Dincolo de Xanadu, pe terenul asanat. Crezi că le ții minte pe toate?

Mongolul se oprește la zece pași distanță. Își flexează degetele de la mâna-n care ține pistolul. Împușcăturile și exploziile de lumină de pe terenul asanat par să se petreacă undeva departe, departe de tot. Mie-mi bubuie inima-n coșul pieptului. Salopeta mă zgârie și-mi pute. Ultimele amintiri din viața mea sunt cele mai mari stupizenii cu puțință. Un roman de Haruki Murakami, nerevendicat de nimeni, pe care l-am păstrat, dintre toate obiectele pierdute, în dulăpiorul meu de la gara din Ueno și l-am citit pe jumătate – ce s-o fi-ntâmpnat cu omul rămas blocat fără frânghie în fundul puțului fără apă? Mama mea râzând, în grădina din spatele casei unchiului Păcănele, și încercând să joace badminton – beată, dar cel puțin fericită. Regret că nu m-am dus în pelerinaj la Liverpool. Că m-am trezit, într-o dimineață, și-am văzut o linie subțire de zăpadă, parcă trasă cu creionul, pe salteaua pe care o-mpărțeam cu Anju – în perete, era o crăpătură, și pe-acolo pătrunsese, într-o toamnă timpurie. Nimicurile-astea să fie materia din care-i făcută viața? Mi-aud numele rostit, dar sunt convins că n-a fost decât în imaginația mea. Mă lupt să-mi țin respirația sub control și strănut. Nu m-am uitat deloc, pân-acum, la fața lui Piele-Tăbăcită, nu m-am uitat ca lumea, de fapt. Asta-i ultima față pe care am s-o văd vreodată. Nu-i cum ți-ai închipuit c-arată la față moartea. O față banală, pe care vag se citește curiozitatea, împietrită de o imunitate la emoții, din cauza gesturilor la care stăpânul ei a făcut-o să asiste. Dă-i drumul. Ar fi prea de-râsul-curcilor să mă milogesc pentru viața mea. Și deci care să fie ultimele cuvinte pe care le rostesc? „Aș dori să nu faci asta, ce te pregătești să faci.“ Foarte profund.

— Îți propun, zice Piele-Tăbăcită, să te ghemuiești.

— Să mă ghemuiesc?

Execuție-n genunchi, deci. Da' de ce?

— La pământ. Să iei poziție de... asta – cum se zice? De fetus – de ce m-aș mai obosi?, doar mortu-i mort. Asasinul meu insistă: Ai face bine să te ghemuiești, pentru siguranța ta personală.

Mimez o țâfnă obstinată, pe care Piele-Tăbăcită o interpretează ca fiind felul meu de-a spune nu. Își armează pistolul.

— Mă rog, eu te-am prevenit.

Atât de multe stele. Oare la ce bun?

Ton, melci-de-mare, plătică, icre de somon, tofu de ou, bonito, lob de ureche umană. Stive-ntregi de *sushi*. Hreanul japonez *wasabi* e-amestecat cu soia, ca să omoare orice impurități ar putea conține peștele crud. Soia face cocoloașe de la el, ca un sânge-nchegat. Trebuie să-ncetez de-a mă mai gândi la sala de popice. Trebuie. Am tot străbătut noaptea cu mașina, de la povestea cu câinii, așa mi se pare, dar ceasul de bord nu arată decât 22:14. Mai am doar o sută-și-ceva de minute, îmi spun, dar îmi vine greu să cred în orice lucru bun. M-a pocnit o răceală care o să meargă din rău în mai rău, până să se facă mai bine. Înghit niște apă, să-mi umezesc puțin gâtul – îmi inflamează burta. Până și să respir îmi vine greu. Tot restaurantul e numai pentru noi. Era o familie la o masă, dar, de cum ne-au văzut intrând, au și șters-o. Chelnerița bătrână-și păstrează calmul; bucătarul, în schimb, stă-n spate și nu se-arată. Aș face și eu la fel, dac-aș putea. Frankenstein îmi lobează un cârnat, zicând:

— Ce faci o mutră de-asta, de bășino' scrobit, pui de cercetaș? Cine te vede, crede că ți-ai pierdut amândoi părinții.

Șopârlă presară și mai mult hrean în sosul de soia. Morino-și îndreaptă vârful țigării de foi către mine:

— Poate și-a dat seama că bulldogul ăla, de l-am împușcat la Goichi, era tăticu' lui demult pierdut. Rânjește și pătimește! Nu cumva să uiți care ți-e moștenirea! Ești un hetero japonez cu frica legii! Rânjește și pătimește-le, pe-astea două, până ți-o ceda cadrul de mers Zimmer, și apa de băut ți-o deveni oxid de mercur, și toată țara noastră s-o transforma-ntr-o singură mare parcare, de la o coastă la cealaltă. Eu nu-n Japonia dau aici. Japonia, o iubesc. În cele mai multe locuri, mușchii sunt la cheremul stăpânilor. Aici, în Japonia, noi, adică mușchii, suntem și stăpânii. Japonia-i ograda noastră. Așa că, rânjește. Și pătimește.

Să pătimesc, poate că sunt obligat, dar nici nu-mi trece prin cap să mai și rânjesc, după ce că mă târăsc după ei, într-un război pe teritorii, niște lupi atinși de rabie. Singurul motiv pentru care sunt în stare să rânjesc este că-n restaurantul ăsta, până plecăm, nimic nu poate fi și mai rău. Șopârlă face semn spre un colț al încăperii și-și arată dumaticatul de sushi din gură, sclipindu-i de salivă.

— Tată! Ia uite ce-am descoperit eu cu ochisoru' meu – ce au ăștia: o mașină de karaoke!

— Bucuria bucuriilor, zice Morino, uitându-se la Frankenstein. Desfășurați aripile cântecului.

Frankenstein începe să răcnească un cântec în limba engleză, al cărui refren sună așa:

— Nu po' trăiiiiiii, dacă tre' să trăies' fără tineeeeeeee, / Nu po' să mai staaaaauuuu, nu po' să mai daaaaauuuuuuuu...⁷⁹

Cornii de vânătoare hămăie și ei pe vocale. E-atât de odios vacarmul, încât mă uit la sushi – nu cumva o să-mprăstie viermi? Piele-Tăbăcită soarbe dintr-un pahar cu lapte, într-un colț. Nici lui nu pare să-i fie locul aici. Morino-i face semn chelneriței celei bătrâne, care ne-a servit pe noi, ceilalți, cu gesturi nervoase, și-i spune:

— Cântă!

Fără să comenteze, femeia cântă o piesă de muzică *enka*⁸⁰, intitulată *Florile de cireș de la Marea Interioară*⁸¹, despre un jucător de mahjong, care se sinucide pentru a onora o datorie de la joc, dar numai după nouășnouă de versuri. Șopârlă cântă o piesă intitulată *Incest cu electrozi*, a unei formații denumite la fel, care nu are nici versuri, nici refrene și nici progresii armonice. Cornii de vânătoare aplaudă frenetic, în timp ce Șopârlă face un dans al curcanului⁸² pe masă și mimează o labă cu microfonul. Cântecul se termină, până la urmă, și Morino-mi face semn că-i rândul meu.

— Nu, îi răspund sec. Nu cânt.

O ploaie de sushi mă nimerește peste față. Cornii de vânătoare mă huiduie.

— Nu-mi place muzica.

— Mănânci căcat, zice Morino. Investigatoarea mea preferată zicea că ai douăzeci de CD-uri, cele mai multe cu ăla din grupul Beatles, de-a fost lichidat⁸³, un dosar de partituri muzicale și-o chitară.

— De unde știți toate astea?

— Coșmarurile-și fac temele.

— Ați pus pe cineva să intre-n camera mea? întreb, curățindu-mi orezul de pe față.

Morino-și ridică paharul ca să i-l umple chelnerița.

— Dacă m-aș fi gândit că te-ai atins măcar de fetița mea, șmecherașule cvasiorfan, aș fi pus pe cineva să intre-n *tine*. Așa că, fii recunoscător.

— Nu pot să sufăr karaoke și nici nu mă gândesc să cânt.

— *Nu pot să sufăr karaoke și nici nu mă gândesc să cânt*, mă imită Șopârlă, pe un ton pițigăiat, după care-mi trosnește un pumn în ochi, și masa ia locul tavanului. Zice: Toată ziua mi-am dorit să fac asta – și-și cercetează încheieturile degetelor. Tata ți-a spus să cânți.

Bine ar fi să mă tem, dar scutur din cap. Nu-mi curge sânge. Frankenstein își pune un bețișor peste degetul arătător și peste inelar, râgâie și rupe-n două bețișorul cu degetul mijlociu.

— Eu zi' că Miyake e-n mare pericol de nerespectare a contractului, Tată.

Morino face semn cu degetul că nu-i cazul.

— Trebuie să fim îngăduitori. N-a mai fost același după ce s-a înecat sora lui. Aveau acolo țărișoara lor. Ce aia a mă-sii – aveau și limba lor proprie. Mare păcat, nenorocit egoist ce e, că s-a cărat la Kagoshima chiar în ziua-n care s-a înecat soră-sa. Ei! – și pocnește din degete către chelneriță. Mai adu soia *edamame*!

Așa molipsit cu germenii răcelii, cum sunt, nu-mi dau seama dacă Morino are un dar al presupunerilor inspirate sau cine-știe-ce cheie magică pentru subsolurile minților. Ori așa, ori așa, mi-ar plăcea să-i străpung ochiul cu bețișorul. Mă și-nchipui făcând asta. Să văd cum i se scurge din cap. Deocamdată, îi pulsează negul din colțul ochiului. Jur că porcăria de neg mă urmărește.

După ceasul de bord al Cadillacului, intrăm pe drumul de perimetru al terenului asanat la ora 23:04. După alte treizeci de minute, încă mai mergem. O muzică de fanfară militară duduie-n mașină și o febră duduie-n mine – sau poate febra e-n mașină și muzica-n mine. Câțiva milimetri mai într-o parte, și-aș fi fost un criminal. Aș fi. Poate să mă facă realmente nevinovat o diferență fortuită de rotație sau de unghi? Am aruncat bila. Da, bine, am fost obligat s-o arunc. Dar am aruncat-o. Încă o oră, și mapa cu informații e-a mea. Plus un ochi învinatețit, de toată frumusețea. M-aș fi așteptat ca pretendentul la tronul Yakuzei din Tōkyō să fie flancat de flote-ntregi de oameni în armuri, dar iată că nu. Doar Cadillacurile astea două. Nasul îmi curge de nu-l pot stăpâni, iar gâtul – parcă mi-l strânge un juvăț. Poate că vreun cod al onoarei obligă ambele facțiuni la non-violență. Sau – vă rog eu, nu! – asta de-acum e-o misiune sinucigașă. Îmi spun în sinea mea că Morino, dacă era genul *kamikaze*⁸⁴, n-ar fi ajuns până la vârsta – nici până la greutatea – lui de-acum, dar zău dacă mai știu ce să cred. Nimeni nu prea vorbește. Morino, cred, o sună pe Mama-san, la Dama-de-Pică.

— Miriam a venit acolo? Am sunat-o acasă la ea. Spune-i să mă sune pe mobil în clipa-n care intră pe ușă.

Șopârlă și Frankenstein fumează țigări Camel, Morino-și fumează și-acum trabucul. Eu sunt prea bolnav ca să mai am chef de fumat. Acadea geme, în

somnul ei narcotic. Marea e suficient de calmă ca să poți merge pe ea, și cerul e tot numai stele, hectare peste hectare. Luna plină-i un bec de treizeci de wați, aflat la câteva palme distanță, nu mai departe. Morino mai dă un telefon, dar nu-i răspunde nimeni. Zice:

— Sinucigașii au tendința să-și încheie socotelile cu viața când e lună plină – mi-a spus odată o soră medicală. Sinucigașii, plus, din cine-știe-ce motiv, caii.

Într-un târziu, încetinesc și opresc, parcând Cadillacul într-un anume unghi strategic, mă gândesc eu, față de Cadillacul cornilor de vânătoare. Cobor. Mă dor toți mușchii de ce crampe am. Încă un șantier de construcții. Suburbiile din Tōkyō sunt ori gropi de gunoi, ori șantiere de construcții. Viitoarea clădire uriașă a terminalului viitorului aeroport e deocamdată-n stadiul de uriașă fundație. Netez ca o masă de biliard, terenul asanat se-ntinde până hăt-depart, la munții din zare. Un pod, căruia-i lipsește porțiunea centrală, se înalță de-o parte și de alta a locului unde ne aflăm. Se-aude marea leneșă nu departe, peste marginea taluzului.

— Auzi, Miyake, poți să te cațări pe podul ăsta, zice Morino, cu flacăra brichetei dansându-i în palmă, iar eu mă-ntreb care ar putea fi clenciul. Opoziția-i Nagasaki, și tu nu te potrivești în tablou. Nu vreau să creadă cineva c-am ajuns atât de jos, încât să recrutez de la grădiniță.

Șopârlă pufnește pe nas.

— Îmi dați mapa cu informații?

— Nu mă călca pe nervi! Nu-ți dau nimic până după miezu' nopții ăla nenorocit! Cară-te!

Fac doar câțiva pași, când Piele-Tăbăcită, care s-a urcat pe-un morman de bolovani, fluieră. Mi s-a părut că după mine fluiera, dar nu. Zice:

— Ne sosesc prietenii. Sunt nouă vehicule.

— Nouă, ridică din umeri Frankenstein. Speram să fie mai multe, dar nici nouă nu-s rele.

O iau la fugă pe rambleu în sus. Podul neterminat e cea mai bună soluție alternativă la un loc de refugiu adevărat. Pe de altă parte, e și celula perfectă-n care să fiu pus la păstrare. Ajung la câțiva metri de vârf. Sunt la vreo treizeci de metri înălțime, bănuiesc – suficient de sus ca vertijul să-mi strângă plămânii ca-ntr-un clește și să-mi facă boabele să se retragă. Arunc o privire peste parapet și văd cum se-apropie mașinile lui Nagasaki. Parchează formând un semicerc în jurul celor două Cadillacuri ale lui Morino, și-și trec, toate, farurile pe faze lungi. Își opresc motoarele. Câte patru bărbați coboară din fiecare mașină, toți cu gecii

de luptă, căști și arme automate, și adoptă poziții de tragere. Nu pentru prima oară pe ziua de azi, am senzația că m-am rătăcit pe platoul unui film de acțiune. Morino și oamenii lui își pun ochelari de soare. N-au nici arme, nici instrumente de vedere pe timp de noapte. Morino ține-ntr-o mână portavocea, iar cealaltă mână și-o ține-n buzunar. Treiș’șase de oameni înarmați până-n dinți, față de șapte. Un bărbat într-un costum alb coboară fără să se grăbească, flancat de doi gorilo de gărzi de corp. Aștept să se dea ordin de tragere. Mapa cu informații – ioc. Totul a fost în zadar. Vocea lui Morino reverberează pe terenul asanat, ca și cum portavocea lui ar fi o gaură cât o gămălie de ac, prin care vorbește noaptea însăși.

— Jun Nagasaki, ai vreo ultimă dorință?

— Am venit aici, Morino, și zău că sunt uimit. Chiar te-ai prăbușit atât de jos, atât de repede? Zvonurile cum c-ai fi murit par să nu fie atât de exagerate. Cinci bulumaci plictisiți, un fost traficant de arme – Suhbataar, pe tine o să te omor cu mâna mea, și-atât de dureros, că până și tu o să te simți impresionat – și-un curist amărât și neînarmat, care se-ascunde pe pod – adio, refugiu, îmi spun. Ăsta-i comandoul cu care vrei să revii?! Ai vreun portavion care te-așteaptă-n apele teritoriale? Cum speri tu să mă lichidezi – pur și simplu, mă dezamăgești.

— Te-am convocat aici, ca să-ți comunic verdictul meu.

— Ești sifilitic în stadiul trei? Ești vreun Ultraman, și nu știu eu?

— Îți dau voie să-ți ceri iertare onorabil. Poți să te sinucizi.

— Morino, e mai mult decât stupid ce se-ntâmplă, e de-a dreptul obraznic. Stai să fac un scurt rezumat. Mi-ai futut *grav* ziua inaugurală de la Xanadu. Să convingi presa c-a fost un accident căderea lui Ozaki prin oglindă – ce hernie de logistică! Ai aruncat cu bile de popice-n mutrele celor trei directori ai mei, până le-ai crăpat capetele ca pe niște coji de ouă – metoda-i originală, îți recunosc meritul, dar extrem de supărătoare –, după care mi-ai omorât ăia doi forțoși nevinovați, după metode clasice, și mi-ai împușcat cel mai bun câine. Câinele meu, Morino, asta m-a durut cel mai tare. *Amator* ce ești! Nici un operator cu stil nu face rău vreodată unui animal – *niciodată!*

— Cu stil? Să importi hamburgeri de vită din nu-știu-ce căcat sintetic scutit de inspecții, din Statele Unite, și să decimezi copiii de școală din Wakayama cu bacilu’ O-157, după care să-ți asmuți pudelii ministeriali agricoli, să dea vina pe producătorii de ridichi – asta-nseamnă „cu stil“? Să-i șantajezi pe șefii băncilor cu cifrele pe care tu i-ai pus să le scorească, refuzând să-ți achiți împrumuturile de bulă economică, da? – tot „cu stil“ e și-asta? Porcăria cu „plătește ce-ai de

plătit, domnu' producător alimentar, sau plătește pentru lama de ras care o s-apară-n produsele tale pentru bebeluși“ e tot „cu stil“ și asta?

— Fiindcă n-ai reușit să pricepi că lumea-ntreag-a progresat din 1970 încoace – de-aia, vezi?, eu am preluat și extins afacerile lui Tsuru, în timp ce tu încă-ți mai storci veniturile operative băgând spaima-n câte un proprietar de bar din Shinjuku, să-ți dea ce mărunțiș are prin casa de marcat. Cum – spune-mi și mie *cum* – îți închipui c-o să mai trăiești peste cinci minute?

— Uiți de cele două arme secrete ale mele.

— Nu, zău? M-am *încins* tot de curiozitate.

— Arma mea numărul unu e curiozitatea care te-ncinge pe tine, Nagasaki. Și mai demult, în loc să tragi, preferai să vorbești.

— Și arma ta numărul doi e la fel de-ngrozitoare ca și prima?

— Dați-mi voie să vă prezint, doamnelor – de sus, de unde sunt, nu reușesc să prind cuvântul următor – ...NimQ6.

— „Nim – Q – 6“? Țsta ce-i, un spiriduș magic pișăcios? Un gel cu care desfunzi chiuvete?

— Un explozibil artificial, produs de serviciile secrete israeliene.

— N-am auzit de el.

— Bineînțeles că n-ai auzit de el. Nu-și fac reclamă-n *Time* israelienii. Dar trăgaciurile puștilor pe care le țin în mâini tâmpiții tăi de maimuțoi au incastrate-n ele microcelule de NimQ6. Și căptușelile căștilor voastre șmechere de kevlar sunt presărate cu de-ăsta. Colegul meu aici de față, domnu' Suhbataar, a supervizat procesul de personalizare a echipamentelor voastre, când le-a deturnat de la furnizorul lui militar din Rusia.

Câțiva dintre oamenii lui Nagasaki se-ntorc și se uită la șeful lor cel mare.

Nagasaki-și încrucișează brațele peste piept.

— În istoria de tristă amintire a căcănarilor cacealmiști de și mai tristă idioțenie, care n-au nici un atu real în mânecă, Morino, tu o să fii amintirea cea mai tristă, mai idioată și mai de căcat-cacealmistă. Cu ce arme crezi că l-am lichidat pe Tsuru și pe toți ai lui, futu-te-n cur să te fut? Dac-ar fi un gram de adevăr în toată pelteaua ta cu explozibilu'-capcană, crezi că nu ne-am fi prins pân-acum?

— Nu v-ați prins, pentru c-aveam nevoie de tine să-ngropi facțiunea lui Tsuru. Pentru asta, îți mulțumesc...

— Mulțumește-mi când o să ți se reverse mațele prin găurile gloanțelor. Hai, gata, că am un oraș de condus. Dați-vă la o parte, cățelușilor, de lângă mașinile-

alea, că le-am comandat personal, prin mongolul nostru comun, și nu vreau să le stric vopseaua.

Morino-și stinge țigara de foi pe stratul de vopsea.

— Mai taci și-nvață. Vrei un gram de-adevăr, zici. Micro-celulele de NimQ6 cântăresc a douăzecea parte dintr-un gram. Ca un punct pe-o pagină. Este un explozibil absolut stabil, chiar și în condițiile unui ricoșeu de foc automat, *până când* – și-aici e frumusețea întregii povești – e făcut să oscileze sub o frecvență VHF anume. Atunci, microcelula explodează cu o forță suficient de mare, cât să smulgă bucăți din tine. Și singurul oscilator de la est de Siria, ghici unde-i incastrat? – în telefonul meu mobil.

Mie, cel puțin, care tremur tot de transpirație rece la treizeci de metri înălțime, luat, probabil, țintă de vreun lunetist, argumentația lui Morino parcă nu-mi sună foarte convingătoare. Nagasaki gesticulează plictisit. Zice:

— Destul cu lăbăgeala pseudoștiințifică, Morino. M-am...

— Mai răbdă-mă zece secunde. NimQ6 ăsta e substanța viitorului. Uite cum fac: formez codul – am fost precaut și-am făcut asta până s-ajungeți voi aici, în seara asta – și nu mai am decât s-apăs butonul care formează numărul. Așa...

Snopuri de explozii bubuie, fulgeră și tună. Mă ghemuiesc. Undele de șoc scalpează aerul. Ecourile mai bubuie o dată dinspre munți.

Până la urmă, totuși, mă uit peste parapet. Oamenii lui Nagasaki zac împrăștiați în aceleași locuri în care adineauri stăteau în picioare. Cei care nu se află în razele de lumină ale farurilor sunt niște grămezi amorfe, dar cei care s-au prăbușit la lumină sunt roșii ca podeaua unui abator. Cele mai multe piepturi își mai au încă picioarele, dar brațele care țineau puștile, nu – le-au fost smulse. Iar capetele – spulberate înăuntrul căștilor de luptă – nu se văd pe nicăieri. N-am învățat până acum vocabularul de care am nevoie ca să descriu ce văd. Nici n-am mai văzut, decât în filme de război sau de groază – în coșmaruri, adică. Portiera unui Cadillac se deschide, și Acadea se prăbușește dinăuntru direct în genunchi. Scoate un zbierăt de scârbă, cum ar face dac-ar speria-o vreun păianjen în baie. Șopârlă țopăie-n toate direcțiile:

— Iaaaa! strigă. Iaaaaaaaaa!! Nenorociților, iaaaaaaaaa!!

Nagasaki trăiește încă – n-avea cască, așadar mai are cap – și-ncearcă să se ridice-n picioare. Din amândouă brațele, i-au mai rămas niște cioturi de la coate-n sus. Morino se-apropie țăntoș de el, îi pune portavocea la ureche și urlă-n urechea dușmanului de moarte:

— Nu e minunată știința? – *Bang!*

După care, portavocea se-ntoarce către mine:

— Artificii de sezon, Miyake. Fii atent aici. E trecut de miezul nopții. Așa că mapa cu informații dinăuntru, din Cadillac, e-a ta. Exact așa. Tata se ține de cuvânt. Din păcate, n-o să te poți bucura de informațiile din ea, pe care le-ai obținut cu-atâtea eforturi, pentru c-o să fii mort ca o proastă de pasăre dodo. Te-am adus pân-aici pentru cazul în care Nasagaki-l scotea pe taică-tu de la naftalină. L-am bănuț pe dobitoc de prea multă viclenie, așa că se pare c-avem un martor în plus la toate distracțiile serii, în loc de-o eventuală monedă de schimb. Domnu' Suhbataar s-a oferit să-ți bage mințile-n cap c-un glonț și, cum el este arhitectul-șef al planului meu magistral, cum puteam să-l refuz? Rămâi cu bine. Și, dacă asta te face să te simți mai bine, ai fost un neica-nimeni absolut, care-ar fi dus o viață plictisită, îmbâcsită și fadă. A, da – și taică-tu e la fel, un nenorocit și-un bun de nimic. Vise plăcute.

De ce m-aș mai obosi? Mortu-i mort.

Asasinul meu insistă:

— Ai face bine să te ghemuiești, pentru siguranța ta personală – dar frica-mi schilodește reacția, din care nu mai rămâne decât o țâfnă mută. Nu? zice Piele-Tăbăcită, armându-și pistolul. Mă rog, eu te-am prevenit.

Numai că nu ține-n mână pistolul, ci telefonul mobil. Formează un număr, se apleacă peste parapet și țintește cele două Cadillacuri, după care și el se ghemuiește lângă mine.

Noaptea-și scuipe mațele-afară, mă simt izbit de un zid concret de zgomot, podul se zgâlțâie, o grindină mi se-abate, cât de piatră, cât de metal, peste cap, zăresc o halcă de mașină-n flăcări, trasând un arc de cerc pe deasupra – și mapa cu informații, care-l conținea pe tatăl meu, s-a făcut scrum. Noaptea-și trage-napoi fermoarul. Ecoul se izbește și ricoșează de munți ca de-o barieră sonică. Pietrișul de jos și pometele obrazului meu parcă-s totuna. Cum-necum, reușesc să mă ridic – și, culmea, corpul meu încă mai funcționează. Fumul erupe din cele două cratere căscate, unde stătuseră parcate Cadillacurile.

Piele-Tăbăcită formează un alt număr la telefonul mobil. Mă fac înapoi mic, la pământ, neștiind ce-o mai fi rămas de aruncat în aer – ce-i ăsta, o bombă pe picioare, care-și face țândări propria realitate? –, dar, telefonul mobil, de astădată-i doar atât, un telefon mobil.

— Domnu' Tsuru? Suhbataar. Dorințele dumneavoastră cu privire la domnii

Morino și Nagasaki tocmai s-au îndeplinit. Exact așa, domnu' Tsuru. Ce-au semănat, au cules – și-și bagă telefonul în buzunar și se uită la mine.

Flăcările pâraie. Mie-mi sângerează buza pe care mi-am mușcat-o.

— Ai de gând să mă omori?

— Stau și mă gândesc. Ți-e frică?

— Mi-e foarte, foarte frică.

— Frica nu-i neapărat o slăbiciune. Mi-e silă de slăbiciune, dar mi-e silă și de risipă. Ca să rămâi în viață, trebuie să te convingi tu singur că tot ce s-a-ntâmplat în seara asta n-a fost decât un coșmar – coșmarul altcuiva – în care tu, întâmplător, te-ai rătăcit. Găsești o ascunzătoare până se crapă de ziuă și rămâi ascuns acolo multe zile. Dacă-ți vine ideea să-i ajuți pe polițiști sub orice formă, o să fii omorât imediat. Ai priceput?

Dau din cap că da și strănut. Când îmi ridic privirile din pământ, fumul înghite noaptea.

Note

[64.](#) Minnie Mouse, personaj din benzile desenate și filmele de animație marca Walt Disney, partenera lui Mickey Mouse.

[65.](#) Cuvântul acesta nu are legătură, cum s-ar putea crede, cu numele personajului: *okonomi* înseamnă, aproximativ, „ce vrei tu“, și *yaki* – „prăjit, fript“. Este un fel de turtă cu mai multe ingrediente.

[66.](#) The Grateful Dead, trupă de muzică rock înființată în 1965 la Palo Alto, în California.

[67.](#) Tăiței foarte subțiri, din făină de hrișcă.

[68.](#) Specialitate japoneză: moluște (sau pește) prăjite în unt.

[69.](#) Sau Shangdu, capitala de vară a Marelui Han al Imperiului Mongol, Kubla (sau Kubilai, 1260–1294), fondatorul dinastiei chineze Yuan. Despre acest oraș vorbește poetul S.T. Coleridge în poemul *Hanul Kubla*, scris, pare-se, după ce a fost visat și care începe astfel: „La Xanadu, nălțat-a Hanul Kubla un templu al plăcerilor măreț“.

[70.](#) Denumirea dată variantei norvegiene a paradisului, peste care tronează Odin, zeul suprem al mitologiei nordice, și unde ajung, după moarte, cei care au căzut în luptă, adică eroii.

[71.](#) Starea supremă de înălțare spirituală în budism.

[72.](#) Planeta de proveniență a lui Superman.

[73.](#) Cuvânt italian care desemnează un bazin de înot în aer liber. În California, există o insulă artificială, în portul Newport Beach, denumită Lido Isle.

[74.](#) „Sesam, deschide-te!“ este formula magică prin care se deschide poarta peșterii în care este ascunsă comoara, în basmul „Ali-Baba și cei patruzeci de hoți“ din cele *O mie și una de nopți*.

[75.](#) E vorba de ocupația trupelor aliate, în principal americane, asupra Japoniei, sub comanda generalului Douglas MacArthur, de după capitularea necondiționată a Japoniei, din 1945. A durat efectiv până în 1952.

[76.](#) *Rosemary's Baby*, film psihologic și de groază american din 1968, în regia lui Roman Polanski, cu Mia Farrow în rolul principal.

[77.](#) Fel de mâncare japonez, constând în felii subțiri de carne pané; preparat din carne de pui, este asemănător puiului Shanghai chinezesc.

[78.](#) Marcă de țigări de foi în două variante, una de producție cubaneză, cealaltă din Republica

Dominicană.

79. Cântecele la care se face trimitere este *Without You*, al grupului britanic de muzică rock Badfinger, și a fost lansat în albumul *No Dice*, din 1970, fiind reluat ulterior de zeci de muzicieni, în multe variante.

80. Gen muzical japonez foarte răspândit, despre care se crede că seamănă cu muzica tradițională japoneză, din punct de vedere stilistic.

81. Denumire dată întinderii de mare care separă trei dintre cele patru insule principale din arhipelagul nipon: Honshū, Shikoku și Kyūshū.

82. Dans ceremonial în comunitățile nativ-americe *caddo*, din sud-estul Statelor Unite.

83. E vorba de John Lennon (1940–1980), care a fost împușcat în spate, cu patru gloanțe, de un fan, Mark David Chapman (n. 1955), căruia, în aceeași seară îi semnase un autograf pe un album.

84. În limba japoneză, „vântul divin” sau „vântul spiritului” – denumire dată piloților militari care îndeplineau misiuni sinucigașe, prăbușindu-și avioanele intenționat peste navele maritime ale Aliaților, în ultima parte a celui de-al Doilea Război Mondial. Aproape patru mii de piloți japonezi au murit în felul acesta.

Cinci
Ω
Studiu fabulist

MĂRGINIME

Țap-Autor aruncă un ochi afară, la noaptea fără stele. Răsuflarea-i aburi parbrizul. Prima brumă sugruma vinul de *edelweiss*⁸⁵ c-o pojghiță de gheață. Numără trei zgomote, Țap-Autor: lumânarea care împrășca pe birouașul său de scris; doamna Meliță, care se lupta, în somn, cu „Lui nu-mi pasă, uite-acum îi pasă⁸⁶, Crinolina Cap-de-Mătură!“; și Pitecantrop, care sforăia în hamacul lui, atârnat sub șasiul cu bagaje. Al patrulea zgomot, șoapta pe care o aștepta Țap-Autor, se lăsa încă așteptată, așa că pipăi, Țap-Autor, după ochelarii săi de respectabil, ca să frunzărească un volum de versuri compuse de prințesa Nukada în secolul IX. Deshumase cărțulia, Țap-Autor, într-o joie de paranoie la Delhi. De la solstițiul de vară, fiecare noapte se desfășura la fel. Venerabilul Omnibus parca, Țap-Autor se trezea și, pentru nimic în lume, nu mai reușea s-adoarmă. Una, două, trei ore mai târziu, hop și șoaptele-așteptate. Țap-Autor nu pomenise nimănui de insomniile lui, nici lui Pitecantrop și, cu siguranță, nici doamnei Meliță, care-n mod sigur i-ar fi prescris vreun „leac“ de belea, mai rău decât ce-l durea pe el. Crezuse la început, Țap-Autor, că șoaptele erau cascada locală Aberdeen⁸⁷, dar teoria numărul unu picase, când șoaptele-l urmaseră și-n alte locuri. A doua teorie a Țap-Autorului fusese că era nebun. Dar, cum nici o altă facultate mentală nu părea să-i fi fost afectată, Țap-Autor ajunsese la concluzia că șoaptele izvorau din stiloul său – unul și-același cu care Onorabila Shōnagon își scrisese cartea de căpătâi cu peste treisprezece mii de crai-noi în urmă. Țap-Autor auzi un screamăt, auzi un freamăt și simți cum inima i-o lua din loc. O depuse pe prințesa Nukada înapoi pe poliță și-și apăsă urechea de trunchiul stiloului. Da, se gândi, auzi-le cum vin. Dar, astă-seară, cuvintele sunau mai distincte – fii atent! Ici – un „plici“; colo – un „solo“; peste tot – un „pește-n

bot“. Țap-Autor apucă stiloul și se puse pe scris, la-nceput mai încet, fiindcă și cuvintele se nășteau câte unul, dar nu trecu mult, și propozițiile se revărsară, iar plinul deveni preaplin.

— A, nu, domnule, c-asta-i prea de tot! zise doamna Meliță, dând la iveală dimineața din spatele perdeluțelor. Dacă tot vă faceți de cap la ore mici, înveliți-vă ca lumea! Dacă v-apucă iarăși reumatismul, Găgăuță-aici de față o să trebuiască să vă târască și să vă care-n spinare, ascultați-mă ce vă spun.

Țap-Autor își descleioși pleoapele cu mâna de pe ochii cleioși.

— Dacă dorm fără somn, doamnă M-Meliță... Am visat că eram la detectat m-metale pentru niște nonagoni scandinavi, într-o deltă unde nu era nimic altceva decât m-miercuri dimineața, cât e vecia de lungă.

Doamna Meliță-și legă strâns cordoanele șorțului.

— Dacă nu v-am spus, domnule, de nouășnouă de ori: „Dulciuri și miere, și visezi fiere“! Dar dumneavoastră, nu și nu, o țineți bătută cu supeuri ca-n Devon. Acuma, haideți, hopa-sus din pat! V-am pregătit micul-dejun. Ceai Earl Grey și scrumbii de Zanzibar la grătar, cum știu că vă plac – și doamna Meliță se uită afară, la peisajul înconjurător: Loc mai mohorât nici că se putea, pe onoarea mea.

Țap-Autor își găsi lornionul pe un soclu de monoclu și privi și el afară. Venerabilul Omnibus acostase-n coasta pustie a încă și mai multor landuri printre landuri peste landuri. Zise:

— Peisajul vinețiu, cerul – ca pasta de hârtie. N-am nici un dubiu, doamnă M-Meliță, că ne aflăm în m-mărginime.

Ghemotoace de păducel se ghemuiau în scobituri ca niște coburi cu apă.

— Denumire morocănoasă pentru un loc mohorât, se pronunță doamna Meliță.

— Solu-i foarte acid aici, iar culoarea nu prinde rădăcini. Un duce m-marginal a încercat odată să pună de-o plantație de narcise, dar până și galbenul s-a înălbit. Iar veșnic-verzile au rămas pe veci neînverzite. Nici o pasăre nu-și lasă refrenele, nici o cioară nu-și cară trenele pe-aici.

— Mda, bine, domnule. Vi se răcesc scrumbiile.

Țap-Autor încruntă din sprâncene:

— Curios lucru, doamnă M-Meliță, dar pofta de pește-mi lipsește. Pot să vă rog să puneți pe-o farfurie tot ce-i scrumbie – și le voi m-mânca uite-așa, una câte una. O gură de ceai, deocamdată-mi ajunge... – și Țap-Autor lăsă propoziția

în aer. Exclamă: Ce iritant! Zeci de pagini am scris azi-noapte, și-acum unde sunt?

Căută dedesubtul, dedindosul, dedeasupra măsuței, dar paginile nicăieri.

— Dar e-un dezastru! Doar am scris fragmente-ale unei fabule nemaipomenite și nemaispuse!

Cu toate multele decenii de când îl servea, doamna Meliță la chip se-adumbri, când auzi de scrumbii.

— Ați avut iarăși un vis cu scris, domnule, eu așa zic. Țineți minte când ați visat că scriseserăți *Les Misérables*? O săptămână i-a trebuit editorului vostru să vă convingă să nu-l chemați pe mizerabilul de Victor Hugo la tribunal, să-l flagelați.

Portiera se deschise de perete și vântul dădu buzna-năuntru. O făptură preistorică firoasă blocă intrarea cu trupu-i flocos, ici și colo clisos. Mormăi de câteva ori în limba lutului și-a sângelui. Doamna Meliță îi întoarse privirea, feroce:

— Să nu-ndrăznești să-mi clămpăni mie pe-aici, pe covorul curat, cu crăcana ta murdară de noroi!

— Bună să-ți fie dimineața și duminică, Pitecantrop, zise Țap-Autor, uitând cu desăvârșire de lipsa de pagini. Ce ții acolo, dragul meu camarad?

Pitecantrop își desfăcu mâinile făcute căuș către doamna Meliță. O floare delicat de albă își înclină capul din boțul ei de pământ.

— Ce să vezi! exclamă Țap-Autor. Un ghiocel ca un clopoțel! În septembrie! Ce minunat! Ce rar!

Doamna Meliță se arătă mai puțin impresionată:

— Treaba ta ce răhățișuri de buruieni dezgropi, atâta timp cât le duci în altă parte! Așa un împrăstie-rahăt n-am văzut de când sunt! Și trage portiera după tine când ieși! Vrei să ne molipsim de moarte, eu și domnu'?

Mormăi obidit Pitecantrop, și-nchise portiera pe dinafară.

— Nimic altceva de capu' lui decât păroșenia, bombăni doamna Meliță, râcâind la tigaia de scrumbii. Un sălbatic, și-atât!

Țap-Autor se-ntristă, gândindu-se la camaradul său, dar nu era el genul care să se bage-ntre doamna Meliță și proasta ei dispoziție.

Așadar, mă trezesc, holbându-mă la încă un tavan care nu-mi spune nimic, și m-apuc direct de jocul în care mimez amnezia. Nu știu pe ce lume sunt, dar

acolo vreau să rămân. Jocul ăsta-l jucam și după ce a dispărut Anju, când am început cei nouă ani de luat la rînd camerele de oaspeți ale unchilor mei și dormitul pe saltele-ntinse pe cutii de pesmeți de orez – „luna viitoare vine-n vizită Eiji” –, și verii care băgau direct ogiva nucleară-n orice posibilă ceartă iscată între noi: „Dacă nu-ți place-aici, du-te înapoi acasă la bunică-ta!” În fine: scopul jocului este să mă cramponez cât mai mult cu puțință de senzația că nu știu când și unde mă aflu. Număr până la zece, dar tot n-am nici cea mai vagă idee. Am dormit pe o canapea înălțată, în mijlocul unei camere de zi, cu niște draperii palide, care acoperă o fereastră mare, boltită. Am un herpes la gură, cât o urmă de copită. *Bang!* – bubuie bomba de memorie. Capetele de la capătul pistei de popice. Îl văd pe Morino, cu țigara de foi aprinsă. Mongolul de pe podul neterminat. Îmi încordez mușchii descordați. Nasul și gâtul mi-au ajuns în stadiul de asediu al unei răceli rele de tot. Corpul mi se scoate la liman de unul singur, în ciuda creierului cretin pe care-l are. Cât am dormit? Și Pisică – ei cine i-a dat să mănânce? Pe măsuta de cafea e-o cutie de țigări Lark. Numai trei au mai rămas, și le fumez una după alta – le-aprind cu chibrituri. Dinții mi-i simt bandajați. E cald în cameră. Am dormit cu hainele pe mine, așa că-ntre picioare și la subsuori, parc-aș avea stufat. Ar trebui să deschid fereastra, dar deocamdată nu pot să mă mișc. Și mai e ceva: câtă vreme zac aici, nu poate-ncepe nimic nou și se intercalează o distanță tot mai mare între mine și morțile a treizeci-patruzeci de inși. Gem. Nu reușesc să nemaivăd ce-am văzut. O să se dea la știrile naționale, dacă nu cumva la cele internaționale. Războaiele din Yakuza, de-acuma și până la Anul Nou. Gem. Ția de la medicină legală o să ia la puricat locul bătliei, cu penseta. Echipa de la Criminalistică și Omoruri o să le ia interviuri la toți gură-cască de la Xanadu. O fată angajată la deja-rău-famatul salon de păcănele precis c-o să le povestească reporterilor despre un impostor care pretindea că era fiul șefului cel mare, cu câteva clipe înainte ca domnul Ozaki însuși să fie azvârlit prin fereastra de siguranță de la etaj. Graficienii poliției o să facă schițe-n cărbune. Ce am de făcut? Ce-o să vrea domnu’ Tsuru cel invizibil să mi se facă? Ce s-a-ntîmplat cu Mama-san și cu Dama-de-Pică? N-am nimic planificat. N-am țigări. N-am șervețele, să-mi desfund nasul. Ascult cu atenție și ce-aud... absolut nimic.

Cum o să mai trag eu căcarea de dimineată, dacă m-am lăsat de fumat? Scuturatul mațelor este una dintre calitățile țigărilor, pe care nu le pomenesc niciodată reclamele cu plăci de călărit valurile și fete bronzate. Îmi pare rău c-am

dormit cu blugii pe mine, dar mă temeam să mă dezbrac: dacă mă trezeam, și-auzeam ușa încercată cu șperaclul, și trebuia s-o iau din loc? Mă tem și-acum. E mai rău decât s-aștepți un cutremur. Dar ce fac, dacă mi se pare c-aud pe cineva intrând nepoftit? M-ascund? Bine, unde? Nici măcar nu știu câte etaje are casa. Mă ridic – prima oprire: toaleta. Stil pe-vine japonez, c-un bol de ierburi amare. Ca o naștere ușoară și sănătoasă – closetele occidentale înmulțesc riscurile de complicații. Trag apa – cascada Niagara, nu altceva. Bucătăria toată e-n teracotă imaculată – îi place să gătească, proprietarului, după urmele de făină de pe cărțile de rețete. Fiecare instrument de bucătărie atârnă de propriu-i cârlig. Pe fereastră, se văd un loc de parcare acoperit, fără mașini, și grădina din față. Trandafiri, buruieni și-un adăpost de păsărele. Un gard viu de lemn-câinesc, înalt, ascunde casa de lumea din afară. Oficiul cu obiecte de curățenie – bine dotat, dar e prea evident, ca loc de-ascunzătoare. Camera de zi e japoneză – tatami, un altar budist, cu fotografii ale celor morți și demult, și recent, o nișă pentru aranjamente florale și un sul cu caractere *kanji*, atârnat de perete, care mi-ar da dureri de cap dac-aș încerca să le citesc. Televizor nu e, nici combină stereo, nici telefon – doar un fax fără receptor, pe un raft de cărți foarte lat. Cărțile sunt vechi, ilustrate, culegeri de fabule: *Prințesa Lunii*, *Urashima Tarō*, *Gon Vulpoiul*. Casa pare prea ordonată, ca să aibă în dotare copii. Dau la o parte draperiile, cât de-un deget. Grădina din spate-i mândria și bucuria cuiva – clar. Iazul e mai mare decât cel de la bunica mea – se văd și crapii, cum dau cercuri prin apă. Libelule-ntârziate zboară la rasul linteiei. Pe o insuliță, tronează un lampion de piatră. Sunt și ghivece de levănțică, și-un crâng de bambuși înalți, deși, numai buni să te-ascunzi printre ei. Păsările-și au cuibul într-o cutie poștală oranj, prinsă-n cuie de-un mestecăn argintiu. E-o grădină pe care aș putea s-o privesc ore-ntregi. Ți se dezvăluie-ntruna. De-aia nici nu e televizor. Mă duc la etaj. Covorul e alb ca zăpada și moale, sub picioarele mele desculțe. O baie luxoasă, cu căluți-de-mare pe post de robinete. Un dormitor principal – după decor, al unui cuplu de vârstă medie. Dormitorul mai mic se folosește numai pentru oaspeți. Asta e – n-ai unde să te-ascunzi aici. Trebuie să ai nouă ani, ca să descoperi ascunzători bune într-o casă oarecare. Anju a câștigat odată, ascunzându-se-n mașina de spălat. Presupun că turul casei s-a terminat, dar observ, la capătul palierului, o ușa cu șipci – un dulap în perete. Mânerul se rotește-n gol, dar ușa tot se deschide. Polițele nu sunt polițe, ci trepte înalte. O frânghie cu noduri atârnă de sus, ca să te-ajute să te salți pe ele. După numai trei asemenea trepte, dau cu capul de tavan, care se urnește-n sus. Împing în el, și o

rază de lumină se cascadează, odată ce chepengul de placaj se ridică. Am greșit rău de tot. E mai bine-aici, decât în orice ascunzătoare. Am nimerit într-o bibliotecă-studio, cu cea mai mare densitate a populației de cărți, din câte am văzut vreodată. Pereți de cărți, turnuri de cărți, șosele de cărți, străduțe lăturalnice de cărți. Răsturnări de cărți, grămezi de cărți. Cărți broșate, cărți legate, atlase, manuale, almanahuri. Cărți cât pentru nouă vieți. Suficiente cărți ca să construiești un iglu și să te-ascunzi în el. Conștiința încăperii stă-n cărți. Oglinzile înmulțesc la pătrat și la cub cărțile. Ca număr, e un Mare Zid chinezesc de cărți. Atâtea cărți, că mă-ntreb dacă nu sunt și eu tot o carte. Lumina pătrunde printr-un luminator triunghiular, undeva sus de tot, de unde atârna un fel de abajur de-mpletitură de rafie. În afară de biblioteci și de rafturile-încovoiate, singurul alt obiect de mobilier este un birou de scris de modă veche, cu fante dreptunghiulare, de ascuns hârtii și facturi înăuntru. Și bunica mea avea unul asemănător. Îl mai are și-acum, bănuiesc. Pe biroul de scris, tronează două stive de hârtie – una albă și goală, ca un teanc de cămăși scrobite; cealaltă, un manuscris depus într-o tavă specială, dată cu lac. Nu mă pot abține. M-așez, și-ncep să citesc de la pagina-ntâi.

Țap-Autor lucră toată dimineața, străduindu-se a reconstitui fragmentele fabulei nemaipomenite și nemaispuse, care-i șoptiseră în ureche înaintea zorilor – dar se dovedi la fel de anevoios ca scotocitul după cuie într-un cufăr cu fierățăanii. Doamna Meliță-i ferfenițea la ce foi el fornăia pe nări nemulțumit. Pitecantrop repuse în funcțiune motorul Venerabilului Omnibus. La un moment dat, Țap-Autor se ridică de la birouașul de scris, ca să caute în dicționarul său grafia corectă a cuvântului *zwitterion*, dar atenția îi fu deviată de *gustviter* și ademenită chiar mai departe, odată ce dădu peste *durzi* și *theopneust*. În ambuscadă, somnolența îl dovedi. Ultimul lucru pe care-l gândi Țap-Autor: că dicționarul său era o pernă impoastă – sau viceversa, poate.

Când se trezi din ațipire și se întoarse la birouașul său de scris, Țap-Autor crezu că era tot în vis. Paginile pe care tocmai le scrisese presiestă... dispăruseră! Imposibil! Doamna Meliță, cum prea bine știa, nu se atingea niciodată de birouașul său de scris – nu exista decât o singură explicație.

— Hoțul! strigă Țap-Autor. Hoțul! Hoțul!

Doamna Meliță se repezi înăuntru, scăpând pe jos cârlige de rufe.

— Domnule! Ce s-a-ntâmplat?

— Jefuit am fost, doamnă M-Meliță, în timp ce m-m-odihneam!

Pitecantrop dădu buzna înăuntru, înarmat c-o cheie franceză.

— S-a volatilizat – reconstrucția fabulei m-mele nemaipomenite și nemaispuse!

— Dar cum se poate așa ceva, domnule? Eram afară și atârnăm rufele spălate la uscat, dar n-am văzut pe nimeni!

— Se prea poate să fi fost un hoțoman de guzgan, care a imigrat și-a emigrat prin țeava de eșapament!

Așa ceva i se păru doamnei Melițe cam prea de tot, dar îi urmă afară pe Țap-Autor și Pitecantrop, la pupa Venerabilului Omnibus. Pitecantrop îngenunche și adulmecă noroiul de pe urma de pneu. Gemu.

— Un sclerozător? verifică Țap-Autor. M-mai m-mare ceva decât un șoarece-va? Ha! De-aici putem trage concluzia că hoțul e-o scârbă m-mică și blănoasă. Haideți, prieteni! Un asemenea terchea-berchea trebuie prins și învățat ce și cum despre legea dreptului de autor! Scumpul meu Pitecantrop, ia-o înainte!

Pitecantrop descifără terenul cu fruntea-mbrăzdată. Un nor cu aer de nicovală își târâi pe deasupra noritatea barosană. Urma părăsea drumul bătorit, se-avânta pe cărarea neumblată, se scobora-n ravina somnoroasă, peste ochiul de apă stătută împuțită. Doamna Meliță prima îl zări.

— Ce naiba-i și ăsta?

Un sperie-ciori ca vai de el, bătut în cuie de-un T înfipt în buza unui mal de pământ. Avea ochii și urechile ciugulite, și sângera smocuri de paie prin rana căscată-n coastă, ori de câte ori se-ndura vântul s-adie. Țap-Autor se-apropie.

— He-he! Ziua-bună, Sperie-Ciori!

Sperie-Ciori își înălță capul mai anevoie ca munții muncindu-se să se-nalțe.

— Teribil de rău îmi pare să te tulbur, începu Țap-Autor, dar n-ai văzut cumva o scârbă m-mică și blănoasă trecând pe-aici, împovărată cu paginile unui m-manuscris furat?

Sperie-Ciori își schimonosi gura mai alene ca violența violetelor.

— În astă zi...

— Splendid! exclamă Țap-Autor. Poți oare să-mi spui și-ncotro a luat-o hoțul?

— În astă zi... ședea-vom alături de tatăl meu în Paradis...⁸⁸

Tocmai în momentul acela, doi demoni de câini săriră malul de pământ, își înfipseră colții băloși în bietul Sperie-Ciori îl smulseră de pe T-ul său și-l sfâșiară-n paie luate de vânt. Țap-Autor se pricopsi c-un dos de labă, care-l trânti

pe spate. Pitecantrop se repezi și-o smuci pe doamna Meliță-n brațele sale. Din ce fusese, nu mai rămăsese din bietul Sperie-Ciori, decât un snop de zdrențe bătute-cuie pe lemn. Țap-Autor încercă să-și aducă aminte ce se făcea și ce nu se făcea în privința câinilor turbați – s-o faci pe mortul? Să te uiți fix în ochii lor? Să fugi mâncând pământul?

— Asta o să-l învețe minte, mârâi câinele-șef, să dea-n vileag firul narativ!

— Cu-ăștia trei ce facem, șefu'? nădăjdui sub-câinele, adulmecându-i.

Țap-Autor le simți halena-nfierbântată. Zise, riscând să se repete:

— Cuțu-cuțu...

— Vorbește ca un scriitor, mârâi sub-câinele. Miroase a scriitor. Asta și este – scriitor.

— N-avem timp, hămai câinele-șef. Ne pleacă făcătorul!

— Vreau să exersezi întâi pe coana Bărbuță!

Pitecantrop se pregăti să-și apere prietena, dar demonii de câini porniră în salturi peste suișurile și coborâșurile mărginimii, până când rămaseră niște biete pete pe linia zbârcită a orizontului.

— I-auzi! exclamă doamna Meliță, după care deveni conștientă că-i rămăsese cuibărită-n brațe lui Pitecantrop. Fă bine și lasă-mă jos, bădăran afurisit, în momentul ăsta!

O ușă se trânteste jos, și manuscrisul îmi iese din cap. Inima-mi sare din piept, și nu mai respir. A venit cineva. După mine a venit cineva. Buntarō m-ar fi strigat, pân-acum. Atât de curând? Și cum de m-au găsit? Instinctul de supraviețuire, pe care Morino mi l-a făcut arșice, acum își revine-n simțiri. Cine a venit controlează camera de zi, bucătăria, grădina – cotlon cu crăpătură. Șosetele, pe care mi le-am lăsat pe canapea. Pachetul de țigări golit. Am pus chepengul de placaj la loc, am tras frânghia cu noduri în sus, dar am închis și ușa cu șipci? Aș putea să mă predau din proprie inițiativă și să sper în clemență. Las-o baltă. Yakuza, pur și simplu, nu știe ce înseamnă clemența. Ascunde-te aici, sub cărți. Dar, dacă provoc o alunecare de cărți, ăla sunt. Există ceva pe-aici, pe sus, care ar putea servi drept armă? Ascult, s-aud pași pe rafturi – nimic. Ori intrușii lucrează în liniște, ori e vorba doar de unul singur. Strategia mea de bază este următoarea: să țin o trilogie de trei tone, intitulată *O trecere critică în revistă a romanului japonez la persoana I*, deasupra chepengului și, când s-ar deschide suficient de mult, să-i dau drumul peste cine s-ar ivi pe-acolo, sperând

să-l trântesc pe individ cu capul de podeaua de mult mai jos. Pe urmă, să-mi dau drumul peste el, să cad peste el – dacă e, cumva, înarmat, ăla sunt –, să-i rup coastele și să fug mâncând pământul. Aștept. Și-aștept. Mă concentrez. Aștept. Sunt eu sigur c-am auzit ușa trântindu-se? Am lăsat fereastra din spate întredeschisă doar de două degete – e cu puțință să fi fost vântul, și nimic altceva? Concentrează-te! Aștept. Nu e nimeni. Mi-au amorțit brațele. Nu pot să mai stau așa. Îmi încerc norocul:

— E cineva?

Răbufnirea de violență, ia-o de unde nu-i. Speriat de-o poveste pe care singur mi-am spus-o – rău am ajuns.

Mai târziu, după-amiază, cobor înapoi. În dulapul din camera de oaspeți, găsesc niște prosoape și cearșafuri, pe care le aranjez pe rafturile-trepte din spatele ușii cu șipci, în speranța că intrusul ar putea crede că nu e decât un dulap de pânzeturi. Adun semnele prezenței mele și le îndes într-un sac de plastic, sub chiuveță. Trebuie să șterg orice urmă a trecerii mele pe-aici, pe măsură ce-o las. Ar trebui să-mi fie foame – chiar așa, când am mâncat ultima oară? –, dar stomacul pare să-mi lipsească. Simt nevoia de-o țigară, dar nici vorbă să m-aventurez în afara casei. Ar fi numai bună și cafeaua, dar nu găsesc decât ceai verde, așa că-mi fac un ceainic întreg. Îmi suflu nasul – mi se desfundă urechile, dar imediat se-nfundă iarăși de la muci –, deschid fereastra boltită și-mi beau ceaiul pe pragul ei. În iaz, crapii apar și dispar. Vâltorile văluresc, dar niciodată nu străpung bolta cerului lichidă. O păsărică roș-gușată pândește râmele. Eu – furnicile. Greierii fac muzzzmezzzmezzzmezzzmezzzmuzzzică. Nicăieri, în toată ditamai casa, nu este un singur ceas, iar un calendar, nici atât. Există un cadran solar în grădină, dar ziua e mult prea împâclită ca să se vadă vreo umbră clară. Plutește-n aer o atmosferă ca de ora trei. Briza se strecoară și se-nvârtejește printre frunzele de bambus. Un roi de musculițe dă roată pe deasupra iazului. Sorb din ceai. Nu simt nici un gust pe limbă. În ce hal am ajuns! Acum doar patru săptămâni, eram pe feribotul de dimineață spre Kagoshima, cu prânzul într-o cutie pe care mi-o dăduse mătușa Portocală. Eram convins că urma să-mi găsesc tatăl până la sfârșitul acelei săptămâni. Și uite pe cine am găsit – sau ce –, în loc să-l găsesc pe el. Ce dezastru, ce urmări. Vara s-a dus, și alte lucruri odată cu ea. Faxul scoate un piuit. Mă sperii, și-mi vărs ceaiul. Un mesaj de la Buntarō, prin care m-anunță că ajunge pe la ora șase, dacă se mai rărește traficul. Și când este ora șase, mă rog, față de acum? Orele au nevoie de alte ore, ca să

aibă sens, cât-de-cât. Deasupra faxului, atârnată de perete, este o fotografie înrămată cu alb – un bărbat în vârstă și o femeie, trecuți bine de cin’zeci de ani. Presupun că ei sunt stăpânii casei. Stau așezați la o masă de cafea, la umbră, într-o zi însorită. Bărbatul dă să izbucnească în râs, ca reacție la ceva ce-a spus ea. Femeia îmi testează reacția, ca să fie sigură că mi-a plăcut povestea ei cu adevărat și că nu sunt politicoș și-atât. Ciudat. Fața ei mi-e cunoscută. Atât de cunoscută, că-mi e cu neputință s-o mint. „Așa este – pare să-mi comunice –, ne-am mai întâlnit.“ Ne uităm unul în ochii celuilalt o vreme, după care eu mă-ntorc la locul meu de observație, de unde-i supraveghez grădina, și văd cum libelulele-și trăiesc efemerul vieții.

82

— Ești sigur-sigur, dragul m-meu prieten, vru să știe Țap-Autor, că urmele se opresc aici, în acest m-maldăr de m-mulci m-mâzgos?

Pitecantrop mormăi a „da“, se înămoli preț de-un metru și scoase ceva la iveală.

— Oase de scrumbie! cotcodăci doamna Meliță.

— Păi, atunci, trebuie să conchid, conchise Țap-Autor, că ne-am hăituit prada până-n bârlogul ei.

— Cu nimic mai breaz decât un ulcior la ochi, zise doamna Meliță, numai bun de pufos, ca să fie stors.

La o cercetare mai atentă însă, bârlogul se dovedi construit cu bună-știință – cărămizile, de cioburi de oale goale și sticlă de butelcă; mortarul, de zdrențe de piei, cruste de orez ars și manifeste cu „Votați pentru mine!“ O aripă de bicicletă se arcuia ca o rampă către o gaură mai neagră decât o intrare prin dos. Țap-Autor aruncă o privire înăuntru.

— Deci, hoțomanul în tină se-aține, în această cocioabă puturoasă.

— Cocioabă?! se-auzi o voce mânată de patos mânios. Lasă-mă pe mine-n cocioaba mea și ia-ți omnibusul ăla străvechi, năpădit de rugină, și bagă-ți-l în... oricare zi a lunii!

— Aha! Vasăzică ești la fața locului, banditul! Ia-ți laba de pe m-manuscrisul m-meu de îndată!

— Du-te-n... ☠️👉 vârtindu-te de-aici, Neica-Nimeni ce ești!

— Vai, apă și săpun! gemu doamna Meliță.

Țap-Autor își coborî coarnele. Zise:

— Diavole, sunt și doamne de față!

O mână minusculă se ivi din gaură și-mpunse-n sus cu degetul mijlociu.

— Dac-așa o pășărică zbârcită e-o „doamnă“, eu mi-s Frank Sinatra! 🙌! Fă bine și-ascult-aici, da? Dacă n-ai șters-o de-aici cu cozile astea două-ntre picioare până număr pân' la cinci, îți trag niște procese de hărțuire de nu te vezi, în doi timpi și trei mișcări!

— Legalitatea! Bineînțeles! O chestiune m-mai m-mult decât actuală. Te-ai strecurat în venerabilul nostru omnibus și-ai furgăsit nu doar scrumbiile de Zanzibar, ci și fabula m-mea nemaipomenită și nemaispusă! Fă bine și află, pe bune, că n-avem de gând să plecăm cu mâna goală!

— Ahaaa! O amenințare! Uite-acuma-mi vine să mă 🐣! 🐣! în turul nădragilor!

Pitecantrop mormăi a răbdare pierdută, se repezi la mormanul de gunoaie și smulse de-a binelea sfertul de sus. Dinăuntru, ieși la iveală un șobolan șocat, care-n clipa următoare lăsă locul unui șobolan furios:

— Ce ești, bătut în capu' ăla de tot IXXX 🌪?! Era să mă descăpățânez, freacă-paru' de omu' cavernelor ce ești!

Țap-Autor privi atent prin lornion:

— Remarcabil! Hoțomanul se-arată a fi înrudit cu *mus musculus domesticus* – șoarecele domestic!

— Nu mă lua pe mine cu nimicu' domesticu', scârbă! Sunt Unul, sunt Unicul – Șobo-kan! Și, da, bine, ți-am *gustat* din scârbele de scrumbii – ce mare tura-vura, ă? Da' nu ți-am luat nici neam de poveste. Am cu ce să mă șterg la gaură... ! ●, cu *Săptămânalul pescuitului științific de balene japonez*. Și mă jur că, dacă mai înjuri o singură dată buna mea reputație, avocatul meu o să te dea în judecată 🏠 📄 și o să ți-o bage-n #x\$s!

— Dezinfectant! Detergent! strigă doamna Meliță, acoperindu-și urechile.

Șobo-kan urlă și mai tare:

— Poartă-te ca de vârsta de-o ai, nu de cât de mare ți-e ou'! Ești în marginimea lumii rele aici! – și făcu salutul c-un singur deget. Trăiască șobokanii! Șobo-kani din toate țările, uniți-vă! Nu moare niciodată, Șobo-kan!

Acestea zicându-le, rozătorul se făcu nevăzut în măruntaiele bentonice ale redutei à la Pirus⁸⁹ în care-și făcea veacul.

Pitecantrop mormăi a întrebare.

— Aici sunt de acord cu el, domnule, zise doamna Meliță. Lui nu-i pasă trebuie făcut să-i pese.

Țap-Autor scutură din cap a tristețe. Artrita-l durea.

— Cu siguranță, prieteni, acest Șobo-kan e-un personaj dezagreabil cu asupra de m-măsură, dar lipsa de m-maniere nu-i o crimă *per se*. M-Mă tem că m-misterul m-manuscrisului m-meu lipsă va rămâne așa cum este, nerezolvat. Să ne-ntoarcem la Venerabilul nostru Omnibus. Sunt încredințat că vom părăsi m-mărginimea chiar diseară.

Seara, în mărginime, se dovedi a fi un recviem neachiesat. Doamna Meliță coapse în foi de brusture brioși, ca să-nveselească Țap-Autorul, iar Pitecantrop se apucă să repare o gaură din acoperiș. Țap-Autor își reciti ultima pagină, și o depuse în tăvița de manuscris. Îi lipsea, rescrierii sale, strălucirea magnifică pe care fabula nemaipomenită și nemaispusă originală o păstra în memoria lui.

— Ora cinei, uite-acuș', strigă doamna Meliță. Trebuie să fiți hămesit, domnule.

— Oricât de straniu ar suna din gura m-mea, n-aș putea să iau nici o m-mușcătură.

— Bine, domnule, dar n-ați pus nimic în gură, cât a fost ziua de lungă!

Pitecantrop mormăi a preocupare, prin gaura din acoperiș. Țap-Autor zise, contemplativ:

— Într-adevăr, n-am pus.

— Tot vă macină povestea cu povestirile lipsă, domnule? O să lăsăm în urmă și mărginimea, și hoțomanii, și tot ce ține de ele, cât de curând.

Pitecantrop reacționează mai târziu, în schimb se puse pe-un mormăit frenetic.

— Mai taci naibii, sălbaticule! Lasă stupoarea și-astupă odată gaura aia. Nu vezi că domnul nu e-n apele lui?

— Dragul m-meu prieten, se-ncruntă Țap-Autor, ce te-a tulburat așa de tare?

Doamna Meliță scăpă din mână cartea de bucate.

— Domnule! Ce mâncați acolo?

— Păi, ce să... rumeg niște hârtie...

Țap-Autorului îi înlemniră fălcile. Adevărul i se arătă în și spre toată oroarea. Doamna Meliță îl rosti cu voce tare:

— Domnule, v-ați mâncat singur paginile, pe măsură ce le scriați!

Țap-Autorului îi rămaseră în gât propriile vorbe.

Pe înserate, sting toate luminile și-l aștept pe Buntarō în bucătărie, ca să nu

știe nimeni că sunt aici, în schimb eu să-l văd pe Buntarō venind și să știu că el este, și nimeni altcineva. Mă uit fix la faianța de pe pereți și-mi închipui diverse modele, în timp ce minutele se înșiră unul după altul și trec. Iată și farurile mașinii lui Buntarō, care ia o curbă grațioasă și oprește sub arcada pentru mașini. Mi se pare și-acum ciudat să mi-l imaginez pe Buntarō în oricare alt loc decât în spatele tejghelei de la Steaua Căzătoare. Detest să am nevoie de ceva. Ultimii nouă ani, mi i-am petrecut încercând să evit orice nevoie – de generozitate, de milă, de afecțiune, de înțelegere, de bani. Și uite unde am ajuns iar. Descui ușa din față.

— Bună.

— Îmi pare rău c-am întârziat. De groază, circulația. Cum stai cu febra, ți-a trecut?

— Mi s-a transformat în frisoane.

— Aha, de-asta vorbești ca un papagal. Ia de-aici: ți-am adus un bax de urgență de șase beri Ebisu Export și un meniu la pachet de la Hokka-Hokka. Pune mâna și mănâncă, până nu se răcește și nu capătă gustul chestiilor din care-i făcut – și-mi întinde punga de hârtie, în același timp descălțându-se de sandale. Ți-am adus și țigări. Nu știam de care fumezi, așa c-am luat un pachet de Pace.

— Mulțumesc... Nu te supăra, dar mi-a pierit pofta de mâncare.

— Nu contează. Presupun că pofta de nicotină te răscolește ca și pân-acum, neabătută.

— „Pacea“ e numai bună.

— Ce faci aici, baricadat și pe-ntuneric?

— Nimic special, zic, și aprind luminile, ca să vedem pe unde trecem în camera de zi.

— Uaaau! exclamă Buntarō, când îmi vede ochiul învinețit. Ce frumusețe!

— Cine are grijă de Steaua Căzătoare?

— Nevastă-mea. Tu cine credeai?

— Dar ea n-ar trebui să se menajeze cât-de-cât? La cât e de... gravidă, vreau să zic.

— E mai rău decât gravidă – e gravidă și plictisită. Adevăru-i c-am avut un fel de ceartă azi-dimineață. Zicea că s-a plictisit să fie tratată ca o balenă invalidă și că un singur documentar TV despre cum să transformi sticlele de medicamente în păpuși tradiționale, după ce le-ai golit, dacă mai vede, se duce și-și cumpără un pistol. Da, și tu, dacă te-ntrebi, află că știe ce ți s-a-ntâmplat. Numai că vestea bună-i alta: s-ar părea că ea este singura persoană, din toată lumea largă, da'

singura care știe.

— Cum adică?

— Nimic la știri. Nimic în ziare.

— Nu se poate.

— Băiete, nu s-a-ntâmpat nimic, și cu asta, basta, ridică din umeri Buntarō.

— Ba da, s-a-ntâmpat.

— Ba nu, dacă nu s-a-ntâmpat și la știri.

— Tu mă crezi?

— Știi ce? Nu fi dobitoc. Am stat numai la volan toată noaptea.

— Și-atunci, toate alea – pistoalele, exploziile?

— Cenzurate. Sau totul a fost, probabil, curățat bine, înainte ca poliția să prindă măcar de veste. Cei din Yakuza-și adună propriul rahat, fie și numai ca să nu se știe cât de mult mănâncă. Fii recunoscător, băiatule. În felul ăsta, noi avem o grijă-n minus.

— Dar cu administratorul salonului de păcănele cum rămâne?

— Cine știe? O fi căzut pe fereastră, în timp ce se chinuia să înlocuiască un bec.

Îeșim afară și fumăm pe verandă. Culorile amurgului se-ntunecă tot mai tare. Din când în când, pleoscăie un crap. Sting luminile, ca să nu intre insectele. Broaștele croncăne și cârâie.

— Care-i diferența dintre broaștele obișnuite și alea râioase, băiatule de la țară? vrea să afle Buntarō.

— Broaștele râioase trăiesc la nesfârșit. Pe-alea obișnuite le calcă mașinile.

— Și mie mi s-au dus impozitele pe învățătura ta.

— Mai era ceva, Buntarō. Ții minte că ți-am povestit despre o pisică...

— Animalul ăla? Da, bine, ea și nevastă-mea sunt deja prietene la cataramă. Are viitorul garantat. E momentul să hrănim peștii.

Se ridică, merge înăuntru și emerge de-acolo cu o cutie de ceva făinos, care miroase la fel ca meniul de la Hokka-Hokka, din pungă. Luăm cutia pe rând și presărăm peste iaz cât apucăm, fiecare, între două degete. Crapii dau buzna și plescăie din buze.

— Trebuie neapărat să-ți mulțumesc, Buntarō.

— Că dau de mâncare la pești? Ieftin ca praful de pe tobă.

— Nu de mâncarea de pești e vorba.

— A, de țigări, atunci. Îmi dai banii înapoi al'dată.

Renunț.

ORAȘ FOMIST

Doamna Meliță-și depuse ultimul ou pe săptămâna-n curs. Îl cocoloși în vată de bumbac și-l depuse, alături de celelalte, în coșul ei de răchită, acoperindu-le pe toate cu un șervet de bucătărie. Pe urmă, trecu pentru o ultimă oară peste lista de cumpărături: andrele de tricotat numărul nouă, loțiune contra lindinelor, cerneală indigo indiană, polonezi polonezi, marțipan de Zanzibar, două cutii de lumânări-tucan canadiene. O bătaie scurtă în ușa budoarului doamnei, urmată de dresul glasului de Țap-Autor.

— Da, domnule?

Ușa se crăpă cât să-ncapă căutătura-ncrucișată a Țap-Autorului, pe deasupra ochelarilor.

— M-Mă tem că iarăși am ajuns la ziua de piață, doamnă M-Meliță.

— Așa e, domnule. Mă duc să-mi vând ouăle.

— Splendid, splendid. Simt apropiindu-se o penibilă penurie, în penița mea, de inspirație. Mă gândeam să luați, eventual, cu dumneavoastră la piață vreunul dintre volumele m-mele și să vedeți dacă nu se ivește vreun agent literar. Nu se știe niciodată. Ofertă, cerere, lucruri de-astea...

— Mare dreptate aveți, domnule.

Era sceptică, doamna Meliță, dar nu voia să-i lezeze Țap-Autorului sentimentele, așa că-și vârî cartea într-unul dintre buzunarele șorțului. Portiera se deschise de perete și vântul dădu buzna-năuntru. Pitecantrop se ivi în cadrul ei și mormăi a întrebare adresată doamnei Meliță.

— Mda, răspunse ea, tocmai plecam. Și nu, nu poți să vii cu mine, pentru că nu vreau să-mi alungi toți clienții, cum ai făcut atunci, la Marrakech-de-vale.

Pitecantrop mormăi a cerere de favoare și-și desfăcu dinaintea doamnei Meliță palmele făcute căuș. Ea, mai-mai să scape coșul din mână

— *Viermi?! În budoarul meu! În părțile-astea locuiesc oameni respectabili, bine hrăniți! Nu mănâncă nimeni viermi! Cum îndrăznești să te gândești măcar să pui ființele-astea scârboase lângă ouăle mele delicioase, de proaspete ce sunt? Pleacă imediat, să nu te mai văd! Loază ce ești!*

Binecuvântate fie-mi penele penaiților! se gândi doamna Meliță, în timp ce traversa blestemata de landă. Ce putuseră s-ajungă și locurile-astea! Peisajul fusese frumos odinioară, dar acum recoltele erau, dacă nu moarte, atunci pe

moarte, copacii ori despletiți, ori despicați, iar terenul, calcinat, călcat de te-miri-ce, ciupit-ciuruit de găuroaie cu puroaie. Pari care păreau mădulari înroșiți în foc se șteau din tancuri bușite-ruginite, prin găuri de la obuze care avuseseră uraniu în compoziție. Scaieții se zgâiau. O țeavă deversa canalizare într-o mlaștină ca de baștină. Putoarea o făcu pe doamna Meliță să-și acopere năsul cu baticul.

— La naiba!

Dintr-odată, cerul bubui cât îl țineau bojocii. Abia dac-avu timp doamna Meliță să-și acopere coșul prețios cu ouă – și urechile – cu aripile, înainte să se spargă bariera sunetului, șorțul peste cap suflându-i, budigăii umflându-i. Undele șocului se risipiră. Doamna Meliță aruncă pe furie o privire și se ridică-n picioare. Uitându-se-n sus, văzu o ciudată priveliște – un hipiot, c-o placă de surf psihedelică, se prăvălea din cer direct peste... ea, doamna Meliță! Din reflex necondiționat acționând, își apucă-n brațe coșul cu ouă și se zburătăci după un butoi butucănos, inscripționat cu „Agent Oranj”⁹⁰. Hipiotul izbi colbul drumului cu o celeritate fatală celebrității. Din craterul de impact, plouă cu pietre și alte zgomote rezultate în urma coliziunii. Doamna Meliță asistă neputincioasă la cât de lent se așeza praful – prea năucită ca să scoată o vorbă, fie și-n sinea ei.

— Băi, *omule!* strigă hipiotul, și se aburcă peste margine – avea codițele rastafariene roșcate, ochelarii de soare ca o bentiță, de jur împrejurul capului, și haloul, cam șifonat și-ntr-o parte. *Omule!* repetă, apoi, văzând-o pe doamna Meliță, făcu semnul păcii, adăugând: Ziua-bună, madam.

Doamna Meliță-și regăsi limba. Zise:

— Urâtă căzătură, fără glumă.

— Ale naibii, Phantom⁹¹-e! *Total* m-au dat peste cap! Nici măcar n-am realizat că veneau. Probabil că bombardează orașul, dacă mai găsesc pe-acolo ceva de bombardat. Oricum, dacă au muniția, trebuie s-o folosească până o termină.

— N-aveți nimic rănit?

— Numai amorul propriu, mulțumesc de-ntrebare, madam. Pentru că, vedeți dumneavoastră, eu sunt nemuritor.

— Cum ați spus?!

— Nemuritor. Dumnezeu, mă numesc. Atotîncântat de cunoștință.

Așa ceva o tulbură pe doamna Meliță. Se cuvenea, oare, să facă o reverență?

— Fermecată, bineînțeles. Dar, dacă orașul acela se pregătește să fie bombardat, n-ar trebui să interveniți?

Dumnezeu își potrive mai bine haloul.

— Ar trebui, numai să pot, madam, dar odată ce militarii hotărăsc să scoată-n bombardamente, dintr-o țară, tot ce mișcă, noi ce să mai... – și ridică din umeri. Mai demult, aveam un drept de veto divin în privința războaielor, numai că puterile executive ne-au fost știrbite ușor-ușor, și-acuma nu-și mai bate nimeni capul nici măcar să ne consulte.

— Mă-ntrebam... de ce-i nevoie ca să oprești un război, dacă-mi permiteți? Dumnezeu făcu o mutră de „te-ai găsit pe cine să-ntrebi“.

— Ca să v-o spun pe-a dreptă, madam, eu n-am vrut niciodată să mă fac Dumnezeu. Numai că taică-meu a insistat, c-asta era tradiția în familie, și-așa mai departe. Le-am lăsat baltă, colegiile pentru divinități din Liga Iederii⁹², și-am aterizat în California – și Dumnezeu se arată nostalgic: Ce valuri de surf acolo, ce nisip de aur, ce bunăciuni! Gagicile-alea... Intervenția divină era materie obligatorie în programă, dar eu trăgeam chiulul de la cele mai multe cursuri și mă duceam să-ncerc brizanții pe plajele de la Big Sur! Opritul războaielor? O flegmă cleioasă, madam, după ce-ai mâncat salată de avocado. Așa c-am absolvit, cum-necum, nici eu nu știu, ca ultima loază, și singurul lucru pe care l-am reținut de-acolo a fost scamatoria cu apa transformată-n vin⁹³. Taică-meu a încercat să tragă sforile, dar cerurile, madam – și Dumnezeu își coborî vocea –, sunt un sinonim pentru nepotism. Dacă-ți vedea ce e-n Rai, francmasoneria vi s-ar părea o meritocrație. Nu contează ce știi – contează pe cine știi și de unde știi pe cine știi. Amicii la cataramă ai Atotputernicului primesc democrațiile stabile, iar noiăștia, neica-nimenii, căpătăm zonele de război și misiunile de menținere a păcii. Dar, ia spuneți, madam, știți cumva ce oră este?

Doamna Meliță-și consultă ceasul de la mână.

— Fără douăzeș’cinci. Unsprezece.

— Fir-ar să fie de treabă! Trebuie neapărat să restitui casetele video la magazin, altfel iar îmi tragăia vreo amendă! – și Dumnezeu pocni din degete, iar placa lui de surf se ridică din craterul de impact, levitând; sări la bordul ei și-și potrivi ochelarii de soare. Zise: Atotplăcut mi-a fost să-mi petrec o parte a timpului cu dumneavoastră, madam. Dacă vi se-ntâmplă să dați vreodată de necaz, trimiteți-mi doar atât: un gând și-o rugăciune!

Și Dumnezeu se ghemui în poziție de *kung-fu* pe placa de surf și-o surfă de-acolo cât ai clipi. Doamna Meliță se uită cum dispărea în depărtare divinitatea și zise:

— Mda. Bine, oi vedea, când o fi.

În pâcla pergamentoasă și lumina difuză, mă trezesc țișând, pentru că o femeie bătrână, îmbrăcată-n negru stă aplecată peste mine. Am ca un fel de spasm și mă prăvălesc de pe canapea.

— Ușor, zice bătrâna, ușor, copile. Ai visat. Eu sunt, doamna Sasaki, de la gara din Ueno.

Doamna Sasaki... Mă descleștez, trag aer în piept, scot aer afară din piept. Doamna Sasaki? Pâcla se risipește. Ea îmi zâmbește și scutură din cap.

— Îmi pare rău că te-am speriat așa de tare. Bine ai revenit pe tărâmul celor vii. Buntarō n-a catadicsit să te anunțe că vin să te vizitez, de dimineață. Corect?

Mă detensionează și respir adânc.

— 'Neața...

Doamna Sasaki lasă jos geanta de sport.

— Ți-am adus niște lucruri de la dumneata, de-acasă. M-am gândit că s-ar putea să-ți facă șederea aici mai confortabilă. Deși, dacă știam că ai un ochi vânăt, îți aduceam un cotlet proaspăt, zice, iar mie mi-e jenă că una ca doamna Sasaki vede în ce hal am ajuns. Cel puțin, adaugă ea, credeam că te-ai sculat deja. Oare de ce n-oi fi dormit în camera de oaspeți, tinere nătăfleț?

În gură, parc-aș avea praf și clei.

— Mă simt mai în siguranță aici, jos – cred... Doamnă Sasaki, dumneavoastră... Buntarō – el de unde știa numărul dumneavoastră de la Ueno? De unde știți dumneavoastră de Steaua Căzătoare – și de Buntarō?

— Sunt mama lui, zice doamna Sasaki, și zâmbește, văzându-mă atât de surprins. Știi, cu toții avem câte o mamă pe cine-știe-unde. Până și Buntarō.

Pică fisele, una câte una.

— Cum se face că nici unul, nici altul n-ați suflat o vorbă?

— N-ai întrebat.

— Nu mi-a trecut prin cap să-ntreb.

— Păi, și nouă, atunci, de ce ne-ar fi trecut prin cap să-ți spunem?

— Și-adică... slujba mea?

— Buntarō ți-a făcut rost de interviul de angajare, dar slujba ți-ai obținut-o singur. Nimic din toate astea nu contează. O să discutăm despre situația ta la Ueno, dar după micul dejun. Fiecare lucru la timpul său. Mai întâi, fă bine și te spală, te bărbierește. Arăți, de parcă ți-ai fi petrecut o săptămână sub cerul liber, cu vagabonzii din parcul din Ueno. E cazul să te oprești din viața asta fără

noimă. Câtă vreme dumneata faci duș, eu pregătesc masa – și am pretenția să mănânci mai mult decât mine. Ce rost are să-ți salvăm pielea, dacă faci greva foamei?

Stau sub duș o veșnicie, până mi se-nfierbântă măduva oaselor și mi se-ncrețesc buricele degetelor. Îmi dau cu gel de duș de trei ori, din creștetul capului până pe tălpile picioarelor. Când ies de-acolo, într-un târziu, până și răceala mi-a mai trecut și cântăresc mai puțin. Mă și bărbieresc. Norocul meu că n-am nevoie să mă bărbieresc decât o dată pe săptămână. Băieții din clasa mea de liceu se lăudau cu cât de frecvent se bărbiereau, dar eu prefer să fac o sută de altele mai degrabă decât să-mi trec o lamă de oțel peste foliculele de păr. Acum însă, o sugestie din partea doamnei Sasaki e totuna cu o poruncă – mai mult sau mai puțin. Unchiul Bănet mi-a dat un aparat de ras acum vreo doi ani, dar unchiul Bitum a râs când l-a văzut și a zis că un bărbat adevărat se rade cu briciul. Eu sunt încă la primul meu pachet de Bic-uri de unică folosință. Îmi dau pe față cu apă rece și-mi clătesc Bicul sub același robinet – unchiul Bitum zice că recele face ca lama de ras să se contracte și să fie mai ascuțită. Ori de câte ori mă rad, la el mă gândesc. Îmi dau cu gel de ras Albastru-Ghețar, mai ales în șanțul dintre buza de sus și baza nasului – oare de ce nu se cheamă nicum locul ăsta? –, în adâncitura de peste bărbie și unde se-mbucă maxilarul de jos – unde mă tai de obicei. Aștept să-nceapă să mă-nțepe gelul. După care încep de lângă urechi, de pe suprafețele netede pe care mă doare cel mai puțin. Aproape că-mi place o asemenea durere. E ca atunci când tragi de ceva, când smulgi din rădăcină. Unele dureri le-nvingi, provocându-ți-le. Prin jurul nasului – au! Mă clătesc de mîzga plină de perișori și-o stropesc, să se ducă mai repede pe gura de canal în jos. Mai dau cu apă rece. Îmi apăs ochiul vânăt, până-mi dau seama că mă doare. Chiloți curați, tricou, bermude. Simt mirosul de mâncare gătită. Cobor și-mi pun ustensilele de bărbierit înapoi în geanta de sport. Îmi încrucișez iar privirile cu doamna din fotografia înrămată.

— Ei, te simți mai bine acum? Îți faci prea multe griji. Ești în perfectă siguranță aici. Spune-mi ce s-a întâmplat. Vreau să aflu povestea dumitale. Dă-i drumul. Povestește-mi.

Mongolul s-a făcut nevăzut – parcă s-a volatilizat. Cadillacurile în flăcări au izbucnit în valuri de aplauze. Mie, simțurile mi-au revenit cu greu de cine-știe-unde, și am realizat că trebuia să părăsesc locul acela cât mai repede cu putință.

Am luat-o în pas alergător pe pod în jos. Nu fugeam propriu-zis, fiindcă știam că m-aștepta o noapte foarte lungă. Nu m-am uitat peste parapet – nu m-am uitat nici peste umărul meu. Nu m-am simțit nici măcar tentat să mă uit. Se răsucea, fumul gros, cu niște răbufniri ca de plutoniu. Mi-am pus toată voința la bătaie, ca să devin o mașină făcută să producă numai și numai distanță. O sută de pași i-am parcurs alergând, o altă sută – mergând, iar și iar, de-a lungul drumului de perimetru, rotindu-mi privirile peste tot acel spațiu înconjurător, după vreo mașină care s-ar fi apropiat. Dacă venea ceva, puteam să m-ascund peste rambleu – panta era construită din blocuri de-acelea de beton prefabricat pentru faleze, cu adâncituri mari. Groază, șoc, vinovăție, ușurare, toate sentimentele predictibile – nu mă-ncerca nici unul dintre ele. Singurul lucru pe care-l resimțeam era nevoia urgentă de a pune o distanță cât mai mare între mine și tot ce văzusem. Stelele au început să pălească. Teama că aveam să fiu prins și făcut răspunzător de toată puzderia de crime de pe terenul asanat îmi scosese la bătaie rezerve de energie pe care nici nu bănuiam că le-aș fi avut, așa că m-am ținut de regimul de o sută pași alergare – o sută pași mers, până când am ajuns în locul unde drumul de perimetru o cotea pe după barieră și dădea în șoseaua principală de coastă, care ducea înapoi la Xanadu. Zorii înflăcărau deja orizontul, și traficul de pe șoseaua principală către Tōkyō era din ce în ce mai dens. Lun-aspirină se dizolva în lumina caldă a dimineții. Șoferii și cei de lângă ei se uitau lung la mine. Nu merge nimeni pe-acolo, nici nu e trotuar, numai un fel de mal de pământ făcut cu lama buldozerului – așa că se gândeau, probabil, că evadasem de la cine-știe-ce balamuc. Am vrut să fac autostopul, dar m-am răzgândit, ca să nu atrag atenția nimănui asupra mea. Cum aș fi putut explica de ce mă aflam acolo? Am auzit apropiindu-se o puzderie de sirene de poliție. Spre norocul meu, tocmai treceam pe dinaintea unui restaurant de familie, așa că mă puteam ascunde în cabina telefonică de la intrare și să pretind că tocmai dădeam un telefon. Dar mă-nșelasem – nu erau toate mașinile de poliție, doar două ambulante. Ce aveam de făcut? Febra parcă-mi bătea în ritm de tobe *taiko* în creier. N-aveam nici un alt plan de acțiune, decât să-i telefonez lui Buntarō și să-l implor să m-ajute, dar el nu ajungea la Steaua Căzătoare decât la ora unșpe, și nu-i știam numărul de-acasă, și mă temeam că era în stare să-mi arunce toate boarfele în stradă, când ar fi aflat cu ce soi de oameni mă-nhăitasem. „Ți-e bine, iubițel?” m-a întrebat o chelneriță, din spatele casei de marcat. „Ai nevoie de ceva pentru ochiul ăla?” Se uita la mine cu atâta bunătate, încât singura metodă prin care m-am putut opri să mă smiorcăi a fost să plec bătărește, fără să-i

răspund. Îl invidiam pe fiul ei. Drumul trecea pe dinaintea unei proprietăți industriale – măcar acolo era un trotuar, pe care puteam să merg. Fiecare stâlp de iluminat s-a stins de la sine, concomitent cu toți ceilalți. Unitățile acelei fabrici nu se mai terminau. Toate făceau diverse lucruri pentru alte unități de fabrici: rafturi pentru depozitare, produse de împachetat, cutii de viteze pentru stivuitoare. Răpăitul ca de tobe se mai atenuase, în schimb febra îmi fierbea sub aburi conținutul căpățânei. Îmi consumasem orice urmă de energie. Ar fi trebuit să mă-ntorc la restaurantul de familie, m-am gândit, și să mă prăbușesc în brațele îngerului milostiveniei de acolo. Dar să mă prăbușesc? Spitale, doctori, întrebări? Când ai douăzeci de ani, nu te prăbușești. Plus că restaurantul rămăsese prea departe în urmă. Era o bancă, în fața unei fabrici de lianți pentru țigle. Nu știu de ce ar fi pus cineva o bancă tocmai acolo, dar m-am așezat pe ea, recunoscător, la umbra unui antrenor gigantic echipat de Nike – o lume pe care o urăsc. Zicea: NIKE. NU EXISTĂ LINIE DE FINIȘ. Dincolo de un teren viran, pe care-l năpădiseră buruienile, se vedeau bine Xanadu și Valhalla. Un singur cerc mare. Un pistol de start probabil c-a tras pe undeva, și soarele a țâșnit de pe loc, începându-și cursa. O pasăre cânta, pe o notă ca un fluierat omenesc prelung, după care a urmat finalul – o supernovă de triluri păsărești. Iar și iar. Aceeași pasăre trăiește și pe insula Yakushima, jur. Mi-am adunat fărâma de voință pe care o mai aveam, ca să mă ridic și s-ajung până la Xanadu, fiindcă numai acolo aş fi putut găsi aer condiționat și un loc unde să dorm, până aş fi putut suna la Steaua Căzătoare. Voință aş fi avut eu, dar corpul a refuzat să mi se miște. O mașină albă a oprit în fața mea. *Biiip, biiip!* O mașină albă și bipăitoare. Pleacă de-aici. Portiera s-a deschis dinăuntru, și l-am văzut pe șofer aplecându-se peste locul mortului. Mi-a spus: „Știi ce, băiete? N-oi fi eu Zizzi Hikaru, dar, dacă n-ai cumva o soluție mai bună în vedere, eu zic să te urci.“ După câteva momente în care n-am cuplat, mi-am dat seama că șoferul era chiar Buntarō. Un Buntarō cu o mutră stresată și hăituită. Eram însă mult prea sleit ca să mă-ntreb cum, când, cine, de ce. Am adormit în următoarele treizeci de secunde.

Orașul cu piața era o ruină, numai dărâmături sfărâmate și maidane haine. Moscheea de pe colină fusese nimerită în plină ființă și avea măruntaiele chisălizate și ferestrele împrăștiate care-ncotro. Clădirea stătea ca o gură mare căscată spre oraș. Tramvaiele zăceau răsturnate și scâlciate. Copiii abandonați aliniau marginea drumului, cu pielea încrețit-adunată în jurul oaselor

proeminente. Muștele se adăpau din canalele lor lacrimale. Vulturii dădeau roată suficient de aproape de sol, încât să poată fi auzit vântul cum le şuiera printre pene, iar hienele rânjeau din rigole. Un jeep alb, al unei organizații de menținere a păcii, trecu în viteză, mai-mai s-o calce pe doamna Meliță, ocupat cum era să facă o mulțime de fotografii și să filmeze pentru buletinele de știri. Doamna Meliță ajunsese la o statuie gigantică, mai-mare peste toată ruina. IUBITUL CONDUCĂTOR – scria pe placa de sub el. Alături, un bărbat numai piele și os frigea viermi la un foc, pentru familia lui. Dictatorul de pe soclu, dominator, bombastic, turnat în bronz, stufos în sprâncene, umflat în piept, era tocmai opusul omului cu pieptul scobit de la picioarele lui, al cărui schelet părea să fi fost luat cu forța de pe niște umerase.

— Iertați-mă, zise doamna Meliță. Caut piața orașului.

Omul îi aruncă o căutătură urâcioasă:

— În piață și sunteți.

Doamna Meliță realizează că omul nu glumea câtuși de puțin.

— Aici, în acest pustiu al nimănui?

— Războiul e-n toi, cucoană, poate n-ați remarcat.

— Bine, dar oamenii tot trebuie să mănânce, nu?

— Ce să mănânce? Suntem sub asediu.

— Asediu?

Omul descarnat legănă un vierme deasupra gurii fiului său, care-l apucă delicat, cu buzele, din vârfurile bețișoarelor și-l mestecă inexpressiv.

— Păi, în ziua de astăzi, asediul se numește „sanctiuni“. E mai ușor de-nghițit cuvântul.

— Dacă nu vă supărați... cine cu cine se războiește, mai exact?

— Șșșt! zise omul, uitându-se jur împrejur. Asta-i secret! V-arestează dacă puneți asemenea întrebări.

— Dar dumneavoastră cu siguranță știți când se luptă soldații între ei, nu-i așa?

— Soldații? Nu se luptă niciodată între ei! Să riște să se rănească? Există o înțelegere tacită – nu tragi în altă uniformă. Scopul războiului este să fie uciși cât mai mulți civili cu putință.

— Șocant! zise doamna Meliță, după care adăugă, oarecum neinspirat: Se pare că n-o să pot să-mi vând ouăle, până la urmă.

Gura unui sac de-ngrășământ se căscă, și din el se târî afară nevasta slăbănogului. Zise:

— Ouă?!

Bărbatul încercă s-o facă să tacă, dar ea, în schimb, răcni:

— Ouă!

Natura moartă a orei prânzului prinse viață, când acel cuvânt își împrăștie undele de șoc – ouă! Copii orfani, ciungi de ambele brațe, scoaseră capetele din gurile de canalizare – ouă! Femei bătrâne se puseră pe bătut cu bastoanele în caldarâm – ouă! Bărbați se iviră în pragurile ușilor fără uși, cu găvanele ochilor golite de foame – ouă! O gloată amenințătoare încercui monumentul Iubitului Conducător.

Doamna Meliță încercă să calmeze spiritele:

— Haideți, haideți, nu-i nevoie să...

Gloata se urni – un uragan urlător de ură și urale urâte se revărsă ca o hoardă hrăpăreață peste doamna Meliță și-i smulse coșul cu ouă. După care, gloata mugii. Doamna Meliță cotcodăci îngrozită când își văzu ouăle rostogolindu-se în glod și călcate în picioare, într-o băltoacă de gălbenușuri și albușuri amestecate cu fragmente de coji. Flutură din aripi și se-nălță deasupra mulțimii – nu mai zburase de când era o puicuță fără minte, și nu putea rămâne în aer mai mult de câteva secunde o dată. Singurul loc de cocoțat, care se găsea cât-de-cât mai aproape, era jumătatea de mustață ca un levier a Iubitului Conducător. Gloata, cuprinsă de venerație, își aținti privirile spre ea.

— A zburat! Ați văzut cum a zburat doamna?

Doar o mică parte dintre glotași erau suficient de aproape cât să se încaiere pe flegmele care mai rămăseseră din ouăle terciuite. Ceilalți rămăseseră gură-cască, uitându-se la doamna Meliță. Un copilăș o zise, înaintea tuturor:

— Ce doamnă?! Nu-i nici o doamnă!

— Ba sunt o doamnă, bineînțeles! îi întoarse vorba doamna Meliță. Tatăl meu era mai-mare peste tot cuiarul!

— Doamnele nu zboară! E-o găină, asta e!

— Ba sunt o *doamnă*!

Cuvântul porni să devoreze orașul fomist, așa cum focul de brasă devorează hățișurile de măracinișuri. Dar nu „doamnă“, și nici „găină“, ci: „Pui! Pui! Pui!“

82

Doamna Sasaki îmi transferă supa *miso*⁹⁴ cu polonicul din cratiță într-un castron lăcuit. Sardele *koiwashi*, alături de cubulețe de tōfu. Anju adora peștișorii *koiwashi*, pe care la fel ni-i servea bunica noastră. Pasta de *miso* bălțește la

fundul castronului, ca o mîzgă în abisul mării. Ridichi *daikon* murate, găluște de orez cu somon, înfășurate în alge marine. O mâncare mai mult decât reconfortantă. La mine-n chichineată, trăiesc numai cu pâine prăjită și iaurt, presupunând că mă trezesc destul de devreme – prea multă bătaie de cap, numai ca să pregătești tot ce am în față. Știu c-ar trebui să fiu hămesit, dar pofta de mâncare nu mi-a ieșit încă de unde s-a ascuns. Mănânc numai ca să-i fac pe plac doamnei Sasaki. La fel și câinele bunicii mele, pe nume Cezar – era pe moarte și mai mânca numai de hatârul stăpânei.

— Doamnă Sasaki, am câteva întrebări.

— Mă gândeam eu că precis ai.

— Unde mă aflu?

Doamna Sasaki îmi întinde castronașul cu supă:

— Nu l-ai întrebat pe Buntarō?

— Ziua de ieri a fost cu fundu-n sus – n-am reușit să gândesc limpede. Deloc.

— Păi..., în momentul acesta, ești în casa surorii și-a cumnatului meu.

— Cei doi din fotografia înrămată cu alb, de deasupra faxului?

— Da. Chiar eu le-am făcut poza aceea.

— Și ei unde sunt acum?

— În Germania. Cărțile ei se vînd foarte bine acolo, așa că editorul a invitat-o să și le promoveze, în cadrul unui tur literar. Soțul ei e specialist în limbi europene, așa că el se-nfundă în bibliotecile universităților, în timp ce ea își îndeplinește sarcinile de autoare.

Îmi sorb supa.

— E bună asta. E scriitoare, sora dumneavoastră? Și lucrează în pod?

— Ea preferă să spună că e „fabulistă”. Mă și întrebam cât de repede aveai să-i găsești biroul.

— Sper că n-am făcut nimic rău, c-am urcat acolo. M-am și apucat săăă... citesc niște povestiri pe care le-am găsit pe masa de scris.

— N-o văd pe soră-mea obiectînd. Povestirile necitite nu sunt povestiri.

— Trebuie să fie o persoană aparte, sora dumneavoastră.

— Mănâncă-ți găluștele de orez. De ce spui asta?

— Casa asta. E-n Tōkyō, deși ar putea fi într-o pădure, în perioada Kofun⁹⁵. Fără telefon, fără televizor, fără computer.

Doamna Sasaki zâmbește, cu buzele făcute pungă.

— Trebuie neapărat să-i spun asta. O să-i placă la nebunie. Sora mea n-are nevoie de telefon, pentru că, vezi dumneata, s-a născut surdă. Iar cumnatul meu

e de părere că lumii îi trebuie mai puțină comunicare, nu mai multă.

Doamna Sasaki desface o portocală pe fundul de lemn, și coaja împroașcă stropi. Se-așază și zice:

— Miyake-*kun*, eu cred că n-ar mai trebui să te-ntorci la gara din Ueno. Sigur, n-avem nici o dovadă că oamenii ăștia sau asociații lor te mai caută, dar, tot așa, n-avem nici o dovadă că *nu* te mai caută. Eu votez pentru neasumarea de riscuri. Au știut unde să te caute vineri. Ca măsură de precauție, am avut grijă să îndosariesc greșit actele care te privesc, de la Ueno. Cred c-ar trebui să stai cuminte aici, până la sfârșitul săptămânii – și, dacă vine cineva să-ntrebe de dumneata la Steaua Căzătoare, îi spune Buntarō c-ai șters-o din oraș. Dacă nu, înseamnă că drumul e destul de sigur.

Pare logic ce spune. Zic:

— Bine.

— Fă-ți griji despre viitor de săptămâna viitoare încolo, zice doamna Sasaki, turnându-mi ceai. Până atunci, odihnește-te. Văd că nu rezolvi problemele – mai curând, le trăiești.

Ceai verde cu grăunțe de orz.

— Dumneavoastră și Buntarō... de ce m-ajutați?

— „Cine“ contează mai mult decât „de ce“. Ia și mănâncă.

— Nu-nțeleg.

— N-are importanță, Eiji.

Mai târziu, în aceeași zi. Soneria de la ușă face *cling!-clang!*, iar mie mi se face inima covrig o dată în plus. Las manuscrisul jos. Nu e Buntarō, nu-i doamna Sasaki – și-atunci, cine e? Sunt în podul-birou, sus, dar tot aud o cheie răsucită-n broasca ușii de la intrare. Am început să-nvăț liniștile care populează casa și știu ce e-n capul meu și ce nu e – ușa se deschide, i-auzi, și-n vestibul tropăie niște pași. Cărțile își încordează și ele urechile.

— Miyake! Nu te speria! Sunt Yuzu Daimon! Ieși afară, ieși afară, domniță sprintară! Proprietarul tău mi-a dat cheia.

Ne-ntâlnim pe scări.

— Arăți mai bine acum decât ultima oară când te-am văzut, îi spun.

— Cei mai mulți care mor pe șosele arată mai bine decât mine, vinerea trecută, îmi răspunde. În schimb, tu arăți și mai prost. Ai-ai-ai! Ce ți-au putut face la ochiul ăla!

Pe tricou, are scris: „Cine moare cu cât mai multă marfă la el învinge“.

— Am venit, zice, să-ți prezint scuzele mele. M-am gândit c-aș putea să-mi retez degetul mic.

— Și ce să fac eu cu degetul tău mic?

— Orice vrei. Îl pui la murat, îl pui într-o casetă emailată – ideal pentru scobit în nas într-o societate simandicoasă. Imaginează-ți ce conversație ai purta: „Știți, mai demult a fost al unui anume Yuzu Daimon, un individ rău-famat“.

— Prefer să mă scobesc în nas cu degetul meu, mulțumesc. Și, în plus – fac un gest vag din mână –, a fost decizia mea să mă-ntorc, nu a ta.

— Da, bine, ți-am cumpărat zece pachete de țigări, ca să fim chit, zice – văd că tot nu e sigur pe el, adică nu știe dacă am de gând să-l omor sau nu. Dacă ar fi fost vorba să-mi tai câte un deget de fiecare dată când a trebuit să-mi cer scuze, ajungeam deja la omoplați, pân-acum. Marlboro. Mi-am adus aminte că fumai Marlboro în salonul de biliard, în acea seară fatidică. Și proprietarul tău s-a gândit că poate-ți vrei chitara, ca să-ți mai treacă de urât, așa că ți-am adus-o. Am lăsat-o jos, în holul de la intrare. Cum te mai simți?

Cum mă mai simt? Nu grozav, dar nici furios. Îi spun:

— Mulțumesc, bine – la care el ridică din umeri. Adaug: Având în vedere că... – și ridic și eu din umeri. În grădină, e numai bine de fumat, zic.

Odată ce mă lansez – de la momentul în care l-am înghesuit eu pe el într-un taxi –, nu mă mai pot opri până la sfârșit – până la momentul în care m-a-nghesuit Buntarō pe mine în mașina lui. Nu țin minte să mai fi vorbit chiar atât de mult de când sunt. Daimon, ce-i drept, nu mă-nterupe decât ca să ne-aprindă țigările și unuia, și celuilalt, și să mai aducă din frigider câte o bere. Îi povestesc până și de tatăl meu și de motivul pentru care am venit la Tōkyō, în primul rând. Când, în sfârșit, ajung la final, soarele nici nu mai e.

— Ce mă uimește, îi spun, este că nimic din ce s-a întâmplat acolo nu a fost nici măcar pomenit. Cum se poate să fie omorâți patruzeci de oameni – și nu în liniște, ci așa, ca în filmele de acțiune –, și nimeni să nu scoată o vorbă despre asta?

Albinele cercetează levănțica foșnitoare.

— Războaiele din interiorul Yakuzei îi fac pe polițiști s-arate jalnic și pe politicieni – supuși. Ceea ce, cum bine știe toată lumea, este foarte adevărat. Dar, dacă se recunoaște asta, poate că votanții din Tōkyō sunt aduși în situația de-a se întreba de ce-și mai bat capul să plătească impozite. Așa că televiziunile păstrează tăcerea.

— Bine, și ziarele?

— Jurnaliștii sunt îndopați cu diverse relatări ale unor bătălii deja câștigate și pierdute, dar de undeva de mai sus, de mai la munte. Jurnaliștii originali, care au nas pentru subiectele adevărate, sunt trecuți pe listele negre ale conferințelor de presă, așa că ziarele nu le pot relata. Subtil, este?

— Și-atunci, de ce să-ți mai bați capul să dai știri, oricare ar fi ele?

— Oamenii-și vor cărțile cu benzi desenate și poveștile de adormit copiii. Uite – o libelulă! Vechii poeți-călugări știau ce săptămână a cărei luni era numai după culoarea și după luciul corpurilor de libelule, după asta, cum îi zice – fuselaje, zice, jucându-se cu bricheta. Și, i-ai povestit și proprietarului tău versiunea necenzurată a ce ți s-a-ntâmplat?

— Am atenuat, cât-de-cât, partea violentă. Am omis și amenințările cu moartea la adresa nevastă-sii, de vreme ce omul care le formulase era... mort. Nu știu nici acum ce e bine să-i spun și ce nu, ce-o să-l facă să devină paranoic și să viseze urât noaptea.

Yuzu Daimon încuviințează din cap:

— Uneori, nici nu ai ce să faci, ca să fie bine, și tot ce poți face este să sperî în răul cel mai mic. Tu visezi toate alea?

— N-am dormit cine-știe-ce, zic, în timp ce desfac o cutie de bere. Și-acum, ce planuri ai?

— Taică-meu crede c-ar trebui să dispar o vreme – și, pentru o dată, suntem și noi de acord. Plec înapoi în Statele Unite, dis-de-diminează. Cu nevastă-mea cu tot.

Mie-mi țâșnește berea pe nas.

— Ești *însurat*?! De când asta? – la care Daimon se uită la ceas și zice:

— De-acum cinci ore.

Îmi arată zâmbetul lui sincer. Îl zăresc numai o dată și numai o clipă.

— Cu Miriam? Kang Hyo Yeoun?

Zâmbetul sincer se evaporă.

— De fapt, se numește Min. Puțini o știu după numele ei adevărat, dar îți rămânem îndatorați. Din câte-nțeleg, te-a servit cu celebra ei lovitură cu șpițul.

— Mi le-am cusut la loc. Min, deci? Numele... i se schimbă-ntruna.

— De-acuma, gata cu schimbatul numelui.

Ne ciocnim dozele de bere una de alta.

— Felicitări. Ăăă... căsătorie la minut.

— Ăsta-i și sensul căsătoriei clandestine și al fugii împreună.

— Și eu, care trăiam cu impresia că vă urâți între voi.

— Ură, zice Daimon, examinându-și palmele. Iubire.

— Părinții tăi știu?

— Părinții mei trăiesc despărțiți de zece ani – foarte respectabil, întotdeauna, bineînțeles. Dar au cam renunțat de bunăvoie la dreptul de a-mi da sfaturi în materie de... – și iar își rotește bricheta între degete – ...relații de cuplu.

— N-ar trebui să fii cu... Min-san, la ora asta?

— Ba da. O să și trebuiască să mă duc să iau biletele de avion. Dar, înainte să plec, nu-mi arăți și mie fotografia tatălui tău?

O scot din portofel și o despățuresc. Yuzu o studiază îndeaproape, dar apoi scutură din cap:

— Îmi pare rău, nu l-am văzut niciodată. Dar, fii atent aici: o să-l rog pe taică-meu să găsească datele de contact ale detectivului ăluia de care se folosea Morino de obicei. Membrii Yakuza nu recurg niciodată decât la una sau două persoane de încredere. Nu promit nimic – la departamentul de poliție al Primăriei este un balamuc întreg, nimeni nu știe cine cu cine se culcă, iar Tsuru, după toate aparențele, s-a întors de la Singapore, cu câteva porțiuni-lipsă din memorie și din sănătatea mintală, dar poate fi util încă pe post de șef, măcar cu numele. Tot ce-ți promit este că-ncerc. După aceea, te descurci cum știi, dar o să ai măcar un capăt de fir de la care să-ți croiești un Plan B.

— Plan G. Orice capăt de fir e mai bun decât nici un fir.

Mergem în vestibul amândoi. Yuzu Daimon se-ncalță cu sandalele.

— Asta e, deci.

— Asta e, deci. Lună de miere fericită.

— Uite, asta-mi place la tine, Miyake.

— Ce anume?

Dar el se urcă în Porsche-ul cu care a venit și-mi face un sfert de semn cu mâna.

82

— S-o legăm! răcni o parte a gloatei.

— S-o batem! răcni o altă parte.

— S-o frigem la proțap!

Cum și-ar mai fi dorit doamna Meliță ca Pitecantrop să dea năvală chiar atunci, în piața aceea nenorocită, și s-o ducă de-acolo, undeva unde ar fi fost în siguranță! Nu s-ar mai fi plâns nici dacă-i găsea un purice-n păr.

— Copane de pui! țipă un cor de prichindei. Cu cartofi prăjiți!

O scară-și făcu apariția de unde, de neunde, și doamna Meliță, cuprinsă iar de frică, își dădu seama că aveau de gând să se cațare pe monumentul Iubitului Conducător și să-i facă ei vânt, de pe mustața lui, direct în cuptor. Cum ar putea, oare, Țap-Autor să se descurce fără ea? Precis ar muri de foame. În momentul acela, doamna Meliță-și aminti de cartea pe care i-o dăduse domnul.

— Țineți-vă telegarii! cotcodăci. Veți avea parte de o cină mai gustoasă decât ați putea obține dintr-o găină bătrână și ațoasă!

Gloata se opri. Doamna Meliță flutură cartea sfântă. Strigă:

— Povești! – dar o târfă, numai bună de bârfă, clănțâni:

— Poveștile nu mi-au ținut niciodată de foame!

Scara se apropie de statuie. Doamna Meliță-și luă inima-n dinți:

— Poate că n-ai ascultat niciodată poveștile potrivite!

— Dovedește-ne, atunci! zbieră un vârcolac în zdrențe de sac și cu cenușă-n cap. Spune-ne o poveste, și vezi dacă ne ține de foame!

Doamna Meliță deschise cartea la pagina întâi, sperând ca Țap-Autor să nu fi avut un scris de mână prea mărunț. Citi:

— „A fost odată, ca niciodată, un artist-echilibrist, care merse în vizită la căderile de apă de pe Saturn, ca să ofere cel mai grozav spectacol de mers pe sârmă, din câte se văzuseră vreodată – sau, de ce nu?, din câte aveau să fie văzute vreodată. Seara mult așteptată sosi, și artistul purcese la numărul său de echilibristică, numai bun ca să sfideze moartea. Mare nevoie avea de fiecare uncie de concentrare pe care ar fi reușit s-o pună la bătaie. Deasupra capului său, multe luni se roteau. Sub tălpile sale, cataracta nesfârșită de pe Saturn se revărsa, răscolea, rostogolea către oceanul fără margini, atât de adânc, de sunetul nu reușea să urce până la el. La jumătatea drumului peste această liniște maiestuoasă, artist-echilibristul rămase uimit, văzând o fată care venea în pas ușor pe aceeași sârmă, către el. Merită să mai fie descrisă acea fată a visurilor lui? Toată lumea știe cum arăta. «Ce cauți aici?» o întrebă el. «Am venit să te întreb: Crezi în fantome?» Artist-echilibristul se încruntă: «În fantome? De ce, tu crezi în fantome?» Fata visurilor lui zâmbi și-i răspunse: «Cred, bineînțeles» – și-și dădu drumul de pe sârmă. Cuprins de groază, artist-echilibristul îi urmări cu privirile căderea lentă, dar, cu mult înainte să se apropie măcar de apă, fata se dizolvă în lumina lunii...”

O piatră de caldarâm zbură pe lângă urechea doamnei Melițe, la nu mai mult de un deget.

— Tot mi-e foame! zbieră același vârcolac în zdrențe de sac și cu cenușă-n cap.

Scara fu proptită de trupul Iubitului Conducător suprem. Cu ghearele și dinții se luptă gloata să urce.

— Stați! Stați! O să vă stricați de răs, dac-o ascultați pe-asta – și doamna Meliță bătu din aripi, nu mai găsi unde rămăsese și trecu la pagina nouă: „Tatăl meu, Tatăl meu, de ce m-ai părăsit?”⁹⁶

Soarele amiezii se-ncafeni, se-ncenuși, se răcori și se-ascunse. Gloata, brusc, deveni tăcută – apoi nervoasă – apoi isterică.

— Phantom-ele! țipă toată mulțimea într-un singur glas. Repede-n adăposturile anti bombe!

Cu toții, bărbați, femei, copii, se scurseră în spărturi, crăpături, adâncituri, lăsând-o pe doamna Meliță singură cu Iubitul Conducător și cu trupul unui speculant de pe piața neagră, a cărui țeastă fusese zdrobită de piatra de caldarâm azvârlită la întâmplare.

— Dumnezeu mare! zise doamna Meliță.

— *Grozave* mingi de foc! exclamă Dumnezeu de pe placă, surfând pe deasupra. Madam!

— Dumnezeu?

— Mi s-a părut că m-ați chemat?

— V-am chemat?

— Cartierul ăsta nu mai e ce era odată, madam. Ce ziceți, să vă iau cu mine-n altă parte?

Doamna Meliță cotcodăci a ușurare.

— Vai, dar cum, Dumnezeu? Ați venit exact la țanc! Numai canibali prin părțile-astea, numai canibali! Dacă nu vă cer prea mult, v-aș ruga, plină de recunoștință, să mă duceți înapoi la Venerabilul Omnibus.

— Veniți la bord, madam, zise Dumnezeu, și-și alinie placa de surf cu jumătatea de mustață ca un levier a Iubitului Conducător. Și țineți-vă bine!

Doamna Meliță își legă baticul mai strâns pe cap și privi cum aluneca orașul fomist pe sub picioarele ei. De ce un asemenea dispreț al oamenilor față de tot ce era frumos și bun? De ce distrugeau lucrurile de care aveau cea mai mare nevoie? Doamna Meliță nu reușea să-nțeleagă ființele umane. Pur și simplu, nu pricepea.

Întors pe pragul balconului, îmi aprind încă o țigară. Pachetul de Marlboro este mult prea greu. Mă uit înăuntru. Bricheta de platină cu care se lăuda Yuzu Daimon. Pe-o parte, are o inscripție în limba engleză. Mă-narmez cu un dicționar, ca să descifrez ce înseamnă cuvintele: „Generalului MacArthur, cu prilejul împlinirii a 71 de ani, ianuarie 1951, din partea Comitetului de Repatriere a Cetățenilor din Aichi – Rugămintea cea mai sinceră să ajute compatrioți capturați în URSS“. Așa deci, bricheta era cu-adevărat autentică. Trebuie să valoreze... cât? O mulțime de bani. Mult prea mulți. Mă-ntorc în vestibulul de la intrare și mă uit pe vizorul ușii – Daimon însă a plecat. Zgomotul unei mașini sport – poate a lui Daimon, poate nu – se pierde în zumzetul după-amiezii din acel cartier. E mult mai mult decât un deget mic. Și e și trist – măntreb câți cetățeni din Aichi au mai ajuns vreodată la casele lor.

DOMENIUL REGINEI ARAHNIDE

Pitecantrop scoase capul din hamacul său, de sub șasiul de bagaje. Venerabilul Omnibus vibra ca de obicei, când își făcea călătoria de noapte. Liniile albe și ochii de pisică treceau grăbite, din bezna lăptoasă dinainte, ca somonii într-un râu din hiper-spațiu. Lui Pitecantrop îi plăceau legănatul de adormit copiii al hamacului, câtă vreme venerabilul avansa, în legea lui, și vântul din față, care-i flutura prin păr. Un iepure bălțat, căscat, hipnotizat, dezorientat, împietrit, nimic nu păți – nasu-i de Pitecantrop mai că se lovi – între roțile venerabilului.

— Iete-al naibii! își spuse iepurele, descoperindu-se viu, la urma urmelor. Îngerul morții e-un animal de casă, mai urât decât e nevoie! Să vezi când le-oi povesti neamurilor mele!

Ușor-ușor, Pitecantrop începu să caște și se lăsă pe spate-n hamac, așezându-se mai bine pe culcușul de oase iadeș rupte, baterii plate, cârpe clisoase și coji de brânză Stilton. Ultimul său gând fu acesta: că nu Venerabilul Omnibus era cel care se mișca peste fața Pământului, ci Pământul se rotea pe sub roțile lui, care stăteau pe loc.

Aspiratorul cu care doamna Meliță dădea prin budoarul ei, aflat chiar deasupra capului său, îi întrerupse lui Pitecantrop visele matinale, așa că se trezi de dimineată și văzu că departe ajunsese. Venerabilul Omnibus, în sfârșit, poposise. Chiar și de la el de acolo, de sub șasiul de bagaje, Pitecantrop știu că parcaseră într-un loc mai înfierbântat decât un sextet pentru saxofon saharian. După ce

molfăi câteva lăcuste uscate la soare, se târî afară din adăpostul său și se ridică pe ambele picioare, cât era de înalt, într-un deșert arid, ocru la culoare, de galete, bolovani și oase de tot felul de dihăanii, albite. Soarele ca un glob ocular smuls din orbită privea lung, fără să clipească, de pe un cer care bătea în roz, din pricina căldurii uscate. Vântul deșertului nu răcorea câtuși de puțin lumea pe care o cutreiera. Drumul se-ntindea la fel de drept ca o dreaptă matematică și la fel se-ndrepta spre infinit. Un cvorum oarecare de rozătoare quokka fugiră carencotro, când Pitecantrop își încordă bicepșii zdraveni, se izbi cu pumnii în pieptul ca o tobă mare cu tremolouri și rosti un răget asurzitor. Portiera venerabilului se deschise, și doamna Meliță scutură fața de masă de firimiturile de la micul dejun. Zise:

— Ce tărăboi diavolesc!

Țap-Autor coborî treptele și trase adânc în piept aerul deșertului.

— Bună să vă fie dimineața!

Pitecantrop mormăi și-a salutare, și-a întrebare.

— Cred că suntem în Teritoriile de Nord, îi răspunse Țap-Autor, dar nu știu spune sigur dacă în cele din Australia sau de pe M-Marte. Dacă este să consultăm...

Dar Țap-Autor nu apucă să-și termine fraza, pentru că un maelstrom se iscă miraculos, de nicăieri anume, și umplu aerul de jur împrejurul Venerabilului Omnibus cu păsări care croncăneau, şuierau, măcăneau, trilurileau, multe nemaivăzute din vremea când mitologia era bârfă curentă.

— Arheoptericși! exclamă Țap-Autor. Gâștele lui Strâmbă-Lemne! Quetzalcoatluși! Pinguini imperiali imperioși! Paparude zălude la amiază! Ascultați! Auziți-le cum incantează! Fragmente! Aud fragmente! – și Țap-Autor închise ochii, iar chipu-i se luminează de un zâmbet heroinic.

Pitecantrop făcu și el ochii mari, amintindu-și de zilele copilăriei din pădurile fosilizate. Doamna Meliță se făcuse mică și se adăpostise dedesubtul Venerabilului Omnibus. Păsările se făcură nevăzute înspre niciunde, la fel de brusc precum se iviseră de nicăieri.

— *Extraordinară avifaună!* declară Țap-Autor. Puteți ieși, de-acum, doamnă M-Meliță! Știți, am auzit fragmente ale unei fabule nemaipomenite și nemaispuse! O cântau păsările! Iertați-mă, prieteni, dar trebuie neapărat să m-mă întorc la birouașul m-meu de scris. În acest m-moment!

Încă două sau trei zile-mi trec, din vremea nimicului. Așa mi le petrec. Mă trezesc târziu, fumez în grădină și-mi fac ceai și pâine prăjită. Văd cum ochiul meu vânat capătă pete mai liliachii. Fac ordine în camera de zi și-n bucătărie, îmi ascund gunoiul și mă duc să citesc sus, în pod. Acolo mă simt cel mai în siguranță. Mă transform într-o mașină de citit. Citesc povestiri cu detectivi, de Kogorō Akechi. Apoi, citesc *Bucătăria*, de Banana Yoshimoto, și-o detest, cu toate că nu prea știu de ce. Apoi, citesc *Surorile Makioka*, de Junichirō Tanizaki, și-o ador. Apoi, citesc un roman bizar, de Philip Dick, despre un alt univers, paralel, în care Germania și Japonia câștigă al Doilea Război Mondial și în care un scriitor scrie un roman bizar, despre un alt univers, paralel, în care America și Anglia îl câștigă. Apoi, citesc *Nu mai sunt uman*, de Osamu Dazai, în care personajul atât de tare-și plânge de milă, încât aș vrea să-l văd aruncându-se-n mare cu mult înainte să se arunce propriu-zis. Anju avea obiceiul să citească – eu, deloc. Dacă-mi aduc bine aminte, eram gelos pe cărțile ei, pentru câte ore-și rezerva pentru ele. Iar la liceu, aveam orele alea de japoneză, parcă făcute într-adins ca să ne alunge orice plăcere de a citi, punându-ne să răspundem la întrebări de genul: „Alegeți cuvântul care descrie în modul cel mai potrivit emoția pe care noi o trăim când citim următoarea frază: «Țipetele jalnice ale pescărușilor se răspândeau pe deasupra valurilor, în timp ce tatăl meu ridica pânzele pentru ultima oară». [a] nostalgie; [b] amărăciune; [c] dor; [d] ezoterism; [e] însuflețire.“ Auzi: „noi“. Cine este labagiu’ de „noi“? Nu l-am întâlnit niciodată. În această dimineață, citesc un roman francezesc, *Marele Meaulnes*⁹⁷. Mă și-ngraș de-atâtea cărți. La gustările dintre mese, citesc povestirile cu Țap-Autor, ale surorii doamnei Sasaki. Sunt cu zecile. Doamna Sasaki zice că sora ei le-a scris pentru nepotul ei, Buntarō, când era el mic – să fi fost vreodată copil, Buntarō? Ciudat. Acum, le scrie ca să-și facă dimineața încălzirea. Cititul te-nfometează. Când mi se face foame de prânz, cobor în bucătărie și mănânc ceva de prin frigider, plus un măr sau vreo banană. Pe urmă, trec apa iazului printr-o plasă mare, ca s-adun frunzele căzute, și dau de mâncare la pești. După asta, urc iar în pod și mă pun pe citit, până se-ntunecă. Astup luminatorul triumfiular cu hârtie și cânt la chitară, până sosește Buntarō, sau doamna Sasaki. Mâncăm laolaltă și stăm de vorbă – nu m-a căutat nimeni la Steaua Căzătoare, nici la gara din Ueno. Deocamdată. După cină, încui, pun zăvorul și lanțul de siguranță la ușă, fac o normă de flotări și abdomene, după care fac duș. Dorm tot pe canapea, la parter, unde am șanse mai bune s-aud vreun intrus, până nu pune el gabja pe mine. Continui să citesc, până la orele mici ale dimineții, și abia într-un târziu

adorm. Visele mele se-nvârt în jurul unor lucruri banale, trecătoare – lentile de transfocator, mașini parcate, oameni care zâmbesc înspre mine cu subînțele...

Mi-a revenit mirosul. N-am dat niciodată atenție mirosurilor, așa cum le dau acum. Refac harta casei, de astă-dată după mirosuri. În camera de zi, miroase a obiecte lăcuite, a *tatami*, a tămâie. În bucătărie – a ulei de gătit, a vase de inox, a coacăze tari. În dormitorul principal – a pânzeturi, a iasomie, a email. În grădină – a zeamă de frunze, a vietățile din iaz și-a fuioare de fum. Ce liniște poate fi în casă! Cel mai slab zgomot este imposibil de ignorat, așa cum nu poți să nu asculți cea mai zbierată convorbire telefonică din trenurile de navetiști. Aud lucruri pe care, în mod normal, nu le bag în seamă niciodată. Fluidele care se screm prin mațele mele, articulațiile care-mi pocnesc în timp ce urc pe rafturile-trepte, vibrațiile produse de mașini. Ciorile și ușile de la câteva străzi depărtare, o muscă izbindu-se cu capul de cutare geam, o saltea bătută de praf.

Faxul începe să țârâie. Îl pun jos pe *Marele Meaulnes*, cobor și găsesc mesajul căzut pe podea. Scrie așa: MIYAKE, DETECTIVUL LUI MORINO PRIMEȘTE CORESPONDENȚĂ ADRESA DE MAI JOS. AI GRIJĂ. NU-I DA ADRESA PÂNĂ NU EȘTI SIGUR CĂ TOTUL OK. NE URCĂM AVION 30 MINUTE. SPER SĂ-ȚI GĂSEȘTI TATĂL. Urmează numărul unei căsuțe poștale din Edogawabashi. Mi-l notez pe-o clapetă de la un pachet de țigări, pe care mi-o ascund în portofel, după care aprind foaia cu mesajul într-o scrumieră, cu bricheta generalului Douglas MacArthur. Mi se pare și mie cam exagerat de dramatic, dar îmi plac flăcările. Îmi ridic privirile spre sora doamnei Sasaki din fotografie. Vinul din paharul ei arată ca lumea, și chiar am senzația că umple aerul de miros. „Bun, și? Ce se-ntâmplă în capitolul următor?” parcă zice doamna.

Țap-Autor se așeză la birouașul său de scris. Fraze coapte, succulente, se-nvolburau la o palmă deasupra capului său, așteptându-l să le aștearnă pe hârtie. Țap-Autor își căută stiloul. Tare curios, cugetă el, țin minte absolut clar că l-am așezat aici, pe foaia de sugativă, când am auzit că Pitecantrop își vocaliza mormăitul antemeridian... Se uită în toate locurile unde ar fi trebuit să fie, apoi în toate locurile unde ar fi putut fi și, în cele din urmă, în toate locurile unde nici în ruptul capului n-ar fi putut fi. Aceasta nu-i lăasă decât o singură concluzie de tras:

— Hoțul! strigă Țap-Autor. Hoțul! Hoțul!

Pitecantrop și doamna Meliță se repezără înăuntru – dar ea, de-acum, știa exact ce avea de făcut:

— Nu-ncepeți iar, domnule. Dați-mi voie să vă explic: hârtia de gustare o aveți aici, iar ce scrieți dumneavoastră și ce mai faceți cu ea... – dar Țap-Autor scutură din cap, a neputință:

— Nu, doamnă Meliță! Nu m-manuscrisul m-mi-a dispărut, ci stiloul! Limba însăși a imaginației m-mele! Unul și-același stilou cu care Onorabila Shōnagon și-a scris cartea de căpătâi, cu peste treisprezece mii de crai-noi în urmă. Păsările n-au fost altceva decât o tactică didactică, o stratagemă-ngemănată cu lovitura dată de hoț!

— Încotro se-ndreaptă lumea nedreaptă? vru să știe doamna Meliță. Jefuiește-ți aproapele!

Pitecantrop mormăi a întrebare.

— Cine? O seamă infamă de cârcotași cârdași vor să-mi omoare m-marea umoare! se tângui Țap-Autor, cu ochii în lacrimi. Fără stilou, cariera m-meă e gata, pot s-o iau cu lopata! Criticii m-mă vor de-re-ne-in(con)strui!

— Peste cadavrul meu, domnule! Nu vă temeți! Nu ne-am ales noi c-un hoț și data trecută? O să ne-alegem cu altul și-acum! Nu-i așa, tu ăsta?

Pitecantrop se bucură tare mult că doamna Meliță i se adresase direct, așa încât mormăi a fericire, dar se abținu să sublinieze că luatul urmei în mărginimea mocirloasă fusese floare la ureche, pe când luatul urmei într-un deșert calcinat și bătut de vânturi punea lucrurile într-o perspectivă totalmente diferită.

— Ca de obicei, doamnă M-Meliță, aveți perfectă dreptate, zise Țap-Autor, făcând eforturi să se liniștească. Să supunem dilema logicii. Îmi lipsește stiloul. Unde găsim stilouri? La capetele propozițiilor. Și unde găsim capetele propozițiilor? La capetele de rânduri. Acuma: câte rânduri se găsesc într-un deșert?

Doamna Meliță privi afară, pe fereastră.

— Nu-i decât un rând, în toată pustietatea de-afară, domnule.

— Și care să fie acela, draga m-meă doamnă M-Meliță?

— Cum care, domnule? Rândul de dungii cu spații, care se-nșiră pe mijlocul drumului!

Țap-Autor bătu din copite:

— Luați-vă armele, prieteni! Pornim la război!

Doamna Meliță obosise, nădușise, chiar și la umbra parasolului, și se întreba dacă nu cumva următorul ou pe care l-ar fi depus avea să iasă direct fiert. Pitecantrop transpira generos, și drumul îi cocea găuri calpe-n ambele talpe. Țap-Autor vedea miraje, cu verbe care înghețau și se topeau. Soarele crud, încruntat, arunca plumb topit peste orele amiezii. Timpului însuși, sinapsele-i colapsau. Țap-Autor își tampona fruntea cu batista leoarcă de sudoare și verifica dacă era și-ntr-adevăr de fapt real ceea ce i se părea lui că vedea.

— Aha! Prindeți curaj, prieteni! Liniile albe o cotesc în afara drumului – stiloul m-meu nu poate fi departe!

Doamna Meliță insistă să bea cu toții în deșert câte un suc-desert de pară sprintară. Fără liniile albe care să-i ghideze, chiar și Pitecantrop ar fi rătăcit drumul printre atâția mocofani de bolovani, stânci pe brânci, pietre inerte. Reptilele stăteau natură-moartă, care pe-un picior, care pe altul. Pitecantrop simți că erau ținuți sub observație, dar nu zise nimic, de teamă ca doamna Meliță să nu se dea de ceasul morții.

— Auziți, le spuse Țap-Autor, din fruntea expediției. Părem să ne aflăm... aici.

Se opriră toți trei la buza unui crater de porțelan, pe cât de vast, pe-atât de abrupt. În fundul și centrul aceluia se căsca o gaură neagră.

— *Extraordinar!* zise-n șoaptă Țap-Autor. O cultură primitivă, care a dezvoltat o tehnologie radiotelesopică, dar a rămas necunoscută lumii largi...

— Spuneți-i dumneavoastră cum vreți, domnule, radio-tele-nu-știu-ce, dar eu recunosc o chiuvetă de bucătărie, când am una în fața ochilor. Ar putea dura și de joi până mai apoi, ca să mai fie lustruită, sau...

Crrrrraaaaauuuuu! Un pterodactil deochios, cu ciocul gros de la dinții ca de fierăstrău, se ivi de unde-niciunde și-mpunse Țap-Autorul în dos, care alunecă neîndoios pe crater în jos.

— Domnule! cotcodăci doamna Meliță – dar copitele Țap-Autorului nu putură opune tracțiune pe suprafața ceramică. Domnule! Vin acum! Vă salvez!

Doamna Meliță se lansă la vale, pe-un curs de interceptare, dar Țap-Autor dispăru în hăul de-ntunecare. Doamna Meliță, neputând să se oprească din elanul plonjonului cu ciocu-nainte, se făcu și ea, brusc, nevăzută. Pitecantrop rămase cu privirile ațintite la pterodactilul care dădea roată pe deasupra, căutându-și o altă țință: *Crrrrraaaaauuuuu!* *Crrrrraaaaauuuuu!* Pitecantrop nu se temea de dinozauri – nici de altceva –, dar numai gândul că doamna Meliță ar fi putut înfrunta singură primejdia îi făcea țeasta să pulseze de griji. Își dădu drumul și el

pe toboganul craterului. Fără-fundul întunecos, iată, se-apropia vertiginos.

82

Stau la birou c-o foaie albă de hârtie, și am în față o scrisoare pe moment perfectă. Fotografia tatălui meu este și ea despăturită pe birou. Cum îi scrii o scrisoare unui detectiv particular din viața reală? *Stimate domn, dumneavoastră nu mă cunoașteți, dar...* – nu e bine. *Stimate domn, i-am fost asistent personal răposatului domn Morino și vă scriu pentru a vă solicita o înlocuire...* – nu e bine. *Stimate domn, mă numesc Eiji Miyake, și ați cules informații despre mine nu cu mult timp în urmă...* – nu e bine. Mă decid să fiu neinventiv și scurt: *Domnule, vă rog să trimiteți o copie a dosarului de identificare despre Eiji Miyake la căsuța poștală 333, ziarul Tokyo Evening Mail. Vă mulțumesc.* Dacă merge, merge; dacă nu merge, oricum n-aș reuși să-l conving, indiferent ce i-aș spune. Cobor înapoi în grădină și ard cele trei ciorne – dac-ar afla, Buntarō sau doamna Sasaki mi-ar spune că sunt nebun de legat – și, pe deasupra, iresponsabil – să caut pe oricine cât-de-cât legat de Morino. Și, bineînțeles, ar avea dreptate. Un lucru e cert însă: dacă individul respectiv ar fi constituit o amenințare, am fi aflat cu toții pân-acum. Doar mi-a trecut chichineața prin ciur, trimis de Morino, așa că-mi știe adresa deja. Introduc biletul într-un plic, scriu adresa și-l lipesc. Asta a fost partea ușoară. Acum însă, trebuie să mă duc să pun plicul la poștă.

Îmi îndes pe cap șapca de baseball cât de mult pot, iau cheia din cârligul de lângă ușa de la intrare și mă-ncalț. Ridic ivărul de la poarta principală și ies – de fapt, intru – în lumea largă. Nu tu frâne. Nu tu mașini dubioase. Doar o stradă liniștită, într-o zonă rezidențială construită pe-o pantă ușoară. Toate casele sunt amplasate retras față de drum, în spatele unor garduri metalice înalte, cu porți automate. Câteva dintre ele au și camere de supraveghere. Fiecare clădire costă mai mult decât un sat întreg de pe Yakushima, probabil. Aș putea ploua, zice vremea, dar la fel de bine aș putea să nu plou. Mă-ntreb dacă și Ai Imajō locuiește pe-o stradă asemănătoare, c-o fereastră asemănătoare la dormitor, deasupra unui gard viu asemănător, de lemn-câinesc. Aud un râs de fată și, de pe o alee, țâșnesc un băiat de școală generală pe bicicletă, cu prietena lui așezată pe suportul de bagaje de pe roata din spate.

— Ce poveste *scabroasă*! repetă fata iar și iar, hohotind și scuturându-și părul pe spate. *Sca-broa-să!*

Panta ușoară duce spre un drum principal aglomerat, mărginit de magazine. Tare ciudat să vezi atâta mișcare și s-auzi atâta zgomot. Fiecare vehicul egal o

misiune. Mă simt ca o fantomă care m-aș duce să revăd un loc unde n-am fost niciodată, propriu-zis, fericită. Trec prin fața unui magazin universal, unde fructele de mango și papaya stau elegant înfășurate, cu câte o funduliță. Niște copii joacă leapșa pe culoare. În parcare, magazinului universal, niște bărbați se uită la televizoarele din propriile mașini. O fată gravidă – cam de-o vârstă cu mine – trece agale, ținându-și mâinile pe burdihan. Niște constructori se fâțâie pe grinzile de oțel. O flacăra de sudură fâșâie a magneziu. Trec pe dinaintea locului de joacă al unei grădinițe, unde copiii, cu șepci codificate pe culori, aleargă după traiectoriile mișcării browniene. La ce-o folosi? Ceea ce mă lasă perplex este faptul că sunt invizibil. Nimeni care să se-oprească și să m-arate cu degetul; nu se fac blocaje în trafic; nu cad păsările din zbor, secerate; n-aud nici un „Ei! Uite! Ăla-i băiatul care a fost martor la cum au lichidat gangsterii treizeci-și-ceva de oameni acum vreo trei sau patru seri!“ Or simți la fel și soldații, când se-ntorc de la vreun război oarecare? Absoluta ciudățenie a normalității absolute. Oficiul poștal geme de bebeluși care zbiară și de pensionari care privesc în hăul interior. Îmi aștept rândul, cercetând afișele pe care scrie: „Ați văzut această persoană?“ – adică inamicii numărul unu ai societății, cu toate figurile despre care se crede că și le-au confecționat prin chirurgie plastică. „Nu încercați să-i prindeți pe acești criminali. Ar putea fi înarmați și foarte periculoși.“ Cine e-n spatele meu îmi dă un ghiont. Funcționara de la ghișeu mă-ntreabă, pentru a treia sau a patra oară:

— Ce doriți, domnu’?

— Ăăă... aș vrea să trimit acest plic, vă rog.

Plătesc, îmi dă timbrele și restul. E-adevărat. Ce s-a-ntâmplat vinerea trecută, noaptea, este ferecat undeva, în mintea mea, și nimic nu mi se citește pe chip. Îmi trec limba peste dosurile timbrelor, le lipesc și las plicul, o clipă, în echilibru pe buza cutiei poștale. O fi înțelept ce fac? Dau drumul scrisorii înăuntru – cade c-un fâșâit de hârtie. Când a intrat „înțeleptul“ vreodată la socoteală? Dă-i înainte, Plan G. Mă uit în sus, în ochiul unei camere de supraveghere. Afară, aerul e mai dens și mai vijelios decât era, și rândunelele coboară jos de tot. O altă cameră supraveghează parcare, magazinului universal. Încă una stă cocoțată deasupra podului, ca să mediteze la circulația care-i trece pe dinainte. Mă grăbesc s-ajung înapoi.

Seara vine cu ploaie la pachet, care-și dă drumul cu încetinitorul. Sunt la mine sus, în pod. În lumina tot mai palidă, albul hârtiei s-a făcut albastru, iar acum

este aproape la fel de gri precum cerneala. Mă uit la firișoarele de ploaie care se preling pe geamul luminatorului. Aproape c-aud cum orașul însetat scoate un zgomot ca de spumă care se umflă, în timp ce absoarbe ploaia ca un burete. Pe Yakushima, oamenii se laudă cu ploaia. Unchiul Păcănele zice că plouă treisćinci de zile pe lună. Aici, la Tōkyō, când a plouat ultima dată? Când cu furtuna aia de vară, în ziua cu pānda mea de la PanOpticon. Ce nătărău patentat eram pe-atunci! Morino a fost ca o bombă care m-a trezit la realitate. Dar dacă pe tatăl meu chiar nu-l interesează nici măcar să mă cunoască? Dacă este și el băgat în Yakuza? Uneori, firișoarele de ploaie le urmează pe cele dinaintea lor, alteori o iau pe alte cursuri. Păi, atunci, tatăl meu îmi datorează măcar atāta lucru – să-mi comunice el, personal. Nu contează cu ce se ocupă – nici măcar viața pe care o duce. Afară, pe stradă, mașinile unor soți obișnuiți se strecoară unele pe lângă altele, fiecare în drumul spre câte o casă obișnuită. O mașină-și oprește motorul chiar în față, și sentimentul meu de liniște și pace se duce naibii. Arunc o privire pe fereștrua triumfiulară: Honda veche și obosită a lui Buntarō. Mi-a sosit salvatorul, făcānd salturi peste torenții de afară, cu ziarul ținut deasupra capului. Pata de chelie din creștet îi lucește-n ploaie.

Îmi termin primul tăiței, așa că trec la subiect:

— Buntarō, trebuie să vorbim despre bani.

Buntarō pescuiește creveți în aluat.

— Ce bani?

Exact despre asta-i vorba.

— Chiria pe luna viitoare. Nu știu cum să-ți dau vestea, dar... n-am bani să ți-o plătesc. Dacă nu mai primesc nici banii de la Ueno... Știu că-ți cer un lucru oribil, dar ai putea să mi-i tragi din depozitul de siguranță?

Buntarō se-ncruntă – la mine sau la crevetele care nu se lasă prins? Adaug:

— Chiar mi-e rușine, după tot ce-ați făcut pentru mine, și tu, și doamna Sasaki. Dar asta voiam să-ți spun, și dacă, știu și eu?, vrei să-mi dai preaviz de mutare, adică zău c-aș înțelege, pe bune...

— Te-am prins! – și Buntarō-mi arată crevetele strāns între bețișoare, după care cu duioșie-i smulge capul. Zice: Nevastă-mea a venit c-o idee mai bună, băiatule. Vrea o vacanță. Până nu se face prea gravidă, ca s-o mai lase liniile aeriene să urce la bord. Ne gāndeam cât de mult a trecut, știi, de când ne-am luat și noi liber o săptămână împreună. Ghici de când. De niciodată! Chiar așa, niciodată. Până să preiau Steaua Căzătoare, eram întotdeauna prea pārlți, iar de-

atunci... mă rog, un magazin de casete video nu doarme niciodată. Când eu lucrez, ea doarme; când lucrează ea, dorm eu. Exact așa ne-au trecut ultimii nouă ani. Drept care, azi-dimineață, a dat câteva telefoane la niște hoteluri din Okinawa – e-n afara sezonului, și sunt o mulțime de oferte ieftine. Așa că uite care este propunerea noastră pentru tine: săptămâna viitoare, ai tu grijă de magazin, și cu asta-ți acoperi chiria pe octombrie.

— Pentru *tot* octombrie?

— Orele-s câinoase – de la zece dimineața la miezul nopții, șapte din șapte zile. Dac-aduni, ajungi la un program de lucru destul de nenorocit. Atâta doar, că-ți oferă puțin spațiu de manevră, ca să-ți găsești un alt serviciu.

— Și chiar m-ai lăsa pe mine cu tot magazinul?

— N-a venit, deocamdată, nici o sosie de-a lui Al Pacino⁹⁸ să-ntrebe de tine. A fost bună ideea să te-ascunzi aici, dar cred că poți să revii pe lume, de-acum.

— Nu, ce vreau să zic – ai avea încredere-n mine, să-mi lași pe mâna... afacerea ta?

— Nevastă-mea zice că are încredere, așa că am și eu. Și am primit și niște referințe grozave de la fostul tău angajator, zice Buntarō, și se pune pe scobit în dinți. Zice: Administrarea unui magazin e floare la ureche – aș putea să te învăț tot ce e de știut, în treij' de minute. Și mama o să treacă-n fiecare seară, să colecteze numerarul și să completeze registrele. Ce zici? O pun pe nevastă-mea să ne rezerve o cameră la hotelul din paradis?

— Bineînțeles. Ba bine că nu. Mulțumesc.

— N-ai de ce, băiatule. E-o afacere. Hai să fumăm câte un Marlboro pe pragul ușii, ca să-ncheiem o înțelegere benefică pentru toată lumea. Da' tu să nu-i spui nevesti-mii – trebuia să plec de-aici la timp, ca s-ajung la marea premieră a lui Kōdai.

Ieșim afară și punem la bătaie un pachet aproape întreg, ascultând broaștele și răpăitul ploii în iaz. Ploaia și fumul îi țin pe țânțari la distanță.

— Apropo, zice Buntarō, numele Ai Imajō... se-ntâmplă să-ți fie cunoscut?

Mă scarpin la ceafă și dau din cap că da.

— Aha. De bine sau de rău?

— Eu sper că de bine. De ce?

— Se pare că și-a făcut apariția la biroul de obiecte pierdute, la gara din Ueno, azi-dimineață, ca să-l dea pierdut pe un anume Eiji Miyake. Maică-mea i-a spus c-ai plecat pe nepusă-masă din Tōkyō, din motive de familie. Domnișoara cic-a făcut o mutră de genul: „Bravo lui că mi-a spus și mie!“, după care i-a mulțumit

mamei și-a plecat – la care eu rămân c-o mutră ca de poker. Buntarō se ridică-n picioare și zice: Bine, atunci, mă duc să-i dau nevasti-mii vestea cea mare.

Mergem împreună spre vestibulul de la intrare. Buntarō se preface că verifică praful.

— Trebuie să recunosc: ții casa asta curată ca un palat. Mai curată decât apartamentul tău de lux de la ultimul etaj, în tot cazul – și Buntarō își trage o palmă peste buzunarul de la piept al cămășii. Zice: Băiatule, mare dobitoc sunt! Am uitat cu desăvârșire. Azi ai primit această ilustrată! Iartă-mă, te rog. Vise plăcute.

După ce pleacă Buntarō, mă duc în camera de zi cu ilustrata și-o inspectez la lumina veiozei. „Nagano. Paradisul montan“. Ceva-mi spune că scăparea de memorie a lui Buntarō n-a fost cătuși de puțin accidentală – ilustrata e de la mama mea, redirecționată de unchiul Bănet. M-așez și mi-o așez în echilibru pe genunchi. Nu cântărește mai-nimic, dar greutate are din plin. Eterul – cenușiu de-atâta zăpadă; versanții munților – îmbujorați de florile de cireș; zăpada – în aceeași nuanță de turcoaz ca și cerul; cățărători fericiți, schiori fericiți și ei. Alte revelații, mai intime și care mută vinovăția în altă parte. Creatoarea Țap-Autorului se uită la mine de la înălțimea penumbrei înrămate cu alb. Nu-i văd ochii, dar am impresia că-i aud glasul: „Nu mi se pare că ești foarte cinstit. Dă-i drumul. Citește-o acum și scutește-ne de și mai multă suferință“. Exact ca doamna Sasaki, este înțelegătoare și severă în egală măsură. Oftează: „Ah, tinerii ăștia!“ – și marea vlăguită din fundal suspină și ea.

Îndelungata cădere a Pitecantropului se opri într-o semi-îmbârligătură de sârme și cabluri. Undeva departe, sus de tot, printr-o gaură cât o gămălie de ac, pătrundea o rază de lumină, la care viziunea nocturnă a omului timpuriu se adaptă. Pitecantrop mormăi.

— Da, îi dădu replica Țap-Autor, șovăitor. Căderea m-mi-a fost providențial prevenită de un potpourri poros de-mpachetări. Doamnă M-Meliță, doamnă M-Meliță – m-m-auziți?

Gospodina cotcodăci:

— O să fie nevoie de mai mult de-atât ca să-mi vină mie de hac, domnule! Oi fi eu găină bătrână, dar mai știu încă să dau din aripi. Totuși, ce este această materie ca o... pânză de păianjen peste tot? Abia dacă mă pot mișca!

Un perete de lumină se-aprinse, și o voce de femeie începu să emită:

— Bine-ați venit! – și o figură de femeie nu doar se ivi, dar și repetă: Bine-ați venit!

Purta o coroană în Technicolor și un costum cu epoleți mulat pe organism. Părul blond îi radia lumină, buzele-i sclipeau, dar părea bidimensională, ceea ce și era. Peretele era un ecran, care lumina o încăpere împânzită cu cabluri electrice. Podeaua era moale, de la fragmentele de piele scâmoșată și genele smulse.

— Fiți bine-venit, o, Țap-Autor! Sunt Regin-Arahnidă. Acesta e domeniul meu de Internet.

— Nu-mi este cunoscut arborele genealogic al M-Majestății Voastre, începu Țap-Autor.

— Arborele meu genealogic este rețeaua virtuală mondială! Imperiul meu este viitorul!

— Curat măreț, fără-ndoială, zise doamna Meliță. Dar noi porniserăm în căutarea unui stilou furat și aveam toate motivele să suspectăm că el ar fi putut s-aterizeze aici.

— Într-adevăr, catadicsi Regin-Arahnidă să se uite la doamna Meliță. Eu am pus, da, să fie furat.

— Măreață purtare de regină! ugui doamna Meliță. Să te strecuri și te cobori pân-acolo, încât să fugi cu bunurile oamenilor cumsecade! Noi le spunem *hoți* celor ca tine, prin ogradă pe la mine!

— Nu l-a furat ea în persoană, Regin-Arahnidă, bibilică năroadă ce ești! îi replică răsunător un rozător. *Eu* v-am șterpelit stiloul nenorocit de sub nasurile nătânge, în timp ce Majestatea Sa digitaliza roiul de păsări!

A uimire horcăi Pitecantrop.

— Șobo-kan! exclamă Țap-Autor când îl văzu apărând pe ecran, alături de Regin-Arahnidă.

Proclletul rânji la ei și-și struni mustățile ca niște corzi de harpă. Zise:

— Vă puteți referi la mine drept „Artistul cunoscut anterior drept Șobo-kan“⁹⁹.

Doamna Meliță se umflă în pene și cloncăni:

— Dar cum ai ajuns aici?

— Mă săturasem să trăiesc marginalizat! Am tot mers clandestin cu tărăboanța voastră aia ruginită de tot ■ 8-ul, de când omul cavelor aici de față mi-a distrus șobo-kanatul. Azi-diminează, Majestatea Sa divină – zâmbet de douășpatru de carate pe chipul Reginei Arahnide – mi-a făcut o propunere pe

care nici un șobolan care se respectă n-ar ști-o refuza: eu v-ademenesc pe domeniul ei de Internet și ea mă digitalizează drept șobolanul informatic numărul unu din toată lumea!

Regin-Arahnidă îl ciupi de ureche pe Șobo-kan, și el scutură din coadă, extaziat. Țap-Autor își morfoli țacălia și întreabă:

— De ce să renunți de bunăvoie la starea dumitale solidă, pentru cea virtuală?

— De ce? Auzi: *de ce!* Pentru că Internetul e tarlaua mea de-acum, Țăcălie! Cu viteza luminii circul pe cablurile pe care-mi făceam colții praștie, ☺☺rozându-le! Hai să-ți spun la fel de repede cum stă treaba: Regin-Arahnidă ți-acordă audiența de față, ca să-ți faci și ție aceeași propunere, Țăcălie.

Regin-Arahnidă se-apropie într-un plan atât de prim, încât ochii ei caleidoscopici umplură ecranul.

— Într-adevăr, o, Țap-Autor! Vă propun să vă descărcați de partea ecranului unde v-așteaptă viitorul! Cuplați-vă la ciber-agenți, la e-librării! Cartea pe hârtie, ăsta-i adevărul, e pe moarte! – și părul ei pârâi a purici electrostatici, când vocea i se-nălță la octave pasionale, de parc-ar fi fost o cântăreață de operă. Compuneți-vă povestirile în paradisul virtual! Mă ofer eu să vă fiu ciber-agentă și...

— ăsta era clenciul! cotcodăci doamna Meliță.

— Tăcere, găină! Țap-Autor, digitalizarea vă poate face perfect. Scăpați de acel d-d-defect enervant de v-v-vorbire! Fraze la viteza luminii, în loc de târâșul din ziua m-m-maratonului amputaților!

Țap-Autor o privi orgolios-disprețuitor:

— Bâlbâiala-mi deosebește prietenii autentici de fariseii falși, flatulenți, flătoși. Refuz!

Regin-Arahnidă zise, pilindu-și unghiile:

— Cât de hotărât sunteți. O să vă digitalizez oricum. Vă dau iama-n creierul virtual, sintetizez de acolo fiecare poveste pe care ați putea s-o concepeți vreodată și-arunc la gunoi restul de biți, împreună cu acești doi companioni anoști ai dumneavoastră, domnul Id și madam Ego – și-și apucă pieptul în mâini, Regin-Arahnidă: O, ce avansuri! Ce drepturi de autor! Șobo-kan! Aduceți digitalizorul electronic!

Chipul reginei-măștere se retrase, ca să-i facă loc teribilei mașinării semi-tun / semi-generator, cu care Șobo-kan se lupta pe ecran.

— Pregătește-te să fii descărcat, Țăcălie!

Țap-Autor se strădui să se miște, dar cablurile-l țineau fix, ca o pânză de

păianjen.

— În ce constă împlinirea creatoare, zise, dacă te prezinți cu povestirile altuia ca fiind ale tale?

Regin-Arahnidă păru intrigată:

— Împlinire?! Scrisul nu caută „împlinirea“! Scrisul caută adorarea! Fascinația! Premiile! Când eram o simplă ființă umană, și eu mă lăsam păcălită de „împlinire“. Am învățat limbajul scriitoricesc – da, da: ziceam *coda* și *noțiune*, în loc de „final“ și „idee“; ziceam *tour de force*, în loc de „tare chestie“; ziceam *clasic și cult*, în loc de „o asemenea prostie n-o să se vândă-n vechii vecilor!“. Și, ce împlinire mi-am găsit? Nici una! Am avut parte numai de nerecunoaștere și de conturi bancare cu deficit! Dar, dacă vă fac al meu creierul, Țap-Autor, întregul cosmos literar va deveni, pentru mine, barul la care voi bea cocteiluri cu umbreluțe! Haideți, Șobo-kan! Pregătiți-vă de tragere!

— La ordinul vostru, Regină!

Țap-Autor își coborî coarnele. Zise:

— Uitați ceva, M-Majestatea-Voastră!

— Și prin această ipostază, ipochimen de ogradă ce sunteți, vă gândiți să m-amenințați?

— Ba nu, cu clauza ghicitorii din Legea Reginei M-Măștere! – și Țap-Autor se puse a cita: „Orice neînțelegere apărută între, pe de-o parte, regina-m-mășteră și, pe de altă parte, persoana captivă se va rezolva printr-o ghicitoare dată spre rezolvare părții din urmă de partea dintâi. Cu excepția cazului în care prezenta clauză a ghicitorii va fi aplicată corespunzător, este ilegal ca partea captivă să fie stocată într-un sistem de reproducere, ca partea captivă să fie transmisă sub orice formă și prin orice m-mijloace electronice, m-mecanice de fotocopiare sau înregistrare, fără permisiunea obținută anterior de la partea captivă însăși sau de la editorul părții captive“. Limpede ca ziua-bună de dimineață.

Ochiul Reginei Arahnide, albastru glacial, umplu tot ecranul.

— Șobo-kan, spuneți-mi că nu-i adevărat – la care Șobo-kan își ciupi o coardă a mustății:

— E-o veche formalitate, Maiestate. Lăsați, c-o rezolv eu. Sar acum la ghicitoriinsolubile@reginemastere.sup.org și scot de-acolo niște ghicitori, de-ți îm***că mințile! Stați liniștită! Floci-în-Bărbie, aici de față, e ca și pus cu botul pe labe! ☼Φs O s-o ia-n mână, ca-n bordelul din Bangkok.Ψ

Regin-Arahnidă închise ochii, de parcă s-ar fi delectat cu vreun ciber-orgasm.

— Așa să faceți! Și pe urmă, sufletul – culori gazoase țâșniră și se-mprăștiară – povestirilor sale – își dădu capul pe spate –, drepturile de ecranizare și contractele de publicare în douăș’șapte de limbi – gura căscată care-i hohotea de râs umplu ecranul și plonjă întregul domeniu de Internet într-o beznă pulmonară – vor fi ale mele! Mele! Meeeeleeee!

Pitecantrop, între timp, evadase din jungla cablată – se pricepea la jungle – și cerceta marginile domeniului de Internet cel cavernos – și la caverne se pricepea. Observă că toate cablurile se-mpreunau într-unul și același gigantic ștecher. Deasupra ștecherului se răsucea ventilatorul care avea rolul să răcorească toată puzderia de circuite, iar pe grila ventilatorului, ascuns într-un suport de șurubelnițe Philips – ce să vezi? –, iubitul stilou al Țap-Autorului. Prin acea grilă, folosindu-și vederea nocturnă, Pitecantrop desluși o scară printr-un puț aflat undeva în spate. Horcăi gânditor, apoi se strecură înapoi dinaintea ecranului, când îl auzi pe Șobo-kan revenind pe sticlă. Rozătorul se ivi într-o tunică sclipitoare de gazdă a emisiunii de întrebări-și-răspunsuri, ținând strâns în gheare un plic pe care scria: „Ghicitori de-un milion de dolari“. Strigă:

— Am găsit-o, Maiestateo! Ghicitoarea mileniului!

— Să fim bine-nțeleși, zise Regin-Arahnidă. Nu găsiți răspunsul, îmi revin mie drepturile dumneavoastră de autor.

— Iar dacă domnul răspunde corect, își scutură doamna Meliță pana din coadă, suntem liberi să plecăm – cu tot cu stiloul domnului.

— Ah, ce imaginație bogată, rânji Regin-Arahnidă, pentru o fată-n casă cu ghearele nefăcute! Șobo-kan! Adresați prima ghicitoare!

Șobo-kan desigilă plicul cu gheara-i ca un spin. Un răpăit de tobe spori suspansul, din amplificatoarele ascunse.

— Care este animalul cel mai matematic?

— Pe naiba! Își încrucișă aripile în față doamna Meliță. Ce-ntrebare tâmpită de concurs mai e și-asta?

Șobo-kan se inflamă, și-n loc de flecăreală îi adresă o flegmă, care se prelinse pe dinăuntru ecranului.

— Ai un minut, zgârie-brânză! – un cronometru cu șaizeci de secunde apăru pe sticlă. De... acum!

De niciunde, porni o muzică de numărătoare inversă. Țap-Autor începu să-și morfolească țcălia:

— Cel mai m-matematic animal... M-Mă rog, cazul oamenilor se face țândări,

dacă te uiți un singur m-minut la televiziunea lor... Delfinii câștigă detașat la raportul dintre greutatea creierului și greutatea corpului... Totuși, nu există geometru euclidian mai deștept decât păianjenul cu glob de m-mătase... În schimb, neîntrecută la cunoașterea lentilelor ovale carteziene e stridia, din tot regnul faunistic...

Șobo-kan chicoti:

— Mai ai treizeci de secunde!

Regin-Arahnidă bătut din palme, încântată, și-și luă rebelul rodent la o rumbă tălâmbă.

— Parcă și simt gustul dejunurilor cu editorii! Parc-aud extazul recenzenților newyorkezi!

Doamna Meliță, îngrijorată, căută-n geantă vreun bob de inspirație, dar nu găsi decât o castană veche. De-acest moment profită Pitecantrop, ca s-o bată peste aripă și să-i strecoare stiloul Țap-Autorului în poșetă. La lumina orbitoare a ecranului, ochiul ager al doamnei Meliță dibui o dihanie din cel mai sinistru coșmar al ei, Țopăind între sprâncenele Pitecantropului.

— Puricii! chiui. Știam eu! De la bun început! Puricii!

— Da, păcatele mele, da! tropăi din copite Țap-Autor. Bineînțeles! Cel mai matematic animal e puricele!

Rumba Reginei Arahnide se opri brusc. Rânjetul i se pleoști pe față lui Șobo-kan.

— Fă bine și spune de ce, că altfel nu se pune!

Țap-Autor își drese glasul:

— Pentru că „puricii îți scad fericirea, îți împart atenția, îți fac să se adune amărăciunile și se-nmulțesc alarmant“.

Șobo-kan își ridică privirile către idola sa de pe marele ecran. Zise:

— Uneori, Maiestate, câștigi, alteori mai și...

Regin-Arahnidă-l dădu pe mut pe Șobo-kan, dintr-un singur dublu-clic.

— M-ai dezamăgit, parazit cibernetic virusat și corupt! Unica pedeapsă pe măsura unei asemenea lezmajestăți este... — și Nuuuuuuuu!-ul Șobo-kanului se pierdu, când Regin-Arahnidă își înfipse cursorul în el și-l mută în coșul de gunoi.

Acum, furia-i deveni feroasă:

— Iar dumneata, Mare-Bărbos, dacă-ți închipui că nu-știi-ce bleotocăreală bla-bla-legală mă-mpiedică să pun mâna — și Regin-Arahnidă-și miji ochii de gheață amenințatori, făcând să pârâie megabiții — pe obiectul dorințelor mele, chiar și pentru-un scriitor, ești un cretinoid fără margini! Pregătește-te... pentru

digitalizare! – și, c-un clic, inițializă digitalizorul rămas într-un colț al ecranului. Cinci... patru...

— Domnule! dădu din aripi doamna Meliță, deși tot mai era încurcată-n căblărie. Domnule!

Țap-Autor se opintea să se dezbrace de propriile frâie cabliste. Zise:

— Pe toți diavolii drăcești decăzuți!

Dinții-i luciră siliconați Reginei Arahnide.

— ...trei... doi...

Pitecantrop smulse snopul de cabluri din priză. Ecranul se stinse și domeniul de Internet se volatiliză, de parcă nici n-ar fi existat vreodată, ceea ce, într-un anume sens, chiar așa era. Pentru că Țap-Autor, Pitecantrop și doamna Meliță se treziră-n deșertul calcinat de soare, mult prea uimiți ca să rostească vreo silabă.

17 septembrie

O stațiune de ski din munții Nagano

Eiji,

Dacă ai încercat să iei legătura cu mine, după ce-am șters-o de la clinica din Miyakazi, foarte frumos din partea ta, dar nu mai puteam rămâne acolo. Pe insula Kyūshū, oriunde aş sta, sunt prea aproape de Yakushima ca să mă simt bine. (Dacă nu m-ai căutat, nu-ți găsesc vreo vină. Nici nu mă așteptam, de fapt, să mă cauți.) Este adevărat că am probleme, dar pacienții de acolo erau atât de înfricoșători, încât m-am gândit să-mi încerc iar norocul în lumea cea mare și rea. (Măcar aici, afară, ți se dau cuțite și furculițe.) Arde ultima scrisoare pe care ți-am scris-o. Te rog s-o arzi. Nu-ți cer nimic altceva, asta e singurul lucru pe care te rog să-l faci. Și singurul lucru pe care l-am învățat de la doctorița Suzuki este că vine un moment în viață, după care nu te mai poți schimba, dacă treci de el. Ești ceea ce ești, indiferent dacă în bine sau în rău, și cu asta, basta. N-ar fi trebuit să-ți povestesc incidentul cu scările. Probabil că mă urăști. Și eu m-aș urî. Uneori, sincer îți spun că asta și fac. Mă urăsc. Să te ferești de consilieri, terapeuți, doctori de cap. Îți scormonesc prin viață și fac lucrurile țândări, fără să se gândească o clipă la cum vor face să le reconstituie cum au fost. Arde scrisoarea. Nici n-ar trebui să existe o asemenea scrisoare (mai ales pe Yakushima). Te rog s-o arzi.

Iată-mă, deci, în regiunea Nagano. Ce apusuri de soare ți se oferă în acești

munți! Hotelul este la poalele muntelui Hakuba, și vederea de la fereastra camerei mele este înghițită de munte. Ar trebui câte un alt cuvânt pentru a o descrie, în fiecare zi. Merită să vizitezi și tu Nagano, într-o bună zi. În perioada Edo, aici veneau să „văreze“ toți misionarii din capitală, ca să scape de căldură. Presupun că lor trebuie să le mulțumim că au numit acești munți „Alpii Japoniei“. De ce se simt oamenii obligați să compare mereu totul cu străinătatea? (Cum i se spune Kagoshimei: acest „Napoli al Japoniei“ – ceea ce chiar că-mi strepezește dinții.) Nu știe nimeni cum le spuneau localnicii acestor munți, până când n-au ajuns acolo oameni care să fi cunoscut Alpii, sau chiar Europa. (Sunt eu singura care găsește acest lucru deprimant?) Stau ca oaspete neplătit într-un mic hotel deschis de cineva cunoscut mie de pe vremea când locuiam la Tōkyō, cu ani și ani în urmă, după ce v-am lăsat în grija bunicii voastre. Acum este o mare figură printre hotelieri, foarte respectabil, dacă nu punem la socoteală două divorțuri care l-au costat foarte mult și pe care sunt convinsă că le-a meritat. (S-a schimbat, înainte să ajungă la momentul acela, în care ți se betonează viața.) Voia să-l ajut să găsească un amplasament pentru încă un hotel, pe care intenționează să-l construiască de la zero, dar el nu știe cât de mult beau eu, de fapt, sau este convins că poate să mă „salveze“. Cele două cuvinte preferate ale lui sunt „proiect“ și „aventură“, care par să însemne unul și același lucru. Ninsorile sunt așteptate să înceapă în primele zile ale lui noiembrie (peste numai șase săptămâni – încă un an care trage să moară). Dacă mi se termină rezervele de amintiri plăcute din vremurile bune, în relația cu prietenul meu, până vine iarna, s-ar putea să plec în căutarea unei clime ceva mai calde. (Un vechi proverb chinezesc zice că musafirii sunt ca peștele – după trei zile, încep să pută.) Aud că e plăcut să „iernezi“ la Monte Carlo. Aud că Prințul Charles al Angliei ar putea fi disponibil.

Am avut un vis cu Anju azi-noapte. Cu Anju și cu un tigru siberian care trecea în fugă pe lângă mine, printr-un pasaj subteran (știam că era siberian, pentru că avea dungile galbene, albe), și cu un joc în care trebuia să ascunzi un iadeș într-o bibliotecă. Anju nu vrea să-mi dea pace. I-am plătit o avere unui preot să-mi îndeplinească ritualurile de împăcare, dar mai bine făceam dacă dădeam acei bani pe vin franțuzesc, la cât efect a avut. Pe tine nu te visez niciodată – de fapt, nici nu-mi amintesc vreodată visele pe care le am, în afară de cele cu Anju. Oare de ce se întâmplă așa? Doctorița Sukuzi pare să creadă că... ei, ce mai contează? Tu arde scrisoarea, te rog.

STUDIU FABULIST

Liliecii roiau dincolo de amurgul ascuns de ferigi. Țap-Autor, la birouașul său, rumega, privind la pădurea invadată de mușchi, până când umbrele începură să danseze. Începu și el:

— Declar, aş putea să jur... – la care doamna Meliță, lustruind încălțări afară, pe scări:

— Sper să nu-njurați, domnule, ca Șobo-kan acela, gură-spurcată.

Țap-Autor mângâia stiloul de la Onorabila Shōnagon:

— Aș putea să jur că-n inima ei arboricolă, a pădurii acesteia... departe și-adânc... adu-mec urme ale unei fabule nemaipomenite și nemaispuse...

Nu era clar dacă Țap-Autor cugeta-n vorbe sau vorbea-n tăcere.

— Venerabilul Omnibus a penetrat această pădure atâta cât i-a îngăduit cărarea și n-a plecat m-mai departe, iată, de șapte zile... lucru fără precedent... Cred cu tărie că încearcă să-mi spună ceva...

Seara se răcori, și doamna Meliță dârdâi de răcoarea ei.

— Roșcove prăjite la cină, domnule. Mai odihniți-vă și dumneavoastră ochii și jucați o partidă sănătoasă de scrabble pe nevăzute.

Spera ca Venerabilul Omnibus, în seara aceea, să binevoiască a se urni, dar până și ea se îndoia că mai era în stare.

Dis-de-diminează, a doua zi, Pitecantrop se puse pe scormonit printre filoane de cărbune adânci, pârâitoare – după diamante. Aniversarea doamnei Melițe se-apropia și, cu câteva seri înainte, Venerabilul Omnibus fusese depășit de o tinerică decapotabilă, de la radioul căreia se-auzea un cântec despre cum sunt diamantele cei mai buni prieteni ai fetelor. Doamna Meliță nu mai era ea fată, ce-i drept, dar Pitecantrop spera ca ideea cu prietenul cel mai bun să se dovedească reală, și anume în favoarea lui. Strămoșul timpuriu săpă din ce în ce mai adânc, printre atât de gustoase colonii de râme, ciorchini de trufe și pepiniere de larve, printre gnomi autonomi, cârțițe, năpârci zăpăcite și viezuri nervoși – atât de adânc, de Pitecantrop auzi furnalul pământului duduind în ritmul său caracteristic. Orele nu pot pătrunde atât de departe, drept care Pitecantrop rătăci orice noțiune a timpului.

— Matahală de zdrahon ce ești, ajunse până la el, în cele din urmă, o voce care nu putea fi chiar atât de îndepărtată. Unde te-ai vârât, când am și eu, o dată, nevoie de tine?

Doamna Meliță! Pitecantrop înapoi plonjă, în stil bras năvalnic în sus înotă, prin pământul afânat și ieși la suprafață în mai puțin de un minut. Doamna Meliță se-nvârtea în cerc și bătea din aripi, ca un pui fără cap, fluturând un bilet.

— Ia uită-te, în sfârșit! Scormonești prin glod la ceas de criză! – Pitecantrop horcăi – Domnul a luat-o din loc și s-a dus! Știam de-aseară că nu era-n apele lui, și azi-dimineață, pe birouașul lui de scris, am găsit biletul ăsta! – și-l aruncă spre Pitecantrop, care gemu la toate îmbârligăturile-alea, învâlmășite pe hârtie.

Doamna Meliță suspină:

— Nu ți-au ajuns trei milioane de ani, ca să-nveți să citești! Scrie că domnul s-a dus în nenorocita de pădure! De unul singur! Scrie că n-a vrut să ne târască după el în cine-știe-ce primejdie! Auzi, primejdie! Dacă dă peste vreun canibal, fie și simpatic – asta, ca să nu mai vorbim despre vreun animal sălbatic! Dacă Venerabilul Omnibus decide să pornească la drum astă-seară? L-am pierde pe domnul pentru totdeauna! Plus că și-a uitat inhalatorul pentru astm! – și doamna Meliță începu să hohotească de plâns în șorțul ei, ceea ce-i frânse inima de uriaș lui Pitecantrop. Mai întâi povestirile, pe urmă stiloul, și acum se pierduse pe el însuși!

Pitecantrop horcăi încurajator.

— Ești... ești sigur? Poți să iei urma domnului într-o asemenea pădure de nepătruns?

Pitecantrop horcăi asigurator.

Îl aud pe Buntarō descuindu-și singur la parter.

— Stai o clipă, cobor acum! zbier de sus, din pod.

Deja ora două – azi e ultima zi a exilului meu. Iarăși mă simt obosit – azi-noapte a plouat, și ceva ca niște degete groase nu m-au lăsat s-ațipesc. Am avut impresia întruna că nu-știu-cine forța o fereastră pe nu-știu-unde. Aranjez paginile manuscrisului așa cum erau, pe biroul de scris, și-mi croiesc drum printre cărți, spre chepengul de ieșire. Strig de-acolo, de sus:

— Pare rău, Buntarō! Am pierdut noțiunea timpului!

Rămas-bun, studiu fabulist. Cobor în camera de zi, unde o siluetă întunecată închide ușa după mine. Inima-mi dă buzna în gât, să iasă afară. Este o femeie între două vârste, curajoasă, curioasă, care mă citește din priviri. Are o coafură scurtă, severă și la fel de cărunță, cum ar avea dac-ar fi o directoare de școală temută de toți. Este îmbrăcată cu niște haine oarecare, anonime ca o reclamă

dintr-un catalog de comenzi prin poștă. Ai putea să treci pe lângă ea de o sută de ori și să n-o remarci nici măcar o dată. Cu excepția cazului în care te trezești cu ea, dintr-odată, în camera ta de zi. Ce aer de bufniță șifonată! Uitatul fix la mine se prelungește, ca și cum ar avea tot dreptul să fie aici – ea – și ar aștepta ca intrusul – eu – să-și explice prezența.

— Ce... căutați aici? reușesc, în cele din urmă, să îngaim.

— Dumneata m-ai chemat, Eiji Miyake – are o voce pe care n-ai cum s-o uiți: spartă ca de tobă crăpată, uscată ca seceta. Iată-mă, zice.

Vreo nebună aflată în trecere?

— Dar... eu n-am invitat pe nimeni.

— Ba da. Cu două zile în urmă, ai trimis o invitație la căsuța mea poștală.

— Adică sunteți... detectiva lui Morino? – la care dă din cap:

— Mă numesc Yamaya – mă dezarmează c-un zâmbet la fel de prietenos ca un pumnal azvârlit către mine. Și, da, sunt femeie, nu bărbat deghizat. În domeniul în care lucrez, este un avantaj major să te faci invizibil. Totuși, n-am venit aici ca să discutăm despre cum operez eu, nu-i așa? Nu mă inviți să stau jos?

E mult prea ciudat ce se-ntâmplă.

— Ba da, sigur... luați loc, vă rog...

Doamna Yamaya-și alege canapeaua, prin urmare eu îmi aleg podeaua din fața ferestrei. Are privirea unei cititoare meticuloase, ceea ce mă face pe mine să fiu cartea. Se uită peste mine.

— Frumoasă grădină. Frumoasă toată casa. Frumos cartier. Frumoasă ascunzătoare.

Pare că vrea să mă câștige. Îi ofer o țigară Marlboro, din ultimul pachet de la Daimon, dar ea scutură din cap că nu. Mi-o aprind pe-a mea.

— Cum ați... făcut să-mi dați de urmă?

— Am făcut rost de adresa dumată de la ziar, de la *Tokyo Evening Mail*.

— V-au dat adresa mea?

— Nu. Am zis c-am făcut *rost* de ea. După care, l-am urmărit pe domnul Ōgiso pân-aici, aseară.

— Cu tot respectul, doamnă Yamaya, v-am cerut un dosar, nu o vizită.

— Cu tot respectul, domnule Miyake, coboară cu picioarele pe pământ. Primesc un mesaj de la un misterios nimeni, care-mi cere unul și-același dosar pe care l-am adunat pentru – cine? – răposatul Ryūtarō Morino, cu doar trei zile înaintea nopții cuțitelor lungi¹⁰⁰. Coincidență, nu? Eu îmi câștig existența

demonstrând coincidențele. Mesajul duminică era al unui miel rănit, azvârlit într-un bazin în care mișună rechinii. Trei teorii mi-am formulat în cap: ori erai un potențial client, care-mi testa profesionalismul; ori cineva care ar fi putut avea un interes personal profitabil în materie de Eiji Miyake; ori tatăl lui Eiji Miyake însuși. Toate trei mi s-au părut demne de-a fi verificate. Fac asta, și descopăr că ești fiul acelui tată.

Din grădină, se-aude o cioară care face *craaa!-craaa!* Mă-ntreb ce-o fi pățit această doamnă Yamaya, de are o atitudine atât de tristă, dar și o voință atât de oțelită.

— Îl cunoașteți pe tatăl meu?

— Numai după nume.

Numai după nume, deci.

— Doamnă Yamaya, mi-ar plăcea să vă rog mai deștept și mai puțin direct, dar... ăăă... vreți să-mi dați, vă rog, dosarul pe care-l aveți, legat de tatăl meu?

Doamna Yamaya formează o colivie cu degetele ei lungi, puternice.

— Iată c-am ajuns la motivul pentru care mă aflu aici. Să evaluăm tocmai această chestiune.

— Cât anume?

— Domnule Miyake, te rog. Suntem perfect conștienți amândoi de non-poziția duminică financiară.

— Și-atunci, vă aflați aici, ca să evaluați... ce anume? Dacă-l merit sau nu, dosarul tatălui meu?

Cioara se-așază chiar pe balcon și trage cu ochiul înăuntru. E mare cât un vultur. Doamna Yamaya zice, pe-un ton șoptit, care ar putea reduce la tăcere un stadion întreg.

— Nu, oamenii cu care-mi intersectez drumurile nu trebuie să-i permită niciodată conceptului de „merit“ să intre în ecuație.

— Dar ce intră în ecuație?

— Consecințele.

Dintr-odată, sună la ușă, iar eu tresar – scrumul fierbinte-mi cade pe coapsă. Sună din nou. Ce invazie! O lumină stroboscopică special amplasată clipește de mai multe ori – pentru surzenia surorii doamnei Sasaki, bănuiesc. Îmi sting țigara, care încremenește, muc-storcit, în scrumieră. Iarăși sună – se-aud, foarte slab, și niște râsete. Nici doamna Yamaya nu se mișcă.

— Ai de gând să deschizi?

— Mă scuzați, îi spun, iar ea încuviințează din cap.

De prost ce sunt – și-ntors pe dos –, uit să pun lanțul la ușă, iar cei doi tineri din fața ei par atât de bucuroși să mă vadă, încât mă și ia cu panică, în primul moment – asta-i o capcană pe care mi-a întins-o doamna Yamaya, și eu am căzut în ea, fără să clipesc măcar.

— Bună! – cei doi radiază.

Care dintre ei a vorbit? Cămăși imaculat de albe, cravate conservatoare, păr lucios, ca desenat pe calculator – ținute nu foarte potrivite pentru Yakuza. Emană sănătate și vibrații pozitive.

— Deci, băiatu’! Poate nu e momentul potrivit? Fiindcă avem să-ți dăm vești *mărețe*!

Ori au de gând să scoată pistoalele, ori se pregătesc să-mi ofere o reducere spectaculoasă la cine-știe-ce serviciu de escortă – dame de companie în *kimono*.

— Zău? Chiar așa? zic și arunc o privire în spate.

— Păi, cum altfel?! Știi, Domnul nostru Isus Cristos așteaptă chiar acum, în *acest* moment, în fața ușii *sufletului* tău. Vrea să știe dacă ai câteva momente disponibile, ca să-ți arate ce bucurie vei resimți. Nu trebuie decât să-ți descui ușa inimii și să dai drumul înăuntru iubirii Lui – la care eu răsuflu mai mult decât ușurat, iar cei doi interpretează asta ca pe un „da“ implicit, și-și dau și mai tare volumul zelului: Inima ta, prietene, mi se pare că nu-i străină de tulburări. Noi venim la tine din partea Bisericii lui Isus Cristos a Sfinților Zilelor din Urmă – poate ai auzit de munca noastră de misionariat?

— Nu, nu. Adevăru-i că n-am auzit – altă prostie pe care m-am găsit s-o spun.

Când reușesc, în fine, să-nchid ușa – zâmbetele mormonilor ăstora parcă sunt imprimare cu fierul de călcat – și revin în camera de zi, nu mai găsesc pe nimeni. Surprins, deschid ușile balconului. Oare mi-am imaginat-o, nemiloasa vizitatoare?

— Doamnă Yamaya?!

Dispărută-i și cioara. N-au mai rămas decât straturile suprapuse de bâzâituri, și pârlituri, și şuierături de vară. Un fluture cu ochi de săpător după aur mă confundă c-un tufiș. Rămân cu privirile ațintite către el și momentele se telescopează, devenind minute. Când intru înapoi în casă, observ ceva ce inițial am trecut cu vederea – un plic maro depus pe canapea, chiar pe locul pe care a stat doamna Yamaya. Orice speranță fugară că mi-ar fi putut lăsa mapa cu documente care-l priveau pe tatăl meu se spulberă imediat – plicul poartă o etichetă pe care scrie: „*Tokyo Evening Mail* – Căsuța de corespondență 333“. Înăuntru se află o scrisoare adresată mie, cu caligrafia foarte mărunță a cuiva

foarte bătrân. M-așez și desfac plicul.

82

Unde perdelele de mușchi erau atât de multe și dense, încât nu mai putea străpunge prin ele, Țap-Autor pleoscăi prin apa unui pârau clipocitor. Firul de apă îi șerpuia cu zgomot pe sub copite, dar nu pietre de râu troncăneau, ci farfurii întinse. Apa era de culoarea ceaiului. Țap-Autor luă o înghițitură zdravănă – ceai rece, de cea mai bună calitate. Bău până se sătură și mintea i se limpezi.

— Un flux al conștiinței, își spuse Țap-Autor, jubilând. Probabil că sunt la poalele Darjeelingului¹⁰¹.

Își îndreptă pașii spre amonte. Orhidee-lampioane alungau lungile umbre din penumbra de sub sinistre aspidistre. Păsări-colibri, cu vârfurile aripilor de opal, sondau smochine care sângerau sirop. Undeva, sus de tot, departe, bolta verde a pădurii era prăfuită cu lumina zilei. Țap-Autorului i se păru că străpungerile acestea întâmplătoare de lumină formau cuvinte.

— Toată viața, zise, am căutat fabula nemaipomenită și nemaispusă în misterios, în profund. E cu puțință, oare, ca rezultatul căutării mele donquijotești să se afle într-o questiune quasi-quotidiană? Se-ascunde, oare, profunzimea-n limpezime?

Pașii prin albia pâraului scoaseră Țap-Autorul într-o poieniță poleită-n lumină lină de soare. O fată cu cosițele cânepii se lansa-balansa, psalmodiind o cântare fără-nceput și fără-nctare. Țap-Autor ajunsese la rădăcinile arborelui de-a cărui creangă se legăna fata. Glasul ei rostea șoaptele pe care bătrânul Țap le auzea noapte de noapte, încă de la miezul verii. Zise:

— Ai pornit în căutarea fabulei nemaipomenite și nemaispuse – și se legănă-n sus, iar Antarctica se mută la nenumărate mile distanță.

— Așa este, îi răspunse Țap-Autor.

Fata se legănă-n jos, iar Carul Mic se-nălță.

— Fabulele nemaipomenite și nemaispuse în ținuturile-nalte se află.

— Și cum aș putea găsi acele ținuturi înalte?

— Mergi pe după cotul iazului sacru, pe zid în sus și peste buza cascadei.

— Peste buza cascadei...

Fata cu cosițele cânepii se legănă-n sus.

— Ești pregătit să plătești?

— Am plătit viața mea-ntreagă.
— Dar vai, Țap-Autor! N-ai plătit încă totul.
— Ce mai rămâne de plătit, rogu-te?
Leagănul căzu la pământ, și nimeni nu stătea pe el.

Când ajunse la iazul sacru, Țap-Autor își dădu jos ochelarii, ca să-i șteargă de bura cascadei. Spre marea lui surprindere, constată că vedea mai bine fără ei. Așa că-i lăsă pe stânca de marmură și măsură din ochi iazul. Curios. Mai întâi, că era silențioasă, cascada. În al doilea rând, apa nu se revărsa din hăul de deasupra, ci se înălța ca un torent nehotărât, împleticit, înspumat – și mut. Țap-Autor nu văzu nici o cărare pe care ar fi putut urca faleza de stâncă. Vorbi către sine, dar nici un sunet nu ieși din gâtulejul său:

— Nu mai sunt copil. Am îmbătrânit prea tare, pentru asemenea căutări simbolice.

Cântări posibilitatea de-a se întoarce, chiar și-n acest al unsprezecelea ceas. Doamna Meliță ar fi înnebunit, dacă el nu s-ar mai fi întors – dar tot l-ar fi avut alături pe Pitecantrop, pe care să-l îngrijească – și care să aibă grijă de ea. Scriitorul din animalul care era oftă. Se gândi la fabula nemaipomenită și nemaispusă și plonjă de pe stânca de marmură. Iazul se dovedi la fel de rece – și dintr-odată – precum însăși moartea.

Miercuri 20 septembrie,
Tōkyō

Dragă Eiji Miyake,

Sper să ierți caracterul neașteptat, neobișnuit și, eventual, nepoftit al acestei scrisori. Mai mult decât atât, se prea poate ca dumneata să nu fii una și aceeași persoană cu cel căruia intenționez să mă adresez, ceea ce ar fi de natură să creeze numeroase încurcături. Chiar și așa, consider că este un risc pe care merită să mi-l asum. Dă-mi voie să mă explic.

Îți scriu ca răspuns la un mesaj publicat în rubrica de anunțuri personale din ziarul *Tokyo Evening Mail*, pe 14 septembrie. Anunțul mi-a fost adus în atenție abia în această dimineață, de către o cunoștință care m-a vizitat. Ar trebui să precizez, poate, că sunt în convalescență, după ce am fost supus unei operații la valvele inimii. Ai cerut, în anunțul din ziar, ca orice rudă a lui Eiji Miyake să ia legătura cu dumneata. Cred că eu aș putea fi bunicul dumitale pe linie paternă.

Cu două decenii în urmă, fiul meu a devenit tatăl unei perechi de gemeni ilegitiimi – un băiat și o fată. A rupt orice relație cu mama lor, o femeie de ocupație îndoielnică, și, din câte știu, nu și-a mai văzut niciodată gemenii. Nu știu să spun unde au fost crescuți acei copii, nici de către cine – de rudele mamei lor, după cum ar fi de presupus. După toate aparențele, fata s-ar fi înecat, când avea unsprezece ani; băiatul, în schimb, ar trebui să aibă douăzeci de ani acum. N-am știut niciodată cum se numea mama lor, nici n-am văzut vreo poză a nepoților mei nelegitiimi. Relațiile dintre mine și fiul meu n-au fost niciodată atât de cordiale, pe cât ar fi fost de dorit, iar de când el s-a căsătorit, am corespondat din ce în ce mai puțin. Totuși, am descoperit numele celor doi copii gemeni ai fiului meu – de unde și această scrisoare. Fata se numea Anju, iar băiatul se numește Eiji, dar scris nu în maniera uzuală, cu semnele *kanji* care înseamnă „inteligent“ plus „doi“ sau „stăpânire“, ci cu semnele *kanji* care înseamnă „incantație“ și „lume“, precum în cazul dumatăle.

Aș vrea să nu lungesc prea tare scrisoarea de față, pentru că „dovezile“ aduse de caligrafia cu semne *kanji* este neconcludentă. O întâlnire față-n față va fi de natură să clarifice, cred, această ambiguitate: dacă ne înrudim, dumneata și cu mine, sunt convins că vom găsi criterii de asemănare fizică între noi. Voi fi la Salonul de Ceai Amadeus, de la etajul nouă al hotelului Righa Regal (vizavi de gara Harajuku), în ziua de luni, 25 septembrie, la o masă rezervată pe numele meu. Am rugăminte să fii prezent la ora 10 dimineața, cu orice dovezi concrete ale filiației dumatăle pe care le ai, eventual, în posesie.

Sper să fii de acord că este o chestiune foarte delicată și să înțelegi reținerea mea de a-ți oferi detaliile mele de contact în acest moment. Dacă ești un alt Eiji Miyake, scris cu aceleași semne *kanji*, te rog să accepți din partea mea cele mai sincere scuze pentru faptul de a-ți crea speranțe deșarte. În schimb, dacă ești acel Eiji Miyake, pe care sper eu să-l găsesc în persoana dumatăle, avem de discutat o mulțime de lucruri.

Al dumatăle credincios,
Takara Tsukiyama

Pentru prima oară de când am venit la Tōkyō, mă-ncearcă un sentiment de fericire curată și clară. Mi-a scris bunicul meu o scrisoare. Parcă mă și văd întâlnindu-mă și cu bunicul, și cu tatăl meu. Cică: „Avem de discutat o mulțime de lucruri!“ Și ce disperat mai eram, cât de imposibil era totul, când, iată, intratul în legătură cu tatăl meu era exact atât de simplu, pe cât mi-l închipuisem de la

bun început. Luni – peste numai două zile! Bunicul meu folosește un limbaj elevat – cu siguranță că ține mai bine în mână frâiele politicii de familie, decât mama mea vitregă și paranoică. Îmi fac un ceai verde și mi-l duc în grădină, ca să fumez o țigară Kent – marca preferată a lui Buntarō, dacă tot mi s-au terminat rezervele de Marlboro. Tsukiyama – tare nume – folosește semnele *kanji* care înseamnă „lună“ și „munte“. Grădina zumzăie de frumusețe, senzație de bine și viață. Aș vrea ca ziua de luni să-nceapă fix peste cînșpe minute. Ce oră o fi, că tot veni vorba? Intru înapoi în casă și mă uit la ceasul pe care mi l-a adus doamna Sasaki, la mijlocul săptămânii. Trei ore mai sunt, până sosește Buntarō. Gazda mea din rama vopsită alb, absenteista, îmi prinde privirea. „Ți s-a sucit norocul, în fine“, pare a zice. „Sun-o pe Ai Imajō. Doar a ei a fost ideea să publici anunțul personal, mai ții minte? Haide. Sfiiciunea-n zori de zi îmbietoare poate fi, dar sfiiciunea deghizată-n milă niciodată nu-ți va fi utilă.“ – „Mi s-a părut mie sau a rimat?“ – „Nu mai schimba subiectul! Ieși din casă, găsește un telefon și sun-o!“

Șoseaua cu magazinele înșirate nu diferă cu nimic față de ultima dată când am văzut-o, doar eu sunt altul. Lumea nu-i decât o înșiruire schematică de intrigi secundare, la urma urmelor. De pildă, toate aceste mașini – trec întruna unele pe lângă altele și nu se ciocnesc niciodată. Ordinea e dificil de văzut, dar e prezentă, indiferent de haosul aparent. Și ce dac-am trăit douășpe ore de coșmar – ce mare lucru? Oamenii trăiesc și câte doișpe ani de coșmar, și tot supraviețuiesc și-și spun povestea. Viața merge înainte. Norocul nostru, al tuturor. Dau de-o cabină telefonică, sub scara de urgență dintr-un magazin Uniqlo. Pe măsură ce telefoanele mobile vor prelua lumea largă, asemenea mașinării vor deveni la fel de rare ca lămpile cu gaz. Ridic receptorul și înlemnesc. Lașule, ce ești! Decid să mă tund, mai întâi – vierme fără șira spinării, Miyake – și o iau pe scări în sus, către frizeria lui Genji. Are ca însemn un țăruș dintr-acela de frizer, cu dungi în spirală, roșii, albe și albastre – pe Anju o apuca disperarea ori de câte ori încerca să mă facă să pricep din ce parte se desfășurau și-n ce parte se înfășurau acele dungi. Pentru ea, era limpede ca lumina zilei. Genji ține o amărâtă de prăvălie, cu o atmosferă de iarnă, de la aerul condiționat – sunt unicul client –, care n-a mai fost zugrăvită de la capitularea Japoniei. Un televizor dat pe mut arată curse de cai. Aerul este atât de îmbâcsit de la fixativul de păr și aburii de tonifiant, încât, dac-ai scăpăra un chibrit, probabil c-ai arunca în aer toată șandramaua. Genji în persoană este un bătrân căruia-i răsare păr din nas și care mătură pe jos,

cu mâinile tremurându-i.

— Intră, fiule, intră, zice, și-mi face semn către unul dintre scaunele goale.

M-așez, și el îmi întinde o față de masă peste umeri. În oglindă, capul meu pare amputat de restul persoanei mele. Mi se-ncrâncenează pielea pe mine, când mă gândesc la Valhalla și la pista de popice de-acolo.

— Ce e cu mutra asta lungă, fiule? întreabă Genji, scăpându-și pe jos foarfecile. Orice te doare, viața dumitale nu poate fi atât de rea, cum era pentru celălalt client, ultimul care a trecut pe-aici. Un om de afaceri care se descurca destul de bine, după costumul de pe el, dar așa un amărât și nenorocit, eu n-am mai văzut! – și lui Genji îi scapă, de astă-dată, pieptănul. I-am spus: „Iartă-mă că m-amestec în ce nu mă privește, domnule, dar ce ai pe suflet?” Și clientul a oftat și mi-a spus, până la urmă: „Chintzywoo... mi-a murit săptămâna trecută”. L-am întrebat: „Cine era Chintzywoo – pudelul dumitale?” – și Genji pufnește-n râs. „Nu“, a zis el. „Era nevastă-mea“ – la care Genji se oprește și-și desface o sticlă de *saké*, din care bea jumătate dintr-o răsuflare, apoi așază sticla pe polița de sub oglindă. „E groaznic, domnule“, i-am spus. „Măcar atâta sper, că-ți găsești alinare în munca dumitale“ – „Am fost concediat ieri“, mi-a răspuns el. „E oribil, domnule“, i-am spus. „Ai fost concediat pentru... – știi ce vreau să spun – ... starea de depresie pe care ți-a provocat-o suferința pierderii?“ – „Nu tocmai – a oftat el –, am fost concediat în legătură cu activitățile mele de spionaj“ – și Genji se oprește, ca să termine și restul de *saké*, dar întinde mâna după sticla de tonifiant de păr și bea cea mai mare parte din ea, fără să-și dea seama. Zice: Ei bine, asta chiar că m-a dat pe spate, dacă poți să mă crezi. Am exclamat: „Spionaj? N-am mai avut niciodată un spion aici, pe scaunul meu. Și pentru cine lucrei? Pentru China? Rusia? Coreea de Nord?“ – „Nu“, mi-a mărturisit el, destul de mândru. „Pentru cea mai puternică țară de pe fața Pământului, Regatul Tonga“ – și Genji apasă pe butonul mașinii de tuns electrice, dar nu se-ntâmplă nimic, așa că răsuțește cablul de alimentare și dă cu capul mașinării de marginea tejghelei, la care dihania începe să huruie. Zice: Așa că i-am spus: „Regatul Tonga? Nici nu știam c-ar avea un... de-ăsta, cum se cheamă?... un serviciu secret.“ – „Nimeni nu știe. Strălucit, este?“ – „Păi, domnule, bănuiesc că ești erou național acolo. De ce nu emigrezi? O să te-ntâmpine cu brațele deschise“, zice Genji, luându-mă cu mașina de tuns electrică în jurul urechilor. Omul s-a-ncruntat. Mi-a spus: „Acum trei zile, a fost o lovitură de palat acolo. Junta militară care-i acum la putere m-a denunțat c-aș fi agent dublu și m-a condamnat la moarte prin spânzurare, nu mai târziu decât ieri.“ – „Ei, domnule,

măcar ți-ai păstrat sănătatea“, zice Genji, atârând mașina de tuns electrică în cui și apucând foarfecile. Ei, și, chiar în momentul ăla, clientul meu a răbufnit într-un acces de tuse îndrăcit, și eu a trebuit să șterg de pe oglindă sângele scuipat de el. „Hm – i-am spus –, poate c-ar trebui să te-ntorci la vechea dumitale slujbă, la ce făceai înainte să devii spion, adică“, la care el s-a luminat la față pentru prima oară și a zis: „Pilot de avion am fost“. – „Bravo, domnule! De ce nu depui cerere pentru vreun post la o companie aeriană?“ i-am sugerat, moment în care el a strănutat, și-ți jur, fiule, că i-a zburat ochiul drept din orbită! I-a zburat în celălalt colț al camerei, zău așa! „Fir-ar al naibii – a exclamat –, ăsta era cel bun!“, la care eu deja mă simțeam cuprins de disperare, poți să-ți închipui. I-am spus: „Ce-ar fi, domnule, să-ți pui autobiografia pe hârtie? Viața dumitale ar putea transforma tragedia în subiect de Oscar“ – și Genji taie, fâr, fâr, fâr, din părul meu. Apoi continuă: Omul mi-a spus: „Filmul care s-a făcut despre mine a luat trei premii Oscar.“ – „Bravo, domnule, minunat! Știam eu că trebuie să fie o luminiță la capătul unui tunel atât de lung!“ – „A câștigat el trei Oscaruri, dar la un an-jumate *după* ce agentul meu literar a fugit cu scenariul scris de mine. Un film de succes, de multe milioane de dolari, și eu n-am văzut nici măcar un yen! Și, ca să le pună capac la toate, pe cine credeți c-au pus în rolul meu? Cu Johnny Depp, hai că m-aș fi descurcat, dar cu Bruce Willis?“ – după care Genji măntreabă: Ia zi, fiule, cum vrei să te tund, scurt?

Între timp, în pădurea de mușchi, doamna Meliță și Pitecantrop se treziră prinși între ciocan și nicovală și verzișul de frunzișuri. Pitecantrop se scărpină în cap și mormăi. Adevărul era că urmele Țap-Autorului se cam încurcaseră cu-ale vacilor sacre și ale elefanților albi, dar el, Pitecantrop, nu-i suflase o vorbă doamnei Melițe, de teamă să n-o facă să dispere, în loc să spere. Ea, doamna Meliță, se cocoțase pe-un ciot de copac năpădit de fungi. Zise:

— Trebuie să fi trecut de mult ora gustării de unsprezece a domnului... dacă m-ar fi anunțat, măcar atât, că avea de gând să plece haihui așa, intempestiv, tot așa fi reușit să-i pregătesc ceva de-ale gurii...

Un bărbat străpunse vegetația impenetrabilă și se prăbuși la picioarele lor. Doamna Meliță se zburătăci, speriată, și se trase mai aproape de nicovală, iar Pitecantrop se poziționează între doamna Meliță și bărbatul nou-apărut. Nu păru să constituie vreo amenințare, acesta din urmă, când se ridică de la pământ, se scutură de mucegaiul de frunze de pe jacheta de tweed cu cotiere de piele și-și

așeză mai bine pe nas ochelarii care-și aveau rama de corn lipită cu leucoplast. Nici surprins nu păru să întâlnească, în acea pădure de-nceput de lume, o găină de înaltă conștiință de sine și un strămoș de mult dispărut al speciei *Homo sapiens*. Le spuse:

— I-ați văzut?

— Pe cine să vedem? zise doamna Meliță, vag ofensată de abordarea prea directă a omului.

— Dulăii-cuvinte.

— Nu cumva brutele acelea băloase de câini vorbitori, pe care i-am întâlnit în mărginime?

— Aceia sunt – și, temător, își duse un deget la buze și se uită la Pitecantrop: Auziți ceva?

Drugii de tăcere se-auzeau, de care te-ai fi putut izbi cu capul. Pitecantrop mormăi a „nu”. Scriitorul își extrase un spin lung din coroană. Zise:

— Cu mulți ani în urmă, am scris un roman de succes. N-am crezut o clipă că s-ar putea găsi cineva dornic să-l publice, mă-nțelegeți, dar s-a găsit, mi-a fost luat cu forța și, de ce-mi doream eu ca orice exemplar existent din el să explodeze ca un balon de păpădie, de aceea se vindeau mai multe exemplare din acea mizerie lamentabilă. Câte puteau să fie-n el – și erori, și îngâmfare, și aroganță! Zău că mi-aș fi vândut și sufletul, numai să văd întregul tiraj aruncat pe foc. Dar, vai, Mefistofel nu mi-a răspuns la fax, și cuvintele pe care le-am asmuțit mă urmăresc de-atunci ca niște dulăi.

Doamna Meliță-și relua postura de public, de pe ciotul de copac. Zise:

— De ce nu te retragi?

Scriitorul, în schimb, se rezemă de ciocan. Zise:

— Măcar să fie atât de simplu. M-am ascuns în școli de gândire, în metafore amestecate, în săli de așteptare de pe aeroporturi din state nerecunoscute. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot aud o hămăială undeva, departe, și-atunci îmi dau seama că iarăși mi-au luat urma dulăii-cuvinte... – dintr-odată, se schimbă la față și trecu de la sfârșeala melancolică la suspiciune. Zise: Dar pe voi, mai exact, ce v-aduce în străfundurile acestei păduri de mușchi?

— Prietenul nostru a luat-o haihui încoace – nu cumva l-ai văzut? Coarne, țcălie, copite...?

— Dacă nu este însuși Diavolul, ori scriitor trebuie să fie, ori nebun de legat.

— Scriitor. De unde știi?

— Ca s-ajungi atât de departe aici, în pădure, trebuie neapărat să fii una dintre

cele trei variante. Șșșșșt! – și scriitorul căscă ochii de groază: Un hămăit! N-ai auzit un hămăit?

Pitecantrop mormăi discret și scutură din cap.

— Mincinoșilor! se răsti scriitorul. Mincinoși ce sunteți! În cârdășie cu dulăii-cuvinte! Știu eu că le faceți jocul! Sunt în copacii ăștia! Vin încoace! – și omul o rupse la fugă, înfundându-se în verdeața de nepătruns. Doamna Meliță și Pitecantrop se uitară unul la celălalt. Pitecantrop mormăi. Doamna Meliță se arătă de acord:

— Bătut în cap... ca o cagulă parfumată!

Pitecantrop se uită atent la despicătura lăsată-n verzișul de frunzișuri. Mormăi. Văzu, dincolo de ea, un pârau mut.

— Mai repede, mocăitule! strigă doamna Meliță, fâlfâindu-și aripile de la o stâncă la alta, câtă vreme Pitecantrop înainta cu greu prin torentul de culoarea ceaiului, peste farfuriile întinse, care-i troncăneau sub picioare. Așa se făcu, prin urmare, că doamna Meliță ajunse prima la iazul sacru. În al doilea moment, zări ochelarii de respectabil ai Țap-Autorului abandonați pe stânca de marmură. Pe urmă, în al treilea rând, văzu trupul prietenului bun și drag plutind pe apă.

— Domnule! strigă. Domnule! Ce e de făcut? – și zbură peste iaz, de parc-ar fi avut patru aripi, fără să observe ascensiunea cascadei, nici batista pe țambal a liniștii care-nghițea orice sunet.

Dintr-a cincea bătaie de aripi, ajunse la capul Țap-Autorului. Lui Pitecantrop, al șaselea simț îi spuse că iazul sacru și moartea erau totuna, și mugi a prevenire – dar, cum nici un sunet nu-și lua zborul, nu-i rămase decât să fie martor disperat la cum se prăvăli mult-iubita-i din zbor, bătu apa cu vârfurile aripilor și se prăbuși alături de Țap-Autor. Din șapte salturi, Pitecantrop ajunse-n vârful stâncii de marmură, unde opt urlete-i sfâșiară trupul, de mută suferință. Izbi cu pumnii-n stâncă, până-i sângerară. După care, brusc, strămoșul nostru timpuriu se liniști. Își smulse din păr scaieții agățători și se cățără pe faleză, până ajunse la muchia de sus. Numără până la nouă – pentru că atât reușise Țap-Autor să-l învețe – și-și luă drept țintă fix locșorul rămas între cei doi prieteni ai săi fără viață. Un plonjon reușit, un zece perfect. Nici un gând nu-i tulbură mintea lui Pitecantrop, când se cufundă în iazul sacru. Seninătate – nu avusese niciodată acest cuvânt în vocabular, deși asta simți – seninătate.

— Bună ziua. Braseria Jupiter. Nagamimi este numele meu.

Măgărița, îmi spun în gând. Zic:

— Ăăă, bună-ziua. Aș putea vorbi cu Ai Imajō, vă rog?

— Îmi pare rău, dar astăzi nu lucrează, vă rog.

— Aha... Puteți să-mi spuneți, atunci, când intră iar în tură?

— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune.

— Aha. Din... motive de securitate?

Măgărița scoate un fel de nechezat:

— Nu, nu de-asta. Ultima tură a domnișoarei Imajō a fost duminică, mă-nțelegeți?

— Aha...

— Și, cum ea e studentă la muzică, și-i începe următorul semestru la colegiu, a trebuit să renunțe la slujba cu jumătate de normă de la noi, ca să se concentreze pe studii, mă-nțelegeți?

— Înțeleg. Speram să pot lua legătura cu ea. Sunt un prieten.

— Mda, pot să-nțeleg asta, că-i sunteți prieten, și toate alea...

— Da, și... aveți cumva numărul ei de telefon? Pe vreun formular, vreo fișă?

— Nu ținem aici formulare și fișe. Iar domnișoara Imajō n-a lucrat la noi decât o singură lună, mă-nțelegeți? – Măgărița, gândind, fredonează. Nu ținem formulare și-alte lucruri de-astea, din motive de spațiu, mă-nțelegeți? La noi, până și-n vestiar e mai puțin loc decât în cutiile-alea în care-nfig magicienii săbiile. Păi, e corect așa? La Yoyogi, în localul de-acolo, vestiarul e suficient de mare cât să...

— Vă mulțumesc, domnișoară Nagamimi, oricum, dar...

— Stați așa! Stați! Domnișoara Imajō mi-a lăsat numărul ei, dar numai dacă sună cineva pe nume Eiji Miyake.

Să mori, nu alta!

— Păi, da. Eu sunt Eiji Miyake.

— Serios? nechează iar Măgărița.

— Serios.

— Hai, nu, zău? Dacă nici asta nu-i o coincidență...

— Eee-gzact așa.

— Domnișoara Imajō a zis că numai dacă sună cineva pe nume Eiji Miyake. Și sunați dumneavoastră, și vă cheamă chiar Eiji Miyake! Eu așa zic întotdeauna, mă-nțelegeți? – că adevărul bate realitatea. V-am văzut, când l-ați pocnit pe individul ăla brutal cu capul. Ce v-o fi durut!

- Domnișoară Nagamimi, vă rog, îmi dați numărul domnișoarei Imajō?
- A, da, stați o clipă, nu-nchideți. Mă-ntreb unde l-oi fi pus.

Ai Imajō are un număr de telefon din zece – nici mai multe, nici mai puține – cifre. Ajung la cea de-a noua, și simt cum paralizia fricii îmi cuprinde brațul cu care le formez. Dacă-o deranjează faptul c-o sun? Dacă are impresia că sunt cine-știe-ce derbedeu, care se ține de capul ei? Dacă-mi răspunde prietenul ei? Sau tatăl? Dacă răspunde chiar Ai Imajō? Ce-i spun? Mă uit de jur împrejur, prin Uniqlo. Cumpărători, pulovere, spațiu. Degetu-mi apasă și ultima cifră. Numărul se formează. Un telefon se pune pe sunat, într-un apartament de cine-știe-unde. Cineva se ridică de unde stătea, poate că pune pauză la caseta video la care se uita, poate că pune jos bețișoarele cu care mânca, înjurându-l pe cel care, uite, întrerupea...

— Alo? – *ea* este.

— Ăăă... – încerc să vorbesc, dar nu-mi iese pe gură decât o icneală, ca de spasm.

— Alo?

Trebuia să plănuiesc momentul mai bine.

— Alo? Aflu și eu cine mă caută?

Vocea-mi revine, din proprie inițiativă:

— Alo... sunteți, oare, Ai Imajō? – ce întrebare tâmpită, știam dinainte că este Ai Imajō. Zic tot eu: Am... ăăă... sunt...

— Cavalerul meu în armură strălucitoare? sună, destul de mulțumită, vocea ei.

— De unde știi?

— Ți-am recunoscut vocea. De unde ai făcut rost de numărul meu?

— Domnișoara Nagamimi, de la braseria Jupiter, mi l-a spus. Până la urmă. Dacă nu e momentul potrivit să vorbim, pot să...

— Ba nu, e foarte potrivit, momentul. Am încercat să-ți dau de urmă la biroul de obiecte pierdute de la gara din Ueno, unde ziceai că lucrezi, dar mi s-a spus, de-acolo, c-ai părăsit orașul intempestiv.

— Mda, cam așa... mi-a spus doamna Sasaki.

— Asta, din cauza rudei pe care o căutai?

— Oarecum. Adică, nu. Sau da, într-un fel.

— În fine, măcar asta s-a lămurit, oricum. La Xanadu, sâmbăta trecută, unde ai dispărut?

— M-am gândit c-o să vrea mulți dintre... organizatori și oamenii cu muzica

să stea de vorbă cu tine, și...

— Exact! Aș fi avut nevoie de tine, să le dai capete-n gură câtorva dintre ei, din partea mea. Chiar așa, cum te mai simți cu capul? N-ai leziuni pe creier, nu?, care să fie serioase?

— Nu, creierul meu e foarte normal. Mulțumesc de-ntrebare. Cât poate fi de normal.

Pe Ai Imajō o amuză replica mea. Începem, și unul, și celălalt, să vorbim deodată.

— După tine, îi spun.

— Ba nu, zice ea, după tine.

— Eu... măăă... – precis e mai suportabil scaunul electric decât asta – ...mă gândeam dacă, vreau să zic, e foarte bine și dacă nu, mă-nțelegi? – nu-ți angaja trupele niciodată, fără să știi că ți-a rămas o cale sigură de retragere –, dar dacăăă... pot să te mai... să te mai sun.

Un moment de liniște.

— Așadar, Miyake, m-ai sunat să mă-ntrebi dacă e-n regulă să mă suni, corect?

Zău c-ar fi trebuit să plănuiesc momentul mai bine.

Mersul devenise plăcut, de când Țap-Autor își abandonase trupul chinuit de artroză, în iazul sacru. Bambușii se-ablecau de-o parte și de alta, ca să-i dea voie să treacă, iar caprimulgii triluiau tremolouri în triouri. Zări o casă, ceva mai departe. Era o construcție stranie pentru platoul Lapsang Souchong. N-ar fi părut nelalocul ei într-o suburbie somnoroasă, cu iazul ei plin de lintiță și libelule. Un felinar de piatră lucea pe o insuliță. Un iepure bălțat se făcu nevăzut, într-o răzvrătire de rubarbă romboidală. Sub fronton, era o fereastră deschisă, triunghiulară. Peste tot, prin aer, pluteau șoapte. Țap-Autor o apucă pe cărarea care ducea la ușa din față. Mânerul fără broască al ușii se-nvârtea ca un titirez inutil; ușa se deschise, și Țap-Autor sui treptele profetice care duceau în pod.

— Ziua-bună, îi spuse biroul de scris.

— Și salutări, îi spuse stiloul de la Onorabila Shōnagon.

— Dar v-am lăsat în urmă, în Venerabilul Omnibus, exclamă Țap-Autor.

— Noi te urmăm oriunde te-ai duce, lămuri biroul.

— De când ați învățat să vorbiți?

— De când ai învățat și *tu* să-ți destupi urechile, răspunse stiloul de la

Onorabila Shōnagon, care-și ascuțise penița pe piatra de șlefuit a spiritului stăpânei lui inițiale.

— Să-ncepem, propuse biroul de scris. Doamna Meliță și Pitecantrop sunt pe drum încoace.

Țap-Autor scoase o foaie nouă de hârtie.

Afară, peste înălțimi și văi, peste păduri tropicale, mahalale, cartiere, insule, câmpii – peste toate cele nouă colțuri ale busolei, pacea se lăsă, ușor-ușor, din cerul umezit de bură. Realitatea e pagina. Viața e cuvântul.

Note

85. Floare-de-colt (germană); aici, specie de viță-de-vie nord-americană, rezistentă la frig, dezvoltată în anii 1980 la Universitatea din Minnesota.

86. Vers dintr-o poezioară moralizatoare pentru copii, despre comportamentul responsabil.

87. Denumirea unei cascade înalte de 98 de metri din Sri Lanka.

88. De comparat cu pasajul din Evanghelia după Luca, în care Isus Cristos îi spune unuia dintre cei doi tâlhari între care a fost răstignit: „Adevărat grăiesc ție că astăzi vei fi cu mine în Rai“ (Luca 23: 43).

89. Pirus din Epir (318–272 î.Cr.), comandant militar și rege al Epirului în 297 și 272 î.Cr., unul dintre cei mai aprigi oponenți ai Romei timpurii. Expresia „victorie à la Pirus“ înseamnă o victorie obținută cu prețul unor pierderi colosale.

90. Denumire dată unui amestec erbicid cu efecte foarte puternice, folosit ca armă în timpul Războiului din Vietnam, în anii 1960, și ulterior, dar la scară mult redusă.

91. Avion bombardier supersonic, dat în folosință în anii 1960.

92. Ivy League – denumire colectivă, sinonimă cu excelența academică, dată unui număr de opt universități și colegii elitiste de pe Coasta de Est a Statelor Unite.

93. Aluzie la episodul relatat în Evanghelia după Ioan, în care Isus Cristos, fiind prezent la o nuntă în orașul Cana din Galileea, a transformat apa din mai multe vase în vin (Ioan 2: 1-11).

94. Supă al cărei ingredient de bază este *dashi*, folosită pe scară largă în bucătăria japoneză, mai ales sub formă de condiment.

95. Perioadă în istoria Japoniei, de la mijlocul secolului III până la mijlocul secolului VI (d.Cr.).

96. Trimitere la pasajul din Evanghelia după Matei (27: 46), în care Isus Cristos, răstignit, strigă: *Eli, Eli, lama sabahtani?*, adică: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?“

97. *Le Grand Meaulnes* (1913), unicul roman scris de Alain-Fournier, pseudonimul literar al lui Henri-Alban Fournier (1886–1914). La el face referire autorul și în alt roman al său, *Omul de ianuarie* (Humanitas Fiction, București, 2015).

98. Aluzie la rolul capului mafiot Michael Corleone, interpretat de Al Pacino în filmul *Nașul III* (1990), în regia lui Francis Ford Coppola.

99. Aluzie la compozitorul și interpretul Prince Rogers Nelson (1958–2016), al cărui nume de scenă a fost Prince și care, între anii 1993 și 2000, din cauza unor neînțelegeri în materie de copyright cu producătorii săi muzicali, a renunțat să mai poarte un nume și se prezenta prin intermediul unui semn grafic special conceput. În această perioadă, orice referire la el se făcea numai cu ajutorul perifrizei „Artistul cunoscut anterior drept Prince“.

100. Denumire dată Operațiunii „Colibri“, desfășurată în zilele de 30 iunie – 2 iulie 1934, în cursul căreia regimul nazist a procedat la asasinarea unor lideri din partea proprie a baricadei politice, pentru consolidarea puterii lui Hitler. Aceeași metaforă a mai fost utilizată pentru desemnarea altor epurări politice

brutale, din epoci diferite.

[101](#). Regiune și stațiune de vară din India, de la poalele munților Himalaya, unde se produce un ceai negru cu totul aparte.

Şase
回天
Kaiten

Salonul de Ceai Amadeus este o lume ca un tort de nuntă. Glazuri în culori pastelate, caneluri, vârtejuri. Mătuşa Bănet l-ar premia cu cea mai înaltă preţuire a ei: „Răpitor“. Eu unul aş vrea să-i şpriţuiesc cu vopsea covoarele cremoase, zidăriile lăptoase şi tapiţeriile untoase. Imediat am găsit hotelul Righa Regal, drept care mi-a rămas timp de pierdut mai bine de o oră, fâţâindu-mă prin Harajuku. Vânzătoare visătoare ştergeau vitrinele buticurilor în răcoarea dimineţii, iar florăresele udau trotuarele cu furtunul. Îmi pun gheaţă în apă cu cleştele. Trebuie să sosească în cînşpe minute, bunicul meu. Termenul *bunic* e pe cale să capete o nouă semnificaţie. Curios cum sar cuvintele de la o semnificaţie la alta: până săptămîna trecută, „bunicul“ însemna bărbatul din fotografia granulată din altarul de familie al bunicii mele. „L-a luat marea tribut“ – altceva nu ne-a spus niciodată despre soţul ei, care murise demult. Folclorul de pe Yakushima şi-l aminteşte ca pe un hoţ şi-un beţivan, care a dispărut, într-o noapte vîntoasă, de la capătul cheiului din port.

Salonul de Ceai Amadeus e suficient de şic pentru a ţine un majordom. Acesta stă drept în spatele unui soi de pupitru, la uşile de la intrare, sidefate, cercetează registrul de rezervări, le cheamă pe chelneriţe şi bate darabana cu degetele. Oare majordomii urmează vreo şcoală de majordomi? Cu cât or fi plătiţi? Încerc şi eu să bat darabana cu degetele, şi Majordom se uită ţintă la mine, exact în acel moment. Îmi las mâinile pe masă şi mă uit afară, pe fereastră, stînjedit rău de tot. La mesele învecinate, soţii bogate discută despre secretele meseriei lor. Oameni de afaceri îşi trec privirile peste file cu coloane de date şi bat cu degetele în tastaturile unor laptopuri de mărimea unor vrăbii. Wolfgang Amadeus Mozart se uită la toţi de sus, din fresca lui de pe tavan, înconjurat de heruvimi de culoarea margarinei, care suflă din goarne. Arată pufos şi păstos – nu-i de mirare c-a murit de tînr. Simt o nevoie acută să fumez o ţigară Clark, de care am la

mine. Mozart se bucură, cu siguranță, de o vedere grozavă pe fereastra panoramică: Turnul Tōkyō, PanOpticonul, parcul Yoyogi – unde-și fac veacul bătrânii libidinoși, cu obiective cu transfocator. Pe un bloc înalt, cromat, o macara uriașă construiește o variantă la scară a ei însăși. Rezervoare de apă, antene, acoperișuri. Vremea oferă astăzi o nuanță de kaki pătat. O linguriță de argint este lovită ritmic de o ceașcă de ceai din porțelan cu adaos de os – ba nu, este orologiul în formă de caleașcă, de pe șemineu, care anunță că s-a făcut ora zece. Majordom se înclină și conduce înspre mine un bărbat în vârstă. El!

Bunicul meu se uită la mine – mă ridic, mă fâstâcesc, dintr-odată mă simt nepregătit – și-mi aruncă acea privire care vrea să spună: „Da, *eu* sunt“, de genul celor pe care le arborezi atunci când te prezinți la o întâlnire cu un străin. Nu pot să spun că seamănă cu mine – dar nici că nu seamănă. Bunicul meu se sprijină într-un baston când merge și poartă un costum bleumarin de bumbac și cravată gen șiret, prinsă cu o clemă. Majordom se repede înainte și-i pregătește un scaun. Bunicul meu își face buzele pungă. Are pielea de un cenușiu bolnăvicios și marmorată, și nu reușește să ascundă cât de mult efort îl costă mersul.

— Eiji Miyake, ar fi de presupus?

Eu mă înclin aproape la nouăzeci de grade, căutând ceva potrivit, ce-aș putea spune. Bunicul meu se înclină, așa, cât de vreo zece grade, zâmbind amuzat.

— Domnule Miyake, trebuie să te informez, de la bun început, că nu sunt eu bunicul dumitale.

Mă-ndrept de spinare.

— A...

Majordom se retrage, și străinul se așază, lăsându-mă așa cum eram, în picioare.

— Dar mă aflu aici la solicitarea bunicului dumitale, pentru a discuta chestiuni pertinente în privința familiei Tsukiyama. Stai jos, tinere.

Îmi urmărește fiecare mișcare. O fi având pleoapele pleoștite, dar ochii din spatele lor sunt ageri ca niște lasere.

— Raizo mă numesc. Bunicul dumitale și cu mine ne cunoaștem de câteva decenii bune. Știu despre dumneata, Miyake. Adevărul este că eu i-am atras atenția prietenului meu în legătură cu anunțul dumitale personal, din rubrica de la ziar. Așa, deci. După cum știi deja, bunicul dumitale este în convalescență, în siajul unei operații de inimă importante. Previziunile inițiale, pe care le-a formulat doctorul lui, s-au dovedit exagerat de optimiste, așa încât a fost nevoit să mai rămână în spital încă trei zile. Iată de ce mă aflu eu aici, ținându-i locul.

Întrebări?

— Pot să-l vizitez? – dar domnul Raizo scutură din cap:

— Mama dumitale vitregă ajută la îngrijirea lui în salon, și... cum să formulez eu asta?

— Crede că sunt o lipitoare și că vreau să sug bani de la clanul Tsukiyama.

— Exact. Doar de curiozitate: asta să fie intenția dumitale?

— Nu, domnule Raizo. Tot ce vreau este să-mi întâlnesc tatăl.

Oare de câte ori trebuie să repet asta?

— Bunicul dumitale crede că discreția constituie cea mai înțeleaptă strategie, pentru a ocoli resentimentele mamei dumitale vitrege, în această etapă. Domnișoară! zice domnul Raizo, făcându-i semn, cu degetul său încovoiat, unei chelnerițe aflate în trecere. Un coniac de-al meu gigantic, dacă nu te superi. Dumneata cu ce te otrăvești, Miyake?

— Ăăă... ceai verde, vă rog.

Chelnerița îmi oferă un zâmbet îndelung exersat. Zice:

— Avem optsprezece soiuri...

— Haide, zău, adă-i băiatului un ceai, care o fi, ce naiba!

Chelnerița se înclină, cu zâmbetul încremenit pe față. Zice:

— Da, domnule amiral.

Amiral? Câți or fi existând?

— Domnul *amiral* Raizo?

— Asta era cu foarte mulți ani în urmă. „Domnul“ e foarte bine.

— Domnule Raizo... Chiar îl cunoașteți pe tatăl meu?

— Întrebările puse fără menajamente își merită răspunsurile date la fel, fără menajamente. Nu fac un secret din faptul că-l disprețuiesc pe individ. Ani de zile am evitat să mă aflu în compania lui. Asta, din ziua în care am aflat c-a vândut sabia Tsukiyama. Era în familia lui – a dumitale – de cinci secole, Miyake. De cinci sute de ani! Umilința la care tatăl dumitale i-a supus pe toți acei Tsukiyama din cele cinci secole – ca să nu mai vorbesc de cei care urmează a se naște Tsukiyama – este incomensurabilă! *In-co-men-su-ra-bi-lă!* Bunicul dumitale, Takara Tsukiyama, este un om care crede în descendența de sânge. Tatăl dumitale este un om care crede în societăți pe acțiuni, cu sediul în Formosa¹⁰². Știi unde rezidă, în prezent, sabia Tsukiyama? – și vocea amiralului sună hârșăit: Rezidă în camera de consiliu a unei fabrici de pesticide din Nebraska! Ce părere-ți faci despre asta, Miyake?

— Sună a rușine, domnule Raizo, dar...

— O crimă este, Miyake! Tatăl dumitale este un om lipsit de onoare! Când s-a despărțit de mama dumitale, n-ar fi avut nici o problemă s-o lase baltă, fără să se gândească măcar o clipă la viitorul ei! Bunicul dumitale a ajutat-o să supraviețuiască financiar – asta, pentru mine, e ceva nou. Amiralul continuă: Există coduri ale onoarei, chiar și atunci când ai de-a face cu o concubină. Trupul și sângele contează, Miyake! Descendențele de sânge – din ele e făcută viața. Identitatea! Să știi cine și de unde ești constituie o cerință a cunoașterii de sine.

Chelnerița sosește cu o tavă de argint și ne așază fiecăruia băutura pe câte un suport de dantelă.

— Sunt de acord că descendența de sânge este importantă, domnule Raizo. De aceea mă și aflu aici.

Amiralul își adulmecă iritat coniacul. Eu sorb din ceaiul dulceag.

— Știi, Miyake, mi-au spus doctorii să renunț la ăsta. Numai că eu cunosc mai mulți marinari bătrâni decât doctori bătrâni – și bea o jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură, lăsându-și capul pe spate și savurând fiecare moleculă. Zice apoi: Surorile dumitale vitrege sunt niște rateuri absolute. O pereche de vulgarități strigătoare la cer, la nu-știu-ce colegiu de reduși mintal. Se trezesc la ora unsprezece dimineața. Poartă buzele rujate cu alb, ghetе de astronauti, pălării de văcărițe și basmale de țărânci ucrainence. Își vopsesc părul în culoarea vântului turbat. Speranța bunicului dumitale este că singurul nepot – dumneata – susține principii mai înalte decât cele strigate sus și tare în cel mai recent succes al muzicii pop.

— Domnule Raizo, iertați-mă dacă... adică, sper că bunicul meu nu se gândește la mine ca la vreun... ăăă... viitor moștenitor. Am vorbit serios, când am zis că n-am de gând să mă vâr cu forța în arborele genealogic al familiei Tsukiyama.

Domnul Raizo, devenit impacient, zice sacadat:

— Cine – a zis – ce – unde – când – al cui – de ce... Uite ce este, bunicul dumitale vrea să citești asta – și depune pe masă un pachet învelit în pânză neagră. E de împrumut, nu de dar. Jurnalul acesta e bunul lui cel mai de preț. Păzește-l ca pe viața dumitale și adă-l înapoi la întâlnirea cu bunicul dumitale însuși, de azi în șapte zile. Aici. La aceeași oră – zece dimineața – și aceeași masă. Întrebări?

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Este înțelept să-mi încredințeze mie un lucru atât de...

— E nebunie curată, zic eu. Fă o copie – așa i-am spus, dar la cât de năuc și încăpățânat este... Nu-i încredința originalul unui băiat oarecare. Dar el a insistat. O eventuală copie ar dilua sufletul, unicitatea originalului. Astea-s vorbele lui, nu ale mele.

— Eu... ăăă... – mă uit la pachetul negru și zic: Sunt onorat.

— Chiar că ești. Să știi că tatăl dumitale n-a citit ce scrie în paginile astea. Probabil că le-ar scoate la licitație și le-ar vinde cui oferă mai mult, pe inter... ăsta – netul lui.

— Domnule Raizo... puteți să-mi spuneți ce vrea, de fapt, bunicul meu?

— Altă întrebare fără menajamente – și amiralul dă peste cap și restul de coniac, iar piatra de la clema sa de cravată sclipește într-o nuanță ultramarină de albastru. Zice: O să-ți spun următorul lucru. Îmbătrânitul este o campanie imposibil de câștigat. Pe parcursul acestui război, asistăm la scene oribile. Adevărurile suferă mutații și devin toane. Credința devine o sumă de tranzacții cinice între mincinoși. Sacrificiile se dovedesc a fi excese inutile. Eroii se transformă în bătrâni bășinoși, iar tinerii bășinoși – în eroi. Etica se prezintă sub forma unor etichete, pe obiectele de îmbrăcăminte sportivă. Mă-ntrebi ce vrea bunicul dumitale? Uite, o să-ți spun. Vrea exact ce vrei și dumneata. Nici mai mult, nici mai puțin.

Un sabat al nevestelor izbucnește într-un hohot de râs nestăpânit.

— ăăă... și anume ce?

Amiralul Raizo se ridică. Majordom a și sosit cu bastonul său.

— Semnificație.

1 august 1944

Dimineața, înnorată; după-amiaza – ploaie ușoară. Sunt în trenul de la Nagasaki. Călătoria mea către Tokuyama, în prefectura Yamaguchi, va mai dura câteva ore bune, și nu voi ajunge pe insula Ōtsushima, destinația mea, decât mâine-dimineață. În zilele de la ultimul sfârșit de săptămână, m-am simțit împărțit între două promisiuni. O promisiune era cea făcută ție, Takara: să-ți povestesc fiecare detaliu al pregătirii mele în Marina Imperială. A doua promisiune era cea făcută țării mele și împăratului: să păstrez un secret absolut în legătură cu orice detaliu privitor la pregătirea mea în cadrul forțelor speciale de atac. Scopul acestui jurnal este să-mi rezolv propria dilemă. Cuvintele de față sunt pentru tine. Tăcerea mea este pentru împărat.

Când vei citi cuvintele acestea, Mama va fi primit deja o telegramă, care vă va informa pe toți de moartea mea și de promovarea mea postumă. Poate că tu, Mama și Yaeko veți fi îndurerăți. Poate că te vei întreba care e semnificația morții mele. Poate că vei regreta că nu ai nici cenușă, nici oase pe care să le așezi în mormântul familiei noastre. Jurnalul acesta e consolarea mea, semnificația mea și trupul meu. Marea este un mormânt perfect. Nu fi îndurerat peste măsură.

Să încep, așadar. Situația se deteriorează rapid. Forțele noastre imperiale au suferit pierderi importante în Insulele Solomon. Americanii invadează Filipinele, cu scopul clar de a pune stăpânire pe lanțul insulelor Ryūkū. Pentru a preveni distrugerea insulelor principale, sunt imperios necesare măsuri extraordinare. Iată de ce Marina Imperială a reglementat programul *kaiten*.

*Kaiten*¹⁰³ este o torpilă model 93, modificată – cea mai eficientă dintre toate torpilele din lume, dotată cu un habitacul pentru un pilot. O torpilă *kaiten* poate fi manevrată, aliniată și ținută către un vas inamic, de sub linia de plutire. Distrugerea țintei reprezintă, măcar în teorie, o certitudine. Știu că ești pasionat de datele tehnice, Takara – deci, iată-le: o torpilă *kaiten* are o lungime de 14,75 metri, este propulsată de un motor de 550 de cai-putere și alimentată cu oxigen lichid, care nu lasă în urmă un siaj de bule de aer, deci permite o lovitură invizibilă. O torpilă *kaiten* poate menține o viteză de croazieră de 56 de kilometri pe oră, timp de 25 de minute, prin aceasta depășind vasele-țintă de mari dimensiuni. O torpilă *kaiten* are montat în vârf un focos de luptă de 1,55 tone de TNT¹⁰⁴, care detonează la impact. Câte patru torpile *kaiten* vor fi montate pe submarinele de clasă I. Submarinele se vor deplasa până în raza de lovire a zonelor de ancorare ale inamicului, de unde vor fi lansate torpilele *kaiten*. Aceste noi torpile, cu ghidaj uman, vor inversa tendința pierderilor de vieți omenești din Marea Sferă de Prosperitate Comună din Asia de Est¹⁰⁵, vor demoraliza și, în cele din urmă, vor decima flota militară americană. Oceanul Pacific va deveni un lac japonez.

De la bazele aeriene ale Marinei de la Nara și Tsuchiura, 1 375 de voluntari și-au pus viețile la dispoziție pentru programul *kaiten*. Dintre aceștia, numai 160 au trecut prin sita procedurilor stricte de selecție. Iată deci, fratele meu, cum va fi onorat și memorat numele Tsukiyama.

2 august

Dimineața, pătoloasă; după-amiaza, caldă și fără nori. M-am trezit, împreună cu alți stagiați din programul *kaiten*, în celulele din cazarma poliției militare de

la Tokuyama – cantonamentul obișnuit a fost distrus în raidurile de bombardare de luna trecută. O bombă a lovit depozitul de combustibil și, în distrugerea pe care a provocat-o, au fost făcute una cu pământul portul și zone întinse din oraș. Din acea ruină, un barcaz ne-a dus până la Ōtsushima. Călătoria, scurtă altminteri, nu durează decât 30 de minute, dar contrastul este cum nu se poate mai desăvârșit. Ōtsushima este ca un trup și cap de coline împădurite, liniștite, pe care se întind câmpuri de orez terasate. Baza navală, în care sunt găzduite și produse torpilele *kaiten*, este situată în zona „gâtului“ de joasă înălțime al insulei.

Sublocotenentul Hiroshi Kuroki și stegarul Sekio Nishina, cei doi co-inventatori ai torpilei *kaiten*, ne-au făcut onoarea inestimabilă de a întâmpina sosirea barcazului nostru. Acești doi oameni sunt niște legende vii, Takara. Inițial, Înalțul Comandament al Marinei a refuzat să aprobe folosirea forțelor speciale de atac și a respins propunerile privitoare la torpilele *kaiten*, înaintate de sublocotenentul Kuroki și stegarul Nishina. Pentru a convinge Înalțul Comandament de sinceritatea lor desăvârșită, cei doi și-au reînaintat propunerea, doar că scrisă cu propriul lor sânge, pe post de cerneală. Cu toate acestea, sunt doi băieți veseli și modești. Ne-au condus până la locul de încartiruire, spunându-i, în glumă, „Hotelul Ōtsushima“. Au condus instructajele tehnice care s-au întins pe tot restul zilei, așa că turul bazei a fost amânat pentru mâine.

3 august

Condiții de vânt; marea – cu hulă. Gardul de perimetru al bazei torpilelor *kaiten* delimitează o suprafață cât aproximativ șase terenuri de baseball, pe care sunt cazați între 500 și 600 de oameni. Măsurile de securitate sunt stricte – nici măcar insularii nu sunt la curent cu adevăratele scopuri ale bazei. Aceasta include o cazarmă, o sală de mese, trei fabrici de torpile, un atelier mecanic de convertire a torpilelor model 93 în model *kaiten*, o curte pentru exerciții fizice, un platou de ceremonii, clădiri administrative și portul propriu-zis. Din atelierul mecanic, o linie de cale ferată îngustă pătrunde într-un tunel săpat în stâncă, pe o lungime de 400 de metri, și ajunge la cheiul de lansare a torpilelor *kaiten*, de unde ne-am început pregătirea încă de aseară. Am tras la sorți cu Takashi Higuchi, un coleg de clasă de la Nara, pentru privilegiul celei dintâi curse de probă cu o torpilă *kaiten*, pe post de copilot al sublocotenentului Kuroki. Eu am tras paiul mai scurt! Nici o problemă, îmi vine și mie rândul mâine.

4 august

Vreme fierbinte, umedă, înăbușitoare. O tragedie a survenit mult prea devreme. Azi-noapte, sublocotenentul Kuroki și locotenentul Higuchi nu s-au mai întors din cursa de probă în jurul capătului nordic al insulei Ōtsushima. Scafandrii și-au petrecut întreaga noapte căutându-le torpila *kaiten*. A fost găsită la scurt timp după ce s-a crăpat de ziuă, la doar 300 de metri de cheiul de lansare, înfiptă în mîlul de pe fundul mării, la un interval de 16 ore după ce fusese lansată. Deși torpilele *kaiten* au două chepenguri de evadare, acestea nu pot fi deschise decât la suprafața apei. În imersiune, din cauza presiunii exercitate de apă, sunt închise ermetic. O torpilă *kaiten* conține suficient aer pentru circa zece ore – fiind vorba de doi piloți, acest interval s-a înjumătățit. Cei doi au luat măsuri pentru ca sacrificiul să nu le fie zadarnic și au scris 2 000 de *kana* de date și observații tehnice, referitoare la defecțiunea care le-a fost fatală. Când au terminat hîrtia pe care o aveau înăuntru, au scrijelit cuvintele pe peretele interior al habitaculului, cu o șurubelniță. Tocmai ne-am întors de la ceremonia de incinerare. Stegarul Nishina s-a jurat să ia cu el cenușa lui Kuroki, pe propria torpilă *kaiten*, când va veni și momentul său de glorie. Atmosfera din toată baza este una îndoliată, bineînțeles, dar temperată de hotărârea ca viețile fraților noștri să nu fi fost irosite în van. Și eu mi-am simțit inima împovărată de vinovăție. I-am solicitat o audiență personală Comandantului Ujina și i-am spus că mă simțeam responsabil în mod special față de amintirea lui Higuchi. Comandantul Ujina mi-a promis că va ține cont de cererea mea de a mă include în prima serie de atacuri cu torpile *kaiten*.

9 august

Vremea, extrem de caldă. Iartă-mi, te rog, Takara, tăcerea îndelungată. Pregătirile sunt în plină desfășurare, și mi-a fost imposibil să găsesc fie și zece minute în care să stau jos, cu jurnalul alături, în timpul zilei. Noaptea, nici nu apucă bine capul să-mi atingă perna, c-am și adormit. Am vești minunate. În cursul apelului de dimineață, au fost anunțate numele din primul val de atacuri cu torpile *kaiten*, și numele Tsukiyama s-a numărat printre ele! Emblema unității noastre e *kikusui* – crizantema plutitoare, care a fost blazonul lui Masashige Kusunoki, marele comandant de oști al împăratului Godaigo¹⁰⁶. Cei șapte sute de războinici al lui Kusunoki au ținut piept unui asalt brutal din partea unui număr de 35 000 de trădători din Ashikaga, la bătălia de la Minatogawa, și, numai după ce a primit unsprezece răni teribile, comandantul lor și-a făcut *seppuku*, alături

de fratele său, Masasue. Simbolismul este unul evident. Astăzi noi suntem cei șapte sute. Devotamentul nostru față de iubitul împărat este suprem.

Patru submarine din cadrul flotei vor transporta, fiecare, câte patru torpile *kaiten*. I-47, sub comanda celebrului căpitan Zenji Orita, îi va duce pe stegarul Nishina, Sato, Watanabe și locotenentul Fukuda. I-36 îi va duce pe locotenentul Yoshimoto și stegarul Toyozumi, plus Imanishi și Kudo. Cu I-37, vor merge locotenentul Kamibeppu și Murakami, plus stegarul Utsunomiya și Kondō. I-333, sub comanda căpitanului Yokota, îi va duce pe locotenentii Abe și Gotō, pe stegarul Kusakabe și pe Tsukiyama Subaru. După ce s-a făcut anunțul, am fost repartizați diferit în dormitoare, în așa fel, încât membrii aceleiași echipe să împartă același dormitor. Echipa de pe I-333 este cazată la etajul întâi, la capătul coridorului, cu ferestrele orientate spre terasele culturii de orez. Noaptea, orăcăitul broaștelor acoperă zgomotul topitoriilor. Îmi aduc aminte de camera noastră de la Nagasaki.

12 august

Vremea, rece și calmă. Marea, netedă ca râul Nakajima, pe care ne puneam noi să plutească machetele de iahturi. Astăzi, voi scrie despre cum ne pregătim. După micul-dejun, ne împărțim în Crizanteme și Rămași-pe-Uscat. Fiindcă nu avem decât șase torpile *kaiten* de pregătire, căpătăm privilegii de antrenament prioritare. La ora 08:30, parcurgem tunelul către cheiul torpilelor *kaiten*. După ce ne urcăm la bord, o macara ne coboară în mare. De obicei, navigăm câte doi într-un habitacul. Desigur, nu avem spațiu, dar această dublare ne ajută să economisim carburant, pentru că „un strop de motorină e la fel de prețios ca un strop de sânge“. Instructorul ne bate în cocă, iar noi răspundem tot bătând în ea, ca să arătăm că suntem gata de imbarcare. Mai întâi, trecem printr-o serie de coborâri. Apoi, rezolvăm o problemă de navigație, folosind un cronometru și o busolă giroscopică. Localizăm un vas-țintă și simulăm o lovitură, trecându-i pe sub provă. Trebuie să avem grijă să nu lovim chepengul superior de chilă – doi piloți de torpile *kaiten* au murit în felul acesta la Baza P. Suntem și îngroziți să nu ne împotmolim în aluviuni, cum li s-a întâmplat sublocotenentului Kuroki și locotenentului Higuchi. Dacă intervine un asemenea ghinion, cineva trebuie să introducă aer comprimat în focos (care este umplut cu apă de mare, în loc de TNT), ceea ce ar urma, în principiu, să aducă torpila la suprafață, la fel ca o baliză. Nici unul dintre noi nu e nerăbdător să testeze primul această ipoteză de flotabilitate. Totuși, ce ne îngrozește cel mai mult este să supraviețuim pierderii

unei torpile *kaiten* de antrenament. Asta i s-a întâmplat unui stagiar nefericit din Yokohama, în urmă cu cinci zile. A fost exclus din pregătire, și numele său nu mai este rostit de nimeni. După ce ne întoarcem la chei sau la portul bazei, în funcție de cursul care ni se imprimă, participăm la sesiuni de informare, ca să le împărtășim și Rămașilor-pe-Uscat observațiile noastre. După ce trece partea cea mai înfierbântată a după-amiezii, facem exerciții de luptă *sumō*, de scrimă *kendō*, de rugby și atletism. Piloții torpilelor *kaiten* trebuie să fie în cea mai bună condiție fizică. Ține minte vorbele tatălui nostru, Takara: trupul este cel mai din afară strat al minții.

14 august

Vreme bună la început, înnorată spre ora prânzului. Sesiunea de antrenamente fiindu-mi anulată, astăzi, din cauza unei defecțiuni la motor, am la dispoziție o oră, ca să-ți scriu despre frații mei de pe submarinul I-333. Yutaka Abe este comandantul nostru, are 24 de ani, provine dintr-o familie tokiotă veche și este absolvent al Colegiului Pedagogic. Tatăl său a luptat pe vasul *Shimantogawa*, în glorioasa bătălie pentru Strâmtoarea Tsushima, în 1905. Abe este un supraom, care în orice domeniu excelează: vâslit, navigare, compunere de poeme *haiku*. Ne-a lăsat să înțelegem că toate partidele de șah pe care le-a jucat în ultimii nouă ani le-a și câștigat. Deviza de pe torpila sa *kaiten* urmează a fi „Săgeata care nu dă greș a Împăratului“. Shigenobu Gotō, în vârstă de 22 de ani, provine dintr-o familie de negustori din Ōsaka și are un spirit care te-ar putea ucide și de la douăzeci de pași distanță. Primește scrisori de dragoste aproape în fiecare zi, de la diverse fete, și se plânge de lipsa femeilor din incinta bazei. Abe îi răspunde printr-un singur cuvânt: Puritate. Gotō e în stare să întruchipeze pe oricine și orice. Primește chiar și solicitări: chinez atacat de șarpe la privată; mahalagioaică din Tōhoku, imitată cu tuba. Gotō își folosește calitățile vocale, ca să-i distragă atenția lui Abe, când joacă șah amândoi – Abe câștigă și așa. Mesajul de pe torpila *kaiten* a lui Gotō va suna astfel: „Medicament pentru yankei“. Al treilea membru al echipei noastre se numește Issa Kusakabe. Este mai mare decât mine cu un an, foarte liniștit, și citește orice îi cade în mână: cărți tehnice, romane, poezii, reviste vechi, dinainte de război – orice. Doamna Oshige („mama“ noastră de pe Ōtsushima, care crede că testăm un model nou de submarin) a făcut un aranjament: un băiat îi aduce lui Kusakabe cărți de la biblioteca școlii, în fiecare săptămână. A primit chiar și un volum de Shakespeare. Abe l-a întrebat dacă scrierile unui occidental decadent sunt potrivite unui războinic

japonez. Kusakabe i-a explicat că Shakespeare a scris un fel de *kabuki*¹⁰⁷ englezesc. Abe a zis că la Shakespeare există influențe corupătoare. Kusakabe l-a întrebat la care piesă anume făcea referire. Abe a renunțat. La urma urmei, Kusakabe nu s-ar fi oferit voluntar pentru postul de pilot de torpilă *kaiten*, dacă etica lui ar fi fost câtuși de puțin îndoielnică. El are de gând să-și inscripționeze pe viitoarea torpilă *kaiten* un vers, nu o deviză: „Dușmanul poate să strige de zece mii de ori – noi învingem fără să scoatem o vorbă“. Nu trebuie să-l uit pe Mâzgă, inginerul-șef al echipei noastre. Porecla i se trage de la mâinile pe care le are mereu înnegrite și murdare de ulei. Mâzgă este unul dintre cei mai bătrâni membri ai personalului bazei. Răspunde vag la orice întrebare despre vârsta lui, dar e suficient de bătrân ca să-i fie tată oricăruia dintre noi. Gotō glumește că probabil asta și e – tatăl nostru. Adevărații copii ai lui Mâzgă sunt însă torpilele lui *kaiten*. Fiindcă tot a venit vorba, eu am hotărât să-mi las torpila *kaiten* fără deviză. Sacrificiul meu va fi deviza și semnificația ei.

Depun jurnalul sub tejgheaua de la Steaua Căzătoare, ca să le mai dau ochilor mei ocazia să se odihnească – paginile sunt laminate, dar trăsăturile de creion au început să se transforme, ușor-ușor, în linii-fantomă. În plus, multe dintre caracterele *kanji* sunt obscure pentru mine, așa că trebuie să caut întruna în dicționar. Îmi desfac o doză de Pepsi fără zahăr și-mi rotesc privirile peste noul meu imperiu: etajere, stive și rafturi de casete video. Extratereștri mucoizi, gladiatori străluciți, idoli stridenți. Boxele revarsă piese de muzică *soft rock*. În săptămâna cât am lipsit, vechiul atelier de cizmărie de lângă Fujifilm a fost înlocuit de un restaurant Kentucky Fried Chicken. O statuie în mărime naturală, de te și sperii, a colonelului Sanders¹⁰⁸ păzește intrarea, sub o banieră pleoștită, pe care scrie: „Târg de inaugurare“. Individul e la fel de gras și de rânjit ca o statuie a lui Ebisu¹⁰⁹, dintr-un templu. De la KFC poți să te îngrași într-un asemenea hal?

Buntarō și Machiko trebuie să fie în avionul companiei Japan Airlines, decum, pe undeva pe deasupra Pacificului. Buntarō mai avea puțin și dădea în bingăneală, când m-am întors de la întâlnirea cu domnul Raizo, deși taxiul urma să vină abia după nouăzeci de minute. Ce se-ntâmpla, dacă se bușea calculatorul? Dacă se strica monitorul? Dacă ploua cu țipari-de-mare, dansatori de step? Machiko l-a băgat cu forța în taxi. Pot să mă uit la orice film pe monitor, dar, având atâtea filme din care să-mi aleg, renunț și las același film să

ruleze toată ziua – unul cu Tom Hanks. N-o să observe nimeni. Între două și cinci, afluxul de clienți nu e cine-știe-ce; odată ce birourile și școlile încep să se golească, devin și eu mult mai ocupat. Clienții fideli rămân gură-cască, văzându-mă – trag imediat concluzia că Machiko precis a pierdut sarcina. Când le spun că soții Ōgiso au plecat în vacanță, reacționează ca și cum le-aș spune că Buntarō și nevasta lui s-au transformat în ceainice și au zburat până-n Tibet. La întrebarea cine sunt, răspunsul e puținel mai delicat – proprietarul meu de reputație îndoielnică îmi închiriază chichineța de la etaj, fără să-i mai deranjeze pe agenții Fiscului. Copiii de școală se adună ciorchini în secțiunea de groază, doamnele funcționare închiriază filme hollywoodiene cu stele de cinema blonde, bărbații salariați – titluri precum *Pam, dama din Amsterdam* sau *Academia crenvurștilor*. Câțiva clienți returnează casetele video cu întârziere – întotdeauna trebuie să verifici datele. Doamna Sasaki sosește la ora 7:30 – eu mă reped la etaj, ca să pregătesc mâncarea pentru Pistică, după care peste drum, la KFC, ca să iau de mâncare pentru mine. Puiul Colonelului Sanders e făcut din rumeguș. Doamna Sasaki îmi povestește despre înlocuitorul meu de la gara din Ueno, ceea ce-mi creează o vagă nostalgie după fosta mea slujbă. Îmi lasă mie ziarul *Tokyo Star* – numărul de luni are pagini cu oferte de slujbe. Dacă-mi doresc o carieră de ajutor de bucătar, de vânzător telefonic, de stivuitor la raft sau de distribuitor de corespondență în căsuțele poștale, Tōkyō este raiul pe pământ. Pistică își face apariția pe scări – în decursul săptămânii mele petrecute în ascunzătoare, Pistică a învățat să deschidă ușa chichineței. O trimit înapoi, dar ea mă ignoră și, după ce repun la locurile lor un teanc de casete video returnate, o găsesc instalată pe scaunul meu de la tejghea, drept care trebuie să mă declar mulțumit cu un taburet șchiop. Fujifilm anunță ora: 10:26. Magazinul se-nchide.

□

2 septembrie

Vremea, tot fierbinte, dar se mai răcorește seara. Astăzi am primit scrisoarea de la tine, Takara, și pachetul de la Mama și Yaeko, prin care mi-au trimis centura cu o mie de ochiuri. Dată fiind natura specială a misiunii mele de atac, monedele de cinci yeni cusute în centură nu mă vor feri de moarte, dar eu mă voi încinge cu ea, ori de câte ori mă voi urca la bordul torpilei mele *kaiten*. Abe, Gotō, Kusakabe și eu ne citim fiecare, cu voce tare, scrisorile primite de acasă, iar eu m-am simțit mândru ca un *tengu*, când le-am spus că fratele meu mai mic a fost numit deja comandant-adjunct de pluton la fabrica de cartușe. Jocurile tale

seamănă cu pregătirea militară autentică – să ataci Roosevelt și Churchill cu baionete de bambus. Gândurile mi se îndreaptă și către Yaeko, la fabrica de parașute. Cusăturile ei le-ar putea salva viețile foștilor mei colegi de promoție de la Academia Aeriană a Marinei, de la Nara. Probabil că Mama se simte îndurerată să dea piese din tezaurul familiei Tsukiyama pe orez, dar știu că Tata și strămoșii noștri sunt înțelegători. Războiul modifică regulile. Bine faci că aplici X-uri din bandă adezivă pe ferestre, care să le protejeze de exploziile bombelor. Nagasaki s-a numărat întotdeauna printre cele mai norocoase orașe. Dacă s-ar întâmpla să fie ținta unor eventuale raiduri, inamicul ar ținti șantierele navale mai degrabă decât partea noastră de oraș. Oricum ar fi, orice măsură de precauție merită să fie luată.

Îți voi scrie, cât de curând, un răspuns la scrisoarea ta. De-acum, înțelegi de ce nu pot să-ți răspund la toate întrebările pe care mi le pui.

9 septembrie

Vremea, caldă, blândă, înmiresmată. Astăzi împlinesc douăzeci de ani. Ar fi inadecvat să-mi sărbătoresc ziua de naștere într-un moment de necesitate națională, așa că, după o ședință de studiere a focusului, m-am strecurat afară, înaintea cinei. Plin de recunoștință, am acceptat apusul soarelui drept cadou de aniversare. Pe Marea Interioară, apusurile de soare sunt cu totul aparte. Cel din această seară avea culoarea dulceții de prune pe care o face Yaeko. Ții minte povestea lui Urashima Tarō? Cum a salvat el țestoasa uriașă, după care a rămas în palatul subacvatic timp de trei zile, dar, când a revenit la suprafață, trei generații se perindaseră prin viață? M-am întrebat cum se va prezenta locul acesta peste nouăzeci de ani, când Marele Război din Asia de Est va fi devenit o îndepărtată amintire. Să-ți aduci copiii pe insula Ōtsushima, după ce vom câștiga războiul. E delicioasă, plătica de mare de aici, la fel și stridiile din Marea Interioară. Mă pregăteam să mă duc înapoi la sala de mese, când i-am văzut apărând pe Abe, Gotō și Kusakabe. Nu știu cum, dar Abe aflase despre ziua mea de naștere și-i spusese doamnei Oshige, care izbutise, iar nu știu cum, să pregătească frigărui de pui, înfipite pe bețe. Kusakabe a făcut un foc și ne-am luat cina chiar acolo, pe țărmul mării, cu niște *saké* de casă, pe care Gotō și-l însușise de la un asistent de la cantină. Băutura era destul de tare, cât să ne paralizeze fețele, dar nici o masă n-a mai avut așa un gust bun – cu excepția celor făcute de Mama.

13 septembrie

O dimineață caldă, o după-amiază înăbușitoare. O epidemie de gripă a cuprins toată baza. Și eu am stat la infirmerie timp de douăzeci și patru de ore, având o temperatură de 39 de grade. Acum, sunt în convalescență. Am suferit și de vise ciudate. Într-unul dintre ele, eram în torpila mea *kaiten* și dădeam ocol Insulelor Solomon, în căutarea unui portavion inamic. Atât de albastru era totul în jur. Mă simțeam indestructibil, ca un rechin. Brusc, m-am trezit în *kaiten* cu fiul doamnei Shiomi, băiatul care s-a lăsat călcat de un tanc rusesc la Nomonhan, având asupra lui o bombă. „Nu te-a informat nimeni? Războiul s-a încheiat“, mi-a spus. L-am întrebat cine a învins, și atunci am observat că lui Shiomi îi lipseau ochii. „Împăratul îi distrează pe americani cu vânători de rațe în incinta palatului. În felul ăsta, caută să-și salveze pielea.“ Am decis că trebuia să pătrund în portul Tōkyō și să scufund măcar un vas inamic, așa că mi-am cârmit înspre nord torpila *kaiten*. Accelerația mi-a împins corpul înapoi și, când m-am trezit, mă simțeam ca și cum aș fi ținut minte propria mea naștere – sau poate moarte, data trecută sau data viitoare. Kusakabe și Gotō mi-au făcut o vizită mai târziu, ca să-mi împărtășească notițele pe care și le luaseră la cursul de navigație, dar eu nu le-am suflat o vorbă despre visul avut.

2 octombrie

Burniță – toată ziua. Amplasamentele țințelor unității noastre, Kikusui, au fost anunțate în cadrul unei reuniuni secrete, în această după-masă. Submarinele I-47 și I-36 au primit cap-compas către Ulithi, o lagună de mari dimensiuni din Filipine, cucerită de americani cu numai zece zile în urmă. I-37 și I-333 vor ataca simultan locul de ancorare din Pasajul Kossol, în Insulele Palau. Scopul unui atac simultan în două locuri este acela de a provoca daune cât mai mari moralului inamic. Takara, tu caută Insulele Palau în atlasul rămas de la Tata. Vezi acolo cât de însuflețitor de albastre sunt acele mări. Iar dacă te vei întreba unde mă aflu, ține minte: fratele tău e totuna cu albastrul mării.

Lipsa de armonie se adâncește între Abe și Kusakabe. Comandantul nostru de unitate l-a provocat pe Kusakabe la o partidă de șah, iar el a refuzat. Abe l-a tachinat: „Te temi să nu pierzi, cumva?“ – la care Kusakabe i-a dat un răspuns cel puțin straniu: „Mă tem ca nu cumva să câștig“. Lui Abe i-a pierit zâmbetul, dar se vedea clar că era iritat. N-ar trebui să se certe în acest fel niște frați care urmează să moară împreună.

10 octombrie

Vreme senină. Rouă pe iarbă, azi-dimineață. Mâzgă, echipa lui de la sol și eu ne împingeam torpila *kaiten* către cheiul de lansare, în această după-amiază, când a început să sune sirena de raid aerian. Nu aveam programat nici un exercițiu. Tunelul s-a umplut de oameni de la cheiul de lansare, în timp ce comandantul striga ordine prin difuzoare. Rezerva de TNT a fost asigurată în buncărul de mare adâncime, submarinele au fost scoase în afara golfului, și cu toții am așteptat, anxioși, zgomotul bombardierelor B29. Dacă vreo bombă nimerește cumva direct atelierele mecanice, întregul proiect ar putea fi întârziat câteva săptămâni cruciale. Mâzgă s-a întrebat cu voce tare dacă un atac împotriva zonei continentale însemna că americanii atacau deja și Okinawa. Auzim atâtea zvonuri, în schimb veștile concrete sunt foarte puține. După vreo patruzeci de minute de nervozitate, a sunat și sirena de încetare a pericolului. S-ar putea ca vreo santinelă cu nervii încordați să fi confundat avioanele noastre Zero cu altele, inamice.

13 octombrie

După-amiaza – un soare plăcut. Până seara – înnorat. Recitind acest jurnal, observ că nu ți-am descris atmosfera din incinta bazei. Este unică, după experiența mea. Ingineri, instructori, piloți și stagiați – cu toții lucrează pentru atingerea unui scop comun. Atât de viu ca în săptămânile acestea nu m-am simțit niciodată. Viața mea are o semnificație – să-mi apăr Patria. Disciplina e severă. Îndeplinim aceleași exerciții și suntem supuși aceluiași inspecții ca oricare altă bază militară. Dar excesele din cazărmile obișnuite, unde proaspeții recruți sunt puși la corvezi, unde soldații sunt atârnați de picioare, cu capetele în jos, și bătuți – așa ceva nu se cunoaște pe insula Ōtsushima. Ne primim rațiile uzuale de țigări și bomboane, și orez alb, adevărat. Singurul meu regret este că nu-mi pot împărți mesele cu tine, cu Mama și Yaeko. Totuși, îmi pun deoparte bomboanele pentru tine, Takara, și refuz să le pun la bătaie la tot felul de jocuri, cum procedează Gotō și majoritatea colegilor mei de stagiatură.

18 octombrie

Toată ziua, ploaie neîntreruptă. Am aflat că *Zuikaku* este și acum în stare de plutire și că, prin urmare, Tata este încă în viață – aproape cu siguranță! Abe mi-a creat posibilitatea să utilizez canalele militare pentru a expedia o telegramă către Mama, de îndată ce am aflat. Am primit vestea de la Tsuyoshi Yokota,

căpitanul submarinului I-333, care a andocat astăzi pe insula Ōtsushima. Căpitanul Yokota s-a întreținut cu amiralul Kurita, la bordul vasului *Atago*, în urmă cu doar șapte zile, în timp ce se afla în misiune de patrulare în golful Leyte. Vestea că Tata este încă bine-sănătos și se gândește la noi mă bucură până dincolo de cuvinte. Într-o bună zi, poate că va ține în mâini chiar și acest jurnal! Căpitanul Yokota zice că *Zuikaku* este considerat un vas fermecat, de la Pearl Harbor înapoi. Reține că poșta civilă îndreptată către Mările Sudului nu constituie o prioritate, așa că tu nu te simți descurajat, dacă nu auzi nimic. În această seară, a fost anunțată o permisie de patru zile pentru membrii grupului Kikusui, înainte să plecăm spre zona-țintă.

20 octombrie

Zi senină, adieri înviorătoare. O întâmplare fericită atrage după sine o altă întâmplare fericită. La cină, comandantul Ujina a făcut anunțul la megafoanele din toată cazarma și am aflat despre succesele extraordinare ale soldaților noștri *kamikaze*, de ieri, din Filipine. Cinci portavioane și șase distrugătoare americane scufundate! Într-un singur asalt! Cu siguranță că și sălbaticii de americani își vor da seama de cât de lipsită de orice speranță ar fi o invazie a insulelor noastre naționale. Locotenentul Kamibepu s-a ridicat în picioare pe bancă și a propus un toast pentru sufletele bravilor aviatori care și-au dat viețile pentru iubitul nostru împărat Hirohito. Rar mi-a fost dat să aud un discurs atât de înălțător: „Spiritul pur sau metalul? Care este mai puternic? Spiritul încovoie metalul și-l străpunge cu găuri! Metalul nu poate provoca mai multe daune spiritului pur, decât poate o pereche de foarfeci să taie un fuior de fum!“ Recunosc: mi-am și închipuit ziua în care asemenea toasturi vor fi propuse pentru sufletele noastre.

28 octombrie

Astăzi, o ploaie ușoară. Noile torpile *kaiten* ale submarinului I-333 au devenit operaționale. Sunt mai ușor de manevrat, decât cele de antrenament. După o sesiune de testări mai îndelungată decât era de așteptat, mă întorceam, alergând prin ploaie, peste platoul de exerciții fizice și aproape că m-am ciocnit de Kusakabe, care stătea rezemat de peretele magaziei cu provizii și se uita fix și concentrat în pământ. L-am întrebat ce anume îi captase atenția. Kusakabe mi-a făcut semn înspre o baltă și a zis, cu jumătate de glas: „Cercuri se nasc, în timp ce alte cercuri, născute în urmă cu o secundă, trăiesc. Cercuri trăiesc, în timp ce alte cercuri, născute în urmă cu o secundă, mor. Cercuri mor, în timp ce alte

cercuri se nasc.“ Un comentariu tipic pentru Kusakabe. I-am spus că el ar fi trebuit să se nască preot-poet rătăcitor. Mi-a răspuns că poate a și fost, cândva. Ne-am uitat amândoi la bălți, o vreme.

2 noiembrie

Ultimele călduri din 1944. Abia m-am întors de la Nagasaki, pentru ultima oară. Amintirile de acolo sunt și ale tale, Takara, deci nu am nici un motiv să le descriu aici. Încă mai simt gustul *yōkan*-ului făcut de Mama și al tocăniței de dovleac de la Yaeko. Drumul cu trenul a durat mult, pentru că locomotiva s-a stricat întruna. Vagonul militar fusese rechiziționat de un grup de ofițeri de ranguri înalte, așa încât eu am călătorit într-un vagon ticsit de refugiați din Manchūkuo¹¹⁰. Poveștile pe care le spuneau, despre cruzimea sovieticilor și trădările servitorilor chinezi, erau cumplite. Cât de recunoscător sunt că Tata nu li s-a alăturat niciodată coloniștilor, în ultimele două decenii. O fată, mai mică decât tine, călătorea de una singură, în căutarea unei mătuși de la Tōkyō. Se afla pentru prima oară în Japonia. Purta la gât o urnă conținând cenușa tatălui ei, care murise la Sasebo. Se temea să nu adoarmă și să treacă de Tōkyō, despre care își imagina că era un oraș mic, la fel ca orașelul de frontieră din care provenea ea. Credea că-și putea găsi mătușa întrebând, așa, din om în om. La Tokuyama, i-am dat jumătate din banii mei, înfășurați într-o batistă, și am plecat, înainte să apuce ea să refuze. Mă tem pentru acea fată. Mă tem pentru toți și toate.

— Golemul este cu totul altceva decât un zombi, explic, stând gol, cu dușul proaspăt făcut, în bezna chichineței mele, și discutând la telefon, după miezul-noptii, cu Ai Imajō. Sigur că și unul, și celălalt sunt ne-morți, dar golemul îl modelezi din noroiul cimitirului, după chipul mortului de dedesubt, după care-i înscrii pe piept runa lui. Nu poți să omori un golem, decât dacă-i ștergi runa. Pe zombi îl poți decapita ușor, sau îi poți da foc, dacă ai un aruncător de flăcări. De făcut, îl faci din porțiuni de cadavru, de obicei furate de la morgă sau, dacă nu așa, poți să readuci la viață, pur și simplu, niște cadavre pe jumătate putrezite.

— Să fie, oare, necrofilia disciplină obligatorie în liceele din Kyūshū?

— Acum lucrez într-un magazin de casete video. Trebuie să știu lucrurile-astea.

— Schimbă subiectul.

— Foarte bine. Cu ce anume?

— Eu te-am întrebat prima.

— Bine, uite: am vrut întotdeauna să știu care e sensul vieții.

— Să mănânci înghețată de nuci macadamia și s-asculți Debussy.

— Răspunde serios.

Ai Imajō fredonează, înainte de-a schimba macazul. Zice:

— Întrebarea ta este greșită rău de tot.

Mi-o și închipui aici, întinsă lângă mine.

— Zău? Și care ar trebui să fie întrebarea mea?

— Ar trebui să fie asta: Care e pentru *tine* sensul vieții? Uite, de exemplu, *Clavecinul bine temperat*, al lui Bach. Pentru mine, înseamnă armonie la nivel molecular. Pentru tatăl meu, înseamnă o mașină de cusut stricată. Pentru Bach însuși, înseamnă bani cu care să-l plătească pe cel care-i furniza lumânările. Cine are dreptate? Individual vorbind, fiecare dintre noi. La modul general, nici unul dintre noi. Încă te mai gândești la fratele bunicului tău și la torpila lui *kaiten*?

— Presupun că da. Sensul vieții, în viziunea lui, era unul de-o valabilitate solidă ca piatra.

— Pentru el, da. Să-ți sacrifici viața pentru gloria de moment a unei clici militariste, mie nu mi se pare deloc ilustrarea „valabilității“. Pentru fratele bunicului tău, în schimb, faptul că eu învăț să cânt la pian atât de bine cât îmi îngăduie creierul, nervii și mușchii mei laolaltă, probabil că nu pare deloc ceva care să merite – moment în care Pisică își face intrarea în chichineață. Ai Imajō mai zice: Poate că sensul vieții rezidă, tocmai, în căutarea sensului vieții.

Pisică lipăie apă, în lumina însetată a lunii.

— Atâta spațiu! Îmi zbiară Buntarō la telefon, într-o dimineată cu mult vânt. Ce să faci cu-atâta spațiu? De ce n-am venit aici încă de-acum câțiva ani? A durat mai puțin zborul cu avionul, decât îmi petrec la dentist. Știi când a fost ultima oară când am plecat din Tōkyō în vacanță?

— Ă-ă, zic, înăbușindu-mi un căscat.

— Păi, aia e, că nici eu nu știu, băiatule. Când am ajuns la Tōkyō, aveam douăj’doi de ani. Firma la care lucram făcea transformatoare și mă trimisese în stagiatură. Am coborât în gara din Tōkyō, și mi-au trebuit douăzeci de minute numai ca să găsesc ieșirea. Mă-ntrebam dac-o să *detest* vreodată să-mi irosesc viața, trăind într-o asemenea gură de iad! Și, după douăj’ de ani, uite ce-am făcut. Să te ferești, băiatule, de vacanțele în paradis. Te gândești prea mult la tot

ce n-ai făcut în viață.

— Toată lumea se trezește așa devreme, în paradis?

— Nevastă-mea s-a trezit înaintea mea. S-a plimbat pe plajă, pe la umbra palmierilor. De ce-o fi oceanul atât de... cum să zic... atât de albastru? Se-aud valurile, cum se sparg, din balconul nostru. A găsit, nevastă-mea, o stea-de-mare, eșuată pe țarm. O stea-de-mare autentică, vie.

— Bravo ție, cu marea. Voiai săăă... discuți despre ceva cu mine, în mod special?

— Ei, da. Mă gândeam să te-ajut să-ți rezolvi problemele.

— La care dintre ele te... gândea, propriu-zis?

— La problemele tale cu magazinul.

— Cu Steaua Căzătoare? N-am nici o problemă.

— Nici una?

— Nici măcar o problemă.

— Aha...

— Du-te înapoi în paradis, Buntarō.

Încerc s-adorm la loc – am vorbit cu Ai Imajō la telefon până după trei dimineată –, dar mintea mea s-a băgat în priză. Fujifilm arată 07:45. Pistică mai lipăie niște apă și pleacă la muncă. Dimineata își intră singură în drepturi. Zdrăngăn câteva acorduri de blues la chitară, îmi fumez ultimele trei țigări Lucky Strike, mănânc iaurt – după ce dau la o parte, cu lingurița, o colonie de mușegai – și ascult niște *Lapte și miere*¹¹¹. Un zmeu de lumină de soare o cuprinde pe Anju, cea din ramă.

De două zile fusese dată dispărută, dar nimeni n-a avut cruzimea să-mi spună să renunț la speranță. Turiștii, ce-i drept, sunt mereu dați dispăruți pe Yakushima, și adesea revin – ori sunt salvați – după câte o zi sau două. Dar localnicii nu sunt niciodată chiar atât de proști, nici măcar localnicii în vârstă de unșpe ani – cu toții știam că Anju se înecase. Fără nici un rămas-bun – se dusesse, și gata. Bunica mea îmbătrânise cu zece ani până a doua zi dimineată, și se uita la mine ca și cum n-ar fi știut cine eram. Nu mi-a făcut cine-știe-ce mare scenă, în dimineată în care am plecat. O țin minte, cum stătea la masa din bucătărie – mi-a spus că, dacă eu n-aș fi plecat atunci la Kagoshima, nepoata ei ar mai fi fost în viață. Ceea ce – m-am gândit la vremea respectivă și mă gândesc și acum – era mai mult decât adevărat. Mi s-a părut insuportabil să fiu înconjurat de hainele, și jucăriile, și cărțile lui Anju, așa că m-am dus pe jos până la ferma

unchiului Portocală, și mătușa mi-a eliberat un colț în care să dorm. Ofițerul Kuma ne-a făcut o vizită mai pe seară, ca să-mi spună că fuseseră întrerupte căutările după trupul lui Anju. Verișoarele mele Portocală, toate mai mari decât mine, au hotărât că era cazul să mă ajute să trec mai ușor peste suferință – îmi spuneau întruna că era foarte bine dacă plângeam, că-nțelegeau cum trebuia să mă simt, că nu eram eu vinovat de faptul că Anju se-necase, că-i fusesem întotdeauna un frate bun. La fel de insuportabilă era și compasiunea celorlalți. Făcusem un schimb: sora mea contra unui gol care nu avea să se mai repete niciodată. Așa c-am fugit. Fugitul e simplu pe o insulă cum este Yakushima – pleci, până să se dumirească babele și ceața s-o ia înapoi spre casă, adică spre mare, mergi agale pe aleile acoperite de streșini, traversezi drumul de coastă, ocolești câmpurile de ceai și livezile de portocali, liniștești un câine de la vreo fermă, care te latră, pătrunzi în pădure și începi să urci.

După ce capul Zeului Tunetului a dispărut în ocean, am luat-o pe marginea falezei de deasupra casei bunicii mele. Nici o lumină aprinsă. O dimineată de toamnă, când nu trec niciodată mai mult de zece minute fără să plouă. Am urcat. Niște căderi de apă fără nume, frunze cu aspect ceruit, fructe de pădure în bălțuțe de culoarea jadului. Am urcat. Crengile atârnav, ferigile se desfăceau în evantai, rădăcinile-mi puneau piedică. Am urcat. Am mâncat alune de pădure și portocale, ca să fiu sigur că puteam să mă fac nevăzut suficient de sus și de adânc. O lipitoare pe picior, tăcerea era palpabilă, ziua se strângea într-o după-amiază cenușie, n-aveam noțiunea timpului. Am urcat. Un cimitir de copaci, un pântec de copaci, un război de copaci. Nădușeala s-a răcit. Am urcat. Acolo, sus-sus, totul era acoperit de mușchi. Mușchi plin de viață ca durerea, pufos ca zăpada, păros ca picioarele de tarantulă. Dacă dormeai acolo, te acoperea și pe tine mușchiul. Picioarele mi s-au înțepenit și-mpleticit, așa că m-am așezat, și hop și luna pâcloasă peste mine, printr-un fel de luminator de-al pădurii. Mi-era frig, și m-am cuibărit în pătura pe care mi-o adusesem, la adăpostul unei ruine de cedru străvechi. Nu-mi era teamă. Trebuie să-ți atribui o valoare, ca să te temi. Și totuși, pentru prima oară după trei zile, voiam ceva. Ca stăpânul pădurii să mă transforme în cedru. Cei mai bătrâni dintre insulari spun că, dacă te prinde noaptea în munții din interior, când stăpânul pădurii își numără copacii, te socotește și pe tine la numărătoare și te transformă în copac. Animalele chemau, întunericul roia, frigul îmi ronțăia degetele de la picioare. Mi-o aminteam pe Anju. Cu tot frigul, am adormit. Cu toată oboseala, m-am trezit. O vulpe albă călca grijuliu pe un trunchi de copac prăbușit. S-a oprit, și-a întors capul și m-a

recunoscut cu niște ochi mai mult decât umani. Ceața plutea prin spațiile dintre crengile mele, și păsările cuibăreau în ceea ce fusese odată urechea mea. Aș fi vrut să-i mulțumesc stăpânului pădurii, dar nu mai aveam gură, de-acum. Nu-i nimic. Nu mai conta nimic, niciodată. Când m-am trezit, înțepenit, nu copac, ci tot băiat cu mucii atârându-i de nas, cu gâtul strâns de-o răceală, am plâns, și-am plâns, și-am plâns, și-am plâns, și-am plâns, și-am plâns...

Laptele și mierea s-au terminat, *discman*-ul meu se oprește cu zgomot. Zmeul de lumină de soare s-a mutat pe raftul meu cu nimicuri, de unde stă cu ochii pe mine Gândac, bățându-și antenele. Sar în picioare, apuc moartea-gândacilor, dar Gândac al meu o ia la goană-n jos, prin crăpătura dintre perete și podea – împrôșc aproape o treime din doză și rămân așa, în postura de vânător de mamuți, golit de orișice. Am fugit în partea interioară a insulei, ca să pricep de ce Anju crescuse odată cu mine, celulă de celulă, zi de zi, dacă tot avea de gând să moară înainte să-mplinească doișpe ani. Răspunsul acesta nu l-am descoperit niciodată. Am coborât pe același drum, fără alte necazuri, a doua zi – familia Portocală trecuse prin istericale colective în legătură cu mine –, dar, privind retrospectiv, oare am părăsit vreodată, cu adevărat, interiorul acelei insule? Își are așa-numitul Eiji Miyake rădăcinile încă pe Yakushima, transformat prin magie într-un cedru, pe un versant de munte pierdut în cețuri, așa încât căutarea tatălui meu nu e decât un vag și efemer... nimic? Fujifilm zice că trebuie să pregătesc Steaua Căzătoare pentru o nouă zi de comerț. Încă o zi prea ocupată ca să mă mai gândesc la ce înseamnă tot și toate. Ce noroc pe mine!

□

7 noiembrie

Vreme blândă, nori ca solzii de pește. Sunt în dormitorul comun, după banchetul dinaintea deplasării. M-am îndopat cu pește, orez alb, alge de mare uscate, castane ale victoriei, fructe la conservă și *saké*, oferit de însuși împăratul. Pentru că astăzi a fost o vreme așa de frumoasă, ceremonia de absolvire a promoției Kikusui s-a ținut afară, pe terenul pentru exerciții fizice. Toată lumea din incinta bazei a fost prezentă, de la comandantul Ujina, până la cel mai umil ajutor de la bucătărie. Drapelele cu soarele răsărind, cele din bază și cele de pe nave și sumbarine, au fost ridicate la unison. O formație de alămuri a intonat *Kimigayo*¹¹². Am purtat uniforme confecționate special pentru divizia de torpile *kaiten*: negre, cu marginile de culoarea cobaltului și cu crizanteme verzi brodate pe pieptul stâng. Vice-amiralul Miwa, de la Flota VI, ne-a făcut onoarea unei

adresări personale. Este un orator minunat, precum și un strateg naval fără pereche. Vorbele lui ni s-au gravat în inimi: „Voi sunteți răzbunătorii, ajunși, în fine, față-n față cu cei care vor să-i ucidă pe tații voștri și să le violeze pe mamele voastre. Nu veți mai cunoaște liniștea și pacea dacă dați greș! Moartea e mai ușoară decât o pană, în schimb datoria e mai grea decât un munte! *Kai* și *Ten* înseamnă «Întoarcere» și «Cer» – iată de ce vă îndemn: Întoarceți-vă la ceruri, pentru ca lumina să strălucească iarăși peste pământurile zeilor!“ Unul câte unul, am urcat pe podium, și viceamiralul ne-a înmănat câte o bentiță *hachimaki*, pe care să ne-o legăm în jurul capetelor, precum samurarii din vechime, și câte o sabie pentru *seppuku*, ca să nu uităm că viețile noastre îi aparțin Majestății-Sale Imperiale și să ne salveze de la rușinea de a ne preda, în cazul în care vreun dezastru ne-ar împiedica să ne lovim fiecare ținta. În timpul intonării de final a imnului *Kimigayo*, ne-am înclinat în fața portretului imperial. Pe urmă, un preot ne-a condus la un altar *shinto*, ca să ne rugăm pentru glorie.

Abe, Gotō și Kusakabe le adresează scrisori familiilor, așa că voi face și eu același lucru, adăugând și niște șuvițe de păr și unghii, pentru incinerare. Îmi voi scrie ultimele porunci către tine în acea scrisoare, dar le reiterez și aici: Takara, ești capul interimar al familiei Tsukiyama, până când se întoarce Tata. Indiferent de încercările prin care vei trece, păstrează sabia. Impune-le fiilor tăi, și fiilor acelora, integritatea și puritatea descendenței de sânge a neamului Tsukiyama. După zeificare, sufletul meu va poposi la templul imperial Yasukuni, alături de puzderia de frați care, la fel ca și mine, și-au încredințat viețile împăratului. Vino să te rogi, adu și sabia și fă în așa fel ca lumina să danseze pe lama ei. Te voi aștepta.

8 noiembrie

Vremea: senină, cețoasă. Frunzele de arțar sunt de un stacojiu înflăcărat. Submarinul I-333 a plecat de pe insula Ōtsushima. Ceremonia de plecare s-a ținut pe chei, la ora 09:00 dimineața. O echipă de cineaști era de față, ca să filmeze un material pentru buletinul de știri, cu plecarea noastră. Am făcut cu mâna spre cameră, când am trecut prin fața ei – să știi, Takara, dacă tu și prietenii tăi mă vedeți la cinematograful, la Nagasaki. Locotenentul Kamibeppu a ținut un mic discurs în numele unității Kikusui, mulțumindu-le instructorilor noștri, scuzându-se pentru gafele noastre și angajându-se că fiecare pilot de torpilă *kaiten* va face totul pentru ca țara noastră să fie mândră de noi. După aceea, fiecare în parte i-a mulțumit doamnei Oshige. Biata femeie s-a și înecat de

emoție și n-a fost în stare să spună o vorbă, dar vorbele pot mânji mesajul sufletului. Ofițerii ne-au închinat toasturi cu libații *omiki* și s-au îmbarcat pe submarin cu strigăte de *Banzai* – „Zece mii de ani să trăiești!“ Noi ne-am postat fiecare pe torpila lui *kaiten* și le-am făcut și noi cu mâna colegilor de promoție rămași pe țărm, până am dat ocol promontoriului vestic al insulei Ōtsushima. O mică flotilă de bărci de pescuit și canoe de antrenament ne-au escortat până în largul mării. Gotō se uita la fetele pescarilor, prin binoclul lui Kusakabe. Tocmai ne-a informat Abe că verificările de mentenanță au fost devansate cu o oră, așa că las pe mâine prezentarea submarinului I-333.

9 noiembrie

Vremea: ploaie dimineată; după-amiaza – senin, cu valuri zdravene. Gotō, care le are cu vorbele, descrie viața de pe un submarin spunând că ești „vârât într-o sticlă subțire, bine astupată cu un dop și azvârlită într-un torent“. Într-o asemenea sticlă subțire, încap compartimentul torpilelor de la prova, secțiunea ofițerilor, bateria din față, camera pompelor, turnul-castel, sala de comandă, sala de mese, secțiunea echipajului, cu 60 de locuri, sălile motoarelor prova/pupa, compartimentul torpilelor de la pupa. Mâzgă asemuiește submarinul I-333 cu o balenă de fier. Mă uimesc marinarii din echipaj: sunt în serviciu activ de la începutul războiului, cu numai zece zile de permisie pe uscat! După numai o zi, mie deja îmi vine să fug, sau măcar să arunc o minge de baseball. Mi-e dor de saltelele noastre de pe Ōtsushima; aici, pe I-333, dormim pe niște polițe înguste, cu proptele laterale, care să ne împiedice să cădem. Aerul e stătut, iar lumina are o nuanță de sepia. Trebuie neapărat să imit și eu rezistența echipajului. Chiar și mersul simplu presupune o contorsionare, mai ales la începutul unui voiaj, când coridoarele sunt folosite ca spațiu de depozitare pentru alimente. În doar două locuri poți fi singur. Unul este zona torpilelor *kaiten*, unde se poate ajunge din interiorul submarinului, pe niște conducte special adaptate, care leagă puntea submarinului de chepengul inferior al torpilei *kaiten*. Celălalt e toaleta, deși toaletele de pe submarine descurajează statul prea mult înăuntru. În plus, căpitanul Yokota ne-a îngăduit să folosim castelul, când sunt condiții adecvate. Bineînțeles, trebuie să-l informez pe ofițerul de serviciu dacă mă urc pe punte, ca să știe de unde să mă ia, în caz că trebuie făcută vreo scufundare de urgență. După sesiunea de antrenamente fizice de seară, m-am dus lângă stegarul aflat la postul de observație, în partea de tribord a turnului-castel. Noaptea, sala de comandă este „pregătită de întuneric“ – numai luminile roșii sunt permise, astfel

încât căpitanul sau observatorii să poată comuta deasupra sau dedesubtul punții, fără să afecteze vederea pe timp de noapte. Am stat și m-am uitat la spuma împrăștiată de provă și la siajul de spumă de la pupa. În nopțile cu lună, acestea două sunt marcajele preferate ale bombardierelor. Stegarul mi-a spus că linia de coastă dinspre apus era capul Sata-misaki, din prefectura Kagoshima. Capătul Japoniei s-a pierdut în norii stacojii.

— Eiji Miyake!!!

Masanobu Suga, întrupat din noaptea de neon de afară, dă buzna în Steaua Căzătoare, se-mpiedică și șterge pe jos cu el însuși. Dă cu nasul de podea și rânjește către mine – e-atât de beat, încât creierul lui nu reușește să priceapă cât de rău îl doare tot restul corpului. Cum-necum, șontăcăind, se ridică într-un singur genunchi, de parc-ar avea intenția să mă ceară în căsătorie. Din spatele tejghelei, mă reped să-i recuperez ochelarii, până nu și-i face singur țandări. Suga, în schimb, crede că vreau să-l ajut să se ridice, și mă-mbrâncește cu cotul, zicând:

— Las'mă-n pace!!

Se ridică în picioare, stabil ca o girafă nou-născută, și cade înapoi pe spate, peste un rastel cu filme de război. Rastelul se răstoarnă, și o sută de cutii de casete video formează o cascadă. O clientă – una singură, din fericire – se uită la noi cu niște priviri precum razele morții, prin ochelarii format semilună. Suga se uită urât la rastelul prăbușit:

— Ai polter... geistere-aici, Miyake. Tre' să mă-ntin'acol-o clip-o clipă, doar o cli... – și se-ndreaptă ca pe sârmă spre tejghea, înălțându-și capul spre monitor. Zice: *Casablanca*...

De fapt, filmul este *Bladerunner*. Ridic înapoi la verticală rastelul și-ncep s-adun cutiile cu casete. Suga-și bățaie capul în stilul unei marionete stricate. Zice:

— Miya...ki...

— Suga, mă bucur să te...

Dar Suga și-a pierdut controlul asupra salivei. Stalactita de scuipat, i-o interceptez eu cu numărul din *Tokyo Post*.

— Nu beat. Io nu beat, niciodată. Nu io. Vesel, vesel, ve-ve-se-sel, da, poa', da' să pier' șiru', asta niciodată că nu. Zău.

Se scurge înapoi în genunchi, agățându-se cu degetele de muchia falezei. Nici măcar unchiul Păcănele, când scapă la whisky, nu se face chiar atât de mangă.

— M-am du' s'te caut. Coana Sa...sa-sa...ki 'ce c-ai plecat. Pa, pa, Ueno, pa, pa, proast-atmo...sferă proas', da' proastă-proast-atmo...sferă la Ueno, un'e toți orfanii pierdu'și-uita' s-au aciu...it după război, șșș...tiaia una ca asta? Mureau ca mușșș...tele bieții de... bieții de ei...

Lacrimile dau să-l podidească pe Suga, dar numai una o ia la vale pe obraji, printre pustule. Razele-Morții, ochelarista, zbiară la noi pe un ton de alarmă de viol într-o bibliotecă:

— Prea mult! La cum vă comportați voi, ăștia, tinerii din ziua de azi, îmi vine să-mi vărs plămânii afară! – și pleacă, până s-apuc eu să formulez o scuză.

Pentru o clipă, îmi doresc să-l văd pe Suga leșinând – aș putea pretinde că nu-l cunosc, și-ar veni o ambulanță să mi-l ia de pe cap. Îi spun:

— Suga! E cazul să te duci acasă! Ai băut prea mult!

Suga pufnește pe nas și se uită țință la mine cu niște ochi umflați, ca de rechin. Zice:

— Făcu' praf!

— Știi să-mi spui adresa ta, Suga?

Își închide ochii și-ntr-adins își izbește partea din spate a capului de partea din față a tejghelei, cât de tare poate, ceea ce, din fericire, nu înseamnă chiar foarte tare, pentru că funcția de control al gâtului o are deconectată, dar și așa i se citește durerea pe chip. Îi pun o mână la ceafă, dar el îmi face vânt, cu toate puterile pe care le mai are.

— Făcu' praf sun', Miyake! Ce nu pricepi, dacă-ț' spun? Făcu' praf! O singură gogoasă! Pentr-o singură nenoroci' de gogoasă! Un copilaș, puțulică de grădiniță, m-aștepta chiar după ușa brutăriei, plângea de 'ceai că-ies ochii din cap... – și el însuși începe chiar să plângă și tremură tot, de-un tremurici cum au câinii speriați.

— Suga, îi spun, camera mea e-aici, mai sus, mă duc să...

— Una – *trosc!* – gogoasă – *trosc!* – de căca'. Deschid ușa... puțulică-o șterge-afa', repe' de nici nu l-am văz't – Suga-și strânge ochii de durere. Ba'man ș'Robin îi scria pe trico' lu' țâști-bâști ș's-a dus to'ma-n mijlocu' străzii... – Suga se smiorcăie și respiră sacadat și ciopârțit. E, și ce crez' c-am făcu' Miyake? Crez' c-am sări' să-l scap, crezi? Nooo, Miyake, nooo, nooo, ie groasă, groasă, groasă rău de to'. Până-n măduva oaselor, Miyake. Am văz't. Am auz't. Audiovizual, ă? Mașina. Frâna. Puțulică. Poc, trosc, pleoșc. A zbura' țâști-bâști, zbura' ca o pungă plină, 'odoronca-tronca, ca bila cân' o loveș' popica. Sânge pe șosea, pa'că era desena' cu carioca... – Suga dă să tragă de propria față, cu

degetele strânse gheară, ca de frânghia parașutei, așa că-i apuc amândouă mâinile într-ale mele. Zice, pierzându-și puterea de-a mai rezista: Mă-sa... m-a tras deoparte... da' la o parte, urlând... Aaaahhaaaahhaaaahh!!... Am fugi'... fugi'...fugi', Miyake, am fugi', nu m-am uitat în urmă, fugi, Suga, fugi, cri-mi-na-lu-le... Criminalu' de Suga – și Suga-și înghite gălușca de durere. Zice: Pun pariu c-acum ai vrea să fi otrăvit ananasu' ăla, ă? Al'fel cum crezi că m-am ales cu pielea asta ca brânza coaptă pe pizză? Făcu' praf. Trec strada, -l vă' pe țâști-bâști. Oriunde-l vă' pe țâști-bâști. Făcu' praf sunt. Făcu' terci era. Făcu' terci – și-și închide ochii, în sfârșit.

Înțeleg. Iau cheia din sertarul casei de marcat și-l duc pe Suga-n cârcă până sus.

— Buda. Să știi că, dacă mi te piși pe saltea, îți dau cu aruncătorul de flăcări peste calculatoare, bine? Suga? M-auzi? – la care Suga dă din cap că da, prea năuc și-mbârligat ca să mai verbalizeze. Mă găsești la parter, îi spun.

Jos, la casă, așteaptă o fată cu un tricou imprimat c-un cap de vacă. Și-a luat orice casetă cu Brad Pitt pe care a găsit-o. Își studiază ceasul de la mână și emite un oftat de suferință.

— 'Mi pare rău că te-am făcut s-aștepți, îi spun – dar nu mă bagă-n seamă.

Îl aud pe Suga borând. La borâtul numărul unu, Văcărița se uită mirată. La borâtul numărul doi, Văcărița-și încalcă legământul de non-interacțiune și se uită la mine, căscând ochii la modul interogativ. La borâtul numărul trei, Văcărița zice:

— N-auzi nimic? – la care eu mă uit la ea ca la o țicnită desăvârșită.

— Nimic. De ce?

Pleacă, și eu m-apuc s-aranjez la loc, pe rastel, cutiile cu casete răvășite pe jos. Aud apa trasă la closetul meu, ceea ce mi se pare destul de încurajator. Sosește un torent de clienți. Nici nu mai știu care e ființă umană și care e replicant provenit din *Bladerunner*. Mă-ntreb de câți ani o fi fost Suga „făcu' praf“ de acea istorie personală. Uit că și alți oameni din lumea asta largă au sufletele zdrobite. Ora unșpe vine și trece, dar noaptea de-afară nu dă semne de răcire. Aud o tropăială, două, la etaj – măcar nu am un cadavru în incinta magazinului, pe care să trebuiască să i-l justific lui Buntarō. Aud apa ropotind și-mi închipui, în prima clipă, că zăpușeala de-afară s-a transformat în ploaie, dar apoi îmi dau seama că nu – ca să răspund la ultima întrebare pe care mi-a pus-o cu trei săptămâni în urmă –, Suga nu se poate pișa drept. Încă un regal păstrat pentru mâine-dimineață. Dau cu o treaptă mai sus aerul condiționat și recuperez jurnalul

bunicului meu și dicționarul de caractere *kanji* de sub tejghea. Căldura dintre Subaru și Takara, fratele lui mai mic, contrastează tare de tot cu atmosfera de răceală dintre tatăl meu și Takara, bunicul meu. Faptul menționat de amiralul Raizo, că între ei ar exista o „feudă“, mă face să mă simt nelalocul meu. Mătușile de pe Yakushima s-au folosit de mine, fără probleme, ca de-o muniție în bătăliile lor politicoase interminabile, drept care nu reușesc să scap de senzația că mă aflu în pragul unei alte zone de război.

□

10 noiembrie

Condițiile prea vitrege nu îngăduie accesul pe punte. Abe ne reamintește că suntem părți componente ale torpilelor *kaiten*, de neînlocuit. În plus, submarinul I-333 se scutură prea tare într-o parte și-ntr-alta, ca să ne permită să facem verificările de mentenanță la torpilele *kaiten*. Cu toții am resimțit o anume rezervă care s-a instalat între noi și echipajul submarinului. Poate că o anumită distanță e firească, dar comportamentul membrilor echipajului aduce, uneori, a răceală. De exemplu, am descoperit că radiotelegrafistul clasa-întâi Hosokawa, de la comunicații, a crescut la Nagasaki și, când ne-am încrucișat pe coridor, după cină, i-am vorbit în dialectul local. A părut surprins și mi-a răspuns rigid, folosind limbajul formal. Când Abe a propus ca piloții de torpile *kaiten* să contribuie la corvezile de curățenie, căpitanul Yokota i-a replicat sever că oferta noastră era una generoasă, dar de neconceput. Abe crede că membrii echipajului ne consideră niște zei în devenire și nu fac decât să sufere de un exces de venerație. Gotō a precizat că trei ani și jumătate de făcut slalom printre încărcăturile explozibile de adâncime ar pune presiune pe starea mentală a oricui. Kusakabe s-a lansat în speculații, spunând că s-ar putea ca restul oamenilor de pe submarin să ne considere nebuni. Asta l-a înfuriat pe Abe. Kusakabe a subliniat, calm, că marinarii de pe submarine își petrec viața scăpându-i morții printre degete, în timp ce noi căutăm să ne aruncăm în brațele ei, cu capetele înainte. Abe a făcut uz de calitatea lui de șef și le-a ordonat lui Kusakabe – și lui Gotō să nu mai exprime niciodată asemenea gânduri, pentru că ar însemna să le minimalizăm gazdelor noastre devotamentul și patriotismul. Eu n-am zis nimic, de dragul armoniei dintre noi, dar eram de partea lui Gotō, în sinea mea. Chiar și cei mai tineri membri ai echipajului au niște priviri de oameni bătrâni.

11 noiembrie

Condițiile meteo bune persistă. Mercurul din termometre se ridică, pe măsură ce marea se încălzește. Este imposibil de reatașat torpilele *kaiten* la puntea submarinului, odată detașate, așa că nu putem face teste de funcționare cu vehiculele noastre. Totuși, trebuie să petrecem un timp în torpilele *kaiten*, ca să verificăm dacă motoarele și alte sisteme sunt în perfectă stare de funcționare. Este mai mult decât o plăcere să vezi cum alunecă marea prin fața periscoapelor de pe torpilele *kaiten*, mai ales atunci când I-333 este în submersie. Pe măsură ce ne îndreptăm spre sud, observ schimbări în regnul animal. De exemplu, astăzi am zărit un lamantin. Înota la fel cum ar înota o vacă. Am trecut printr-un banc de pești tropicali, de culoarea gălbenelelor, a zăpezii și-a liliacului. Doi delfini au apărut în această după-masă și au înotat alături de noi. Păreau să râdă, creaturile, de un pește atât de straniu. Măcar de ne-ar zâmbi și norocul tot așa, când vom pleca în misiune. Gotō ne-a spus un banc: „Dacă un bandit de chinez, un imperialist american și un general englez ar sări de pe acoperișul unei clădiri deodată, care s-ar izbi primul de pământ?” N-a știut nimeni să-i răspundă, așa că tot Gotō ne-a spus și poanta: „Ce contează?”

12 noiembrie

Vreme tunătoare, dar ploaia n-a început, deocamdată. Căpitanul Yokota critică pe față guvernarea de la Tōkyō – ca să nu spun mai mult. Dacă un civil s-ar exprima la fel de nerespectuos, cu siguranță c-ar fi arestat de serviciile secrete. Astă-seară, la cină, căpitanul a destupat o sticlă de rom. Este o băutură cu care n-am avut niciodată de-a face, decât în poveștile cu pirați din copilărie. Pot să spun cu certitudine că dezleagă limba. Ultimul a băut Abe, care nu-i obișnuit să bea, în schimb căpitanul Yokota poate s-o dea peste cap, de parc-ar fi un ceai rece într-o zi fierbinte. Căpitanul Yokota s-a dezlănțuit mai întâi la adresa Amiralității, pentru faptul că n-a învățat nimic în urma dezastrului din atolul Midway¹¹³ și a preferat să interzică știrile despre înfrângere și să transforme termenul însuși într-un tabu. „Singura strategie a Marinei noastre militare – potrivit căpitanului Yokota – este să ademenească inamicul într-o așa-zisă «Înfruntare Navală Decisivă», precum bătălia pentru Tsushima, împotriva rușilor. Numai că-n războiul ăsta n-o să se mai întâmple. Americanii nu-s chiar atât de proști.” Prim-ministrul Tōjō este „un idiot militaros cum nu se poate mai mare”, pentru c-a ordonat invadarea insulelor nelocuite din Alaska. „De ce? Ca să elibereze păsările marine de tirania anglo-saxonă?” Prințul Higashikuni este

„atât de prost, încât n-ar putea să verse pișatul dintr-o cizmă, nici dac-ar avea instrucțiunile scrise pe călcâi“. Gotō a râs, Kusakabe a zâmbit, iar Abe s-a înroșit la față, politicos. Eu nu eram sigur care ar fi fost răspunsul adecvat. Căpitanul Yokota susține că terenurile petrolifere din Indiile de Est ar fi și acum teritoriu japonez, dacă diversele ramuri ale forțelor armate japoneze ar fi luptat împreună, nu fiecare împotriva celorlalte, și dacă s-ar fi lucrat mai serios la dezvoltarea tehnologiei radarului. Așa, trebuie să recurgem la milogeală în fața nemților, ca să ne dea și nouă echipamente radar. Căpitanul Yokota, la fel, acuză Armata Imperială că se folosește de submarine, pe care nu le-a declarat Înalțului Comandament, ca de niște „roabe“ cu care sprijină trupele blocate pe Rabaul și alte insule ocolite de inamic. Cea mai îngrijorătoare dintre toate e convingerea căpitanului Yokota că ne-au fost sparte codurile secrete. Abe l-a contrazis, poate cam grăbit, în privința codurilor noastre, spunând c-au fost concepute de un criptolog de la Universitatea Imperială din Tōkyō, în așa fel încât să fie indescifrabile de către o minte occidentală. Căpitanul Yokota i-a replicat că nici un criptolog de la Universitatea Imperială din Tōkyō nu a fost vreodată prins într-o ambuscadă în largul mării, de către o haită de distrugătoare care cunoșteau cu precizie amplasamentul vasului său.

— Dar dacă, zic, desfăcând răsucelile cordonului de la telefon – dar dacă ai dreptate, și semnificația nu e decât ceva ce mintea „face“, cum se face că oameni diferiți îi conferă vieții semnificații diferite? Cum se face că unii nu au nici o semnificație a vieții lor? Sau că uită semnificația de la care au plecat?

— Experiențe, influențe, suferințe, divorțuri. Ce e zgomotul *ăla*?

— Sforăie Suga.

— Ce mătă sforăie-n asemenea hal?

— Suga e om – vorba vine.

— A... și ce e Suga, un el sau o ea?

În zadar caut inflexiuni ale geloziei.

— Un el. Un prieten beat, care mi s-a prăbușit în poală, departe de casă. L-am lăsat să doarmă la mine pe jos, dar el mi-a luat salteaua. Ce ziceai?

— Am uitat... Ba da, mi-am adus aminte. Vrei s-auzi ceva personal despre mine?

— Sigur că vreau, zic, ridicându-mă-n capul oaselor.

— Sunt o diabetică în toată puterea cuvântului. În fiecare seară, de

treisprezece ani încoace, îmi injectez insulină în braț. Mă conformez unui plan alimentar. Dacă neglijez lucrurile astea, risc să dau în hipoglicemie. Dacă dau într-o hipoglicemie destul de gravă, risc să mor. Pentru mine, semnificația vieții este să mențin un echilibru între nivelul glicemiei și moarte. Oamenii care nu poartă în ei, în genele lor, bombe cu ceas, mai mult ca sigur că nu văd aceeași semnificație a vieții. Poate că diferența cea mai clară dintre oameni este chiar asta: cum văd ei motivul pentru care sunt pe lume.

Suga mormăie-n somn. Țigara mea luminează-n beznă.

— Mmm...

— Ce-i cu tine-n seara asta, Miyake?

Îmi scutur țigara într-o doză de bere, devenită scrumieră.

— Pentru mine, semnificația vieții a fost să-mi întâlnesc tatăl. Acum, sunt pe cale să-l întâlnesc – după aia, ce mai fac?

— De ce-ți faci de-acum grijile astea?

— Habar n-am. Așa-mi fac eu griji despre toate – nu mă pot abține.

— Eiji Miyake, vreau să dorm cu tine chiar acum.

— *Poftim?! zic, și mă-nec, fiindcă am plămânii plini de fum.*

— Glumeam. Ideea era să-ți demonstrez că poți să nu-ți mai faci griji, dacă vrei cu adevărat. Oricum, Debussy nu-și făcea niciodată griji despre semnificația vieții.

— Debussy? În ce formație cântă?

— Claude Debussy. Te rog, spune-mi că glumești.

— Claude Debussy... cânta la percuție pentru Jimi Hendrix, corect?

— Nu fi blasfemator în legătură cu sacrul, nici măcar în glumă, fiindcă altfel or să-ți ciugulească vulturii ficatul. L-am ales pe el pentru piesa de tonalitate din audiția de mâine. Vrei s-auzi?

— Bineînțeles.

Asta-i ceva nou. Aud cum troncăne și fojgăie pe-acolo, pe la ea.

— Întinde-te pe spate și holbează-te la stele.

— Cerul nopții de peste Kita Senju este numai obscuritate și neon.

— Atunci, o să-ți cânt *Et la lune descend sur le temple qui fut*.

— Ajutor!

— Și luna coboară peste templul ce-a fost.

— Vorbești franceza la fel de bine cum le faci pe toate?

— Plănuiesc să fug în Franța de când aveam șase ani, ții minte?

— Franța... Uite, asta chiar că-i o semnificație elegantă a vieții.

— Șșșt, că altfel n-o s-auzi stelele.

Uleiul din tigaie sfârâie. Sparg și-al doilea ou, simt colțuri de coajă între degete și chestia aia cu consistență de spermă se revarsă-n tigaie. Îmi place felul în care partea străvezie se transformă-ntr-o masă albă. Salvez pâinea prăjită, aproape în timp util, dar tot râcâi arsura în chiuvetă. Mormanul de pe salteaua mea se mișcă – *Uuuooooooooaaaa!!!* Suga – o baracadă nedisimulată – își răsucesce capul și-și conștientizează prezența în chichinea mea. Eu îmi sting țigara Philip Morris într-o coajă de ou, trag perdelele, și dimineața, dezgolită, se revarsă înăuntru, peste un teanc de vase de spălat de peste trei zile și o risipă majoră de șosete și hârtii. Suga nu-i o priveliște prea frumoasă. Are gâtul de-un rozuliu ca de caracatiță fiartă, și un lanț de insule vulcanice de pișcături de țânțari i se-nșiră pe față. Clipește.

— Miyake? Ce cauți aici?

— Aici locuiesc.

— A... Eu ce caut aici?

— Aici ai căzut mort azi-noapte.

— Tre' să trag o pișare cât un dinozaur. Care-i pișarnița?

Îi arăt dintr-un semn cu capul. Suga se ridică și se duce să facă. Și face, și face. Iese de-acolo suspinând și încheindu-și prohabul.

— Buda-ți miroase la fel de rău ca la Ueno. Miroase a borâtură, nu glumă.

— Ce zici de-o bunătate de ou prăjit la micul-dejun, bine stropit de ulei gustos?

— *Eu* am borât aici azi-noapte?

— Ai fost amabil și-ai nimerit, cu cea mai mare parte, în closet. Mai poftiți pe la noi.

— Simt nevoia să beau o piscină-ntreagă.

Îi umplu o cană de bere cu apă de la robinet. Suga o dă pe gât în jos, într-o sorbitură-maraton. Zice:

— Mulțumesc. E vreo șansă de cafea?

I-o dau pe-a mea și pun la fiert o nouă cratiță de apă. Suga-mi face salteaua sul, se-așază la masă, își bea cafeaua mea, răsuflă ușurat – *Aaaaahh!* – și-și lasă-n jos mânecile de la cămașă, ca să-și ascundă eczema.

— Habar n-aveam că-ți place să cânti la chitară, zice. Fătuța aia din leagăn e surioara ta?

Pe-aproape.

— Da, zic, și-ntind ochiurile pe feliile de pâine prăjită, curăț mizeria și m-așez la masă, cu mâncarea-n față.

— Atunci, bărbatul cu ochelarii ăia de soare ciudați e taică-tu?

Gălbenușul meu sângerează galben.

— Nu tocmai. E John Lennon.

Suga-și masează tâmpilele cu degetele mari.

— Am auzit de el. E-n trupa aia, „Băieții de pe plajă”¹¹⁴, nu? Spune-mi deci unde sunt, mai exact?

— Deasupra unui magazin de-nchiriat casete video, în Kita Senju.

— Când am ajuns aici?

— Azi-noapte, pe la unșpe.

— Tu locuiești deasupra locului unde lucrezi? Trebuie să fie o pacoste naveta.

— *Tu* să fii recunoscător c-am avut unde să-ți culc hoitul pe-aproape, fiindcă altfel se pișa vreun câine pe tine acum, în șanț. Cum ai ajuns pân-aici, azi-noapte? Ai venit cu taxiul de la gară? Nu erai în stare să mergi prea mult pe jos.

Suga scutură din cap, habarnist.

— Zău că nu-mi amintesc.

— Și de ce-ai venit în vizită la mine? – sunt bune ouăle.

Suga ridică din umeri.

— Miyake, azi-noapte... când eram beat-criță... sper că n-am bleotocărit cine-știe-ce povești prostești, sau... Când beau, încep să dau pe gură toate-alea. Dac-am zis ceva, să știi că nu era nici dram de adevăr. Căcaturi, și-atât. Orice-aș fi zis. Ce-aș fi putut zice.

— Cum zici tu.

— Dar n-am... zis, de fapt, nici o... – știi ce vreau să zic – ...prostie, nu-i așa?

— Nu, Suga, nimic n-ai zis.

Suga dă din cap, încrezător.

— Mda... mă gândeam eu că... Eu și alcoolul, pfff! – moment în care intră în scenă Pisică și-l recunoaște imediat pe Suga drept o țintă ușoară. Bună, frumoaso! exclamă el și o mângâie, în timp ce Pisică evaluează situația hranei. Ce cauți tu să-mparți acoperișul cu individul acesta dubios, ă?

— Gratiudinea ta mă copleșește.

— De ce-ai plecat de la Ueno, la numai două săptămâni după o condamnare pe viață?

— Treburi de familie. Așa, deci... Astăzi n-ai de-astea... seminarii?

Suga ridică iar din umeri.

— Azi ce zi este?

— Joi.

— Nu știu deloc unde merg azi.

— N-ai vreun Sfânt Graal de căutat?

— N-are sens – și Suga-și scoate ochelarii și-și strânge șaua nasului între două degete, gest care-l face să pară de vreo șaizeci-și-ceva de ani. Profundă pierdere de vreme. Am renunțat la hackerit.

— Oare am auzit bine?

— Am pătruns pe ușa din dos la Pentagon, acum două săptămâni. Și, ce să vezi?

— Nici neam de Sfântul Graal? – la care Suga-și trece degetele prin păr și zice:

— Nouă miliarde de Sfinți Graal erau. Am aruncat o privire într-unul dintre ei. Am dat peste alte nouă miliarde, tot de Sfinți Graal. Și-n fiecare dintre ei...?

— Alți și alți Sfinți Graal?

Trebuie să mă pregătesc pentru o nouă zi de lucru. Suga oftează:

— Toată chestia n-a fost decât o glumă, pusă la cale de vreun tocilar de la guvern. Fiecare oră pe care mi-am pierdut-o spărgând coduri – și s-au adunat luni de zile –, aș fi putut să mi-o petrec mai profitabil dacă-mi băgam deștu-n cur. Mi se face silă, chiar și dacă mai văd în fața ochilor un calculator.

— Păi, și-atunci, cu ce te mai ocupi la universitate?

— Cu nimic. Mă plimb. Dorm.

— De ce nu-ți găsești un alt site pe care să-l spargi, și gata?

Îmi iau de pe bara de perdea un tricou curat. S-a uscat, dar e șifonat, așa că bag în priză fierul de călcat.

— Pentru hackeri, oftează Suga, mă rog, pentru cei mai buni dintre ei, Sfântul Graal este *semnificația* supremă a spargerii de coduri, da? Ne-hackerii nu pot pricepe asta. Închipuie-ți că tu ai descoperi brusc, să zicem, că tatăl tău nu e cine credeai tu că e. Nici n-am curajul să postez ce-am aflat. Nu m-ar crede nimeni, oricum, Ar crede c-am trecut în tabăra cealaltă.

Îmi adaug farfuria la colecția din chiuvetă și încerc să găsesc două șosete care să se potrivească – vorba vine.

— Nouă miliarde, auzi tu! de Sfinți Graal, plini cu alți nouă miliarde tot de Sfinți Graal, zice Suga.

Desfac picioarele tăbliei de călcat și o așez în poziție. Mă trezesc să comentez:
— Ce ascunzătoare grozavă, pentru un Sfânt Graal.

Suga deschide gura, să-mi răspundă, apoi se răzgândește. Pisică, între timp, de cât o mângâie, toarce în viteză de croazieră – nouăzeci pe minut. Fierul meu de călcat a început să respire abur. Suga deschide iar gura. Zice:

— Nu este. Am verificat sute de probe de dosare din Graal, de pe toată plaja de documente. Sfântul Graal nu e decât un exercițiu de nesfârșire. De lipsă de semnificație.

13 noiembrie

Vremea – necunoscută, în prezent. Navigăm în regim silențios. Acum zece minute, un observator a declanșat alarma – o escadrilă de Fulgere se îndrepta cap-compas direct către noi. Balamucul exersat dinainte s-a instalat, echipajul submarinului I-333 pregătindu-se de scufundare, înainte să fim localizați. „Observatorii, jos! Plonjați! Plonjați!” Abe, Gotō, Kusakabe și eu ne-am întors la cușetele noastre. „Asigurați chepengurile!” Apa de mare a dat buzna în rezervoarele de balast. Cu un bocet prelung, scos de aerul împins afară cu forța prin conductele de ventilare superioare, I-333 și-a lăsat botul în jos la 10 grade. Becurile au explodat. O durere surdă face să-mi țiuie urechile. Viețile noastre sunt acum în mâinile membrilor echipajului. Am coborât la adâncimea maximă, de optzeci de metri. Coca lui I-333 geme cum eu unul n-am mai auzit până acum. Nu îndrăznește nimeni să scoată un sunet. Căpitanul Yokota ne-a spus că se vorbește c-ar exista balize pe care le scufundă inamicul și care funcționează ca un sonar, permițându-le torpilelor ghidate acustic să localizeze și să distrugă submarinele. Poate că are dreptate, căpitanul Yokota: curajul este calitatea supremă a unui soldat, însă tehnologia îl poate suplini cu succes. Mă tot gândesc la câtă apă e deasupra noastră. Ceea ce nu-mi place câtuși de puțin, la I-333, este mirosul: îmi lezează simțurile ori de câte ori mă întorc de pe punte. Nădușeală, excremente, alimente putrezite – și bărbați. Bărbați, bărbați, bărbați. Pe țarm, surprizele sunt adesea bine-venite – îți fragmentează rutina plictisitoare și te incită. La bordul unui submarin, surprizele se pot dovedi fatale. Scriu aceste cuvinte ca să-mi distrag singur atenția. Abe meditează. Gotō se roagă. Kusakabe citește. Un pilot de torpilă *kaiten* este cel mai periculos agent distructiv din toată istoria maritimă – dar cât de vulnerabil mă simt în acest moment!

14 noiembrie

Se strică vremea. I-333 este cam la jumătatea drumului până la destinația noastră. Relațiile dintre Abe și Kusakabe s-au înrăutățit. Ieri-seară, Abe l-a provocat la o partidă de șah și, văzându-se refuzat de Kusakabe, i-a spus: „Ciudat lucru că un pilot de *kaiten* se teme să nu piardă la un joc“. Și-a formulat acuzația, deghizând-o în glumă, dar glumele chiar asta sunt, de obicei – alte lucruri, costumate. Cred că Abe e gelos pe un teritoriu pe care Kusakabe nu vrea să-l împartă cu ceilalți, și pace. Fără să scoată o vorbă, Kusakabe și-a pus cartea jos și a pregătit tabla de șah. L-a făcut praf pe Abe, așa cum ai face praf un copil de șase ani. I-au trebuit, în medie, cam zece secunde ca să mute. Lui Abe i-a trebuit mai mult timp la fiecare mutare, se făcea din ce în ce mai negru la față, dar n-a găsit în el însuși puterea să se declare învins. Kusakabe și-a transformat pionul în regină de trei ori, în timp ce regele lui Abe stătea într-un colț și aștepta inevitabilul. Când și-a culcat regele, Abe a glumit: „Sper ca și misiunea ta finală să fie un succes la fel de răsunător ca felul în care joci șah“. Kusakabe i-a replicat: „Americani sunt adversari de temut, domnule locotenent“. Gotō și cu mine ne temeam că asemenea insulte nu puteau conduce decât la violențe, dar Abe a strâns piesele de șah și a comentat, foarte calm: „Americani sunt un neam decadent, de lași. Dacă n-are pistol, yankeul e-un zero.“ Kusakabe a îndoit tabla de joc, zicând: „Noi am pierdut acest război, înghițindu-ne singuri propaganda. Care ne otrăvește facultățile mintale.“ Abe și-a pierdut cumpătul, i-a smuls din mână tabla de șah și a zvârlit-o în celălalt colț al cabinei. „Și-atunci, de ce te afli aici, mai exact, pilot de *kaiten*?“ Kusakabe s-a uitat fix și sfidător la comandantul grupului nostru și i-a spus: „Semnificația sacrificiului meu este aceea de a sprijini guvernul de la Tōkyō să negocieze o capitulare în condiții mai puțin umilitoare“. Abe i-a șuiert printre dinți: „Capitulare?! Cuvântul ăsta-i anatema pentru spiritul *Yamato-damashii*¹¹⁵! Am eliberat peninsula Malaya în zece săptămâni! Am bombardat Darwinul! I-am scos cu forța pe britanici din golful Bengal! Cruciada noastră a creat o sferă de prosperitate comună, care n-a mai avut egal, în Est, de la Ginghis-han încolo! Opt colțuri unite sub același acoperiș!“ Kusakabe nu s-a lăsat nici ațâțat, nici intimidat. I-a spus lui Abe: „Mare păcat că spiritul *Yamato-damashii* n-a găsit o metodă prin care să împiedice acoperișul ăla să se prăbușească peste noi“. Abe a răcnit la el din toți bojocii: „Vorbele astea sunt o rușine pentru însemnele de pe uniforma pe care o porți! O insultă la adresa escadronului din care faci parte! Dacă am fi pe Ōtsushima, ți-aș face raport pentru atitudine de răzvrătire! Vorbim despre bine și

rău, aici! Despre manifestarea voinței divine!“ – la care Kusakabe i-a întors-o: „Vorbim aici despre cine aruncă mai multe bombe. Îmi doresc să scufund un portavion de-al inamicului, dar nu pentru tine, locotenentule, nu pentru regiment, nu pentru sânge-nobilii sau caraghioșii de la Tōkyō, ci pentru că mai puține avioane cu care americanii să facă să plouă cu bombe peste Japonia înseamnă mai multe șanse pentru surorile mele de a supraviețui acestui război stupid și sângeros.“ Abe l-a lovit pe Kusakabe în față, cu pumnul drept – de două ori, și tare –, pe urmă i-a tras un pumn în bărbie cu stânga. Kusakabe s-a clătinat pe picioare și a zis: „Minunată mostră de gândire, domnule locotenent“. Gotō s-a băgat să-i despartă. Eu rămăsesem prea șocat ca să fac vreo mișcare. Abe l-a scuipat în față pe Kusakabe și a ieșit ca o furtună, dar nu ai prea multe locuri unde să pleci furtunos, pe un submarin. Am udat o cârpă, ca să-i șterg vânățile lui Kusakabe, dar el și-a luat iarăși cartea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Atât de calm era, încât aproape că l-am bănuit că-l provocase pe Abe numai și numai ca să fie lăsat în pace.

15 noiembrie

Vremea: ploaie și vânt, în coada unui taifun. Sufăr de o formă ușoară de diaree, dar mi s-a dat, de la infirmerie, o medicație care se arată eficientă. Am pierdut legătura cu I-37, submarinul nostru geamăn din această misiune. Aproape toată ziua ne-a luat o verificare a tuturor sistemelor de pe torpila *kaiten*. Ca urmare a incidentului de ieri, Abe s-a ferit să vorbească, dacă nu avea de spus ceva concret. Kusakabe i s-a adresat cu o politețe rigidă. Are ochiul stâng pe jumătate închis, umflat și vânăt. Gotō le-a povestit membrilor echipajului că-și învinețise ochiul după ce căzuse din pat. L-am întrebat pe Kusakabe dacă propunerea lui de a-mi împrumuta cartea de teatru *kabuki* englezesc mai era valabilă, la care el a zis că da, sigur, și mi-a recomandat o piesă despre cel mai mare soldat de la Roma. Auzi și tu, Takara: „Mie-mi place războiul, fiindcă întrece pacea, cum o întrece ziua pe noapte; e vesel, treaz, vorbăreț, aduce mereu lucruri noi; pacea are simțirile tocite, e somnoroasă, are burtă mare, e leneșă, surdă, nesimțitoare, și aduce pe lume mai mulți bastarzi decât nimicește războiul, cu isprăvile lui“¹¹⁶. Chiar și când Abe a intrat în cabina noastră, eu mi-am văzut de cititul meu. Totuși, valorile militare occidentale te lasă perplex. Acel soldat, Coriolan, vorbește despre onoare, dar, când se simte trădat de romanii lui, în loc să-și marcheze dezamăgirea făcându-și *harakiri*, el ce face? Dezertează și luptă pentru inamic! Unde este onoarea, într-o asemenea mișcare? În această după-

amiază, a fost observat un cargobot american fără escortă, dar căpitanul Yokota a primit ordine stricte, să nu tragă vreo torpilă convențională, până nu e dusă la bun sfârșit misiunea torpilelor *kaiten*. Gotō a jurat că el unul n-ar sufla o vorbă, pentru nimic în lume, către Comandamentul Amiralității dacă această directivă ar fi trecută cu vederea de căpitanul Yokota. I-47 a transmis un mesaj prin care ne avertizează de prezența a două distrugătoare inamice pe direcția S-S-E, la douăzeci de kilometri, așa c-am lăsat cargobotul să-și vadă de drum. Ceva mai târziu, Gotō și cu mine am confecționat o machetă de vas de război, din carton și am exersat pe ea unghiuri de abordare cu torpila *kaiten*, folosindu-ne de un periscop de jucărie. Pe urmă, la fel de nepăsător cum ar fi fost dacă mi-ar fi vorbit despre vreme, Gotō a zis: „Tsukiyama, vreau să ți-o prezint pe nevasta mea“. Pentru prima dată, vorbea foarte serios. O luase de nevastă la ultima noastră permisie de sfârșit de săptămână. „Dacă vrea să se recăsătorească după ce mor eu – mi-a spus –, are binecuvântarea mea. Poate avea mai mulți soți, dar eu nu voi avea niciodată decât o singură soție.“ După care m-a întrebat de ce mă oferisem voluntar pentru forțele speciale de atac. Poate ți se va părea ciudat, dar nu discutaserăm niciodată despre asta pe insula Ōtsushima, nici măcar la Nara, pentru că mințile noastre erau mult prea ocupate să priceapă „cum“, ca să se mai gândească la „de ce“. Răspunsul meu a fost – și este și acum – că eu cred că proiectul *kaiten* a reprezentat motivul pentru care m-am născut.

Suga se lasă ca dulapul pe scări în jos.

— Ei...

— Ei, zic, și închid jurnalul. Cum te simți?

— Am o durere de cap de zece megatone.

— Șeful meu ține o cutie de prim-ajutor pe undeva...

— Sunt de-o imunitate unică la orice antinevralgic. Ți-am curățat toaleta. N-am mai curățat niciodată o toaletă. Sper c-am folosit cârpele și produsele corecte.

— Mulțumesc.

Suga-și trage nasul și se uită la monitor o vreme. Rulează un film american – nu multe sunt ne-americane –, pe care l-am ales la întâmplare, intitulat *Ofițer și gentilom*¹¹⁷. După cutia casetei, am crezut că era despre războiul din Pacific și marina militară, în care luptase fratele bunicului meu, dar s-a dovedit a fi cu totul altceva. Personajul principal – are o mutră de rozător suferind – este blocat într-o tabără de instrucție din anii 1980.

— Aha, zice Suga, pricep de ce ți-ai făcut vânt de la Ueno. Asta faci toată ziua? Stai pe cur și te uiți la filme, de dimineața până seara?

— E ca și cum ai sta pe cur și te-ai holba la monitoare de calculator.

Suga trece în revistă rastelul cu filmele nou-disponibile.

— Trăiesc din timp dat cu-mprumut, magazinele-astea cu casete video. În curând, oamenii o să-și descarce toate filmele, de orice fel, de pe internet, bine? În format DCDI. Tehnologia există deja – n-așteaptă decât s-o prindă marketingul din urmă. A, voiam să te-ntreb: ce s-a-ntâmplat cu bucățica aia coreeană, după care umblai?

— Ei, da, identitate greșită.

Un jeep de culoare verde-kryptonit¹¹⁸, vibrând tot de o muzică de călătorie în timp, urcă pe trotuar. Lolita de pe locul mortului scuipă sâmburi de cireșe pe fereastra mașinii, iar Dalai-Lama de lângă ea dă buzna înăuntru, ținând la piept, cu o mână, un dihor blănos alb – împopoțonat cu un papion roz-cu-vernil – și trei casete video în cealaltă. Zice:

— *Iason și argonauții* ne-a incitat, *Sindbad* ne-a înfiorat, *Titanic* ne-a lăsat lași. Miturile nu mai sunt nici ele ce erau mai demult. S-ar cuveni să știu – doar le-am scris.

Verific datele de returnare și-i mulțumesc. Dalai-Lama iese-n pas ușor, ca pe Lună, și ne face semn cu lăbuța dihorului. Dihorul cascade. Jeepul țâșnește de pe loc, deplasând muzica spre roșu și transformând-o într-un zumzet blegit. Suga îl urmărește cu privirile prin ușă.

— Mi-ar plăcea să am un asemenea prieten. Aș putea să-i telefonez, ori de câte ori aș simți nevoia de-un inadecvat, este?, numai ca să-mi aduc aminte cât de normal sunt, de fapt – după care cascade, își scoate ochelarii, și-i șterge de marginea tricoului și face un pas afară, să consulte cerul. Zice: Așa deci, o nouă zi.

— Spațiile de așteptare de la sălile de audiție sunt ca niște pepiniere de zărghiți, îmi spune Ai Imajō, în timp ce vuietul vântului se aude ca un pârâit neclar de paraziți. Sau de studenți la secția de război psihologic. Muzicienii sunt mai răi decât jucătorii ăia de șah de clasă mondială, care-și trag șuturi pe sub masă. Un băiat de la școala de muzică din Tōhō mânca iaurt cu usturoi și citea expresii în argou franțuzesc, dintr-un ghid frazeologic. Asta, cu voce tare. Un altul scanda, cu maică-sa, citate budiste. Două fete discutau despre cei mai buni de iubit studenți de la conservatoarele de muzică, despre care știau ele că se

sinucisese ră pentru că nu mai suportase ră presiunea.

— Dacă muzica ta le sună membrilor juriului măcar pe jumătate la fel de bună pe cât mi-a sunat mie azi-noapte, cred c-ai luat-o fluierând, audiția, zic.

— Mă tem că tu ești subiectiv, Miyake. Nu se dau puncte pentru forma cefei. Și-n tot cazul, nu capeți fluierând o bursă la Conservatorul de la Paris. Te târăști pân-acolo, agățându-te cu ghearele, peste cadavrele competitorilor tăi, măcelăriți. Precum gladiatorii de la Roma, doar că, atunci când pierzi, trebuie să zâmbești politicos și prostește și să-ți feliciți dușmanul de moarte. Cum ți-am cântat eu ție la telefon, aseară, nu e deloc același lucru cu interpretatul în fața unei comisii în care toți au niște mutre de criminali de război de clasă A, proaspăt dezgropați, și care-mi controlează mie viitorul, visurile și semnificația mea, ca ființă umană. Dacă ratez această audiție, o să le dau lecții în particular unor lugu-lugu de fete cu fundițe, până-n ziua în care o să mor.

— Las', c-o să mai fie și alte audiții, altă dată, punctez eu.

— Nu asta trebuia să spui.

— Când se anunță rezultatele?

— La ora cinci, astăzi, după ce a interpretat și ultimul candidat – membrii comisiei au avion de întoarcere în Franța mâine. Stai puțin – vine cineva... – urmează o porție de paraziți cu șuierături și de bălmăjeli acoperite. Ai Imajō revine: Asta mi-a fost chemarea de „intri-n două minute“.

Spune-i ceva puternic, încurajator, deștept.

— Ăăă... mult noroc.

Respirația i se schimbă după mers. Zice:

— Mă gândeam, ceva mai devreme...

— La ce?

— La semnificația vieții, bineînțeles. M-am răzgândit iar.

— Zău?

— Îți găsești singur semnificația vieții, după cum treci sau pici o serie de teste.

— Cine te trece sau te pică, în testele-alea?

Răsună ecoul pașilor ei, iar paraziții devin respirație.

— Tu singur, zice.

Clienți vin, clienți pleacă. Un șuvoi constant de filme despre sfârșitul lumii sunt împrumutate – trebuie să fie ceva ce plutește-n aer. Mă-ntreb cum se descurcă Ai Imajō cu audiția ei. Și eu, care credeam că merge cum cânt la chitară, în comparație cu ea, sunt un amator cu degetele boante. Intră o mamă

stresată în magazin și-mi cere să-i recomand un film care să le-nchidă gura copiilor ei timp de o oră. Aș putea să i-o bag pe gât pe *Pam, dama din Amsterdam* – Păi, da, doamnă, dar i-a făcut s-amuțească, nu? –, totuși rezist ispitei și-i propun *Laputa, castelul din cer*. Mă duc la ușă – cerul oferă unul dintre apusurile de culoarea opalului, cu consistență de marmeladă. O motocicletă Harley-Davidson trece mârâind prin fața ușii, ca un leu scos la plimbare. Părțile cromate sugerează o cometă, iar cel care încalecă leul este un puști cu pantaloni de piele, un tricou măscărit de-o firmă, pe care scrie: AL NAIBII DE BUN CE SUNT, și o cască militară de motociclist de escortă, cu un rățoi din benzi desenate inscripționat pe ea. Prietena lui, cu brațele perfecte ascunse sub tricoul dat naibii, cu părul blond captând ambra din lumina soarelui, e nimeni alta decât Cafea. Cafea, de la hotelul iubirii! Aceeași mutră bosumflată, aceeași craci care parc-ar sta crăcănați pe două fuse orare diferite. M-ascund în spatele unui afiș cu Ken Takakura¹¹⁹ și mă uit după motocicletă, care se strecoară printre blocajele din trafic. Fără îndoială, Cafea – sau, dacă nu, vreo clonă de-a ei. Acum, după ce-a trecut, nu mai sunt chiar așa de sigur. Cafea are milioane de clone la Tōkyō. M-așez pe scaun și deschid jurnalul de la bunicul meu. Ce-ar spune Subaru Tsukiyama despre Japonia de astăzi? A meritat să moară pentru ea? Poate c-ar obiecta că *această* Japonie nu e Japonia pentru care a murit el. Cea pentru care a murit el n-a mai luat ființă. Era un viitor posibil, pentru care prezentul a făcut audiție și pe care l-a respins, odată cu alte vise deșarte. Poate că este o binecuvântare pentru el că n-a mai apucat să vadă Japonia care a fost aleasă. Mă-ntreb ce perspectivă să abordez la întâlnirea cu bunicul meu, de luna viitoare. M-aș bucura să pot și eu să schimb perspectivele, ca Daimon. Îmi pare rău că amiralul Raizo nu mi-a dat nici un indiciu. S-ar cuveni s-aplaud chestiile cu spiritul de samurai? Mai contează? Tot ce-mi doresc este ca bunicul să mă prezinte tatălui meu – nimic altceva. Mă-ntreb cum anume – și dacă – m-aș fi descurcat în război. Aș fi putut să stau calm într-o balenă de oțel și să mă-ndrept spre moarte? Am aceeași vârstă pe care o avea fratele bunicului meu când a murit. Presupun că n-aș fi fost eu – aș fi fost un alt eu. Curios gând – nu m-am făcut eu, nu m-au făcut părinții mei, m-a făcut Japonia care a trecut audiția și a luat ființă. Subaru Tsukiyama era făcut de o Japonie care a murit odată cu capitularea. Trebuie să fie complicat să fii produsul amândurora, cum e Takara Tsukiyama.

18 noiembrie

Vremea: căldură tropicală, soare orbitor. Azi-dimineață, am petrecut o jumătate de oră pe platforma observatorilor, în fața periscoapelor. Marinarul de cart mi-a împrumutat binoclul său. Poziția noastră actuală este la 60 km vest de atolul Ulithi. Un avion de recunoaștere de mare altitudine, de la Truk, a raportat prezența a două sute de ambarcațiuni – inclusiv patru portavioane – ale inamicului. Transmisiunile radio inamice se aglomerează din ce în ce mai mult. Căpitanul Yokota a luat hotărârea să nu-l mai așteptăm pe I-37, fiindcă au trecut cinci zile de la ultimul contact. Să-l apelăm pe frecvențele foarte lungi ar fi primejdios, atât de aproape de o redută a inamicului. Sper să fie numai întârziată. Să fi fost scufundați atât de aproape de zona-țintă ar însemna o crudă ironie pentru piloții torpilelor *kaiten*. Le-am urat submarinelor I-36 și I-47 vânătoare ușoară și ne-am îndreptat către est și către Insulele Palau. I-333 s-a apropiat de Peleliu în jurul orei 18:00. Arhipelagul este frumos ca locurile din poveștile vechi, dar ciudat, ca peisajele pe care le mâzgăleam eu în caiet. Am văzut insulițe de coral, promontorii sucite, defileuri, creste, mlaștini și bancuri de nisip. Vizibile erau și pagunele produse de bătăliile recente. Divizia a 14-a din Armata Kwantung probabil că l-a obligat pe inamic să plătească scump invadarea acestor insule. Bazele și aerodromurile se numărau printre cele mai capabile de luptă din tot războiul, pentru că Insulele Palau erau teritoriu japonez de la mandatul Națiunilor Unite, din 1919. Dar inamicul nici nu bănuiește adevăratul preț al ancoratului în Pasajul Kossol. Observatorul a dibuit un avion de recunoaștere inamic, și ne-am scufundat. De vreme ce masa din această seară va fi, după toate probabilitățile, și ultima pentru noi, căpitanul Yokota și-a scos gramofonul cu manivelă și două discuri. Am recunoscut pe loc o melodie pe care Tata o cânta, înainte ca jazzul să fie interzis, din cauza influenței sale corupătoare. Numele interpretului este Jyu Keringuton. Ce curios: ascultăm jazz american, chiar înainte să plecăm la uci de americani.

19 noiembrie

Vreme frumoasă, condiții de calm atmosferic prevalente. O ultimă noapte liniștită. Submarinul I-333 procedează la supraveghere subacvatică prin periscop. Mâzgă mi-a promis că va face o vizită la Nagasaki și-ți va înmâna personal jurnalul de față, Takara. Colegii mei piloți din echipa Kikusui își scriau ultimele scrisori. Kusakabe i-a cerut sfatul lui Abe în privința unui caracter *kanji* obscur, pentru un *haiku* pe care-l compunea, iar Abe i-a răspuns fără nici o

ranchiună. Eu am prea puțin talent la poezie. Mâzgă ne verifică, în prezent, pentru ultima oară, torpilele *kaiten* din punct de vedere tehnic, și se testează mecanismele de lansare. Căpitanul Yokota se apropie de gura Pasajului Kossol după o traiectorie curbă largă. Ne-am rugat la sanctuarul special amenajat și am lăsat în dar tămâie, pentru zeul sanctuarului. Gotō și-a ars portavionul de carton și a depus cenușa ca ofrandă. Am studiat o schemă cartografică a zonei-țintă, făcută cu testări sonore de adâncime. La cina noastră cea de pe urmă, le-am mulțumit membrilor echipajului pentru că ne-au adus până aici în siguranță. Am toastat cu strigăte de *Banzai* – pentru reușita misiunii noastre și pentru împărat. M-am dus pe punte, pentru ultima oară, ca să văd luna și stelele, și am împărțit o țigară cu stegarul de cart. Luna era plină și strălucitoare. Mi-a reamintit de oglinda pe care o folosesc Yaeko și Mama când își dau cu cosmetice pe față. Luna plină îmi va îngădui să-mi aleg ținta, în mai puțin de trei ore de-acum încolo. Trei ore. Atât mai durează viața mea – dacă totul merge bine. Gândurile îmi sunt ocupate acum de felul în care aş putea să-mi utilizez pregătirea cel mai bine, pentru a fi sigur că-i voi da o lovitură de moarte inamicului. Îndată îi voi încredința lui Mâzgă jurnalul.

Trăiește-mi și mie viața, Takara, iar eu îți voi muri și ție moartea.
Viață lungă, iubitul meu frățior.

Niciodată n-am auzit-o pe Ai Imajō nefericită. Nu credeam să existe așa ceva în repertoriul ei. O mângâi pe Pistică.

- Tatăl tău știe cât de mult înseamnă Conservatorul pentru tine?
- Omul Țăla știe foarte bine cât de mult înseamnă.
- Știe și cât de puține sunt bursele care se acordă?
- Știe.
- Și de ce te-a oprit să te duci? De ce nu dă pe din afară de mândrie?
- Niigata i-a fost lui destul de bună, așa că Niigata să fac bine să-mi fie și mie la fel de bună. Refuză și să pronunțe cuvântul muzică. Îi spune „zdrăgăneală“, în schimb.
- Mama ta ce crede?
- Mama mea? Să „creadă“ ceva? N-a mai crezut nimic din luna de miere. Un singur lucru știe să spună: „Ascultă-l pe tatăl tău!“ Iar și iar. Atâta timp l-a lăsat pe el să-i termine propozițiile, încât acum i le și începe. Merge pân-acolo încât îi cere iertare tatălui meu că-l face să ție la ea. Soră-mea s-a măritat cu patronul

cele mai mari uzine de ciment de pe coasta Mării Japoniei, pentru că așa i-a spus tata, și-acum se transformă și ea în mama. Te ia cu fiori. A auzit că există găuri mari de ozon peste Austria și...

— Austria? Poate voia să spună Australia?

— Cunoștințele lor despre lumea din afara Japoniei nu se-ntind mai mult decât pot să înoate înspre larg de la țarm. Iartă-mă dacă par înverșunată. Pe urmă, a fost recrutat și fratele meu. Conduce birourile unei filiale a Omului Țălaia, drept care-ți poți imagina cât de înțelegător a fost cu mine. Distrug armonia familiei – așa mi-a spus. Mâncarea franțuzească o să-mi dea peste cap diabetul – de parcă i-ar păsa lui de diabetul meu –, și simpla îngrijorare o să-i ridice maică-mii tensiunea, de unde concluzia c-ar putea exploda. Și-atunci, m-aș face vinovată și de săritul în aer al mamei, și de faptul că nu-l ascult pe Omul Țăla. Ce e zgomotul care se-aude? Nu tot Suga?

— De data asta-i Pisică. Îi pare rău pentru tine, dar nu știe ce să spună, fără să sune a pisiceală. Speră ca toate să iasă bine, până la urmă.

— Mulțumește-i. În asemenea momente, îmi pare rău că nu fumez.

— Ține-ți gura în dreptul receptorului și suflu eu fum pe fir, până la tine.

— Adolescenții-și închipuie, de multe ori, că părinții lor nu sunt părinții lor adevărați. După astă-seară, înțeleg de ce. Adevărul este că Omul Țăla detestă ideea că nu am nevoie de el. Își dorește să-nvârtă lumea pe degete după cum i se năzare. Se teme să nu afle angajații lui că nu-și poate controla propria fiică. Din ce familie de purici de nisip mai provin și eu! Îți jur că mă gândesc uneori că m-aș descurca mai bine dac-aș fi orfană... Aoleu, aoleu! – iartă-mă, Miyake...

— Nu-ți face probleme.

— Ziua de azi mi-a pârlit cipul de tact. Ar trebui să închid și să te las în pace. Nu fac decât să mă vaiet de treizeci de minute.

— Poți să te vaieti toată noaptea. Nu-i așa că poate, Pisică?

Pisică – slăvit fie-i numele! – miaună fix la momentul oportun.

— Vezi? Hai, vaietă-te.

— Arăți cu cinci ani mai tânăr, îi spun lui Buntarō când se-ntoarce din Okinawa, duminică seara – și chiar așa arată. Zice:

— Dacă m-aș duce în patru vacanțe deci, aș ajunge s-arăt ca de douăzeci de ani?

Îmi întinde un breloc de chei cu Zizzi Hikaru – la fel ca majoritatea idolilor,

Zizzi provine din Okinawa –, care-și dă jos hainele de pe ea dacă sufli peste carcasa de plastic.

— Ei, mulțumesc, îi spun. Țasta o să intre în categoria bijuteriilor de familie. Te bucuri că te-ai întors?

— Daaa..., zice Buntarō, uitându-se în jur, prin Steaua Căzătoare. Ba nu. Ba da.

— Minunat. Și Machiko-san – ei cum i-a plăcut?

— Mult prea mult. Vrea să se mute acolo. De mâine, zice Buntarō, și se scarpină-n cap: Nașterea lui Kōdai, nu peste mult timp... îți schimbă felul în care vezi lucrurile. Ție ți-ar plăcea să fii crescut la Tōkyō?

Mi-amintesc de prima scrisoarea de la mama mea, cea cu balconul.

— Poate că nu, zic.

Buntarō dă din cap și se uită la ceas.

— Probabil că ai o mie de lucruri pe care ai vrea să le faci, băiete.

N-am, dar îmi dau seama că el vrea să mai câștige din timpul de hârțogăraie pierdut, așa că mă urc la mine-n chichineată și-mi adun lucrurile de spălat. Încerc s-o sun pe Ai Imajō, dar nu răspunde. Zgomotele din lumea de apoi reverberează pe toată înălțimea blocului: un soț răcnește, un bebeluș zbiară, o mașină de spălat duduie. Mâine e luni – ziua cu bunicul. Mă-ntind pe saltea și-ncep să decodez ultimele trei pagini ale jurnalului. Sunt scrise pe o altfel de hârtie, cu litere scremuate, care devin din ce în ce mai greu de citit. În partea de sus a hârtiei, pe două ștampile cu cerneală roșie, în englezește, scrie: „SCAP“¹²⁰ – nu găsesc în dicționarul meu – și „Cenzura Militară“. Cele două acoperă pe jumătate un înscris făcut cu creionul în japoneză: „...aceste cuvinte... proprietatea morală... Takara Tsukiyama...“ Mai este și o adresă din Nagasaki, dar ilizibilă pentru mine.

20 noiembrie

Vremea – necunoscută. Mort, dar încă viu. Singur în *kaiten*. Ultimele șase ore. La ora 02:45, căpitanul Yokota venit în cabină – anunțat că atac torpile *kaiten* început 15 minute. Stat în cerc și legat *hachimaki* de frățietate unii față alții. Gotō: „Încă un rând antrenamente, băieți“. Abe lui Kusakabe: „Ești un demon de jucător șah, stegare“. Kusakabe: „Pumnul tău stâng e demonul, locotenent“. Făcut turul I-333 – mulțumit echipaj pentru adus aici siguranță. Salutat om cu om. Dat mâna, pe urmă intrat *kaiten* pe jgheab. Mâzgă sigilat chepenguri după

toți. Fața lui, ultima văzută. I-333 scufundat pentru apropiere finală. Radiotelegrafist clasa I Hosokawa menținut conexiune telefonică până desprindere, asigurând orientare ultim moment. Abe desprins 03:15. Auzit cleme desfăcute. Gotō desprins 03:20. Kusakabe plutit liber 03:35. Următoare 5 minute, gândit multe lucruri, concentrare dificilă. Hosokawa, în dialect Nagasaki: „Mă gândesc la voi. Gloria fie a voastră.“ Ultime vorbe ființă umană. Cleme proră desfăcute. Pornit motor. Cleme pupă desfăcute. Plutit liber. Virat brusc stânga evitat forfecare turn-castel/periscop. Adoptat cap-compas E-S-E, păstrat adâncime 5 metri. Ieșit suprafață 03:42, confirmat poziție cu fixare vizuală. Flotă inamică perfect conturată lumini port. Transportoare trupe, nave transport, cisterne combustibil, cel puțin 3 cuirasate, 3 distrugătoare, 2 crucișătoare grele. Lipsă portavioane, multe ținte grase. Americani care mănâncă, dorm, cacă, fumează, beau, vorbesc. Eu, călăul lor. Stranie senzație. La ședință strategie pe I-333, căzut de acord prime torpile *kaiten* vizat nave depărtate – procedat obligatoriu ghicite. Folosit poezioară alegere copii: Do-re-ni-shi-ma-sho-ka? Ka-mi-sa-ma-no-iu-to – *bum!* Unde șoc zgâlțâit *kaiten*. Stabilizat periscop, văzut cisternă combustibil, foc formă floare prun, fum deja obturat stele. Explozie nr. 2. Oranj. Frumos, cumplit, neputut desprinde priviri. Flăcări înălțat, aprins Pasaj mai luminos ca ziua. Vânat, prin urmare scufundat. Visat ochi deschiși. Existat, nu acționat. Ales cea mai apropiată navă de luptă voluminoasă și manevrat pentru plasare unghi adecvat. Claxoane, motoare, haos. Încă o explozie majoră – *kaiten*, încercătură de adâncime, imposibil știut. Barcă de patrulare? Vibrații aproape, mai aproape, din ce în ce mai aproape – scufundat 8 metri – trecut pe deasupra. Explozie considerabilă tribord. Sentiment însingurare – teamă frații abandonat aici printre străini ostili neam diferit. Încetinit la 2 km/h, ridicat suprafață pentru verificare poziție periscop. Focuri/fum/urmări explozii 2 locuri. Ales contur amplu direcție vest – crucișător ușor? 150 metri. Orbit proiector, dar mascat stare haos țärm. Scufundat 6-7 metri. Accelerat 18 km/h. Sentiment zbor, aer ciudat. Oprit poziție imobilă. Ieșit suprafață, verificare finală. Crucișător umplut cer noapte. 80 metri. Văzut siluete agitate. Furnici. Licurici. Scufundat 5 metri. Armat focos. Gândit: „Ăsta-i ultimul meu gând“. Împins manetă accelerație la viteză maximă. Accelerație împins înapoi cu putere... 70 metri în scădere, 60, 50, 40, 30, 20, impact clipa următoare, impact acum.

Clang! – precum clopot templu. Răsucire sălbatică sfârlează – sus = jos, jos =

sus –, sfredel, izbit stânga dreapta sus jos, obiecte nefixate, inclusiv eu, plutit aer. Plămâni goliți. Deci asta moartea gândit, apoi gândit: Poate mortul să gândească? Zvâcniri durere cap risipit alte gânduri. Izbitură cu scuturătură > atârnat cap jos > oprire brutală. Motoare mugit, control cârmă înțepenit și rotit în mână, zgomot ca urlat de la motoare, acumulat căldură, miros ulei ars – același moment în care dat seama nu mort și trebuie oprit motoare, motoare oprit singure. Rateu. Focos nedetonat. *Kaiten* ricoșat cocă = sulică de bambus ricoșat cască metal. Mânere periscop izbit față, rupt nas. Rămas liniște ascultat zgomote suprafață. Încercat detonare TNT manual, izbit carcasă cheie. Rupt unghie în tentativă. Impact stricat cronometru. Imposibil precizat minute sau ore. Vedere periscop neagră – acum albastră. Sticlă whisky. Beau, pun aceste pagini înăuntru sticlă. Takara. Mesaj în sticlă în rechin mort. Învățat acest cântec, Takara?

*Cadavre în derivă, cadavre umflate,
Cadavre înfipite în fundul mării agitate,
Cadavre visând pe pajiști de munte,
Murim, murim, murim pentru împărat, și nu ne uităm înapoi.*

Înfipt în fundul mării agitate. Aer mai rarefiat. Sau închipuit aer rarefiat? Și-acum? Scafandrii mă descoperă poate – taifun mă desprinde, mă scoate țarm – rămân aici veci de veci. Nu era calea morții glorioase, *kaiten*. *Kaiten* e urmă. Marea e mormânt. Nu ne blamați pe noi, cei ce dormim atât de mult până-n prânz.

— Nu mi-s eu, răspunde femeia care nu este Ai Imajō. 'Mi pare rău.

E trecut de miezul nopții, dar ea e mai curând amuzată decât înfuriată, după voce. Are un accent de Ōsaka, butucănos ca o cărămidă.

— Aha... Pot să-ntreb când... ar urma să se-ntoarcă, domnișoara Imajō?

— Simte-te liber să-ntrebi, dar, dacă primești vreun răspuns – asta-i altă chestie.

— Când se-ntoarce domnișoara Imajō? Vă rog!

— Și iată știrea principală a serii: Ai Imajō este convocată la sediul ancestral de la Niigata, într-o tentativă de ultimă instanță de a debloca impasul diplomatic. Când reporterii noștri au întrebat-o pe insolenta domnișoară Imajō cât de mult ar putea dura întâlnirea la vârf, aceasta ne-a răspuns: „Cât e nevoie“. Rămâneți cu noi!

- Câteva zile, deci?
- Rândul meu. Ești băiatul karatist?
- Nu. Băiatul cap-în-gurist.
- Unul și-același. Mă bucur să-ți cunosc, în sfârșit, vocea destrupată, băiatule karatist. Știu că Ai Imajō te numește „băiatul cap-în-gurist“, dar mie mi se pare mai șmecher „băiatul karatist“.
- Ăăă... cu siguranță. Când se-ntoarce Ai Imajō, puteți să...
- Am moștenit puterile de medium ale bunicii mele. Știam că tu suni. Nu vrei să știi cine sunt?
- Sunteți colega timidă și retrasă cu care împarte Ai Imajō apartamentul... cumva?
- Toate la un loc, eu sunt. Așa, deci. Iese și Ai Imajō c-o ființă umană, sau ești vreun alt gremlin psihotic?
- Nu iese, propriu-zis... – dar apoi mușc momeala ei: „Gremlin psihotic“?
- Fapt, zice ea. Optzeci la sută dintre admiratorii cu care se mândrește Ai Imajō ajung să urmeze cariere de succes în industria filmului de groază. Ultimul a fost Creatura din *Laguna neagră*. Consistență de pânză de păianjen, flasc, impermeabil, prindea muște-de-carne cu limba. Telefona la miezul nopții și croncănea până-n zori. Conducea un Volvo, purta căști, împărțea CD-uri de-ale lui însuși cântând madrigale și mi se confesa tot felul de fantezii nesolicitate, când Ai Imajō mă implora să spun că ieșise în oraș. El și Ai Imajō urmau să se căsătorească la Disneylandul din Tōkyō, să plece în turneu la Atena, Montréal și Paris cu cei trei copii ai lor, Delius, Sibelius și Yoyo. Odată a sunat maică-sa – voia numărul părinților lui Ai Imajō de la Niigata, ca să demareze negocierile de căsătorie direct cu producătorii. A trebuit să născocim, Ai Imajō și cu mine, un fost iubit boxer, acum închis, care aproape că-l sugrumase pe ultimul ei admirator.
- Pot să vă promit că mama mea n-o să sune niciodată. Numai...
- Băiatule karatist, ai lucrat vreodată într-o bucătărie de pizza?
- Bucătărie de pizza? De ce?
- Pentru că Ai Imajō zice că-ți trebuie neapărat o slujbă, începând chiar de mâine.
- Așa este, dar n-am mai lucrat în nici un fel de bucătărie, pân-acum.
- Nici o grijă. Și-un cimpanzeu s-ar putea descurca la noi. Adevăru-i c-am angajat mai demult o mulțime de primate blănoase, care locuiau în copaci – altfel evaluate. Programu-i nasol – de la miezul nopții la opt dimineața –,

bucătăria-i mai încinsă decât miezul soarelui, dar, cum e tură de noapte, plata-i bună. Amplasament central – la pizzeria Nero, de vizavi de braseria Jupiter, locul unde s-a dat legendarul cap în gură. Plus c-ai avea ocazia să lucrezi cu mine. Nu ți-a pomenit Ai Imajō de numele meu?

— Ăăă...

— Bineînțeles că sunt ultimul lucru la care se gândește. Sachiko Sera. Ca în *Che sarà sarà*¹²¹, bla, bla, bla. Mă rog, pe-aproape. Poți începe mâine-seară? Luni?

— Nu vreau să vă descurajez de a-mi oferi o slujbă de care am așa mare nevoie, doamnă Sera, dar... ăăă... nu vreți să mă cunoașteți mai întâi?

Sachiko Sera își ia o voce de pe lumea cealaltă și zice:

— Eiji Miyake, de obârșie din Yakushima... știu *totul* despre tine...

— Domnul Miyake?

La Salonul de Ceai Amadeus, Majordom se oprește din bătut darabana cu degetele. Sprâncene arcuite – majordomia stă, toată, în sprâncene.

— Vă rog să mă urmați. Familia Tsukiyama vă așteaptă.

Familia Tsukiyama? Să-l fi convins bunicul pe tatăl meu să vină și el? În local, e mai multă lume decât săptămâna trecută – o ceremonie de înmormântare se organizează, probabil, aici, fiindcă mulți dintre clienți sunt în negru –, și-mi vine greu să localizez doi bărbați, unul bătrân și unul de vârstă medie, care seamănă cu mine. Prin urmare, când Majordom trage pentru mine un scaun de la o masă la care stau deja o femeie și o fată cam de vârsta mea, presupun c-a intervenit o eroare. Sprâncenele lui îmi spun că nu e nici o eroare, așa că mă holbez la ele, care mă cântăresc din priviri.

— Doriți o ceașcă în plus, doamnă? se interesează Majordom.

Femeia îi face un semn cu mâna, care vrea să însemne „Nu, nici vorbă”. Fata se uită fix la mine – cu o privire de genul „cine mai e și rahatul ăsta-n ploaie?” –, în timp ce memoria mea detectează o vagă asemănare... Anju! O Anju dodoloață, cu pliuri pe gât, ciufută. Avem aceleași sprâncene în formă de pană.

— Eiji Miyake, zice, și eu încuviințez din cap, de parc-ar fi o întrebare, ești un ticălos jalnic și nerușinat – din câte înțeleg, toate deodată.

Sora mea pe jumătate. Mama mea vitregă își pipăie cu degetele colierul răsucit de bronz de la gât – suficient de gros cât să reziste unei lovituri de secure – și oftează:

— Să-ncercăm să facem această întâlnire cât mai scurtă și mai nedureroasă cu putință. Ia loc, domnule Miyake.

Iau loc. Salonul de Ceai Amadeus continuă în fundal, de parcă s-ar desfășura pe un ecran video.

— Doamnă Tsukiyama – orbecăi după niște politețuri –, vă mulțumesc pentru scrisoarea de luna trecută.

— Îmi „mulțumești”? mimează ea surpriza. Ironia e prima dumitale mișcare, domnule Miyake?

Mă uit în jur.

— Ăăă... de fapt, m-așteptam să-l întâlnesc pe bunicul meu...

— Da, știm totul și despre asta. Și-a notat în agendă micul rendez-vous cu dumneata. Regretabil, dar socrul meu nu va putea onora promisiunea.

— Aha... înțeleg, zic – și mă gândesc: L-ați încuiat într-un dulap?

Are o voce ca un bici, Sora-Jumătate:

— Tata-mare s-a săvârșit din viață acum trei zile.

Șfichi!

O chelneriță trece cu o tavă pe care sunt înșirate felii de tartă cu brânză și zmeură.

Mama vitregă nici nu încearcă să-și ascundă zâmbetul fals.

— Sunt efectiv uimită că nu ți-ai dat seama de cât de bolnav era luna trecută. Să-l pui să se trambaleze la chemarea dumitale, ca să puneți la cale conspirații. Sper că ești mândru de dumneata, măcar atât.

Nu mai înțeleg nimic.

— Dar nu l-am întâlnit luna trecută.

— Mincinosule! șfichiuieste Sora-Jumătate. Mincinosule! Doar ți-a spus mama – e la noi agenda lui de întâlniri! Ghici al cui nume l-am găsit acum o săptămână – cu cine-și dăduse întâlnire! – mi-ar plăcea să-i astup gura fetei ăsteia cu bandă adezivă. Zice: Luna trecută, bunicul meu era încă în spital.

Mama vitregă adoptă o postură de cap sprijinit în mâini.

— Zău că sunt jenante minciunile dumitale, domnule Miyake. Știm că socrul meu și-a părăsit azilul, tocmai ca să te întâlnească pe dumneata, luna trecută! Nu i-a cerut permisiunea surorii de serviciu, pentru că nu i-ar fi dat-o. Era mult prea bolnav.

— Dar nu vă mint! Bunicul meu era prea bolnav ca să vină, așa că și-a trimis prietenul.

— Ce prieten?

— Amiralul Raizo.

Mama vitregă și Sora-Jumătate se uită una la cealaltă. Sora-Jumătate pufnește într-un râs țâfnos, iar mama vitregă zâmbește în așa fel încât buzele i se strâng într-un vârf rujat. Buzele alea îl sărută pe tatăl meu.

— Atunci, chiar l-ai întâlnit pe tata-mare, șfichiuieste Sora-Jumătate, dar ai fost prea bătut în cap ca să-l recunoști!

Răbdarea mea rezistă biciului. Mă uit la mama vitregă, așteptând o explicație. Zice:

— Ultima farsă a socrului meu.

— De ce s-ar fi prefăcut bunicul meu că era un anume amiral Raizo?

Sora-Jumătate bate cu pumnul în masă:

— *Nu* este bunicul dumitale! – dar o ignor.

Mama vitregă-mi aruncă o privire în care sclipește dorința de război.

— Ți-a dat să semnezi vreun document? – dar eu repet:

— De ce s-ar fi prefăcut bunicul meu că era o altă persoană?

— Ai semnat ceva?

Așa nu ajungem nicăieri. Îmi duc mâinile la ceafă, mă las pe spate și studiez tavanul, încercând să mă calmez. „Da, prietene – punctează Mozart –, ai o problemă serioasă. Dar e problema ta, nu a mea.” Rău de tot aș vrea să fumez.

— Doamnă Tsukiyama, chiar e nevoie de-atâta sânge rău?

— „Sânge rău“, mormăie Sora-Jumătate. Frumoasă expresie.

— Ce trebuie să fac pentru a vă demonstra tuturor că nu vreau nimic altceva decât să-l întâlnesc pe tatăl meu?

Mama vitregă-și apleacă într-o parte capul. Zice:

— Calmează-te, domnule Miyake...

Asta chiar mă face să răbufnesc:

— Ba nu, doamnă Tsukiyama, sunt sătul de-atât calmat! Nu vreau...

— Domnule Miyake, faci o...

— Tăceți din gură și-ascultați-mă! Nu vreau banii dumneavoastră! Nu vreau favoruri din partea dumneavoastră! Nici nu vă *șantajez*! De unde ați mai scos și teoria c-aș vrea să vă *șantajez*? Sunt atât, dar atât de *sătul* să tot râcâi mizeria din orașul ăsta, încercând să găsesc... pe cine? Pe propriul meu tată! Vreți să mă disprețuiți – foarte bine, vă-nțeleg preferința. Dar lăsați-mă să-l întâlnesc – numai o dată –, și, dacă el îmi spune că nu vrea să mă mai vadă niciodată, ce să fac? – o să dispar din viețile dumneavoastră și-o să-mi încep, așa cum trebuie, viața mea personală. Asta e. Atâta tot. E prea mult pentru înțelegerea

dumneavoastră? Este o cerere exagerată?

Sunt atât de secătuit. Sora-Jumătate nu mai e chiar atât de sigură pe ea. Mama vitregă și-a dat deoparte, în sfârșit, rictusul insuportabil. Cred că le-am făcut să m-asculte. Ca și pe jumătate din ceilalți clienți ai Salonului de Ceai Amadeus.

— De fapt, da, este, zice mama vitregă, și-și toarnă, ei și fiică-sii botoase și porcine, ceai slab dintr-un infuzor de ceai cu caneluri. Este o cerere exagerată. Hai să concedem că accept ideea că nu ai rele intenții vizavi de familia mea, domnule Miyake. Hai să concedem chiar c-aș resimți o anumită compasiune față de poziția dumitale. Situația de bază rămâne, oricum, neschimbată.

— Situația de bază...

— N-am cum să-ți formulez într-un mod plăcut. Soțul meu nu dorește să te întâlnească. Dumneata pari să crezi într-o sumbră conspirație, care te ține la distanță de el – așa ceva, pur și simplu, nu este adevărat. N-am venit aici, fiica mea și cu mine, ca să-ți zădărnicesc dumitale căutările. Am venit aici la solicitarea soțului meu, ca să te rugăm – te *rugăm* – să-l lași în pace. A plătit pentru întreținerea dumitale, nu ca să-ți alimenteze speranțele unei reuniuni viitoare, ci ca să-și cumpere lui însuși dreptul la intimitate. E prea mult pentru înțelegerea dumitale? Este o cerere exagerată?

Îmi vine să plâng.

— De ce nu-mi spune el personal acest lucru?

— În doar două cuvinte, domnule Miyake – și mama vitregă soarbe din ceai –, de rușine. Îi este rușine de dumneata.

— Cum poate să-i fie rușine de un fiu cu care nu vrea să se-ntâlnească?

— Soțului meu nu-i este rușine de *cine* ești, ci de *ce* ești – la celălalt capăt al salonului, un client se ridică brusc, împingându-și scaunul în spate. Nu faci decât să provoci suferință – lui, nouă, dumitale. Te rog, oprește-te.

Chelnerița dă peste scaunul ivit în fața ei. Ceștile de ceai și feliile de tartă cu brânză și zmeură îi alunecă de pe tavă, și porțelanul fin, cu adaos de os, produce un cor de clinchete de țandări, plus un alt cor de exclamații: *Oooooo!!* Mama vitregă și Sora-Jumătate stau cu privirile ațintite spre mine. Majordom trece într-acolo plutind, ca să supervizeze operația de ștergere a urmelor. Scuze, contra-scuze, asigurări, comenzi, bureți pentru covoare, fărâșe – după numai șaiszeci de secunde, orice urmă a dispărut, și marea criză a tartei cu brânză parcă nici n-a fost.

— Foarte bine, zic.

— Foarte bine? mă-ngână Sora-Jumătate.

— Foarte bine, ați câștigat – m-adresez femeii cu care tatăl meu a optat să se căsătorească.

Nu se aștepta s-audă asta. Nici eu nu m-așteptam să spun asta. Se uită atent la fața mea, după vreun clenci. Nu-l găsește. Zic:

— Tatăl meu, prin simplul fapt că nu a luat niciodată legătura cu mine, și-a făcut... ăăă... clară poziția cu mult timp în urmă. Eu... nu știu... n-am vrut să cred... niciodată. Dar spuneți-i – o garoafă de culoarea caisei tronează într-o mică vază ornamentală – bună din partea mea. Bună și rămas-bun.

Mama vitregă rămâne cu privirile ațintite asupra mea. Mă ridic să plec.

— Ai luat ăla de la tata-mare? șfichiuieste Sora-Jumătate, făcând semn cu capul către jurnalul torpilei *kaiten*, învelit în pânza lui neagră. Dacă da, e proprietatea familiei Tsukiyama.

O privesc pe această anti-Anju. Dacă m-ar fi întrebat frumos, aș fi recunoscut că da și i-aș fi returnat jurnalul. Așa însă, îi spun:

— E cutia cu prânzul meu. De-aici, mă duc direct la muncă.

Ies din Salonul de Ceai Amadeus, fără să mă uit în urmă, și iau jurnalul cu mine. Majordom cheamă un ascensor și se-nclină când ușile se-nchid. Numai eu sunt, în toată cutia. Piesa *muzak* este *Acoperișul lumii*¹⁰², a trupei Carpenters, o melodie la care mi se strepezesc dinții, dar acum sunt mult prea secătuit ca să mai detest ceva. Sunt și uimit de hotărârea pe care am luat-o adineauri. Mă uit la numerele etajelor, cum descresc. Oare am vorbit serios? Tatăl meu nu vrea să mă vadă – niciodată. Așa că... nu mai e valabilă căutarea mea? S-a terminat? Semnificația vieții mele... suprimată? Presupun că da, chiar am vorbit serios. „Parter“, m-anunță ascensorul. Ușile se deschid și o mulțime de oameni foarte ocupați dau buzna în ascensor. Mă lupt să ies, până când ușile nu se-nchid la loc, să mă ducă înapoi de unde vin.

Note

¹⁰². Denumire dată de portughezi Taiwanului în secolul XVI.

¹⁰³. Textual: „Întoarcere la Cer“ (în japoneză, în original).

¹⁰⁴. Trinitrotoluen, compus chimic sintetizat pentru prima oară în 1863 și folosit inițial ca vopsea galbenă, care s-a dovedit ulterior a poseda calități de material explozibil, devenind o substanță de referință pentru măsurarea puterii exploziilor de orice fel.

¹⁰⁵. Denumire dată, în perioada 1930–1945, zonelor din Asia ocupate de Imperiul Japonez.

¹⁰⁶. Sau Go-Daigo, cel de-al nouăzeci și șaselea împărat al Japoniei, care a domnit la începutul secolului XIV.

¹⁰⁷. Tip de dramă dansantă clasică japoneză, caracterizată printr-o stilizare a acțiunii și o machiere a fețelor personajelor, ambele duse la extrem.

[108.](#) Harland David Sanders (1890–1980), om de afaceri american originar din statul Kentucky, fondatorul lanțului de restaurante KFC, cu specific de pui picant. Figura lui se află stilizată pe emblema firmei.

[109.](#) Zeul japonez al pescarilor și unul dintre cei șapte zei ai norocului.

[110.](#) Textual: „Statul Manciuria“, denumire dată, din 1932 până în 1945, unui stat-marionetă impus de ocupația japoneză asupra regiunii sino-mongole Manciuria.

[111.](#) *Milk and Honey*, album lansat în 1984 de John Lennon și Yoko Ono.

[112.](#) Sau *Kimi Ga Yo* („Domnia Majestății-Sale Imperiale“), imnul național japonez, ale cărui versuri provin dintr-un poem din perioada Heian (sec. VIII–XII), fiind astfel textul cel mai vechi al unui imn național, din toată lumea.

[113.](#) Bătălie navală care s-a desfășurat la mijlocul anului 1942 în apele din jurul atolului Midway din Pacific și în care flota americană a spulberat forțele navale japoneze, făcându-le să nu-și mai revină cu adevărat până la sfârșitul războiului.

[114.](#) *The Beach Boys* este o trupă rock americană, care s-a înființat în California, în 1961.

[115.](#) Textual: „Spiritul/sufletul japonez“, termen referitor la valorile culturale și caracteristicile spiritului nipon.

[116.](#) William Shakespeare, *Coriolan* (traducere de Tudor Vianu), în *Opere complete*, vol. 7, Univers, București, 1988, p. 593.

[117.](#) *An Officer and a Gentleman*, comedie romantică din 1982, în regia lui Taylor Hackford, avându-l pe Richard Gere în rolul principal. Titlul face trimitere la un articol de regulament referitor la „comportamentul inadecvat al unui ofițer și gentilom“.

[118.](#) Kryptonitul este un mineral radioactiv de culoare verde-aprins, de proveniență de pe Krypton, planeta de obârșie a lui Superman, singurul care-i poate anihila personajului puterile excepționale.

[119.](#) Numele de scenă al lui Gōichi Oda (1931–2014), actor și cântăreț japonez.

[120.](#) Inițialele cuvintelor: *Supreme Commander of the Allied Powers* (Comandantul Suprem al Puterilor Aliate), titlatură pe care a folosit-o generalul Douglas MacArthur în timpul Ocupației Aliate a Japoniei (1945–1951).

[121.](#) Textual: „Ce va fi va fi“ (sau „Ce-o fi o fi“, în italiană în original), titlul unui cântec lansat de Jimmy Fontana (muzica) și Franco Migliacci (versurile), la Festivalul de la San Remo din 1971.

[122.](#) *Top of the World*, piesă lansată în 1972, foarte cunoscută în Japonia.

Șapte

♠

Joc de cărți

Nu exagera Sachiko Sera, cea de-a treia patroană a mea în patru săptămâni – bucătăria de la Nero chiar este la fel de fierbinte ca iadul, și un maimuțoi ar fi în stare, într-adevăr, să mă suplinească la făcutul pizzelor după rețetă. Este o fundătură, bucătăria măsoară cinci pași pe unul singur și are un soi de cușcă la un capăt, cu dulapuri de vestiar și scaune, unde așteaptă scuteriștii care livrează. Sachiko și Tomomi recepționează comenzile prin telefon sau de la clienții care intră în restaurant și ne pasează nouă bonurile, prin fereastră, de la teigheaua din față. Mie-mi revine sarcina să umplu blaturile cu ingredientele corecte, făcând să se potrivească denumirea pizzei cu zona corespunzătoare a diagramei uriașe, care ocupă un perete întreg, și cu imagini colorate, pentru maimuțoii care n-au învățat să citească. Așa, de pildă, într-un cerc mare, intitulat „Schimb de focuri la Chicago“, sunt poze mai mici cu piure de roșii, cubulețe de carne, felioare de cânat, chilli, ardei gras galben și roșu, brânză; „Luna de miere în Hawaii“ conține roșii, ananas, ton și nucă de cocos; „Neromaniac“ este cu salam cu pepperoni, smântână, capere, măsline, creveți. Pe urmă, ai blaturile: gros, crustos, cu ierburi, umplut cu mozzarella. Ingredientele-și duc existența într-un frigider cât o peșteră – fiecare capac de recipient are lipită o imagine cu ce conține. După ce ai reunit blatul cu ingredientele, introduci pizza într-un infern cu două benzi, acționat cu gaz. Rulourile transportă pizza prin măruntaiele topite ale mașinăriei, la viteza de câțiva centimetri – vreo zece – pe minut, deși, dacă ți se aglomerează comenzile, poți să vâri în cuptor un forceps și să-i provoci pizzei o naștere prematură.

— Coordonarea e tot schepsisul, zice Sachiko, legându-și părul la spate. Ideal este ca pizza să aterizeze în cutia potrivită – și să lipești bonul de comandă pe capac, exact în momentul în care omul pe scuter ajunge înapoi, de la ultima livrare.

După o jumătate de oră, Sachiko mă lasă la butoane. E chiar amuzant, și comenzile nu se opresc niciodată, nici măcar la ora unu sau două noaptea, drept care, spre deosebire de cum era la biroul de obiecte pierdute de la gara din Ueno sau la Steaua Căzătoare, n-am prea mult timp de gândire, în nici un moment. Printre clienții noștri se numără studenți, jucători de cărți înrăiți, oameni de afaceri care lucrează toată noaptea – Shinjuku este o junglă nocturnă. Beau litri de apă, transpir litri de apă, și nici măcar o dată nu simt nevoia să mă piș. Avem un ventilator de aerisire, zgomotos ca un feribot, și o tinicheluță de aparat de radio, care prinde un singur post local, încremenit în anii 1980. Avem un mapamond năclăit, care nu face decât să-i tachineze pe sclavii acestui infern cu gânduri despre toate țările lumii – și despre femeile lor, de toate culorile –, unde ăștia ca noi n-au ce căuta. Un ceas de perete înaintează scremut. Sachiko este chiar așa cum mi-o imaginam, vorbind cu ea la telefon – înceată, organizată, nevrotică, stabilă. Tomomi este o hoască-naibii, care lucrează la Nero de pe vremea când amiralul Perry¹²³ a pătruns în vechiul golf Edo, și nici nu se gândește să-și tulbure bunătate de viață comodă, lăsându-se vreodată promovată. Stă la taclale cu prietenele ei la telefon, flirtează cu anumiți scuteriști privilegiați, își alege cursuri de arte frumoase, la care nu va mai ajunge în vecii vecilor să se înscrie și o ține tot într-o aluzie străvezie la povestea ei de amor cu proprietarul întregului lanț Nero, de-acum enșpe ani, și la ce neplăceri i-ar putea provoca ea lui în căsnicie, dacă atât de plăcutul echilibru al vieții i-ar fi amenințat în vreun fel. Vocea ei ar putea să taie-n fâșii o tablă de oțel, și râsul ei sună tare, fals, încrezut. Scuteriștii se schimbă de la o săptămână la alta, dar, în această seară, sunt Onizuka și Doi. Onizuka are un țep înfipt în buză, părul blond-cremos, și poartă o jachetă de motociclist cu cap-de-mort, în locul uniformei de la Pizzeria Nero. Când Sachiko face prezentările, el îmi spune:

— Ăla dinaintea ta ce-a făcut? A încurcat comenzile. Clienții mi-au tras-o mie. Tu să nu-ncurci comenzile.

Onizuka e de fel din Tōhoku și mai păstrează și acum un accent nordic, la fel de gros ca țiteiul brut. Asta mă-ngrijorează – nu cumva să confund o amenințare cu moartea cu vreun comentariu despre vreme. Doi e bătrân, trecut de patruzeci de ani, merge șchiopătat și are o mină a feței de Isus tocmai răstignit pe Cruce. E suferind, are ochii depărtați, ca de imagine de monitor, nu foarte mult păr pe cap, dar o mulțime pe bărbie. Îmi spune:

— Moșule, nu te lăsa intimidat de Onizuka. E blând, în felu' lui. Mi-a reparat motoru' pe degeaba. Fumezi ceva tare, moșule?

Când îi spun că nu, scutură din cap cu tristețe:

— Moșule, voi aștia, tinerii din ziua de azi, vă irosiți partea cea mai bună a vieții. Și-o să vă pară atât de rău de-atâta relaxare, moșule! N-ai prieteni care să știe cum se petrece? Calitatea-ntâi, serviciu discret.

Tomomi vine și ea în cușcă – se pricepe la trasul cu urechea.

— Discret, ă? Discret ca un OZN de-un kilometru-n diametru, care ar da muzica din *Misiune imposibilă* deasupra Palatului Imperial.

La ora trei dimineața, Sachiko îmi aduce o cană cu cea mai groasă cafea de care-i capabilă chimia – destul de groasă cât să țină creioanele-n ea – și care mă face să uit de cât de obosit mi-e corpul. Onizuka stă și așteaptă, în partiția pentru personal de la capătul fundăturii mele, dar nu mai schimbă o vorbă cu mine. Ies de două ori să fumez câte o țigară JPS în fața magazinului. Am o vedere de primă mână înspre turnul PanOpticon. Luminile de avertizare pentru avioane clipesc frenetic, din amurg până-n zori. Seamănă izbitor cu Gotham City¹²⁴. De ambele părți, infernul mă cheamă înapoi, cu toate că nu mi-am terminat țigara. Cât aștept eu să iasă pe gura infernului un „Club de sănătate“ – sparanghel, smântână, măsline, cartofi-pană, usturoi –, Doi se apleacă peste fereastră.

— Miyake, știi cumva cât de foame-mi poate fi?

— Cât de foame-ți poate fi, Doi?

— Destul de foame cât să-mi tai degetul mare și să-l mestec.

— Adică, ți-e foame, nu glumă.

— Dă-mi cuțitu-ăla, te rog – la care eu fac o mutră de genul: „Da’ ce, sunt obligat să ți-l dau?“, iar el insistă: Dă-mi cuțitu-ăla, moșule, că mi s-a făcut o foame de criză.

— Ai grijă cu el. Taie ca briciul.

— De ce crezi că-l vreau, moșule?

Doi își fixează degetul mare pe tocătorul meu de lemn, așază lama cuțitului deasupra și-i apasă mânerul cu pumnul drept. Lama îi retează degetul exact prin încheietură. Sângele i se-mprășteie pe tejghea – Doi își ține strâns respirația.

— Hai, că n-a fos’ chiar atât de rău! zice.

Își ia, cu mâna dreaptă, degetul mare tăiat și și-l vârstă-n gură – *flop!* Eu fac gargară cu aer uscat. Doi molfăie încet, ca să se hotărască dacă-i place gustul.

— Cam prea multe zgârciuri, da’ nu-i rău, moșule! – și Doi scuipe afară osul degetului mare, curățat și lustruit de orice mai era pe el.

Pun jos ce-aveam în mână. Sachiko-și face apariția la fereastră – îi arăt cu degetul și-nghit în sec.

— Doi! Primadonă ce ești! îl admonestează ea. Pur și simplu, nu poți să rezisti când ai un public nou și captiv, este? Scuză-mă, Miyake, trebuia să te avertizez în privința micii pasiuni a lui Doi: școala de magie.

Doi mimează o mișcare punitivă, gen kung-fu.

— Academia Sacră a Iluzioniștilor nu-i o mică pasiune, căpităneaso. Într-o bună zi, o să stea la coadă, în față la Budōkan, să-mi vadă mie spectacolul – și-și flutură spre mine cele două degete mari atașate. Zice: Se vede clar, din ochii lui, că Shiyake tânjește după artele magiei.

— Miyake, îl corectează Sachiko.

— Și-ăla, zice Doi.

Nu știu cum să reacționez la toate astea. Mă simt ușurat să aflu că sângele nu era decât suc de roșii. Ora cinci. Dimineața se înscrie pe curs de aterizare. Sachiko mă pune să pregătesc niște mini-salate, așa că spăl niște salată verde și câteva roșii-miniatură. Comenzile de pizza se-nmulțesc din nou – cine mănâncă pizza la micul dejun? – și nici nu-mi dau seama când se-ntoarce Sachiko și zice, luându-și un ton de înaltă curte:

— Eiji Miyake, prin puterile cu care am fost investită de împăratul Nero, și drept consecință a purtării tale satisfăcătoare, declar că sentința ta pe viață e suspendată pe durata a șaisprezece ore. În schimb, te vei prezenta din nou, la miezul nopții, la instituția noastră corecțională, în vederea unui alt interval de opt ore de muncă silnică.

— Ă? mă-ncrunt, la care Sachiko îmi arată ceasul.

— E opt. Ai unde să te duci acasă, nu?

Ușa restaurantului se deschide. Sachiko se-ntoarce să vadă cine e, după care se uită iar la mine, cu o privire gen: „Aha!“ Zice:

— Prizonierul are o vizitatoare, care-l așteaptă în fața porților.

Ai Imajō zice că oriunde, numai la braseria Jupiter nu, așa că mergem înspre Shinjuku, să găsim un local cu mic dejun. Vorbitul e destul de stânjenitor – nu ne-am mai văzut, propriu-zis, din acea zi de la braseria Jupiter, chiar dacă ne-am petrecut, probabil, mai bine de douășpatru de ore la telefon, săptămâna trecută.

— Dac-ar fi și mai mare umezeala decât este acum, ar ploua, încerc să comentez.

Ai Imajō își ridică fața înspre cer.

— Da' să știi, chiar plouă.

A prins un autobuz, cu care s-a întors de la Niigata ieri-seară, și arată ruptă de

oboseală după o călătorie atât de lungă. Eu sunt nădușit și deșălat, ca un pat dintr-o casă de curve. Așa-mi închipui.

— Ei, și? Cum a mers cu tatăl tău? Întreb, în timp ce Ai Imajō fredonează ceva.

— Nicicum. Știam că n-o să iasă... începe ea și se oprește.

Eu scot zgomotele corecte, la momentele potrivite, dar, ca de fiecare dată când se discută probleme legate de părinți, mă simt ca și cum aș auzi ceva despre starea medicală a unui organ care mie-mi lipsește. Chiar și așa, sunt încântat că Ai Imajō a venit la întâlnire cu mine la micul dejun. Trecem pe dinaintea unui mic sanctuar, la care Ai Imajō se oprește, să se uite la copaci, la poarta tradițională *torī*, la funiile din paie și la ghirlandele de hârtie. O statueta *jizō* stă în spatele unei portocale, al unei sticle de whisky marca Suntory și al unei vase cu crizanteme. Un bătrân se roagă îndelung și temeinic.

— Muzicienii au superstiții? Întreb.

— Depinde de ce instrument cântă. Cei de la instrumentele cu coarde, între care se numără, tehnic vorbind, și pianistii, se bucură de luxul de-a putea exersa până le iese – ne iese – cum trebuie, și orice greșeli facem sunt înghițite, de obicei, de partea orchestrală. Celor de la suflători și, mai ales, de la percuție, le vine mai greu. Oricât ai fi de bun, o singură scăpare pe-alături, și *Simfonia a noua* de Bruckner, altfel divină, se face țândări, ca o bășină de pușcoace – mă rog, asta-i o metaforă a ultimului meu dirijor. Majoritatea trompetiștilor pe care-i cunosc iau beta-inhibitoare la micul dejun, în loc să ronțăie biscuiți la cafea. Dar făcătorii de pizza de pe Yakushima, ei au superstiții?

— Ultima dată când am intrat într-un sanctuar, m-am dus acolo ca săăă... să-l decapitez pe zeul tutelar.

— Cu o lovitură de trăsnet?

— N-aveam decât o pânză de bomfaier dintr-un set de dulgherie pentru elevi. Ai Imajō vede că vorbesc serios.

— De ce, nu ți-a dat zeul ce voiai?

— Ba mi-a dat zeul exact ce voiam.

— Motiv pentru care i-ai tăiat capul cu bomfaierul?

— Îhî.

— Aoleu, trebuie să fiu atentă, să nu-ți dau niciodată ce vrei.

— Ai Imajō... eu, Eiji Miyake, jur că n-o să-ți tai niciodată capul cu fierăstrăul.

— Ei, atunci e bine. Dar nu cumva distrugerea de obiecte religioase constituie

o crimă de dimensiuni cosmice?

— N-am spus nimănui, până azi, de dimineață.

Ai Imajō îmi aruncă o privire cu nouășnouă de posibile semnificații. La McDonald's, este un panou electronic deasupra intrării, care anunță câte locuri libere sunt înăuntru, oscilând când sub zece, când peste zece. Presupun că au detectoare incastrate în scaune. Ai Imajō îmi spune să mă duc eu la etaj și să găsesc o masă, câtă vreme ea stă la coadă – sunt prea epuizat, ca să mă opun. La McDonald's putea a McDonald's, dar e bine, fiindcă-o să acopere, măcar, putoarea lui Miyake, sclavul din bucătărie cu dușul nefăcut. La etaj, un stol de asistente medicale studente fumează, bârfesc și zbiară în telefoanele mobile. Adun banii pe care tocmai i-am câștigat și mă simt ceva mai puțin obosit. Este săptămâna europeană la McDonald's – un monitor video atârna de perete, și pe el se succedă imagini de la Roma, în timp ce o muzică soporifică te atrage în mrejele ei. Ai Imajō apare în capul scărilor, cu tava, și se uită în jur, după mine. I-aș putea face cu mâna, dar mă bucur de privilegiul de a mă uita la ea. Colanți negri, un tricou bleu-azuriu pe sub o bluză de mătase ca sucule de zmeură și cercei făcuți parcă dintr-o magmă de culoarea ambrei. Dacă Ai Imajō ar fi asistentă medicală, mi-aș fractura un os important numai ca să obțin un pat în salonul ei.

— Nu mai aveau *shake* de ciocolată, zice, așa că-am luat de banane. Văd că ai un fetiș pervers legat de uniforme de asistente.

— Probabil căăă... s-au ținut după mine înăuntru.

Ai Imajō îmi înfige paiul în pleoapă.

— Poate-n visele tale – oricum, duhnești a brânză. Sachiko zice că o mulțime dintre clienții voștri sunt asistente medicale – se pregătesc vizavi. Clădirea aia cenușie, butucănoasă, e Spitalul Sensō-ji.

— Credeam că e-o închisoare. Nu bei decât ceai verde?

— Ceai verde – altceva nu permite planul meu nutrițional până la prânz.

— A... uit mereu. Iartă-mă.

— N-am de ce să te iert. Diabetul nu-i un păcat, e-o stare medicală.

— N-am vrut să...

— Stai calm, da? Calm. Știu. Mănâncă.

Un șuvoi năvalnic de droni se scurge pe sub fereastră – funcționari care se precipită să ajungă fiecare la biroul său, înainte să ajungă șeful de secție la al lui.

— Odată ca niciodată, zice Ai Imajō, oamenii construiau Tōkyō. Dar asta s-a schimbat undeva, pe parcurs, iar acum Tōkyō construiește oamenii.

Aștept să mi se dizolve pe limbă o gură de *shake*.

— Să revenim la tatăl tău: ți-a spus că, dacă nu ții seama de ce-ți spune el și te duci la Paris, n-ai ce să mai cauți niciodată la Niigata.

— Așa că eu i-am spus că foarte bine – cum vrea el.

— Adică nu te mai duci la Paris?

— Mă duc la Paris. La Niigata nu mă mai duc niciodată.

— Și tatăl tău vorbea serios, când ți-a spus ce ți-a spus?

— A fost o amenințare termonucleară adresată maică-mii, nu mie: „Dacă vrei să fii îngrijită la bătrânețe de fiică-ta, fă-o să nu plece“. Cert este c-a plecat, la scurt timp după aceea, și s-a dus să joace la păcănele. Maică-mea s-a prăbușit sub o viforniță de lacrimi, exact cum el știa prea bine că urma să facă. Stau și mă-ntreb: în ce secol suntem? Știi, sunt unele sate de munte, în Niigata, unde se importă neveste filipineze cu toptanul, în grupuri de câte douăzeci, pentru că fetele locale nici nu apucă bine să devină majore, că s-au și urcat la bordul celui mai rapid tren de mare viteză care le ia de-acolo. Bărbații se miră de ce.

— Deci ai câștigat. Poți să te duci la Paris.

— Căzută-n dizgrație, dar mă duc.

Îmi aprind o țigară JPS.

— Ești așa de tare, Ai Imajō – la care ea dă din cap că nu. Zic: Abisul dintre cum te văd alții și cum te vezi tu însuși este... un mister pentru mine. Eu cred că *tu* ești tare. Și cred că *eu* sunt la fel de tare ca *shake*-ul ăsta de la tine – care, întâmplător, este untură de porc, în proporție de nouă părți din zece. Eu cu disperare-mi doresc să-i fac pe părinții mei mândri de mine. Adevărata forță înseamnă să n-ai nevoie chiar tot timpul de aprobarea celorlalți.

Pe un balcon roman, pe înserate, o fată pune câteva fire de floarea-soarelui într-o oală de teracotă. Îl vede pe cameraman, se-ncruntă, se bosumflă, își scutură părul și dispare. Ai Imajō își bagă și scoate pliculețul de ceai în și din apa clocotită. Zice:

— Eu sincer cred c-ar fi fost amândoi mai fericiți dacă urmam un curs de doi ani de aplicare a cosmeticelor, la vreun colegiu de fete, mă căsătoream cu dentistul familiei și turnam un stup întreg de copii. Muzică... o mănânci tu, dar te mănâncă și ea pe tine.

Îmi înghit bolul alimentar de cartofi pané. Zic:

— Și totuși, prin comparație cu familia Miyake, părinții tăi sunt ca soții von Tripp din *Sunetul muzicii*.

Ai Imajō își rotește acum pliculețul de ceai. Zice:

— Von Trapp.

O fetiță de cinci ani se-apropie de masa noastră, venind parcă de nicăieri, și se uită țintă la Ai Imajō. Zice:

- De unde vin bebelușii, înainte s-ajungă-n burticile mămicilor?
- Îi aduc berzele, o lămurește Ai Imajō, dar copila capătă un aer sceptic.
- Și-atunci, berzele de unde-i aduc?
- De la Paris, îi spun eu și-i stârnesc un zâmbet lui Ai Imajō.

Tatăl fetei se ivește în capul scării, cu o tavă plină cu niște mâncare de culoare deschisă, așa încât ea fuge spre el. Pare un tătic bun.

Ai Imajō se uită la mine. Îi văd chipul ca de femeie foarte bătrână, dar și ca de fetiță. Nu m-am mai uitat niciodată atât de lung în ochii cuiva, de când făceam, eu și Anju, jocurile alea cu cine clipea primul. Dacă am fi la un film, și nu la un McDonald's, acum ne-am săruta. Poate c-aici suntem chiar mai intimi. Loialitate, suferință, vești bune, zile proaste.

— Foarte bine, zic, în cele din urmă, iar Ai Imajō nu mă-ntreabă: „Foarte bine, ce?”

În loc de asta, râcăie cu unghia un cartonaș răzuibil de la McTeriakiburger. Zice:

— Ia uite, am câștigat o cutie cu prânz de curcan pentru bebe-roboței. Trebuie că e ceva de bun augur. Îmi dai voie să-ți cumpăr o șapcă de baseball nouă?

- Pe-asta o am cadou de la Anju, îi răspund, până s-apuc să mă răzgândesc.
- De la cine? se-ncruntă Ai Imajō.
- De la soră-mea geamănă.

Ai Imajō se-ncruntă și mai tare.

— Parcă erai singurul copil la părinți.

Nu mai există cale de-ntoarcere, acum.

— Ți-am spus o minciună. Asta – singura. Vreau s-o iau înapoi. Am și o mulțime de alte lucruri pe care vreau să ți le spun: bunicul meu a luat legătura cu mine, mulțumită anunțului personal pe care tu mi l-ai sugerat, și maică-mea vitregă și soră-mea numai după tată au venit la întâlnirea cu mine. Mi-au pregătit o ambuscadă, mai degrabă decât o întâlnire, de fapt. Am stat și m-am gândit că să-ncerc, așa, să găsesc pe cineva care e clar că nu vrea să mă cunoască, deși e tatăl meu, n-o să-mi creeze altceva decât suferință, așa c-am renunțat... Ce este?

Ai Imajō fierbe de exasperare. Zice:

- Ești așa de tipic tu însuși cu chestia asta, Miyake!
- Cu ce chestie? întreb, căutând să-nțeleg.

Ai Imajō se lovește peste frunte cu încheieturile degetelor. Zice:

— Bine, bine. Ia-o de la soră-ta geamănă. Pe urmă, treci la mama vitregă. Dă-i drumul.

Eșuez înapoi la Steaua Căzătoare pe la ora prânzului, la fel de flușturistic precum un vâlurel. Ai Imajō are cursuri tot restul zilei, dar vine să mă viziteze, la mine-n chichineață, mâine... miercuri. Trebuie să mă opresc și să mă gândesc – doar așa-mi aduc aminte ce zi este. Mă gândesc la Ai Imajō de vreo nouăzeci de ori în fiecare oră. A fost amuzant când ne-am spus la revedere la Shinjuku – ne-am pierdut de-a binelea, fiindcă eu mă țineam după ea, și ea se ținea după mine. Plimbarea de la gara Kita Senju e plăcută azi. Tufe, copaci tomnatici, copilași în căruțuri lipăind acadele – astăzi, toate laolaltă bat urâtenia de mocirlă din Tōkyō.

— Bună dimineața, Eiji-kun, duhnești a brânză, anunță Machiko, binedispusă, uitându-se la un film cu Beat Takeshi¹²⁵, care se petrece în Okinawa. Bun, regizorul, dar numai actorii care sunt realmente buni îndrăznesc să joace roluri care nu sunt bune.

Machiko îmi arată fotografiile ei din vacanță și-mi dă una dintre ele, care-mi place, cu o livadă de portocali, care se pierde în zare, pe un versant de colină încețosată de ploaie. Vorbim o vreme despre Nero. Machiko are darul ăsta de-a mă face să mă simt interesant – și mai-mai să-i povestesc despre Ai Imajō, dar mă tem să nu-i par siropos și, pe urmă, nici n-am prea multe de spus, așa c-o iau în sus pe scări, spre chichineața mea.

— Eiji-kun! Am uitat să-ți dau acest plic. A fost livrat azi-dimineață.

Mă răsucesc pe călcâie și cobor înapoi după acel pachet – genul de plic matlasat antișoc, dimensiunea cea mai mică disponibilă. Destinatarul este: Dl Fujin Yoda – cine mai e și-ăsta? – care locuiește în Hakodate, hăt, departe, în Hokkaido. Pe fața plicului, a fost ștampilat mesajul: INCORECT EXPEDIAT. Pe spate, figurează numele și adresa mea, tipărite sub cuvântul EXPEDITOR, pe o etichetă auto-colantă.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Machiko.

Mă abțin de la comentarii și zic:

— Nu, nimic.

Totuși, ceva s-a întâmplat – nu l-am expediat eu, plicul ăsta. Sus, în chichineață, un șervet de ceai, pe care-l găsesc sfâșiat, face să-mi zboare gândurile de la pachetul misterios. Pisică, din pură gelozie, fiindcă-am lăsat-o să doarmă singură azi-noapte. Sper să-nceteze cu sfâșiatul, până nu trece la bluzele mele. Fac duș, adun zdrențele de șervet și scuipe afară o interpretare de Lup-

Urlător¹²⁶ după *Iubirea e tot ce-ți trebuie*¹²⁷, la chitară. Normal ar fi să cad frânt de oboseală, dar sunt imun la somn. Abia atunci îmi aduc aminte de pachet și-l desfac. Înăuntru, găsesc un disc de calculator, învelit într-o scrisoare. Scot niște gheață din tăviță într-un pahar, și-l umplu cu apă. Îmi place sunetul pe care-l scot cuburile când încep să se fisureze.

Tōkyō, 1 octombrie

Numele meu este Kozue Yamaya. Oricât de puțin probabilă sau de brutală ar putea să pară această relatare a ultimilor nouă ani din viața mea, te rog s-o citești până la sfârșit. Ții în mâinile dumitale varianta finală a testamentului meu. Te rog să fii dumneata executorul meu legal.

Finalurile sunt simple, dar fiecare început se datorează începutului anterior. Cel pe care-l voi alege este o noapte din anotimpul ploios, din urmă cu nouă ani. Pe vremea aceea, numele meu era Makino Matani. Ea era o gospodină cu un fiu în vârstă de doi ani, măritată cu patronul unei firme de servicii financiare. Absolvisese recent facultatea de Studii Economice a unui colegiu respectabil pentru femei, din Kobe. La fiecare An Nou, făcea schimb de cărți poștale cu fostele ei colege de facultate, măritate cu dentiști, judecători și funcționari publici. O viață ca oricare alta. Ei, și a venit anotimpul ploios. Îmi aduc aminte foarte bine de acele ultime clipe – fiul meu avea un trenuleț de jucărie din plastic, cu care se juca, iar eu curățam stratul de mușgai lăsat de anotimpul ploios în cabina de duș. Auzeam relatările de la televizor, despre alunecările de teren și revărsările de torenți din vestul Japoniei.

A sunat la ușă. Am deschis, și trei bărbați au dat buzna, smulgând lanțul pe care soțul meu mă învățase să-l folosesc. Mi-au cerut să le spun unde se ascundea soțul meu. Le-am cerut să-mi spună cine erau. M-a plesnit atât de tare, unul dintre ei, încât mi-a sărit un dinte din gură. S-a stropșit la mine: „Suntem ofițerii de rețea ai soțului tău și *noi* punem întrebările“. El și un altul au început să cotrobăie prin casă, în timp ce al treilea se uita la mine, cum încercam să-mi liniștesc fiul, care urla. M-a amenințat că-mi omoară copilul dacă nu-i spun unde e soțul meu. L-am sunat pe soțul meu la serviciu și am aflat că telefonase de dimineață și se declarase bolnav. Am sunat la numărul de telefon mobil al soțului meu și am aflat că fusese deconectat. L-am sunat la numărul de pager – mort și acela. Devenisem deja isterică – bătaușul mi-a turnat o măsură din whisky-ul soțului meu, dar n-am putut să-l înghit. Fiul meu se uita cu niște ochi mari, speriați. Ceilalți doi bătauși s-au întors cu o cutie conținând efecte

personale de-ale soțului meu și cu toate bijuteriile mele. Veștile rele abia de-atunci încolo au început să se reverse peste mine. Am aflat că soțul meu adunase datorii de peste cincizeci de milioane de yenii la o firmă de creditare în spatele căreia se afla Yakuza. Asigurarea noastră de viață fusese măsluită în așa fel încât să menționeze organizația respectivă drept unic beneficiar, în cazul în care el s-ar fi sinucis. Casa, cu tot ce conținea ea, intra în proprietatea firmei dacă soțul meu nu-și achita ratele la termen. „Și asta – mi-a spus cel mai violent dintre cei trei –, te include și pe tine.“ Fiul meu a fost dus în camera de-alături. Mi s-a spus că eu eram răspunzătoare, de-acum, de datoriile soțului meu. Pe urmă, am fost bătută și violată. Mi s-au făcut fotografii, care „să garanteze că eram ascultătoare“. A trebuit să suport aceste chinuri în tăcere, de dragul fiului meu. Dacă nu ascultam de ordinele lor, acele fotografii aveau să fie trimise la fiecare nume din agenda mea.

După o lună, locuiam într-o cămăruță fără ferestre din zona Buraku a Osakii. Eram angajata unui bordel și nu mi se dădea voie să părăsesc stabilimentul, nici să am vreun contact cu lumea exterioară, în afara partidelor de sex pe care le aveam cu clienții. Te îndoiești, poate, că sclavia sexuală se mai practică în Japonia secolului XXI. Ignoranța dumitale e de invidiat, dar faptul că nu crezi acest lucru e tocmai motivul pentru care o asemenea sclavie poate prospera nestânjenită de nimeni. Eu însămi n-aș fi crezut că femeile „respectabile“ pot fi transformate în prostituate, dar stăpânii au în mâini toate pârghiile de control. Am fost deposedată de orice obiect din vechea mea viață, care mi-ar fi putut reaminti cine eram – în afară de fiul meu. Mi s-a îngăduit să-l păstrez pe fiul meu –, ca să fiu împiedicată să evaderez prin sinucidere. Clienții mei nu numai că erau la curent cu calitatea mea de prizonieră, dar asta chiar le producea plăcere, și s-ar fi lăsat implicați în infrațiune, presupunând că lucrurile ar fi devenit vreodată publice. Zidul suprem dintre mine și lumea reală era, poate, și cel mai puternic, anume fenomenul pe care psihologii îl numesc „sindromul ostaticului“ – convingerea că meritam soarta de care aveam parte și că, de fapt, nu era nici o infrațiune la mijloc. La urma urmei, ce eram acum? O „curvă“ – ce drept aveam eu să revărs rușinea peste vechile mele prietene, chiar și peste mama mea, căutând ajutor la ele? Mai bine să creadă că dispărașem peste mări și țări, cu soțul meu falit. Împărțeam etajul cu alte șase femei, dintre care trei aveau bebeluși mai mici decât fiul meu. Bărbatul care mă violase era peștele nostru, al tuturor de-acolo – de el trebuia să ne miștigăm pentru mâncare, medicamente, ba chiar și pentru scutecele de care aveau nevoie copiii noștri. Tot el ne furniza

narcotice, în cantități atent verificate. Ni le administra personal, ca să fie sigur că nu luam vreo supradoză. Ne-am creat identități false, fiecare dintre noi, și, cu timpul, vechile noastre vieți s-au detașat de ceea ce deveniserăm. Toate visam să ne omorâm stăpânul într-un viitor neclar, după ce am fi evadat, dar toate știam că n-am fi îndrăznit să ne mai întoarcem la Ōsaka. Ni se cerea să ne ocupăm fiecare de copiii celorlalte, câtă vreme lucrau mamele lor. Peștele ne-a spus că, după ce am fi compensat sumele pe care le delapidaseră membrii noștri de familie răuplatnici, eram libere să mergem unde voiam, așa că trebuia să muncim din ce în ce mai mult întru plăcerea clienților noștri, dacă voiam să scăpăm de-acolo mai repede. În toamnă, o fată care lucrase la bordel timp de doi ani, a fost eliberată. Cel puțin, așa am crezut noi.

Eu am fost „eliberată” mai curând, pentru că, în anul următor, capacitatea mea de rezistență s-a epuizat, și am suferit o cădere nervoasă. Clienții s-au plâns de mine și i-au spus peștelui că nu-mi mai dădeam silința. Peștele a stat de vorbă cu mine o vreme. Dacă voia, putea fi și blând – asta era una dintre armele lui. Mi-a spus că discutasese cu creditorii mei și că urma să fiu transferată, împreună cu fiul meu, în altă sucursală, chiar în acea noapte. Am sărbătorit, bând gin-și-tonic.

M-am trezit, înfășurată într-o pătură, într-un loc întunecat și neaerisit. Mă simțeam drogată și amețită. Fiul meu nu era lângă mine. Eram tot în cămașa de noapte a bordelului. A fost cumplit în prima clipă, credeam că mă îngropaseră de vie, dar nu – pipăind cu mâinile, mi-am dat seama că eram în portbagajul unei mașini staționate. Am găsit un cric și am reușit să ies cu forța. Eram într-un garaj încuiat. Am văzut reflecția peștelui în oglinda retrovizoare de la portieră și am înghețat. Era inconștient. Pe urmă, am văzut că nu mai avea nas. Cineva îi pusese pistolul într-o nară și apăsase pe trăgaci. De fiul meu, nici urmă. Am fugit, dar nici nu ieșisem încă din garaj, când mi-am revenit în simțiri: eram pierdută, fără un ban, și toată lumea pe care o cunoscusem vreodată credea că dispărausem. Foștii mei stăpâni aveau să creadă că fusesem răpită sau omorâtă de aceeași bandă care-mi ucisese peștele. Am ezitat, dar apoi m-am întors tot în fugă și am scotocit înăuntrul gecii peștelui, căutându-i portofelul. Nu l-am găsit, dar am găsit o borsetă în schimb, prinsă în curele peste vintre, în care avea un teanc de bancnote de zece mii de yeni, gros de trei degete. Nu mai văzusem atâția bani în viața mea. Când am reușit să ies, mi-am dat seama că mă aflu în incinta uriașului spital central din Ōsaka, singurul loc, din tot orașul, unde o femeie palidă ca moartea la față și în ținută de noapte se putea face pierdută în

mediul înconjurător.

Nu am timp să-ți povestesc prea multe în legătură cu anii următori. Am trăit un an prin refugii pentru femei și hoteluri ieftine. Aveam conturi bancare pe nume false. De-acum, sensul vieții mele era să-mi găsesc fiul. Fostul meu soț devenise o fantomă la care nici măcar nu mă mai gândeam. La un moment dat, am angajat un detectiv particular, să cerceteze ramura din Yakuza care mă ținuse prizonieră. Detectivul mi-a returnat avansul după numai o săptămână – fusese avertizat s-o lase baltă. Din simpatie și dintr-un sentiment de vinovăție, m-a reangajat el pe mine, ca secretară-contabilă. A fost o decizie inteligentă pentru afacerea lui, de vreme ce trei sferturi dintre clienții care-i treceau pragul erau, de fapt, femei care voiau ca soții lor să fie urmăriți, în perspectiva unor înțelegeri de divorț cât mai profitabile pentru ele. Femei fiind, preferau să discute cu o femeie detaliile sordide. Și nu numai despre infidelitatea conjugală, ci și despre tot ce ținea de ginecologie. Femeile respective le recomandau agenția noastră altor prietene de-ale lor, așa încât afacerea devenea din ce în ce mai prosperă. Am început să-mi însoțesc șeful în munca de teren. Femeile sunt practic invizibile, chiar și pentru cei mai paranoici dintre bărbați. (Mai mult decât atât, am descoperit că organizația care deținea bordelul ștersese orice referință computerizată la mine și la fiul meu. Mă bucur de privilegiul de a fi o femeie inexistentă.) Viața la bordel mă făcuse la fel de dură, pe cât de mult mă traumatizase. După trei ani, șeful mi-a propus un parteneriat și când, în cele din urmă, el a murit de cancer, eu am preluat afacerea în întregime. În tot acest timp, investigasem organizația care îi lichidase pe Makino Matani și pe fiul ei și o crease pe Kozue Yamaya. Este gargantuescă, nu are nume, în schimb are multe capete. Nu se numește nicicum. Numărul membrilor ei trece cu mult de șase mii. Am reușit să mă fac prezentată liderilor ei, ba chiar invitată la nunțile copiilor lor. Am intrat în slujba organizației ca investigator liber-profesionist. Statutul meu de semi-acceptată mi-a oferit un acces mai mare la secrete și a fost de natură să atenueze suspiciunile.

Fiul meu a fost omorât pentru ca organele lui să le fie vândute unor părinți extrem de bogați – și de disperați – din elita Japoniei. Piața internă de așa ceva este mai mult decât profitabilă, de vreme ce părinții sunt dispuși să plătească oricât pentru o marfă pură, cultivată local, dar exporturile către Asia de Est, America de Nord și Rusia sunt și ele semnificative. Această soartă este

împărtășită de copiii și, în ultimă instanță, de femeile ținute în condiții de sclavie în bordeluri. Pe discul inclus în acest pachet se află numele, imaginile digitalizate și poveștile de viață ale celor care conduc organizația; ale oamenilor legii care-i protejează; ale chirurgilor care efectuează operațiile de recoltare de organe; ale politicienilor care mușamalizează toată operațiunea; ale afaceriștilor care spală banii; ale curierilor și vameșilor care congelează și transportă organele.

Mâine este 2 octombrie, ziua în care intenționez să fac publice toate aceste lucruri. Datele adunate, le voi preda contactelor mele din poliție și din mass-media. Una din două se va întâmpla: mass-media vor țipa, iar publicul și viața politică din Japonia vor fi lovite de un scandal în materie de moravuri, care își va trimite undele de șoc de la spitalele din Kyūshū, până tocmai la clădirea Parlamentului; sau voi fi ucisă de cei pe care încerc să-i dau în vileag. Dacă această din urmă variantă este cea corectă, copii ale acestui disc și ale scrisorii urmează să fie trimise mai departe, unui public pe care l-am selectat din varii motive.

Înțelege următorul lucru: ai citit scrisoarea unei femei deja moarte. Răzbunarea mea pe oamenii care răpesc femei și copii, ca să le recolteze organele, a eșuat. Speranța și munca mea de-o viață sunt acum în mâinile dumitale. Acționează cu ochii larg deschiși, după cum îți dictează conștiința. Nu te pot sfătui – încercarea mea bine plănuită a dat greș deja. Yakuza este un stat în statul nostru, numărând cel puțin nouăzeci de mii de oameni. Dacă vei încerca să utilizezi canalele polițienești obișnuite, nu vei face decât să grăbești propria dumitale condamnare la moarte. Ești în posesia unui atu dintr-un joc foarte periculos, la care n-ai cerut niciodată să fii cooptat. Dar, pentru liniștea sufletului fiului meu, Eiji Matani, care a fost ucis de acești oameni, și pentru nenumărați alții din trecut, prezent și viitor, te implor să acționezi.

Kozue Yamaya

De ce eu? Fiul ei și cu mine purtăm același nume, scris cu exact aceleași caractere *kanji* – *ei* cu sensul de incantație, *ji* cu sensul de pământ. N-am mai întâlnit această combinație niciodată, dar asta și numai asta nu poate justifica faptul c-am fost pus de Kozue Yamaya pe lista ei de persoane de încredere. Îmi trec prin ciur, în căutare de indicii, amintirea momentului în care am întâlnit-o, dar nu găsesc nici unul. Nici vreo modalitate prin care să aflu.

De sus, din capul scărilor, strig jos:

— Machiko? Vreo poveste grozavă în ziarul de azi?

— Ce? Nu-mi spune că n-ai auzit, zice Machiko.

— Ce s-aud? – la care Machiko îmi citește de pe pagina întâi:

— I-auzi: „Politician de vârf, într-o ipostază de onestitate șocantă: «Nu alerg după venituri ilicite»! Revelația în materie de integritate a ministrului îi șochează pe colegi!“

Schițez un zâmbet și-nchid ușa. Deci e moartă și Kozue Yamaya. Mă simt golit pe dinăuntru de milă pentru acea ființă traumatizată, care a venit să mă vadă în cursul săptămânii mele de studiu fabulist. Dar aș fi un prost să mă implic în așa ceva. Este periculos pentru viața mea chiar să și dețin acest disc. Îl pun la păstrare în locul cel mai nefolosit din chichineață – în cutia cu prezervative de sub șosete –, până-mi dau seama de ce am de făcut. Dacă nu-mi vine azi, cel târziu mâine, vreo idee fără cusur, cel mai bine ar fi să-l arunc în fluviu și să sper că vreun alt destinatar se află într-o poziție mai solidă, mai înțeleaptă. Nu-mi vine deloc ușor, când mă gândesc la noi toți, destinatarii, aliniați pe pod, cu toții lăsându-ne discurile să cadă-n apă, acționând la unul și același impuls dat de lașitate. Schimb apa pentru Pisică, aprind ventilatorul, îmi întind salteaua și încerc să dorm. Cu toate că n-am dormit de douăzeci de ore, mă gândesc întruna la doamna Yamaya. Presimt că urmează o săptămână dificilă, cu colți ascuțiți. Îmi bubuie pulsul. O sulită imposibil de rupt izbește un scut imposibil de străpuns.

Sosesc la lucru când marți trage să moară. Până când îmi pun șorțul de maestru-bucătar și bandana albă pe frunte, miercuri a și venit pe lume. Un ditamai grupul de taximetriști în afara serviciului se opresc să comande o cantitate de pizza ca de petrecere la birou, așa că sunt ocupat în următoarele nouăzeci de minute. Radioul, pe unde FM, își schimbă întruna frecvența, după bunul-plac, oscilând între posturi la care se vorbește chinezește, spaniolește și alte-limbește.

— Asta-i tagalogheză, moșule, clarifică Doi chestiunea. Eteru' stratosferic e hiper-pur în seara asta, moșule. Simt eu, în sinusurile mele.

Așteaptă ca infernul să scuipe afară pizza lui, între timp fumând, în cușcă, o țigară făcută chiar de el. Se freacă la ochi.

— Miyake, zice, mi-a intrat ceva în colțul ochiului, aici – îmi dai o scobitoare,

moșule? – la care-mi ignor propriile presimțiri și-i întind scobitoarea. Zice: Mulțumesc.

O folosește ca să-și tragă-n jos pleoapa de sub ochi.

— Nu reușesc. Vrei tu să te uiți? Cred că mi-a intrat o musculiță.

M-apropii de el și mă uit atent. Doi strănută brusc, capul îi zvâcnește-n jos și scobitoarea îi străpunge globul ochiului. Un jet de ceva lichid și alb mă stropește pe față.

— Căcat! zbiară Doi. Ah, ce căcat! Nu po' să *suport* când mi se-ntâmpl-așa ceva!

Încremenesc în poziția în care eram, neputând să cred că realitatea este în halul ăsta de grotescă. Sachiko se-arată iar la ferestruică. Dau să-ngaim ceva, dar ea scutură din cap, așa că-mi înghit îngăimatul

— Să te lași păcălit de el o dată, Miyake, e simpatic, dar să pici de fraier de două ori înseamnă că ești dom' Naiv. Doi, adaugă ea, dacă mai îmi strici multe doze de lapte pentru cafea, o să mă faci să devin doamna director-adjunct și să-ți tai din salariu. Pe bune.

Doi rânjește și-mi dau seama că mi-a tras-o din nou.

— Te-auuud și te-ascuuult, căpităneaso.

Sachiko se-adresează unei prezențe supranaturale de deasupra infernului:

— ăsta o fi destinul meu karmic, să priveghez niște aziluri de nebuni, viață după viață, iar și iar, până pun lucrurile la locurile lor? Miyake – un „Titanic” dublu, cu blat gros și supliment la carnea de rechin.

Pun în cutie pizza lui Doi, care pleacă, triumfător. Mă gândesc întruna la pachetul trimis de doamna Yamaya. Tomomi se fofilează-n cușcă, într-una dintre nenumăratele ei pauze de cafea. Îmi povestește cât de aberant de activă este viața ei – „activ”, cu siguranță, e cuvântul ei preferat – și mă-ntreabă de unde știu eu că Ai Imajō nu se preface c-ar avea orgasm, când facem sex, pentru că ea, uite, când era-mbârligată cu dom' Nero, simțea nevoia să mai *activeze* puțin atmosfera, din când în când, că doar bărbații sunt așa de nesiguri pe ei, când vine vorba de prestație-n pat. Asupra mea, Tomomi are un efect de tarantulă vârată-n chiloți. Își ascute unghiile și nu se lasă până nu capătă un răspuns. Mă salvează, dacă se poate spune așa, o viespe cât un elicopter de jucărie, care pătrunde-n zbor – Tomomi zbiară: „Omoar-o! Omoar-o!” – și începe să dea ture, înainte și-napoi. Ușița ferestruicii se-nchide, trântită. Viespea bâzâie ca o drujbă, timp de un minut, evaluându-mă plictisită prin ochii ei cu mulți ochișori, după care aterizează-n Laos. Îmi vine greu să mă concentrez la pizze, dar prefer să-mi țină

companie viespea, și nu Tomomi. Mă cocoț pe tejghea și-acopăr Asia de Sud-Est c-o găletușă de plastic. Viespea bagă de-un zgomot gen oboiul morții și-ncearcă să perforeze găletușa prin partea laterală – pe mine m-apucă o mâncărime insuportabilă și, în loc să fac din ea o colivie portabilă de pus în libertate viespi, intru în semi-panică și fac s-alunece găletușa peste ventilatorul de aerisire, ceea ce produce un fleoșc pe perete. Oboiul încetează, scoțând un pârâit aproape imposibil de auzit.

— Ultimul dintre marii eroi ai filmelor de acțiune, zice Onizuka, pipăindu-și țepul din buză, sosind iarăși în cușcă, așa cum face mereu, tăcut ca o fantomă și vorbind atât de încet, că trebuie să-i citesc, mai degrabă, de pe buze. Face semn cu capul către infern, unde o pizza așteaptă să fie depusă în cutie: Asta-i „Quinn Eskimosul“ meu pentru clădirea KDD? Clienții mă iau pe mine-n șuturi dacă li se răcesc pizzele.

Ferestruica se deschide cât de-o crăpătură.

— A murit? întreabă Tomomi.

— Viespea-i bine, zice Onizuka, dar Miyake s-a storcoșit, încercând să fugă prin ventilator.

Tomomi dă drumul unui preludiu la râs, ca să vadă: mă enervez sau nu? Onizuka-și ia pizza și pleacă, fără să mai scoată o vorbă. Doi se-ntoarce după un minut. Aș putea jura că ieri șchiopăta de piciorul stâng, iar azi – de dreptul. Tomomi îi povestește cum a fost cu viespea. Traficantul de droguri și regina tuturor relelor discută dacă eu mă fac vinovat de crimă asupra unei forme de viață.

— Era doar o viespe, zic, mai sunt o mulțime de unde a venit asta, dar, pentru Tomomi, nu este o explicație suficientă:

— Și oameni mai sunt o mulțime, de unde venim noi – asta face ca omuciderea să fie-n regulă?

Mi se pare o stupizenie mult prea mare, ca să mă cert cu ea – cu atât mai mult, cu cât striga la mine: „Omoar-o! Omoar-o!“ –, drept care mă uit la pizzele care se târăsc prin infern, centimetru cu centimetru. Când reintru pe lungimea lor de undă, Tomomi și Doi discută despre ciori.

— Poți să zici tu ce vrei, dar ciorile-s drăguțe, proclamă Tomomi, la care Doi scutură din cap:

— Ciorile-s naziști înaripați, moșule. Portaru’ din blocu-n care stau eu a gonit una c-o mătură. A doua zi, aceeași cioară a năvălit în picaj peste el și l-a ciupit’ de cap atâ’ de tare, că i-a da’ sângele, moșule. O cioară? S-atace un portar în

uniformă? Nu-i normal, moșule. Zici că s-a scur'-circuita' natura.

Tomomi-și ascute creionul dermatograf și desface, c-un pocnet, capacul oglinjoarei de mână.

— Care are, are. Care n-are, n-are.

De la Ueno la Kita Senju, e simplu, chiar și la orele de vârf, pentru că submarinele cu destinație către exterior sunt goale, dacă nu-i pui la socoteală pe cei care au lucrat în schimbul de noapte și pe miliardarii excentrici. Submarinele cu destinația opusă, înspre Ueno, sunt ca niște vagoane de mărfuri, cu încărcătură umană. Tōkyō este un model pentru acea teorie a universului, în care big-bangul se repetă: explodează la ora 5 după-masa, și oamenii-materie sunt expulzați către suburbii; în schimb, la ora 5 dimineața, gravitația iarăși acționează asupra oamenilor-materie, și totul se adună înapoi către centru, tocmai la timp, ca să se poată manifesta explozia de a doua zi. Naveta mea este contrară legii naturale a marelui Tōkyō. Mă simt frânt de oboseală. Îmi trebuie ceva timp să renunț la căutarea tatălui meu. Ai Imajō vine la mine-n chichineată după repetiție, pe la cinci după-masă. Cină pentru ea, mic dejun pentru mine. Spre marea mea ușurare, m-a întrebat dacă poate să se ocupe de gătit – preferă s-aleagă ea ce mănâncă, din cauza diabetului. Ar fi o lăudăroșenie să-mi descriu repertoriul culinar ca fiind chiar și „limitat“. Pe drumul de întoarcere de la Kita Senju la Steaua Căzătoare, un nor ciudat acoperă jumătate din cer. Bicicliști, femei cu copii în căruțuri, șoferi de taxi se opresc și cască gura-n sus la el. Cerul e pe jumătate senin și de-un albastru de octombrie, iar cealaltă jumătate este acoperită de un nor negru de furtună, un vârtej în formă de pâlnie. Pungi de plastic sunt prinse-n turbioane și dispar în neant. Buntarō a venit devreme la magazin, ca să-și aducă la zi contabilitatea, după săptămâna de concediu. Își ridică privirile spre mine. Zic:

— Știu, știu, duhnesc a brânză.

Buntarō înalță din umeri, tot numai inocență, și se-ntoarce la mașina lui de socotit. Eu mă târăsc până sus. Pisică-mi urează bună dimineața și se face nevăzută-n dimensiunea ei. Spăl castronul, îi schimb apa, fac duș, după care mă culc puțin, urmând să fac ordine pentru Ai Imajō.

Mi s-a topit fața și a luat altă formă. Parcă am limba făcută din piatră ponce. Saliva, câtă mi s-a colectat în adâncitura de la baza limbii, se prelinge din gură

pe pernă. Ai Imajō mărunțește morcovi și mere la masa mea. În prima clipă, mă gândesc: sunt căsătorit cu Ai Imajō, care pregătește cina pentru cei nouă copii ai noștri – dar apoi simt mirosul de măr. Și de nucșoară. Pisică-și linge lăbuțele, uitându-se la mine. Pe Ai Imajō o aduce sus Buntarō, ea bate la ușă, eu dorm atât de adânc și nu mă trezesc, Buntarō confirmă că sunt în chichineață, Ai Imajō aruncă o privire înăuntru, mă vede, iese și cumpără ce trebuie pentru o salată. Viața poate fi o totală binecuvântare, când vrea ea să fie. Ai Imajō trebuie să aibă încredere-n mine, dacă stă singură cu mine-n chichineața mea, cât eu sunt îmbrăcat – sau nu sunt îmbrăcat – cum sunt. Dacă are încredere-n mine înseamnă că sunt demn de încredere. Morcovii și merele merg de minune împreună. Toacă și nuci – nu prea m-am dat eu în vânt după nuci, pân-acum –, și stafide, și le presară peste salată. Poartă niște blugi vechi și un tricou galben decolorat, mai palid ca pielea ei, și are părul ridicat. Iată și ceafa ei legendară. Adună cojile și le depune în sacul de gunoi. Poartă niște ochelari groși, cu ramă neagră, care i se potrivesc de-o manieră excentrică. Ai Imajō nu încearcă niciodată – dar niciodată – să impresioneze, ceea ce mă impresionează *atât* de mult. Are un cercl de argint, ca de pirat.

— Auzi, Canibalule din Kyūshū, zice – de unde realizez c-a știut, în tot acest timp, că eram cu ochii pe ea, și corzile dinăuntru meu se schimbă: la bemol trece la re minor –, de ce ții scrisori în congelator?

— Fii atent, zice Ai Imajō, cred că s-ar putea să fie pește-n oasele-astea.

— E minunat la gust.

— Tu trăiești numai și numai din tăitei la pahar?

— Îmi diversific dieta cu pizza, prin amabilitatea celor de la Nero. Pot să termin salata?

— Termin-o, până nu mori de scorbut. Nu mi-ai povestit de vederea pe care o ai de la fereastră.

— N-am nici o vedere. Pe Yakushima sunt vederi de la ferestre.

— Bate vederea pe care o avem acum, eu și Sachiko. Mai demult, ferestrele noastre dădeau peste curtea de exerciții fizice a unei închisori de minimă siguranță. Era foarte frumos acolo. Lăsam ferestrele deschise și cântam valsuri de Chopin, unul după altul. Dar m-am întors de la cursuri, într-o bună zi, și am descoperit că ne răsărise chiar în față, de la micul dejun, o parcare de mașini verticală, cu placă turnantă. Acum avem o vedere de beton, la două palme distanță de geamuri. Vrem să ne mutăm, dar simpla perspectivă de a trebui să

plătim o garanție ne-ar lăsa leftere. Până și agenții imobiliari cinstiți – dacă nu-i cumva un oximoron – te jupoaie de viu. Plus că e bine de știut că, dac-ar fi să izbucnească un incendiu, am putea ieși pe fereastră și să scăpăm, coborând în rapel pe frânghie și respirând măsurat.

Telefonul suuuuuuunăăăăăăăăăă. Răspund:

— Alo?

— Miyake!

— Suga? Unde ești?

— Jos, aici. Domnul Ōgiso-mi spune că e cineva la tine, dar... te superi dacă urc și eu?

Mă supăr, ca să fiu sincer.

— Urcă, bineînțeles.

Când îl văd pe Suga intrând în chichineața mea, rămân gură-cască. Și-a făcut un transplant de corp. I-a dispărut eczema. Și-a făcut o tunsoare conturată, care trebuie să-l fi costat zece mii de yenii. Poartă un costum de hoț de diamante milanez și niște ochelari de soare țațoși-pătrățoși, ca de interpret de muzică folk la chitară electrică.

— Te duci la vreun interviu? îl întreb.

Suga nu mă bagă-n seamă și se-nclină sfios către Ai Imajō.

— Bună. Eu sunt Masanobu Suga. Tu ești iubita coreeană a lui Miyake?

Ai Imajō smulge cu dinții capătul unei tulpini de țelină și se uită la mine a interogatoriu.

— Nu, Suga, bombăn, ea este domnișoara Imajō.

— Suga Sforăitorul? zice Ai Imajō, molfăind.

Acum e rândul lui Suga să pară încurcat.

— Eu... ăăă... Miyake?

— Las-o pe altă dată.

— N-o să mai fie vreo altă dată, pentru mult timp de-acum încolo – am trecut să-mi iau rămas-bun.

— Pleci din Tōkyō? întreb, azvârlindu-i o pernă pe jos. Aproape sau departe?

Suga se descalță de sandale și se așază.

— La Saratoga.

— În ce prefectură vine asta?

Ai Imajō, în schimb, a mai auzit. Zice:

— Saratoga din vestul Texasului?

— În mijlocul deșertului.

— Frumos, molfăie Ai Imajō, dar sălbatic.

Găsesc un fel de cană curată. Zic:

— De ce te duci într-un deșert?

— N-am voie să spun absolut nimănui de ce anume.

Îi torn ceai.

— De ce n-ai voie?

— Nici asta n-am voie să spun absolut nimănui.

— Are de-a face, într-un fel oarecare, cu Sfântul Graal al tău?

— După ce-am plecat de la tine, săptămâna trecută, m-am dus la birou și mi-am repus creieru-n funcțiune. Atât de ofensator de evident era. Scrii un program de căutare, îl strecoți în câmpul de fișiere și-l pui să scotocească-n cele nouă miliarde de fișiere, ca să vezi dacă nu cumva un adevărat site Sfânt Graal a fost ascuns pe undeva pe-acolo, corect? Prima mea tentativă a dat rateu. În termeni de megabiți, era ca și cum ai fi încercat să extragi China prin tunelul acvatic din parcul de la Sumida. Sistemul de imunizare al Pentagonului mi-a recunoscut programul ca un corp străin, mi l-a lichidat și a lansat un program de depistare. Am reușit să ies de-acolo exact la timp.

— Pentagonul... *ăla*? întreabă Ai Imajō.

Suga-și face degetele mari morișcă, plin de el, în modestia lui.

— Așa c-am stat câteva zile și m-am gândit la problemă, după care un geniu profund a dat ușa de perete. Un raid al inspirației, în zori de zi. Am intrat chiar în sistemul de imunizare al Pentagonului, i-am șterpelit propriul sistem de operare, i-am pus botniță și l-am asmuțit să caute chiar acele fișiere pe care e făcut să le protejeze! Ca și cum le-ai reorienta dresajul câinilor de aport ai dușmanului, să-ți arate vizuina în care se-ascunde. Le fac să pară simple, toate astea, știu, dar întâi a trebuit să-mi deschid calea de fugă prin șase calculatoare zombi diferite, din șase rețele de telefonie mobilă diferite. Al doilea...

— Și-ai reușit? – la care Suga lasă nespuse detaliile:

— Am reușit. Dar numărul de Sfinți Graali pe care a trebuit să le verifice era de-a dreptul astronomic, mă-nțelegi. Gândește-te și tu: nouă miliarde de fișiere, în vârfurile a tot atâtea piramide – nouă miliarde –, fiecare construită din câte nouă miliarde de fișiere – și asta numai cât de adânc am îndrăznit să pătrund. Ei, și, după ce i-am dat frâu liber programului de căutare, am adormit. În Orașul Somnului Profund. Se făcuse unsprezece dimineața, bine? – lucram la calculator de la ora șapte, din seara dinainte. Și, ce să vezi? M-am trezit și-am văzut că trei inși îmi scotoceau prin birou. După-amiază-n toi, șoc profund. Un tip – hacker,

mi-am dat seama imediat – descărca fișierele mele personale pe un suport mobil care-i încăpea-n palmă, nici n-am văzut pân-acum așa ceva. Un al doilea, mai bătrân, mutră de director de școală, făcea un inventar al aparaturii mele. Al treilea era un grăsan ars de soare, cu aer de străin și pălărie de cowboy pe cap, care-mi frunzărea cărțile manga cu Zax Omega și-mi bea berea. Eram atât de uimit, că nici măcar nu mi s-a făcut frică. Directorul de școală mi-a băgat sub nas un fel de legitimație – Agenția de Protecție a Datelor, dac-ați auzit vreodată de așa ceva – și mi-a spus c-am încălcat grav Tratatul Bilateral de Apărare dintre Japonia și Statele Unite și că aveam dreptul să păstrez tăcerea, dar, dacă nu voiam să fiu judecat pentru spionaj, în cadrul jurisprudenței americane, la cea mai apropiată bază militară, să fac bine să mă pun în genunchi și să dau drumul la gură, ca să scap cu viață.

— E-adevărată, chestia asta? mă-ntreabă Ai Imajō.

— E-adevărată, chestia asta? îl întreb pe Suga.

— Mi-aș fi dorit, în momentul ăla, să nu fie, pe toți dracii! Scena cu trasu-n dos din filmul ăla, *Închisoarea îngerilor*¹²⁸, îmi tot trecea prin fața ochilor. Directorul de școală a scos din buzunar un reportofon cât o cutie de chibrituri și a-nceput să mă bombardeze cu întrebări. M-așteptam să-mi conecteze niște electrozi la boașe. Cum am ajuns la datele Pentagonului, mai întâi? Cum le-am piratat sistemul de operare antivirus? Am lucrat singur? Cu cine am stat de vorbă-ntre timp? Am auzit de vreuna dintre următoarele organizații – n-am auzit, nici nu-mi aduc aminte, în momentul ăsta, care erau. Știau ce școli am urmat, unde locuiam, totul. Pe urmă, individul hacker a dat-o pe termeni tehnici – mi-am dat seama că era impresionat de rețeaua mea de calculatoare zombi. Oricum, se-ntunecase deja și nu știam ce aveau de gând cu mine. Până la urmă, străinul, care-mi scotocise prin albumele cu fotografii și-mi frunzărise colecția de *Master hacker*, i-a spus ceva directorului de școală – pe englezește. Mi-am dat seama că el era mai-mare, în toată situația dată. Am întrebat dacă mă puteam duce să trag o pișare. Cel mai tânăr, hackerul, m-a însoțit – i-am cerut mai multe informații, dar a dat din cap că nu. Ne-am întors la mine-n birou, și directorul de școală mi-a propus o slujbă, în loc să fiu acuzat de încălcarea nu-știu-cărei legi, care suna foarte amenințător. Mi-a descris în ce consta slujba, ce bani urma să primesc – un *uau!* cât mine de mare, serios. Inteligență artificială, sisteme de protecție a rachetelor... – dar Suga se oprește și-și mușcă buza. Asta-i singura parte proastă – că n-am voie să povestesc, așa, oricui despre toată chestia.

— Și cu IBM-ul și universitatea, cum rămâne?

— Așa, da, următoarea mea întrebare asta a fost. Directorul de școală a dat din cap către străin, iar străinul a lătrat niște ordine în telefonul mobil. „S-a rezolvat deja, domnule Suga“, mi-a spus directorul de școală. „Și putem aranja să vă luați un doctorat, dacă părinții dumneavoastră își fac griji în privința calificărilor. La MIT¹²⁹ – vi se pare acceptabil? Alte amănunte, le putem discuta și mai târziu.“ Cert este că mă urc în avion poimâine, așa că am un milion de chestii de făcut. Ți-am adus un cadou, Miyake. M-am gândit la vreun fruct tropical, dar ăsta-i ceva mai personal. Uite – și produce o servietă pătrătoasă, o deschide și scoate din ea un obiect negru, plat. Zice: Ți-am adus cel mai avansat virus de calculator al meu – e bun, e făcut în casă.

Pentru a doua oară în tot atâtea zile, îmi dă cineva un disc de calculator. Zic:

— Ți-am adus... mulțumesc. Nu mi-a mai dat nimeni un virus, până-acum.

Ai Imajō bombăne ceva, după care zice cu voce tare:

— Chestiile-astea, dac-ajung în sistemele spitalelor, pun viețile oamenilor în pericol. Te-ai gândit vreodată la treaba asta?

Suga dă din cap că da și soarbe o gură de ceai.

— Exploratorii cibernetici sunt și etici, și responsabili, da? Niște fantome într-o mașinărie, nu niște vandali-tocilari. Suntem o specie în curs de creștere. Peste șaizeșcinci dintr-o sută de exploratori de top ai sistemelor cibernetice sunt oameni cu simțul eticii – la care, Ai Imajō îi întoarce lui Suga o privire sumbră:

— Și peste optzeșcinci la sută din toate statisticile sunt făcute pe genunchi.

Suga-și ține sus drapelul:

— Ia-l, Miyake, virusul ăsta – „Poștașul“, așa i-am spus –, care-ți răspândește mesajul către orice adresant din agenda cu adrese a oricui vrei să i-l trimiți. După care se multiplică și-l trimite el însuși către toate adresele din agendele respective – și tot așa, într-un total de nouășnouă de salturi. Tare sau nu? Și absolut inofensiv.

Ai Imajō nu pare convinsă:

— Nu mi se pare deosebit de etic să răspândești mesaje nedorite la zeci de mii de persoane – dar Suga radiază, ca un tată mândru:

— Nu mesaje nedorite! Miyake poate răspândi orice mesaj de bucurie și pace vrea el, către sute de mii de utilizatori. Nu e genul de lucru cu care mă pot duce-n Texas, la cum e Saratoga, o instalație de cercetare ultrasecretă, corect? – și-ar fi păcat să se piardă.

Suga pleacă, eu termin salata și tai o felie de pepene, ca desert. Îi duc și lui

Buntarō, care-și ridică privirile spre tavan și dă, cu înțeleș, din degetul mic. Mă prefac a nu înțelege. Nici nu se pune problema să-ncerc să mă dau la Ai Imajō. Există, între noi, ceva ca un fel de nu-încă, îmi spun, în sinea mea. Ea face loc pe masă.

— E momentul să-mi fac insulina, zice. Vrei să te uiți, ori te scârbești când vezi înțepături de ace în pielea omului?

— Vreau să mă uit, o mint.

Scoate o trusă medicală din poșetă, pregătește seringă, își dezinfectează antebrațul și-și bagă acul înăuntru, foarte calmă. Am senzația că mi se face rău. Se uită la mine uitându-mă la ea, în timp ce insulina i se răspândește în fluxul sangvin. Dintr-odată, mă simt foarte umil. Să mă dau la ea mi se pare la fel de barbar cum ar fi să zbier la o floare să se grăbească. Plus că, dacă aș fi refuzat de ea, nu mi-ar mai rămâne decât să dispar, băgându-mă-n cuptorul cu microunde.

— Așa, deci, Miyake, zice Ai Imajō, scoțându-și acul din braț. Care-i următoarea ta mișcare?

— Ă... care ce? înghit în sec.

Își tamponează o picătură de sânge, cu niște vată sterilizată.

— Adică, ai de gând să rămâi la Tōkyō, de-acum, dacă te-ai răzgândit în materie de luat urma tatălui tău?

Mă ridic și-mi iau tigaia la frecat.

— Nu știu... Mai am nevoie să strâng niște bani, înainte să m-apuc de orice altceva. Și-atunci, probabil că mai rămân la Nero, până se ivește ceva mai bun... Vreau să-ți arăt câteva scrisori pe care mi le-a scris maică-mea.

— Arată-mi-le, ridică din umeri Ai Imajō.

Frec granulele de gheață de pe suprafața de plastic. Ai citește scrisorile, până termin eu cu vasele și fac un duș.

— Lung, dușul, zice.

— Știi... când fac duș, mă simt ca pe vremuri, pe Yakushima – în ploaia caldă, zic, și fac semn cu capul spre scrisori: Ce părere-ți faci?

Ai Imajō le pune cu grijă înapoi în plicuri. Zice:

— Mă gândesc la ce părere să-mi fac.

Fujifilm arată ora zece. Trebuie să mergem – Ai Imajō vrea s-ajungă înapoi acasă, până nu ies hărțuitorii de prin baruri, iar eu trebuie s-ajung la lucru până la miezul nopții. La parter, Buntarō molfăie cartofi-pai Pringles și se uită la un film care colcăie de *cyborg*-i, motociclete și tipi care sudează.

— A fost bună salata? ne întreabă pe un ton atât de nevinovat, că-mi vine să-l

omor – dar îi fac semn cu capul spre monitor:

— La ce te uiți?

— Testez cele două legi ale cinematografilei.

— Care sunt alea?

— Prima zice așa: „Orice film al cărui titlu se termină cu *-ator* este o prostie patentată“.

— Și-a doua?

— „Calitatea unui film este invers proporțională cu numărul de elicoptere care apar în el.“

— Într-un fel, zice Ai Imajō, când ajungem la gara Kita Senju, îmi pare rău că mi-ai dat să citesc scrisorile alea.

— De ce?

— Nu cred c-o să-ți placă prea tare ce părere mi-au făcut, zice Ai Imajō, zornăind în palmă niște mărunțiș.

Ultimii fluturași ai toamnei dau roată unui felinar care pâlپاie.

— Ca s-aud ce părere ai, tocmai de-aia ți le-am dat să le citești.

Ai Imajō își cumpără bilet, eu scot abonamentul, și-mpreună o luăm în direcția peronului.

— Mama ta vrea să faci parte din viața ei, și ție ți s-ar părea mult mai bogată viața, dac-ar include-o și pe ea. Faptul că păstrezi, așa, o distanță nu v-ajută nici pe tine, nici pe ea. Scrisorile alea sunt ca un tratat de pace.

Mă simt oarecum izbit în moalele capului. Zic:

— Dacă voia să iau legătura cu ea, de ce nu mi-a dat adresa ei de la Nagano?

— Te-ai gândit vreodată că poate se teme să-ți ofere puterea de-a o respinge?

– și Ai Imajō îmi vânează privirile. Oricum, ți-a spus unde este – la muntele Hakuba.

Îmi scutur privirile de-ale ei. Zic:

— „Muntele Hakuba“ nu-i adresă – la care Ai Imajō se oprește-n loc:

— Miyake, pentru cineva care-i atât de isteț – detectorul meu de sarcasme începe să bâzzzzâie –, ești un *virtuoso* într-ale autoamăgirii. Nu pot să fie mai mult de zece hoteluri la poalele muntelui Hakuba. Prin comparație cu găsitul unui bărbat anonim în Tōkyō, găsitul mamei tale e joacă de copii. Ai putea s-o localizezi până mâine-seară, dacă ți-ai pune mintea și-ai vrea.

De-acum, fată, calci pe-un teritoriu minat. Sunt conștient c-ar trebui să las lucrurile așa cum au picat, dar nu pot.

— Și de ce anume crezi că nu vreau?

— Nu sunt eu terapeutul tău, mi-o taie din scurt Ai Imajō. Spune-mi tu de ce. Ești furios pe ea? O-nvinovățești?

— Nu – habar n-are, Ai Imajō, de cum stă treaba. Îi spun eu: Șapte ani a avut la dispoziție ca să ne dez-părăsească pe-amândoi, și alți nouă ani, ca să mă dez-părăsească pe mine.

Ai Imajō se-ncruntă.

— Foarte bine, dar, dacă nu vrei să știi ce anume cred eu despre ce te preocupă, hai să vorbim despre vreme, în loc să-mi dai să citesc scrisorile tale intime. Și, zău așa, Miyake, dă-o naibii...

— Ce e? mă uit la ea, care mârâie pe jumătate:

— Chiar nu poți să nu fumezi?

Îmi ascund bricheta care a fost a generalului MacArthur și-mi bag înapoi, în buzunarul de la cămașă, pachetul de țigări Parlament.

— Nici nu m-am gândit că te deranjează chiar atât de mult, zic, dar nici nu scot bine vorbele pe gură, că-mi dau seama de cât de prefăcute sună, motiv pentru care Ai Imajō mârâie de-a dreptul:

— Cum să nu mă deranjeze? De când aveam nouă ani, brațul meu a devenit pernuță de ace, ca să nu mor de diabet. Îndur câte-o hipoglicemie de două ori pe an, iar tu-ți tratezi plămânii cu cancer – și plămânii oricui stă sub vântul care bate dinspre tine –, doar ca să poți arăta ca Omul Marlboro. Ei bine, da, Miyake, faptul că fumezi *chiar* mă deranjează!

Nu-mi vine-n minte nimic inteligent, ce-aș putea spune. S-a făcut țândări seara noastră împreună.

Trenul sosește. Stăm alături, pe drumul de întoarcere spre Ueno, dar am putea, la fel de bine, să stăm în orașe diferite. Îmi pare rău că nu și stăm. Cetățenii voioși de pe târâmul reclamei își bat joc de mine de pe panouri, cu zâmbetele lor cu iz de mentă. Ai Imajō nu zice nimic. Coborâm la gara din Ueno, mai tăcută decât poate fi vreodată la Ueno.

— Pot să te conduc până la peronul tău? întreb, ca mână-ntinsă, de împăciuire.

Ai Imajō ridică din umeri. Mergem pe un coridor lung și lat cât hala de stază de pe o arcă spațială. Un zgomot cumplit, ca niște izbituri sacadate, pornește de undeva din față – un bărbat în portocaliu zdrobește ceva cu un soi de baros de cauciuc. Indiferent ce-o fi – sau cine-o fi –, ce bate el acolo, se află dincolo de-o coloană de susținere. Ne modificăm traiectoriile, amândoi, ca să-i lăsăm respectivului suficient loc de manevră – și trebuie să trecem de el, ca s-ajungem

la peronul cel bun pentru Ai Imajō. Am impresia, foarte serios, că omul în portocaliu tocmai omoară pe cineva-n bătaie. Dar nu e vorba decât de-o placă de gresie, pe care încearcă s-o vâre cu forța într-un spațiu prea mic pentru ea: *Dă-i! Dă-i! Dă-i!*

— Asta-i viața, zice Ai Imajō, probabil numai pentru sine.

Din tunel se aude urletul ca de lup al unui tren care se apropie. Părul îi flutură-n vânt lui Ai Imajō. Mă simt nenorocit.

— Ăăă... Ai..., dau să zic, dar Ai Imajō îmi taie avântul, scuturând iritată din cap. Zice:

— Te sun eu.

Asta ce-nseamnă: „E-n regulă, nu-ți face griji“, sau: „Să nu care cumva să mă suni, până nu mă hotărâsc eu să te iert“? Perfectă ambiguitate, domnișoară candidată la o bursă la Conservatorul din Paris. Trenul sosește, ea se urcă, se așază, își încrucișează brațele și pune un picior peste celălalt. Fără să mă gândesc la ce fac, îi fac semn de la revedere cu o mână, iar cu cealaltă, scot pachetul de țigări Parlament din buzunarul cămășii, după care le azvârl, cu o mișcare lobată, în spațiul dintre peron și tren. Numai că Ai Imajō a și închis ochii. Trenul pornește – nici măcar n-a văzut.

Căcat. Asta, mă gândesc și eu, în sinea mea. Exact, *asta-i viața*.

Fundătura mea de la Nero se reduce-n fiecare seară. Infernul devine și mai fierbinte. Sachiko nu zice nimic despre Ai Imajō. Miercuri-noaptea este cea mai aglomerată de pân-acum. Ora unu, ora două – trec, de nici nu le văd. Obositoare mai sunt emoțiile. Probabil că de-asta le și evit. În momentul în care un lucru devine bun, e condamnat. Doi sugă cuburi de gheață, își scobește o nară cu unghia și-si amestecă pachetul de cărți de joc. Zice:

— Ia o carte, orice carte – la care eu scutur din cap, n-am dispoziția necesară. Haide! insistă Doi. Asta-i o vrăjeală sumeriană, cu-mbunătățiri de mileniu' trei, moșule. Ia o carte.

Doi își răsfiră tot pachetul de cărți în fața ochilor, uitându-se în altă parte. Ce să fac – iau o carte.

— Ține minte care este, fără să spui cu voce tare.

Nouă de caro.

— Gata? Pune-o înapoi și-amestecă pachetul. În orice fel, oricum, oriunde, îngroapă rămășițele pământești ale cărții pe care ți-ai ales-o...

Fac și asta – Doi n-are cum să fi văzut. Tomomi se ivește-n cadrul fereștricii. Zice:

— Miyake! Trei „Sirene grase“, cu supliment de alge de mare și calamar. Doi, scobitul în nas nu merge la un hipiot de anii tăi.

Doi se scarpină la nas pe dinafară.

— Pune-i botniță fiarei, moșule... tu n-ai avut o excrescență intranazală adineauri? – la care, Tomomi se uită urât la el:

— Eu am o excrescență intranazală chiar acum. Doi se numește. Livrarea aia la paranghelia doctorului de șira spinării trebuia făcută acum șapte zile – dacă sună să se plângă, să știi că-ți vâr ție-n ureche casca și poți să te distrezi tu cu energia lor negativă. Moșule.

Doi face un gest de lehamite.

— Cucoană, sunt în toiul unui truc aici.

Tomomi fluieră trăgând aerul înăuntru.

— Chiar vrei să-i povestesc domnului Nero despre substanțele aromatice din cutia termică de pe scuterul tău?

Doi își bagă înapoi în cutie cărțile de joc și-mi șoptește, plecând:

— Nu-ți face griji, moșule, trucul e-n derulare, doar suspendat...

Minutele aleargă-n sus pe scara rulantă care merge-n jos. Onizuka-și ia o pauză după o livrare la distanță mare. Stă și meditează în cușcă, în timp ce face bucăți mici un grepfrut. Eu depun în cutie o frigăruie de pui și-o mini-salată, pentru livrarea lui următoare. Ca să mai grăbesc noaptea, să treacă odată, exerseze manipularea timpului: înainte să verific ora exactă, mă păcălesc de unul singur că e cu douăzeci de minute mai devreme decât am senzația că e, de fapt, numai ca să pot fi plăcut surprins, după ce văd cât e. În această noapte însă, chiar și ghicelile mele parșive sunt cu mult prea optimiste. Doi își face reparația în cușcă, ascultând extaziat un cântec de la radio:

— *Călăreți în furtună*¹³⁰, moșule... – ar putea fi o pasăre cântătoare, mai potrivită într-o pădure deasă. Zice: Eu pe scuteru' meu, cu care livrez pizza.

Bea ceai tibetan, cu aspect de unt vomitat, dintr-o sticlă și exersează făcutul cărților de joc s-apară din propriile urechi. A uitat de trucul în așteptare, iar eu nu-i reamintesc. Zice:

— Condiția umană e ca un joc de cărți, moșule. Mâna i se-mparte, fiecăruia dintre noi, încă din burta mamei. În perioada copilăriei, decartăm câteva dintre cărți, ni se dau altele noi. Pubertatea, moșule – încă niște cărți – slujbe, relații, chefuri, căsătorie... îți intră unele cărți, le pierzi pe-altele. Sunt zile-n care-ți

intră câte-o mână tare de tot; urmează alte zile, în care pasele câștigătoare ți se ncheie cu câte-o serie proastă rău de tot. Mizezi, plătești, mergi la cacealma.

Sachiko intră și ea în cușcă, să-și facă pauza.

— Și cum faci să câștigi la jocul ăsta?

Doi răsfire cărțile ca pe-o coadă de fazan și-și face vânt cu ele.

— Când se-ntâmplă să câștigi, se schimbă regulile și constăți c-ai pierdu', de fapt.

Sachiko-și odihnește picioarele pe-o cutie de pliculețe de ketchup Nero.

— Metaforele lui Doi îmi fac întotdeauna capul să mi se-nvârtă mai ceva decât nu-știi-ce idee abstractă, pe care ele cic-o simplifică.

Tomomi vâra pe ferestruică o comandă pentru o pizza „Satanica“ – blat crocant, doză triplă de capere. Întind baza și mi-o imaginez pe Ai Imajō dormind și visându-se la Paris. În schimb, Suga se visează-n America. Pisică visează alte pisici. Pizza vine, pizza se duce. Teancul de comenzi onorate se-nalță pe țărș în sus. Alte zori fierbinți luminează lumea reală, cea de-afară. Curăț castraveți, până când ora opt dimineața mi-aduce cu ea bucătarul de zi, o bătaie pe umeri și-un „Miyake, du-te acasă!“ de nouăzeci de decibeli.

Întorcându-mă la Kita Senju pe linia spre Chiyoda, îmi pun în funcțiune discmanul. Nici o muzică. Curios, chiar aseară i-am înlocuit bateriile. Apăs pe *eject* – înăuntru nu este un CD, ci o carte de joc. Nouă de caro.

M-așteaptă un mesaj pe robotul telefonic din chichineată. Nu mi l-a trimis Ai Imajō. „Ăăă... mă rog, bună, Eiji. Tatăl tău sunt.“ Râsete. Îngheț. Pentru prima oară mă ia cu frig – din martie încoace. „Hai, c-am zis-o. Tatăl tău sunt, Eiji.“ O respirație profundă. Fumează. „Nu-i chiar așa greu. În fine. Ce-ncurcătură. De unde să-ncep?“ Un sunet ca de *ffff!* „Mai întâi – crede-mă, te rog –, *nu* am știut c-ai venit la Tōkyō să mă cauți. Sadica de Akiko Katō a luat legătura cu soția mea, nu cu mine. Eu am fost în Canada pentru conferințe și afaceri, din august – m-am întors în oraș abia săptămâna trecută.“ Un oftat profund. „Am sperat dintotdeauna, Eiji, c-o să vină și-această zi, dar niciodată n-am îndrăznit să fac eu prima mișcare. N-am crezut niciodată că mai aveam dreptul s-o fac. Dacă are vreun sens ce spun. Al doilea – legat de soția mea. E-atât de stânjenitor, Eiji – pot să-ți spun Eiji, de fapt? Orice altceva pare greșit. Soția mea n-a suflat o vorbă despre scrisoarea pe care ți-a scris-o ca să te-ndepărteze, nici despre cum s-a întâlnit cu tine săptămâna trecută... Am aflat abia când fiicei mele i-a scăpat porumbelul din gură, acum o oră.“ Șovăieli-sporovăieli. „Ei, și mi-a sărit

țandăra, și abia ce m-am calmat suficient, cât să te sun acum. Câtă micime. Câtă suspiciune. Ce drept avea ea să te țină la distanță de mine? Și-anume tocmai când tatăl meu nici nu s-a răcit bine... Mă cutremur numai gândindu-mă la ce familie trebuie să crezi că suntem. Și totuși, s-ar putea să ai dreptate. Soția mea și cu mine – căsnicia noastră... Mă rog, nu contează.“ Pauză. „Al treilea. Care-i al treilea? Mi-a zburat ideea. Ăsta-i trecutul. Viitorul, acum, Eiji. Aș vrea foarte tare să te-ntâlnesc, dacă te-ntrebai cumva. Chiar acum, dacă se poate. Astăzi. Avem atâtea să ne spunem – de unde să-ncep? Unde să mă opresc?“ Râs mirat. „Vino astăzi la clinica mea – sunt chirurg estetician, dacă vrei să știi și dacă mama ta nu ți-a spus pân-acum. Nu ne va deranja nici soția mea, nici vreo altă partidă ostilă – sau putem să mergem la vreun restaurant, dacă n-ai mâncat, cumva, până asculți acest mesaj... Uite, mi-am anulat operația de după-masă. Poți s-ajungi până la ora unu? Ăsta-i numărul meu de la cabinet.“ Îl scriu pe ceva. „Mergi la stația de metrou Edogawabashi, sună de-acolo, și asistenta mea, doamna Sarashina – absolut de-ncredere –, o să-ți iasă în întâmpinare. Nu e de mers mai mult de-un minut. Așa, deci. Până la unu, după prânz...” Un sunet de uimire, ca un găngurit de porumbel. „M-am rugat să vină și-această zi, timp de-atâția ani, atâția și-atâția ani... Ori de câte ori m-am dus la sanctuar, am cerut... abia dacă pot să...” Râde zgomotos. „Gata, hai, ajunge cu-asta, Eiji! Ora unu! Stația de metrou Edogawabashi!”

Viața-i dulce, plină și dreaptă. Uit de Ai Imajō, uit de Kozue Yamaya, mă-ntind pe spate și pun mesajul iar și iar, până-nvăț pe dinafară fiecare vorbă, fiecare intonație. Scot poza tatălui meu și-i animez fața, imaginându-mi că spune acele vorbe. Are o voce educată, caldă, uscată, care insuflă respect. Nu atât de nazală, cum o am eu. Vreau să-i pun în temă pe Buntarō și pe Machiko – ba nu, prefer s-aștept. Tot astăzi, doar ceva mai târziu, o să intru foarte calm în Steaua Căzătoare, însoțit de un domn misterios și-o să spun foarte firesc: „Apropo de asta, Buntarō, dă-mi voie să ți-l prezint pe tatăl meu“. Pisică mă privește precaută din dulap. Zic:

— Azi e ziua cea mare, Pisică!

Îmi calc tricoul cel bun, fac duș, după care încerc s-ațipesc vreo oră. Nici o șansă. Ascult *Viața la New York*, de John Lennon, și bine am făcut c-am pus ceasul deșteptător să sune, fiindcă nici nu știu când s-a făcut unșpe-jumate și ceasul îmi sunăsunăsunăsună în urechi. Mă-mbrac, o zgarmăn pe Pisică și-i scot masa de seară cu șase ore mai devreme, pentru cazul în care ar trebui să mă

duc direct la lucru, după întâlnirea cu tata. Norocul meu că Buntarō vorbește la telefon cu distribuitorul, așa că n-are ocazia să-și bage nasul pe sub haloul bucuriei mele.

Stația Edogawabashi. Îmi rotesc privirile atât de intens peste mulțimile de la miezul zilei, încât nici n-o văd.

— Mă scuzați... Presupun că sunteți Eiji Miyake, după șapca de baseball.

Dau din cap că da către femeia îmbrăcată elegant – nici tocmai tânără, nici tocmai bătrână. Îmi zâmbeste cu niște buze de culoarea coacăzei negre.

— Sunt Mari Sarashina, cu care ați vorbit adineauri la telefon – asistenta de la clinica tatălui dumneavoastră. Mă bucur mult că ne vizitați.

— Vă mulțumesc, doamnă Sarashina – îi fac o plecăciune –, că v-ați deranjat să veniți să mă luați.

— Nici un deranj. Clinica este la doi pași. Să știți că este o zi cu totul specială pentru tatăl dumneavoastră. Să-și anuleze o după-amiază întreagă de consultații... – și scutură din cap. Nu s-a mai întâmplat, în ultimii șase ani! M-am și gândit: „Da’ ce, îi vine împăratul în vizită?” Abia după aceea mi-a spus că-i vine fiul în vizită – exact așa s-a exprimat – și mi-am spus, în sinea mea: „Deci așa se explică!” Voia să vă ia chiar el, știți, de la Edogawabashi, dar și-a pierdut curajul în ultima clipă – fie vorba-ntr-o altă, se teme să-și manifeste pe față emoțiile, și-așa mai departe. Dar am bârfit destul. Urmați-mă, vă rog.

Doamna Sarashina merge și vorbește neobosită. Un cățel cât o pisică ne taie calea. Pietoni și bicicliști care vin înspre noi se dau la o parte din calea ei. Știe pe unde s-o ia, pe străduțe laterale, cu buticuri anonime și galerii de artă. Zice:

— Clinica tatălui dumneavoastră este o investiție de ultimă generație în domeniul chirurgiei estetice. Avem o clientelă fidelă, care se lărgeste numai prin recomandare verbală, așa încât evităm reclama ostentativă, spre deosebire de zona mai populară a pieței, care ne calcă pe urme – o pisică de dimensiunile unui șoarece ne taie calea. Am ajuns – vedeți, puteați foarte bine să treceți pe-aici, fără să știți de noi.

O clădire înaltă, anonimă și ea, făcută sandvici între vecini mai sclipitori. La parter este un magazin de bijuterii, cu vizitarea programată. La capătul unui coridor scurt este o ușă metalică. Mari Sarashina îmi arată o placă de alamă. Zice:

— Aici suntem noi – la „Iunona“. Pe care Zeus a transformat-o în lebădă – și degetele ei încep să danseze pe tastatura sistemului de siguranță. Sau în taur? –

nu mai știu.¹³¹ O cameră de supraveghere stă cu ochiul pe noi. Mai degrabă draconice, măsurile de securitate, știu, dar pe lista noastră de clienți sunt staruri de televiziune, și-așa mai departe. N-o să vă vină să credeți – și-și înalță privirile spre cer – la ce sunt gata să se dedea, paparazzii cei mai josnici, ca să poată s-arunce o privire înăuntru. Tatăl dumneavoastră și-a revizuit sistemul de securitate după ce un reporter, deghizat în inspector de la Ministerul Sănătății, a încercat să ne păcălească și să intre în fișierele clienților noștri. Niște șacali, oamenii ăștia! Niște lepre. Avea carte de identitate falsă, carte de vizită, tot ce trebuia. Doamna Katō, avocata tatălui dumneavoastră, i-a secăt de sânge la tribunal, firește – deși, din câte am înțeles, nu e tocmai preferata dumneavoastră. Un lift își deschide ușile, și doamna Sarashina apasă pe 9, zicând: O cameră cu vedere – după care-mi zâmbește liniștitor: Aveți emoții?

— Puțin, îi spun mai mult din cap, golit pe dinăuntru de nervii combinați cu emoții.

— Absolut firesc, zice ea, scuturându-și manșeta de scame, apoi șoptește, ca un sufleur la teatru: Tatăl dumneavoastră e de trei ori mai nervos – dar nu vă faceți griji.

Ușile se deschid într-o zonă de recepție sclipitor de albă, decorată cu crini. Iz de antiseptic parfumat. Canapele cu model de dungi subțiri, mese cu tăbliile de sticlă, o tapiserie cu lebede pe un râu care se pierde-n zare. Pereții se curbează și se transformă-n tavan, lin și delicat, ca oscioarele dintr-o ureche. Fâșâitul aerului condiționat este însoțit de o muzică de harpă, cu sonorități celtice. Doamna Sarashina pune degetul pe interfonul de la biroul ei. Zice:

— Domnule doctor Tsukiyama? Felicitări, e băiat! – și-mi arată cât de perfecți are dinții. Să-l trimit înăuntru? – la care se-aude vocea lui hârâită, și Mari Sarashina râde: Foarte bine, domnule doctor. Vine acum – după care, se-așază în fața calculatorului și-mi face semn cu mâna către ușa metalică: Mergeți, Eiji. Tatăl dumneavoastră v-așteaptă.

Mă mișc, dar timpul real e pus pe „Pauză“. Îi spun:

— Mulțumesc, iar ea face o grimasă care vrea să-nsemne: „Pentru puțin“. Mai am de trecut doar de-o ușă – hai, mișcă! Răsucesc mânerul – camera din spatele ușii este închisă etanș. Ușa de oțel scoate un sunet ca de sărut apăsător.

Mâinile-mi sunt răsucite la spate, trupul izbit de perete, picioarele depărtate – și podeaua rece, ajung s-o simt în coaste. O pereche de mâini mă pipăie peste tot, în timp ce alte mâini îmi țin brațele într-o poziție mult peste unghiul maxim la

care sunt ele proiectate să fie îndoite – durerea bate orice record. Yakuza – iarăși. Dacă-ăș avea un cuțit ascuns pe undeva, m-aș înjunghia cu el, pentru c-am fost atât de prost. Iarăși. Mă gândesc să mă ofer voluntar să renunț la discul de la Kozue Yamaya, dar un șut în șale mă face să uit de-un asemenea gând. Sunt răsucit cu fața-n sus și ridicat în picioare ca un sac. În primul moment, am impresia c-am aterizat în decorul unei drame cu subiect medical: un cărucior cu echipament chirurgical, un dulăpior cu medicamente, o masă de operație. Contururile sunt vagi – vreo zece sau unsprezece oameni, ale căror chipuri nu reușesc să le disting. Miroase a... cârnați. Un bărbat mă filmează c-o cameră portabilă, și mă văd pe mine însumi pe un monitor mare, așezat deasupra capetelor tuturor. Doi bărbați cu staturi de aruncători de greutate la olimpiadă mă țin, fiecare de câte un braț. Camera portabilă apropie cadrul și-mi filmează mutra din mai multe unghiuri.

— Lumină! se-aude o voce de om bătrân, și albeața-mi inundă amândoi ochii.

Sunt cărat înainte câțiva pași, după care pus cu forța pe un scaun. Când reușesc să mai văd iar ceva, mă descopăr așezat la o masă de cărți. În jurul mesei se mai află Mama-san și trei bărbați. Destul de aproape, cât să-l atingi, este un ecran de sticlă fumuriu, care acoperă aproape tot peretele. Se-aude un clic de interfon, și vocea lui Dumnezeu se revarsă în toată încăperea:

— Specimenul ăsta lamentabil – el e?

Mama-san se-ntoarce spre ecranul fumuriu. Zice:

— El este.

— Habar n-am avut, zice Dumnezeu, că Morino dăduse de greu chiar în așa hal.

De-acum, sunt conștient că nu e bine pentru mine. O-ntreb pe Mama-san:

— Bărbatul de la telefon... cine era?

— Un actor, zice. Ca să nu mai trebuiască să trimitem pe cineva după tine.

Încerc să-mi readuc viața în brațele amortite și mă uit la ceilalți trei inși așezați, ca și mine, la masa de joc. După cum stau și ce mutre fac, îmi dau seama că și ei se află aici tot împotriva propriilor voințe. Un astmatic lucios de nădușeală, cu fața rotundă ca o gogoasă, un tip ale cărui trăsături se contorsionează întruna, ca din pricina unui tic nervos, și unul mai în vârstă, care a fost odată arătos, dar acum are niște cicatrice care-i prelungesc în sus colțurile gurii, făcându-l să pară că rânjește mereu. Domnii Gogoasă, Tic-Nervos și Rânjitul stau, cu toții, cu privirile înfipite-n masă.

— Ne-am adunat astăzi aici, zice Dumnezeu, pentru ca voi să vă plătiți

datoriile către mine.

Nu pot să mă adresez unei voci fără trup, așa că mă uit către *Mama-san*:

— Ce datorii? – dar Dumnezeu îmi răspunde primul:

— Stricăciunile majore de la Salonul de Păcănele Pluto. Compensații pentru pierderea timpului de lucru chiar în ziua inaugurării. Două automobile Cadillac. Pierderea bonusurilor de asigurare, facturile de curățenie – despăgubiri la modul general. Cincizeci-și-patru de milioane de yeni în total.

— Dar pagubele-alea, Morino le-a provocat.

— Iar tu, intervine *Mama-san*, ești ultimul discipol în viață al facțiunii reprezentate de el.

M-aș bucura să mi se facă rău. Zic:

— Știți cu toții foarte bine că nu eram deloc discipolul lui – la care Dumnezeu bate-n microfon și boxele pârlăie:

— Avem contractul încheiat de el cu tine! Semnat cu sângele vostru amestecat! Știi vreo cerneală care să te oblige mai tare?

Mă uit la ecranul fumuriu. Zic:

— Dar cu ea cum rămâne? – și arăt către *Mama-san*. Era contabilă lui Morino. Dar ea se uită la mine, aproape zâmbind:

— Tinere, zice, eram infiltrată. Acuma, taci din gură și-ascultă, fiindcă, altfel, unul dintre oamenii aceștia răi și ticăloși ia un bisturiu și-ți taie limba-n două – așa că tac și ascult. Domnul Tsuru v-a selectat pe voi, datornicii lui cei mai nepricopsiți, ca să jucați un joc de cărți. Un joc simplu, în care trei câștigă și unul pierde. Câștigătorii pleacă de-aici, din această cameră, liberi și nu-i mai datorează nici un ban. Pierzătorul donează din propriile organe, pentru pacienții care au nevoie de ele. Un plămân – se uită fix la mine –, o retină și-un rinichi.

Toată lumea din cameră se comportă ca și cum ar fi un lucru absolut normal.

— Și-ar trebui să spun... – dar trebuie s-o iau de la început, fiindcă prima oară vocea nu vrea să mi se-audă: Și eu ar trebui să spun: „Foarte bine, sigur, hai să pariem pe organele mele interne“?

— Ești liber să refuzi.

— Dar atunci...?

— Dar atunci ești declarat pierzătorul.

— Refuză, băiete, mă ia peste picior Tic-Nervos, cu care stau față-n față. Nu-ți abandona principiile.

Se simte miros de muștar și ketchup. Nu găsesc nici o logică prin care să combat așa ceva.

— Și cum e jocul? întreb.

Mama-san scoate un pachet de cărți. Zice:

— Tu le tai și decizi ordinea în care se trage câte-o carte. Așii sunt cei mai tari, altfel cel mai tare trage primul, iar ceilalți jucători trag în ordinea acelor de ceasornic, în urma primului. Apoi începem jocul propriu-zis. În ordinea stabilită, întoarceți cartea de deasupra, până când se ivește dama de pică.

— Pe cine-l alege ea, zice Dumnezeu, ăla pierde.

Mă simt la fel ca mai demult, pe pista de popice.

— Asta-i vocea lui? o-ntreb pe Mama-san, deși am corzile vocale uscate ca nisipul. Asta-i domnul Tsuru? – la care Tic-Nervos bate din palme, sarcastic.

Așa deci, Tsuru e Dumnezeu, și Dumnezeu e Tsuru. Încerc să mai câștig puțin timp:

— Chiar și ție trebuie să ți se pară că-i o nebunie ce se-ntâmplă acum și-aici – cu Mama-san vorbesc.

Gura ei devine o fantă subțire.

— Ordinele mele vin de la președintele companiei. Tu ți le iei de la mine. Taie.

Mi-o simt, mâna, grea ca o cărămidă. Valetul de pică.

Dom' Gogoășă trage decarul de caro.

Tic-Nervos trage doiarul de treflă.

Rânjitul întoarce nouarul de pică.

— Băiatul face cărțile primul, zice Tsuru, din spatele ecranului fumuriu.

Jucătorii se uită la mine. Cu mâinile-mpiedicate, amestec – mai degrabă, încurc – pachetul de cărți. Sus, pe monitor, mâini de multe ori mai mari decât ale mele fac același lucru. De nouă ori, ca să poarte noroc.

Dom' Gogoășă se șterge pe mâini de cămașă. Cărțile trec din mână-n mână, ca într-o formație de gimnastică.

Tic-Nervos face un gest magic deasupra loc, cu trei degete, și taie o dată.

Rânjitul le-amestecă, făcând mișcări circulare, perfect regulate.

Mama-san împinge pachetul de cărți în mijlocul mesei. Ce nevinovat stă el acolo. Mă uit la el ca la o bombă, ceea ce și este. M-aștept la o explozie, un cutremur, un foc de armă, un strigăt de „Fugiți, poliția!”

Aud sfârâit de cârnați pe grătar.

Respirație înfundată a mai multor oameni.

— Acuma, ia cartea de deasupra, mă-ndeamnă cu blândețe vocea lui Tsuru, sau îl pun pe unul dintre gardieni să-ți taie pleoapele, ca să nu mai fii în stare

niciodată să-nchizi ochii – nici măcar să clipești.

Întorc nouarul de caro.

Dom' Gogoășă hârâie ca un rașpel, chinuit de astm. Întoarce asul de treflă.

Tic-Nervos intonează de trei ori *Namu amida butsu* – a primit o educație budistă –, și abia pe urmă întinde mâna și smulge asul de pică. Zice:

— Mulțumesc.

Rânjitul e cel mai reținut dintre toți patru. Foarte calm, întoarce șaptele de pică.

Mi-a venit rândul iar. Am senzația că Miyake îl manevrează pe Miyake prin telecomandă. Mă uit la mine însumi, cel de pe monitor. Miyake îmi întoarce privirea – n-am știut niciodată că arăt așa. Întind mâna și...

O ușă îngustă se deschide brusc, în ecranul fumuriu, și un labrador jucăuș se strecoară prin deschizătură, molfăind un cârnat și patinând pe marmura lustruită de pe jos.

— Aduceți-o înapoi! strigă Tsuru, și vocea lui reală evadează pe-aceeași ușă deschisă, preluată numai pe jumătate de microfon și răspândită de difuzoare. N-are voie s-alerge cu burta plină! Are probleme cu digestia!

Doi dintre gardieni reușesc, în cele din urmă, să mâne câinele înapoi la stăpân. Rânjitul zice, șoptit:

— Suntem cina din fața televizorului a unui căcat bătrân și dement.

Toți ochii din cameră se-ntorc iarăși către mine. Simt ceva străin sub limbă. Întorc șesarul de cupă. Îmi ling antebrațul, simt gust de sare și văd o insectă mică și neagră.

Dom' Gogoășă lasă o urmă de palmă transpirată pe fetrul mesei. Treiarul de caro.

Tic-Nervos se roagă la Buddha și întoarce un joker.

— Mulțumesc.

Rânjitul oftează și-ntoarce cincearul de pică.

Douășpe cărți întoarce din cinzeș'două – cinzeș'patru, cu cei doi jokeri.

Mă uit la dosul cărții de deasupra, după vreun indiciu, și doi ochi trapezoidali se uită și ei la mine. Cunosc acei ochi. Oare cum o fi să trăiești fără jumătate dintre organe? Ba nu, Tsuru nu i-ar da voie-n veci pierzătorului să plece, ca să povestească și să aibă corpul plin de cicatrice și găuri care să-i confirme povestea. Pe tăcerea fericiților câștigători, se poate pune bază, dar pierzătorul n-are cum să sfârșească altfel decât fiul acelei femei, Kozue Yamaya.

Ce-am făcut eu, de-am ajuns aici? Mă uit la Miyake de pe monitor, dar nici el

nu știe răspunsul. Mama-san deschide gura, ca să mă poată amenința...

Răsucesc nenorocita de carte, și dama neagră se uită țintă-n ochii mei. Camera se leagănă când într-o parte, când în cealaltă.

— Căcat, zice Tic-Nervos. Am crezut c-a dat de scârba aia, puștiul, nu de soră-sa.

— Și el credea la fel, zice Rânjitul.

Ce tot vorbesc ăștia? Rânjitul face semn cu capul către condamnarea mea la moarte, din mijlocul mesei.

— Uită-te mai atent, zice.

Dama e de treflă, nu de pică. De treflă.

— Am nevoie de inhalator, zice dom' Gogoasă.

Mama-san încuviințează din cap, și el își vâă mâna-n buzunarul hainei. Lasă capul pe spate, trage-n piept, își ține puțin respirația și dă aerul înapoi afară. Abia pe urmă o-ntoarce, dama de pică.

Nimeni nu scoate o vorbă.

Dom' Gogoasă de pe monitor transpiră mai ceva decât un om care trage să moară de ciumă.

Eu tremur tot și sunt copleșit de ușurare, vinovăție și compasiune.

Mama-san își drege glasul:

— Dama dumneavoastră a ieșit, domnule Tsuru.

Difuzoarele păstrează tăcerea.

— Domnule Tsuru? zice Mama-san, încruntându-se la ecranul fumuriu. Dama dumneavoastră a vorbit.

Nici un răspuns.

Mama-san se-apeacă și bate în geam:

— Domnule Tsuru?

Unul dintre gardieni strâmbă din nas:

— Acuma ce-o mai frige?

Un alt gardian ridică din sprâncene:

— Nu cârnați, asta-i sigur...

Gardianul aflat cel mai aproape de ușa din ecranul de sticlă o deschide și aruncă o privire înăuntru.

— Domnule Tsuru? zice, și trage aer brusc în piept, ca și cum ar vrea să blocheze o lovitură de karate cu mușchii stomacului. Domnule Tsuru! – nu se mișcă de unde este, în schimb se-ntoarce către noi, ceilalți, cu fața lungă.

— Ei? vrea să știe Mama-san.

Omul își mișcă maxilarul, dar nu scoate nici un sunet.

— Ce-i?

— Domnul Tsuru și-a fript fața pe grătaru-ncins – și înghite-n sec.

Izbucnește brusc o-ntreagă tevatură, ca de teatru improvizat. Eu, tot ce pot să fac, este să-nchid ochii.

— Domnu' Tsuru! Domnu' Tsuru! Domnu' Tsuru! – m-auziți?

— Ridică-i capu' de-acolo!

— Închide gazul!

— I s-a lipi' buza de metal!

— Ambulanță! Ambulanță! Ambulanță! – să cheme careva o...

— Căcat! I s-a zborșit ochiu'!

— Șterge-ți-l de pe cămașă!

— Luați, dracu', de-aici nenorocitu' de câine!

Cineva borăște zgomotos. Câinele hămăie voios.

Mama-san freacă un obiect metalic de geamul fumuriu. Scrâșnetul e de nedescris, și toată încăperea se cufundă-n tăcere. Atitudinea ei denotă un calm absolut, de parcă și-ar fi programat acest moment cu mulți ani în urmă, și de atunci l-a tot exersat. Zice:

— Distracția domnului Tsuru a fost întreruptă de un *deus ex machina*¹³². Se pare că emoția prea mare i-a provocat un al doilea accident cerebral și, de vreme ce dragul nostru patron s-a găsit să se prăbușească peste propriu-i grătar, nu mai contează prea mult când anume sosește ambulanța – după care li se adresează celor doi sau trei bărbați mai în vârstă, prezenți: Mă autodesemnez cap interimar al acestei organizații. Sunteți ori alături de mine, ori împotriva mea. Vă rog să vă faceți cunoscute intențiile. Acum.

Atmosfera devine mai densă, de-atâtea calcule mentale. Bărbații respectivi se uită la noi, cei de la masa de joc:

— Mama-san, dar cu ăștia ce facem?

— Jocurile de cărți nu mai constituie o politică a firmei. Arătați-le ușa.

Nici nu îndrăznesc să cred în această inedită evoluție – în orice caz, până nu mă văd afară, alergând cum n-am alergat niciodată. Mama-san se-ntoarce spre noi:

— Oricare dintre voi, dacă se duce la poliție și convinge, cum-necum, vreun detectiv cu cașul încă necăzut de la gură că nu e dus cu pluta, va păți următoarele trei lucruri, în această ordine: Unu – va fi luat în arest preventiv; doi – i se va

trage un glonț în cap, într-un interval de cel mult șase ore; trei – datoriile îi vor fi transferate la ruda cea mai apropiată, iar eu voi avea grijă personal ca viața respectivului să fie distrusă. Și asta nu-i o amenințare, e procedura-standard. Vreau să văd c-ați priceput.

Dăm din cap cu toții c-am priceput.

— Facem această muncă de treizeci de ani. Trageți concluzia singuri despre capacitatea noastră de-a ne proteja interesele. Și-acum, ieșiți afară de-aici.

Sala de cinema e plină-ochi. Perechi, studenți, droni și drone. Singurele locuri libere sunt în față, unde ți se pare că ecranul îți cade-n cap. La Tōkyō, totul este ca-și-plin, plin sau prea-plin. Nici urmă de Mari Sarashina în camera de recepție dinaintea camerei aceleia, când am ieșit. „Dac-aș fi în locul vostru, băieți – ne-a spus gardianul, când ascensorul și-a închis ușile –, aș cumpăra un bilet la vreun căca’ de loterie.” Pe locul de lângă al meu, stă o fată – prietenul ei și-a pus brațul pe spătarul scaunului. Ascensorul și-a început coborârea lungă și lentă. Lui dom’ Gogoasă, i-au scăpat țigările pe jos. Ne-am uitat la ele, cum zăceau inerte unde căzuseră. Dom’ Gogoasă a început să se scuture – dar de râs, de frică sau de nu-știu-ce altceva, n-am înțeles nici unul. Rânjitul a închis ochii și a dat capul pe spate. Eu am rămas cu privirile ațintite la numerele etajelor, care scădeau. Tic-Nervos a luat o țigară de pe jos și și-a aprins-o. Filmul ăsta e brutal, de doi bani și fără noimă. Dacă oamenii care nascocesc asemenea scenarii violente ar veni vreodată în contact cu violența reală, i-ar scârbi mult prea tare ca să mai scrie vreo scenă de felul ăsta. Când ascensorul și-a deschis ușile, am plonjat în mulțimea de după-masă, fără să scoatem o vorbă. Vremea însorită parcă era o farsă de prost-gust. Am ajuns într-un loc unde niște saltimbanci de stradă răsuceau baloane în forme de crocodili și girafe, și-a trebuit să-mi înfig unghiile adânc în braț, ca să nu mă podidească lacrimile. Filmul se termină și publicul senghesuie la ieșire. Eu rămân să văd genericul de final. Cameramarii, antrenorii animalelor, furnizorii. Un alt public se răspândește în sală. Vizionez iar filmul, până simt că mi se lichefiază creierul. Trec de omul cu baloanele și mă las dus în derivă, oriunde pare mai densă mulțimea. M-am blestemat de unul singur, că n-am plecat din Tōkyō după ce am scăpat de Morino. Ar fi trebuit să bănuiesc. Din foaierul cinematografului, o sun pe Ai Imajō și-nchid repede, când îmi răspunde. Mă urc într-un submarin de pe linia circulară Yamanote și m-așez în secțiunea dronilor. Mi-ar plăcea să fiu și eu un dron oarecare. Stațiile trec una câte una, câte una, câte una, după care se repetă. Dau pe dinafară de cât de poluat sunt de

frică, să mai pot dormi vreodată.

Un conductor mă scutură blând și mă trezește. Are ochi de om bun, și-l invidiez pe fiul lui. Zice:

— De șase ori ai dat ocolul, tinere, așa că m-am gândit să te trezesc.

— E noapte sau suntem tot în subteran?

— E unșpe fără un sfert, joi, pe cinci. În ce an suntem, știi?

— Da... știu asta.

— Ai face bine să te duci acasă, cât mai circulă trenurile.

Aș vrea eu.

— Trebuie s-ajung la muncă.

— Dar ce ești, jefuitor de morminte?

— Nu chiar atât de exotic... Mulțumesc de trezire.

— Oricând.

Conductorul trece mai departe prin compartiment. Deasupra locurilor din față, dincolo de mânerile de susținere care se bălăngăne, văd o reclamă la o companie de publicitate pe internet. Un măr crește dintr-un cip de calculator și, din fructele lui, alte cipuri de calculator, cresc alți meri, care dau alte cipuri de calculator. Pădurea crește până dincolo de cadru, invadând spațiile de afișare de pe ambele părți. Nici nu eram conștient că o parte a creierului meu se gândea la discul de la Kozue Yamaya, dar îmi vine o idee gigantică. Sunt treaz – dar treaz de-a binelea.

Mintea mea e plecată, dar nu-mi trebuie niciodată mintea, la Nero. Când ajung, la ultimele bătaii de inimă ale joi, Sachiko se uită ciudat la mine – știe despre cearta mea cu Ai Imajō –, dar îmi vine greu să-mi pese. Mă gândesc la Eiji Miyake de-acum douășpatru de ore, care se fâțâia în sus și-n jos pe aceiași trei metri pe un metru din Tōkyō, moșindu-și pizzele. Ce idiot orb, norocos, blestemat. Îmi pare rău că n-am reușit să-l avertizez. Dau peste cap o băutură energizantă, ca să-mi combat lipsa de somn, și-ncep să lucrez la comenzile confirmate.

— N-ai cumva un nouar de caro pentru mine, moșule? mă-ntreabă Doi, când se întoarce – i l-am uitat.

— Nu, zic. Mâine – la care Doi se felicita:

— Magia este arta manipulării coincidenței, moșule. În această viață, coincidențele sunt singurul lucru pe care poți conta.

Mă spăl pe mâini și pe față. Ori de câte ori țârâie la ușă, mă tem c-ar putea fi unul dintre bătașii lui Tsuru. Ori de câte ori sună telefonul, mă tem să nu se arate Sachiko sau Tomomi la fereastră și să-mi întindă receptorul, spunându-mi: „Pentru tine, Miyake. Nu s-a prezentat.“ Doi este supervorbăreț în această seară – îmi povestește cum a fost el concediat de la ultima slujbă. Era paznic de noapte la un cimitir multi-etajat, unde cenușa morților se păstrează în stupuri întregi de mici dulapuri-sanctuar. A fost dat afară, pentru că și-a pus propria muzică, în locul mantrelor funerare budiste.

— M-am gândi', moșule, că *eu*, dac-aș fi fos' depus într-o cutie pentru veșnicie, ce-aș fi prefera' s-aud? Niște preoți care scoteau gemete, pentru că le venise cu mul' mai mare factura telefonică, decât se-așteptaseră ei, sau piese din epoca de aur a rock'n'rollului? Nici nu se compara! Parcă și *simțeam* cum se schimbau vibrațiile de-acolo, moșule, ori de câte ori puneam benzile mele cu „Morții recunoscători“ – și Doi își retează jugulara cu degetul arătător.

Îl aud pe Doi, fără să-l ascult cu adevărat. Pizza pe care trebuie s-o livreze iese din infern. O depun în cutie, și Doi pleacă. La radio, cântă *Am auzit-o prin vița-de-vie*¹³³ – o piesă istovitoare și schematică. Sachiko deschide fereștrău. Zice:

— Ai o apelantă misterioasă pe linia trei!

— Ai Imajō?

— Nooo...

— Dar cine?

— A zis că e personal, apelul – și Sachiko se apleacă pe fereștrău până la telefonul de perete, apasă pe un buton și-mi întinde receptorul.

— Alo? – dar cine a sunat, nu răspunde, iar mie, de frică, mi se ascute vocea: Nu vă mai datorez nimic!

— Ora două noaptea e de bună-dimineața, Eiji, sau de noapte-bună? Nu sunt foarte sigură.

O voce de femeie între două vârste – nu Mama-san. Mi se pare la fel de agitată ca și mine.

— Uitați ce este, n-ați vrea să-mi spuneți cu cine vorbesc, și gata?

— Eu sunt, Eiji, mama ta.

Mă sprijin de tejghea. Tomomi mă studiază prin fereștrău întredeschisă, pe care o-nchid.

— Asta-i o... o surpriză.

— Ai primit scrisorile de la mine? Fratele meu a zis că ți le-a trimis mai departe. Mi-a spus că locuiești acum la Tōkyō.

— Mda...

Scrisorile de la tine le-am primit. Dar terapia care-ți închide ție rănila mi le deschide mie.

— Deci... – dăm să-ncepem și unul, și celălalt.

— Spune tu întâi, zice ea.

— Ba nu, întâi tu – la care aud cum trage aer adânc în piept. Zice:

— Un bărbat mi-a cerut să-l iau de soț.

Și ce-mi pasă mie?

— Aha, zic.

Tomomi deschide ușile ferestruicii cât de două degete. Le-nchid la loc, izbindu-le ca un sălbatic. Sper să-i fi rupt nasul, scârba.

— Felicitări, zic.

— Da. Hotelierul de la Nagano, despre care ți-am povestit în ultima mea scrisoare.

Un hotelier, ă? Bravo ție. Mai ales c-o istorie cum ai tu. Și de ce, mă rog, îmi spui acum asta? Nu te-ai deranjat niciodată să ne povestești nouă care era viața ta. Nu ți-a păsat niciodată de ce-am fi putut noi crede. Cătuși de puțin. Te-aștepți să mă bucur pentru tine? Să zic: „Sigur că da, mămico, ce veste mare!“? Mai-mai să ne scutesc de suferință pe-amândoi, punând receptorul în furcă. În loc de asta, sfârșesc prin a-i spune:

— De unde suni?

— M-am întors la clinica de la Miyazaki. Știi... pentru băutură. Am dus-o foarte greu, multă vreme. De-aia și... Dar acum, el – hotelierul, pe care, apropo de asta, îl cheamă Ōta – zice că, după ce ne căsătorim, problemele mele sunt și problemele lui, așa că... vreau să mă fac bine. De-aia m-am întors aici.

— Înțeleg. Bine. Mult noroc.

— Doamna Ōta...

Normală, căsătorită, respectabilă. Ba nu, RESETARE: un protector nou, un set de carduri bancare noi, o garderobă nouă. Frumos. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare: De ce-mi spui mie acum asta? Înțeleg. Domnul Ōta nu știe despre noi. Nu i-ai spus. Vrei să te-asiguri că eu sunt de acord să păstrez pentru mine micile tale secrete indiscrete. Corect?

— I-ar plăcea să te cunoască, Eiji.

Frumos din partea domnului Ōta. Și de ce-aș vrea să-l cunosc pe acest patron de hoteluri profitabile? Douăzeci de ani – parcă e cam târziu, ca să-ncepi s-o faci pe mama responsabilă, mamă. Cert este că nu mă faci niciodată altfel decât

nefericit – și-acum, tot nefericit mă faci. Așa că, bine. Rezolvă-ți problema cu băutura, mărită-te, trăiește fericită până la adânci bătrâneți și lasă-mă-n pace. Scârbă nevrotică, apucătoare și trădătoare ce ești.

Se deschide fereștriuca – un bețișor flutură un steguleț alb – cana cu Doraemon a lui Sachiko, cea intangibilă, apare pe poliță, emițând particule de cafea. Fereștriuca se-nchide la loc.

— Eiji? zice vocea de la telefon.

DJ-ul întrerupe mai devreme piesa cu vița-de-vie. De ce spun ce spun acum, n-aș putea să explic niciodată, nici măcar mie însumi.

— Mamă, ce-ar fi săăă... vin mâine la Miyazaki, să te văd?

Când termin de dat explicații, Sachiko încuviințează din cap.

— Nu e genul de misiune umanitară căreia să pot să-i pun bețe-n roate, nu? Dar ultimul meu ordin către tine, în calitate de ofițer-comandant în armata cea mare a împăratului Nero, ăsta e: telefonează-i colegei mele de apartament înainte să pleci din Tōkyō.

— V-a spus ea ceva?

— Îmi dau seama și singură de starea ei de spirit, după ce cântă la pian. Câtă vreme i-ai telefonat, săptămâna trecută, a cântat numai Chopin și piese frumoase. Aseară, în schimb, a trebuit să mă pregătesc de mers la lucru pe un fundal de piese ceaca-paca de-ale lui Erik Satie, scrise ca să-și evacueze vecinii, probabil.

— Ăăă... cred c-am dat-o-n bară, Sachiko.

— Las', că nici Ai Imajō nu e Domnișoara Perfecțiune. Viața-i scurtă, Miyake. Tu sun-o.

— Știu și eu...

— „Știu și eu“ nu se-acceptă. Spune: „Te-aud și te-ascult, domnișoară Sera“.

— Zău că...

— Taci din gură și repetă ce ți-am spus, că altfel n-o să mai faci niciodată pizza-n orașul ăsta.

— Te-aud și te-ascult, domnișoară Sera.

— Zice Tomomi c-ai avut parte de-o sesiune dificilă, moșule... – Doi reapare-n cușcă, ducând un mini-blender. Adaugă: Știi ce fac eu ca s-atenuiez toate vibrațiile-astea ca niște ghimpi, moșule?

Îi întorc spatele. Zic:

— Doi, asta-i ultima mea noapte aici. Fie-ți milă.

— Gata cu trucurile, moșule! Îți fac doar un cocteil magic antistres...

Oare m-ar mai face să suport așa ceva, dac-ar ști că mai devreme, chiar azi, după-masă, am fost la o carte și la o arteră plesnită distanță de a mi se preleva organele? Probabil că da.

— Mai întâi, căpșunile! – și Doi răstoarnă un coșuleț întreg în blender.

Trage o glugă de catifea neagră peste blender și le lichefiază. Ridică și gluga, și capacul.

— Apoi, roșiile! – îndeasă în blender trei roșii foarte coapte. Hrana roșie, zice, îndepărtează undele de stres ca masajul. Cea verde le agravează. De-aia sunt atât de crispați iepurii și vegetarienii... Ce urmează? Sucul de zmeură... tonul crud... boabe de fasole *azuki*... toate grupele majore de alimente – și Doi pune înapoi capacul și gluga și amestecă totul. Pe urmă: Și ultima dintre toate – bijuteria coroanei...

Cu o înfloritură plină de emfază, scoate dintr-o batistă un peruș rozuliu, care flutură din aripi, clipește din ochi și ciripește zglobiu.

— Înăuntru cu tine, păsărico! zice Doi, și-o coboară ușurel în zeama de-un roșu aprins, după care pune înapoi capacul și gluga.

Știu că e un truc stupid, așa că nici nu mă gândesc să par șocat. Doi lasă blenderul în jos, până sub polița dintre cușcă și fundătura mea – unde înlocuiește blenderul cu altul, probabil? –, după care scutură aparatul, în stilul barmanilor, când prepară cocteiluri, pe fundalul muzicii de chitară hawaiiană, de la radio.

— Doi! zice brusc Sachiko, intrând în cușcă, înarmată cu bloc-notesul, la care Doi tresare, c-un aer vinovat, și pune jos ce are-n mână. Nu-mi place să te inoportunez cu chestiile-astea plictisitoare zise „muncă“, dar...

— Sunt încă-n pauză, căpităneaso! Mai am trei minute! Îi arătam lui Miyake poțiunea mea liniștitoare...

Pune mâna pe blender, tot acoperit de gluga neagră, și-i lichefiază conținutul timp de treizeci de secunde. Sachiko se-așază, învinsă. Doi dă la o parte gluga, scoate capacul și bea lichidul cu consistență de supă, dându-l peste cap. Zice:

— Deee-liii-cios!

— Uau!... exclamă Sachiko, se ridică și pune blenderul B – știam eu! – pe poliță, fără gluga de catifea. Tu ai făcut imitația asta de peruș? Foarte realist arată. Din ce-i făcut? – e realmente impresionată.

— Mare-șefă! Mi-ai dezvăluit magia!

— Atunci, nu-ți mai lăsa recuzita răspândită peste tot prin bucătărie!

— Nu mi-l face recuzită pe Tutu! Perușii au și ei sentimente, ce naiba!

— Nu pare cine-știe-ce însuflețit pentru un peruș viu, Tutu al tău.

Sachiko extrage pasărea din clisoșenia roșie. Capul i se desprinde, și din el se revarsă un praf alb.

— Doi, zic, te rog eu, spune-mi că toate astea fac parte din truc.

Doi cascadează ochii mari, cuprins de o panică deloc jucată. Zice:

— Aoleu, moșule...!

După ce ambulanța pleacă la spital cu Doi, ca să-i facă injecții antirabice și spălături stomacale, mă ofer să fac eu livrările pe scuter. Sachiko zice c-ar trebui să le facă ea, pentru că știe zona mai bine. Tomomi rămâne singură cu telefonul. Pregătesc și pun în cutie trei pizze „El Gringo” – blat gros, gorgonzola, salam picant, roșii, crustă de busuioc –, până se-ntoarce Onizuka. Tomomi îi povestește ce-a pățit Doi – pentru o clipă, am impresia că Onizuka și-ar putea denunța principiile, zâmbind, însă nu, pericolul trece și-l văd revenind la felul lui de-a fi, veșnic morocănos. Treaba se mai rărește puțin. Până la ora 7:30, am învățat deja pe de rost rezumatul știrilor dimineții: negocieri comerciale, întâlniri la vârf, demnitari aflați în vizită. Așa pot fi controlate populații întregi – nu suprimi știrile, dar le faci atât de fără-sare-și-piper, încât nu mai interesează pe nimeni. Vremea de vineri, 6 octombrie, va fi înnorată la început, cu o probabilitate de 60-la-sută de ploaie până la jumătatea după-amiezii și cu o probabilitate de 90-la-sută de ploaie până spre seară. Curăț tejghelele, sperând să nu mai vină alte comenzi în următoarele treizeci de minute. Va trebui să inventez cea mai ieftină modalitate prin care s-ajung la Miyazaki. Arunc o privire în infern – șase pizze se târăsc prin el incandescente, parcă le-ar ilumina karma. La radio, cântă o piesă intitulată *Simt că mi se mișcă pământul sub picioare*¹³⁴. Radiourile și pisicile își pot vedea de treburile lor, indiferent dacă este cineva de față sau nu, spre deosebire de chitare – ele parcă încetează de-a mai fi chitare, de-ndată ce le închizi în cutiile lor. Sachiko depune un plic pe tejgheaua din fundătura mea. Zice:

— Știu că-s mai-nimic, dar ăștia-s banii pe care ți-i datorează Nero.

— Îmi pare rău să vă las baltă.

— Ce să zic, indicele Nippon o să cadă-n nas după ce se va răspândi vestea, dar o să ne descurcăm noi cumva. Poate c-o să onorez chiar eu șorțul de bucătar, dacă din centrală n-au pe cine să-mi trimită. N-ar fi prima oară. Sună-mă când te-ntorci la Tōkyō. Nu pot să promit că-ți păstrez postul ocupat în această filială, dar pot să te bag oriunde apare vreun post liber.

— Dau o înaltă apreciere.

— Ai măcar idee cât timp o să lipsești?
— Depinde... de multe lucruri. Dacă pot s-o ajut pe maică-mea să se facă bine
— și bag plicul, îndoit, în portofelul muritor de foame.
— Sun-o pe Ai Imajō. Nu vreau să fiu eu cea care-i spune c-ai șters-o din oraș.

— Ăăă... nu cred că sunt eu prietenul cel mai bun, în momentul ăsta.

— Ai Imajō n-are prieteni cei mai buni, prostule. *Sun-o.*

Tomomi se-upleacă și-și vâără capul pe fereastră.

— Dacă mai găsești energie să prepari o ultimă pizza, înaintea fericitei reuniuni de familie, tipul de la Osugi-Bosugi a sunat să-și comande „Kamikaze“-le săptămânal – și trănțește bilețelul de comandă pe polița de sub fereastră, după care se face nevăzută.

Mă uit mirat la Sachiko, simțind că mi se taie picioarele sub mine. Zic:

— Osugi și Bosugi? PanOpticon?

— O comandă regulată, de când e timpul timp. „Kamikaze“ este o pizza care nu figurează pe diagramă – ar trebui să ne mobilizăm și s-o afișăm, doar că nimănui altcuiva din Tōkyō nu-i cade bine la stomac. Blat cu mozzarella, banană, ouă de prepeliță, moluște, cerneală de caracatiță.

— Și *chilli* netocat.

— Ți-a povestit vreunul dintre ceilalți bucătari?

— Presupun că da... – cu toate că și pentru mine rămâne un mister de unde știu.

— Într-adevăr, o creație de neuitat. Apropo de asta, eu trebuie să mă duc să-ntocmesc raportul despre accidentul lui Doi.

Așa se face că nu-mi vede mutra, când mă uit pe bilețelul de comandă. Tomomi are un scris de mână citeț și clar ca o faptă rea: *Tsukiyama, Osugi & Bosugi, PanOpticon.*

Primul lucru, îmi vine să râd, pentru că nu-mi vine să cred. Apoi, mă gândesc: altă capcană. Apoi, mă gândesc: ba nu-i nici o capcană. Dincolo de faptul că nu știu nimeni că eu știu cum îl cheamă pe tatăl meu, de când a murit Tsuru, nu mai vrea nimeni să-mi întindă capcane. Mama-*san* mi-a dat deja drumul o dată. Nu e vorba de nici o capcană, e doar o scamatorie cu cărți, pe care mi-o joacă marele Tōkyō. Cum se face? Trebuie privită pas cu pas. Știu despre „Kamikaze“, pentru că...? Mi-am adus aminte, iată cum: cu câteva săptămâni în urmă, în noaptea-n care Pistică s-a-ntors din morți, un bărbat a format greșit numărul de telefon, a sunat la chichineața mea, crezând că suna la o pizzerie, și a comandat chiar

această pizza. Numai că n-a greșit numărul de telefon. Bărbatul respectiv era tatăl meu. Restul e simplu. Tatăl meu nu e clientul lui Akiko Katō – e colegul ei.

Akiko Katō este motivul pentru care am ținut sub observație turnul PanOpticon, de la braseria Jupiter.

Braseria Jupiter este motivul pentru care am cunoscut-o pe Ai Imajō.

Ai Imajō este motivul pentru care am cunoscut-o pe Sachiko Sera.

Sachiko Sera este motivul pentru care mă aflu acum la pizzeria Nero, pregătind o pizza pentru tatăl meu.

Gata cu direcțiile greșite, cu concluziile pripite, cu minciunile. Pentru tatăl meu, am fost o distracție de șaizeci de secunde. Pe urmă, am reprezentat un zero. Acum, reprezint o bătaie de cap. Mă simt atât de... atât de prost. Îi întind ingredientele pe blat. Arată exact așa de greșos, cum și sună. O introduc în infern și mă uit cum se face portocalie materia aia neagră și vâscoasă. De ce prost? De ce nu furios? De când i-am scris colegei lui, Akiko Katō, tatăl meu a știut cum să ia legătura cu mine. Morino, Tsuru, tot restul... măcar dacă mi-ar fi spus, acum două luni, să plec și să-l las în pace. Aș fi fost dezamăgit, sigur că da. Și totuși, l-aș fi ascultat. De astă-dată însă, eu hotărâsc ce și cum se-ntâmplă. Nu știu ce-o să fac, în momentul în care o să fiu față-n față cu el, dar acum, dacă Tōkyō mi l-a scos în cale, am de gând să mă duc să-l văd, măcar. Deschid ferestruica. Tomomi, nicăieri. Sachiko ronțăie un pix Biro. Zice:

— Dacă scriu aici că un peruș viu a zburat în blender din proprie inițiativă, ce zici, o să mă creadă careva din centrală?

— Doar dacă vrea să creadă.

— Ce mult m-ajută.

— În schimb, aș putea să livrez eu „Kamikaze“-le ăsta.

Sachiko se uită la ceas. Zice:

— Ți se termină schimbul în două minute.

— PanOpticon e-n drumul meu spre Shinjuku.

— Ești o binecuvântare bipedă, Miyake, trimisă din ceruri.

Ușa de la intrarea în PanOpticon se rotește, într-o mișcare perpetuă. Palmieri se înalță din urne de bronz. Orhidee în culori țipătoare, mâncătoare de oameni, se uită la mine, cum trec. Nouă fotolii de piele, identice, își așteaptă ocupanții. Un bărbat în cârje traversează podeaua lustruită, într-un singur picior. Cauciucul scârțâie, metalul troncăne. În spatele biroului stă gardianul rotofei care m-a trimis la plimbare acum două luni, când am încercat s-ajung la Akiko Katō. I-a

rămas un spârc de spumă de ras chiar sub o ureche. Cască, în timp ce m-apropii de el.

— Da, băiete?

— Am o pizza pentru domnul Tsukiyama, de la Osugi și Bosugi.

— Nu, zău?

Ridic și mai sus cutia, s-o vadă. Zice:

— „Nu mă tem s-o cerrr-ooo, vreau o pizză Nerrrooo!“, ă? N-ai vreun explozibil pe-acolo, pri' năuntru, este? Voi, ăștia, teroriștii mondiali, întotdeauna băgați arme-n clădiri pe furiș, în cutiile de pizza – i se pare că e amuzant rău de tot, ce spune.

— Puneți-o la scanner, dacă doriți.

Face semn c-un fel de baston, către lifturi:

— Ascensorul de est, etajul nouă.

Recepția de la Osugi & Bosugi pare pustie. O consolă cu dosare stivuite pe ea, plante care trag să moară de foame de soare, un monitor lăsat pe modul-repaus – o mutră computerizată trece de la furie la surpriză la gelozie la bucurie la tristețe și-napoi la furie. Un coridor unic duce către un dreptunghi de lumină a dimineții. Un fotocopiator fâșâie. Unde mă duc? Un cap de ființă umană se ridică dintr-o mlaștină a somnului:

— Da?

— 'Neața. Pizza pentru domnul Tsukiyama.

Ființa umană se urnește către un plan mai înalt al conștiinței, își duce o cască la ureche și apasă un buton de pe consola din fața ei. Își aprinde o țigară, cât așteaptă.

— Momoe sunt, domnule Tsukiyama. A venit băiatul cu pizza dumneavoastră de mic dejun. Să-l trimit să v-o aducă, sau tot mai proiectați poziții cu clienta? – și-și sugerează obrazii, așteptând răspunsul tatălui meu. Apoi zice: Recepționat și-nțeleș, domnule Tsukiyama – și-mi face semn cu degetul mare înspre coridor, scoțându-și casca din ureche: Mergi până la capăt și-o faci la dreapta, când se termină. Domnul Tsukiyama e drept înainte. Și bați la ușă, mai întâi!

Mocheta – uzată, aerul condiționat – vechi, pereții n-au mai fost văruiți de mult. O ușă se deschide mai în față și – atenție la semnal! – Akiko Katō își face apariția, ducând un coș de sârmă, plin cu fluturași de badminton. Cerceii cu arici-de-mare de argint i se bățâie de urechi. Mă surprinde aruncându-i pe furiș o privire, în același timp în care o surprind aruncându-mi pe furiș o privire. Trec

mai departe, tot reamintindu-mi că nu fac nimic ilegal. Ajung la capătul coridorului și aproape că mă ciocnesc de-o femeie care-și potrivește piciorul mai bine-n pantof. E de vârsta mea, și are picioare mai apetisante decât ale lui Zizzi Hikaru. Simt miros de parfum și de vin. Femeia-și recapătă echilibrul și pleacă în direcția din care vin eu. În față, mai este o singură ușă deschisă, pe care scrie: „Daisuke Tsukiyama. Partener.“ Înăuntru este un bărbat – presupun că tatăl meu –, care vorbește la telefon. Trag cu urechea.

— Iubito, *știi!* Exagerezi – tu – doar – iubito – *ascultă-mă!* Gata, m-ascuți? Mulțumesc. A *trebuit* să stau aici peste noapte, pentru că pe asta, dac-o las în grija subalternilor, precis o să-și bage picioarele-n ea și, pe urmă, o să trebuiască să stau și mai multe nopți aici, ca să pun ordine-n balamuc, și clientul o să-și bage și el picioarele-n tot și toate, și-o să-și ducă dosaru-n altă parte, mai pricopsită, și-atunci, prima mea o să se ducă naibii, și cum vrei să mai pot plăti pentru căcatu’ de ponei, fir-ar al dracului să-l ia? Termină – termină, iubito – da, bine, *știi* că toate prietenele ei au ponei, dar toate prietenele ei au și tătici judecători, care au mai mulți bani decât nenorocita de Elveție... crezi că mie-mi *place* să fac toate căcaturile-astea de ore suplimentare, de sclav? Crezi că mie-mi *place* să... ce? *Ce?! Ai-ai-ai*, despre *asta* vorbești, de fapt, este? Paranoia contra-atacă! Ți-a trecut vreodată prin minte, *iubito...* *Ce?! Nu se poate! Nu* – spune-mi că n-ai făcut așa ceva. Ba da. Ei bine, asta ți-e bomba de dimineață. Un detectiv privat. Femeie proastă ce ești. Da’ *bineînțele*s că-ți împoaie capul, detectivii privați, cu tot felul de rahaturi! Cum de ce? Pentru că vor să rămână angajați! Să *știi* că sunt prea ultragiat – ușa unui fișet metalic se trânteste –, ca să mai continui această conversație. Am o firmă de condus aici. Iar dacă tu ai bani de aruncat pe jocuri de-astea, de ce atâta grabă să vinzi acțiunile pe care ți le-a lăsat ăl bătrân? Da, bine, și tu să ai o zi bună. *Iubito!* – și trânteste receptorul în furcă, după care, adaugă: Și-aruncă-te pe fereastră, *iubito!*

Trag aer adânc în piept...

Poate mă recunoaște...

Poate nu mă recunoaște, și-atunci îi pot spune...

Poate nu mă recunoaște, și-atunci nu-i pot spune...

Bat în ușă. Liniște. Pe urmă, pe un ton voios:

— Intră!

Îl recunosc pe tatăl meu din fotografia pe care o am de la Morino. Stă întins pe-o canapea uriașă, îmbrăcat cu un halat de casă.

— Băiatu’ cu pizza! M-ai auzit vorbind la telefon?

— Am făcut tot posibilul să nu.

— Să-ți fie-nvățătură de minte.

— Îmi pare rău, eu...

— Să ții minte: costă mai mult să ții un ponei în fân, decât o curvă-n blănuri.

— Nu pot să-mi imaginez la ce mi-ar folosi vreodată să țin minte așa ceva.

Tatăl meu râde mânzește – are un rictus de om obișnuit să obțină orice vrea – și-mi face semn să m-apropii. În fundal, este o vedere minunată cu zgârie-nori, dar eu mă-nfrupt din fiecare detaliu. Părul prea negru. Rafturile cu pantofi din oficiu. Fotografia cu Sora-Jumătate în chip de balerină-lebădă, de pe biroul lui. Ce formă au mâinile lui. Cum se leagănă, ca să se ridice-n capul oaselor. Pare să aibă trupul într-o condiție fizică mai bună decât firma – presupun că face gimnastică la vreo sală de sport. Zice:

— Nu ești Onizuka, și nu ești Doi.

Nu, sunt fiul tău cu prima din lungul șir de amante. Zic:

— Nu.

— Și, deci? – așteaptă. Cine ești?

— Bucătarul.

— Aha! Deci tu-mi faci delicioasele astea de „Kamikaze“.

— Numai săptămâna asta. Sunt angajat temporar.

— Atunci, pun pariu – zice, arătând cu capul către cutia de pizza – că n-ai mai văzut nicăieri ceva care să semene cu „Kamikaze“-le meu, corect?

Îi depun cutia pe măsuța de cafea.

— Este o combinație neobișnuită.

— Neobișnuită? E unică!

Simt miros de parfum și de vin. Tatăl meu îmi zâmbește și se-ncruntă în același timp. Zice:

— Te simți bine? – ori îi spun acum, ori dispar pentru totdeauna. Arăți de parc-ai fi avut o noapte la fel de lungă și de complicată ca și mine – și afișează iarăși rictusul ăla.

Ce te mai iubești.

— Rămâneți cu bine – la care el mimează o surprindere ofensată:

— Nu-mi dai să semnez nimic?

— A, ba da, vă rog... uitați aici.

Tatăl meu mâzgălește o semnătură pe bonul de casă.

Aș vrea să-ți crăp capul cu trofeul de la golf.

Aș vrea să urlu și cred c-aș vrea să plâng.

Aș vrea să știi. Ce consecințe, ce pagube, ce morți ai provocat.

Aș vrea să te târăsc până pe fundul mării, printre pietroaiele de-acolo și stânca-n formă de balenă.

— Alo-ooo! – și tatăl meu își flutură o mână. Am întrebat dacă săptămâna viitoare se-ntoarce Doi.

Înghit cu greu, dau din cap că da, și-l părăsesc pe omul ăsta, cu care n-o să mă mai întâlnesc niciodată. Arunc o privire-n urmă –închide ochii în momentul în care-și înfige dinții în grozăvia neagră.

Din față de la PanOpticon, îmi cumpăr un pachet de țigări Hope, m-așez pe-o bornă și mă uit la traficul care se-oprește și pornește. Douăzeci de ani transferați în două minute. Fumez una, două, trei țigări. *Atlasul norilor*¹³⁵ își dă propriile pagini. Ciorile disecă un morman de gunoaie. Tōkyō însuși este un fel de gumă murdară. Vara l-a părăsit, orașul, fără să lase vreo adresă unde mai poate fi găsită. Dronii de la braseria Jupiter se-nfig în mic dejunurile din fața lor. Aș vrea să opresc un trecător și să-i spun povestea ultimelor șase săptămâni, de când pândeam turnul PanOpticon până-n acest moment. Cum mă simt, oare? Ah, nici nu știu de unde să-ncep. Dar, uite, Anju, că m-am ținut de promisiune. Îmi pare rău că Ai Imajō nu lucrează la braseria Jupiter azi. Aș veni călare pe-o Harley-Davidson, ca Richard Gere în *Ofițer și gentilom*, ea s-ar urca în spatele meu și ne-am face nevăzuți pe drumul cel îngust către nordul profund. Mă uit la pietonii care traversează *en masse*, când le spune omulețul verde că pot. Mă fac una cu ei. Traversez strada Kita – mă simt dezamăgit de faptul că tatăl nostru s-a dovedit a fi exact așa cum indicau toate dovezile că urma să fie. Aștept să se facă verde omulețul. Traversez șoseaua Ōmekaidō – mă simt rușinat că sângele lui curge și prin venele mele – și aștept să se facă verde omulețul. Pe urmă, traversez înapoi strada Kita – mă simt întristat c-am găsit ceea ce căutam, dar nu mai vreau ce-am găsit. Aștept, și traversez înapoi șoseaua Ōmekaidō. Mă simt ușurat. Refac circuitul o dată, de două ori, de trei ori. Pot să plec, de-acum. Dar îmi aud numele strigat. Onizuka s-a oprit, cu scuterul lui de la Nero. Sunt imun la surprize, și acum, și – probabil – pe veci. Nu știu ce vrea, dar nici nu poate fi vorba să-i întorc spatele lui Onizuka, de frică să nu mă-njunghie-n rinichi.

— Vino-ncoa', îmi face semn, și trage o flegmă. Te-am căutat.

— M-ai găsit.

— Te-am urmărit, mergând în cercuri.

— În pătrate. Nu-s cercuri.

M-apropii de el. Face semn cu degetul mare înspre Nero.

— Tomomi, gura-târgului, zice că te duci la Miyazaki.

— Tomomi, gura-târgului, are dreptate.

— E bolnavă, maică-ta?

— Este, mă rog...

— Duci lipsă de biștari?

Unde vrea s-ajungă, oare?

— Nu sunt chiar Banca Japoniei, nu...

— Taică-miu vitreg are o firmă de transport. 'Cea că vreun șofer de-al lui poa' să te ducă pân' la Ōsaka, și de-acolo să te repeadă altu' pân' la Fukuoka – nu glumește niciodată, Onizuka, și cu siguranță nu-ncepe de azi. Îmi întinde o foaie de hârtie și zice: Hartă, adresă, număr de telefon. Să fii acolo 'nainte de prânz.

Sunt prea surprins – prea recunoscător –, ca să scot vreo vorbă. Onizuka o ia din loc, până s-apuc măcar să-i mulțumesc.

— Vrei s-o vizitezi pe mama ta la Miyazaki, dar nu știi sigur când anume te-ntorci, rezumă Buntarō, când ajung înapoi la Steaua Căzătoare, după care-și împăturește revista *Okinawa Property Weekly*. De parc-aș putea zice „Nu!“, băiatule. M-ar omorî pe mine maică-mea. Da, nevastă-mea o să aibă grijă de Pisică. La fel ca-n vremurile bune. Chiria ta e-acoperită până la sfârșit de octombrie, iar garanția poate acoperi și noiembrie, doar dacă n-ai nevoie să ți-o restitui, în care caz ți-o depun în contul de la bancă, îți adun boarfele-n cutii și cutiile ți le pun bine. Sună-mă de la Miyazaki, de-acolo, când te hotărăști ce planuri ai. Steaua Căzătoare nu pleacă nicăieri. Nevastă-mea ți-a pregătit o cutie cu masa de prânz – și-și freacă dintele de aur, iar eu realizez că este chiar amuleta norocoasă a lui Buntarō. Dă-i drumul, zice. Fă-ți bagajele!

Chichineața mea este fix așa cum am lăsat-o în urmă cu douăzeci de ore. Șosete, pahare de iaurt golite, perne sfâșiate. Curios lucru: Pisică e plecată, în schimb Gândac stă și-așteaptă pe pervazul ferestrei. Pun mâna pe sprayul morții, m-apropii tiptil de el și... Gândac nu se mișcă. Ce face, visează cu ochii deschiși? Îl sâcăi cu colțul unei hârtii de ambalaj. Gândac este doar o crustă moartă.

Firma Onizuka TransJapan Ltd. se află în apropiere de gara Takashimadaira, cum o iei în afară, pe linia Tōei Mita. Când intri pe poartă, ajungi într-o curte împrejmuată cu zid, unde sunt o rampă de încărcare și trei camioane de tonaj

mediu. Este abia ora unșpe. O iau înapoi spre gară, unde abia se deschide uriașul magazin de electronice. Înăuntru e frig ca-n februarie, la crăpatul zorilor. Două recepționere identice stau la biroul de informații și triluiesc „Bună dimineața” într-o armonie atât de angelică, de nici nu știi sigur căreia dintre ele trebuie să-i vorbesc.

— Ăăă... calculatoarele, vă rog, la ce etaj le găsesc?

— Subsol, nivelul trei, îmi replică Domnișoara Stânga.

— Pot să-mi las rucasul la dumneavoastră?

— Cu mare plăcere, îmi replică Domnișoara Dreapta.

Plutesc odată cu scara rulantă care merge-n jos. Sufletele cumpărătorilor plutesc odată cu mine. Totul e tapetat cu frunze de arțar din beteală, care vor s-anunțe venirea toamnei. Televizoare miniaturale, boxe audio sferice, cuptoare inteligente cu microunde, camere de filmat digitale, telefoane mobile, congelatoare ionizante, radiatoare cu dezumidificare, covorașe electrice, scaune de masaj, uscătoare de vase cu încălzire, imprimante cu 256 de culori. Scara rulantă difuzează un anunț, prin care mă previne să nu staționez pe liniile galbene, să ajut copiii și vârstnicii în toate situațiile, și-mi comandă să mă bucur de calitatea cumpărăturilor. Produsele stau pe rafturile lor și se uită la noi, cum le trecem în revistă. Nici măcar o singură fereastră. La raionul de calculatoare, mă-ntâmpină un Suga domesticit, cu o cravată prinsă cu clama. Pielea îi lucește ca o bandă adezivă. Mă-ntreb dacă au, aici, jos, tuburi luminoase care emit vitamina D, ca să compenseze lipsa totală a luminii naturale.

— Arătați ca un om care știe deja ce dorește, domnule!

— Da, mă gândesc să-mi îmbunătățesc unul dintre calculatoare.

— Ei bine, v-asigur că vă putem pune în dificultate – n-o să știți ce s-alegeți. De ce buget dispuneți?

— Ăăă... am o bursă de cercetare, din care pot să-mi fac de cap. Modemul e din secolul douăș’cinci – tot ce-mi mai trebuie acum este configurația potrivită pentru el.

— Nici o problemă. Ce modem aveți?

Na, c-am exagerat. Zic:

— Unul... ăăă... foarte rapid, pe bune.

— Sigur că da, domnule, dar ce marcă?

— Ăăă... modem Suga. De la Saratoga Instruments.

Tipul blufează:

— Foarrrrte bună mașinărie. La ce universitate sunteți?

— La... Waseda.

Am nimerit cuvântul magic. Individul îmi întinde cartea lui de vizită și se nclină suficient de adânc, pentru a-mi linge bombeurile.

— Fujimoto... la dispoziția dumneavoastră. Oferim o schemă de reducere pentru mediul academic. În tot cazul, vă las să vă jucați – chemați-mă, dacă vă pot fi de folos.

— Așa fac.

Mă prefac interesat de specificațiile câtorva configurații, adun un teanc de broșuri și-mi aleg un calculator la care m-așez. Intru pe Internet și găsesc adresa de e-mail de pe pagina Poliției Metropolitane din Tōkyō. Mi-o scriu pe mână. Mă uit de jur împrejur, sperând să nu fiu văzut de vreo cameră de supraveghere. Introduc discul de la Suga.

Călduros bun-venit, virusule poștaș!

Suga și-a făcut virusul mai prietenos față de utilizatori, decât a reușit vreodată să se facă pe sine.

Vrei să-ți introduci mesajul către mase prin tastatură sau să-l încarci de pe disc?

Apăs pe D.

Foarte bine. Introdu discul și apasă pe ENTER.

Ejectez discul lui Suga, introduc discul de la Kozue Yamaya și apăs ENTER. Programul-virus preia controlul. Animația bâzâie și clipește.

Foarte bine. Acum introdu adresa fericitului primitor.

Tastez adresa de e-mail a poliției, pe care o copiez de pe mână.

Apasă pe ENTER, ca să lingi timbrul!

Cursorul pulsează, degetul meu rămâne suspendat – consecințele apăsării tastei respective îmi roiesc prin minte – *clic!* Prea târziu acum, ca să mă mai pot răzgândi.

Poștașul livrează scrisoarea ta la destinatarul principal...

Zvâști!

Poștașul redirectionează scrisoarea ta către a doua generație de adresanți...

Scurtă pauză.

A treia generație de adresanți...

Pauză mai lungă.

A patra generație de adresanți... [căscat]

Ecranul se golește.

Poștașul va continua în același fel, până la generația cu numărul 99.

Mesajul următor se derulează din afara ecranului până în afara ecranului:

Acum, deconectează-te. Părăsește scena crimei. Fugi mâncând pământul. Pa-pa.

Biiiiip! Pa-pa, Suga. Ejectez discul de la Kozue Yamaya și mi-l bag în buzunarul de la cămașă. Am devenit cel ce răspândește ciuma. Cu diferența că asta-i o ciumă care ar putea să vindece câte ceva.

— Mă scuzați... – un vânzător mai în vârstă se-apropie de mine. Ce anume ați încărcat în sistemul nostru?

Bâjbâi după o minciună plauzibilă, dar nu găsesc nici una.

— Ăăă..., cum să vă spun? M-am simțit obligat moralmente să răspândesc anumite informații despre o rețea patronată de Yakuza, care se ocupă să răpească persoane, să le taie și săăă... le vândă organele interne. Folosirea calculatorului dumneavoastră mi s-a părut cea mai sigură cale prin care să scot la iveală toată schema. Sper că n-aveți nimic împotrivă?

Vânzătorul încuviințează din cap cu un aer grav, încercând să-și dea seama unde mă situez, pe scara țăcănelii, între inofensiv și dus rău de tot cu pluta. Zice:

— Mă bucur că v-am putut fi de folos, domnule.

Ne mulțumim unul celuilalt, ne înclinăm unul spre celălalt, și eu mă las în seama scării rulante, să mă scoată ea la lumină. Îmi recuperez rucsacul de la biroul de informații, fără să mă-ntrebe nimeni nimic, și ies în atmosfera de-afară, încinsă de gazele de eșapament ale traficului. Introduc cele două discuri în cea mai apropiată gură de canalizare. De la o cabină telefonică din apropiere de Onizuka TransJapan, încerc s-o sun pe Ai Imajō acasă, apoi pe telefonul mobil, dar nu reușesc să dau de ea. Mai am un sfert de oră până la prânz. Aș face bine să-l găsesc pe tatăl vitreg al lui Onizuka și să mă prezint. Sunt atât de obosit, că nimic nu mi se pare concret.

Note

[123.](#) Matthew C. Perry (1794–1858), navigator american, care a inaugurat, în anii 1852–1854, relațiile dintre Statele Unite și Japonia.

[124.](#) Metropola cu aer gotic, în care locuiește și acționează Batman.

[125.](#) Takeshi Kitano (n. 1947), om de televiziune și actor japonez.

[126.](#) Howlin' Wolf, numele de scenă al lui Chester Arthur Burnett (1910–1976), interpret de blues,

chitarist și acordeonist american, din Chicago.

[127.](#) *All You Need Is Love*, piesă a trupei The Beatles, lansată ca single în 1967.

[128.](#) Titlul original: *The Shawshank Redemption* („Mântuirea de la Shawshank“ – 1994), film în regia lui Frank Darabont, cu Tim Robbins și Morgan Freeman în rolurile principale.

[129.](#) Massachusetts Institute of Technology, unul dintre cele mai prestigioase institute politehnice din Statele Unite.

[130.](#) *Riders on the Storm*, piesă a trupei de rock americane The Doors, de pe al șaselea album de studio al acesteia, intitulat *L.A. Woman* (1971).

[131.](#) Aici intervine un anumit amestec mitologic: Iunona era varianta din mitologia latină a Herei, soția lui Zeus, regele zeilor la greci, care a luat chip de lebădă și a sedus-o pe Leda, regina Spartei. În chip de taur, a răpit-o pe prințesa feniciană Europa și a dus-o cu el pe continentul care avea să-i poarte numele.

[132.](#) Textual: „Zeu din mașinărie“ (latină), denumire dată acelei tehnici din teatrul antic, în care o divinitate era coborâtă în mijlocul scenei, cu ajutorul unui mecanism, la un moment dat, ca să rezolve o situație aparent fără ieșire a intrigii piesei.

[133.](#) *I Heard It Through the Grapevine*, piesă lansată în 1966 de Norman Whitfield și Barrett Strong la casa de discuri Motown Records, reluată apoi de alți interpreți și formații. Versiunea lui Marvin Gaye, din 1968, este probabil cea mai cunoscută și a fost inclusă de revista *Rolling Stone* în topul celor mai bune melodii din toate timpurile.

[134.](#) *I Feel the Earth Move under My Feet*, piesă a cantautoarei Carole King, apărută pentru prima dată pe albumul ei, *Tapestry* (1971).

[135.](#) Trimitere la un alt roman al aceluiași autor, David Mitchell: *Atlasul norilor* (Humanitas Fiction, București, 2008, 2012).

Opt

Limbajul munților e ploaia

Fac driblinguri cu mingea de fotbal pe coridoarele unui complex comercial aglomerat din centrul metropolei Tōkyō. Țsta nu mai e un punct fierbinte al vânzărilor cu amănuntul ȗpătoare – toate magazinele sunt în declin și vând bureȗi de frecat cratiȗele cu toptanul, bluze de-acum treizeci de veri, suplimente alimentare dubioase. Lumina pare să aibă cocoloașe – niște meduze din mările străvechi. Cum sau când am preluat posesia mingii de fotbal, n-aș putea spune, dar uite c-o am la picior – blestem, nu binecuvântare, pentru că stâlpii porȗii adverse ar putea fi ascunși oriunde în Japonia. Dacă iau mingea în braȗe, arbitrul îmi taie mâinile cu niște foarfeci ruginite. Dacă pierd mingea în beneficiul adversarului, o să fiu scuipat de școlari și mușcat de câini, până-n ultima zi a vieȗii. Dar jucătorii sunt aleși, nu aleg ei. Trebuie neapărat să gădesc stâlpii porȗii adverse și să trag un șut plasat, direct în gol. Feȗe cunoscute mie se aȗin pe la marginile șuvoiului de cumpărători – un vânzător de obiecte muzicale din Kagoshima, secretara tatălui meu, Genji frizerul, care clămpăne din degetele-foarfeci –, dar sunt conștient că, o singură eroare de concentrare dacă fac, adversarul mi-a și furat mingea. Centrul comercial se cufundă într-o pâclă mlăștinoasă, și aerul dinăuntru se răcorește. Meduzele încep să cadă la pământ și să moară. Pleoscăi cu picioarele prin trupurile lor străvezii, împingând mingea înainte cu genunchiul, în băltoace care se scurg în jos. Știu că adversarul mă urmărește cu ajutorul unor unităȗi radar, obȗinute din Germania nazistă, așa că de ce-mi dă voie să pătrund atât de adânc în teritoriul său? Uite-l și pe Claude Debussy, pășind pe suprafaȗa mlaștinii în șoșoni de zăpadă. „Sunteȗi în posesie, Monsieur Miyake? Fantastique!“ Îmi suflă, ca pe scenă: „V-aduc un mesaj clasificat de la fratele bunicului dumneavoastră. Un membru al echipei noastre a devenit trădător! Să n-aveȗi încredere în absolut nimeni – nici măcar în mine!“

„Buntarō? Machiko-san?“ întreb. Steaua Căzătoare a fost părăsită cu ani în

urmă. Afișe zdrențuite mai atârnă de câte o singură pioneză. Pun zăvorul, după ce-nchid ușa – o măsură utilă de precauție, constat, în timp ce jucătorii echipei adverse își dau jos măștile și se-adună pe trotuar. Starea dărăpănată a magazinului este motivul pentru care adversarul a hotărât să-și ascundă stâlpii porții tocmai în chichineața mea de la etaj. Împing mingea după teighea și mă confrunt cu problema scărilor, care sunt de nouă ori mai înalte decât mi-am imaginat eu. Șutez mingea în sus, dar ea ricoșează înapoi jos. Între timp, jucătorii echipei adverse izbesc în fereastră, în loc de berbece, cu o statuie de lemn a zeului râsului – geamul se îndoaie, dar nu se sparge încă. Prind mingea între genunchi și încep să ȝopăi ca o broască pe scări în sus, treaptă cu treaptă. Am ajuns aproape sus, când aud geamul făcându-se ȝândări. Dacă-ncerc să ȝopăi mai repede, mingea o să-mi scape și-o să se rostogolească înapoi până jos, la adversar. Urletele adversarilor – știrile din trafic – treapta cea mai de sus – năvala membrilor echipei adverse pe scări – blochez mânerul ușii cu tacuri de biliard.

Chichineața mea este un depozit sumbru, gol, în care nu e nimic altceva decât moloz de la construcții.

În față, e numai gloria mea – poarta echipei adverse.

Domn' Ikeda îmi zbiară în ureche: „Ce-ai făcut?”

Mă-ntorc spre tatăl meu și-i spun: „Am venit să marchez golul”.

„Asta-i poarta noastră, nu poarta echipei adverse! Trădătorule! Le-ai arătat drumul pân-aici!”

Tacurile de biliard plesnesc, și din ele sar așchii.

Un căpcăun îmi scutură genunchiul cu o mână și ține volanul cu cealaltă.

— Ai visa', băiatu'. Ai și bombănit în somn.

E trist, Căpcăun. Casc ochii mari de jur împrejur, neștiind unde mă aflu. Amulete de la diverse temple și sanctuare sunt agățate în ghirlandă, în cabina unui camion. Ochii ca bilele de biliard ai lui Căpcăun se-ndreaptă în toate direcțiile.

— Cine știe ce bombăneai acolo? Io nu, în to' cazu'. N-avea nici un sens, nimic, zice, iar mie-mi revin în minte Eiji Miyake și ultimele lui șapte săptămâni. Căpcăun adaugă: Nici un sens, în nici o limbă cunoscută vreodată, vreau să zic.

Îl cheamă Honda, cred, cu toate că e prea târziu acum să mai verific.

Simt o ciudată ușurătate. M-am întâlnit cu tatăl meu azi-dimineață. Mă simt pierdut, mă simt victorios, dar mă simt, mai presus de toate, liber. Iar acum, într-o perfectă răsturnare a felului în care mi-am imaginat lucrurile, mă-ndrept spre Miyazaki, să-mi văd mama, pentru prima oară după șapte ani. Cu mai puțin de cinci kilometri pe oră. Patru culoare de vehicule se târăsc înainte cu viteza melcului. Ceasul de bord clipește: 16:47. Am dormit mai bine de trei ore, dar tot am o descoperire de cont zdravănă la banca de somn. Dacă virusul-poștaş de la Suga s-a comportat așa cum s-a lăudat el, dosarul de la Kozue Yamaya s-a răspândit deja către fiecare adresă de e-mail din fiecare agendă cu adrese a fiecărei adrese de e-mail din fiecare agendă cu adrese etc. – nouășnouă de generații de asemenea salturi. Asta se cifrează, dacă trag linie și adun, la... mai multe calculatoare decât există în toată Japonia, presupun. Cu mult, foarte mult dincolo de capacitatea oricui de-a mai mușamaliza ceva. Mingea nu mai este în posesia mea, orice-aș face.

— De la Hadano încoa', nu mai merge nimeni repede, zice Căpcăun. La știrile din trafic, au anunța' că s-a răsturnat o cisternă cu lapte, la vreo zece kilometri în față.

Aglomerarea urbană Tōkyō s-a desfăcut în zone și câmpuri de orez delimitate.

— Într-o zi senină, mai zice Căpcăun, po' să vezi muntele Fuji¹³⁶ încolo, spre dreapta.

Burnița, totuși, a pus stăpânire pe lume, așa cum o cunoaștem. Stropii de ploaie se transformă în supernove pe parbriz, trimiși la plimbare la fiecare a noua bătaie de ritm. Radioul bârâie despre ceva. Pneurile fâșâie pe autostrada Tōmei. Un microbuz cu elevi de la o școală pentru copii cu dizabilități ne depășește pe partea interioară. Copiii ne fac semne cu mâna. Căpcăun clipește din faruri și copiii sar în sus de bucurie. Căpcăun jubilează:

— Cine știe ce-i face pe copii să funcționeze? Io nu, în to' cazu'. Copiii-s extraterestrești.

Șir după șir de sere stau aliniate, să le trecem noi în revistă. Simt c-ar trebui s-ațâț și eu puțin focul conversației, ca să-mi plătesc drumul, dar, când să-ncep o propoziție, un căscat îmi despică fața în două. Zic, totuși:

— Aveți copii?

— N-am copii. Io nu, în to' cazu'. Io și căsătoria – niciodată nu s-au potrivit stelele. Mulți camionagii au câte o fată-n fiecare port. Așa se zice, oricum. Da' io?

Căpcăun are și el povestea lui, însă ar fi urât din partea mea să-l trag de limbă.

— O țigară, cumva? zic.

Căpcăun îmi întinde un pachet de Cabana, și dau să-mi aprind una, când îmi aduc aminte:

— Pardon, i-am promis unei prietene că mă las – așa că-i aprind una lui Căpcăun și eu încerc să-mi fumez tânjeala după o țigară.

Traficul se urnește. Căpcăun inhalează fumul și se-apeacă peste volanul uriaș, ca să scuture scrumul.

— Am fos' și io de vârsta dumitale odată, vrei, nu vrei să mă crezi. Lucram la Showa-Shell – conduceam niște autocisterne gigantenorme. Cât vine asta, gigantenorm? Păi... gigantenorm, cât să vină? Divizia de transport avea programu' ei de pregătire, la fața locului – că fetițele-alea nu erau genul obișnui' de motor cu niște roți, dacă mă-nțelegi. Dormitoarele erau foste cazărmi, la marginea Yamagatei. Urât loc mai era și-ăla, zloată și ger până-n martie. Paișpe inși eram – și-mpărțeam același coridor lung, pe care erau niște paravane, ca să se cheme că ai puțină intimitate, îți imaginezi cum vine asta, nu?

Mă frec la ochi. Îi depășim pe copiii din microbuz, care-și lipesc fețele de geamuri și fac niște mutre demne de grădina zoologică. Mă gândesc la oamenii care se-neacă în submarine.

— Ei, și io nu mai fusesem somnambul în viața mea. Niciodată. Până-n prima mea noapte la Yamagata. Nu numa' că mergeam în somn – mai și făceam diverse. De pildă, să zicem că visam că mă fâțâiam prin orașu' de unde sunt io – mergeam, uite-așa, pe coridor și ziceam: „'Nă-ziua. Vreme frumoasă. 'Nă-ziua.“ Dacă visam că eram nu-ș' ce artist celebru, atunci ne trezeam cu toții și găseam oglinzile mânjite cu pastă de dinți. Chestie nevinovată, nu? Io-ntotdeauna mi-am strâns mizeria după mine. Ce glumă, ne gândeam noi, ăștia, de făceam stagiul acolo. Nu m-au trezi' niciodată, nu? – toată lumea știe regula: „Să nu trezești niciodată un somnambul“, deși nimeni nu știe de ce, asta-i realitatea.

Radioul șfichiuieste și păcăne. Căpcăun încearcă să-l regleze.

— Am afla' de ce – au fost cele mai oribile șaiszeci de secunde pe care le-am trăi' vreodată. Acuma umblam, uite-așa, printr-o piață acoperită, într-o zi fierbinte, în China. Și-n clipa următoare, doi inși stăteau călare pe mine și zbierau – alți doi mă țineau fiecare de câte-o mână – alți doi îmi desfăceau degetele cu forța. Fiin' că ce-aveam în mână? Un satâr. Luat de la cantină – de-acolo-l aveam. Satâr de-ăla de omori cu el, dat dracului, cu care ciopârțești carcase de vită-nghețate. Ei, și io treceam dintr-o partiție de-aia într-alta, și-i trezeam pe colegii mei de pregătire, mângâindu-i cu satârul pe tâmpile.

Pe drum, înainte, se văd lumini de ambulanțe clipind albastru și roșu în lumina de-nceput de amurg. Un camion-cisternă argintiu zace într-o rână. Are cabina zdrobită și sfâșiată. O mașină este ridicată cu o gruipe pe platforma unei furgonete de ridicat mașini. Controlorii de trafic gesticulează de zor și adună trei culoare într-unul singur. Au bastoane luminoase și veste cu dungi fluorescente. Alții spală șoseaua cu furtunurile. Căpcăun mângâie o amuletă.

— Zici că lumea-i solidă ca stânca. Și p-ormă, totu' se zdruncină și se răstoarnă, și to' ce credeai tu se duce naibii.

Traficul se târăște printr-o gătuire din ce în ce mai strâmtă, și Căpcăun bâjbâie c-o mână după pachetul de țigări Cabana. Zice:

— Ai un foc? – la care eu îi aprind o țigară și mă-ntreb dacă povestea s-a terminat. Ea continuă: Visul meu. Era o zi, în China, de-ți ieșea pe nas căldura. Mă uscasem de tot. Se făcea că dădeam peste o piață de pepeni verzi. Sentindeau pepenii verzi și dulci, ca stratu' de zăpadă. Mi-aș fi vându' și sufletu', numa' să iau și io unu', zău așa. Maică-mea-mi șoptea la ureche: „Ai grijă, fiule! Țștia o să-ncerce să-ți bage pe gât fructe stricate!“ Ceva pe jumate-ngropat în glod îmi sărea în ochi – un pumnal, de-ăla de găsesc arheologii. Mă duceam de la o tarabă la alta, bătând pepenii ăia verzi cu lama pumnalului. După cum suna, îmi dădeam seama dacă miezu', 'năuntru, era stricat sau tare. Știam: primu' pepene bun peste care dădeam, acolo, pe loc, îl crăpam în două și-l mâncam.

Scăpăm din gătuire, și Căpcăun începe să urce pe scara vitezelor. Zice:

— Dacă iei hapuri, scapi de somnambulism. Acuma-s vindecat, pe bune. Numa' că ți se scrie la licență, așa că slujbele sindicalizate și-ncărcăturile periculoase, gata – nici nu ma' intră-n discuție. Așa că, nevastă? Și copii, bașca? Mă tem prea tare de ce le-aș putea face-ntr-o noapte, dacă m-apucă din nou. Așa că, vezi... – și Căpcăun își inhalează toată viața din țigară. Zice: Fii foarte atent la ce visezi.

— Oamenii de știință numesc asta „efectul Ai Imajō“ – atât de clar i se-aude vocea, c-ar putea fi și-n camera de-alături. Cele mai sclipitoare minți din psihologie s-au luat de piept cu acest mister, și totuși rezultatele sunt încă neconcludente. Oare de ce, vai?, de ce, ori de câte ori pregătesc o masă pentru vreun bărbat, ăla sare-n primul camion care-l scoate din Tōkyō?

Nu m-așteptam la o glumă.

— Am încercat să te sun azi-dimineață.

— Ar fi mai la-ndemână să-mi pun toanele schimbătoare pe seama vechiului meu prieten, diabetul, dar adevărul este că trebuie să mi le pun mie însămi în

cârcă.

— Nici vorbă, tot ce-am...

— Taci din gură. Nu. A fost vina mea.

— Dar...

— Acceptă-mi scuzele, că altfel s-a zis cu prietenia. Dintre toți, m-am găsit eu să-ți ofer prelegeri despre cum să te porți cu mama ta.

— Aveai dreptate. M-a sunat maică-mea de la Miyazaki. Azi-noapte.

— Știu, de la Sachiko. Totuși, faptul că ai dreptate nu-i o scuză ca să devii moralist. În fine. Stau pe scaunul meu de la pian și-mi ojez unghiile. Pe unde ești, fofilantule?

— Mâncat de viu de țânțari, în fața unei cafenele de camionagii, care se cheamă Okachan.

— Sunt zece mii de cafenele de camionagii, și toate se cheamă Okachan.

— Asta-i între... cum să zic eu... nicăieri și niciunde.

— Trebuie să fie la Gifu.

— Da, cred c-ai dreptate. Un șofer de camion m-a lăsat aici, după ce și-a sunat un coleg, pe care-l cheamă – auzi și tu! – Știucă și care mă ia și pe mine când trece, în drum spre Fukuoka. Până s-ajungă la mine însă, are o reglare de conturi c-un asistent de benzinărie ticălos, care a făcut niște comentarii necuvenite despre nevasta lui.

— Roagă-te să iasă nebumbăcit din toată povestea asta. Bietul Miyake – prins într-un film cu camionagii, produs de studiourile Nikkatsu.

— N-o fi cea mai rapidă modalitate de-a ajunge în Kyūshū, dar e cea mai ieftină. Am vești.

— Ce vești?

— Pune-ți deoparte oja de unghii. Nu vreau să-ți pătezi, cumva, scaunul de la pian.

— Ce s-a-ntâmplat?

— În ultimii nouă ani, am crescut în cel mai liniștit sat, de pe cea mai liniștită insulă, din cea mai liniștită prefectură din Japonia. Nimic nu se-ntâmpla. Copiii spun c-așa e peste tot, dar pe Yakushima chiar așa și era. De când te-am văzut ultima oară, tot ce nu s-a-ntâmplat niciodată – ei bine, s-a-ntâmplat. A fost cea mai groaznică zi pe care am trăit-o vreodată. Și, dacă-ți spun cu cine m-am întâlnit azi-dimineață...

— Am impresia că e cazul să te sun eu pe tine. Dă-mi numărul.

„Eiji!“ Stă cocoțată pe înălțimea-sa, pervazul ferestrei, cu genunchii strânși la piept. Umbrele bambușilor se leagănă, că te și sperii, pe *tatami* și pe paravanele *fusuma* decolorate. „Eiji! Vino repede!“ Mă ridic și m-apropii de fereastră. Pânze de păianjen din ață dentară. De la fereastra casei bunicii mele văd parcul din Ueno, dar toată lumea s-a dus acasă. Numai Anju e-acolo, îngenuncheată în fața unui cedru care aduce a epavă străveche. Cobor pe fereastră. Zmeul de lumină al lui Anju s-a-ncurcat în crengile cele mai înalte. Lucește de-un auriu-închis. Anju e disperată. „Uite! Mi s-a prins acolo zmeul!“ Îngenunchez lângă ea – nu pot suporta ideea s-o văd înlăcrimată – și încerc s-o-nveselesc. „De ce nu-l desprinzi tu singură? Ești fantastică la cățarat în copaci!“ Anju pune de-un oftat profund, cum a învățat recent să scoată. „Diabetul, geniule, mai ții minte?“ Face semn în jos – picioarele ei sunt o pernuță de ace de seringi, perfuzii și alte instrumente de tortură. „Desprinde-l tu în locul meu, Eiji.“ Așa că mă pun pe cățarat – degetele mele se-agață ca niște gheare de coaja reptiliană a copacului. Niște oi behăie într-o vale, undeva departe. Găsesc o pereche de șosete de-ale mele aruncate, din care n-o să mai iasă niciodată murdăria. După o viață-ntreagă, se lasă întunericul, se stârnește vântul, corbii vin să caute locuri ferite. Mă tem că zmeul inundat de soare o să se rupă și-o să se facă ferfeniță, până reușesc eu s-ajung la el. Unde-o fi, în toată această furtună de frunze? După alte câteva minute, dau peste el, pe cea mai de sus creangă. Un bărbat nemișcat, fără față. Mă-ntreabă: „De ce te cațări în copacul meu?“ Mă justific: „Voiam să găsesc zmeul surorii mele“. Se-ncruntă: „Alergatul după zmeie ți se pare mai important decât să ai grijă de propria soră? Dintr-odată, realizez c-am lăsat-o singură pe Anju – oare câte zile? – în casa bunicii mele, fără să mă gândesc dacă are ce să mănânce și ce să bea. Cine o să-i deschidă cutiile de conserve la cină? Grijile mi se dublează, când văd cât de dărăpănată poate fi casa – tufe crescute din cornișe –, un singur vânt mai aspru e-n stare s-o doboare. Oare chiar au trecut nouă ani? Mânerul de la ușă, fără broască, se rotește inutil – bat, și tot cadrul ușii se prăvălește înăuntru. Umbre de Pisică se strecoară pe după căpriori. În chichineața mea, este cutia chitarei mele. Iar în cutia chitarei, este Anju. Nu poate să deschidă chepengul de salvare dinăuntru și rămâne fără aer – o aud cum bate-n el, deznădăjduită, le râcăi și le râjgâi, încuietorile, dar sunt atât de ruginite...

— Și m-am trezit, și totu' nu era decât un vis, ă!

Știucă lucește-n luminile de pe bordul camionului, așa cum e, numai într-un maiou de plasă și gol în rest. Are un răs croncănit – un-doi-trei. Are cele mai cauciucate buze pe care orice ființă umană le-a avut vreodată. Sunt în alt camion, care traversează hiperspațiul ploios. Un indicator stradal zboară pe lângă noi cu viteza luminii – Autostrada Meishin: *Ieșire spre Ōtsu* – 9 km. Ceasul de bord clipește: 21:09.

— Curioase lucruri și visele-astea, zice Știucă. Ți-a spus Honda povestea lui cu somnambulu'? Mare căcat. Adevăru-i că femeile-l găsesc respingător. Simplu ca bună-ziua. Visele. Am citit despre ele. Nu știe nimeni exact ce-s visele. Oamenii ăștia de știință nu se pun de acord. O tabără zice că hipocampu'-ți amestecă amintirile de pe partea stâng-a creierului. Și pe urmă, partea dreapt-a creierului îți pune cap la cap niște povești aiuritoare, ca să-ți lege-ntre ele niște imagini.

Știucă nu se-așteaptă de la mine să-i dau vreun răspuns – aceeași conversație ar purta-o și cu păpușa Zizzi Hikaru, dacă eu n-aș fi aici. *Ieșire spre Kyōto* – 18 km.

— Mai curân', zici că ești într-un scenariu de film decât într-un vis. Mă rog
O muscă păroasă trece-n plimbare peste parbriz.

— Ți-am spus vreodată povestea mea cu visu'? Cu toții avem câte una. Eram de-o vârstă cu tine de-acu'. Eram înamorat. Sau poate bătut în cap. Totuna. Mă rog. Ea – Kirara o chema – era genu' de fată răzgâiată, de-o ținea tăticu'-n brațe. Frecventam același club cu piscină. Aveam și io un fizic, în tinerețea mea. Tăticu' era eminența cenușie și fascistă a nu-mai-știu-cărei organizații ticăloase. Cum îi zicea? Așa, da, Ministeru' Educației. Asta-nsemna că era mult peste nivelu' meu, Kirara. Nu conta. Eram obseda' de ea. Odată, la școală, am copiat o poezie de dragoste dintr-o carte. M-am ales c-un sărut! Am și-acuma lipiciu' ăsta de țap la sexu' frumos, și fata asta, Kirara, nu i-a putu' rezista. Cu mașina lu' văru-miu, am început să ieșim la-ntâlniri la malu' lacului de acumulare. Număram stelele. Număram semnele ei di' naștere. Nu mai avusesem parte niciodată de-asemenea fericire – nici n-o să mai am vreodată. Da' pe urmă, i-au ajuns și lu' tat-su la ureche zvonuri despre cum ne distram noi. Nu eram eu material de prinț pentru prințesa lui. Mă rog. O vorbă numa' de la tăticu', și m-a lăsa' baltă ca pe-o mortăciune râioasă. Și de la clubu' de înot s-a mutat. Pentru Kirara, eu nu eram decât un aperitiv de ronțăit, da' ea, pentru mine, era meniu' complet de la restaurantu' iubirii. Ce să zic, am fos' tare nenorocit. Înnebunit. I-

am trimis alte câteva poezii. Nici nu le-a băgat în seamă. Am început să nu mai dorm, să nu mănânc, să nu gândesc. Am hotărâ' să-mi ară' devotamentu' față de ea, omorându-mă. Am plănu' s-o iau, așa, ușor-ușor, către Marea de Copaci de la poalele muntelui Fuji, și-acolo să mă-ndop cu pastile de dormit, până muream. Știu, nu era nimic original în asta, numa' că eu aveam optșpe ani, și unchi-miu avea o cabană pe-acolo. În dimineața cân' am plecat, am pus la poștă o scrisoare pentru Kirara, în care-i spuneam că nu mai aveam de ce trăi, dacă nu puteam să trăies' cu iubirea ei, și-i descriam unde și cum aveam de gân' să fac gestu' cu pricina – că n-are sens să te omori din dragoste, și nimeni să nu bage de seamă, nu? M-am urcat în primu' tren care mergea într-acolo, și urma să cobor într-o gară liniștită, de țară, și s-o iau la picior spre cabană. Vremea mai dădea semne că era nehotărâtă, dar eu – nici o clipă. În viața mea nu fusesem atât de sigur pe-o decizie, niciodată. Ei, și i-am găsi' cabana lu' unchi-miu, și-am trecu' de ea, pân-am ajuns într-un luminiș. Țăla era locu', clar. Și, ce să vezi, tot acolo, sus, în aer?

— O... pasăre?

— Kirara! Iubita mea, cu juvățu'-n juru' gâtului! Făcea cu picioarele chestia aia, când în sensul acelor ceasului, când invers. Ce imagine! Umflată, căcată pe ea, luată deja în lucru de ciori și viermi.

— Adică...

— Ată' de oribil, că m-am trezit, și eram tot în trenu' de dimineață către muntele Fuji. Să vezi atunci revelație! Am coborât în prima gară, m-am urcat în primu' tren care m-aducea înapoi acasă. Mi-am găsit biletu' de sinucigaș, necitit, nedesfăcu', pe ștergătoru' din fața ușii. *Returnat expeditorului* – era mângăli' pe el, cu cerneală roșu-sângerie. Kirara – sau poate tat-su – mi-l returnase, fără să-l desfacă măcar. Câ' de pros' crezi că m-am simțit? Pe urmă, ea s-a dus la universitate, eu...

Știucă încetinește, ca să lase prioritate unui alt camion. Celălalt șofer îi face cu mâna.

— Am revăzut-o pe Kirara, după mulți ani. Pe aeroportul Kansai, de la distanță. Soț ca lumea, to' felu' de brizbrizuri de aur atârându-i de mâini, un puști într-un căruț. Ce crezi că mi-a trecu' ca fulgeru' prin minte?

— Gelozie?

— Nimic. Ab-so-lu' nimic n-am simțit. Eram gata să mă sinuci' pentru ea, da' de fapt nici n-o iubisem vreodată. Nu pe bune, în to' cazu'. Mi se părea doar c-o iubeam.

Intrăm într-un tunel de vânt și ecouri.

— Poveștilor de felu' ăsta le trebuie o morală. Uite care-i morala mea: ai încredere-n ce visezi. Nu-n ce gândești.

Alte tuneluri, viaducte, popasuri de servicii. Camionul se zgâlțâie pe autostrada spre Chūgoku până-n zori. Un drum de treizeci de minute în secolul douăș'unu acoperă distanțe de zile-ntregi pentru nobilii și preoții secolelor anterioare. Cât ploaie, cât burniță, cât pot și ele, ștergătoarele de parbriz. Formele-și recapătă denumirile, și denumirile – formele. Insule-n estuare. Cocostârci pescuind. Malaxoare de betoane liliachii, sigilând maluri de râuri. Tuneluri îmbrăcate-n cărămidă, străpungând versanții dealurilor. Un depozit de lăzi de bere, nesfârșit și uniform ca-n Utopia. Mi-o imaginez pe mama mea trează, întinsă-n pat, la sute de kilometri în față, gândindu-se la mine. Și-acuma sunt șocat de felul în care m-am auto-invitat la Miyazaki. O fi și ea la fel de surprinsă? O fi la fel de încordată, cum sunt eu acum? *Ieșire spre Okayama*. Fum, desfășurându-se din coșuri de fabrici. Știucă fredonează una și-aceeași melodie o dată, și-ncă o dată, și-ncă o dată. Vehiculele stăpânesc autostrăzile, nu șoferii lor – camioanele-și schimbă șoferii la fel de ușor ca uleiul. Vizitele făcute de mama noastră pe Yakushima – ce chinuri au fost! Între momentul în care ne-a lăsat baltă și ziua-n care Anju s-a înecat, ea s-a mai arătat pe-acolo cam o dată pe an. *Ieșire spre Fukuyama*. O flacăra mistuie colțul unui câmp de pâclă. Pământ curățat de copaci într-o săptămână, nivelat într-o lună, asfaltat într-o după-masă – de-atunci, uitat cu desăvârșire. Străpuns, înverzit, astupat și dezrădăcinat. Linii și cabluri, atârând și ridicându-se de la un stâlp la următorul, măsuri ale vitezei, înghesuindu-se pe-o chitară cu corzile slăbite. Bunica mea refuza s-o vadă, așa că-ntotdeauna rămâneam acasă la unchiul Păcănele, în Kamiyaku – portul principal –, în seara dinainte. Îmbrăcați mereu în uniforme de școală. Mătușa Păcănele ne ducea la frizer, special pentru asta. Toată lumea știa, bineînțeles. Lua un taxi, după ce cobora de pe feribot, deși casa unchiului Păcănele era la mai puțin de zece minute de mers pe jos. Era poftită în camera cea mai bună, și răspundea la fleacurile mătușii cu o sălbatică atenție la detaliile inutile. *Ieșire spre Hiroshima*. Știucă apasă pe buton și ștergătoarele de parbriz se opresc. Panourile fac reclamă unei bănci care s-a prăbușit cu multe luni în urmă. Munții se-ntorc în urmă cu ani, în schimb, către țărmul Mării Japoniei. Suburbii lipsite de culoare ale unor aglomerări urbane în reluare. Mi-a povestit unchiul Bitum,

ani de zile mai târziu – și după un bax de șase beri –, că unchiul Păcănele a obligat-o pe mama să ne viziteze, asta fiind condiția pentru alocația pe care i-o trimitea. Avusese intenții bune, bănuiesc, dar nu făcuse bine că ne adusese împreună cu forța. Noi răspundeam la întrebările pe care ni le puneau. Mereu aceleași întrebări, evitând subiectele periculoase: Ce materii ne plăceau cel mai mult la școală? Ce materii ne plăceau cel mai puțin la școală? Ce făceam după școală? Vorbeam cu ea, ca și cum ar fi fost inspectorul, și noi – inspectații. Nici urmă de afecțiune. *Ieșire spre Tokuyama*. Acolo și-a petrecut fratele bunicului meu, Subaru Tsukiyama, ultimele lui săptămâni în Japonia. N-ar mai recunoaște prefectura Yamaguchi de astăzi. Un teren de golf smuls unei coline, învăluit într-o plasă verde. Figurine minuscule se zăresc răsucind crosele. Mi-aduc aminte iar de virusul-poștaş – oare încă o mai fi răspândind veștile proaste ale lui Kozue Yamaya? Mă simt ca și cum n-ar mai avea nimic de-a face cu mine, de-acum. Consecințele vizibile sunt ca vârfurile de aisberguri: majoritatea rezultatelor majorității acțiunilor îi rămân invizibile celui care acționează. O zdreanță murdară de cer înălbit – dimineața uită c-a plouat, la fel de brusc precum uită o copilă că plănuia să stea îmbufnată ani întregi. Anju ar fi fost, poate, mai vorbărească cu mama noastră, mă gândesc, dar simțea neîncrederea mea, și-atunci se-nchidea și ea în cochilia ei. Mama noastră fuma țigară de la țigară. Orice imagine cu ea, care mi-a rămas în minte, este încetoșată de fumul de țigară. Mătușa Păcănele nu-i pune niciodată întrebări despre ea însăși, nu de față cu noi, cel puțin, așa că nu știam nimic altceva decât ce reușeam s-auzim din spatele panourilor despărțitoare. Pe urmă, spre seară, ea lua ultima cursă rapidă înapoi spre Kagoshima, și toată lumea răsufla ușurată. Odată, a stat două zile – probabil când Anju a văzut-o băgându-și inelul în cratița cu sos de *tempura* – dar vizita prelungită nu s-a mai repetat. *Ieșire spre Yamaguchi*. Un copac se mișcă de unul singur pe un versant fără vânt. Munții se nivelează. Era plecată, la ritualul funerar al lui Anju. Bârfa, sportul din sângele insularilor, susținea că zburase până-n Guam, „cu treabă“, în ziua dinaintea morții lui Anju, fără să lase vreun număr de telefon la care să fie sunată în caz de urgență. Și alte povești s-au răspândit, mai puțin înțelegătoare. M-am blindat c-o armură groasă de-o palmă – de indiferență față de ea. Ultima dată când ne-am întâlnit – și singura dată fără Anju –, aveam paispe ani. S-a-ntâmplat la Kagoshima, la vechea locuință a unchiului Bănet. Era tunsă scurt și purta bijuterii de prost-gust. Și ochelari fumurii. La ordin, venisem acolo. Presupun că la fel și ea. Mi-a spus: „Ai crescut, Eiji“, când am intrat în cameră, târșâindu-mi picioarele și hotărât să fiu

dezagreabil. „Tu, nu“, i-am răspuns. Mătușa Bănet s-a grăbit s-adauge: „Eiji s-a înălțat ca o rachetă, în ultimele luni. Și profesoara lui de muzică zice că are un talent natural de-a cânta la chitară. Ce păcat că nu ți-ai adus chitara, Eiji. Mama ta s-ar fi bucurat așa de mult să te-asculte cântând.“ Am răspuns către puntea ochelarilor ei: „Mama? N-am așa ceva, mătușă. A murit înainte să se-nece Anju. Am un tată pe undeva, dar mamă n-am. Știi foarte bine.“ Mama mea s-a camuflat în fum de țigară. Mătușa Bănet a turnat ceai și a zis: „A bătut un drum lung, mama ta, ca să te vadă, și cred c-ar trebui să-ți ceri scuze“. Eram gata să mă ridic și să plec, dar mi-a luat-o înainte chiar mama mea. Și-a înșfăcat poșeta și s-a întors către mătușa Bănet: „Chiar nu-i nevoie. N-a spus nimic cu care să nu fiu de acord. Cu ce nu sunt de acord este să fim forțați să-ndurăm asemenea discuții de familie, când este absolut clar că nu poate fi vorba de-o familie și că n-avem ce discuta despre ea. Știu că voi faceți din amabilitate ce faceți, dar din amabilitate poți să crezi că o impolitețe e totuna cu moartea, când începi să socotești daunele. Urează-i toate cele bune fratelui meu. E un tren de noapte spre Tōkyō în următoarele cincizeci de minute, și am de gând să-l iau pe ăla.“ Poate că trecerea unui număr de ani a mai modificat puțin scenariul, dar, în esență, cam astea s-au spus atunci. Poate c-am pus de la mine și ochelarii fumurii, dar nu-mi amintesc de ochii mamei mele.

Știucă desface o cutie de cafea și mută pe alt post de radio. Soarele se mută și el, când trecem podul de la Shimonoseki. M-am întors în Kyūshū. Zâmbesc fără motiv. Un suflet revenit în trupul pe care-l crezuse mort, uimit să descopere că totul funcționează în continuare – așa mă simt. Garduri cu spărturi, flori sălbatice răzvrătite, spațiu neparcelat. Kyūshū este lumea cealaltă, sălbătică, a Japoniei. Toate miturile s-au rostogolit, au fugit în galop ori au roit din Kyūshū. Știucă-și aduce aminte că sunt și eu de față:

— Așa cum zicea iubita mea mamă, în fiecare dimineață, fără excepție: „Trezește-te devreme – prima oră e un dar din rai“. Mă rog. Douăj’ de minute până la Kitakyūshū...

— Domn’ Aoyama! Vă rog să primiți condoleanțele mele sincere pentru... moartea dumneavoastră.

Domn’ Aoyama își lasă jos binoclul și moșmondește ceva la focalizare. E tot în uniforma lui de la Căile Ferate Japoneze, în schimb are un aer mult mai distins

decât a avut vreodată la gara din Ueno.

— Moartea nu-i atât de rea, Miyake – nu când are loc, în tot cazul. E ca și cum ai fi plătit. Și trebuie să-mi cer scuze că te-am acuzat de spionaj.

— Nu contează. Erați apăsător de foarte multe lucruri stresante. Se vedea clar.

Domn' Aoyama își trece degetul peste buza de sus.

— Mi-am ras mustața.

— Bună mișcare, domnule subșef-de-gară. Oricum, nu vi se potrivea, cinstit vorbind.

— Oamenii trebuie să comemoreze schimbările majore în viață, cred eu.

— Și nu sunt multe, schimbările mai majore decât moartea.

— Într-adevăr, Miyake.

— Pot să vă-ntreb: eu cum am murit?

— Dar dumneata ești mai mult decât viu! Trupul dumitale se află în rata care te duce de la Kitakyūshū la Miyazaki. Aici te afli numai în vis.

— N-am avut niciodată așa un vis, care să semene a... ne-vis.

— Visele celor vii pot fi calibrate de morții lor. Uită-te mai atent.

Zburăm. Domn' Aoyama zboară stil Superman-liber. Eu am un sistem de propulsie gen Zax Omega, prins în curele de rucsac. Sub noi plutesc nori ca niște bezele rozalii. Coclaurii Pământului se desfășoară în toate direcțiile.

— Un alt privilegiu acordat nouă, morților – libertatea fără margini de-a ne minuna de splendoarea Creației.

— Sunteți mortul meu?

— Eu te-am închiriat pe dumneata, și dumneata m-ai închiriat pe mine.

— De ce nu m-a vizitat Anju niciodată?

— Asta era, zice domn' Aoyama, verificându-și ceasul de la mână. Chestiunea la ordinea zilei.

— Dar e-adevărat căăă... se-amestecă morții cu viii?

— Nu-i mare brânză.

— Puteți, într-adevăr, să vedeți... orice? – mă gândesc la sesiunile mele de Zizzi Hikaru.

— Numai dacă vrem. Dar dumneata ți-ai bate capul să te uiți la un televizor cu un miliard de canale? Prea puține lucruri merită atenție. Răufăcătorii-și închipuie că delictele lor sunt unice, numai fiindcă sunt sordide – dac-ar ști ei... Nu. Scopul prezenței mele în visul dumitale din această dimineață este mântuirea.

— Ăăă... A dumneavoastră sau a mea?

— A noastră. M-am purtat urât cu dumneata la Ueno. Chiar dacă mi-ai scuipat

în ceainic.

— Mă simt prost c-am făcut asta.

Domn' Aoyama se uită iar prin binoclu.

— Ziarele de peste două zile, de-acum înainte, o să fie așa de rele, cum nici nu-ți poți închipui. Privește. Mântuirea se-apropie.

Domn' Aoyama îmi face semn în jos. Norii se despart, ca niște suluri antice, și văd plaja secretă, pietrele de pe jos și stânca în formă de balenă. Sus, pe spinarea balenei, stă o față ghemuită, nefericit de singură. Anju, de bună seamă.

— Treburi neterminate, Miyake.

— Nu-nțeleg.

— O să-nțelegi.

Sistemul de propulsie mi se gripează și se stinge. Mama mea – chipul ei, pe coperta unui film de groază – dar și ea, și balconul de la etajul nouă se pierd undeva pe cerul metropolei Tōkyō. Mă răsucesc, văd un loc de joacă venind în zbor către mine cu o viteză din care n-ai cum scăpa viu și-mi aduc aminte că, dacă nu mă trezesc înainte să mă izbesc de pământ, o să...

Mă trezesc, dând să urlu: *Aaaahhh!*, pe bancheta cea mai din spate a unui autobuz – ușile i se închid fâșâind, și se urnește din loc. Mă ridic în capul oaselor, clipind. Așa, da, rata. Știucă s-a oferit să-ntrebe prin jur, niște camionagii de la Kitakyūshū, dacă nu mă lua careva până la Miyazaki, dar m-așteaptă mama imediat după prânz. Nu vreau să risc să-ntârzii. O bătrână s-a așezat lângă mine pe bancheta din spate a ratei, de când am adormit. Tricotează, are o față rotundă și ciupită ca luna plină și face aromaterapie, bănuiesc, pentru că simt mirosul unei... plante care se cheamă cumva, dar nu țin eu minte cum. Are o culoare oranj-lucios – de la soare. Între noi, tronează un coș de curmale. Nu curmale apoase, de-alea de Tōkyō, ci curmale ca din povești. Curmale pe care merită să le furi, chiar dacă riști să stârnești mânia cutărui vrăjitor. Salivez, probabil – de-o zi-jumate n-am mâncat decât porcării.

— Propun un troc, zice madam Curmală. O curmală de-aici pentru visul dumitale.

— De ce, vorbeam în somn? Întreb jenat.

— Colectez vise, zice ea, fără să-și ridice privirile de pe ochiurile tricotate.

Așa încât, îi povestesc visul pe care l-am avut, omițând să-i spun că Anju e sora mea. Andrelele ei de tricatat scot sunetele unor săbii încrucișate pe un deal

îndepărtat.

— Uite ce e, tinere, nu vreau să mă păcăleşti la rest. Ce nu mi-ai spus?

Aşa încât, recunosc: Anju e sora mea geamănă. Madam Curmală reflectează.

— Când a părăsit, biata nefericită?

— Ce să părăsească?

— Partea asta, bineînţeles.

— Partea asta a...

— Vieţii – ba nu, andrelele ei de tricotat scot sunetul unui baston manevrat de-un orb.

— Acum nouă ani. De unde aţi ştiut?

— Împlinesc optzeci-şi-unu de ani de joi într-o săptămână.

Ori mintea ei cutreieră, ori mintea mea trudeşte. Cască – dinţi mici, albi. Mă gândesc la Pistică. Îşi desface un ochi. Zice:

— Visele sunt acele ţarmuri la care oceanul spiritului se uneşte cu pământul materiei. Sunt plajele pe care urmează-a-fi, a-fost-odată, nu-va-fi-nicicând se fâţâie printre cetele de încă-mai-sunt. Crezi că eu sunt o bătrână albită de superstiţii şi poate chiar cu minţile răătăcite – nici eu n-aş fi putut exprima în cuvinte mai bune tocmai acest lucru. Bineînţeles că sunt dusă cu pluta. Altfel, cum aş putea şti ceea ce ştiu?

Mă tem să n-o lezez, drept care o întreb ce crede că-nseamnă visul meu. Îmi zâmbeşte, arătându-şi dinţii. Ştie c-o tratez condescendent. Zice:

— Eşti dorit.

— Dorit? De cine?

— Nu dau consultaţii gratuite. Ia-ţi curmala, tinere.

După Tōkyō, Miyazaki pare un oraş de jucărie. La autogară, mă duc la biroul de informaţii turistice şi-ntreb despre clinica la care stă mama mea. N-a auzit nimeni de ea, dar, când arăt adresa, mi se spune că trebuie să iau o cursă locală în direcţia Kirishima. Următoarea nu e programată decât peste mai bine de o oră, aşa că mă duc la toaleta autogării, mă spăl pe dinţi, după care m-aşez în sala de aşteptare şi beau dintr-o cutie de cafea rece, dulce, urmărind cu privirile autobuzele şi pasagerii care vin şi pleacă. Unii se plimbă – cei pentru direcţia Miyazaki. Norii nu se grăbesc nicăieri, şi o fântână desenează curcubeie sub frunzele palmierilor. Un câine pensionar, cu ochii înceţoşaţi, se-apropie şi salută, adulmecând. O mamă şi viitoare mamă gravidă, nu glumă, încearcă să ţină sub control un stol de copii flexibili şi cu aripi la călcâie. Mi-aduc aminte de curmala

câștigată – bunica mea zice că femeile însărcinate n-au voie să mănânce curmale – și m-apuc s-o decojesc cu briceagul. Mi se fac degetele cleioase, dar fructul e perlat și perfect. Scuipe sâmburi lucioși. Unul dintre băieți tocmai a învățat să fluiere, dar nu știe decât o singură melodie. Mama se uită la copii, care țopăie pe scaunele de plastic. Mă-ntreb unde le-o fi tatăl. Numai când încep să se joace cu un extingtor, le spune și ea ceva:

— Dacă pui mâna pe-ăla, oamenii cu autobuzele se supără pe tine!

Plec și eu să mă plimb. Într-un magazin de cadouri, care încă mai vinde stocul rămas din 1950, găsesc un bol cu fructe de plastic decolorate, care au niște mutre zâmbilii. I-l cumpăr lui Buntarō, ca să mă răzbun pe el pentru brelocul de chei cu Zizzi Hikaru. De la un Lawson, îmi cumpăr un tub de bombe cu șampanie și citesc reviste până sosește autobuzul. Ar trebui să mă-ncerce o oarecare nervozitate, bănuiesc, dar sunt lipsit de energie. Nu știu nici măcar ce zi este.

M-aștept la o instituție elegantă, la marginea orașului, cu locuri de parcare pentru mașini și rampe de urcat pentru fotoliile rulante,— în schimb, autobuzul o ia pe-o alee care se-nfundă într-o zonă rurală. După mai bine de o mie de yeni, un agricultor din autobuz îmi indică un drum de țară și-mi spune să merg pe el, până se transformă-n potecă, și de-acolo, pe potecă, până se termină. Zice:

— Nu se poate să nu-ți dai seama – ceea ce, de obicei, e totuna cu nenorocirea.

Un versant întreg acoperit cu pini formează un perete vertical pe-o parte; pe cealaltă parte, orezul timpuriu este recoltat și întins la uscat. Găsesc un pietroi rotund și plat pe cărarea de lângă drum. Triluri și castaniete de greieri în morse. Pun pietroiul în rucsac. Înflorește cosmosul în mov, magenta și alb. Atât de mult spațiu. Atât de mult aer. Merg și iar merg. Încep să mă-ngrijorez – după încă douăzeci de minute, zăresc sfârșitul drumului, dar nici urmă de vreo clinică. Niște sperietori de ciori ca dintr-o comedie de groază cască ochii la mine. Capete mari, gâturi schiloade. Panglica de asfalt se termină, și văd că poteca prin care se prelungește moare cu totul unde se-nalță un grup de case vechi, țărănești, la poalele unui munte pe care toamna s-a grăbit să vină. Simt pete de sudoare între omoplați – probabil că nu miros foarte proaspăt. Să mă fi lăsat șoferul ratei la stația greșită? Mă hotărâsc să-ntreb la ferma din față. O ciocârlie se oprește din cântat, și tăcerea se-aude și mai zgomotos. Răsaduri de legume, snopi de floarea-soarelui, cearșafuri albastre întinse la uscat. O ceainărie tradițională, cu țigle pe acoperiș, se înalță pe-o mică ridicătură, într-o grădină-de-munte năpădită de-un

covor de pir. Am trecut deja de poartă, când văd pancarta scrisă de mână: Clinica Muntele Miyazaki. Cu toate semnele de viață dimprejur, nu pare să fie nimeni pe-aici. Nu văd vreo sonerie sau vreun bătător la ușa din față, așa c-o deschid, pur și simplu, și dau de-o cameră de primire, unde e răcoare și o femeie într-o uniformă albă – femeia de serviciu, poate? – împarte niște munți de dosare pe coline. Bătălie dinainte pierdută. Mă vede.

— Bună.

— Bună ziua. Ăăă... aș putea vorbi cu asistenta de serviciu, vă rog?

— Puteți vorbi cu mine, dacă doriți. Suzuki. Doctor Suzuki. Și dumneavoastră sunteți...?

— Ăăă... Eiji Miyake. Am venit s-o văd pe mama mea – o pacientă... Mariko Miyake.

Doctorița Suzuki scoate un sunet de genul: *Aaaahhhhaaaaa!*

— Dar ce oaspete bine-venit sunteți, Eiji Miyake! Da, sora noastră cea risipitoare a stat ca pe ghimpi toată dimineața. Noi, aici, preferăm termenul *membri*, în loc de *pacienți*, dacă nu vi se pare că sună prea forțat. Ne-așteptam să telefonați de la Miyazaki – ați avut dificultăți, sau ne-ați găsit ușor? Mă tem că e destul de mult de mers până la noi. Sunt de părere că solitudinea poate juca un rol terapeutic în viețile noastre încorsetate. Ați mâncat? Lumea-i la masa de prânz, la cantină.

— Am mâncat o turtă de orez în autobuz...

Doctorița Suzuki observă că-mi creează nervozitate perspectiva de-a mă întâlni cu mama în public.

— Ce-ar fi s-așteptați în ceainărie, atunci? Ne mândrim cu ea – unul dintre membrii noștri a fost maestru-ceainicar și va fi din nou, dacă am și eu ceva de spus în această privință. El a modelat-o, după ceainăria lui Senno-Soyeki¹³⁷. Mă duc să-i spun mamei dumneavoastră că i-a sosit vizitatorul.

— Doamnă doctor...

Doctorița face o piruetă pe un singur picior.

— Da?

— Nu, nimic.

— Fiți așa cum sunteți, atât – parcă-mi zâmbește.

Mă descalț și m-așez în coliba răcoroasă, de patru rogojini și jumătate. Receptez senzațiile grădinii. Albine, fasole săltăreață, levănțică. Beau niște ceai de orz – s-a încălzit și a făcut spumă – din sticla pe care mi-am cumpărat-o de la

Miyazaki. Tolănit pe saltea, un fluture de papirus își adună aripile. Mă-ntind pe spate și-mi închid ochii – doar o clipă.

New Yorkul tălăzuiește fulgii de zăpadă și ciorile cenușii. O cunosc pe șoferița monstrului de taxi galben, dar numele ei îmi scapă, tot căutându-l. Cu greu îmi croiesc drum, printre jurnaliști și lentilele lor ca niște ochi de insecte, până-n studioul de înregistrări, unde John Lennon își dă pe gât ceaiul de orz. Exclamă: „Eiji! Chitara ta renunțase la orice speranță“. De când am împlinit douăzeci de ani, mi-am dorit să-l întâlnesc pe acest semizeu. Visul mi s-a împlinit, și engleza mea este de o sută de ori mai bună decât am îndrăznit eu însumi să sper, și totuși nu găsesc altceva de spus decât: „Îmi pare rău c-am întârziat, domnu’ Lennon“. Marele om ridică din umeri, exact la fel ca Yuzu Daimon: „După nouă ani de când tot înveți cântecele mele, poți să-mi spui John. Poți să-mi spui oricum. Numai nu Paul.¹³⁸“ Cu toții râdem, auzind asta. „Dă-mi voie să-ți prezint restul trupei. Pe Yoko, ai întâlnit-o deja la Karuizawa, într-o vară, când eram pe biciclete...“ Yoko Ono este îmbrăcată precum Dama-de-Pică. „E totu-n regulă, Sean – îmi spune –, mami doar își caută mâna-n zăpadă¹³⁹.“ Tuturor ni se pare foarte, dar foarte amuzant. John Lennon îmi face apoi semn cu mâna către pian: „La claviatură, doamnelor și-adormiților, dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Claude Debussy“. Compozitorul strănută, și-i zboară din gură un dinte – ceea ce stârnește un alt ropot de râsete –, după care-i cad și mai mulți dinți de la locurile lor, provocând alte și alte hohote. „Prietena mea pianistă, Ai Imajō, adoră lucrările dumneavoastră“, îi spun lui Debussy. „A obținut o bursă la Conservatorul de la Paris, numai că tatăl ei n-a lăsat-o să se ducă.“ Și franceza mea e tot perfectă! „Atunci, tatăl ei nu e decât un căcăcios de porc sifilitic“, zice Debussy, lăsându-se în genunchi, pentru a-și aduna dinții. „Iar domnișoara Imajō a dumatăle este o femeie distinsă. Spune-i să se ducă! Întotdeauna m-am simțit atras de doamnele asiatice.“

Sunt în parcul din Ueno, printre boscheții și corturile unde-și duc viața oamenii fără adăpost. Am senzația că este un loc oarecum inadecvat pentru un interviu, dar a fost ideea lui John.

„John, piesa *Nu știe niciodată, ziua de mâine*¹⁴⁰ – la ce se referă, de fapt?“

John adoptă o poză filozofică:

„N-am știut niciodată“.

Ne hlizim a deznădejde, amândoi.

„Dar tu ai scris-o!”

„Nu, Eiji, eu niciodată...” – și-și culege lacrimile de pe față. Zice: „Ea m-a scris pe mine!”

În momentul acela, Doi ridică de-un colț clapa de la intrarea cortului și livrează o pizza. Deschidem cutia și, ce să vezi?, conține compost de canabis. Dama-cu-Poze – pare-se că suntem oaspeții ei – scoate un cuțit de tort cu măciulia lustruită în formă de țeastă de hermină. Ne servește fiecăruia câte o felie subțire – are gust de ceai verde.

„Care e cântecul lui John, pe care-l preferi, Eiji-kun?”

Realizez că Dama-cu-Poze, de fapt, este Kozue Yamaya, care lucrează sub acoperire – râdem cu toții, auzind asta. Îi răspund:

„*Visul #9*.¹⁴¹ Ar trebui considerat o capodoperă.”

John este încântat de acest răspuns și mimează o divinitate indiană, care cântă: *Ah, bokawawa poussé poussé*¹⁴². Până și balena de plexiglas din fața muzeului de științe râde în sinea ei. Mie, plămânii mi se umplu de răs și am dificultăți mari în a respira.

„Adevărul este – continuă John – că *Visul #9* este un descendent al *Pădurii norvegiene*¹⁴³. Amândouă sunt povești cu fantome. «Ea» din *Pădurea norvegiană* te blesteamă cu singurătatea. Cele «două spirite care dansează atât de straniu» din *Visul #9* te binecuvântează cu armonie. Dar oamenii preferă singurătatea, în locul armoniei.”

„Ce-nseamnă titlul?”

„Al nouălea vis începe după orice sfârșit.”

Un guru se înfurie:

„De ce abandonezi căutarea iluminării?”

„Dacă ești așa de-al naibii de cosmic – îl ia John peste picior –, știi de ce!”

Râd așa de tare, că mă...

— M-am trezit. Și-am văzut-o pe maică-mea, stând în cadrul ușii de la ceainărie.

Ai Imajō își stinge muzica.

— Te-ai trezit de răs? Ce-o fi crezut despre tine?

— A recunoscut mai târziu că se gândise c-aveam un atac de ceva. Și, mai târziu, a zis că și Anju, când era mică de tot, râdea în somn.

— Ați stat mult de vorbă?

— Trei ore. Cât a durat canicula de la miezul zilei. Abia am ajuns înapoi la Miyazaki.

— Deci nu vi s-a-ntâmpnat nici unuia, de fapt, să nu știți ce să-i spuneți celuilalt.

— Știu și eu? S-a petrecut un fel de acord neprecizat între noi. Ea s-a dezbatut de orice rol de „Mamă”, și eu – de orice rol de „Fiu”.

— Din câte mi-ai spus, tu n-ai jucat niciodată vreun asemenea rol.

— Ce-i drept. Vreau să spun așa: eu am fost de acord să n-o judec prin comparație cu vreun etalon de „Mamă”, iar ea – să nu mă compare pe mine cu vreun etalon de „Fiu”.

— Și... ce-o să faceți, de-acum încolo?

— Presupun c-o s-o luăm de la capăt, ca un fel de...

— Prieteni?

— Nu vreau să pretind c-a fost o vară de iubire sau nu-știu-ce sărbătoare a păcii. A existat un câmp minat de tot felul de lucruri pe care le-am ocolit amândoi și pe care va trebui să le lămurim, într-o bună zi. Dar... mi-a cam plăcut, așa... Este o persoană reală. O femeie reală.

— Chiar și eu ți-aș fi putut spune asta.

— Știu, dar întotdeauna m-am gândit la ea ca la un decupaj dintr-o revistă, care a făcut *cutare*, și a făcut *cutare*, dar care niciodată n-a simțit practic nimic. Astăzi, am văzut-o ca pe-o femeie de patruzeci-și-ceva de ani, care n-a avut câtuși de puțin o viață atât de ușoară, cum pretinde mașina de zvonuri de pe Yakushima. Când vorbește, se vede că are cuvintele la ea. Nu ca-n scrisori. Mi-a povestit despre alcoolism, despre ce-ți poate face el. Fără să dea vina pe el, fără lucruri de-astea, ci ca un om de știință care analizează o maladie. Și, ce să vezi – chitara mea? S-a dovedit că este a ei! În toți acești ani, chitara mea era, de fapt, chitara ei, și eu habar n-am avut că știe să cânte.

— Era și hotelierul de la Nagano de față?

— O vizitează la fiecare al doilea sfârșit de săptămână – azi, nu. Dar i-am promis că mă duc din nou acolo duminică viitoare.

— Bine. Să te-asiguri că are intenții onorabile. Și tatăl tău adevărat?

— Asta era unul dintre subiectele de pe câmpul minat. Poate altă dată. M-a întrebat dacă îmi place la Tōkyō și dacă mi-am făcut prieteni. M-am lăudat cu singura mea prietenă, pianista de geniu.

— Ce club elitist. Noaptea asta... unde stai?

— Doctorița Suzuki s-a oferit să-mi găsească o saltea, într-un colț oarecare, dar o să iau trenul până la Kagoshima, și-o să stau la unchiu-meu...

— La unchiul Bănet, este? Și, mâine-dimineață, te urci pe feribotul de Yakushima și te duci să vezi piatra de mormânt a surorii tale.

— De unde știi? – nori de alarmă se rostogolesc peste cerul ca un ecran de cinema.

— Eu chiar ascult, când îmi povestești despre Anju, să știi și tu. Și despre visele tale. Am un auz perfect.

Orizontul cascadează, plictisit. Terenurile plane și întinse, ca o maree, ajung la Marea Hyuga Nada, spre sud față de strâmtoarea Bungo, unde a navigat și fratele bunicului meu, în acea ultimă călătorie a lui, cu submarinul I-333. Dacă binoclurile ar fi suficient de puternice, încât să apropie anii 1940, am putea să ne facem cu mâna unul, celuilalt. Poate c-o să-l visez și pe el. Timpul ar putea fi cel care împiedică lucrurile să se petreacă toate simultan și în realitate, în starea de trezie, dar, în vise, regulile sunt altele. Simt un miros de fructe de toamnă.

— Ia te uită, ce mică-i lumea! zice Madam Curmală. Bună ziua din nou. Pot să m-așez aici?

— Sigur că da, zic, și-mi depun rucsacul în plasa de deasupra capetelor.

Se-așază de parcă s-ar teme să nu facă vânătaie.

— Și, ți-a plăcut curmala de la mine?

— Ăăă... delicioasă-a fost. Vă mulțumesc. Visul meu cum vi s-a părut?

— Am auzit și mai grozave, zice bătrânică, și-și scoate lucrul de mână.

— Pot să vă-ntreb ceva? Ce faceți cu visele pe care le... adunați?

— Dumneata ce faci cu asta de la mine – curmala?

— Curmala... o mănânc!

— Și bătrânicile au nevoie de hrană.

Aștept o explicație, dar Madam Curmală nu mi-o dă. O centrală electrică nucleară se fofilează pe lângă noi, apoi o fregată la ancoră, un individ care se dă cu placa de surf de unul singur. Simt că ar trebui să port o conversație politicoasă. Zic:

— Mergeți la Kagoshima?

— Merg de colo până colo.

— Vă vizitați rudele?

— Asist la conferințe.

Aștept să-mi spună la ce soi de conferințe asistă oamenii de optzeci de ani – de cultivare a fructelor, de croșetat și tricotat? –, dar ea se concentrează asupra lucrului de mână. Mă gândesc la degradarea atomilor.

— Vă ocupați, cumva, cu interpretarea viselor?

Are niște ochi lipsiți de iriși, în care ai face bine să nu te uiți fix prea mult.

— Sora mea mai mică – ea se ocupă de partea de afaceri a ocupației noastre – descrie ce facem noi ca fiind o muncă de „șenalizare“.

Presupun că n-am auzit bine:

— Colecționați accesorii de la Chanel, adică?

— Am eu mutră de așa ceva?

Mai încerc o dată.

— Șenalizare... Asta ce-i, un fel de inginerie?

Madam Curmală scutură din cap a blândă exasperare:

— I-am și spus surorii mele. Această îmbârligare de cuvinte nu face decât să inducă oamenii în eroare. Suntem vrăjitoare, i-am spus, așa că „vrăjitoare“ ar trebui să ne spunem. Uite, rândul ăsta va trebui să-l iau de la început. Lucrez un fular pentru bunica mea. Și-o să geamă, dacă nu iese perfect.

— Iertați-mă, ce-ați spus că sunteți... vrăjitoare?

— Pe jumătate pensionată, de vreme ce tocmai am împlinit cinci sute de ani. Locul trebuie lăsat celor mai tineri, eu așa cred.

Mă duce cu zăhărelul foarte șmecherește, dacă nu cumva e nebună de legat. Zic:

— N-aș fi bănuț...

Bătrâna se-ncruntă la lucrul de mână.

— Sigur că nu. Lumea dumitale este luminată de televiziune, însăilată de sateliți, cimentată de știință. Ideea că niște femei își prelungesc durata vieții cu ajutorul energiei eliberate în vise ți se pare, cum spui, nebună de legat – aș da orice pentru un răspuns potrivit. Ea continuă: Dar nu-i nimic. Neîncrederea e bună pentru afacere. Când Epoca Rațiunii s-a extins și pe aceste țărături, noi am fost cele care am scos cel mai profund oftat de ușurare.

— Cum puteți săăă... vă hrăniți cu vise?

— Dumneata ești prea modern ca să înțelegi. Visul este o fuziune între spirit și materie. Fuziunea eliberează energie – de unde și faptul că somnul cu vise te mprospătează. Realitatea este că, fără vise, nu-ți mai ții mintea în frâu mai mult de o săptămână. Bătrânele atât de longevive ca mine se hrănesc din visele unor tinerei sănătoși, ca dumneata.

— Oare e înțelept să le spuneți oamenilor așa ceva, în stânga și-n dreapta?
— Și de ce nu, mă rog? Oricine ar insista că este și adevărat ar ajunge sub cheie.

Mă-ncearcă un vag regret, când îmi aduc aminte c-am luat acea curmală și am și mâncat-o.

— Ăăă, zic, trebuie să mă duc până la toaletă.

Într-acolo mergând, mi se pare că trenul stă pe loc, în schimb eu și peisajul zburăm pe lângă el, cu aceeași viteză amețitoare. Partenera mea de călătorie începe să mă sperie – nu atât prin ceea ce spune, ci prin felul în care spune. Măntreb cum s-ar cuveni să mă port cu ea. Dar, când mă-ntorc la locul meu, constat că nu mai este.

Ciuma roșie a eradicat orice formă de viață umană, de pe tot globul. Ultima cioară a ciugulit ultima fărâmbă de carne de pe ultimul os. Ai și cu mine¹⁴⁴ suntem unicii supraviețuitori, grație imunității noastre naturale. Trăim în Salonul de Ceai Amadeus. Orbitale sateliților coboară din ce în ce mai mult și, de-acum, plutele acestea electronice zboară prin fața balconului nostru, atât de aproape, c-am putea să le și atingem. Eu și Ai ne distrăm făcând plimbări lungi prin Tōkyō. Eu aleg diamante pentru Ai, și Ai îmi alege mie cele mai de lux chitare. Ea interpretează *Arabescul* de Debussy, în direct, la sala Budōkan, după care eu îmi parcurg repertoriul de John Lennon. Jucăm alternativ rolul publicului. Ai face în continuare salate delicioase, pe care le servește în antene parabolice de televiziune. Ducem felul ăsta de viață, ca frate și soră, deja de mult timp.

Într-o zi, auzim un zgomot pe balcon: *Miiiiiiiiip! Miiiiiiiiip!*. Tragem cu ochiul pe fereastra întredeschisă și vedem o pasăre hidoasă, apropiindu-se de noi în pas de plimbare. Mare cât un porc, are o gușă de curcan, ca un scrot, ciufulită ca un condor. Are ciocul ca o pânză de bomfaier. Din ochii de alcoolici se scurge puroi. La fiecare câțiva pași, vomită câte un ou cât un glob ocular, după care se așază pe el, frichinindu-se, ca să și-l îndese pe gaura curului. „Repede!“, zice Ai. „Închide fereastra! Vrea să intre!“ Are dreptate, dar eu ezit – ciocul ăla e-n stare să-mi reteze încheietura dintr-o singură zvâcnire. Prea târziu! Păsăroiul se repede înăuntru, dărâmbă un scaun, se rostogolește pe covor. Eu și Ai ne dăm câte un pas înapoi, speriați, dar curioși. Mult rău ar putea urma, după cum și mult bine. Păsăroiul se ridică țațos, uitându-se la decor cu ochiul critic al unui eventual cumpărător. În cele din urmă, se-nfuge într-un tort de nuntă și zice – vocea este a

lui Doi: „Cotoiu’ cu perucă de pe tavan pică, și-asta numai așa, la prima vedere. Te bagi, moșule?”

— Iarăși tu, Miyake! zice Ai Imajō, dar cu aerul că-i face plăcere. Am văzut la știri că la Kagoshima s-a lansat o avertizare de taifun. Ai și ajuns acolo?

— Încă nu. Schimb trenul la... – citesc ce scrie pe indicator – ...Miyakonojō.

— N-am auzit.

— Numai conductorii de tren au auzit. Te-nterup de la ceva?

— Mă smotoceam c-un italian foarte sexy, pe care-l cheamă Domenico Scarlatti.

— Asta, ca să ne gelozești – pe mine și pe Claude.

— Scarlatti este și mai mort decât Debussy. Dar sonatele lui... uau!

— Am avut un vis. Apăreai și tu în el, și-aveai un curcan râios...

— Eiji Miyake și farmecu-i ucigător. De-asta m-ai sunat?

— Nu, te-am sunat, de fapt, ca să-ți spun căăă... m-am trezit și am realizat că m-am îndrăgostit de tine, probabil, și că m-am gândit că e genul de lucru pe care s-ar cuveni să-l știi și tu.

— Te-ai îndrăgostit de mine – *probabil*? Cred că e cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus un bărbat vreodată.

— Am zis așa, „probabil“, pentru că mă temeam să nu par prea direct. Dar, dacă insiști, da, sunt... categoric îndrăgostit de tine.

— Și de ce-mi spui asta acum, când ești la o mie de kilometri depărtare? De ce nu te-ai dat la mine când ți-am vizitat apartamentele?

— Ai fi vrut să mă dau la tine?

— Credeai c-am venit în excursie până-n Kita Senju, ca să fac puțină conversație cu tine, până la masa de seară?

Mi se sparge un ou în creștetul capului și o fericire cu consistență de albuș o ia în jos în firicele.

— De ce n-ai spus nimic?

— Tu ești bărbatul. *Tu* ești cel care trebuie să-și amănesteze demnitatea și respectul de sine.

— Sunteți așa nedreaptă, domnișoară Imajō.

— Nedreaptă? Încearcă și tu să fii femeie, măcar puțin, așa.

— Mi-am dat seama, puțin câte puțin. Încă nu știam, când ai venit tu în vizită. Adică, bineînțeles, nu te-aș fi dat afară, dacăăă... dar, pe urmă, ți-am arătat

scrisorile și...

— Ți-a trebuit un vis despre un curcan împutit?

— Râios, nu împutit. Și era mai degrabă simpatic. Te-ai supărat?

— Am primit permisiunea lui Scarlatti să-ți cânt K.8¹⁴⁵, în sol minor. *Allegro*.

Ai Imajō îmi cântă, până când cartela mea telefonică moare. Cred că-i place de mine.

Trenul ajunge în gara Kagoshima, sub un cer de seară ca de sfârșit de lume. Fantomele din K.8 în sol minor fac pași de tango, valsează și țopăie ca puii în capul meu. Ori de câte ori mă gândesc la fata aceea, inima-mi țâșnește înainte ca un calamar. Conducătorul anunță că, din cauza taifunului optsprezece, toate serviciile feroviare au fost suspendate până la noi ordine – cel mai devreme, până mâine-dimineață. Jumătate dintre pasageri bombăne la unison. Conducătorul adaugă: și celelalte servicii de transport în comun – autobuze și tramvaie – au fost suspendate. Cealaltă jumătate bombăne la unison. Am o problemă imediată, pentru care dragostea nu este o soluție. Unchiul Bănet locuiește dincolo de creasta colinelor de la nord de Kagoshima – două ceasuri se fac până la el, pe jos. Îi telefonez, în speranța că voi putea păcăli pe cineva să mă ducă până acolo, dar linia-i ocupată. Presupun c-aș face bine să mă duc în port și să pun capul jos în terminalul pentru feriboturi. Rafale puternice de vânt își dau șuturi între ele pe deasupra stației de autobuz. Palmierii se-ncovoaie, bandierele biciuiesc, niște cutii de carton fug, de parc-ar vrea să scape cu viață. Nu e nimeni în jur, iar magazinele se-ncid mai devreme. O cotesc pe Bulevardul Portului, și un vânt demn de-o cauză mai bună aproape că mă ia pe sus și mă șutuie înspre Nagasaki. M-aplec înspre el, ca să pot înainta. Insula-vulcan Sakurajima este acolo, dar nu pare foarte reală în seara asta. Marea nu e numai în beznă, ci și bezmetică, de-atâtea valuri. După încă o sută de metri, îmi dau seama că sunt în rahat, nu glumă – panoul electronic anunță că întregul complex al terminalului este închis. Aș putea lua un taxi până la unchiul Bănet – prea jenant, pentru c-ar trebui să-l plătesc el. Aș putea sta la un hotel – și să n-am cu ce plăti de dimineață. Mare porcărie, uneori, să fii sărac. Aș putea implora înțelegere la o secție de poliție – ba nu. Aș putea să m-adăpostesc sub vreo arcadă – mai bine nu. Mă decid s-o iau la picior până la unchiul Bănet, în cele din urmă – pe la ora nouă ajung la el. O iau pe scurtătură, de-a curmezișul terenului de fotbal pe care am dat singurul gol din scurta mea carieră de fotbalist, în urmă cu nouă ani. Particule zgrunțuroase roiesc și-mi atacă ochii. Trec dincolo de gară și mă aventurez pe șoseaua de

coastă, dar mersul e ca înotul acum și-naintez cu greu. Nu sunt mașini. Încerc să-i telefonez unchiului Bănet de la o cabină telefonică, dar sună de parcă liniile ar fi căzut deja cu totul. Obiecte ne-aerodinamice se rostogolesc pe lângă mine – huse de mașină, lăzi de bere, triciclete. Marea bubuie, vântul se tânguiește, apa sărată se năpustește peste spărgătoare de valuri, și spuma ei mă stropește pe mine. Trec pe lângă o stație de autobuz acoperită, fără acoperiș. Mă gândesc să mă opresc la una dintre aceste case și să-ntreb dacă pot să dorm în holul de la intrare. Trec pe lângă un copac – are înfipt în trunchi acoperișul unei stații de autobuz acoperite. Pe urmă, aud un *buf-buf-buf!* Mă ghemuiesc din reflex, și un animal negru trece-n salturi pe lângă mine – un cauciuc de tractor! Mă tem, de-acuma, să nu sfârșesc terciuit pe șosea. Ajung la nivelul grădinii tradiționale *Iso-teien*. Am fost adus aici cu excursiile școlare, și țin minte niște clădiri de cărămidă, cu alcovuri în care m-aș putea, probabil, adăposti. Mă cațăr pe zid – m-ajută și vântul, care mă saltă peste el – și-aterizez într-o tufă răzbunătoare de bougainvillea. Grădina pașnică de vară este acum fundalul unui film de posesiune demonică. O femeie nebună trânteste o ușă iar și iar. Într-acolo mă târăsc, mă zbat, mă-mping – rămurele plutitoare mă plesnesc peste față. Urc o pantă abruptă și-mi târăsc pașii peste pragul colibei. Miros de compost, prelată, împletitură – am ajuns într-un șopron cu unelte de grădinărit. Zăvorul e smuls, dar târăsc pân-acolo un sac de pământ și reușesc să proptesc ușa, ca să stea închisă. Toată construcția se scutură, dar oriunde înăuntru e mai bine acum decât afară. Mi se obișnuiesc ochii cu întunericul. Un arsenal întreg de cazmale, fărâșe, furci, greble. De-a lungul unui perete este un separeu îngust, dar e prea întuneric, și nu se vede nimic dincolo de paravan. Mai întâi, adun vasele și repar pagubele provocate de pătrunderea vântului, cât de bine mă pricep. Al doilea, îmi pregătesc un simulacru de pat. Al treilea, golesc o sticlă de ceai verde, pe care mi-am cumpărat-o de la Miyako-și-cum-îi-mai-zice. Al patrulea, mă-ntind, ascult izbiturile ca de berbece ale taifunului în structura-nvechită și-mi fac griji. Al cincilea, renunț la făcutul de griji și-ncerc să identific voci anume în acest cor de răgete nebunești.

Vezica mea este în afara corpului – un sac auriu, în formă de embrion. Îmi atârână dureros de vintre. Sunt la Liverpool – știu asta, pentru că văd mașinile mini și tunsorile-fagure – și caut o toaletă. Gravitația e mai puternică în Anglia – mă epuizează târâtul ăsta în sus, pe scările catedralei. Ușa e-o trapă, de fapt. Mă

strecor prin ea pe spate, ca să-mi țin în siguranță, pe burtă, vezica-bebeluș. „Un moment, Șefu’!“ zice Lao Zi din spatele unui grilaj de plasă. „Îți trebuie bilet de intrare.“ Zic: „Am plătit deja – la aeroport.“ Zice: „N-ai plătit destul. Mai scuipe zece mii de yen.“ Este un tarif exorbitant, dar am de ales: ori îl plătesc, ori mă piș pe mine. Cu mare dificultate, îmi extrag portofelul, scot pe pipăite o bancnotă și o vâr prin grilaj. Lao Zi o rupe-n două și-și îndeasă cele două jumătăți pe nări în sus, ca să oprească o sângerare. „Deci. Pe unde vine toaleta?“ întreb. Lao Zi se uită la vezica mea umflată. „Mai bine-ți arăt eu drumul“, zice. Catedrala din Liverpool este un labirint ca de șobolani, cu pereți tapetați cu faianță. Lao Zi se târăște înainte pe burtă, iar eu fac înot pe spate în urma lui. Apa se scurge de-a lungul pereților în perdele. Uneori, aspersoare îmi țâșnesc direct în față. Vezica-bebeluș începe să mi se vaiete, cu vocea unei foci târâte pe uscat în contra voinței ei. „Măcar suntem pe-aproape?“ Înghit în sec. Mă ridic în picioare într-o grotă. Picură din stalactite. Un șir de bărbați în uniforme ocupă toate pisoarele. Aștept. Aștept. Dar nici unul dintre acei bărbați nu se mișcă.

„Colonele Sanders!“ – mă bate pe umăr generalul MacArthur. „Unul dintre băștinași mi-a furat bricheta de platină. Ce dracului, valora o avere! Ai auzit ceva pe surse?“ Am fost incastrat în trupul magnatului cu puii, ca să spionez la Marele Cartier General și să descopăr ce se știe, dacă se știe ceva, despre acel proiect cu torpilele *kaiten*. Ce straniu, să fiu atât de gras. Știu că semnificații nevăzute subîntind cuvintele, dar e greu să te concentrezi când îți cântă propria vezică. „Nu?“ – și generalul MacArthur strănută ca dintr-o fântână. „Haide, oricum, să te duc până-n port cu mașina.“ Jeepul militar ajunge în portul Kagoshima. Vezica mea este acum un ditamai copilul, care mi se cramponează de talie. Mi-e teamă să nu-mi plesnească, la vreo zvâcnitură bruscă a jeepului, dar ajungem la terminalul de feriboturi, fără să se-ntâmples nimic rău. Din nefericire, complexul a fost reconstruit după război, și toate indicatoarele sunt acum în Braille. Mă gândesc să mă piș într-un tomberon de gunoi, dar mă și tem de titlurile din ziar – „Băiat localnic Miyake uită antrenamentul de toaletă“ – și-o iau pe un coridor, împleticindu-mă. Pulsând, urina șiroiește dintr-un copoi muribund. Vezica mi s-a făcut mult prea grea, și aproape că n-o mai pot duce. „Pe-aici“, îmi șuieră un însoțitor invizibil. Dau peste o toaletă nouă-nouță, cât un aeroport de vastă. Podeaua, pereții, tavanul, accesoriile, chiuvetele, pisoarele, ușile cabinelor – toate sunt de-un alb orbitor, ca zăpada. Un singur alt utilizator ca un fir de praf, hăt departe. Un avocat. Mă reped la cel mai apropiat pisoar, îmi apuc în mână geamănul de aur, proptindu-mă de perete, și...

Avocatul fredonează *Băiat frumos*, într-o manieră atât de scârboasă, că mi se chircește vezica. Mă uit urât la el și tresar șocat – stă proțăpit chiar lângă mine și se pișă-n legea lui. Și e tot fără chip.

Mă trezesc o vezică isterizată și un zgomot oribil, ca un pârâit de epavă, foarte aproape. Taifunul izbește-n ușă, când mut sacul de pământ. Mă piș prin crăpătură. Pișatul zboară-n toate părțile și probabil că sfârșește în Marea Chinei. Mă-ntorc la culcușul încropit pe-o prelată, dar nimic nu poate dormi într-o noapte cu asemenea violențe cerești. Zeul Tunetului calcă-n picioare Kagoshima, căutându-mă pe mine. Mă-ntreb de ce am niște vise atât de clare – de obicei, mi se evaporă în momentul în care deschid ochii. Când mi-am început vizitele-n serie la unchii mei, post-Anju, îmi imaginam că Adevăratul Eiji Miyake trăia undeva, într-o casă și-ntr-o familie din reclame. El mă visa pe mine în fiecare noapte. Și eu asta eram, de fapt – un vis al Adevăratului Eiji Miyake. Când eu mă duceam la culcare și începeam să visez, el se trezea și ținea minte viața mea din starea de trezie, ca fiind visul lui. Și viceversa. Taifunul își regăsește suflul și-și reînnoiește asaltul, în chip de vijelie. Las', că n-o să smulgă șopronul de grădinărit. Mă rostogolesc într-o parte, peste ceva tare – găsesc o piatră rotundă, plată, de dimensiuni medii. O iau și mi-o pun în rucsac. Vijelia slăbește până la nivelul unui vânt puternic, și aud, uimit, cum sforăie cineva – înăuntru, în șopron. Mă ridic și mă uit în despărțitura îngustă. O femeie – și doarme dusă. Nu arată a grădinăreasă – o fi o vizitatoare, care a rămas și ea blocată aici de taifun, ca și mine. Poate că s-a temut să m-anunțe de prezența ei și-a adormit, pur și simplu. S-o trezesc? Sau te pomenești c-ar muri de sperietură? I se deschid ochii. Dau să zic: „Ăăă...” Zice: „Deci m-ai găsit, până la urmă”. Sare în picioare, și kimonoul i se desface. Sunt mult prea surprins, ca să scot o vorbă. În prima clipă, ciudat cum e totul, o confund cu mama fetei de la gara din Ueno, Yuki Chiyo, care și-a raportat propria dispariție. Femeia mă ciupește de-un mamelon c-o mână umedă – cu cealaltă îmi scormonește pe dinăuntru boxerilor. Nu e bine deloc – am apucat s-o anunț pe Ai Imajō c-o iubesc –, dar buzele din fața mea se despart, ca să mă primească, și un milion de peștișori argintii schimbă direcția brusc. Nu mă pot lupta cu asta. Nu pot să mă mișc, să mă uit în altă parte, să reacționez. Așa că-mi dau drumul.

Peste umărul femeii, o zăresc pe Madam Curmală. Stă cocoțată pe sacul de pământ și sugă pulpa din curmale. Scuipă sâmburi lucioși.

Grădina inundată de lumină zace terciuită de orgia zeilor. Zemurile scurse din vene verzi parfumează aerul, împăciuator. Flori smulse, crengi rupte, boscheți dezrădăcinați. Dau peste o piatră mică, rotundă, plată. O iau și mi-o pun în rucsac. Mi-ar plăcea să stau puțin și să admir iazul, dar prefer să-l evit pe proprietarul șopronului de grădinărit, plus că feribotul de Yakushima pleacă peste nouăzeci de minute. Îmi croiesc drum prin tufele răvășite de bougainvillea și mă cațăr pe zidul de incintă, îl escaladez tocmai la timp cât să surprind o școlăriță de la fereastra unui autobuz școlar aflat în trecere. Singura mea martoră. Când ajung înapoi printre case, vecinii s-au și trezit și discută despre cum să-și repare gardurile. Mă opresc la un Lawson și-mi cumpăr o sticlă de suc de grepfrut Minute Maid și o porție de tăței *ramen* instant – cu aromă de *kimchi* de legume –, peste care o rog pe fată să-mi toarne apă fierbinte. O mănânc pe zidul-parapet dinspre mare. Vulcanul Sakurajima scuipă cenușă pe cerul fără cusur, iar marea e-atât de netedă, că parc-ar fi fost călcată cu fierul. Taifunurile dau lumile peste cap, dar a doua zi dimineată, lumile sunt curate ca lacrima. Îi telefoniez unchiului Bănet, ca să-l înștiințez că mai sunt în viață – îi spun că mi-am petrecut noaptea cu niște prieteni la Kagoshima –, după care parcurg pe jos restul drumului, până-n port. Feribotul așteaptă – mașini și camioane sunt deja mânate pe puntea lui de oamenii portului, înarmați cu stegulețe și fluiere. Completez formularul de îmbarcare, plătesc taxa, mă spăl – și pe dinți – și caut un telefon.

— Taifunul optșpe, da, s-a spus și la știri, zice Ai Imajō, dar nu i s-a dat prea multă atenție din cauza porumbeilor.

— Porumbeii au acaparat principalele titluri?

— Toată ziua de ieri, peste tot în Tōkyō, porumbeii s-au izbit de clădiri și s-au ciocnit de parbrizurile mașinilor. Ca-ntr-un film de-ăla de groază, cu dezastre. Îți închipui câte zvonuri, câți experți, fiecare cu teoria lui, au dat buzna la toate posturile de televiziune. Experimente secrete ale guvernului, gripă aviară, secta Aum, devieri de unde magnetice, profeții despre cutremurul care o să vină. Pe urmă, luna plină de azi-noapte n-a mai avut un halou așa de luminos de douășapte de ani. Cum au fost porumbeii afectați de cristalele de gheață din atmosferă, nu știe nimeni, dar contribuie și asta la sperietura generală. Iar azi-dimineată, am ieșit să-mi cumpăr niște cafea pentru micul dejun, și arborele de camfor din fața închisorii era negru de ciori! Mai rău decât nu-știu-ce orchestră de alămuri de amatori, care-și făcea încălzirea! Serios, ai fi zis că prințul

întinericului trebuia s-apară din clipă-n clipă.

— Mai vin și eu cu amărâtul meu de taifun.

— Hai să schimbăm subiectul, până nu începe să bipăie. Am vorbit cu Sachiko ieri-seară, înainte să plece la serviciu. Dacă ai nevoie să stai undeva, când te-ntorci la Tōkyō, poți să rămâi aici. Pe canapea. Dacă te trimit eu să dormi acolo. Trebuie să faci curățenie și să gătești, fiecare a treia zi. Și nu cumva să răspunzi la telefon, ca să nu te prindă bunica ei și să-și închipuie că ești iubitul care s-a mutat la ea.

— A, bun... Cel mai mult îmi place partea cu „dacă te trimit eu“. Mulțumesc.

— Nu-mi da un răspuns acum. Stai și mai rumegă propunerea.

Mai mulți insulari mă observă când urc pe feribot. Mame de-ale colegilor de școală, prieteni de-ai verilor mei, un angrosist de fructe și trestie de zahăr, care face nu-știu-ce afaceri cu unchiul Portocală. Mă-ntreabă cum e viața la Tōkyō, mai mult de politețe, nu fiindcă i-ar interesa. Le spun că m-am întors ca să-mi iau hainele de iarnă, până nu se strică vremea. Discuția trece la taifun, și la cât vor costa reparațiile, și la cine o să plătească pentru ce anume. Mă refugiez pe puntea de la clasa a doua și-mi fac un fel de barieră de protecție din rucsac, numai ca să pot să dormitez în spatele lui. Un grup de femei excursioniste din Kansai ocupă tot restul punții. Sunt echipate corespunzător, cu bluze de flanelă, veste care să le țină cald, pantaloni de vreme schimbătoare, pălării caraghioase și încălțări comode. Scot hărți, le desfășoară și plănuiesc trasee. Insularii pot fi deosebiți foarte ușor – au mutre plictisite. Fiindcă ieri după-masă n-a mai ieșit pe mare nici un vas, acum feribotul se umple întruna cu pasageri. Mă ridic în capul oaselor, ca să-i răspund unui bărbat cu un profil și niște pomeți de ogar cenușiu, care mă-ntreabă la ce oră ajunge feribotul la Kamiyaku, principalul port de pe insula Yakushima. Plătește pentru informație cu alune prăjite-n coajă. Accept câteva, ca să m-arăt politicos, numai că sunt foarte rele – creează dependență. Molfăim amândoi până aproape de fundul pungii, adunând o movilă de coji. Ogarul Cenușiu este editor la Ochiai și cunoaște biroul de obiecte pierdute de la gara din Ueno – s-a-ntâlnit odată cu sora doamnei Sasaki, la o cină literară. Motoarele hhhorrccăăăieeee brusc și prind viață, doamnele excursioniste se miiirrrăăă, și vederea de pe hublou se rotește și se mută. Buletinul de știri de la ora nouă anunță așteptata demisie a încă unui prim-ministru, în urma ruperii unei coaliții.

— Nimic mai vechi decât știrile de azi-dimineață – proclamă Ogarul-Cenușiu

– și nimic mai nou decât Pericle.

Nu trece mult, și recepția din larg transformă știrile într-un hârșăit continuu, așa că începe difuzarea documentarului cu parcul național Kirishima-Yaku. Toți insularii îl știu pe dinafară. Cu el ne leagă toate traversările astea.

Au betonat-o pe toată – Japonia, vreau să zic. Ultimele păduri sacre au fost puse la pământ, ca să se facă din ele bețișoare de mâncat, Marea Interioară a fost pavată și declarată parcare națională, iar acolo unde odinioară se-nălțau munții, acum se pierd în nori blocurile-turn. Când oamenii ajung la vârsta de douăzeci de ani, li se amputează picioarele și li se aplică pe piepturi interfete care se conectează direct la niște plăci sofisticate pe roți – de utilizat acasă ori la serviciu – sau la vehicule de mai mari dimensiuni, pentru călătorii mai lungi. Aniversarea mea de douăzeci de ani a fost în septembrie, așa că trebuia să fac de mult această operație care e, de fapt, un rit de trecere. Dar eu vreau să-mi păstrez picioarele prinse de corp, motiv pentru care m-am alăturat mișcării de rezistență. Sunt dus acum să le fiu prezentat celor trei conducători ai noștri, care locuiesc la Miyakonojō, un loc retras, unde n-ajung mașinile. Și lor le-au fost amputate corpurile cu totul, pentru camuflaj suplimentar. Le stau capetele aliniate, sub soarele orbitor. Au gâturile fixate la capătul unei piste de popice – realizez c-am fost adus dinaintea lui Gunzo, Nabe și Kakizaki. Norocul meu că toți trei, de îndată ce mă văd, încep să clipească agitați și să strige: „Mesia! Mesia! Mesia!“ Rămân perplex. Îi întreb: „Sunteți siguri?“ Par să fie. „Mesajul ți se va dezvălui! Tu și numai tu vei putea inversa plonjonul ca de meteorit al umanității într-o suferință fără margini!“ Asta sună a ceva mareț. „Cum?“ întreb. Lui Kakizaki, îi cade mandibula, dar tot reușește să spună: „Scoate dopul“.

La picioarele mele, văd un dop de cadă, cu lanțul sclipitor. Trag de el. Dedesubt e pământul – de când cu legile asfaltării, pământul a fost interzis. Văd o mișcare, și un vierme iese din el, zvârcolindu-se, prin gaura formată. Apoi un altul, un altul, un altul. Sunt ultimii viermi japonezi. Tot așa, zvârcolindu-se, își iau pozițiile predefinite dintr-o rețea de nouă-pe-nouă căsuțe. Fiecare căsuță din această rețea conține un caracter *kanji* sau unul japonez, scris cu trupuri de viermi, în loc de trăsături de pensulă. Cuvintele acestea formează unica și adevărata scriptură. Înseamnă și moartea viermilor, pentru că bitumul încins le calcinează trupurile. Când încep să sfârșie, miros a ton și maioneză. Dar sacrificiul nu le este inutil. În cele optzeș’unu de caractere, citesc adevărul –

secrete ale inimilor și minților, quarci și iubire, pace și timp. Adevărul sclipește ca un jad încins pe retina memoriei mele. Voi împărți această înțelepciune cu specia însetată, iar deșerturile aride vor înflori.

— Miyake! Miyake, lepădătură! Scoală!

Fața răsturnată a fostului meu profesor de sport, domn' Ikeda, plutește pe deasupra mea. Un sandvici cu ton și maioneză, mâncat doar pe jumătate, i se înmoaie în mână. Tresar, mormăind a iritare. Domn' Ikeda presupune că nu sunt decât somnoros, dar eu trebuie să-mi aduc aminte de ceva...

— Te-am văzut la terminalul de feribot, dar mi-am spus tot eu: „Nu poate fi, Miyake e tocmai în Edo!” Ce cauți înapoi așa curând? Nu te-ai descurcat în metropolă, este?

Uit ceva. Dar ce anume?

— Nu-i vorba de asta, domnule. De fapt, eu...

— E-he, să fii tânăr la Tōkyō! Aproape că te-aș putea invidia, dacă n-aș fi deja eu. Primele două Mari Tinereți ale vieții mi le-am petrecut la Tōkyō. În pași de vals am intrat în cea mai importantă universitate de sport – nu cred c-ai auzit de ea –, și ce tânără sălbăticiune mai eram. Ce zile am avut! Ce nopți am avut! Porecla pe care mi-au dat-o fetele îți spune totul despre mine – Asul. Așa-mi spuneau – Asul Ikeda. Pe urmă, la primul meu post de profesor, am alcătuit una dintre cele mai bune echipe de fotbal școlar pe care le-a văzut vreodată Japonia. Puteam s-ajungem până-n calificările cupei naționale, dacă nu dădeam peste un arbitru care era un căcat cu ochi bulbucați – bătrân, orb, olog, alunecos și corupt. Mie și băieților mei – cum ni se spunea? Invincibilii! Nu ca turma asta de lepre – și domn' Ikeda face un semn larg din mână, a dezgust, către elevii lui îmbrăcați cu bluze de trening pe care scrie: „Școala Gimnazială Yakushima”.

— Vă-ntoarceți de la vreun amical, domnule?

— N-avea nimic amical în el, curistu-ăla de antrenor de la Kagoshima, cu mutră de tenie buhăită. În timpul taifunului de azi-noapte, m-am rugat să i se zdrobească de casă vreun camion cu ceva inflamabil.

— Și scorul cât a fost, domnule? – la care domn' Ikeda se strâmbă: Sugativele din Kagoshima – douăzeci; Leprele din Yakushima – unu.

Nu mă pot abține să-i răsucesc în rană un asemenea cuțit. Zic:

— Un gol? Dar e un semn încurajator, domnule.

— Și-au dat autogol ăia, Sugativele din Kagoshima – și domn' Ikeda se

răsucește pe călcâie și pleacă.

Documentarul turistic se-nterupe – am ajuns, probabil, în raza de emisie a Yakushimei. Privesc pe-o fereastră și văd insula profilându-se la orizont. Primul-ministru cel nou promite că, sub conducerea lui, țara va deveni o super-putere în materie de stil de viață. Ogarul-Cenușiu sparge o alună între dinți. Zice:

— Politicienii și antrenorii de sporturi trebuie să fie destul de inteligenți, ca să țină frâiele jocului, în schimb destul de proști, ca să creadă că are vreo importanță.

Îmi amintesc visul pe care l-am avut. Ogarul-Cenușiu mă-ntreabă:

— Suferi de rău-de-mare? Sau e din cauza fostului profesor de sport?

— Am... Am visat că eram un soi de Sanzōhōshi, care aducea scrierile budiste din India. Învățam cunoștințele divine care-mi erau necesare pentru a salva umanitatea de ea însăși.

— Îți dau șase-la-sută pentru primele zece mii de exemplare vândute și nouă-la-sută pentru orice tiraj suplimentar.

— Dar nu rețin decât un singur cuvânt.

— Care este...?

— „Gâlci“.

— Care înseamnă...?

— Boala aia, care face să ți se umfle gâtul.

— „Gâlci“ și mai ce?

— „Gâlci“... și-atât.

— A picat înțelegerea, zice Ogarul-Cenușiu, scuturând punga. Na, c-am luat-o pe ultima.

Yakushima se mărește ori de câte ori te uiți în altă parte. E ciudat să pleci dintr-un loc, dar să te-ntorci într-un loc este întotdeauna și mai ciudat. Nu s-a schimbat nimic în opt săptămâni, dar nimic nu mai e la fel. Podul peste râul Kamiyaku, munții cu aer de catifea zdrobită, taluzurile de-un cenușiu ca de temniță. O carte pe care ai citit-o nu mai este aceeași carte dinainte de-a o citi. Poate că și o fată cu care te-ai culcat nu mai este aceeași fată cu care te-ai băgat în pat. Uite, că se-apropie cheiul – unul dintre aruncătorii de frânghii strigă și-mi face semn cu mâna – un partener de băutură și *mahjong* de-al unchiului Bitum. Este coborâtă rampa de acces, și mă pierd și eu în șuvoiul de pasageri care debarcă. S-ar cuveni să mă duc și să-i prezint omagii capului familiei, unchiul Păcănele. Dar scopul călătoriei mele este să-i prezint omagii soră-mii, Anju. O

dubiță trage în fața casei de bilete pentru feribot, și un angrosist care face nu-știu-ce afaceri cu unchiul Portocală se oferă să mă ia cu mașina.

— Mergeți până la Anbō?

— Hai, urcă – și o luăm din loc.

— Caldă zi, comentez.

— Plouă-n curând, îmi dă replica.

Pe Yakushima, cu ploaia mergi oricând la sigur. Angrosistul e un tip tăcut, așa că nu intervin momente stânenitoare de tăcere. Îmi face semn cu mâna să-mi aleg un sac de portocale *ponkan*, care sunt principalul produs de export al insulei și, cu siguranță, cel mai delicios fruct produs în toată țara, dacă nu chiar în toată Asia. Cred că zece mii de portocale *ponkan* am mâncat de când am venit pe Yakushima. Dacă mă tai, curge suc de portocală *ponkan*. Îmi țin privirile ațintite la detaliile uitate ale locului unde se cheamă că este acasă pentru mine. Cisternele de petrol ruginite sus, acolo, unde sunt și cabanele pentru turiști, pista de aterizare minusculă, gaterul care trage să moară. Jos de tot, aici, în sud-vest, copacii încă-și mai poartă frunzișurile de vară, ponosite. Trecem de un pluton de cicliști care dau de zor la pedale, purtând costume lucioase, în culori de pești tropicali. Drumul sfârșește aici. Peste pod e cascada, și pe urmă vine satul Anbō.

Cimitirul vuieste și țiuie de insecte. Copacii se leagănă, și după-masa dă în clocot. Rețetă străveche de octombrie. Colțul familiei Miyake este unul dintre cele mai bine îngrijite, din toată incinta – bunica mea tot mai vine, în fiecare dimineață, și curăță, smulge buruienile, mătură, schimbă florile de câmp. Mă-nclin în fața pietrei funerare principale, cenușii, după care îi dau ocol și măndrept spre cealaltă piatră funerară, mai mică și neagră, înălțată pentru Anju. Este inscripționată cu numele de moarte, ales de preot pentru ea – dar eu cred că nu-i decât o manieră prin care mai reușesc ăștia să palmeze niște bani de la rudele îndoliate. Sora mea e tot Anju Miyake. Torn apă minerală peste ea. Așez buchetul de flori în suport, alături de cele aranjate acolo de bunica noastră. Îmi pare rău că nu știu cum se numesc florile. Steluțe albe în ciorchini, cozi de comete roz, bobite ca niște șaisprezecimi stacojii. Îi ofer o bombă cu șampanie și-mi desfac una și mie. Pe urmă, aprind bucățelele de tămâie. Îi spun: „Asta e cadou de la mama noastră. Mi-a dat bani să iau, și am luat-o de la un templu din apropierea gării din Miyazaki“. Scot cele trei pietre plate și rotunde și-i construiesc o piramidă. Apoi mă așez pe treaptă și-mi lipesc urechea de piatra polisată, ca să verific: se-aude ceva sau nu? Marea liniștită răsuflă dincolo de

marginea uscatului. Simt nevoia să depun un sărut pe piatra tombală, așa că fac asta, și singura martoră este o pasăre închisă la culoare, cu ochi trandafirii. Mă rezem de piatră și nu mă gândesc la nimic anume, până când explodează bomba cu șampanie. Atât de puține durează: munții, cântecele clasice, prietenii adevărate. Ceața se rostogolește pe versanții muntelui Miyanoura, făcând soarele opac și dându-i albastrului mării un aer de bere. Am adus jurnalul cu torpila *kaiten* al fratelui bunicului nostru, ca să-i citesc și lui Anju niște fragmente, pentru că și el, și ea și-au pierdut viețile pe fundul mării. Dar mă gândesc tot eu că Anju poate s-audă foarte clar și dacă eu îmi citesc mie în liniște, ori aici, ori în altă parte. Nu trebuie să-i povestesc nimic despre ce s-a-ntâmplat la Tōkyō. Trăitul e mai sonor decât vorbitul – pentru ea, pentru mine, pentru noi. Funicile au descoperit bomba cu șampanie a lui Anju. „Auzi, Anju, ghici la cine mă duc, pe cine vreau să văd acum.“

Ultima dată, când am urcat pe această potecă, aveam la mine trofeul de om al meciului și dădeam șuturi într-o piatră. Eram ceva mai scund față de cum sunt acum – cam cu o treime. Nu m-aș mira să mă-ntâlnesc pe mine însumi, varianta de unsprezece ani. Buruienile colonizează mijlocul potecii. Nici un suflet nu e prin jur. O privighetoare cântă despre o altă lume, și o maimuță zbiară despre asta de-aici. Trec de poarta în stil tradițional, *torī*, și de leii de piatră. N-am mai pus piciorul niciodată de-atunci prin sanctuarul Zeului Tunetului. Un artizan celebru a venit de la Kyōto și a înlocuit capul dispărut, iar autoritățile din turism au tipărit alte broșuri, cu noua lui față. Văd că pădurea mai are puțin și sufocă de tot cărarea îngustă. Cu fiecare iarnă, cei care cred în el se-mpuținează. Prin urmare, zeii mor și ei, la fel ca vedetele de muzică și surorile mai mici. Podul suspendat nu mai pare chiar atât de sigur. Pașii mei se-aud ca niște bufnituri, în loc de tropăieli, ca și cum scândurile s-ar putea prăbuși în orice moment. Râul de sub el s-a umflat, de la ploile de azi-noapte. Mai bine de jumătate din câmpurile de orez din vale au fost abandonate. Și fermierii mor, iar fiii lor fac bani la Kagoshima, sau la Kitakyūshū, sau la Ōsaka. Terasările câmpurilor de orez și hambarele vechi sunt lăsate să se prăbușească – taifunurile costă mai puțin decât constructorii. De-acum, valea este a insectelor. Dau șuturi în pietre. Tufe neîngrijite cresc pe cornișele casei bunicii mele. Stau și mă uit la casa cea veche, în timp ce burnița se-ngroașă, făcându-se ploaie. Bunica este o femeie acră, dar a iubit-o și ea pe Anju, în felul ei aspru. Când pleci dintr-un cadru, ai ocazia să vezi tabloul de ansamblu. Cel mai rău lucru ce se poate întâmpla, este să urle la

mine să plec – și, după ultimele șapte săptămâni, așa ceva nici măcar nu mi s-ar mai părea cel mai rău lucru.

— Buni?!

Înot prin ierburi până-n curte și mă gândesc la o poveste veche, cu o vrăjitoare care lucrează la roata de tors, așteptându-și soțul infidel să revină acasă. Cu timpul, casa devine din ce în ce mai dărăpănată, apoi o ruină, dar nevasta nu îmbătrânește nici măcar cu o zi. Văd ceva de culoarea perlei mișcându-se printre pietrele acoperite de mușchi – este un șarpe încolăcit! Nici capul, nici coada nu i se văd, în schimb trupul e gros ca brațul meu. Șarpe se face nevăzut în spatele unui moto-plug ruginit. Mi-a vorbit Anju vreodată despre un șarpe palid? Sau am visat? Mi-aduc aminte vag de faptul că bunica noastră vorbea despre un șarpe care trăia în hambar, când era ea copil, și care ar fi fost, pasămite, vestitorul unei morți în familie. Asta trebuie să fie o superstiție. Nici un șarpe nu trăiește șaptezeci de ani. Cred. Bat în tocul ușii, după care deschid cu forța ușa încăpățanată. Aud radioul.

— Buni?! Eiji sunt.

Dau la o parte plasa de insecte, intru în casă, unde-i răcoare, și trag aer adânc în piept. *Saké* fermentat, lemn umed, chimicale de closet. Tămâie, din camera unde sunt rogojini *tatami*. Oamenii bătrâni miros într-un fel anume – presupun că și ei cred la fel despre oamenii tineri. Un șoarece se face nevăzut. Radioul înseamnă, probabil, că bunica mea nu este acasă. Își făcuse un obicei din a-l lăsa pornit pentru câine, iar mai târziu, când a murit câinele, lăsa radioul pornit pentru casă.

— Buni?!

Arunc o privire în camera cu *tatami*, încercând să ignor un sentiment ciudat, că tocmai a murit cineva. Un pământ de pene stă proptit de baza altarului de familie. Suluri de papirus atârnate de perete, cu scene de toamnă, vasul de flori, o vitrină umplută cu fleacurile și bibelourile unei vieți trăite pe-o insulă. Bunica n-a părăsit niciodată Yakushima. Ploaia biciuiește plasa de țânțari, așa că trag fereastra peste ea. Mai demult, mă temeam de-această cameră. Nu și Anju. În timpul sărbătorii *O-bon*, stătea și pândea lângă intrare și dădea buzna înăuntru, ca să le prindă pe spirite mâncând cireșele lăsate afară de bunica noastră, tocmai pentru ele. Mă uit la morții din vitrina lăcuită cu negru. Îmbrăcați în haine de piele, costume, uniforme, ținute închiriate de la fotografi. Și uite-o și pe sora mea, dințoasă, în prima ei zi de școală elementară.

— Buni?!

Merg în bucătărie, mă tratez c-un pahar cu apă și m-așez pe canapeaua pe care eu și Anju am încercat – și n-am reușit – să levităm. Ea dădea vina pe puterile mele de tot râsul în materie de percepție extrasenzorială, de vreme ce ea era în stare să îndoiească linguri cu ale ei. Ani de zile am crezut-o. Canapeaua pârâra și geme, dar, după o plimbare atât de lungă, într-o zi atât de sufocantă, mi se pare confortabilă, mult prea confortabilă...

Visez toți visătorii – pe voi toți.

Visez modelele givrate de pe clopotul din templu.

Visez apa sclipitoare, care picură din sulita lui Izanagi.

Visez cum picurii se solidifică și se transformă în aceste insule, pe care le numim Japonia.

Visez peștii zburători și Pleiadele.

Visez urmele de piele din șanțurile claviaturii.

Visez orașele și ovarele.

Visez o minte în opt părți.

Visez o fată care se îneacă, singură, fără o vorbă prin care să se plângă. Visez trupul ei tânăr, dat de colo-colo de valuri și curenți, până când se dizolvă în albastru și nimic nu mai rămâne din el.

Visez balena de piatră, acoperită de ierburi de mare și moluște, privind.

Visez mesajul care iese gălgâit din orificiul ei respirator.

„Înterupem acest program, pentru a vă prezenta un buletin informativ de ultimă oră...”

„Un cutremur masiv a lovit zona metropolitană Tōkyō, în ultimele șaizeci de secunde. Biroul Național de Seismologie raportează o intensitate a cutremurului de 7,3 grade pe scara Richter, ceea ce depășește intensitatea Marelui Cutremur din Kansai¹⁴⁶, din 1995, și presupune daune structurale extreme peste tot în bazinul sedimentar Kanto. Cetățenii care ne ascultă, din regiunea Tōkyō, sunt rugați să rămână calmi și, dacă este posibil, să părăsească toate clădirile și să iasă în spații libere, evitând pericolul reprezentat de bucățile de zidărie care se prăbușesc și pregătindu-se pentru eventuale replici ale cutremurului. Nu folosiți ascensoarele. Opriți gazul și stingeți aparatele electrice. Dacă este posibil, stați la distanță de ferestre. Unitatea de Reacție Rapidă în Caz de Cutremur evaluează

riscul unor valuri seismice. Toate programele de radio sunt anulate, până la noi ordine. Vom transmite nonstop știri de urgență aduse la zi, pe măsură ce primim noi informații. Repet...”

E rece în cameră. Dau radioul foarte încet și pun mâna pe telefonul străvechi. Încerc de trei ori, dar acasă la Ai Imajō, telefonul e mort. La fel și la Buntarō. La fel și la Nero. Nu răspunde nimeni nici la gara din Ueno. Este imposibil să obțin vreun răspuns de la centrala din Tōkyō.

Aș da orice să visez, în acest moment. Orice. Sunt, oare, undele aeriene și cablurile blocate, pentru că jumătate din utilizatorii telefonici din toată țara încearcă să sune în capitală, sau pentru că Tōkyō s-a transformat într-un peisaj de moloz acoperit de nori alcătuiți din praf de ciment? Afară, un secol de ploaie liniștită se revarsă peste orice frunză, ac de pin sau piatră din vale. Înăuntru, vocea de la radio anunță că a fost declarată stare de urgență. Îmi închipui vreun geam explodându-i exact în față lui Ai Imajō sau vreun drug de fier străpungându-i pianul. Îmi închipui o mie de lucruri. Îmi iau rucsacul, mă-ntorc în holul de la intrare, îmi vâr picioarele în ghetetele de sport și deschid iar, cu scrâșnete, ușa încăpățânată. Și-ncep s-alerg.

Note

[136.](#) Supranumit cu afecțiune *Fuji-san*, acest vulcan activ (3 776 m) este cel mai înalt munte din Japonia și un simbol al țării, situat la circa 100 km sud-vest de Tōkyō, de unde se poate chiar vedea, în zilele senine.

[137.](#) Creatorul primei ceainării independente, considerat cel mai mare maestru de ceai din lume, care a trăit în secolul XVI.

[138.](#) Aluzie la rivalitatea dintre John Lennon și Paul McCartney (n. 1942), amândoi componenți ai trupei The Beatles și autori ai pieselor din repertoriul acesteia.

[139.](#) Aluzie la cântecul *Don't Worry Kyoko. Mummy's Only Looking for Her Hand in the Snow* („Nu-ți face griji, Kyoko. Mami doar își caută mâna în zăpadă”), de pe albumul *Plastic Ono Band*, din 1969.

[140.](#) *Tomorrow Never Knows*, piesă de pe albumul *Revolver*, din 1966, al trupei The Beatles, atribuită cuplului Lennon – McCartney, dar scrisă, de fapt, de John Lennon.

[141.](#) *#9 Dream*, piesă scrisă de John Lennon, care a figurat prima oară în cuprinsul albumului său din 1974, *Walls and Bridges*.

[142.](#) Această formulă revine în refrenul piesei *#9 Dream*. John Lennon afirma că o visase și că nu avea nici o semnificație.

[143.](#) *Norwegian Wood*, piesă scrisă în colaborare de John Lennon și Paul McCartney, care a figurat prima oară în cuprinsul albumului din 1965, *Rubber Soul*, al trupei The Beatles.

[144.](#) În original, joc de cuvinte intraductibil: *Ai and I* se citește la fel ca „eu și eu”.

[145.](#) Adică *Sonata pentru pian în sol minor*, nr. K.8.

[146.](#) Cutremurul de la Kobe, survenit la 17 ianuarie 1995, care a avut o intensitate de 6,9, provocând pierderi de vieți omenești și pagube uriașe.

Nouă

Mulțumiri

Jocasta Brownlee, A.S. Byatt, Emma Garman, James Hofman, Jan Montefiore, Lawrence Norfolk, Ian Paten, Alasdair Oliver, Jonathan Pegg, Mike Shaw, Carole Welch, Ian Willey, Hiroaki Yoshida.

Noburu Ogawa, curator al Muzeului Memorial Kaiten de la Tokuyama, mi-a oferit informații valoroase cu privire la torpilele *kaiten* și la piloții acestora. Pentru datele tehnice, am consultat și cartea lui Richard O'Neill, *Suicide Squads*, Salamander Books, 1999. Orice eroare îmi aparține.